„Svědectví pro církev, sv. 3“

Verze před korekturou
Korekturu přislíbil br. Samuel z Košic

3T

Svědectví číslo 21

VÝZVA K PRACOVNÍKŮM

Drazí bratří a sestry: Cítím se nyní nucena splnit dlouho zanedbávanou povinnost.

Dlouhá léta předtím můj manžel nebezpečně a na dlouho onemocněl, konal víc práce, než by za tentýž čas stačili vykonat dva lidé. Nenacházel chvíli, když by se mohl uvolnit od tlaku starostí a duševně a tělesně se zotavit. Svědectví ho varovalo před tímto nebezpečím. Bylo mi ukázáno, že své mozkové síly příliš přepínal. Uvedu zde opis uveřejněného svědectví z 26. srpna 1855:

„Za pobytu v Paris Maine, bylo mi ukázáno, že zdraví mého manžela je v kritickém stavu, že jeho myšlenková úzkost přesahovala jeho síly. Když byla přítomná pravda po prvé zveřejněna, vynaložil veliké úsilí a při práci se mu dostalo jen malého povzbuzení a pomoci od bratří. Od počátku sám nesl břemena, která byla příliš náročná na jeho tělesnou sílu.

„Kdyby tato břemena byla rovnoměrně rozdělena, nemusela být tak těžká. Zatím, co můj manžel přebíral na sebe příliš mnoho zodpovědností, někteří z jeho bratří v kazatelské službě nechtěli nést žádné. A ti, kteří se vyhli starostem a zodpovědnostem,neuvědomili si jeho břímě a nedbali o pokrok práce a díla Božího, jak by dbát měli. Můj manžel pociťoval tento nedostatek, svým ramenem podepřel tato břemena, která byla příliš těžká a která jej téměř zdolala. V důsledku tohoto mimořádného úsilí bude zachráněno více duší, avšak právě tato námaha poškodila jeho konstituci a zbavila ho síly. Bylo mi ukázáno, že by měl velkou měrou odložit svoji úzkost. Pán chce, aby byl zbaven tolika únavné práce a aby více času trávil studováním Písma ve společnosti svých dětí a jejich výchovou.

Viděla jsem, že není naší povinností komplikovat si život jednotlivými těžkostmi. Měli bychom se vyvarovat duševnímu zatížení, vyplývajícímu z nesprávného jednání jiných. Můj manžel může pokračovat v práci ze všech sil, jak to dosud dělal a v důsledku toho jit do hrobu, a jeho snažení může být ztrátou pro dílo Boží anebo nyní být uvolněn a se zbytkem sil být mezi námi a více nám prospět.“

Nyní uvedu ze Svědectví z r. 1859: "Ve svém posledním vidění bylo mi ukázáno, že Pán chce, aby se můj manžel více věnoval studiu Písma, aby byl připraven k účinnější práci slovem a vyučováním,ať už způsobem přednáškovým, nebo spisovatelským. Viděla jsem, že v minulosti jsme vyčerpávali své síly mnohou úzkostí a péčí, abychom přivedli církev na správné stanovisko. Takové přetížení na různých místech, nošení břemen církve není žádoucí neboť církev by měla nést svá vlastní břemena. Naší prací je poučova□členy z Božiho slova, připomínat jim nutnost zkušenostniho náboženství, a pokud možno co nejjasněji deíinovat správné stanovisko pravdě. Bůh chtěl, abychom pozvedli své hlasy ve velkém shromáždění v otázkách přítomné pravdy, které jsou životně důležité. Tato by měla být zvěstována jasně, se vší rozhodností, také by měla být napsána, aby tiší poslové tisku mohli tyto pravdy přinést lidem

- 6

kdekoliv. Z naší strany se vyžaduje mnohem důkladnější posvěcenl podstatně důležitému dílu, musíme žit se všI opravdovostí ve světle Boží tváře. Kdyby naše mysl byla méně zaměstnána církevními těžkostmi, byla by volnější pro zájem o biblické věci□důkladnější zájem o biblickou pravdu by uzpůsobil mysl, aby přemýšlela tímto způsobem a my bychom byli lépe připraveni pro důležité dllo, které nám bylo svěřeno.

Bylo mi ukázáno, že 8ůh na nás neklade tak těžká bře□na, jaká jsme nesli v minulosti. Naší povinností je mluvit k ctrkvi a ukázat jejim členům nutnost osobní práce každého člena ve vlastnim zájmu. Byli příliš přetíženi. Důvod, proč by se od nás nemělo požadovat nést těžká břemena a řešení spletitých situací je ten, že Pán nám dává práci jiného druhu. Nechce, abychom do krajnosti vyčerpávali své tělesné i duáevní síly, nýbr□hospodařili jimi pro zvlášťnl příležitost, kdykoliv je pomoci skutečně třeba a je nutná, aby náš hlas bylo slyšet.

Viděla jsem, že budou učiněna důležitá opatření v nichž lid bude muset rozhodně zasáhnout; že přijdou vlivy a do clrkve se příle□itostně vloudí bludy a že pak bude nutný náš vliv. Budeme-li vyčerpáni přecházejicím úsillm, nebudeme mít onu klidnou soudnost, postřeh a nutné sebeovládáni pro důležité příležitosti do nichž nás Bůh povolává.

Svým vlivem na církev satan ochromil naše síly natolik, že si to od nás vyžádalo téměř dvojité úsilí proklestit se temnotou a nevěrou. Tyto snahy uvést věci do pořádku ve sbořích vyčerpaly naši sílu, přemohly nás únavou a ochabnutím. Viděla jsem, že máme vykonat určité dílo a že nepřítel duší se vynasnaží odporovat každému úsilí, které vynakládáme. Lid může být ve stavu odpadnutí, takže Bůh mu nemůže žehnat, a to bude lid zmalomyslňovat. Neměli bychom však být znechuceni. Měli bychom splnit svoji povinnost a přinášet světlo a přenechat zodpovědnost lidu".

Uvedu ještě něco z dalšího Svědectví napsaného 6. června 1866: "Bylo mi ukázáno, že naše svědectví clrkev pořád potřebuje, že bychom se měli snažit ušetřit se souženl a starostí a měli si zachovat zbožnou mysl. Je povinností bratří výboru namáhat více své mozky a méně toho přenechat mému manželi. Mnoho času tráví nad různými záležitostmi, které zmítají a unavujl jeho mysl a nedopřávají mu možnosti k studiu nebo psaní, a tak brání zářit světlu v časopise Review tak jak by mělo.

Mysl mého manžela by neměla být tak zaneprázdněna a přetlžena. Musi mít odpočinek a volnost psát a řešit takové případy, které jiní nemohou. Bratři ve výboru by mohli sejmout z něho velikou tíhu, kdyby se sami posvětili Bohu a hluboce se zajlmali o dílo. Mezi pracovníky výboru by nemělo existovat žádné sobectví. Pracují přece v dlle Božím. a za své pohnutky a způsob, k němuž toto odvětvl patří, jsou odpovědni Jemu. *Žádá* se od nich myšler□cová ukázněnost. Mnozí se domnívají, že zapomnétlivost nelze kárat. Je to veliký omyl. Zapomnětlivost je hřích. Vede k mnoha omylům a k velikému nepořádku a mnohému zlu. To, co má být vykonáno, nesmi být zapomenuto. Mysl musí být zaměstnána□musí být kázněna dokud si nebude pamatovat.

Můj manžel měl mnoho starostí a vykonal mnohé, co se obával jim přenechat, co měli vykonat jinl aby se ve své nepozornosti nedopustili omylů, které nelze tak snadno napravit, a aby tím nedošlo k ztrátám. Toto bylo velikým zatižením jeho mysli Pracovníci v□boru se měli učit. Měli by studovat, namáhat a cvičit své mozky, nebo každý z nich má určité odvětví na starosti, zatím co můj manžel nese odpovědnost za

mnohá odvětví díla. Pakliže některý pracovník pochybí, m□l by si uvědomit, že šl<ody má nahradit sám z vlastního, a neměl by dopustit, aby výbor byl poškozen jeho nedbalostí. Neměl by přestat nést odpovědnost, nýbrž znova se pokoušet a vyhnout se dřívějším omylům. Takto se nauči nést tu starost, kterou Boží slovo vždy požaduje a tehdy bude konat svoji povinnost.

Můj manžel by si měl najít čas pro ty věci, které by mu podle vlastního jeho úsudku sloužily k zzchování jeho zdraví. Oomnival se ,

že musí zanechat břemena a zodpovědnost, které na něho doléhaly a odejít z výboru, jinak myšlenkově ztroskotá Bylo mi ukázáno, že když ho Pán uvolňuje z jeho postavení, dá rnu právě tak jasný důkaz o jeho uvolnění jako mu dal, když na sebe přebíral dílo. On však nesl příliš mnoho břemen a ti□kteří s ním spolupracovali ve výboře, a také jeho spolubratři kazatelé, příliš ochotně mu je přenechávali. Oni všeobecně stáli v pozadí,vzdálení břemen a sympatizovali s těmí, kteří reptali proti němu, a nechali ho stát samého obtíženého kritikou, dokud Důh neobhájil své dílo. Kdyby vzali svůj podíl břemen,mému manželovi by to bylo pomohlo.

"Viděla jsem, že Bůh nyní od nás žádá, abychom pečlivě dbali o zdraví, které nám dal□neboť naše dílo není ještě ukončeno. Naše svědectví musí stále znít a bude mít vliv. Měli bychom zachovat své stly k práci v Božím díle, kdy bude potřebí našeho úsilí. Měli bychom dbát o to a nebrat na sebe břemena, kter5 by mohli a měli nést □,iní,□ Měli bychom usilovat o radostnou, douíanlivou pokojnou myslJ nebot na □an závisí naše zdraví. Dílo, které Pán od nás žádá, nám nebude bránit v péči o zdraví, abychom se mohli zotavit z přepracování. Čím lepší je náš zdravotní stav, tím lepší bude na□e práce. Přepínáme-li své síly a nadm□rně se vyčerpáváme, jsme v nebezpečí nachladit se, čímž nemoc může dostat ještě nebezpečnější průběh.Pečování o sebe nesmime přenechat ©ohu, když tuto zodpovědnost svěřil nám.

25. října 1069 v Adams Center, N.Y. bylo mi ukázáno, že někteří kazatelá mezi námi nenesou tu zodpovědnost, kterou na ně Bůh ukládá. Tento nedostatek nadměrně zatěžuje ty, kteří nesou břemena□ obzvlášťe těžce to doléhá na mého muže. Někteří kazatelé odrnítají □it kupředu a odvážit se něčeho pro dílo Boží. Nutno provést důležitá rozhodnutí. Jelikož však smrtelný člověk nemůže vystihnout konec od počátku, nškterým se nedostává odvahy jít směrem vyzna□eným Prozřetelnosti. Někdo musí jít kupředu□někdo se musí něčeho v bázní Dožt odvážit, v naději dobrého výsledku. Ti kazatelé, kteří se vyhýbají tomuto pracovnímu úseku, ztrácejí mnoho. Neobdrží onu zkušenost, kterou Bůh pro ně připravil, aby je učinil silnými, užitečnými muži, na něž lze za každých okolností spolehnout.

Bratře A. nechceš se vystavovat žádnému nebezpečí? Nejsi ochoten odvážit se něčeho, nemůžeš-li vidět cestu naprosto jasnou? A přece někdo musí konat i toto dílo; někdo musí chodit vírou, jinak nebude učiněn žádný pokrok a nic nebude dosaženo. Strach, že se zmýlíš a učiníš nesprávný krok a pak budeš pokárán, tě zdržuje. Omlouváš se a nechceš nést odpovědnost, protože jsi v minulosti udělal chy-

by. Měl bys však jednat podle svého nejlepšího vědomí a spoléhat na Boha. Někdo to musí konat a je to pro každého zkouška Sám nikdo všechnu odpovědnost nenese, avšak po náležitém uvažování a vážné modlitbě, měla by být rovnoměrně rozdělena.

V době nemoci mého manžela Pán vyzkoušel a zkusil svůj lid, aby se zjevilo, co je v jejich srdcích□ tím jim ukázal, co v nich bylo

3T 8

skryto a co nebylo podle Ducha Božího. Těžké okolnosti, v nichž jsme se nacházeli, vyvolaly u našich bratří to, co by jinak zůstalo nezjeveno. Pán dokázal svému lidu, že moudrost člověka je bláznovstvtm, a že nebudou-li pevně důvěřovat a spoléhat na Boha, jejich plány a výpočty ztroskotají. Ze všeho toho se máme učit. Dochází-li k omylům, ty by měly být poučením a ne důvodem utíkat od práce a odpovědnosti. Tam, kde je mnohé v sázce, a kde nutno pamatovat na□životně důležité otázky a vyřešení významných otázek, Boží služebníci by měli nést osobní zodpovědnost. Nemohou utíkat od práce a přitom chtít činit vůli Boží. Některým kazatelům chybí nutná kvaliíikace k budování sborů a nechtějí se vyčerpávat v díle Božím. Nejsou ochotni cele se odevzdat dílu s nerozděleným zájmem, neochabující horlivostí, neúnavnou trpělivosti a vytrvalosti. Živé uplatnění těchto vlastností by uvedlo sbory do pořádku a práce mého manžela by nebyla tak těžká. Všichni kazatelé stále nepamatují, že práce všech bude hodnocena soudem a že každý dostane odplatu podle svých skutků.

Bratře A, ty máš nést odpovědnost za dílo v Zdravotním institutu.k/ Měl bys pouvažovat a zamyslet se. Častokrát čas vénovaný četbě, je čas, kdybys měl přemýšlet a studovat, co učinit, aby věci v institutě i Nakladatelství byly v pořádku. Můj manžel koná tyto práce, protože vidi, že dílo pro tyto instituce musí někdo vykonat. Nepůjdou-li jint, zaplní mezeru sám a nahradí ty, co schází.

Bůh varoval a napomínal mého manžela, aby své síly šetřil. Bylo mi ukázáno, že Pán ho pozvedl a že žije jako zázrak milosti - ne snad proto, aby znovu brál na sebe břímě, pod nímž kdysi klesl, nýbrž aby Boží lid byl jeho zkušenostt požehnán pro všeobecný pokrok díla a pro ten úsek Božího díla, který svěřil mně a zodpovědnost k níž mne poslal.

Bratře A, měl bys vynaložit velikou péči, obzvlášťě v Battle Creeku. Při návštěvách tvé rozmluvy měly by se týkat toho nejdůležitějšího. Dbej o to, abys slova podepřel příkladem. Toto je velice důležité postavení a vyžaduje námahy. Pokud jsi zde, měl by sisnajít čas a pouvažovat o těch mnohých věcech, které nutno udělat, které si vyžadují vážného zamyšleni, starostlivé. pozornosti a tu nejopravdovější modlitbu víry. Měl by ses do takové míry zajímat o věci, týkající se díla a práce ve Zdravotním institutu a vydavatelského oddělení, jak si to uvědomuje můj manžel; měl bys si uvědomit, že dílo je tvé. Nemůžeš konat dílo k němuž Bůh zvlášť povolal mého manžela a on také nemůže vykonat to, co Bůh zvlášť určil tobě. A přece byste oba spojeným úsilím, ty na svém úseku a můj manžel taky na svém, mohli vykonat mnoho.

Dílo, o které máme společný zájem je veliké□ a učinných, ochotných, odpovědných pracovníků je skutečně málo. Bůh ti dá sílu, můj bratře, půjdeš-li vpřed a budeš-li očekávat na Něho. On dá mému manželovi i mně sílu v našem spojeném úsilí, pakliže vše konáme k Jeho slávě', podle našich schopností a sil. Měl bys být tam, kde by byla větší příležitost uplatnit schopnosti, které ti dal Bůh. Měl bys se spolehnout na Pána a dát Mu příležitost, aby tě mohl učit, vést a ovlivňovat. Uvědomuješ si hluboký zájem o dílo Boží, a proto bys měl od Něho očekávat světlo a usměrnění.On ti dá světlo. Avšak jako od Kristova vyslance žádá se od tebe, abys byl věrný, napomínal ve vší pokoře a lásce, a tvé úsilí nebude marné. .

Od doby, kdy se můj manžel zotavil ze své slabost□, pracovalirJsme se

X/Nyněj□í ústav: "The Medical and Surgical Sanitarium".

-9

vší opravdovostí. Nedbali jsme o své pohodlí nebo potěšení. Cestovali jsme a pracovali ve stanových shromážděních, a přepínali své síly, což nás velice vysilovalo, aniž bychom si dopřáli odpočinku. V,róce 1870 jsme navštívili dvanáct stanových shromáždění. Břímě zodpovědnosti v několika z těchto shromáždění spočívalo téměř celé na nás. Cestovali jsme z Minnesota do Meine, a do Misouri a Kansasu.

Společným úsilím jsme se s manželem snažili o vyšší úroveň časopisu Health R e í o r m e r, abychom učinili z něho zajímavý a užitečný časopis, po němž by toužili nejen naši, nýbrž i lidé ze všech vrstev. 8ylo to pro něho příliš těžké břemeno. Učinil také velice důležitá opatření pro časopisy R e v i e w a I n s t r u c t o r . Vykonal dílo, které si mohli rozdělit tři lidé. A zatím co všechna tato práce připadla jemu ve vydavatelském odvětví, obchodní odvětví v Zdravotním institutě a Vydavatelském sdružení si vyžadovaly práci dvou mužů, aby se tyto podniky dostaly z finanční tísně.

Nespolehliví lidé v nakladatelství i v Zdravotním institutě svým sobectvím a nedostatkem zodpovědnosti zatáhli dílo do nejhorší možné situace. Byl□ zde nevyjasněné obchodní záležitosti, které musely být rozřešeny. Muj manžel vyplnil mezeru a pracoval ze všech svých sil. Přepínal. Mohli jsme vidět, že je to nebezpečné, nevěděli jsme však, jak by měl přestat, nemělo-li být vydavatelské dílo přerušeno. Téměř každodenně vznikaly nějaké zmatené situace a nové těžkosti, způsobené nevěrností mužů, kteří se podujali zodpovědnosti za toto dílo. Jeho mozek byl krajně přetížen. Avšak ty nejhorší situace jsou nyní za námi, a dílo úspěšně pokračuje.

Při zasedání Generální konference můj manžel žádal, aby byl uvolněn z odpovědnost□ spUčívající na něm; avšak přes všechny jeho žádosti břímě vydávání časopisů Review a Reformer bylo vloženo na něho s příslibem, že ti, kteří by chtěli nést starost a zodpovědnost, budou vyzváni přestěhovat se do Battle Creeku. Dosud však nepřišla žádná pomoc aby byl zbaven starostí o finanční úsek vydavatelského díla.

Můj manžel se rychle vyčerpává. Navštívili jsme čtyři západní shromáždění a naši bratři naléhají na nás, abychom navštívili východní shromáždění. Neodvažujeme se však vzít na sebe další starosti. Když jsme se vrátili ze západních stanových shromáždění v červenci 1871, našli jsme veliké množství práce, která se nahromadila v nepřítomnosti mého manžela. Dosud jsme neviděli žádnou příležitost k odpočinku. Můj manžel musí být uvolněn ze zodpovědnosti, spočivájící na něm. Příliš mnozí spoléhají na jeho mozek, místo aby spoléhali na svůj vlastní. Z hlediska světla, které se Pánu zalíbilo nám dát, prosíme vás, bratři, uvolněte mého manžela. Nejsem ochotna riskovat důsledky jeho dalšího vypětí, jak tomu bylo dosud. Po celá léta vám sloužil věrně a nesobecky a nakonec padl pod tíhou odpovědností, které jej tísnily. Pak ho,jeho bratři, jimž důvěřoval, opustili. Přenechali ho mé péči a zapomněli na něho. Téměř dva roky jsem byla sama jeho ošetřovatelkou, jeho pomocníkem i lékařem. Nechci již znovu prožít podobnou zkušenost. Bratří, sejměte břemena z nás a tím nám zachováte naše síly jak si to Bůh přeje, aby dílo všeobecně mohlo prospívat z naší práce, kterou nemůžeme pro naše přetížení vykonat. Anebo nás necháte abychom se vyčerpali natolik, že budeme pro dílo neužiteční?

Předcházející část této výzvy byla přečtena při stanovém shromáždění v New Hampshire, v srpnu 1871.

- 10

Když jsme se vrátili z Kansasu na podzim roku 1870, bratr B byl doma nemocen a měl horečku. Sestra Vam Horrová právě v té době nebyla přítomna v nakladatelství v důsledku horečky způsobené náhlým úmrtím její matky. Bratr Smith byl také mimo nakladatelství, v Rochester, N.J. a zotavoval se z horečky. V redakci bylo mnoho nedokončené práce, a přece bratr B zanedbal svoji povinnost a šel za svými zálibami. Tato skutečnost je charakteristická pro tohoto muže. Na svatých povinnostech mu jen velice málo záleží.

Takové jednání bylo velikou trhlinou v důvěře, která mu byla projevena. Jak výrazně s tím kontrastuje život Krista, našeho Vzoru! Byl Synem Božím a původcem našeho spasení. Pracoval a trpěl pro nás. Zapiral se, a celý Jeho život byl nepřetržitou námahou a odříkáním. Sám se proto rozhodl. Na světě, který sám stvořil, mohl trávit své dni v pohodě a hojnosti, a mohl si nárokovat všechnu radost a potěšení, jak ji svět může poskytnout. Nedbal však na své pohodlí. Nežil samolibě, nýbrž konal dobro a štědře udílel svá požehnání jiným.

Bratr B onemocněl horečkou. Jeho případ byl kritický. Mám-li být práva dílu Božímu, musím konstantovat, že jeho nemoc nebyla důsledkem přepracování z nadměrné odevzdanosti zájmům vydavatelstva. Nesmyslné vypětí na cestě do Chicaga za vlastním zájmem bylo příčinou jeho dlouhého utrpení. Nebylo to podle Boží vůle, aby opouštěl dílo, když tak mnozí, kteří zastávali důležitá místa v nakladatelství, byli nepřítomní. Právě tehdy, když neměl chybět ani hodinu, opustil své odpovědné postavení, a Pán ho nepodporoval.

Nedostalo se nám žádného odpočinku jakkoli jsme ho potíebevali. Review a Instruktor musely být vydávány. Rozsáhlá korespondence byla dána stranou, dosud jsme se k ní nedostali. V nakladatelstvi byla situace v žalostném stavu. Všechno muselo být uvedeno do pořádku. Můj manžel začal svoji práci a já jsem mu pomáhala jak jsem mohla; to však bylo málo. Ustavičně pracoval, aby urovnal spletité obchodní záležitosti a zlepšil situaci našich tiskovin. Nemohl se spoléhat na pomoc žádného ze svých bratří kazatelů. Měl plnou hlavu, srdce i ruce. Bratři A a C ho nepovzbudili, když se dověděli, že zavalen prací zůstal v Battle Creeku sám. Nepodepřeli jeho ruce. Krajně znechucujícím způsobem psali o svém zdraví a poukazovali na takovou vyčerpanost, že nebylo lze od nich něco očekávat. Můj manžel věděl, že tímto směrem se ničeho nedočká. I když měl dvojnásobné množství práce v létě, nemohl si odpočinout. A přes všechnu svoji slabost pustil se do díla, které zanedbali jiní.

Časopis Reformer témě□ zanikl. Bratr B trval na krajních stanoviscích doktora Tralla. To povzbudilo doktora, že v Reformeru prosazoval přísnějši stanovisko, než by to byl udělal jindy, za odstranění

mléka, cukru a soli. Úplné přestat užívat tyto věci má své oprávnění ve svůj čas, ten čas však ještě nepřišel, abychom zaujali všeobecné stanovisko k těmto bodům. A ti, kteří zaujimají své postavení a obhajují naprosté neužtvání mléka, másla, cukru, měli by dbát o to, aby jejich vlastní stůl byl předně zbaven těchto věcí. Sám bratr B, i když v Reformeru zaujímá stanovisko shodně Dr. Trallem ohledně škodlivých účinků soli, mléka a cukru, neuplatňuje to, co učí. Na jeho stole jsou tyto věci denně.

Mnozi z našich lidí ztratili svůj zájem o časopis Reformer a denně jsme přijímali listy se znechucující žádostí: "Prosíme, neposilejte nám časopis Reformer". Ze Západu, kde kraj je nový a ovoce málo, přichá

- 11

zejí dopisy tážíci se: Jak žijí přátelé zdravotní reformy v Battle Creeku? Přestali již úplně používat sůl? Pakli že je tomu tak, nemůžeme v přítomné době přijmout zdravotní reformu. Máme jen málo ovoce a vyloučili jsme užívání masa, čaje, kávy, tabáku□ něčím se však musíme živit.

Strávili jsme nějaký čas na Západě a poznali jsme nedostatek ovoce a soucítili jsme s našimi bratřími, kteří se upřímně snažili být v souladu s církví sobotu zachovávajících adventistů. Byli znechuceni a mnozí se odvrátili od zdravotní reformy v obavě, že v Battle Creeku jsou tak radikální a fanatičtí. Na Západě jsme nikde nemohli vzbudit zájem abychom získali čtenáře zdravotního časopisu Reformera. Viděli jsme, že pisatelé v Reformeru opouštěli lid a nechávali ho stranou. Pakliže zaujmeme stanoviska, která svědomití křesťané, kteří jsou skutečnými reformátory, nemohou přijmout, jak můžeme očekávat, že posloužíme třídě, k níž můžeme mít přístup jen ze zdravotniho hlediska?

Nemůžeme jít kupředu rychleji, než s námi stačí jít ti, jejichž svědomí a rozum je přesvědčen o pravdách, které zastáváme. Musime se stýkat s lidmi tam, kde jsou. Některým z nás to trvalo mnoho let, než se dostali na naše přítomné stanovisko v zdravotní reformě. Je to eomalé dílo získat reformu v stravování. Máme co činit se silnými chutovými sklony protože svět holduje přejídání. Kdybychom měli dopřát lidu tolik času jak to trvalo nám, než jsme se dostali do přítomného pokrokového stavu v reformě, musili bychom být velice trpělivi a dovolit jim jít kupředu krok za krokem, jak jsme to dělali sami, až jejich nohy by byly pevně postaveny na základě zdravotní reformy. Měli bychom však být velice opatrní a nejít ku-předu přiliš rychle, abychom nebyli nuceni vracet se zpět. V reformách by bylo lépe, kdybychom raději udělali o krok méně před hraničnou čárou, než šli o krok dále. A jestli vůbec jde o nějaký omyl, potom ať ho neuděláme sami.

Především bychom neměli svými péry obhajovat stanoviska, která neuplatňujeme v praktickém životě ve svých rodinách, na svém vlastním stole; je to přetvářka, určité pokrytectví. V Michiganu se můžeme lépe obejít bez soli, cukru a mléka než mnozí, kteří jsou daleko na Západě nebo na Východě, kde je nedostatek ovoce. V Battle Creeku je však jen velice málo rodin, které tyto potraviny nepoužívají. Víme, že libovolné užívání těchto potravin zdraví skutečně škodí a máme za to, že v mnoha případech, kdyby se jich lidé zřekli, byli by zdravější. V přítomné chvíli však naše starost není soustředěna na tyto věci. Lid je tak pozadu, že stěží snáší to, co mu přinášíme o škodlivých zálibách a dráždivých narkotikách. Se vší rozhodností svědčíme proti tabáku, lihovým nápojům, šňupacímu prášku, čaji, kávě, masitým pokrmům, máslu, koření, zákuskům a závinům s masitou náplní, jakož i hojnému solení a všem dráždidlům používaným v potravě.

Přicházíme-li k lidem, kteří nemají světlo o zdravotní reformě, a předkládáme jim hned napoprvé naše nejhlavnější požadavky, je nebezpečí, že budou znechuceni, když vidí, čeho všeho se musí vzdát a přestanou usilovat o nápravu. Musíme lid vést trpělivě a postupně, pamatujíce hloubky propasti z níž jsme byli sami vytažení.

- 12

NEPOSVĚCENÉ SCHOPNOSTI

Bylo mi ukázáno, že charakter bratra B má vážné nedostatky, které mu brání cele se zapojit do Božího díla, kde nutno nést důležité odpovědnosti. Má dostatečné duchovní schopnosti, avšak jeho srdce a pocity nebyly posvěceny Bohu; a proto nelze na něho spolehnout jako na kvaliíikovaného pracovníka v tak důležitém úseku, jakým je publikační oddělení v Battle Creeku. Jakýkoliv omyl nebo zanedbání povinnosti v tomto dtle má dalekosáhlý vliv na Boží dílo všeobecně. Bratr B nepoznal své omyly a proto neusiluje o nápravu.

Smysl pro poctivost vytváříme nepatrnými krůčky při budování svého charakteru. Můj bratře, tys měl sklon podcenit význam nepatrných událostí každodenního života. Je to velký om□l. Cokoliv musíme konat, není maličkostí. Každy čin má svůj dosah, at už na straně dobra nebo zla. Jedině zásadnost v nepatrných činech každodenního života nám pomáhá obstát ve zkoušce a vytvářet naši povahu. V rozličných životních situacích jsme zkoušeni a zprubováni, čímž získáváme moc, abychom obstáli ve větších a významnějších zkouškách k nimž býváme povolání, abychom zastávali ještě významnšjší po-

stavení. Mysl se rnusí cvičit v každodenních zkouškách a propracovat se k věrnosti, k uvědomění si požadavků spravedlnosti a povinností a těmto dát přednost před osobními náklonnostmi a zálibami. Takto cvičená mysl nekolísá mezi spravedlností a nepravostí, jako se třtina chvěje ve větru, nýbrž okamžitě postřehne, že jde o zásady, a přímo instinktivně se rozhoduje bez dlouhé diskuse pro spravedlnost. Takoví lidé jsou věrní, protože si zvykli na věrnost a pravdu. Věrností v tom nejmenším získávají sílu a ta jim umožňuje být věrným v důležitějších věcech.

Bratr B nedostal takovou výchovu, která by posílila ty vysoce mravní kvality, které by ho uschopnilY□ stát třeba osaměle v dile Božím a bránit víru a pravdu uprostřednejkrutějšíopozice, neochvějně a skálopevně na zásadách, a zůstat v□□rným mravnímu charakteru, nezachvět se před lidskou chválou nebo kritikou, či odplatou, a dát přednost raději smrti než si poskvrnit svědomí. Taková poctivost je nutná v nakladatelství, odkud vycházejí vznešené a posvěcené pravdy, které budou zkušebním kamenem světa.

Dílo Boží potřebuje muže se vznešenými mravními schopnostmi, kteří by se zapojili do jeho šíření. Potřebuje lidi, jejichž srdce proniká svatá horlivost, lidi s pevným záměrem, snadno neotřesitelné, kteří se dovedou vzdát každého sobeckého zájmu a všechno obětují pro kříž a korunu. Dílo přítomné pravdy trpí nedostatkem mužů, kteří mají smysl pro spravedlnost a povinnost, jejichž□energie odpovídá Božím záměrůrn. Takové vlastnosti mají jedině cenu pro nesmírné dílo Boží. Síla, mravní poctivost a pevné rozhodnutí pro spravedlnost jsou vlastnosti, které nelze vyvážit žádným zlatem. Lidé těchto kvalit budou mít všude vliv Jejich vůle bude mocnější, než mnohá výřečnost. Bůh vyzývá statečné muže, lidi přemýšlivé, mravně bezúhonné, jimž by svěřil svoji pravdu, kteří ve svém každodenním životě správně představují její svaté zásady.

V jistém smyslu bratr B má schopnosti, jaké má jen málokdo. Kdyby jeho srdce bylo posvěceno pro toto dílo, mohl by v nakladatelství zastávat důležité postavení a to podle Boží vůle. Musí se o_brátit a pokořit□ jako dítě a hledat čisté, srdečné náboženství, ať už kvůli vlivu mimo nakladatelství, nebo v 8ožím díle kdekoliv. Svým dosavadním vlivem ohrožoval v nakladatelství všechny obzvlášťě mladé spolupracovníky.

- 13

Jako vedoucí měl veliký vliv. Neovládala ho opravdová bázeň Boží. Některým jednotlivcům dával přednost před jinými. Zanedbával ty, kteří pro svoji věrnost a schopnost zasluhovali zvláštní povzbuzení a zarmucoval a mátl ty, o něž se měl zvlášť zajímat. Ty, kteří soustřeďují svoje zájmy s láskou na jednoho nebo dva a dávají jim přednost k neprospěchu jiných, neměli by být ani jeden den zaměstnáni v nakladatelství. Toto neposvěcené stranění některým jednotlivcům, kteří mohou vyhovovat osobní oblibě a při čemž mohou být zanedbáni ostatní svědomití, bohabojní a mnohem vzácnější, uráží Boha. Toho, co oceňuje Bůh, měli bychom i my ocenit. Pokorného a tichého ducha si cení vic, než vnější krásy, ozdoby, bohatství, nebo světské cti.

Praví Kristovi následovníci nebudou vyhledávat intimní přátelství s těmi, jejichž charakter má vážné nedostatky a jejichž příklad v celku nelze bezpečně následovat. Tito praví Kristovi následovníci přece mají přednost obecenství s těmi, kteří věrně plní povinnosti v zaměstnání i v náboženství. Ti□ jimž se nedostává zásadnosti a odevzdanosti všeobecně snadněji usměrnují mysl svých důvěrných přátel než ti, kteří se zdají být vyrovnáni a schopni vést a ovlivňovat lidi charakterově porušené, a ty, kteří nežijí duchovnim a posvědeným životem.

Zůstane-li bratr B neposvěcen, ohrozí ty, kteří následují jeho příkladu. Jeho spolupracovnici obdivují jeho vtip a pohotový takt a důvěřují jeho zdánlivým schopnostem, které asi nemá. Ve vydavatelství byl svého času nedbalý. Kdyby se to bylo týkalo jen jeho, nebylo by to důležité; avšak jeho postavení jako vedouciho mu propůjčovalo vliv. Jeho příklad před spolupracovníky v nakladatelství nebyl obezřelý a svědomitý. Kdyby při svých rozumových schopnostech bratr B měl vysoký smysl mravní závaznosti, jeho služba by byla pro nakladatelství neocenitelná. Kdyby jeho zásady byly takové, že by ho nic nemohlo strhnout od přímé linie povinnosti a nic nemohlo svést k zlému činu, svým vlivem mohl formovat jiné; avšak jeho touhy a osobní záliby odvedly ho od jeho povinností. Kdyby byl stál v Boží sile nepohnut kritikou ani lichocením, kdyby byl zůstal věrný zásadám a svému přesvědčení o pravdě a spravedlnosti, byl by vznešeným mužem a měl by blahodárný vliv všude. Dratr B není střídmý a šetrný. Schází mu moudrost, která by ho přizpůsobila možnostem, které skýtá Boží prozřetelnost a která by z něho učinila svědomitého mu□e. Miluje chválu lidí. Dá se strhnout okolnostmi, bývá předmětem pokušení, a na jeho poctivost nelze spolehnout.

Náboženská zkušenost bratra B nebyla pravá. Jednal impulsivně a ne zásadně. Nebyl upřímný k Bohu a nedbal o Boží bázeň a Jeho slávu. V mnohém ohledu si počinal jako člověk ve světském zaměstnání□ měl velice nepatrný smysl pro svatost díla, v němž pracoval. Nebyl sebezapíravý a šetrý. Někdy pracoval vážně a projevil živý zájem o dílo. Pak opět upadl do nedbalosti a promarnil vzácné chvíle v bezvýznamném povídání, překážel jiným v konání jejich povinností a dával jim příklad nedbalosti a

nevěrnosti. Boží dílo je svaté a vyžaduje lidi naprosto poctivé. Potřebuje lidi, jejichž smysl pro spravedlnost i v nejmenších věcech jim nedovolí činit nepřesný a nesprávný výkaz času, - muže, kteří si uvědomují, že mají co činit s prostředky, které patří Bohu, a kteří by si nespravedlivě nepřivlastnili ani haléř k vlastnímu užitku; muže, kteří budou tak věrní a přesní, pečliví a usilovní ve své práci v nepřítomnosti svého zaměstnavatele jako v jeho přítomnosti a svojí věrností dokáží, že nejsou jenom íormálními lidmi, služebníky na oko, nýbrž jsou svědomití, věrní, praví lidé, pracující spravedlivě ne pro lidskou chválu, nýbrž proto, že milují a volís pravedlnost z vyššího smyslu

- 14

své odpovědnosti vůči Bohu.

Rodiče nejsou důkladní při výchově svých dětí. Nevidí nutnost ukáznit jejich mysl. Dávají jim povrchní výchovu, projevujíce větší péči o módní oblékání než o patřičné vzdělání, které by tak rozvinulo a usměrnilo jejich schopnosti, že by získaly bohaté duševní síly. Stálým cvikem by vzrůstaly jejich myšlenkové schopnosti. Duševní schopnosti potřebují kultivaci, mají-li se uplatnit v Boží slávě. Pečlivou pozornost bychom měli věnovat rozumovému vzdělání, aby rozmanité duševní schopnosti měly vyrovnanou sílu a že by se uplatňovaly v nejrůznějších směrech. Jestliže rodiče dovolují svým dětem jít podle vlastních nápadů, sklonů a zálib, a zanedbávají povinnost vésti jejich povahy správným směrem, děti nebudou připraveny pro žádné zodpovědné postavení v životě. Touhy a sklony mládeže by měly být ukázněny, jejich slabá místa charakteru ozdravěna a charakter posilován, a jejich nesprávné sklony potlačeny.

Pakliže dopustíme, aby jedna schopnost zakrněla,anebo se vyšinula, pak to není v souladu s Božím záměrem. Všechny schopnosti by měly být dobře rozvinuty. Každé z nich bychom měli věnovat péči, nebot každá ovlivňuje další, a nutno je všechny rozvíjet, má-li být duševní život patřičně vyvážen. Pakli--že jeden nebo dva orgány jsou pěstovány a ustavičně přepínány, protože se vaširn dětem líbí cvičit myšlenkovou sílu jedním směrem a zanedbávat ostatní duševní schopnosti, pak dospějí s nevyváženou myslí a neharmonickým charakterem. Budou snad schopní a zdatní jedním směrem, avšak nedostateční budou v jiných zrovna tak důležitých směrech. Nebudou to spolehliví lidé□jejich veliké nedostatky poruší celý jejich charakter.

Bratr B pěstoval téměř neovladatelnou touhu po prohlidkách pamětihodností□pobavení na výletech. Čas a prostředky jsou promarněny k uspokojení jeho tužeb po zábavných výletech. Jeho sobecká láska k zábavě vede k zanedbání svatých pvinností. Bratr B rád káže, avšak nikdy si neuvědomil zodpovědnost, jaká na něm spočívá, nebude-li kázat evangelium. Častokrát opustil dílo v úřadě, které si vyžadalo jeho péči a zabýval se problémy některých bratří v jiných sbořich. Kdyby si byl uvědomil vážnost Božího díla pro tento čas a cele spoléhal na Boha, žil sebezapíravým životem a nesl Kristův kříž, byl by vykonal mnoho dobrého. On však měl často tak nepatrné vědomí o svatosti tohoto dila, že chtěl využít příležitost k navštěvování jiných sborů a v tom sledoval sobecký cíl, stručně řečeno, cestoval pro potěšení. Jaký to rozdíl mezi jeho jednánim a jednáním apoštolů, kteří šli obtíženi Slovem života a v moci Ducha zvěstovali ukřižovaného Krista. Ukazovali tu živou cestu sebezapření a kříže. Měli obecenství se svým Spasitelem v Jeho utrpení a jejich největší touhou bylo poznat Ježiše Krista, toho ukřižovaného. Nedbali o své vlastní pohodlí, ani si svůj život nepokládali za vzácný. Nežili pro radost, ale pro blaho jiných a záchranu duší, pro které Kristus zemřel.

Bratr B dovede podat odůvodnění věroučných bodů, avšak sám prakticky nezažil a nezkusil co znamená posvěcení, sebezapření a kříž. Může mluvit do uěí, neprocítil však posvěcujicí vliv těchto pravd na srdci a neokusil je ve svém životě. Nechápe důležitost a závažnost pravdy ve spojitosti s posledním soudem, kdy každý jednotlivý případ bude posouzen a rozhodnut. Bratr B necvičil svoji mysl, a jeho chování mimo shromáždění nebylo příkladné. Zdá se, že břímě tohoto díla nespočívalo na něm, že si chlapecky s nim zahrával, a svým příkladem snížil úroveň náboženství. Svaté a obecné věci postavil na jednu úroveň.

Bratr B nebyl ochoten snášet kříž□nebyl ochoten následovat Krista

- 15

do jeslí, do soudní síně a na Golgatu. Na místo toho vyhledával w lastní potěšení. Musí pochopit, že ,jeho vlastní síla je slabostí a jeho moudrost bláznovstvím. Kdyby si byl uvědomil,wže je v díle Božím, a_ž_e ,je_ dlužníkem Tomu, který mu dal čas a hřivny, a který požaduje, aby všechno toto rozhojnil k Boží slávě - kdyby byl stál věrně na svém místě nemusel trpět tou zdlouhavou nemocí. Cesta, na kterou se z vlastní záliby vydal, způsobila mu dlouhé měsíce utrpení a byla by ho stála život nebýt opravdové, účinné modlitby víry ze strany těch, kteří si uvědornovali, že nebyl připraven na smrt. Kdyby byl v té době zemřel, ,jeho příklad byl by rnnohem horší,než příklad neosvíceného hříšníka. Bůh však milosrdně vyslyšel modlitby svého lidu a dal mu novou příležitost života, aby měl možnost

pokání ze své nevěrnosti a mohl vykupovat čas. Jeho příklad ovlivnil mnohé v Battle Creeku nesprávným směrem.

Bratr B byl uzdraven; avšak jak málo on i jeho rodina se cítí pokoření pod ruku Boží. Uílo Ducha Božího a jeho moudrost se neprojevuje proto, abychom bylí šťastní a spoko¸jeni sami sebou, nýbrž aby naše duše mohla být obnovena známostí a pravou svatostí. Jak mnohem lépe by bylo pro tohoto bratra, kdyby jeho utrpení povzbudílo upřímné zpytování srdce, vedlo k odhalení povahových kazů a k rozhodnutt je zavr,hnout a aby s pokorným duchem vyšel z pece ¸jako očištěné zlato odrážející Kristův obraz.

Církev mu pomohla snášet nemoc, která ho postihla. Sbor mu opatřil ošetřující sílu a z velké části kryl ¸jeho vydání; avšak ani on ani jeho rodina siwecenila této velkorysosti a pozornosti ze strany sboru. Domnívali se, že všechno to, co bylo pro ně učiněno si zasluhují. Když se bratr B uzdravil zanevřel vůči mému manželi, protože tento nesouhlasil s ¸jeho počínáním, které bylo velice nesprávné. Spolu s ostatními začal poškozovat vliv mého manžela a i když odešel z nakladatelství, nesrnýšlel správně. Bídně.by byl obstál v Boží zkoušce.

Bratr B se dosud nenaučil, co se bude muset naučit, chce-li být nakonec spasen - zapírat sebe a odolávat touze po radovánkách. Znovu bude muset pro¸jít touto cestou a musí být zkoušen ještě důkladněji, protože neobstál v zkouškách minulých. Znelíbil se Bohu tím, že ospravedlňoval sebe. Má ¸jen malou zkušenost v následování utrpení Kristových. Milu¸je okázalost a nešetří svými prostředky. Pán o tom ví. On zvažu¸je vnitřní pohnutky a záměry srdce. On rozumí člověku. Zkouší naši věrnost. Žádá, abychom milovali a sloužili Mu celou myslí, srdcem a ze všech sil. Milovníci radovánek mohou mít tvárnost pobožnosti, která se dovede přizdobit i určitým sebezapřením a mohou také obětovat i čas i peníze a přece vlastní já nemusí být ovládnuto a vůle nemusí být podřízena vůli Boží.

Vliv dr□včat 0 byl velice zlý v Battle Creeku. Nebyly vychovány. Jejich matka zanedbala svoji svatou povinnost a neukáznila své děti. Plevychovávala je v bázni a kázni Boží. Byly povolné a uhýbaly od zodpovědnosti, takže neměly žádného smyslu pro zřejmé povinnosti domácího života. Matka dbala o to, aby se dcery velice zajímaly o oděv, nebyly však upozorněny na vnitřní ozdobu. Tato mladá děvčata byla marnivá a pyšná. Je¸jich smýšlení nebvlo čisté; jejich jednání bylo zkažené; a přece byla třída v Battle Creeku, která se chtěla spolčovat s takovýma lidma, i za cenu, že sestoupí na jejich úroveň. Tato děvčata nebyla kárána tak důkladně jak si to případ vyžadoval. Milovaly společenství mladých lidí a jen mládenci byli předmětem ¸jejich přemýšlení a rozhovorů. Mají pohoršující jednání, ¸jsou tvrdohlavé a sebedůvěřivé.

Celá rodina miluje okázalost. Matka není moudrá, důstojná žena. Není připravena vychovávat děti. 0 okázalé odivání dětí dbá mnohem vic, než o jejich vnitřní ozdobu. Sama není ukázněná. Její vůle nebýla podřizena vůli Boží. Její srdce není upřímné před Bohem. Dílo Ducha Božího je cizí jejimu srdci; své touhy a záliby nepodřidila poslušností Kristu. Nemá ušlechtilé duševní vlastnosti a nepostihuje svaté věci. Nechala své děti vyhledávat vlastní záliby. Strašná zkušenost s dvěma svýma staršíma dětma patřičně nezapůsobila na její srdce. Svým dětem vštěpovala lásku k marnivosti a pošetilosti. Neukáznila své dvě mladší dcery. Kdyby se bratru D bylo dostalo patřičného vlivu, byl by z něho důstojný mladý muž; musí se však mnoho učit; následuje spiše své sklony než povinnosti. Rád jde za svou vlastní vůlí a zálibami a nemá správnou představu o křesťanských povinnostech.s□uspokojení a vlastní záliby by rád pokládal za svou povinnost. Nepřemohl sebespokojenost. Má co dělat, aby vyjasnil svůj duchovní pohled a aby pochopil co má být posvěceno Bohu a poznal vysoké nároky Boží vůči němu. Vážné nedostatky v jeho výchově ovlivnily jeho život.

Kdyby bratr D se svými dobrými vlastnostmi byl dobře vyrovnán a byl věrným vedoucím kanceláře, jeho práce by měla větší cenu pro úřad

a zasloužil by si dvojnásobnou mzdu. Uvažujice o jeho nedostatečnosti a jeho neposvěceném vlivu, vidíme, že úřad by se lépe obešel bez něho i kdyby pracoval zadarmo. Bratr a sestra D se nenaučili šetrnosti. Byli pod silným vlivem chutí, touhy po□ rádovankách a okázalosti. Malá mzda byla pro ně lepší než velká, nebot by promarnili všechno, i kdyby toho bylo sebevíc. Uživali by a pak v tísni by zůstali zcela nepřipraveni. Dvacet dolarů za týden by bylo utraceno stejně jako 12 dolarů. Kdyby bratr a sestra B byli šetrnými šafáři a zapirali se, mohli mit už vlastní dům a kromě toho prostředky ušetřené pro těžší situaci. Oni však nechtějí šetřit jako ostatní, na nichž někdy byli závislí. Pakliže se tomu nebudou učit, v den Hospodinův nebude jejich charakter dokonalý.

Bratr B byl předmětem veliké lásky Kristovy a Jeho slitování, a přece nikdy nepocitil, že by měl napodobovat ten veliký Přiklad. Dožaduje se a celým svým životem touží po tom lepšim údělu v tomto životě, než jaký měl náš Pán. Nikdy si neuvědomil hlubiny nevědomosti a hříchu, z nichž ho Kristus chtěl vyzvednout a připoutat k své božské přirozenosti.

Je strašnou skutečností být služebníkem svatých věcí, když srdce a ruce nejsou posvěceny. Být Kristovým spolupracovnikem znamená nést strašné zodpovědnosti; stát jako jeho zástupce nikterak v malých věcech. Soud prozkoumá dílo každého člověka. Apoštol řekl: "Ne sami sebe kážeme, ale Krista Ježiše Pána"□ ""Bůh zajisté, kterýž rozkázal, aby se z temnosti světlo zablesklo, tent se osvitil v srdcích našich k osvícení známosti slávy Boží v tváři Ježiše Krista". 2K 4,5.6. Dostatečnost tohoto apoštola nebyla v něm samém, nýbrž v milostivém vlivu Ducha Kristova, který naplňoval jeho duši a uváděl každou myšlenku v poslušnost Kristu. Moc pravdy doprovázející kázané Slovo bude vůní života k životu, nebo vůní smrti k smrti. Od kazatelů se žádá, aby byli živými příklady Kristova smýšlení a Ducha, živými listy, které znají a čtou všichni lidé. Chvěji se při pomyšlení, že i mezi adventisty s.d. jsou kazatelé neposvěcení zvěstovanou pravdou. Jedině oživujicí a mocný Duch Boží, působící v srdcich Jeho služebniků a umožnujicí poznání slávy Boží,může jim získat vítězství.

Kázání bratra B se nevyznačovalo posvěcujicím Duchem Božím. Může

mluvit plynule a jasně vysvětlovat, avšak jeho kázání chybí duchovnost. Jeho výzvy se nedotkly srdce novou něžností. Bylo zde mnoho slov, avšak srdce jeho posluchačů nebyla oživena a obměkčena dotekem Spasitelovy lásky. Hříšnici nebyli přesvědčeni a přitaženi ke Kristu s vědomía□, že "Ježiš z Nazaretu jde kolem nich". Hříšníkům mělo být jasné, že Kristus je jim blízký a ochoten zachránit je. Spasitel by měl být lidu představen a přitom srdce mluvícího by mělo být obměkčeno a proniknuto Jeho Duchem. Ton hlasu, výraz tváře a mluvená slova by měly mít neodolatelnou moc a hýbat srdcem a ovládat mysl. Ježíš by měl přebývat v srdci kazatele. Jestliže je Ježíš v slovech a v tonech hlasu, jestliže oni vyjadřují Jeho něžnou lásku, přinese to požehnání cennější□než všechna bohatství, radost a sláva této země□ protože takové požehnání nepřijde a neodejde bez toho, aby nezanechalo jistý vliv. Lidé budou přesvědčeni, jejich srdce zasaženo a každý se bude ptát: "Co mám činit, abych byl spasen"?

NEVYROVNANÁ MYSL

Pán Bůh každému z nás svěřil svaté dary, za které jsme Mu zodpovědni. Podle Božího úmyslu měli bychom své rozumové síly tak vzdělávat abychom mohli svěřené nám hřivny použít k největšimu dobru a zrcadlit Jeho slávu. Za všechny duševní schopnosti dlužíme Hohu.Roz□nové síly možno tak vzdělávat, rozvážně usměrňovat a ovládat, že splní účel svého poslání. 0 svůj duševní život jsme povinni se tak starat, abychom mohli uplatnit všechny duševní síly a rozvinula se každá schopnost. Když jsou všechny schopnosti zapojeny do činnosti, rozum bude posilněn a úlohy, ke kterým jsme byli vybaveni, splníme.

Mnozí nekonají to nejlepší co by měli, protože svůj rozum usměrňují jen jednostranně a zanedbávají ohled na to, co pokládají za nedosažitelné. Takto některé méně vyvinuté schopnosti ochabují, protože práce, která by je cvičila a je utužila, se jim nezdá. Měli bychom evičit a vzdělávat všechny duševní síly a schopnosti. Vnimavost, soudnost, paměť a všechny rozumové síly měly by mít stejný rozvoj, aby duševní život byl správně vyvážený.

Když uplatňujeme jen určité schopnosti a zanedbáváme jiné, neplníme celý Boží úmysl, protože všechny schopnosti navzájem souvisí a velkou měrou závisí jedna na druhé. Jednu schopnost nemožno uplatnit bez spolupůsobení ostatních, když se má zachovat vyvážený stav. Když se všechna pozornost věnuje jen jedné schopnosti, čímž ostatní zůstávají v nečinnosti, potom silný rozvoj této jedné může zajit do extrému, protože všechny schopnosti nebyly vzdělávány. Mysl mnohých není náležitě vyvinutá a vyrovnaná. Všechny mysli nejsou přirozeně stejně silné. Každá mysl je jiná; některé jsou silné v tom a velmi slabé v onom. Tyto zjevné nedostatky nemusí a neměly by existovat. Kdyby ti, kteří ve svých myšlenkách mají určité nedostatky, cvičenim a vzděláváním posilovali nerozvinuté stránky své povahy, mohli by duševně zmohutnět.

Cvičit ty schopnosti, které jsou od přirozenosti nejsilnější a přitom zanedbávat slabé, které by bylo třeba posilnit, je jistě příjemné, ne ale nejužitečnější. 0 nejslabší schopnosti měli bychom se co nejlépe postarat, aby všechny rozumové sily byly krásně vyladěné a vše

chny se .zůčastnily činného života, jako správně regulovaný stroj. Jsme závislí □ň□ Bohú všemi svými schopnostmi. Křesťané jsou povinni tak cvičit svoji mysl, aby všechny schopnosti zmohutněly a co nelépe se rozvinuly. Když toto zanedbáme, potom nikdy nesplníme určený plán. Nemáme žádného práva zanedbávat kterýkoli□ talent, který nám Pán daroval. Všude vidíme lidi, soustřeďující se na jednu věc. Častokrát se vyznají jen v jednom směru. Příčinou toho je zvlášťnt cvičení některé duševní schopnosti na úkor druhých. Tato stále přepinaná duševní schopnost se nakonec opotřebuje, zeslabí a z člověka je mrzák. Takovýmto způsobem myšlenkového života nemožno uctívat Boha. Kdyby takový člověk cvičil všechny své orgány stejně, všechny by se byly zdravě a správně rozvily; břemeno námahy nebylo by spočívalo jen na jednom a nebyl by trpěl žádný z nich.

Kazatelé by měli dávat pozor na to, aby Božl úmysly nemařili vlastními plány. Jsou v nebezpečí zúžit dílo a omezit svoji činnost na určitá místa a nepěstovat zvláštní zájem o Boží dllo ve všech jeho rozmanitých odvětvích. Někteří soustřeďují mysl na jeden předmět a vylučují všechno jiné, snad stejně důležité. Jsou jednostrannými muži. Všechno své životní úsilí upoutajl na to, čIm se mysl určitý čas obírala. Vše ostatní ztrácejí ze zřetele. Tento jediný oblíbený zájem je předmětem 'jejich úvah a rozhovorů. 0 všechno, co s tím nějak souvisí, velmi živě se zajímají a zůstávají 'u toho tak dlouho, že mysl posluchačů se unaví, když je má sledovat.

Často se ztráct čas vysvětlováním takových bodů, které nejsou podstatně důležité a které by se měly brát za jisté bez nového dokazování, protože jde o samozřejmosti. Avšak skutečné, životně důležité body měly by být jasně,přesvědčivě vysvětleny,jak je to jen možné. Soustředit mysl na jeden předmět a odpoutat ji od všeho ostatního je dobré do určité míry, avšak takovýmto stálým□ jednostranným přepínáním jedné schopnosti slábnou orgány, určené vykonávat tuto činnost. Tato práce je přetěžuje a v důsledku toho nemohou splnit větší povinnosti. Mysl v takovémto případě nemůže se zdravě uplatnit, čímž se nakonec i život zkracuje.

Všechny schopnosti měly by něco konat, pracovat v souladu a v□vážit jedna druhou. Ti, kteří všechnu svoji myšlenkovou sílu soustřeďují na jediný předmět, jsou slabí v jiném, protože schopnosti nebyly stejnoměrně pěstovány. Určitá otázka tak poutá jejich pozornost, že do ní vnikají vždy hlouběji a hlouběji. Když se takto celým svým zájmem noří do problému, jistěže dojdou k určitému poznání a světlu. Mezi ostatntmi lidmi je však velmi málo těch, kteří by je mohli sledovat i třeba kdyby se o předmět zajímali stejným myšlenkovým úsilím. Nebezpečí takovych spočívá v tom, že semeno pravdy zaorávají tak hluboko, že útlé, vzácné stéblo nikdy se nedostane na povrch.

Často se vykoná mnoho takové práce, o kterou ani nešlo á která nikdy nebude doceněna. Když někteří lidé pěstují svoji koncentrační schopnost na úkor ostatních vloh, jejich duševrií život nemůže být vyrovnaný. Podobají se stroji, ve kterém je jen určité soukolí v pohybu. Zatím co některá kola nečinností rezaví, jiná se opotřebovávají ustavičným chodem. Lidé, kteří pěstují jednu či dvě schopnosti a necvičí všechny přiměřeně, nemohou vykonat ani polovici toho, co jim na světě vykonat určil Bůh. Jsou jednostrannými lidmi; zužitkují jen část své síly, kterou jim Bůh dal a'druhá část zůstává v nečinnosti.

Když tací duševní pracovníci mají před sebou nějaké dílo, které vyžaduje zvláštního soustředění, neměli by na to vynaložit tolik úsilí,

že by zanedbali všechny ostatní zájmy. I když se soustřeďují na jednu úlohu, přece by svým časem měli pamatovat i na jiná odvětví díla. Bylo by to lepší pro ně a též všeobecně v zájmu díla. Jednomu odvětví dila bychom neměli věnovat všechnu pozornost a tím zanedbat všechny ostatní. Při tvořivém spisovatelském úsilí někteří musí dbát o to, aby přílišným neživotním a nezajímavým dokazováním nezatemnili to, co je jasné. Když se doširoka rozpisují o tom, co mysl dovede čitateli napovědět, jejich úsilí je skoro marné. Zájem čtenáře nevystačí sledovat až do konce tento předmět. Upozorňováním na každý sebenepatrnější bod, je možno pravdu učinit bezvýraznou. Rozsáhlé dílo se vykoná, ale výsledek takové námahy určitě nenajde ozvěnu ve všeobecném probuzeném zájmu.

, Dnes, kdy lehká, zábavná četba udává ton a zaměstnává mysl, lépe

je podávat pravdu srozumitelně, na základě některých závažných důvodů, než ji doprovázet celým zástupem namáhavě vyhledaných důkazů. Jde tu o nebezpečí, že základní bod pravdy v mysli mnohých lidí nevynikne pro samotné důkazy a námitky. Pro mnohé mají určité výpovědi větší platnost, než rozsáhlé dokazování. Mnohé body berou jako samozřejmé. Tací lidé nepotřebují žádné důkazy.

Odporující adventisté

Své nejúpornější odpůrce nacházíme mezi adventisty prvního dne. Nebojují čestně. Jsou ochotni jakýmkoli nerozumným a nedůstojným způsobem přikrýt pravdu a vyvolat zdání, že Boží zákon ztratil svou platnost. Namlouvají si, že cíl ospravedlní prostředky. Lidé z jejich vlastních řad, jimž ani sami nedůvěřují, útočí na sobotu čtvrtého přikázání a zveřejnují své výroky jakkoli nepravdivé, nespravedlivé, ba smíšené, jen když je mohou namířit proti pravdě, kterou nenávidí.

Neměli bychom se dát znepokojit nebo rozladit ze strany nerozumných lidí. Ti, kteří přijímají a jimž se líbí, co tito lidé mluví a píší proti pravdě, nejsou ti, kteří by se chtěli dát přesvědčit o pravdě, nebo kteří by uctili dílo Boží, kdyby ho přijali. Čas i sílu lze lépe využít, než dlouho se zabývat úskoky našich protivníků, kteří nás pomlouvají a naše učení překrucují. Zatím, co vzácný čas věnujeme vytáčkám a překrucování nepoctivých odpůrců, pro nedostatek poznání hynou lidé, kteří jsou ochotní dát se přesvědčit. Myslí probíhá celá spousta nesmyslných úskoků z arsenálu vlastních nápadů satanových, zatím co lidé volají po pokrmu v čas příhodný.

Ti, kteří si evičili svou mysl v boji proti pravdě, upadají do osidel různých úskoků. A my" nejsme dostatečně moudří, abychom jim je vyrazili z rukou, ba zveřejnováním je dáváme ve známost tisícům, kteří na ně nikdy ani nemysleli. Toto je to, co si naši protivnici přáli již dávno udělat chtějí, aby bylo na ně upozorněno a abychom je zveřejnovali za ně. To□o je obzvlášť pravdou o některých. Je to jejich hlavním cílem, když píší své lži a falešně představují pravdu a povahu těch, kteří tuto pravdu milují a ji obhajují. Vymřou a zapadnou mnohem rychleji, budeme-li k nim úplně nevšímaví. Nechtějí být sami. Odpor je jejich oblíbeným živlem. Nebýt toho, že budí odpor, měli by jen nepatrný vliv.

Největší práce je s adventisty prvního dne. Všeobecně zavrhují pravdu. Pokud jen možno měli bychom jít vpřed, jako kdyby tento lid ani neexistoval. Jsou rušivým živlem a je mezi nimi povážlivě mnoho nemravnosti. Bylo by největší katastrofou, kdyby mnozí z nich přišli mezi nás. Museli by se téměř všemu odnaučit a znovu se učit, jinak

- 20

by byli velice rušivým prvkem. Jsou příležitosti, kdy jejich zřejmému překrucování nutno čelit. V takovém případě to třeba udělat stručně a krátce a pak pokračovat ve své práci. Způsob Kristova učení by měl být naším způsobein. Jeho způsob byl jasný a prostý, zasahující přímo kořen věcí a mysl všech.

Není nejlepší taktikou být velice výmluvným a říci o tom, nebo onom bodu všechno co říci lze, zatím co by postačilo méně důvodů na vysvětlení všech praktických záměrů, aby protivníci byli přesvědčeni, nebo umlčení. Můžete vyvrátit každou námitku dnes, a zavřít ústa protivníků, tak že nemohou říci nic. A už zítra budou o tom mluvit znova. Taková je opětovná zkušenost s těmi, kteří nemilují světlo a nechtějí přijít k světlu, aby nepřišli o svoji temnotu a blud. Lépe je zachovat si jistou rezervu důvodů, než vyprázdnit hlubinu vědomostí o tom, co by mělo být jasné, bez namáhavého dokazování. Kristus pracoval pouze tři roky a za tuto krátkou dobu vykonal veliké dílo. V těchto posledních dnech má být v krátké době vykonáno veliké dílo. I když mnozí jsou ochotni něco konat, duše budou hynout pro nedostatek světla a poznání.

Pakliže ti, kteří při zvěstování a obhajobě biblické pravdy snaží se prozkoumat a ukázat nedostatečnost a nedůslednost lidí, kteří nepoctivě překrucují Boží pravdu v lež, satan podnítí dostatek protivníků aby udrželi jejich péra ustavičně zaměstnána, zatím co jiná odvětví díla budou trpět.

Musíme mít více ducha těch mužů, kteří pracovali na výstavbě jeruzalémských zdí. Konáme veliké dílo a nemůžeme odbíhat. Pakliže satan vidí, že některé může zaměstnávat odpovídáním na námitky odpůrců a tak je umlčovat a překážet jim v konání nejdůležitějšího díla pro přítomnou dobu, dosáhl svého eíle.

Lidé příliš dlouho nedostali knihu "Sabbath History" (Dějiny soboty). Oni potřebují toto vzácné dílo, i když ho nemají v jeho naprosté dokonalosti. Nikdy ho nebude možné tak připravit, aby plně umlčovalo nerozumné odpůrce, kteří jsou nestálí a kteří překrucují Písmo k své vlastní záhubě. Svět je velice zaměstnán. Pracujíeí lidé nemají čas uvažovat nebo číst Boží Slovo důkladně, aby pochopili všechny Jeho důležité pravdy. Zdlouhavé, pracné důvody budou je zajímat jen málo, neboť lidé musí číst v běhu. Nemůžete odstranit námitky vůči sobotnímu přikázání z mysli adventistů prvního dne, jako Spasitel světa nemohl svou velkou mocí a divy přesvědčit Židy, že je Mesiášemi když se jednou rozhodli Ho zavrhnout. Tak jako tvrdošíjní nevěřící Zidé zvolili si raději temnotu než světlo. Kdyby i anděl přímo z nebes byl k nim mluvil, pokládali. by ho za satana.

Nynější svět potřebuje neúnavné úsilí. Ze všech stran slyšíme výzvy podobné macedonskému volání: "Přijď a pomoz nám"! Jasné, vyhrocené důvody, stojící jako milníky, pomohou víc pro přesvědčování lidí, než veliká zásoba dobře vyvracejících důvodů, které však sledovat může jen zkoumavá mysl. Knihu "Dějiny soboty" bychom měli dát lidu. Zatím co jedno vydání je v oběhu a lid má z něho užitek, měli bychom dílo připravit v nejlepší možné íormě. Naším úspěchem bude, když zasáhneme lid. Lidé domněle moudří a vysoce postavení, jsou tak povzneseni nad prostotu tohoto díla a jsou tak velice spokojeni sami se sebou, že necítí žádnou potřebu pravdy. Jsou přesně tam, kde byli Židé, samospravedliví, soběstační. Jsou zdraví a nepotřebují lékaře.

- 21

DŮVĚRNÉ PŘÁTELSTVÍ S N EVĚŘÍCÍMI

Bratr E: 10. prosince 1E371 bylo mi ukázáno, že ty a tvé sestry jste ve velice nebezpečné situaci a tuto situaci ještě zhoršuje to, že si svůj skutečný stav neuvědomujete. Viděla jsem vás obklíčené temnotou. Tato temnota vás nezachvátila náhle. Dostávali jste se do této temnoty postupně a téměř nepozorovaně, až se vám ona stala světlem a mrak je dennodenně hustší. Tu i tam jsem viděla paprsek světla prosvěcující vaši temnotu, pak vás opět oblíčila tma těžší a hustší než předtím.

Vaše pěvecké školy byly pro vás vždy léčkou. Ani ty, ani vaše sestry nemají hlubokou zkušenost, která by vám mohla pomoci čelit vlivům vašich pěveckých škol. Bylo by potřebí pevnější mysli a větší

rozhodnosti charakterové, než máte vy tři, abyste mohli bez nebezpečí podlehnutí jít do té společnosti, do níž chodíte. Naslduchejte slovům Kristovým: "Vy jste světlo světa. Nemůžeť město na hoře ležící skryto býti. Aniž rozsvěcující svíce a stavějí ji pod kbelec, ale na svíceni i svítí všechněm, kteříž jsou v domě. Tak svěť světlo vaše před lidmi, ať vidí skutky vaše dobré, a slaví Otce vašeho, kterýž jest v nebesích". Mt 5, 14-16. Byl váš příklad a vliv tak mocný, že zasáhl a přesvěčil vaše společníky? Myslím, že ne. Byli jste poškozeni. Obklíčila vás temnota a zastínila vaše světlo, a ono nehořelo natolik, aby temnota kolem ostatních byla zapuzena. Čím dál, tím víc jste odcházeli od Boha.

Ty, můj bratře, měl jsi jen chabou přestavu o tom, co činíš. Stál jsi přímo v cestě pokroku svých sester v duchovním životě. Ony, obzvlášťě Í, byly polapeny satanskými svody spiritismu, a jestliže se nezbaví tohoto nesvatého satanova vlivu, který odvrátil jeji mysl od věčných věcí, bude muset vynaložit veliké úsilí. Bude to jen únik o vlas. I ty sám jsi byl zaslepen, sveden a okouzlen. Nevidíš sám sebe. Celkově jsi sláb, zatím co bys mohl být silný v převzácné, spásné pravdě, posílen, utvrzen a upevněn na Skále Ježíše Krista. Jsem o tom hluboce přesvědčena. Obávám se o tebe. Vidím pokušení na každé straně a u tebe jen nepatrnou sílu k odporu.

Bratře E, bylo mi ukázáno, že jsi okouzlen; zklamaly tě tvé pohnutky a skutečný záměr tvého srdce. Viděla jsem tě ve společnosti dcery bratra G. Ona nikdy neodevzdala své srdce Kristu. Bylo mi ukázáno, jaká je její pravá podoba. Avšak tvé jednání nebylo takové, aby prohloubilo toto přesvědčení a zdůraznilo jejich důležitost. Vyznáváš, že spasení duše pokládáš za svaté a že máš přítomnou pravdu. Nezachovává sobotu ze zásady. Miluje marnivost světa a má radost z pýchy a zábav života. Tys však odcházel tak postupně od Boha a od světla, že nevidíš odloučení, která pravda nutně přináší mezi ty, kteří milují Boha a mezi ty, kteří milují radovánky víc, než milují Boha. Viděla jsem, žes byl přiváben do jejich společnosti. Náboženská shromáždění a svaté povinnosti měly u tebe jen malý význam, zatím co tě okouzlovala přítomnost pouhého dítěte, které neznalo pravdu nebo nebeské věci. Zanedbal jsi sebezapření a kříž, které jsou přímo na cestě každého Kristova učedníka.

Bylo mi ukázáno, že kdybys chodil ve světle, musel by ses postavit rozhodně za pravdu. Tvůj příklad by měl ukázat, že pravdu, kterou vyznáváš, pokládáš za tak důležitou, že tvé zál.iby a srdce mohou jít jen tam, kde je jasný Kristův obraz. Kristus ti nyní říká: "Co chceš mít, mne, nebo svět"? Tu se musíš rozhodnout. Budeš následovat našeptávání

neposvěceného srdce, odvrátíš se od sebezapření pro Krista a půjdeš bez kříže? Anebo zvedneš tento kříž, jakkoli těžký a přineseš pro pravdu určitou oběť? Kéž ti Pán pomůže poznat kde se nacházíš, abys dovedl správně ocenit věčné věci. Dnes máš tak málo duchovního pohledu, že svaté a posvěcené je na úrovni obecného. Neseš zodpovědnost. Velikou měrou ovlivňuješ své sestry. Tvým jediným bezpečím je odloučit se od světa.

Můj bratře, bylo mi ukázáno jak vodíš tu mladou divku sebou na zábavy místo do shromáždění a také chodíš do pěveckých škol s nevěřícími, kteří jsou v temnotě. Kolem nich je plno zlých andělů. Jak se může tvé chabé, nepatrné světlo vyjírnat uprostřed této temnoty a pokušení? Při těchto příležitostech tě Boží andělé nedoprovázejí. Jsi odkázán na svou vlastní sílu. Satanu se velice líbí toto tvé postavení; protože tě může lépe použít pro svoji službu, než kdybys nebyl křesťanem zachovávajícím všechna Boží přikázání. Věrný Svědek oslovuje laodicejskou církev: "Vímť skutky tvé, že ani jsi studený, ani horký. Ó bys studený byl aneb horký. A tak že jsi vlažný, a ani studený, ani horký, vyvrhu tě z úst svých. Nebo pravíš:I□oh□tý jsem, a zbohatl jsem, a žádného nepotřebuji, a nevíš, že jsi bídný a mizerný, i chudý, i slepý, i nahý. Radímť, abys sobě koupil ode mne zlata ohněm zprubovaného, abys byl bohatý, a roucho bílé, abys oblečen byl, a neokazovala se hanba nahoty tvé. A oči svých pomaž kollyrium, abys viděl. Já kteréžkoli miluji, kárám a tresci; rozhorliž se tedy, a čiň pokání". Zj 3,15-19.

Jsi zaslepen a okouzlen. Cítil ses silným tam, kdes byl právě slabý. Můžeš být nástrojem spravedlnosti, jestliže chceš trpět pro Krista. Ty a tvoje sestry mohou vykoupit čas, chcete-li, vyžádá si to však rozhodné úsilí. Tvá mladší sestra žije s někým, kdo není hoden její lásky. V jeho povaze jsou vážné nedostatky. Nemá úctu k posvátným a svatým věcem; jeho srdce nebylo změněno Duchem Božím. Je sobecký, chlubivý a miluje zábavu víc, než povinnost. Nemá žádnou zkušenost v sebezapírání a pokoře.

Uzavíráme-li přátelství, měli bychom být velice opatrní, aby nedošlo k obecenství s někým jehož příklad bychom nemohli bezpečně následovat; neboť takové přátelství odvádí od Boha, od zbožnosti a lásky k pravdě. Je určitě nebezpečné, přátelíš-li se důvěrně s těmi, kteří nemají žádnou náboženskou zkušenost. Pakliže ty, nebo všichni tři z vás následujete Ducha Božího, nebo vážíte si spasení duše, nebudete si volit své zvláštní a důvěrné přátele z řad těch, kteří nedbají o náboženské věci a nežijí pod jejich skutečným vlivem. 0 věčné zájmy byste měli dbát na prvním místě. Nic nemůže mít zákeřnější a nebezpečnější vliv na mysl a účinněji nezahání vážné dojmy a vliv Ducha Božího, než společenství s těmi, kteří jsou marniví a nedbalí, a jejichž rozmluvy se točí kolem světa a marností. Čím víc jsou tito

lidé zataženi do jiných zájmů, tím nebezpečnější je jejich vliv jako společníků, protože jejich nenáboženský život skýtá tolik svůdných nástrah.

Bůh vás všechny tři vyzývá a nemůžete to brát na lehkou váhu. Ježíš vás koupil za cenu své vlastní krve. "Nejste sami svoji. Nebo koupeni jste za mzdu. Oslavujte tedy Boha tělem svým i duchem svým, kteréžto věci Boží jsou". Nechcete přinést Bohu žádnou oběť? V každodenním životě jsou před každým z vás veliké zodpovědnosti. 0 vašem životě se každý den vedou před Pánem záznamy. Na vaší cestě se skrývají veliká nebezpečí. Kdybych mohla, vzala bych vás na ruce a bezpečně přenesla přes ně; nemohu to však učinit. Vy jste v nejkritičtějším údobí svého života. Probudíte-li duševní síly a usměrníte je k hodnotám věčně trva

lým, a podřídíte-li tomu všechno, pak zdokonalování křesťanského charakteru hude mít u vás úspěch. Všichni se můžete zapojit do duchovního zápasu proti obkličujícím vás hříchům a skrze Krista můžete zvítězit Nebude to však žádná lehká zábava. Bude to úporný boj, plný sebezapření a kříže. Je nebezpečí, že si plně neuvědomíte své odpadnutí a svůj ohrožený stav. Nebudete-li vidět život tak jak je, a neodvrhnete-li svůdné íantazie a nedáte-li se poučit střízlivou skutečností, probudíte se příliš pozdě. Pak si uvědomíte strašný omyl, jehož jste se dopustili.

Nebyli jste vychováni tak, aby byl u vás vytvořen pevný, stálý charakter, a proto musíte nyní usilovat o výchovu, kterou jste měli mít již před léty. Vaše matka vás velice milovala. Matčiny lásky nebývá nikdy nazbyt, matka však může milovat i nerozumně, když se svojí láskou dá oslepit tak, že nepostihne nejlepší zájmy svých dětí. Měli jste shovívavou, něžnou mat!□u. Své děti příliš chránila. Přišla téměř o život, když snášela břemena, které měly nést její děti a to snadněji než ona.

Nedostatek pevnosti a sebezapření ve vaší povaze je vážnou překážkou na cestě k pravé náboženské zkušenosti, která nemá být sypkým pískovým základem. Měli bychom zvěstovat rozhodnost a poctivost záměru. Tyto vlastnosti jsou určitě nutné pro úspěšný křesťanský život. Jste

-li čestní v srdci, nebudete uhýbat od toho, co je správné. Nic vás neodvrátí od přímé linie povinnosti; budete oddaní a věrní Bohu. Prosby lásky, touha po přátelství, vás neodvrátí od pravdy a povinnosti; neobětujte povinnost náklonnosti.

Chceš-li můj bratře spojit svůj život s mladým nezkušeným děvčetem, jemuž chybí výchova běžných praktických, každodenních povinností života, dopouštíš se chyby, avšak tento nedostatek je nepatrný v provnání s její neznalostí vlastních povinností vůči Bohu. Neměla nedostatek světla. Měla mnoho příležitostí pro duchovní život a přece si neuvědomila svůj hříšný stav bez Krista. Můžeš-li se ve svém okouzlení znovu odvrátit od modlitebního shromáždění, kde se Bůh setkává se svým lidem, a těšit se ze společnosti té, která nemá žádné lásky k Bohu a která nevidí žádný půvab v duchovním životě, jak můžeš očekávat, že Bůh bude žehnat takové společenství? Nespěchej! Neměli bychom nabádat k předčasným sňatkům. Je□liže mladé ženy, nebo mladí mužové nemají žádný respekt k Božím požadavkům, jestliže nedbají na závazky, které je poutají k duchovnímu životu, je nebezpečí, že nebudou náležitě respektovat svého muže nebo ženu. Návyk častého setrvávání ve společnosti toho, pro koho se rozhodujete, a to i za cenu duchovních hodnot a modlitebních chvil, je nebezpečné; utrpíte ztrátu, kterou si nemůžete dovolit. Zvyk dlouhého vysedávání do pozdních nocí je běžný, nelíbí se však Bohu i kdyby jste oba byli křesťany. Toto nevhodné mrhání času poš□cozuje zdraví, otupuje smysl pro povinnosti příštího dne a má tvárnost zlého. Můj bratře, doufám, že budeš mít dost úcty k sobě, abys vyloučil tento způsob dvoření. Máš-li oko čisté k slávě Boží, budeš se rozhodovat opatrně. Nebudeš trpět chorobnou přecitlivělostí, aby tvůj pohled nebyl natolik zastřen, □že bys nepostřehl vznešené požadavky, které Bůh ukládá tobě jako na křestanu.

Drazí mladí lidé, obracím se k vám všem. Snažte se oslavit Boha a dosáhnout Jeho mravní podobu. Proste Božího Ducha, aby formoval vaše charaktery. Nyní máte skvělou příležitost vyprat roucho své povahy a zbílit ho v krvi Beránkově. Pokládám to za rozhodujicí okamžik v životě každého z vás. Proč se rozhodnete, říká Kristus, pro mne, nebo pro svět? Bůh žádá bezpodminečné podřízení srdce a citů Jemu. Milujete

-li přátelé, bratry a sestry, otce nebo matku, domy nebo pozernky více než mne, říká Kristus, nejste mne hodní. Náboženství klade na duši nejtěžší požadavky; kráčet podle Jeho zásad. Jako tajemná střelka míří k severu, tak. náboženské požadavky ukazují k slávě Boží. Jste vázáni svým čestným slibem svému Stvořiteli, že se budete zapírat a křižovat své touhy a vášně, a budete poslušn□ žít podle vůle Kristovy.

Nežente se do pokušení. Obklíčí-li vás pokušení a nemůžete-li zvládnout okolnosti, které vás pokušení vystavujít pak se můžete dovolávat Božího zaslíbení a v důvěře, vědomě a mocně zvolat: "Všechno mohu v Kristu, kterýž mne posiluje". Pro všechny je síla v Bohu. Nikdy váak nepocítíte potřebu této síly, která jediná vás může zachránit, nepocítite-li svou slabost a hříšnost. Ježíš, váš drahý Spasitel, vás nyní vyzývá, abyste se pevně postavili na stanovisko věčné pravdy. Trpíteli s Ním, bude vás korunovat slávou ve svém věčném království. Jsteli ochotní v□echno obětovat pro tJěho, pak bude vaším Spasitelem. Zvolíteli si svou vlastní cestu půjdete do temnosti až nakonec bude příliš pozdě pro získání věčné odměny. Co jste byli ochotni vytrpět pro pravdu? Máte velice krátký čaš k vypěstování ušlechitlých rysů své povahy. Všichni jste byli do jisté míry nespo!<ojení a nešťastní. Mnoho jste naříkali. Mluvili jste o nevěře a kritizovali jste ostatní. Obzvlášťě to platí o Í a H. Vaše srdce byla naplněna pýchou, ano, někdy i trpkostí. Zanedbali jste své modlitby v komůrce a neradi jste se cvičili v úsilí růst v Kristu, ve své živé tilavě. Nebýt toho,byli byste dnes silní a připraveni svým vlivem sloužit jiným. Kdybyste byli pěstovali rozhodnou, sjednocenou, neochvějnou sílu, dnes byste mocně odolávali pokušení. Avšak tyto vzácné vlastnosti lze získat pouze podřízením duše požadavkum náboženství. Pak pohnutky budou vznešené a rozum i city vyváženy ušlechtilými zásadami. Bůh bude s námi spolupracovat jen chceme-li se zapojit do správné činnosti. Musíme si uvědomit potřebu jednoty svého lidského úsilí v horlivé činnosti a božské moci. V Bohu můžeme být silní i zvítězit. Bratře E, velice ti chybí síla rozhodnout se k činům i vydržet.

Jak velikého cxnylu se dopouštíme ve výchově dětí a mladých, když jim dáváme přednost, povolujeme jim a hýčkáme je! Stávají se z nich sobci a lidé líní, !<teří nemají dostatek sil ani pro nepatrné povinnosti života. Nejsou vedeni k tomu, aby získali mravní silu k vykonávání každodenních povinností, jakkoli nepatrných. tJedbáte o to, abyste ochotně a radostně splnili ty povinnosti, které jsou před vámi a které musí také někdo vykonat. Každý z nás má veliko.u touhu udělat něco velikého a vznešeného.

Nikdo však není připraven k veliké a důležité práci, nekonál-li předtím věrně nepatrné povinnosti. Povaha se utváří postupně a pozvolna je duše také vychovávána k úsilí a přiměřeným úkolům, které nutno splnit. Jsme-li otroky okolností, jistě nedosáhneme dokonalosti křesťanské povahy. Musíte zvládnout okolnosti a nedovolit jim, aby formovaly vás. Sílu můžete najít u Kristova kříže. Nyní můžete růst a zdolávat těžkosti a přemáhat sílu zvyku. Musí vás podněcovat životodárná síla Ježíšova. Měli byste být přitaženi Kristem a oděni Jeho božskou krásou a něžností. Dcera bratra C potřebuje určitou výchovu; pro povinnosti a těžkosti života ženy je méně připravena,než desetiletá žačka.

Náboženství by vás mělo usměrňovat a vc□st ve všem,co konáte a cele ovládnout vaše city. Jestliže se bezvýhradně odevzdáte do rukou Kristových a bude-li váš posilovat Jeho moc, pak váš mravní rozhled jasněji postřehne povahovou kvalitu, nedáte se svést ve svém přátelství k veli

- l5

kým omylům. Vaše mravní síly musí raýt pronikavé a citlivé, aby snesly přísné zkoušky a vy abyste nepodlehli. Vaše duševní poctivost by měla být tak pevná, že marnivost, okázalost nebo lichocení vámi nepohne.

Veliká to vác, kdy je člověk ospravedlněn před Bohem a duše je v souladu se svým Tvůrcem tak, že uprostřed nákazy zlého příkladu, který se snaží duši odvést od povinnosti, i andělé vám mohou být posláni na pomoc. Povolujete-li pokušení, pa%□ pamatujte, že nebudete mít Boží pomoc, která b□ vás chránila před pádem. Tři mláderici v ohnivé peci nezhořeli, nebot Ježíš se procházel s nimi uprostřed plamenů. Jestliže by tam byli sami, jistc: by □hořeli. Podobně to bude i s vámi. Nejdeteli ochotně do po□cu.,ení, Bůh vás ochrání před přicházejícím pokušením.

DÍLO V NEW YORKU

Za svého pobytu ve Vermontu 10. prosince 1t371 byly mi ukázány některé věci, týkající se New Yorku. Dílo v tomto státě vypadalo žalostně. Bylo zde jen málo pracovníků a ti nepracovali tak usilovně, aby to odpovídalo jejich vyznání víry a posvátným pravdám pro přítomný čas. Jsou v tomto státě takoví, kteří slouží slovem a vyučují, kteří však nejsou opravdovými pracovníky. Ačkoliv věří teorii pravdy a po celá léta ji zvěstovali, nikdy nebudou skutečnými pracovníky, nebudouli pracovat zcela jiným způsobem. Strávili mnoho času ve sbořích, i když nebyli připraveni být jim k požehnání. Sami nejsou posvěceni v Bohu. Potřebují ducha vytrvalosti a odhodlání trpět pro dílo Kristovo, "pít z kalicha" a "být pokřtěn tím křtem", dříve, než mohou účinně pomáhat jiným. Potřebujeme nesobecké, odevzdané pracovníky, kteří by dílo v New Yorku uvedli na biblickou úroveň. Tito lidé neplnili svoji povinnost, když navštěvovali sbory. Jestliže je Bůh povola:l k tomuto dílu, pak proto, aby zachraňovali hříšné. Měli by zkusit sami sebe a jít do nových polí, aby poznali, zda je Bůh povolal do díla záchrany duší.

Kdyby bratři Taylor, Saunders, Cottrell, Whitney a bratr a sestra Lindsay pracovali v nových polích, dnes by byli dál, než kde jsou.Protivenství odpůrců bylo by je pudílo k Písmu, v něm by hledali důvod

své víry, čímž by se urnocnilo jejich poznáni Písma a poznání, že v Bohu mohou odolat jakémukoliv protivenství. Ti, kteří se spokojí vždy znovu a znovu navštěvovat tytéž sbory, připraví se o zkušenost, které mohli dosáhnout. í□udou slabí chtít i činit a také i trpět pro pravdu. Budou to neúspěšní pracovníci.

Ti, kdož mají Boží dílo na srdci a cítí lásku k vzácným duším, pro které Kristus zemřel, nebudou vyhledávat své vlastní pohodlí a zábavu. Budou pracovat jako pracoval Kristus. Půjdou "tiledat a zachraňovat ztracené". On řekl: "Nepřišel jsem volat spravedlivé, ale hříšné ku pokání".

Chtc□jí-li kazatelé v Pdew Yorku pomoci církvi, nemohou to udělat lépe, než jít do nových polí a přivádět duše k pravdě. Když sbory vidí, že kazatelé jsou cele prodchnuti duchem práce, že si hluboce uvědomují sílu pravdy a snaží se jiné přivést k jejímu poznání, budou proniknuty novým životem a silou. Jejich srdce bude povzbuzeno konat co nejvíce mohou pro toto dílo. Není na světě třídy ochotnější obětovat ze svých prostředkú na pokrok díla, než jsou adventisté s.d. Pakliže je kazate

- 26

lé naprosto neznechutí svojí leností a netečností a nedostatkem duchovnosti, všeobecně odpovídají na každou oprávněnou výzvu k jejich soudnosti i svědomí. Chtějí však vidět ovoce. A je správné, aby bratři v New Yorku žádali od svých kazatelů ovoce. Co vykonali? Co konají?

Kazatelé v New Yorku mohli být mnohem dál než jsou. Nepustili se všaJc do takové práce, která by si vyžádala vážné úsilí a vyvolala silný odpor. Kdyby se byli do toho pustili, byli by donuceni zkoumat Písmo a modlit se, aby mohli odpovědět svým odpůrcům; zužitkováním hřiven byly by se jim tyto zdvojnásobily. V New Yorku jsou kazatelé, kteří kázali po celá léta, které však nelze pověřit žádnou serií přednášek. Zakrněli. Necvičili své duševní schopnosti studiem Slova a překonáváním těžkostí, čímž by byli v Bohu zesílili. Kdyby jako věrní vojáci kříže Kristova šli "za tábor", spoléhaje cele na Boha a svěřené jim síly a méně lpěli na svých bratřích, byli by obdrželi zkušenost a připravili se pro dílo, kde je ho nejvíc potřebí. Kdyby kazatelé v New Yorku všeobecně nechali sbory pracovat samy a nestáli jim v cestě, byli by nyní i sbory i kazatelé mnohem dál v duchovním životě, i v poznání pravdy.

Mnozí z našich bratří a sester v New Yorku opouštěli zdravotní reformu. V tomto státě je jen malý počet opravdových zdravotních reformátorů. Bratři a sestry v New Yorku obdrželi světlo a duchovní porozumění. Avšak pravda, která oslovila jejich vnímavost, světlo, které osvěcovalo jejich duši a nebylo oceněno a udržováno, bude svědčit v den Hospodinův proti nim. Pravda byla dána na záchranu těch, kteří chtějí věřit a poslduchat. Nebudou odsouzeni proto, že neměli světlo, nýbrž proto, že toto světlo měli a nechodili v něm.

Bůh poskytl člověku hojnost prostředků pro uspokojení přirozené chuti. Z plodů mu předestřel bohatou paletu pokrmů, líbezných pro chuť a výživných pro organismus. Z toho všeho podle doporučení dobrotivého nebeského Otce "smíme užívat". Můžeme se těšit z ovoce, zeleniny, obilí

a nemusíme hřešit proti zákonům vlastní přirozenosti. Tyto pokrmy, připraveny nejjednodušším a přirozeným způsobem, vyživí tělo a zachovají jeho přirozenou sílu bez užívání masitých pokrmů.

Bůh stvořil člověka menšího andělů a vybavil ho vlastnostmi, které při správném užívání mohou být světu k požehnání a mohou zrcadlit slávu Dárce. Člověk však, i když stvořen k Božímu obrazu, svojí nestřídmostí přestoupil Boží zákon proti své fyzické přirozenosti. Nestřídmost jakéhokoliv druhu oslabuje citlivé orgány a tak otupuje sílu mozkového nervstva tak, že člověk nevystihuje věčné hodnoty, nýbrž snižuje je na přizemnou úroveň. Vyšší duševní schopnosti určené pro vznešenější cíle jsou zotročeny nízkými vášněmi. Nejsou-li naše tělesné zvyklosti správné, pak ani vaše duševní a mravní síly nemohou být silná; protože mezi tělssným a mravním životem existuje úzká souvislost. Petr apoštol to pochopil a proto napomínal bratry: "□dejmilejší, prosímť vás, abyste jakožto příchozí a pohostinní zdržovali se od tělesných žádostí, kteréž rytěřují proti duši". 1Pt 2,11.

Ve vyznávajícím křesťanském světě je jen málo mravních sil. Věřící pěstovali nesprávné návyky a přehlíželi tělesné i mravní zákony, takže všeobecná úroveň mravnosti a zbožnosti je krajně nízká. Návyky, které snižují úroveň tělesného zdraví, oslabují duševní i mravní sílu. Povolování nepřirozeným choutkám a zálibám, rozhodujícím způsobem ovlivňuje mozkové nervstvo.Pak převládají nižší tělesné síly nad rnravními. □destřídmému člověku není možno být křesťanem, nebot jeho *vyšší* schopnosti

- 27

jsou zotročeny nízkými vášněmi.

Ti, kteří měli světlo v otázce jednoduchého jezení a odívání a poslušnosti tělesných i mravních zákonů a kteří přesto všechno se odvracejí od světla, které jim ukazuje na jejich povinnost, odkládají povinnost na druhé místo. Pakliže přehluší své svědomí aby se vyhli kříži, který by měli nést kvůli souladu s přirozeným zákonem, svou uhýbavostí dostanou se k přestoupení Desatera. Někteří jsou naprosto neo-

chotní nést kříž a pohrdají pohaněním. Někteří budou pro své zásady vysmíváni. Mezi Božím lidem převládá přizpůsobování se světu i když věřicí vyznávají, že jsou poutníky a cizinci, očekávajícími zjevení Páně. Mezi světiteli soboty v New Yorku jsou mnozí, které víc zajímá svět,

ská moda a touhy, než zdravé tělo, zdravá mysl a posvěcené srdce.

Bůh zkoumá a zkouší jednotlivce v hdew Yorku. Některým do jisté míry dovolil určitý úspěch, aby se ukázalo, co je v jejich srdcích. Pýcha a láska světa je odloučila od Boha. Skutečnš byly obětovány zásady pravdy, i když vyznávají, že pravdu milují. Křestané by se měli prohudit a pustit se do díla. Jejich vliv je výmluvný a utváří názory a zvyky ostatních. Budou muset nést těžkou odpovědnost za to, že svým vlivem rozhodují o osudu duší.

Pro poslední dny povolává Pán náležitými a pronikavými pravdami ze světa svůj lid a očisťuje ho pro sebe. Pýcha a nezdravá rnóda, láska k okázalosti a k lichocení, - všechno musíme zanechat ve světě, chceme-li být obnoveni podle obrazu Toho, který nás stvořil. "Zjevilat se zajisté ta milost í3oží spasitelná všechněm lidem. Vyučující nás, abychom odřeknouce se bezbožnosti a světských žádostí, střízlivě a spravedlivě a pobožně živi byli na tomto světě. Očekávajíce té blahoslavené naděje, a příští slávy velikého Boha a spasitele našeho Jezukrista, kterýž dal sebe samého za nás, aby nás vykoupil od všeliké nepravosti, a očistil sobě samérnu lid zvláštní, horlivě následovný dobrých skutků". Tt 2,11-14.

Sbor ve --- potřebuje tříbení. Dřív, než jeho členové mohou se zapojit do práce, potřebují důkladné obrácení. Pěstovali mezi sebou sobectví, pýchu, závist, nenávist, podezírání, klepaření a pomlouvání tak, že Duch Boží měl s nimi jen málo co činit. I když někteří vyznávají, že znají Boha, zůstávají ve svém přítomném stavu, jejich modlitby jsou Mu ohavností. Svojí viru nepodepírají skutky a bylo by lépe,kdyhy nikdy nebyli vyznávali pravdu, než aby své vyznání zneuctili. I když vyznávají, že jsou Kristovi služehníci, jsou služebníky nepřitele spravedlnosti; a jejich skutky svědčí o nich, že neznají Boha a jejich srdce neposlduchá vůli Kristovu. íJáboženství je jim dětinskou hrou; a počínají si jako malé děti.

Boží dítky na celém světě tvoří jedno veliké bratrstvo. Náš Spasitel jasně vyznačil ducha a zásady, které mají ovládat skutky těch, !<teří svým důsledným, svatým životem se liší od světa. Láska jedněch k druhým a svrchovaná láska k jejich nebeskému Otci měla by být náplní jejich řeči i

skutků.Přítomný stav mnohých Božích dítek podobá se rodině nevděř,ných dětí.

I I<azatelé v New Yorku jsou v nebezpečí, že budou patřit do té třídy, která se stále učí a nikdy nepřichází k poznání pravdy. Nekonají to, čemu se učí. Jsou posluchači, ne však činitelé. Tito kazatelé potřebují dosáhnout jistou zkušenost v pravdě, která jim pomůže postřehnout vznešenou povahu Božího díla.

Žijeme v nejslavn□jší a nejvýznamnější době pozeinských dějin. Nacházíme se uprostřed nebezpečí posledních dnů. Důležité a strašné události jsou před námi. Je velmi důležité, aby všichni ti, kteří se bojí Boha a milují Jeho zákon, pokořili se před ním a kajícně vyznávali hříchy, které odlučují od Něho Boží lid. Skutečnost, že necítíme a necháperne svůj stav, své nízké postavení, a že jsou spokojeni sami se sebou, měla by nás vyburcovat. Měli bychom se utéci k Slovu Božímu a každý z nás by měl na modlitbách co nejopravdověji hledat Pána, abychom Ho našli. Toto by mělo být naší prvořadou záležitostí.

Členové sboru jsou zodpovědni za hřivny, které jim byly svěřeny a není možné, aby E<řesťané učinili zadost svým povinnostem, nebudou-li stát na vysokém stanovisku, odpovídajícím svatým pravdám, '□teré vyznávají. Světlo, které osvětluje naši stezku činí nás zodpovšdným, abychom ho nechali zářit takovým způsobem, aby lidé kolem nás viděli slávu Boží.

PRDBUZENÍ V CÍRKVI

Pokrok ve sboru v --- v duchovních věcech neodpovídá světlu, které osvěcovalo stezku□ jeho členů. Bůh každému svěřil hřivny, které měli rozhojnovat tím, že je měli dát penězoměncům, aby když Mistr přijde, mohl je vzít s úroky. Sbor v --- z velké části se skládá ze vzácného materiálu

i avšak jeho členové nedosahují té vysoké úrovně, kterou by měli přednostně dosáhnout.

Členstvo tohoto sboru se sl<ládá povětšině z třech rodin, které jsou vzájemně spřízněny. Ve sboru je více hřiven a více možností pro dobré pracovníky jež by bylo lze s výhodou zaměstnat na onom místě. Celý sbor neroste duchovně. Pracovnici nejsou přiznivě rozmístěni, aby mohli rozvinout všechny své síly a do činnosti uvedli hřivny, které jim dal Bůh. Není místa, aby všichni pracovali. Jeden stojí v cestě druhému. Chybí zde duchovní síla. Kdyby tento sbor nebyl natolik rodinným sborem, každý by si uvědomoval svoji osobní odpovědnost.

Kdyby schopnosti a vliv několika členů byly použity v jejich sbořích, kde by byly zapojeny do pomocné služby, kde této pomocí skutečně třeba, získali by v duchovních věcech nejcennější zkušenost, a nesouce odpovědnost a břímě

- 29

v Božím díle, byli by požehnáním jiným. Prací pro jiné následovali by Kristův příklad. On přišel,ne aby Mu bylo slouženo, nýbrž aby On sloužil jiným. Nebyl samolibým. Nehledal žádnou chválu, nýbrž přijal způsob služebníka, celý život vynaložil na konání dobra. Mohl trávit své pozemské dny v pohodě a hojnosti a těšit se z radostí tohoto života. Nežil však pro vlastní potěšení, nýbrž aby konal dobro a zachranoval jiné od utrpení. Jeho příkladu máme následovat.

Bratři I. a J, posvěcení v Bohu, mohli nést větší zodpovědnost, než nesou. Domnívali se, že mají pohotově odpovídat na každou výzvu po prostředích a že toto je jejich hlavním posláním v díle Božím. Bůh však od nich vyžaduje víc než jen toto. Kdyby byli věnovali své duševní síly důkladnšjšímu studiu Božího Slova, aby se stali pracovníky v Jeho díle, a pracovali pro spasení hříšných s takovou opravdovostí, jak usilovali o věci tohoto světa, byli by dosáhli síly a moudrosti k tomu, aby se zapojili do díla Božího tam, kde pracovníků je velice zapotřebí.

Tím, že tito bratři zůstali v rodinném společenství, zakrněli duševně i duchovně. □dení to nejlepší způsob když děti jedné, dvou nebo třech rodin, sňatkově spřízněných z□:□stávají v nepatrné vzdálenosti jeden od druhého. Nepůsobí to vzájemným dobrým vlivem. Záležitosti jednoho jsou záležitosti všech. Těžkosti a nesnáze, jimiž prochází více - méně každá rodina a které by pokud možno měli být omezeny na rodinný kruh, zasahují i ostatní rodiny a ovlivňují i náboženská shromáždění. Existují věci, které by žádná třetí osoba, jakkoli blízká, neměla všetečně vyzvídat. Jednotlivci i rodiny by je sami měli nést. Avšak úzké příbuzenství několika rodin stále přicházejících do styku vede k oslabení důstojnosti, kterou by si měla každá rodina udržet. Při vykonávání choulostivé povinnosti napomínání a kárání budeme v nebezpečí, že se dotkneme citů, nebudeme-li to konat s největší něhou a péčí. I ty nejdokonalejší povahové osobnosti se mohou mýlit a bloudit a měli bychom velice dbát, aby z malicherných věcí jsme neudělali veliké.

Takové rodinné a sborové příbuzenství, ja□cé je ve -se velice zamlouvá přirozeným sklonům; když však všechno uvážíme, není tím nejlepším prostředím pro rozvoj vyvážených, křesťanských povah. Blízké příbuzenství a rodinné společenství jednoho s druhým v církevním společenství oslabuje vliv. Nezachová se tu ona důstojnost, vznešená ohleduplnost, důvěra a láska, která církvi tolik prospívá. Všechny strany by byly mnohem šťastnější, kdyby byly odděleny a jen příležitostně se navštívily, přičemž vzájemný vliv byl by desateronásobný.

Sňatkovým spojením těchto rodin a vzájemným promicháním každý si všímá chyb a omylů těch druhých a chce je napravovat; a protože tito příbuzní jsou skutečně jeden druhému milí, bolí je každá maličkost, které by si u jiných, ne tak blízko žijících, ani nepovšimli. Trpí mučivými myšlenkami, protože u některých vznikají pocity, že se s nimi nenai<ládalo nestranně a uvážlivě, jal< by si toho zasluhova

- 30

li. Vzniká malicherná žárlivost a z krtin se stávají hory. Tato nepatrná nedorozumění a malicherné různice jim připravují větší duševní utrpeni, než jsou utrpení z jiných zdroj.

u. Duševně i duchovně zakrněli a je nebezpečí, že jejich úsilí bude zmařeno. Ve své práci a zájmech se omezují povětšině na sebe. Jejich vliv je omezen, zatím co by měl být rozšířen a být všeobecným, aby se mohly v různých okolnostech uplatnit schopnosti, které jim dal Bůh takovým způsobem, který by nejlépe přispěl k Jeho sl□ávě. Všechny"myšlen!<ové schopnosti mohau dosáhnout ten nejvyšší stupen rozvoje. Duševní síly musí být probuzeny a uvedeny v činnost k slávě Boží.

PítACOVrJÍCI V DÍLE BOŽÍM

Bůh volá pracovní!<y do misijních poli. Ve sboře --jsou bratří rnužové, jejichž schopnosti a sila poroste, obětují-li své hřivny do Božího díla. Budou-li se tito bratři vzdělávat sami a Boží dílo postaví na první místo a obětují svoji radost a náklonnost pro Pravdu, spočine na nich Boží požehnání. Tito bratři, kteří milují Pravdu a po léta těší se ze světla Pisma, rněli by nechat své světlo zářit těm, kteří jsou v temnosti. Bůh jim bude rnoudrostí a silou a oslaví se v díle těch a skrze ty, kteří tlo následují. "Sloužíli mi kdo, ... poctíť ho Otec". J 12;26. Ochotným a věrným bude propůjc□ena Boží moudrost a moc.

Bratři v --- byli ochotní dát ze svých prostřed!□ců na různé podniky; vymknuli se v□ak z toho. Neřekli "zde jsem, pane, pošli mne". Lidi neuzpůsobuje pro vykonání nutného díla síla lidských nástrojů, nýbrž moc a moudrost toho, který je povolává a spolupracuje s nimi. Obětování toho, co máme, Vlastníku, nebes a země, tak, že sami uhýbáme, nemůže nám přinésti Jeho pochvalu ani Jeho požehnání. V srdcích bratři a sester v --- musí panovat zásada odevzdat vše, i sami sebe, na oltář Boží.

V Battle Creeku potřebujeme muže, kteří mohou a chtějí vzít břemena a nést odpovědnost. Čas od času bylo slyšet výzvy, málokdy však přišla nějaká odpověď. Někteří by byli odpověděli na tuto výzvu, kdyby to bylo jejich světským zájmům přineslo úspěch. Když však příchod do Battle Creeku nezaručoval žádný zvýšený příjem, neviděli povinnost tam jít. "Poslduchat je víc, než obětovat". A bez poslušnosti a nesobecké lásky i největší oběti jsou příliš chudé, než aby mohly být předloženy Vlastníku všech věcí.

Bůh vyzývá bratry a sestry ve ---, aby se probudili a přišli na pomoc Hospodinu proti mocnému. Důvod, proč je tak málo síly mezi těmi, kteři vyznávají pravdu, je ten, že necvičí ty schopnosti, jimiž je Bůh obdařil. Velice mnozí zabalili svóji hřivnu do ubrousku a skryli ji do země.

31

Hřiven přibývá pouze užíváním. Bůh proz'□oumá a vyzkouší svůj lid.

dratr a sestra I byli věrnými nositeli břernen v díle íiožím, a nyní by jejich děti neměly zůstávat pozadu a nechávat na rodičích tak těžké břemeno. Je čas, aby méně opotřebované síly dětí se uplatnily a ony ještě horlivěji pracovaly na vinici Páně.

í□dě□cteří z bratří a sester v ídew Yorku neléhali na to, aby bratr a sestra !□, obzvlášťě sestra I<, byla povzbuzením k práci ve sbořích. Toto však není to pravé místo kde se mají projevit. Jestliže E3ůh na ně skutečně vložil břímě práce, pak ne ve sbořích, Před bratrem a sestrou K je svět - svět ležící v bezbožnosti. Jejich pole je rozsáhlé. Mají dostate!□ místa pro uplatnění svých darů a osvědčení svého povolání, a proto nemusí pracovat tam, kde pracují jiní a budovat na zá'cladě, který již byl položen. Dratr a sestra K velice pomalu získávali zkušenost v sebezapírání. Pomalu přijírnali zdravotní reformu ve všech jejich odvětvích. V ohledu odoírání chuti jsou sbory v mnohém ohledu v předstihu. Proto nemohou bratr a se5tra K být sborům v tomto směru užiteční, nýbrž spíše na překážku.

Bratr K nebyl sboru ve --- požehnáním, nýbrž vel'□ým břemenem. Stál přímo v cestě jeho pokroku, nedovedl pomáhat tehdy a tam, !<de sbor pomoc nejvíce potřeboval. Nesprávně představoval naše vyznání; jPho řeč i život nesvědčily o svatosti. Dyl daleko pozadu a nebyl připraven ani ochoten postřehnout vedení Boží prozřetelnosti. Stál v cestě hříšníkůrn a nebyl připraven svým vlivem doporučit naší víru nevěřícím.

Jeho příklad byl pře!<ážkou sboru a nevěřícím sousedům. '<dyby bratr K byl cele posvěcen Qohu, jeho sl<utky by přinášely rnnohé dobré ovoce. To však, co obzvlášťě odlišuje Doží lid od populárních náboženských společností, není jen vyznání, nýbrž příkladné povahy jeho členů a jejich zásady nesobecké lásky. Mocný, ošistující vliv Qožího Ducha na srdce, projevený ve slově i skutcích, odlučuje je od světa a dělá z nich zvláštní Qoží lid. Povaha a ochota Kristových následovníků bude se podobat těmto Mistrovýrn vlastnostem. On je vzor, svatý a dokonalý příklad daný křesťanům k následování. Jeho praví následovníci budou milovat své bratry a budou s nimi žit v souladu. E3udou milovat své bližní, jako jim v tom byl příklad Kristus a přinesou jakoukoliv oběť, mohou-li tím přesvědčit duše, aby zanechali svých hříchů a obrátili se k pravdě.

Pravda hluboce zakořeněna v srdcích věřících, vyroste a přinese ovoce spravedlnosti. Jejich slova i skutky jsou potrubím, jimiž svět dostává čisté zásady pravdy a spravedlnosti. Zvláštní požehnání a přednosti jsou připraveny pro ty, kteří milují pravdu a chodí podle světla, které přijali. Jestliže to zanedbávají, jejich světlo stane se tmou. Když í3oží lid stane se soběstačným, Pán je ponech□ jPjich vlastní moudrosti. Milosrdenství a pravda jsou zaslíbeny pokorným, poslušným a věrným.

- 32

Bratr K stál v cestr□ svým dětem. Kdyby byl posvěcen Bohu, mr?1 své srdce při díle a žil podle vyznávané pravdy, byl by si uvědomil jak důležité je vést domácnost tak, jak to dělal Abraham.

Pdedostatek souladu a lásky mezi těmito dvěma bratry ie urážkou Božímu dílu. Oba jsou v neprávu. Oba mají co

dělat, aby se pokořili a pěstovalí Kristovy ctnosti. I□eshody zneuctívají Boha, a nepůjdu příliš daleko, když řeknu, že mezi těmito dvěma přirozenými bratry existuje nenávist. bratr A K velice chybil. Pěstoval myšlenky, které nebyly v souladu s vůlí Boží. On zná zvlášťnosti svého bratra B K, že má malichernou, nešťastnou povahu. Často nedovede vid□t dobro. Vidí jen zlo, a velice snadno se dá znechutit. Satan mu zveličuje krtinu na horu. Uvážíme-li všechno, bratr B K v mnohém ohledu si počínal správněji než jeho bratr, a proto méně škoc□í dílu přítomné pravdy.

Tito dva tc□lesní bratři se rnusí úplně smířit dřív, než mohou odstranit z díla Božího pohanění, které mu svou nejednotou způsoi□ili. "Po tomtoť zjevní jsou synové Boží a synové ďábelští. Každý, !□dož nečiní spravedlnosti, neníť z Boha, a kdož nemiluje bratra svého". 1J 3,10. "Kdo eraví, že jest v světle, a bratra svého nenávidí, v temnostit jest až dosavad". 1J 2,9. Ti, kteří pracují pro Pána, měli □ay očis-

tit nádobí, posvětit je k užitku Mistrovi. "Očisťte se vy, '□teříž nosíte nádobí Hospodinovo". Iz 52,11. "Ře'<1li by !xdo: Miluji Boha a bratra svého nenáviděl by, lhář jest. Nebo kdož nemiluje bratra svého, I<teréhož viděl, Boha, kteréhož nevidc:l, ktera'□c může milovati? !1 totoť přikázání máme od něho, aby ten,kdož miluje Boha, miloval i bratra svého". 1J 4,20:21.

Kristovi vyslanci mají před sebou svaté dílo. Jsou vůní života k životu nebo vůní smrti k smrti. Jejich vliv rozhoduje o osudu duší za které Kristus zemřel. Bratru a sestře K chybí z!□ušenost. Nežili posvěceným životem. Neměli hluboké a důkladné poznání Boží vůle. Nešli vpřed se vší rozhodností a vzhůru v duchovním životě tak,aby jejich zkušenost měla cenu pro sbor. Jejich jednání nemalou měrou obtížilo sbor.

Minulý život sestry K nebyl takový, aby její zkušenost rnohla být jiným k požehnání. Nežila podle svého přesvědčení o povinnostech. Její svědomí bylo porušeno. Vyhledávala pobavení a svůj život věnovala marnosti, lehkovážnosti a mód□:, tváři v tvář světlu pravdy, které osvěcovalo její stezku. Poznala cestu, nešla však po ní. Pán dal sestře K svědectví napomenutí a pokárání. Věřila tomuto svědectví a odloučila se od oné t.řídy těch, kteří více rnilovali zábavy než Boha. Když se pak dívala na svůj minulý život, tak přeplněný nedbalostí a nepravostí, propadla nevěře a tupé zádumčivosti. Zouíalství rozprostřelo nad ní svá temná křídla. Její manželství s bratrem K poněkud změnilo situaci; od té doby však byla velice zamračená a malornyslná.

Sestra K velice dobře zná proroctví a dovede je pohotově citovat a o nich mluvit. Někteří z bratří a sester se snažili doporučit "□ratra a sestru K, aóy se z nich stali

aktivní pracovníci. Existuje však nebezpečí, že budou pracovat z nesprávného stanoviska. Sestra K měla lepší předpoklady pro svoji výchovu než mnozí kolem ní. Když pracovala veřejně, příliš mnoho se spoléhala na svou vlastní sílu než na pomoc Božího Ducha. Projevila ducha otevřené nezávislosti a domnivala se, že je připravena učit jiné, místo aby se sama učila. Svým nedostatkem zkušenosti v duchovních věcech není připravena k práci ve sbořích. Pro budování sborů nemá potřebné porozumění a duchovní sílu. Pakliže se se svým manželesn vůbec pustí do tohoto díla, měli by začít šířit dobrý vliv ve sboře v ---. Měli by začít pracovat tam, kde je toho nejvíce potřebí.

Třeba pracovat v nových polích. Nutno varovat hříšníky, kteří nikdy neslyšeli toto varovné poselství. Zde mají bratr a sestra K velkou příležitost k práci, k osvědčení se ve svém povolání. Nikdo by jim neměl překážet v práci v nových polích. Všude jsou hříáníci, kteří mají být zachráněni. Avšak někteří kazatelé mají sklon znovu a znovu navštěvovat tytéž sbory, jejich úsilí nemůže těmto sborům pomoci a oni jen zbytečně maří čas.

Chceme, aby všichni Pánovi služebníci byli pracovníky. Dílo varování duší nemá být omezeno jen na kazatele, nýbrž bratři, kteří mají pravdu ve svých srdcích a kteří působí dobrým vlivem v domácnosti, měli by si uvědomit, že na nich spočívá zodpovědnost, aby věnovali část svého času a šli mezi své sousedy i do blízkých měst a byli tam Božími misionáři. Měli by nést sebou naši literaturu, zahajovat rozhovory a v Kristově Duchu modlit se s těmi a za ty, které navštěvují. Toto je dílo, které probudí ducha zkoumání a reformace.

Po léta obracel Pán pozornost svého lidu k zdravotní reformě. Ona je jedním z důležitých článků přípravného díla pro příchod Syna člověka. Jan Křtitel zahájil svou činnost v duchu a moci Eliášové, aby obrátil lid k moudrosti spravedlivých. Byl představitelem žijících v těchto posledních dnech, jimž Bůh svěřil svaté pravdy, aby je předávali lídu a aby tak připravovali cestu k druhému příchodu Kristovu. Jan byl reformátor. Anděl Gabriel přišel přímo z nebe a Janovy rodiče poučoval o zdravotní reformě. Řekl, že nebude pít vína, ani silného nápoje a že bude naplněn Svatým Duchem od svého zrození.

Jan opustil přátele i blahobytný život. Prostota jeho oděvu, roucho utkané z velbloudí srsti, bylo stálou výčitkou výst□ednosti a všeobecné okázalosti židovských kně□í a lidu. Jeho strava, čistě bylinná, pozůstávající z kobylek a přtrodního medu, byla výtkou poživačnosti a obžerství, které všude převládalo. Prorok Malachiáš prohlašuje: "Aj já pošli vám Eliáše proroka, prvé nežli přijde den Hospodinův veliký a hrozný. Aby obrátil srdce otců k synům, a srdce synů k otcům jejich, aby přijda, neranil země prokletím': Ml. 4,5.6. Prorok zde popisuje povahu díla. Připravovatelé lidu pro příchod Kristův jsou znázorněni věrným Eliášem, v jehož duchu přišel také Jan, aby připravoval cestu prvnimu příchodu Kristovu. Máme mluvit o velikém tématu reformy

a probouzet veřejné mínění. Střídmost ve všem má být spojována s poselstvím, aby lid Boží byl odvrácen od modloslužby, od obžerství a od výstředností v odívání a ve všem ostatním.

Sebezapírání, pokora a střídmost požadované od spravedlivých, '□teré Bůh zvlášťě vede a žehná, má ukazovat lidem pravý opak výstřední ch, zdraví podrývajících návyků těch lidí, kteří žijí v této poru-

šené době. Bůh ukázal, že zdravotní reforma je tak úzce spjata s poselstvím třetího anděla jako ruka s tě.lem. Nikde není možno najít tak velikou tělesnou a mravní degeneraci ,□□ko zanedbání této důležité věci. Ti, kteří povolují svým choutkám a vášním a zavírají oči před světlem ze strachu, že uvidí hříšnou povolnost, které se nechtějí vzdát, jsou vinní před Bohem. Kdokoliv se odvrací od světla v jedné věci, zatvrdí své srdce, aby nedbalo světla ani v jiných věcech. Kdokoliv přestupuje mravní zákon v jídle a odívání, připravuje si cestu k nedbání nároků Božích v otázce věčných zájmů. Naše těla nejsou naším vlastnictvím. Bůh si činí nárok na nás, abychom pečovali o svůj příbytek, který nám svěřil, ataychom mohli přinést svá těla Jemu jako živou, svatou a příjemnou oběť. Naše tí□lo náleží Tomu, □□terý ho učinil a jsme povinní být moudrými □r otázce nejlepších způsobů jak ho zachovat od porušenosti. Pakliže své te□lo oslabujeme sebeuspokojováním, povolováním chuti a zdraví škodlivým odíváním kvůli souladu se světem, stáváme se nepřáteli Božími.

Bratr a sestra K si necenili světla zdravotní reformy. Nevic'ěli proň místo v souvislosti s třetím poselstvím. Boží prozřetelnost odváděla Boží lid od výstředního odívání světa, od povolování chuti a vášni, a vedla ho na základnu sebezapírání a střídmosti ve všech věcech. Lid, který vede Bůh, bude lidem zvláštním. Nebude jako ostatní svět, ale bude-li následovat Boží vedení, dokoná Jeho úmysly a podřídí se ve vše□n vůli Boží. Kristus bude sídlit v srdcích. Chrám Boží bude svatý. Vaše tělo, praví apoštol, jest chrámem Ducha Božího. Bůh nežádá, aby se jeho dítky zapíraly na úkor svých tělesných sil. Vyžaduje od nich, aby byly poslušní přírodnímu zákonu, aby si uchovali tělesné zdraví. Cesta přírody je cestou, kterou On vyznačuje a je dosti široká pro každého křesťana. Bůh nás zaopatřil svou štědrou rukou bohatými a rozumnými dary pro naši obživu a naše potěšení. Omezuje však porušenou chuť, abychom se mohli těšit přirozené chuti, čímž nám zachová zdraví. Buď bedliv, zdržuj□ se, zapírej nepřirozenou chuť. Volírne-li si převrácenou chut, otupujeme zákon svého bytí a přejímáme odpovědnost za zneužití svého těla a za nemoce z toho vzniklé.

Eliášův duch a moc probouzeli srdce k reformě a usměrňovali je k moudrosti spravedlivých. Bratr a sestra K nepřijali zdravotní reformu, přes všechno množství důkazů, které Bůh o tom dal. Sebezapírání je podstatně důležité pro pravé náboženství. Těm, kteří se nenaučili se zapírat, chybí živá praktická zbožnost. Nemůžeme očekávat nic jiného, než že požadavky náboženství přijdou do styku s přirozenými sl<lony a světskými zájmy. Na Boží vinici je práce pro každého. Nikdo by neměl být líný. Boží andělé ustavičnÍř pracují.

- 35

Vystupu,jí do nehe a sestupují na zem a přinášejí poselství rnilosti a napomenutí. Tito neboští poslové probouzejí mysl i srdce. Všude jsou mužov□: a ženy, jejichž srdce je ořipraveno pro simě pravdy. Jestliže by ti, kteří poznají pravdu, nyní pracovali v souladu s úožím Duchem, vidúli bychorn veliké dílo.

Dtvírají se nová pole na nichž všichni mohou osvědčit svá povolání úsilírn vyvádět duše z temnoty a bludu, a jejicii utvrzováním na zá'□cladě věčné pravdy. Jestliže bratr a sestra K cítí, že Bů□i je povolal do svého díla, mají co dšlat, budou-li nabádat hříšné 1□u pokání; aby však Bůh mohl v nich a skrze ně působit, potřehují důkladné obrácení. Dílo připravování lidí pro příchod Kristův v těchto posledních dnech je nejposvátníJjším a nejvznešenějším dílem a povolává oóevzdané, nesobecké pracovníky. Ti, kteří mají pokocu, víru, energii, vytrvalost a rozhodnutí, najdou práci na vinici svého Pána. Existují zodpovědné povinnosti, '□ter°: nutno vykonat a které si vyžádají vážnost a vypětí všech jojich sil. Bůh přijímá jen ochotnou službu. Jestliže pravda, kterou vyznáváme, maí tak veliký význam, že rozhoduje o osudu duší, jal< pečlivě bychom ji tedy n□ěli zvústovat.

"Stezka spravedlivých jai<o světlo jasné, kteréž rozmáhá se, a svítí až do pravého dne". Př. 4,18. Bratře a sestro K, kdybyste chodili ve světle tak□jak zářilo na vaši stezku, S<dybyste čím dál, tírn víc se ólížili k í3ohu, pevně věříce pravdě a chodíce po;<orně s Bohem ve světle vám daném

, mc:li byste dnes neocenitelnou z:<ušenost. Kdybyste byli zužitkovali hřivny propůjčené várn iJohe;n, byli byste zářili jako svc□tla na světě. Světlo se však stává ternnotou všem, !<do nechodí ve svr□tle. Máme-li být Bohem přijati a požehnáni jako byli na ši otcové, musírne ja'<o oni hýt věrní. Musíme zužit□<ovat světlo ja!<o staří vr□rní proroci využili své světlo. Bůh žádá od nás počet podle milosti, kterou nám dal a nepřijme nic ménč, než požaduje. Všechny Jeho spravedlivé požadavky rnusí být důkladně splněny. Máme-li vy'□onat své povinnosti, musíme stát na vyšší úrovni, kterou nám připcavil čas a pokrok posvátné pravdy.

Ebratr L si neuvědomuje posvěcující vliv Boží pravdy na srdce. □Jení trpělivým, pol<orným a snášenlivým, jak by hýt rněl. Je snadno vznětlivý, vlastní já se probouzí a on říká a činí mnohé věci bez uvážení. Nepůsobí vždy správným vlivem. !<dyůy byl proniknut duchem Kristovým mohl by se jednou ru1<ou chopit V□emohoucího a druhou rukou víry a lásky, získal by ubohého hříšní'□a. Bratr L ootřebuje mocný vliv božs'□é lásky; neboť tato obnoví a očistí srdce, posvětí život a povznese a zušlechtí celého človc:ka. Pak jc□ho slova a skutky budou mít vůni nebes a ne vůni jeho vlastního ducha.

Jestliže do srdce zasojerne slova věčného života, símš přinese ovoce spravedlnosti a pokoje. i□1ůj drahý bratře, musíš přemoci ducha soběstačnosti a sebedůležitosti. Měl bys pěstovat ducha, !□cterý se ochotnš óá poučit a nechá si poradit. Ať jiní dělají cokoliv, měl bys říci: Co mně po torn? Kristus mně povolal, abych Ho následoval. Měl bys pě

- 36

stovat ducha pokory. Potřebuješ zkušenost pravé zbožnosti a dokud ji nebudeš mít, nemůžeš se rozumně pouštšt do Božího díla. Tvůj duch musí být obměkčen a formován poslušností vůli '□ristově. Vždy bys měl zachovat pokornou důstojnost Ježišova následovníka. Naše chování, naše slova a skutky jsou kázáním. Jsme živými listy, které poznají a čtou všichni lidé.

Měl bys dbát o to, abys ne!<áral pravdu hádavě a provokativně; v tom případě zcela určitě obrátíš bitvu proti sobě a pomůžeš dílu nepřítele víc než Boží pravdě. Kdykoliv se pouštíš do nějakého sporu, čiň tak jen ve vědomí své povinnosti. Pakliže Bůh bude tvou silou a podřídíš-li se Jemu, a dovolíš, aby pravda zvítězila,□ak úskoky satanovy a ohnivé šípy padnou na něho samého a ty budeš posílen, zachován před bludem a uchráněn od každé falešné cesty. Musíš pěstovat opatrnost a nesmíš spěchat ve své vlastní síle. Dílo je důležité a svaté a potřebuješ velikou moudrost. Měl by ses radit se svými bratřími, kteří mají zkušenost v díle. Především měl bys však důkladně poznat svou vlastní slabost a nebezpečí a měl bys překonat slabé stránky své povahy, a5ys neztroskotal ve viře.

Žijeme uprostřed nebezpečí posledních dnů a márne-li ducha sob□stačnosti a nezávislosti, budeme vystaveni satanovým úskokům a přernoženi. Musíš zavrhnout svůj pocit důležitosti; musíš být skryt v Bohu a jedině od Něho očekávat sílu. Sbory potřebují tvoji práci. Budeš-li posvěcen Bohu, můžeš pracovat v nových polích, Bůh bude s tebou. Bůh přijme čistotu srdce a života, nic jiného nepřijme. h1usíme s Kristem trpět, chceme-li s □dím kralovat.

8ratr Pd mohl vykonat mnoho dobrého, kdyby se již před léty byl cele odevzdal Kristu. Nebyl □osvěcen pravdou; jeho srdce nebylo spravedlivé před Bohem. Svoji hřivnu zakopal v zemi. Co ře!<ne ten, '<terý nesprávně použil své hřivny, když Pán bude od něho požadovat počet z jeho šaíařství? Bratr il nebyl ozdobou díla Božího. Je nebezpečné přít se s 3oží prozřetelností, a být nespokojen téměř se vším, jako adyby šlo o to zmařit zvláštní souhru okolností. Ořezávání a čištění, které nás má připravit pro nebe, je velké dílo a bude nás stát mnoho utrpení a soužení, protože naše vůle není podřízena vůli Kristově. Zde musíme zůstat dokud oheň nespálí strusl<u a neočistí nás, abychom mohli zrcadlit božský obraz. Ti, kteří jdou za svýrni sltlony a nechávají se vést vnějším zdáním, nemohou správně postihnout to, co koná Bůh. Tito lidé jsou plní nepokoje, pád vidí tam, kde je skutečné vítězství, velkou ztrátu tam, kde je zisk, a jako Jákob, pohotovš volají: "Na mne se všechny tyto věci svalily, zatím co vše, nad čím naříkají, pracuje jen pro jejich dobro.

Žádný kříž, žádná koruna. Jak může být někdo silný v Pánu bez soužení? Chceme-li mít sílu, musíme cvičit, Chcemeli mít silnou víru, musíme se dostat do zkoušek, kde se naše víra osvědčí. Apoštol Pavel právě před svou mučednickou smrtí napomínal Timotea: "Ale čitedlen bud úzkostí pro evanpelium podle moci Boží". 2Tm 1,8. Jen přes mnohé souže

37

ní. vejdete do í□ož.ího království. Náš Spasitel byl všelijak zkoušen a přece v Dohu ustavi□ně□vítězil. Je naší předností být silnýrni v moci Ooží za všdch□okolností a chlubit se Křížern Kristovým.

NESPOLEHLIVÁ ZKUŠENOST

Drahá sestro (□□: ve vidění 10. prosince 1071 jsem viděla, Le něk□teré věci byly velikou překážkou tvého uzdravení. Tvé zláštní povahové rysy se vzpíraly tomu požehnání, kteréž rnohla přijmout, čímž by se byl tvůj zdravotní stav všestrannů zlepšil. í□táš svůj zabšhnutý způsob a nechceš se od n□;ho uchýlit. P□ltáš své představy, za nimiž jdeš i (<dyž často neodpovídají fyzickým zákonům a jsou jen tvým vlastním úsudkem.

Máš pevné předsevzetí a umíněnou vůli a domníváš se ,

že si rozurníš lépe, než ti mohou rozumět jiní, protože bedlivě pozoruješ své pocity. Ony tě vedou a ovládají tvou z1<ušenost. Vyzl<ou□ela jsi ten i onen plán k naprosté své spokojenosti a usoudila jsi, že v tvém případě bude nejlépe, přidržíš-li s□ vlastního úsudku. Jaká však byla tvá zásada? Odpověd: T v é p o c i t y . Uduže, moje sestro, co mají tvú pocity společného se skutečnostmi v tomto případě? Opravdu velice málo. Pocity jsou ubohým měřítkem, obzvlá□tě tehdy, jsou-li ovládány silou, představivostí a umíněnou vůlí. Máš velice tvrdošíjného ducha a další cestu máš již rozvrhnutou□ nevidí□ se však ze správného stanoviska. Tvůj úsudek není ani pro tebe směrně spolehlivý.

Dylo mi ukázáno, že jsi udělala nějakou nápravu, ne však tak rozhodnor.r a ta!< kladnou, jak bys měla, protože o to usilu ješ vlastními' silami, Z toho důvodu a proto, že jsi rnohla pokládat za svo□i povinnost dát se vést někým zkušeněj□ím, chtěla jsem, abys přišla do našeho Zdravotního institutu. Lékaři tohoto ústavu poznají nemoc, jejich přtčiny a lépe je dovedou léčit, než ty. Uzdáš-li se ochotně svých urníněných představ a spokojí□-li se s jejich úsudkem, pak je nadeje na tvé uzdravení. Jestliže však to odmítneš

, nevidím žádnou nadĚ:ji, že se staneš tím, čím by ses mohla stát při správné lc:čbě.

Mila sestro, ja!< jsem již dříve řekla, opíráš se o vlastní zkušeriosti. Ty tě vedou jistým směrem. To však ,

co mnozí zkušeností nazývají, není vůbec žádná zkušenošt; je to pouhý zvyk, nebo slepřř a často nevšdomě následovaná povolnost s pevným, umíněným rozhodnutím, bez rozumného uvážení nebo důkladného promýšlení zákonů, které vedou k cíli.

Opravdová zkušenost je výsledkem prožitků bez předsud!<ů pečlivě pozorovaných a předem neovlivnšných ustálenými představami a zvyky. Výsledky se vyznačují pečlivou opatrností a úzkostlivou touhou se poučit,směřovat k lep□ímu a napravit každý zvyk, který není v souladu s tělesnými a mravními

- 3D

zákony. Sama představa, že by někdo jiný mohl proťiřečit tv□ zkušenosti zdá se ti být pošetilostt,ano krutostí. Existuje však mnohem více bludů přijatých a pevně udržovanýrh z falešných představ o zku□enosti , neboť to, co sevšeobecně nazývá zku□eností, není vůbec žádná zkušenost. Zde nikdy nešlo o poctivé ověření skutečným pokusem a důkladným průzkumem, jehož výsledkem by bylo poznání skryté zásady.

Tvá zku□enost mi byla ukázána jako nespolehlivá, protože odporovala přirozenému zákonu. Je v rozporu s nezměnitelnými zásadami přírody. Pověra, moje drahá sestro, pocházející z chorobné představivosti, tě vede do rozporu s vědou i zásadami. Co povolí? Tvé neúštupné předsudky a velice umíněné představy o tom, kterým směrem bys sama měla jtt, dlouho stály v cestů tvému blahu. Dlouhá léta jsem rozuměla tvému případu, necítila jsem se však dosti připravena vysvétlit tuto věc tak jasně, abys mohla nahlédnout a pochopit a prákticky uplatnit nabízené ti světlo.

Existuje mnoho invalidů, kteří jimi pro-vždy zůstanou, protože je nelze přesvědčit, že jejich zkušenost nent spolehlivá. Mozek je kapitálem těla, sídlem vší nervové energie a duševní činnosti. N□stvo, vycházející z mozku,ovládá celé tělo. Mozkové nervy ovládají činnost celé nervové soustavy jakoby na způsob telegraíických spojů; ovládajt životní činnost každé částky celého systému. Všechny pohybové orgány jsou ovládány signály přicházejícími z mozku.

Máš-li pevně ustálenou představu, že koupánt ti může škodit, pak tato představa proniká celou tvojí nervovoou soustavu. Nervy ovládají krevní oběh□ ten je tou představou nesprávné ovlivněn v celém oběhovém systému a blahodárné účinky koupele se ztrácí. To všechno proto, že mysl a vůle překáží volnému průtoku krve a celkovému prokřvent. Máš ku příkladu dojem□ že budeš-li se koupat, nac.hladíš se. Mozek touto představou působí na tělesné nerstvo a krevní oběh,ovlivnén tvou vůlí nemůže konat své poslání a po koupeli vyvolává jistou reakci. Není vědeckého ani rozumného důvodu, proč by příležitostná koupel, pečlivě provedená, nemohla. mít skutečně blahodárné účinky. Ovšem i to bývá a to tehdy, když člověk má jen nepatrný tělesný pohyb, který by napomáhal krevnímu oběhu v celém tělesném systému. Koupel osvobozuje kůži od nahromaděné nečistoty a udržuje kůži patřičně vlhkou a pružnou, čímž se podporuje a vyrovnává krevní oběh.

Zdraví lidé by neměli na žádný□způsob zanedbávat koupání. Měli by se každopádně alespon dvakrát týdně koupat. Lidé nemocní mají nečistotu v krvi a kůže,také nepracuje zdravě. Množství kožních otvorů a malých porů, jimiž tělo dýchá, je ucpáno a zanešeno odpadovými látkami. Kůže musí být pečlivě a důkladně čistěna, aby póry mohly nezávadně pracovat a tělo zbavovat nečistot; proto slabí a nemocní lidé určitě a přednostně potřebují požehnání koupele alespoň dvakrát týdn□ a někdy i vícekrát. Je to pro ně nezbytně nutné. Lidé tlustší a dobře živení, dýchajt také snadněji a lépe, budou-li se koupat. Koupelt se svalstvo stává oheb

- 39

nějším, mysl a tělo se osvěžuje, rozum se zjasňuje a každá schognost je čilejší. Koupel je masáži nervů. Všeobecně umožnuje lepší dýchání, povzbuz□uje krevnt oběh, překonává ,překážky v těle a blahodárně působí na ledviny a vylučovací. orgány. Koupánt pomáhá střevům, žaludku, játrům a celému tělu dodává novou energii a nový život.Podporuje také zažtváT ní a nejenže tělo neoslabuje, nýbrž naopak, posiluje ho. Místo, aby podporovala náklonnot k nachlazení, koupel náležitě provedená otužuje proti nachlazení, protože oběh je povzbuzen a vylučovací orgány, více-méně zanešeny, mají usnadně-

nou práci; protože je prokrven i povrch a dosahuje se snadnější a pravidelnější průtok krve celým krevním systémem. '

□íká se, že zkušenost je nejlepším uůitelem. Pravá zbožnost je opravdu nadřazena knižnímu poznání. Lidé jsou však sviráni zvyky a způsoby jakoby železnými pruty a přitom omlouvají svou představu zkušeností, jak se tomuto pojmu běžně rozumí. Velice mnozí zneužili převzácnou zkušeňost. Povolili svým škodlivým návykům, které rozhodně oslabují tělesné, duševní a mravní sily a snažíte-li se je poúčit, ospravedlňují své počínání odkazem na svoji zkušenost. Pravá zkušenost je však v souladu s přirozeným zákonem a vědou.

Právě zde jsme narazili na největší těžkosti v náboženských otázkách. Mohou být předloženy nejjasnější skutečnosti, nejzřetelnější pravdy. Ověřeny aožím Slovem, mohou být předloženy rozumu, avšak ucho a srdce je zavřeno a všemocným důvodem je "moje zkušenost". Někteří řeknou: "Pán požehnal mé jednání podle mé víry; proto se nemohu mýlit". Přidržují se "své zkušenosti", a pro tuto tzv. zkušenost zavrhují i ty nejvýznamnější pravdy Písma. Ve jménu zkušenosti pěstují mnozí nejpověrčivější zvyky. Mnozí nedosahují toho tělesného, rozumového a mravního rozvoje, kterého by přednostně směli a mohli dosáhnout, protože obhajují spolehlivost a bezpečno$t své zkušenosti, i kdyby tato nepravá zkušenost odporovala nejjasnějším zjeveným. skutečnostem. Mnozí, lidé, jejichž zlé zvyky ničí jejich tělesné i duševní zdravt, budou doporučovat svoji zkušenost jako bezpečnou i pro jiné, zatím co.právě tato zkušenost jim podlomila život a zdraví. Mohli bychom uvést mnoho přikladů na důkaz toho, jak byli lidé svedeni, když spolehli na podobné zkušenosti.

Hospodin na počátku stvořil člověka dokonalého. Člověk byl vybaven zdravou myslí; míra a síla všech jeho orgánů byla dokonale rozvinuta. Adam byl dokonalým vzorem člověka. Každá myšlenková schopnost byla dobře vyvážena a každá měla své zvláštní poslání. A přece plné a náleži'té použití každé z nich bylo vzájemnou podmínkou všech. Adam a Eva směli jíst ze všech stromů zahrady I<romě jetinoho. Tomuto svatému páru Pán řekl: "Nebó v který bys koli den z něho jedl, smrtí umřeš". Had oklamal Evu a ona uvěřila, že Bůh neučiní, co řekl. Had tvrdil: "Nikoli nezamřete smrtí". Eva okusila a domnívala se, že cítí projevy nějakého nového v vznešenějšího života. Přinesla ovoce svému manželovi, a to, co je podmanivě ovlivnilo, to byla ta jejich zku□enost. Had řekl, že nezemřou, a ona nepocítila žádné zhoubné účinky ovoce,

- 4D

nic, co by bylo možno vykládat ve smyslu smrti, nýbrž právě tak, jak to řekl had, určitý a snad v její představě andálský pocit blaženosti. Její zkušenost tu stála v protikladu s určitým Božím příkazem a Adam se také nechal svést zkušeností své ženy. Tak je tomu v náboženském světě všeobecně. Boží výslovné příkazy jsou přestupovány. "Ze ne ihned ortel dochází pro skutek zlý, protož vrou□í jest k tomu srdce synů lidských, aby činili zlé věci. (Kaz. 8,11.)

I přes ty nejjasnější příkazy Boží, lidé chtějí jít za svými vlastními sklony a pak se ještě odvažují prosit a žádat od Boha, aby jim dovolil jít proti Jeho výslovné vůli. Takové modlitby se Pánu nelíbí. K těmto lidem přichází satan, jako v ráji přišel k Evě a vnucuje jim představu, že jde o duchovní zkušenost, a oni o tom mluví jako o nejobdivuhodnější zkušenosti s Pánem. Pravá zbožnost bude v naprosté shodě s přirozeným i mravním zákonem Božím. Falešná zkušenost bude sama odporovat vědě a Božím zásadám. Náboženský svět je pohřížen v mravní temnosti. Pověra a fanatizmus ovládají mysl mužů a žen a oslepují jejich moudrost.tak, že nepostihují svou povinnost k svým blížnim a nutnost poslušně se podřídit zjevné vůli Boží.

Balám prosil Doha o možnost zlořečit Izraeli, protože měl za to slíbenou velikou odmánu. Bůh řekl: "Nepůjdeš", poslové ho však nutili a předkládali mu velikou odměnu. Balám mohl vidět zřejmou vůli Boží. On však toužil po odměně,takre se odvažoval žádat Boha o to i po-druhé. Hospodin dovolil Balámovi jít. Pak ale získal obdivuhodnou zkušenost; kdo by se však chtěl dát vést takovou zkušeností? Jsou lidé, kteří by rádi jasně viděli svoji povinnost, kdyby byla v souladu s jejich přirozenými sklony. Okolnosti i rozum mohou jasně naznačovat jejich povinnost, když se to však příčí jejich přirozeným sklonům, zůstávají i tyto důkazy stranou. Pak tito lidé se odvažují jít k Bohu, aby se dověděli, jaká je jejich povinnost. Bohu se však nikdo nebude posmívat. On dovolí těmto lidem jít podle přání vlastního srdce. V Žalmu 81, 12-13 čteme: "Ale neposlechl lid můj hlasu mého A protož pustil jsem je v žádost srdce jejich, i chodili po radách svých".

Ti, kteří chtějí jít podle svých vlastních nápadů, jsou v nebezpečí, že půjdou za svými sklony a budou to pokládat za vedení Ducha Božího. Někter,ým lidem okolnosti a skutečnosti jasně naznačují a objasnují jejich povinnosti; avšak pod vlivem přátel a v souladu s vlastními náklonnostmi uhýbají z cesty odpovědnosti a přehlížejí jasné důkazy v tom kterém případě; pak okázalou svědomitostí dlouze a pobožně prosí o světlo. Hluboce to prožívají a připisi:jí to Duchu Božímu. Jsou však svedeni. Takové počínání zarmucuje Ducha Božího. Mají světlo a právem by měli rozumět, jaká je jejich povinnost; avšak malicherný libivý svod vede je nesprávným směrem a oni o to prosí Pána, prosazují to a Pán jim

dovoluje jít vlastní .cestou. Mají k tomu tak silný sklon, že Pán jim to povolí a oni pak musí za to nést následky. Představují si, že mají obdivuhodnou zkušenost.

- 41

Milá sestro,vytrvalost je silnou a rozhodující vlastností v tvém duševním životě. Získala jsi sílu stát pevně proti opozici a jít přes těžké a zmatené situace. Nemiluješ spory. Jsi vrcholně citlivá, až přecitlivělá. Jsi přísně svědomitá a tvůj úsudek musí být nejdřív důkladně vyvrácen, než povolíš názoru jiných. Kdyby tvé tělesné zdraví nebylo poškozeno, byla by z tebe jedinečně užitečná žena. Dlouho jsi byla nemocná a to ovlivnilo tvoji představivost natolik, že ses myšlenkově soustřeiiovala na sebe a tvá představivost ovlivnila tělo. Tvé zvyky v mnohém ohledu nebyly správné. Nemělas dostatečný a vhodný pokrm. Jedla jsi příliš mnoho a nevýživného pokrmu, a proto tvá krev nemohla být zdravá. Zvykla jsi svůj □aludek na tuto stravu. Podle tvého úsudku to bylo to nejlepší, protože jsi pak poci□ovala nejmenší potíže. To však nebyla správná zkušenost. Tvůj žaludek nebyl vyživován, čím být měl. Tekutý pokrm ti neposkytl dostatek zdravé síly a odolnosti, potřebné pro celé tělo. Když však měníš tento svůj návyk a jíš více pevné a méně tekuté stravy, tvůj žaludek není v pořádku. Přesto všechno bys neměla povolit; méla bys vychovat svůj žaludek, aby snášel víc pevné stravy. Oblékala ses do několika šatů a tím jsi oslabovala činnost své,pokožky. Nedopřála jsi svému tělu dostatek vzduchu. Kožní pory a nepatrné otvory, jimiž tělo dýchá, byly uzavřeny a tělo bylo přeplněno vlastní nečistotou.

Tvůj zvyk jezdit na čerstvém vzduchu a slunci byl velice užitečný. Na tvé zdraví příznivě působil pohyb venku, tak□e máš určitou fyzickou sílu, z níž se nyní těšíš. Zanedbala jsi však jiný výcvik, mnohem důležitější, ne□ tento. Dokonce i na malé vzdálenosti jsi byla závislá na svém potahu. Domnívala ses, že by ti i zcela malá procházka mohla škodit a cítila ses po ní unavena. Tu však tvoje zkuáenost není spolehlivá.

Týž pohyb, který vykonáváš při nastupování a sestupování z kočáru a při chůzi nahoru i dolů po schodech,mohla bys právě tak vykonávat při chůzi a při plnění běžných a nutných povinností života. V domácích pracích jsi byla velice bezmocná. Neuvědomila sis, že by ses měla postarat o oděv a pokrm pro svého manžela. Nuže, milá sestro, tato neschopnost je spíše v tvé představě, než ve skutečné nemohoucnosti. Domníváš se, že tě to unaví a vysílí, kdybys to dělala a pak se to skutečně tak děje. Máš však sílu, kterou při správném a šetrném uplatnění bys mohla udělat mnoho dobrého a byla bys mnohem užitečnější a š□astnější. Tak velice se obáváš toho, aby ses nestala neužitečnou, že necvičíš sílu, jíž tě Pán požehnal. V mnoha věcech jsi pomohla svému manželovi. Současně jsi zatížila jeho trpělivost a sílu. Když ti naznačil, že bys mohla změnit některé ze svých zvyků, a k lepšímu změnit svoji situaci, domnívala ses, že ti nerozumí. Tvoji přátelé si uvědomovali, že bys mohla být užitečnější ve svém domě a ne tak bezmocná. To tě zarmoutilo. Domnívala ses, že tě nechápou. Někteří ti nerozumně vnucovali svůj názor a to tě tak uráželo. Domnívala ses, že Bůh vyslyší tvou modlitbu a častokrát se to skutečně tak stalo. Nedosáhla jsi však oné tělesné síly, z níž

- 42

ses mohla přednostně těšit, protože jsi nesplnila svoji povinnost. Nespolupracovala jsi cele s Duchem Božím.

Pán ti svěřil určité dílo a nechce, aby ho za tebe udělal někdo jiný. Měla bys jednat zásadně v souladu s přirozeným zákonem, bez ohledu na své pocity. Měla bys začtt jednat podle světla, které ti dal Bůh. Najednou to snad nepůjde, postupně však můžeš udělat mnoho u víře, že Bůh bude tvým pomocníkem a že tě bude posilovat. Měla bys častěji chodit vykonávat povinnosti, které vyžadují lehkou námahu ve vlastní domácnosti a nebýt natolik závislá na jiných. Vědomí, že to můžeš vykonat, umocní tvoji sílu. Kdyby tvé ruce byly více zaměstnány a tvůj mozek méně plánoval za jiné, tvá tělesná a duševní síla byla by mnohem větší. Tvůj mozek není líný, avšak tvé ostatní tělesné orgány nemají dostatečný pohyb. Má-li mít cvik pro tebe rozhodující význam, měl by být systematický a tak usměrněn, aby ovlivnil oslabené orgány, aby byly používáním posíleny. léčba pohybem je velikým dobrodiním pro ty, jímž se nedostává pohyb. Bylo by však velikým omylem, kdyby se všichni nemocní sp.oléhali jen na tuto léčbu a přitom by zanedbávali i svalový pohyb.

Tisíce lidí je nemocných a umírá kolem nás, kteří mohli být zdraví a živí, kdyby byli chtěli□ ovládá je však jejich představivost. Obávají se, že práce a cvik jim mohou uškodit, zatím co právě tato změna je potřebná k jejich blahu. Bez toho nikdy nemohou přijít k lepšímu. Měli by uplatnit moc vůle, povznést se nad své bolesti a slabosti, pustit se do užitečného zaměstnání a zapomenout, že je bolí záda nebo boky, plíce nebo hlava. Zanedbávání cviku celého té.La□ nebo jeho části vede k mnohým těžkostem. Nečinnost kteréhoko.li z tělesných orgánů bude mít za následek snížení svalove síly a ochabnutí krevního oběhu.

Jakmile je nutno vykonat domácí práce, domníváš se, že je nemůžeš a spoléháš na druhé. Někdy je to krajně těžké sehnat potřebnou pomoc. Přemýšlením a hledáním někoho, kdo by za tebe vykonal určitou práci, častokrát utrácíš dvojnásobnou energii, než jaká je potřebná k provedení práce samotné. Kdybys jen svoji mysl chtěla soustředit na tyto nepatrné rodinné povinnosti, byla bys požehnána a posílena, a tvůj vliv v díle Božím byl by mnohem větší. Bůh stvořil Adama a Evu v ráji a obklopil je vším užitečným a nádherným. Zřídil jim překrásnou zahradu. Nechyběla zde žádná užitečná nebo ozdobná rostlina, květina či strom."Stvořitel člověka věděl, že dílo jeho rukou nemůže být štastné bez zaměstnání. Ráj oblažoval jejich duše. To však ňestačilo. Museli pracovat, aby do pohybu uvedli předivný systém těla. Pán stvořil orgány k činnosti. Kdyby štěstí spočívalo v nicnedělání, člověk by byl ve své svaté nevinnosti ponechán v nečinnosti, ale Ten, který učinil člověka, věděl, že k štěstí mu nejlépe poslouží práce. Proto hned po stvoření mu dal práci, aby byl štasten. Má-li být člověk šťasten, musí pracovat. . '

Bůh nám všem dal urěitý úkol. Vykonáváním různých povinností, které nám leží v cestě, náš život se stane užitečným

a budeme požehnáni. Nejen tělesné orgány budou cvikem posíleny, nýbrž duševní schopnosti také zmohutní a rozvinou své poznání skrze činnost těchto orgánů. Cvik jednoho svalu a nečinnost ostatních neposílí tyto o nic vic,než ustavičné jednostranné duševní přepínání; nerozvine a neumocní ostatní duáevní složky. Každá duševní schopnost a každý sval má své zvláštní poslání a všechno si vyžaduje určitou činnost, má-li být náležitě rozvinuta a zachována zdravá síla. V živém organismu má každý úd i sval svůj zvláštní úkol. Každé kolečko v mechanismu musí být živým, činným, pracovním kolem. Krásné a obdivuhodné skutky přírody musí být udržovány v činném pohybu, má-li být splněn cíl pro který byly určeny. Každá schopnost má jistý význam pro ostatní schopnosti a všechny potřebují cvik, mají-li být náležitě rozvinuty. Pakliže jeden sval těla je víc namáhán, než ostatní, zbytní a bude mařit soulad a krásu rozvoje celého systému. Různé cviky mohou zaměstnat všechno tělesné svalstvo.

Slabí a líní by neméli podporovat svoji náklonnost k nečinnosti a tím se zbavovat čerstvého vzduchu a slunečního světla, nýbrž měli by, pokud možno pracovat venku, chodit a obdělávat zahradu. Snad se velice unaví, to jim však nebude škodit. Ty, moje sestro, zkusíš únavu, ta ti však neuškodí; bude po ní tím sladší odpočinek. Nečinnost oslabuje orgány, které nejsou činny. Používáme-li tyto údy,zakusíme snad bolest a únavu, protože svalstvo bylo oslabeno. Není správné přestat používat některé svaly, protože při cviku pociťujeme bolest. Tato bolest je často působena úsilím přírody o oživení a posílení těch částí, které byly částečně ochablé v důsledku nečinnosti. Pohyb těchto dlouho neužívaných svalů působí bolest, protože přiroda je probouzí k životu.

Chůze je ve všech možných případech tím nejlepším lékem pro zesláblé tělo, neboť tímto cvikem se všechny tělesné údy dostávají do pohybu. Mnozi, kteří spoléhají na pohybovou léčbu, měli by větši užitek ze svalového cviku než jim mohou poskytnout jisté vybrané cviky. V některých případech nedostatek cviků vede k ochabnutí a scvrknutí střev a svalstva. Tuto ochromenost v důsledku nedostatečného pohybu lze odstranit a tělo posílit cvikem. Žádný cvik nemůže nahradit chůzi. Ona velice blahodárně působí na krevní oběh.

Sestro N, pohyb končetin bude pro tebe největším dobrodiním. Měla jsi mnoho malicherností a byla jsi příliš horkokrevná to všechno ti škodílo. Nemáš-li důvěru svěřit se i

do péče lékařů, a domníváš se, že lépe rozumíš sobé, než ti mohou porozumět oni, nemůžeš mít užitek,nýbrž jen škodu z jejich léčby. Lékaři nemohou pomoci trpícím, kteří jim nedůvěřuji. Léčíě-li se sama a domníváš-li se, že víš, který léčebný způsob by ti lépe vyhověl než jejich léčba, nemůžeš mít z toho užitek.Musíš ukáznit svou vůli a své představy a neodporovat jejich úsudku a radě v tvém případě.

Milá sestro, kéž ti Pán pomůže nejen věřit, nýbrž i správně konat.

VĚRNOST V DOM□CÍCí-1 POVINNOSTECH

Milá sestro 0: Myslím, že nejsi šťastná. Ve snaze konat nějaká velké dílo, zapomínáš na přítomné povinnosti, která ti stojí přimo v cestě. IJejsi šťastná, protože pro nějaká vyšší a vznešenější dílo, které hodlá□ vykonávat, nevšímáš si malých, každodennich životních povinností. Jsi nestálá a nespokojená. Raději roz!<azuješ, než sama vykonáš. Raději jiné poučuješ, co by měli činit, než aby ses pohotově a radostně chopila práce a vykonala ji sama.

ICdyby ses byla méně se starala□o štěstí jiných nit šťastným. Své obyčejr nevykonáváš celým srdcem. ntjší, vznešenůjši, anebo musí vykonat i to, co se jsi tyto jednoduché domácí ně, načerpala bys při tom

potřebuješ, abys nabyla 1 tu o zkuáenost tob□ podst báš. Vzdycháš nad svým úd a sama se tím poškozuješ. které bv tě uvedlo před

obicala vlastními zájmy a více , mohla jsi domov svého otce učié, každodenní povinnosti života Myslí se upíná□ k nějaké příjemúctyhodnújší práci. Někdo však tobě nelíbí a čím pohrdáš. Kdyby povinnosti konala ochotně a věr

také ponaučení, které právě nutně □sku k domácím povinnostem. Jde □tně důležitou; ty však o ni nedslem, nešťastným činíš své okolí Snad se nikdy nedostaneš k dilu, reře.'inost. Všechno, co □ie nutné

třeba vykonat, má svoji mravní závažnost, zda u□ jde o umývání nádobí, připravu stolu, starost o nemocné, vaření□anebo praní. Dokud se túchto povinnost.í nechopiš radostně a spokojeně, nejsi schopná k v□tším a vznešenějšim povinnostem. I nepatrné povinnosti života někdo musí vykonat, a ti, kteří je konají, měli by si uvúdomit, že činí potřebné a čestné dílo a že svým posláním, nechť je sebenepatrnc□jší, konají Boží dílo zrovna tak, jako konal Gabriel, když ho Pán poslal k prorol<ům. Každý má pracovat na svém místě v tom či onom oboru. V domácnosti, při nejnepatrnějších povinnostech života, které je třeba vykonat, žena může a měla by projevit věrnost a lásku zrovna tak, jako andělé ve svém poslání. Souhlas s Boží vůlí povzná□í každou nutnou práci na čestné místo.

Potřebuješ lásku a zájem. Svoji povahu musíš vytvářet. Svoji nestálost musiš překonat a místo ní pěstovat dobrotivost a lásku. Zapírej se! PJaše práce je důležitá. Nejsme na nebi, ale na zemi. Až budeme v nebi., jistě budeme uschopněni vykonat mnoho povznášející nebeské práce. Na tomto světě se však musime ve zkoušce osvědčit, Měli bychom být vyzbrojeni k zápasu a k povinnostem.

Největší povínností mladých je, aby ve svém domově láskou a upřímným zájmem byli požehnáním otci, matce, bratrům a sestrám. Zde mohou projevit sebezapírání i zapomenout na sebe při starosti a práci pro jiné. Tato práce nezneucťuje ženu. Je to nejsvětější, nejvznešenější poslání, které může plnit. Jakým požehnaným vlivem může zde sestra působit na bratra! Svým správným postojem může rozhodnout o povaze svých bratří. Její modlitby, její něha a láska mnoho zmohou v domácnosti. Milá sestro, tyto vznešené vlastnosti nikdy

se nepřenesou na jiné, když je sama nebudeš vlastnit. Duševní spokojenost, láska, něžnost, povahová vyjasněnost, vlastnosti, které zasahují každé srdce□odrazí se ti tou samou měrou, jakou je tvé srdce měří jiným. Když Kristus nevládne v srdci, zavládne v něm nespokojenost a mravní nepořádek. Naše sobectví od jiných vyžaduje to, co sami nejsme jim ochotni dát. Když v srdci není Kristus, povaha nebude příjemná.

Ne vždy jen velké dílo a těžké zápasy zkoušejí člověka a vyžadují odvahu. Každodenní □ivot přináší své těžkosti, zkoušky a znechucení. Právě takové nepatrné dílo častokrát vyžaduje trpélivost a pevnost. Odolávat všem těžkostem a přemoci je můžeme jen rozhodností a úsilím. Snaž se, aby Pán byl s tebou a aby ti byl na každém mistě potěšenim a posilou. Velmi potřebuješ pokorného a tichého ducha; bez něho nebudeš šťastná. Milá sestro, kéž ti Pán Bůh pomůže v úsilí o pokoru a spravedlnost. Potřebuješ Božiho ducha. Když jsi rozhodnutá být něčim anebo ničim, Bůh ti pomůže, posilní a požehná tě. Když však zanedbáš povinnosti malé, nikdy ti nebudou svěřeny větší.

PÝCHA A MARNOMYSLNOST

Drahé děti P a Q: Sami se svodite. Nejste křesťané. Být pravými křesťany, znamená podobat se Kristu. V tomto směru jste daleko od cíle, doufám však, že se nedáte natolik svést a že nebude příli□ pozdě, abyste vytvořili povahy pro nebesa.

Váš přiklad nebyl dobrý. Nedospěli jste k bodu, abyste poslduchali slova Kristova: "Chce-li kdo za mnou přijiti, zapři sebe sám, a vezmi kříž svůj, a následujž mne". (Mat. 16,24.) Toto se musí naučit. Sebezapření nebylo součástí vaší výchovy. Zanedbali jste studium Slova života. Nebeský učitel řekl: "Zkoumejte Pisma".On věděl, že to všichni potřebují, mají-li se stát pravými Kristovými následovniky.Rádi čtete povidky; nezajimá vás však Boží Slovo. Měli byste omezit svoji četbu a dát přednost Božimu Slovu a čist knihy s duchovním obsahem užitečné pro budování charakteru. Zavřete tim dveře pokušení a budete požehnánim.

Kdybyste zužitkovali světlo, které jste dostali v Battle Creeku, byli byste nyní v duchovnim životě mnohem dál než jste. Oba jste marniví a pyšní. Neuvědomili jste si, že musite vydat počet ze svého šaíařství. Jste odpovědni Bohu za váechny své přednosti a za všechny prostředky, které procházejí vašima rukama. Hledali jste své vlastní pobavení a sobecké uspokojení na úkor svědomí a Boží vůle. Nepočináte si jako Kristovi služebnici, kteří jsou zodpovědni Spasiteli, který je vykoupil svou předrahou krví. "Zdaliž nevíte, že komuž se vydáváte za služebniky ku poslušenství, toho jste služebnici, ko-

hož poslducháte, buď hřichu k smrti, bud poslušenství k spravedlnosti? Ale dika Bohu, že byvše služebníci hřicha, uposlechli jste z srdce způsobu

- 46

učení toho, v kteréž uvedeni jste. Vysvobozeni pak jsouce od hříchu, učiněni jste služebníci spravedlnosti".

Vyznáváte, že jste Kristovými služebníky. Poslducháte Ho tedy pohotově a ochotně? Ptáte se s celou vážností jak byste se co nejlépe zalíbili Tomu, který vás povolalza vojíny Kristova kříže? Zdvíháte oba tento kříž a slávu, která je v něm? Odpovězte Bohu na tyto otázky. Všechny vaše nynější činy, podle vás sebeskrytější, jsou zjevné vašemu nebeskému Otci. Nic není skryto, nic utajeno. Všechny vaše skutky a pohnutky, které k nim vedou, jsou Mu zjevné. Plně ví o všech vašich slovech a myšlenkách. Máte povinnost bdít nad svými myšlenkami. Snad si myslíte, že myšlenky můžete pustit kam se jim líbí a že to přece nemůže být hříchem. Není to však pravda. Bohu jste zodpovědni za své marnivé myšlenky, protože hříchy jsou následkem marného přemýšlení, skutečným výsledkem toho, o čem mysl přemítá. Ovládneteli své myšlenky, pak mnohem snadněji ovládnete i činy. Vaše myšlenky musí být posvěcené. Pavel píše Korinťanům: "Podvracejíce rady i všelikou vysokost, povyšující se proti umění Božímu, a majíce všelikou mysl v poddanost Kristu". (2K 10,5.) Když sem dospějete, oba lépe pochopíte dílo posvěcení. Vaše myšlenky budou čisté, ušlechtilé a vznešené□ vaše skutky ryzí a bezhříšné. Vaše těla budou zachována v posvěcení a cti, abyste je mohli vydat jako "oběť živou, svatou, Bohu libou, rozumnou službu svou". (Ř. 12,1.) Požaduje se od vás, abyste zapřeli sebe, jak v malých tak i velkých věcech. Měli byste se cele podřídit Bohu; protože v takovémto stavu, v jakém nyní jste, nemůže být Bůh s várni spokojen.

Měli jste neposvěcující vliv na mládež ve ---. Vaše láska k okázalosti vede k utrácení prostředků, což není správné. Neuvědomujete si požadavky, které má Pán vůři vám. Nepoznáte příjemné důsledky sebezapírání. Jeho ovoce je svaté. Cílem vašeho života byla služba sobě a samolibosti. Byli jste zvyklí utrácet prostředky a ukájet pýchu. Ó, jak mnohem lépe by bylo pro vás, kdybyste byli ukázali své touhy a přinesli určitou oběť pro Boží pravdu a takto zapírali žádost očí, žádost těla a pýchu života a kdybyste měli co vložit do Boží pokladny! Místo abyste kupovali pochybné věci, vložte to málo, co máte, do nebeské banky, aby když Mistr přijde, obdrželi jste vklad i s úroky.

Studovali jste oba, kolik byste mohli vykonat pro i;est svého Vykupitele na zemi? Jistě ne! Dbali jste o vlastní čest a úctu od jiných; avšak studovat Boží vůli nebylo úkolem vašeho života. Náboženství čisté a neposkvrněné se svými pevnými zásadami bylo by se osvědřilo u vás jako kotva. Když máte splnit velké životní poslání, nesmíte jít za příklady těch, kteří následují jen své vlastní potěšení a zábavy a Boha se nebojí. Pán pro vás připravil veliké možnosti. Když splníte podmínky obsa□ené v Jeho Slově a oddělíte se od světa, můžete obdržet od Něho sílu, kterou přemůžete každý ponižující vliv a rozvinete to, co je ušlechtilé, dobré a povznášející. Kristus vám bude "studnicí vody prýštící se k životu věčnému". (J 4,14.) Když náboženství ovládne rozum a cit, pak má moc změnit charakter.

- 47

"I'rotož buď že jíte, neb pijete, aneb cožkoli činíte, všecko k slávě Boží činte". (1K 10,31). Zde je uvedena zásada, která má být podkladem každého činu, každé myšlenky i pohnutky: Zasvěcení celé tělesné i duševní bytosti vládě Ducha Božího. Neposvěcená vůle a vášně musí být ukřižovány. Na toto musíme pohlížet jako na závažnou a neodkladnou povinnost. Ta musí být splněna, neboť jinak z Ježíšových úst uslyšíte strašný soud: "Odejděte". V□echno můžete skrze Krista, který vás posiluje. Jste ve věku, když vůle, chuť a vášně dožadují se svých práv. Ale Bůh je vštípil do vaší přirozenosti pro vyšší a svatější záměry. Není nutné, aby se vám staly kletbou a ponížením. Tím by se vám staly, odmítneteli se podřídit kontrole rozumu a svědomí. Zadržte, zapřete se, to jsou slova a skutky, které neznáte z vlastní zkušenosti. Přemohla vás pokušení. Neposvěcená mysl nepřijímá onu sílu a potěšení, kterou jí Bůh připravil. Je nepokojná a má silnou touhu po něčem novém - po nějakém ukojeni, líbit se a podněcovat mysl; a tomu se říká ra_dovánky. Satan má svůdná kouzla, jimiž poutá zájem a probouzí představivost obzvlášť mladých, aby je mohl polapit do svého osidla. Budujete na písku. Se vší vážností musí každý z vás prosit: "Změn celé mé nitro". Můžete mít blahodárný vliv na jiné mladé lidí, ale můžete žít ke škodě jiným.

Kéž Bůh pokoje vás posvětí celé, duši, tělo i ducha.

D□LO V IjATTLE CREEKU

Ve vidění v Bordoville, Vermount, 10. prosince 1©71 mi bylo ukázáno, že můj manžel mél velice těžké postavení. Doléhala na něj péče o dílo a práce. Jeho bratří kazatelé nenesli toto břímě a neocenili jeho úsilí. Ustavičná tíseň ho vyčerpávala duševně i tělesně. Bylo mi ukázáno, že jeho vztah k lidu Božímu podobal se v jistém smyslu Mojžíši v Izraeli. V těžkých situacích našli se reptaví lidé proti Mojžíši a podobní reptáci jsou i proti mému manželi.

Nikdo v řadách světitelů soboty nevykonal tolik práce jako můj manžel. Věnoval svůj zájem téměř cele budování díla Božího bez ohledu na své osobní zájmy a blaho své rodiny. Svojí odevzdaností pro dílo nejednou ohrozil své zdraví i život. Natolik byl tísněn starostí o toto dílo, že neměl patřičný čas pro studium, přemýšlení a modlitbu. Pán nechtěl, aby zůstal v tomto postavení i kdyby to bylo v zájmu pokroku vydavatelského díla v Battle Creeku. Existujt jiná odvětví práce, další zájmy díla, která byla zanedbána pro jednostranný zájem o toto odvětví práce, další zájmy díla, která byla zanedbána pro jednostranný zájem o toto odvětví. Bůh nám oběrna dal svědectví, které ovlivní srdce. Otevřel mi mnoho paprsků světla nejen pro můj užitek, nýbrž pro blah0 svého lidu ve všech směrech. Také mému manželi dal veliké svc□:tlo o biblických otázkách nejen pro něho samého, nýbrž i pro jiné. Viděla jsem, že tato poučení by měla být vypsána a mělo by se o nich mluvit, i o tom, že nové světlo

;□n

tJude i nadál.e osvšcovat svět.

Vidr□la isem, že bychom měli vykonat des□tkrát více pcáce □ro vyb".idování díla mezi □3ožírn lidem, a přinášet r".izná svěcJnctví, tý□.<ající se potře`□ v r□izných místech a rozličných o'<olnost□ch, a ne '□dyž zůstaneme ien v Gattle Creeku. Pdaše !:innost jest potřebná i na □íseku literatury i kázání. Zatím co m□:□j manžel byl s!<utečnš nřepracován v důsledku nahromaděný□h starostí a íinanř;ních problémů, jeho mozek nemohl plodně nracovat v službš Slova, kde hy dobře mohl působit. A je nebezpečí, že ne□řítel rnu uškodí; neboť na něj doléhá ustavičný tla!<. Lidé 5udou v poku5ení, jako byl Izrael, naříkat a reptat proti tomu, který stojí na nejzocjpovšdnějším míst□: v díle a službě íioží.

Zatím co tísněn těmito břemeny, kterE□ hy nikdo jiný nechtěl převzít, můj manžel ní□kdy mluvil poc□ tla!<em starostí bez patřičného uvážení a se zdánlivou přísností. □□Jěkdy kritizoval své spolupracovníky v nakladatelství pro jejich nedbalost. A když došlo !□z5ytečným orr□ylům, domníval se, že □eho rozhořčení lze ospravedlnit zápalem pro dílo Boží. TotoJ počínání nepřineslo vžcly ty nejle?ší výsledky. í□Jěkdy to vecilo k po!<árání, že zanedbal i to nejnutnější, co měl vy'□conat, protože se obával, že to neprovedou správně a Pa!< budou kritisování. A právě v důsled'□u toho doléhalo na mého manžela tím tíživěji břímě starostí.

Léoe by bylo, kdyby můj manžel byl častůji mimo reda!□cci a práci přenechal jiným pracovní'~cům. A !□dyby se po trpělivém a otevřenc□m jednání tito pracovníci prokázali jako nevěrní nebo neschopní pro toto díloyměli být přeřazeni na úsek, !<de by se jejich omyly a chyby týkaly jen jich samých a ne díla E3c□žího.

V řele vydavatelstva stáli lidé, kt□,ří mírnr□ře;□eno, hyli nevěrní. A kdyby obzvlášťě ti, kteří s ním spolupracovali ja'□o důvěrníci, byli probuzeni, a jejich c.□či nebyly zaslepeny a jejich citlivost nebyla ochromena, tito lidé by ;ayli bývali odvoláni z tohoto díla dávno předtím, než se ta?< na□conec stalo.

!<dyž se rnůj manžel zotavil zo své dlouhé a tí□žké nernoci, chopil se díla všelijal< zmatenšho a z!<aženého, jak to tito nevěrní lidé zanechali. Pracoval se vší rozhodností a silou mysle i těla, aby vyvedl a zachránil z nešťastného zmat'□u dílo, do něhož ho uvedli ti, !<teří měli na prvním místě své vlastní zájmy a kteří si neuvědomovali, že to je svaté dílo, v němž pracovali. í?uka 8ožího soudu dolehla na tyto nev□rné muže. Jejich činnost a jejich konec měl by hýt varovnou výstrahou.

Zkušenost mého manžela v době jeho nemoci nebyla pro něho tou nejšťastnější. Pracoval v tomto díle se zájmern a odevzdaností jai<o žádný jiný. Zastával i vedoucí postavení, jak ho Prozřetelnost vedla □ez o`□leldu na "□riti!tu, nebo chválu. Stál osamocen a zápasil s tělesným i duševním utrpenírn bez ohledu na své vlastní zájmy, zatím co ti, které mu Pán posílal za pomocníky, ho opustili v dobč, kdy nejvíc

potřeboval jejich pomoci. Nejen, že byl opuštěn a sám musel zápasit bez jejich pomoci a porozumění, dost často musel čelit jejich odporu a reptání - reptání namířenému proti tomu, který koná desetkrát vic pro vybudování Božiho díla, než kterýkoliv z nich. Všechno toto zanechalo své stopy; a utvářelo mysl, která kdysi neuměla podezirat a byla důvěřivá. To ho vedlo k tomu, že svým bratřim přestal důvěřovat. Ti, kteří na této situaci měli svůj podil, velkou měrou budou odpovědni za důsledky. Bůh je chtěl vést, když by Mu byli opravdově a odevzdaně sloužili.

Bylo mi ukázáno, že můj manžel podal svým bratřim neomylné důkazy o svém zájmu a odevzdanosti Božimu dilu. Poté, co celá léta svého života strávil v chudobě a ustavičné námaze, aby vybudoval vydavatelské odvětví na pevné základně, rozdal Božimu lidu to co bylo jeho vlastnictvim a co si právem mohl ponechat, kdyby se byl pro to rozhodl. Tim dokázal lidu, že pro sebe nehledá žádné přednostní postavení, nýbrž usiluje o rozmach dila Božiho.

Když na mého manžela dolehla nemoc, mnozí se k němu zachovali podobně bezcitně, jako íarizeové k nešťastným a utišt□ným, Íarizeové vykládali trpícím, že jejich soužení je následkem hřlchů a že na ně dolehly soudy 8oži, TIm však jen ztěžovali jejich utrpení. Když můj manžel klesl pod tíhou starostí, našli se takoví nesoucitní lidé.

Když se začal zotavovat a ve své slabosti a mdlobě začal znovu pracovat, žádal od těch, kteří stáli v čele vydavatelského dila čtyřicetiprocentní slevu za knihy. Byl ochoten platit šedesát dolarů za ty knihy, o nichž věděl, že jejich režijní cena je jen padesát dolarů. Žádal tuto zvláštní úlevu z hlediska své minulé práce a oběti v"prospěch vydavatelského oddělení; avšak i tato malá přizen mu byla odepřena. Chladně mu bylo řečeno, že mu mohou poskytnout jen dvacetpět procent. Můj manžel to nesl velice těžce. A přece se to snažil snášet křestansky. Bůh v nebesích zaznamenal toto nesprávné rozhodnuti a od té doby vzal celou záležitost do svých rukou a navrátil odňaté požehnání, jako kdysi věrnému Jobovi. Od chvíle onoho nesvědomitého rozhodnutí se zasazoval o svého služebnika, hojně mu požehnal nad dřivější tělesné zdraví jasným a pronikavým myšlenim a volností ducha. A od té doby můj manžel měl potěšení, že z jeho vlastnich rukou tisici dolarové hodnoty vyšly v našich publikacich bez odměny. Bůh nezapomíná ani trvale neopouští ty, kdo byli věrní, i když se někdy dopustili omylů.

Můj manžel horlil pro Hospodina a Jeho pravdu. A tato horlivost ho někdy vedla k přepracování, k přelinání tělesných□duéevnich sil. Pán však nepokládal toto za tak veliký hřich, jako nedb-alost a nevěrnost jeho služebniků v kárání nepravostí. Ti, kteří chválili nevěrné a lichotili neposvěceným, účastnili se jejich hřichu, nedbalosti a nevěrnosti.

Bůh vyvolil mého manžela a obdařil ho zvlášťnimi vlastnostmi, přirozenou schopností a zkušeností vést Jeho lid

- 50

k rozmachu díla. Mezi adventisty světícími sobotu se věak našli reptaví lidé,jako byli i v starém Izraeli a tito žárliví, podezíraví jednotlivci svými návrhy a náznaky dávali příležitost nepřátelům naší víry nedůvěřovat poctivosti mého manžela. Tito závistiví jednotlivci stejného vyznání představovali věci nevěřícím ve falešném světle a tyto představy mnohým překážely přijmout pravdu. Na mého manžela hledí jako na nějakého intrikáře, sobeckého a lakomého muže a děsí se ho, jakož i pravdy, kterou jako lid vyznáváme.

Když chuť starého Izraele byla omezována, anebo když byl na něj vložen nějaký těžký úkol, obvinovali Mojžíěe, že si počíná despoticky, že je chce ovládnout a sám chce být jediným jejich vládcem, zatím co byl jen nástrojem v Boží ruce, a měl dovést Jeho lid k oddanosti Bohu a k poslušnosti Božího hlasu.

Dneění Izrael reptal a záviděl mému manželi, protože se zasazoval o dílo Boží. Podněcoval k štědrosti, káral ty, kteří milovali tento svět a kritisoval sobectví. Vybízel k obětavosti na dílo Boží a povzbuzoval štědrost u

, svých bratří a sám svými ochotnými dary udával ton; avšak u mnoha reptavých, žárlivých jednotlivců i toto bylo vykládáno, že chtěl mít sám užitek z prostředků bratří a že se obohatil na úkor Božího díla, zatím co skutečnost byla taková, že Bůh mu svěřil prostředky, aby ho pozvedl nad nedostatek, takže nemusí být odkázán na milost nestálých, reptavých a závistivých lidí. Protože jsme sobecky nehledali vlastní zájem, nýbrž starali se o vdovy a siroty, Pán nám požehnával úspěchem i dostatkem.

Mojžíš obětoval slibné království, život světské slávy a přepych na královském dvoře a vyvolil si raději snášet utrpení s lidem Božím, než mít dočasný požitek hříšný; neboť pohanění Kristovo pokládal za větší□než bohatství všech egyptských pokladů. Kdybychom se byli rozhodovali pro pohodlný, bezpracný a bezstarostný život, mohli jsme tak učinit. Nerozhodli jsme se však pro to. Zvolili jsme si aktivní účast v díle Božím, poutnický život se všemi těžkostmi, nouzí, nebezpečím před životem líné pohodlnosti. Nežili jsme pro sebe, pro vlastní potěšení, snažili jsme se žit pro Pána, k jeho libosti a slávě. Naším cílem nebylo pracovat k získání majetku; Bůh však splnil své zaslíbení a stokrát nás odměnil v tomto životě. Může nás zkoušet tím, že to od nás odejme. Pakliže by mělo být tak, pak prosíme o důvěřivou odevzdanost, abychom tuto zkoušku mohli pokorně nést.

Protože nám svěřil hřivny prostředků a vlivu, chceme je vložit do jeho díla, abychom i v případě ohně a zuřivého protivenství, mohli mít radostné vědomí, že něco z našeho pokladu je uloženo tam, kde oheň nemůže nic ztrávit a protivenství ničemu uškodit. Dílo Boží je jistou bankou, která nikdy nemůže zklamat a vklad našeho času, zájmu a prostředků v této bance je nehynoucím pokladem v nebesích.

Bylo mi ukázáno, že můj manžel nesl třikrát tolik staro

- 51

stí neř měl. Byla to pro nc:ho veliká zkouška, že bratři R a S mu nepornohli nCst zodpovědnost a velice se rmoutil nad tím, že mu nepornohli v hospodářských záležitostsch, týkajících se Zdravotního institutu a vydavatelství. Jakmile tito neverní služebníci odešli, vydavatelské dílo zaznamenalo stálý po4<rok. A protože dílo rostlo, rn□li zde být lid□:, kteří by se podíleli na zodpovůdnostech; někteří však třeba pro to vhodní, netoužili po tom, protože by □to nerozhojnilo jejich majetek natolik, jako nc□které výnosnc□:jší zarněstnání .

V naší redakci nemáme ty talenty, kterc□ by tam me:ly být. To□to dílo vyžaduje, aby se ho ujali ti nejvybranější a nejnadaněj□í lidé. Tíhu povinností za přítomného stavu v redakci bude rnůj manžel pociťovat jako předtírn, avšak neměl by ji dále nést. Je to jen zázrak Eioží rnilosti, že toto tíživé břírně tak dlouho snesl. IJyní však nutno uvažovat o mnohých věcech. Svou vytrvalou péčí a odevzdaností dílu prokázal, čeho lze v publikačním odvětví dosáhnout. Lid□: nesobeckých zájmů a posvěcenúho úsudku rnohou vydavatelské dílo přivést I< úspěchu. l□l ůj manžel tak dlouho snášel toto břím□ sám, že to nebczpečně vyčerpalo jeho sily a vyžaduje si to nutnou změnu. Velkou murou musí být zbaven zodpovědností, rná-li v díle Božím pracovat slovem i písmem.

Když jsme se na podzim r. 1370 vrátili z Kansasu, oba jsrne si m□li jistý čas odpočinout. Týdny bez starostného odpočinl<u byly nutnú k náhradě vyčerpaných sil. Když jsme však v Battle Creeku na□li důležite;□ místo térněř opu□těno, cítili jsme povinnost dát se do práce s dvojnásobnou enercJií a pracovat nad své síly. Bylo rni ukázáno, že můj manžel má tam být datud, dokud se nenajdou lidé, kteří si uvědomují potřeby díla a budou nést břímč této práce, zatímco on má být jedním z poradců. Musí složit toto břírnrř', neboť Pán má pro něho důležité dílo na úseku zvůstování pravdy písmem i mluveným slovern. Vliv našeho působení v širém misijním poli účinnůji pomůžc při budování Božího díla. V hlavách mnohých je spousta předsudků. Falešné zprávy nás postavily do nespr5vného světla před lidrni a toto brání mnohým přijmout pravdu. Pakliže jim někdo napovídá, že lidé na zodpovědných místc:ch v Battle Creeku jsou pletichář□tí a fanatičtí, vyvozují z toho,že celé dílo je špatné a že náš výklad biblické pravdy rnusí být nesprávný, a proto se bojí zkoumat a přijmout tuto pravdu. í□lem□íme však lidi zvát, aby hledůli na nás; nemáme všeobecně mluvit o sobč a obhajovat svoji povahu, máme mluvit o Pravdě, vyvýšit Nravdu, mluvit o Ježíši, zvclebovat Ježíše a přítomná Boží moc takové zv□sti a předsud!,y od:,traní a odzbrojí opozici.

Bratři IZ a S rádi píší; rád to také dc:lá můj manžel. A Bůh svýrn světlem doprovázt jeho slova a vedl ho na pole bohatých rnyšlenek, které by mohly být k všeobecnému požehnání Dožímu lidu. Zatírn co on nesl trojité břímě, někteří z jeho spolubratří kazatelů nechali na nům všechnu tíhu zodpovědnosti, utěšujíce se my□lenkuu, že Bůh ustanovil bratra Whitea za vedoucího díla a pro to ho připravil, zatím co oni k tomuto postavení nebyli uzpůsobeni; proto ne

stí neř měl. Byla to pro něho veliká zkouška, že bratři R a S mu nepornohli nGst zodpovědnost a velice se rmoutil nad tím, že mu nepornohli v hospodářských záležitostpch, týkajících se Zdravotn□ho institutu a vydavatelství. Jakmile tito nevěrní služebníci odešli, vydavatelské dílo zaznamenalo stálý pokrok. A protože dílo rostlo, m□li zde být lid□, kteří by se podíleli na zodpove:dnostech; někteří však třeba pco to vhodní, netoužili po tom, protože by □to nerozhojnilo jujich rnajetek natolik, jako nr□které výnosnc":jší zarněstnání.

V naší redakci nemáme ty talenty, kterr□ by tam mr:ly □ýt. To□to dílo vyžaduje, aby se ho ujali ti nejvybranější a nejnadanější lidú. Tíhu povinností za přítomného stavu v redakci bude rnůj manžel pociťovat jako předtírn, avšak nemůl by ji dále nést. Je to jen zázrak Boží milosti, že toto tíživé břírně tak dlouho snesl. íJyní však nutno uvažovat o mnohých věcech. Svou vytrvalou péčí a odevzdaností dílu prokázal, čeho lze v publikačním odvětví dosáhnout. Lide: nesobeckých zájmů a posvěcenúho úsudku mohou vydavatelské dílo přivést I< úspěchu. Můj manžel tak dlouho snášel toto břím□: sám, že to nebczpečně vyčerpalo jeho sily a vyžaduje si to nutnou změnu. Velkou mčrou musí být zbaven zodpovědností, má-li v díle Božím pracovat slovem i písmem.

Když jsme se na podzim r. 1a70 vrátili z Kansasu, oba jsme si m□li jistý čas odpočinout. Týdny bez starostného odpočini<u byly nutnC k náhradě vyčecpaných síl. Když jsme však v t3attle Creeku našli důležite;□ místo térněř opuštěno, cítili jsme povinnost dát se do práce s dvojnásobnou enercJií a pracovat nad své síly. 8ylo rni ukázáno, že můj manžel má tam být dotud, dokud se nenajdou lidé, kteří si uvědomují potřel□y díla a budou nést břímč této práce, zatímco on má být jedním z poradců. Musí složit toto břírnů, neboť Pán má pro něho důležité dílo na úseku zvůstování pravdy písmem i mluveným slovern. Vliv našeho působení v širém misijním poli ú□innůji pomůže při budování Oožího díla. V hlavách mnohých je spousta předsudků. Falešné zprávy nás postavily do nesprávnáho světla před lidrni a toto brání mnohým přijmout pravdu. Pakliže jim někdo napovídá, že lidé na zodpov□:dných místech v (3attle Creeku jsou pletichářští a fanatičtí, vyvozují z toho,že cele; dílo je špatné a že náš výklad biblickú pravdy rnusí být nesprávný, a proto se bojí zkoumat a přijmout tuto pravdu.

í□lemame však lidi zvát, aby hled□li na nás; nemáme všeobecně mluvit o sobč a obhajovat svoji povahu, máme mluvit o Pravdě, vyvýšit Nravdu, mluvit o Ježíši, zvclebovat Ježíše a přítomná E3oží moc takové zv□sti a předsud□y od:,traní a odzbrojí opozici.

E□ratři IZ a S rádi píší; rád to také dělá můj manžel. A t7ůh svýrn světlem doprovází jeho slova a vedl ho na pole bohatých rnyšlenek, které by mohly být k všeobecnému požehnání Dožímu lidu. Zatírn co on nesl trojité břtmě, někteří z jeho spolubratří kazatelů nechali na nům všechnu tíhu zodpovědnosti, utůšujíce se myšlenkou, že l3ůh ustanovil bratra Whitea za vedoucího díla a pro to ho připravil, zatím co oni k tomuto postavení nebyli uzpůsobeni; proto ne

- 52

vzali zodpovědnost a nenesli břímě, které nést mohli.

Měli by zde být lidé, kteří by cítili tentýž zájem, jaký cítil můj manžel. V dějinách adventistů sedmého dne nikdy nebylo důležitějšího údobí, než je nyní. Místo, aby vydavatelské dílo ochabovalo, má se rozmáhat, neboť potřeba našich publikací velice vzrostla. Bude třeba vykonat více a ne méně. Proti mému manželi se tolik reptalo, tak dlouho musel odrážet projevy závisti a íalše a tak málo upřímnosti vidél u lidí, že začal podezírat téměř každého, dokonce i své spolubratry kazatele. Tito bratří kazatelé z obavy, aby se nedopustili nějakého nesprávného kroku, v mnohých případech neudělali žádný. Přišel však čas, kdy tito lidé musí pracovat a nést břímě společně. Bratřím kazatelům se nedostává víry a důvěry v Boha. Oni by měli věřit pravdě a v bázni Boží měli by spojit svoje úsilí a nést břímě tohoto díla, které Bůh na ně vložil.

Když někdo podle svého nejlepšího vědomí vykonal všechno, a druhý myslí, že by to byl mohl lépe učinit, měl by svému bratru laskavě a trpělivě posloužit svým nejlepším úsudkem. Avšak neměl by ho odsuzovat anebo podezřívat poctivost jeho úmyslu, protože sám nechce být podezíraný anebo nespravedlivě odsouzený. Když bratr, kterému Boží dílo leží vážně na srdci, uvidí, že ve svém vážném úsilí uěinil chybu, bude zarmoucený nad tím, protože si začne nedůvěrovat a ztratí jistotu, že může néco konat. Nic tak neoslabí jeho odvahu a vědomí Božího poslání, jako pocit vlastních omylů v díle, které mu svěřil Pán, a které miluje více než svůj život. Jak je to tedy nespravedlivé, když jeho bratři, kteří odhalují jeho chyby, zarážejí trn hlouběji a hlouběji do jeho srdce, aby to co nejbolestěji pocítil. Tímto utrpením oslabují jeho víru, odvahu a důvéru.

Často je třeba pravdu a určité skutečnosti jasně vytknout chybujícím, aby poznali, uvědomili si svůj omyl a usilovali o nápravu. Toto by se však vždy mělo dít se soucitem, něžně a ne s přílišnou přísností. Všichni si mají uvědomit svoji slabost, aby neupadli do pokušení. Když chybující pozná a uzná svoji chybu, potom ho nemáme zarmucovat a ještě hlouběji ranit, ale podat mu pomocnou ruku. V horském kázáni Kristus řekl: "Nesuďtež, abyste nebyli souzeni. Nebo kterýmž soudem soudíte, týmž budete souzeni a kterou měrou měříte, bude vám zase odměřeno" Mt 7,1.2. Spasitel odsuzoval přenáhledné souzení. "Kterak vidíš mrvu v oku bratra svého a v oku svém břevna neznamenáš"? V.3.4. Často se stává, že jednotlivec nedočkavě odhaluje chyby svých bratrů, ale sám se dopouští větších a přitom svých nevidí.

Všichni následovníci Krista měli by mezi sebou jednat tak, jak chceme, aby Pán jednal s naším pobloudění a chybami, protože všichni jsme omylní a potřebujeme Jeho smilování a odpuštění. Ježíš cítil potřebu vzít na sebe lidskou přirozenost, aby mohl poznat, jak se smilovat a jak prosit svého Otce za hříšné bloudící smrtelníky. Dobrovolně se rozhodl stát se obhájcem člověka, proto se ponížil, aby se obeznámil s pokušením, které napadají člověka, aby mohl

- 53

pomáhat pokou?'□eným a být jejich soucitným a v□rným Vcleknězem.

Často je třeba jasné odsoudii: hřích a vytknout zlo. A však kazatelé, kteří pracují pro spásu svých spolubližních, neměli by být nesoucitní k chybárn jiných a neměli by jejich nedostatky zvlášťě vyzdvihovat. Nemůli by vynášet, rna obdív vystavovat, anebo přetřásat jejich slabosti. Měli by se ptát, zda by sami souhlasili, kdyby někdo takto postupoval vůči nirn, zda by to přineslo žádoucí účinek, zvět□ilo lásku a důvěru k tornu a v toho, kdo takto zveličil jejich chyby? Obzvlášťe nedostatky kazatclů,kteří jsou v Božím díle, měly by se probírat v co nejužšírn kruhu, protože je mnoho slabých jednotlivců, kt□ří se chytí příležitosti, když se dozví, že služebníci Slova mají ty samc: slabosti jako jiní lidé. A je to nejkrutější, když se chyby !<azatelů dostávají před nevěřící, když je kazatel nucen i nadále pracovat pro spasení du□í. Nic dobrého, jen škoda z toho může vzrůst. ('ánu se ncltbí takové jednání, protože podkopává důvěru lidu a těch, kteří vzali na sebe břemeno Jeho díla. Charakter každého spolupracovníka měli by bratři kazatelé žárlivě střerit. I-lospodin hovoří: "ídedotýkejte se pomazaných mých a prorokům mým nečinte nic zlého." 1Pe 16,22. Ž 105,15. Je třeba pěstovat lási<u a důvěru. Když n□:kterému z kazatelů chybí láska a dův□ra k jinému spolupracovníku, nijak nebude šťastne□:jXí,

neboť když svého bratra činí nešťastným, sám je nešťastný. Láska si najde cestu i přes překážky, i když odsouzení uzavírá každý přístup k duši.

Můj manžel potřcbuje zrn□nu. V nakladatelství může dojít ke ztrátám, bude-li chybět jeho dlouholetá zkušenost, av□ak tyto finanční ztráty nemohou se srovnávat se zdravím a životem aožího služebníka. Příjem prostředků snad nebude tak velký pro nedostatek hospodárne:ho vedení□ kdyby však můj manžel měl pod tíhou znovu padnout, znechutilo by to jeho bratry a oslabilo, jejich ruce. Peněžní prostředky nelze zde uvádět do souvislosti.

Je třeba mnoho vykonat. V poli by měli být misionáři, kteří, bude-li toho potřebí, jsou ochotní jít do cizích zemí i5 zvěstovat pravdu těm, kteří jsou v temnotě. Mezi mladými lidmi je však málo ochoty posvětit se Bohu a odevzdat sv□. hřivny do Jeho služby. Velice ochotně svalují odpovědnost

a břemeno na jiné. Nezískávají zkušenost, jakou lze získat nošením břemen ani známost Písma, kterou by můli mit a která by je př,ipravila pro dílo, které by Důh přijal z jejich rukou. Je povinností všech poznat, kolik mohou pro Mistra udělat, který pro ně zemřel Mnozí se však snaží vykonat co možno nejméně a utě□ují se vybledlou nadějí, že nakonec přece jen se dostanou do nebe. Přednostně by mohli mít ve svých 1<orunách hvězdy jako"znamení odměny za jejich prostřednictvím zachráněné duše. Zel však, že v□ude převládá lenost a duchovní netečnost. Sobectví a pýcha zaujímají důležité místo v jejich srdcích a pro nebesk□ věci tu zůstává jen nepatrný zbytek.

V modlitbě, které Kristus učil své učedníky, byla prosba: "Odpusť nárn naše viny, jakož i my odpouštíme vinníkům

- 5a

našim". Nemůžeme opakovat tuto prosbu celým srdcem a přitom sami neodpouštět; nebot žádáme Pána, aby nám odpustil naše provinění proti němu týmž způsobem, jakož i my odpouštime přestoupení, jichž se lidé dopouštějí proti nám. Jen málo je těch, kteří si uvědomují skutečný význam této prosby. Kdyby ti, kteří neodpouštějí, pochopili hluboký význam této prosby, neodvážili by se jí opakovat a žádat Boha, aby s nimi jednal jak oni jednají se svými smrtelnými spolubratřími. A přece tento duch tvrdosti a neochoty odpouštět existuje i mezi bratřími a to do veliké miry. Bratr se sváří s bratrem.

ZVLÁŠTNÍ ZKOUŠKY

Místo, které můj manžel tak dlouhou dobu v díle Božím zastával, vyznačovalo se zvlášťnimi rysy. Jeho přizpůsobení se požadavkům povolání a jeho jasné předvídání, vedlo jeho spolubratry kazatele k tomu, aby jemu přenechávali zodpovědnost, kterou měli nést sami. Tím vším mu bylo velice přitíženo. A zatím co jeho bratři nenesli břímě zodpovědností, připravili se o cennou zkušenost, kterou mohli přednostně ziskat, kdyby svoji duševní činnost byli usměrnili k zodpovědnosti, poznali a uvědomili si, co musí být učiněno k pozvednutí díla.

Můj manžel byl velice zkoušen tím, když jeho spolubratří kazatelé nestáli při něm tehdy, když nejvíc potřeboval jejich pomoci. Zklamání, které opětovně pociťoval,když ho ti, na které spoléhal zklamali, kdy to nejvíce potřeboval, - toto zklamání téměř zničilo jeho důvěru ve vytrvalost jeho spolubratří kazatelů. Jeho odvaha byla tak podlomena, že se cítil oprávněn být rozzloben a dovolil, aby jeho mysl setrvávala na znechucení. Před touto temnotou ho Bůh chtěl zachránit, neboť byl v nebezpečí, že ztroskotá. Když je člověk duševně stisněn, je zcela přirozené, že se připomíná minulost a přemý□lí o minulém utrpení. Tehdy ho přepadají pochybnosti nepochopení, proč Bůh dovolil,aby byl tak zbytečnými zkouškami tísněn.

Duch Boží byl zarmoucen, protože můj manžel cele nesvěřil cesty Bohu a neodevzdal se cele do Jeho rukou, a nepřestal nepřemýšlet o pochybnostech a nedůvěře v upřímnost jeho bratří. Tím, že mluvil o pochybnosti a znechucení, neodstranil zlo, nýbrž oslabil své síly a satanu dal příležitost, aby ho trápil a tisnil. Nesprávně si počínal, když mluvil o své znechucenosti a setrvával na nepříjemných stránkách své zkušenosti. Mluvenim o tom šířil temnotu, nikoli světlo. Někdy touto znechuceností zatížil i své bratry, což mu ani nepomohlo, nýbrž jen oslabilo jeho ruce. Měl si učinit pravidlem nemluvit o nedůvěře a znechucení a neprodlévat u svých nesnází. Jeho bratři všeobecně ho milovali, soucítili s ním a omluvili ho, neboť poznali tihu starostí, která na něm spočívala a viděli i jeho odevzdanost Božimu dilu.

- 55

Můj manžel pracoval neúnavně,aby literární dílo pozvedl a aby prosperovalo. Viděla jsem, že jeho bratři s ním víc. soucítili, než si toho sám byl vědorn. Dychtivě hledali v časopise něco z jeho pera. Je-li v jeho spisech nějaký radostný tón, mluví-li o povzbuzení, pak jejich srdce je potěšeno, dokonce n□kteří jsou dojati i k slzám radosti. Pak,liže ale mluví o stínech a smutku, pak tváře jeho bratří a sester při četbe zahalují se do smutku a duch, který charakterizuje jeho spisy se odráží na nich.

Pán chce poučit mého manžela, aby měl ducha odpuštění a aby zapomínal na temné stránky své zkušenosti. Vzpomínky nepříjemné minulosti jen zastiňují přítomnost a on znovu musí prožívat nepříjemné chvíle svého života. Tím se dostává do temnosti a ještě bolestněji drásá svého ducha. Toto je slabost mého manžela a nelíbí se Bohu. Vyjádření vlastních pocitů mu může zdánlivě na čas přinést úlevu, to však jen přiostřuje v□domí a velikost jeho utrpení a zkoušek, až je všechno v jeho představě zveličeno. Omyly jeho bratří, kteří byli příčinou těchto jeho těžkostí, vypadají tak t□:ž!<é, že se mu □jejich nesprávné činy zdají být ncsnesitelné.

Můj nranžel tak dlouho tápal v této temnotě tím, že se zabýval nešťastnou rninulostí, že měl jen nepatrnou sílu ovládnout svoji mysl; neměl setrvávat na minulých věcech. Okolnosti a události, na které by kdysi nebyl ani pomyslel, rozrůstaly se před nírn do vážných nepravostí jeho bratří. Tak citlivým se stal k chybám, pro které trpčl, že je nut-. né, aby byl co nejdále od Battle Creeku, kde se udály mnohé z těch nepříjemných událostí. Pán uzdraví jeho ranůného ducha, jestli mu dovolí pohřbít minulost. Manžel neměl by již o ní mluvit ani psát.

Zcela určitě se to Pánu nelíbí, aby můj manžel se vracel k túžkostern a zvlášť bolestivým okolnostem minulosti. Kdyby byl na všecrrno pohlížel tak, že to nebylo učiněno jernu, nýbrž Pánu, jetiož je □ nástrojem, pak by byl obdržel velikou odměnu. On však rept,ání svých bratří pokládal za nelaskavost projevenou vůči němu a cítil se být povolán k tomu, aby všern dal vědět o nesprávném jednání těch, kteří si na něho naříkali a že si jejich kritiku a urážky nezasloužil. ' '

Kdyby si můj manžel byl uvědomil, že všechno to můžc přenechat Pánu a že jejich reptární a nedbalost jsou namířeny proti Mistru a ne proti služebníku ve službě Mistrově, nemusel to nést tak bolestně a nebylo by se ho to dotýkalo. Byl by nechal, aby Pán, jehož je služebníkem, bojoval o své dílo a obhájil ho. Pak by byl nakonec obdržel vz5cnou odměnu za všechno utrpení pro Krista.

Viděla jsem, že' můj manžel nemá setrvávat na trpkých skutečnostech našich zkušeností. Nemá také ps5t o svých bolestech, nýbrž jim být vzdálen jak jen možno. Pán uzdraví rány minulosti pa!<liže svou pozornost odvrátí od nich. "Nebo toto nynější lehoučké soužení naše převelmi veliké věčné slávy břírně nám působí, když nepatříme na ty věci, kteréž

3T

- 56

se vidí, ale na ty, kteréž se nevidí. Nebo ty věci, kteréž se vidí, jsou časné, ale které se nevidí, jsou věčné" 2K 4,17.18. Pakliže chybující bratři vyznávají své poklesky, měl by tato doznání přijmout a velkoryse, ušlechtile snažit se povzbudit ty, kteří byli nepřitelem svedeni. Měl by pěstovat ducha odpuštění a neprodlévat na chybách a omylech jiných; neboť tim nejer□ oslabuje svou vlastní duši, nýbrž trápí ducha svých bratří, kteří pobloudili, zatím co udělali všechno, co udělat mohli, když doznali ochotu napravit svá minulá pobloudění. Jestliže Bůh uzná za nutné ukázat jim něco z jejich minulého jednání, aby pochopili, jak se vyhnout budoucím chybám, jistě to udélá. Můj manžel by si to neměl brát za svou povinnost; neboť tím oživuje minulá utrpení, která podle vůle Páně, má zapomenout.

ZTRACENÁ OVCE

Byla jsem upozorněna na podobenství o ztracené ovci. Devadesát devět ovcí zůstalo na pastvě a pastýř hledá tu jedinou, která zabloudila. Když ji našel, vzal ji do náruče a vrátil se radostně. Nereptal a nevyčítal ubohé ovečce, že ho tak přestrašila, ale donesl ji radostně k stádu.

Ještě o větší projev radosti zde jde. Přátelé a sousedé jsou pozvání radovat se s nálezcem:"Neboť jsem nalezl ovci svou, kteráž byla zahynula". Všichni se radovali z nálezu. 0 pobloudění se nehovořilo, protože radost z nalezeného převážila smutek ztráty, starost, zmatek a nebezpečí, spojené s hledánim ztracené ovce a přivedením do bezpečí. "Pravimť vám, že tak jest radost v nebi nad jedním hříšníkem pokání činícím větší, než nad devadesáti deviti spravedlivými, kteříž nepotřebují pokání". L 15,6.7.

ZTRACENÝ PENÍZ

Ztracený peníz symbolizuje bloudícího hříšníka. Ženina starostlivost najít peníz má poučit následovníky Krista o jejich□ povinnosti k zbloudilým a uchylujícím se od cesty pravdy. Zena zapálila svíce, aby lépe viděla□ potom vymetla dům a usilovně hledala, do□cud ho nenašla.

Jasně je zde vyznačena povinnost křesťanů vůči těm, kteři potřebují pomoc, protože se vzdalují od Pána. Bloudící nemáme nechávat ve tmě a omylu, ale všech prostředků je třeba použít, aby byli opět přivedeni ke světlu. Svíce hoří a křesťané musí s vážnou prosbou o nebeské světlo zkoumat Boží slovo tak, aby svítilo na cestu těch, kdo jsou pohrouženi ve tmě a nevěře,aby jim zasvítila jasně Pravda, aby mohli být posilněni důkazy Božího slova, osloveni jeho soudy, napomenutím a povzbuzením a aby jejich zvěstí bloudící mohli být zasáhnuti. Lhostejnost a nedbalost stihne Boží

- 57

hněv.

Když žena našla peniz, pozvala k sobě přátele a sousedy; a řekla jim: "...spolu radujte se se mnou, neboť jsem nalezla groš, kterýž jsem byla ztratila". "Takť pravím vám, že jest radost před anděly Božími nad jedním hříšníkem pokání činicím". L 15,9,10. Když se nebeští andělé těší nad zbloudilým jednotlivcem, který si uvědomuje, vyznává své chyby a vrací se. do obecenství svých bratrů, o kolik větší radost měli by cítit Kristovi následovnici - sami všelijak bloudíct a každodenně potřebujicí odpuštění od Boha i od svých bližních - nad návratem svých bratrů a sester, které dovedla satanská chytrost k hříšnému rozhodování a v důsledku toho i k bolestným následkům.

Místo aby bratři drželi pobloudilé v jakémsi odstupu, měli by jít za nimi. Místo, aby vyhledávali jejich chyby, že chodí ve tmě, měli by rozsvítit svoji vlastní lampu tím, že by přijali více Boží milosti a lépe poznávali Písmo, a tím světlem mohli rozptylovat temnotu těch, kteří jsou v bludu. Když v tom budou mít úspěch a hříšníci poznají svůj omyl a rozhodnou se jít za světlem, měli by je přijmout radostně a ne vyčítavě jim dát pocítit jejich hříšnost. Když svatí Qoží andělé radují se z této události, o kolik více měli by se radovat jejich bratří, kteří sami potřebovali soucitnou lásku a pomoc, když bloudili a ve tmě svého života nedovedli si poradit.

. MARNOTRATNr SYN

Dyla jsem upozorněna na podobenství o marnotratném synu. On si vyžádal od otce svůj díl majetku. Svůj zájem chtěl oddělit od otcova a zařidit se po svém. Jeho otec ho starostlivě napomínal; syn však sobecky opustil svého otce, aby ho neznepokojovalyjeho rady a výčitky.

Syn myslel, že bude šťastný, když svůj podíl bude moci zužitkovat jak se mu bude líbit, bez ohledu na rady a výčitky kohokoliv. Nechtěl být znepokojený vzájemnou závazností. Ve společném hospodářství s otcem měl otec na něho určité nároky. On si však neuvědomoval žádnou závaznost vůči svému velkodušnému otci, a svoje sobecké, odbojné srdce dal ovládnout myšlence, že část otcova vlastnictví patří jemu. Požadoval svůj díl i když neměl právo na nic a nic neměl dostat.

Jakmile jeho sobecké srdce dostalo nezasloužený poklad, odešel svoji cestou, pryč z domu, aby i zapomněl, že měl nějakého otce. Zprotivil si dohled nad sebou a byl cele rozhodnutý za každou cenu a za cokoliv dosáhnout radosti, kterou sledoval. Když svým hříšným životem promarnil vše, co od otce dostal, nastal v zemi hlad a on pocítil strašnou nouzi. Ted teprve začal litovat svého hříšného shonu po výstředntch radostech, protože oloupený potřeboval prost

- 58

ředky, které promarnil. (3y1 přinucen sestoupi□t z výšin svého hří□ného hýření k pasení vepřů.

Když došcl ke srnutnému konci, pomyslel na laskavost a dobrotu svého otce. Tehdy pocítil potřebu otce. Uvědornil si svůj stav opuštšnosti a nedostatku. Myslel na přednosti a hojnost v jaké žijí otcovi sluhové, zatím co on vlastní vinou opustil otcovský dům, hyne hladem.. Pokořený neštěstím, rozhodl se vrátit k svému otci s kajícím vyznáním. í3y1 jako žebrák, zbavený slušného ba i nejnutnějšího oděvu. Nedostatek ho zbídačil a hlad vysílil.

Syn byl ještě daleko od domu, když otec spatřil tuláka, a první jeho my□lenkou bylo, že to je jeho odbojný syn, který ho opustil a ode□el cestou bezuzdné hříšnosti.Otcovské pocity se znova ozvaly. Přes zpustlý zjev, poznal otec v příchozím svého syna, svůj obraz. Nečekal, až syn přijde až k němu, ale vyšel mu sám vstříc. Nic mu nevyčítal, ale jat nejněžnějším soucitem a lítostí nad tím, že syn svým hříšným životem připravil si tolik utrpení, rozhodl se otec projevit mu svoji lásku a podat důkazy svého odpuštšní.

I když jeho syn byl zbídačený a jeho výraz jasně naznačoval zpustlost minulého života, i když byl oblečený jako žebrák a bosé nohy mu pokrýval prach'cesty, nejsoucitnější slitování proniklo srdce otcovo, když před ním syn pokornů padl. Otec netrval na své důstojnosti, nic od syna nevyžadoval. Pdepřetřásal před svým synem minulost zla a hřtchu, aby dal pocítit jak nízko padl. Zdvihl ho a polaskal ho. Svc:ho nevcJůčného syna přivinul na prsa a jeho skoro nahé tĚ:lo přiodčl svým drahým rduchem. Tak vřele a soucitně ho přivinul ke svému srdci, že kdyby syn byl i pochyboval o dobrotě a lásce svého otce, více už pochybovat nemohl. I když cítil svoji hříšnost při rozhodování k návratu do otcovského domu, nyní ještě pronikaveji si uvědon□oval nevděčnost svého jednání: po takovérnto přijetí. J□ho srdce, před tím pokořené, bylo nyní zlomeno, protože zarmoutil otcovu lásku.

Kající, ustrašený syn, 4<terý se nanejvýš obával, že bude odmítnut, nebyl připravený na takové přijetí. Oobře věděl, že si to nezaslouží a pcoto svůj hřích, že opustil otce, doznal takto: "Otče, zhřešil jsem proti nebi a před tebou, aniž jsem hoden více slouti synem tvým" L 15,21. Prosil jen o možnost služebného poměru. Otec však nařídil služebnictvu, aby synovi prokazovali zvláš□tní úctu, p□ikázal odít jej, ja!<o by vždy býval jen poslušným synem. '

Otec se velmi radoval z návratu svého syna. Starší syn na poli nevěd□l, že se bratr vrátil. Když odevšad slyšel projevy radosti, vyptával se sluhů, oč vlastne: jde. Od nich se dozvěděl, že bratr, kterého pokládali za mrtvého, přišel domů a že otec pro něho dal zabít tučné tele, protože syn se rnu vrátil jakoby z hrobu.

Tehdy se star□í bratr rozhněval a nechtěl vidět ani přijmout sve:ho bratra. Vřela v něm nenávist, když pomyslel,

- 59

že by jeho nevěrný bratr, který opustil otce a na svého staršího bratra uvalil břemeno těžké zodpovědnosti za plnění každodenních povinností, o které se před tím dělil a že by měl být teď tak slavnostně přijat, když šel cestou hříšné zhýralosti, utráceje prostředky, které dostal od otce tak□ až přišel na mizinu. A□ zatím on, starší bratr plnil doma věrně povinnosti. A ted tento marnotratník přichází domů a otec ho tak slavnostně a uctivě přijímá,že to přesahuje všechno, co se vždy staršírnu dostalo.

Otec napomenul staršího syna, aby šel přivítat svého bratra radostně, protože tento se ztratil a zase se vrátil, byl mrtvý v hříchu a nepravosti a zase ožil□ procitnul mravně a zošklivil si hříšný způsob života. Starší syn namítal: "A on odpověděv, řekl otci; aj, tolik let sloužím tobě, a nikdy jsem přikázání tvého nepřestoupil, avšak nikdy jsi mi nedal kozelce, abych s přátely svými veselo pobyl. Ale když syn tvůj tento, který prožral statek tvůj s nevěstkami, přišel, zabils jemu to tele tučné". L 15,29-32.

Otec ujistil svého syna, že přece on byl vždy při něm a vše patřilo i jemu, ale že je správné těšit se, protože "bratr tvůj tento byl umřel, a zase ožil□ zahynul byl, a nalezen jest" Skutečnost, že ztracený se našel, mrtvý ožil, překonala všechny ostatní úvahy otcovy.

Kristus tímto podobenstvím vystihuje způsob, jak náš nebeský Otec přijímá pobloudilé a kajicí. Hřích směřoval jen proti Otci, a přece On, plný soucitu a odpuštění, jde naproti marnotratnému synu a ukazuje mu svoji velkou radost, že ten o kterém myslel, že všechny své synovské city umrtvil, poznal svůj velký hřich a svoji bezmyšlenkovitost, a vrátil se k svému otci, oceňuje jeho lásku a uznávaje jeho nároky. Ví, že syn, který šel cestou hřichu a nyní kajícně lituje, potřebuje jeho soucit a lásku. Tento syn trpěl; citil svoji ubohost a přichází k otci, který jedině může jej změnit.

Návrat marnotratného syna byl zdrojem největší radosti. Odpor staršiho bratra byl přirozený ale ne správný. A přece přečasto podobně se zachovává bratr k bratrovi. Těm, kteří pobloudi.li, dáváme nadměrně znát a pocitit v čem pobloudili a necháváme je zamýšlet se nad svými omyly. Ti, kteří pobloudili, potřebují slitování, potřebují pomoc, potřebují soucit. Trpí ve svých pocitech a často jsou malomyslní a znechucení. Nadevšecko potřebují velkodušné odpuštění.

PRÁCE VE SBORECH

V práci, konané pro sbor v Battle Creeku na jaře r.1870 nespoléhali jsme na Pána v takové míře, jak si to závažné okolnosti vyžadovaly. Bratři R a Í nedůvěřovali Bohu a nejednali v Jeho síle a v Jeho milosti tak, jak by měli.

- 60

Když se bratr Í domnívá, že někdo se mýlí, častokrát ye příliš přísný. Zapomíná na ten porozumění plný soucit, ,laký by projevil sám k sobě za podobných okolností. Je také ve velikém nebezpečí, že bude nesprávně posuzovat a nesprávně jednat s lidmi. Vychovávat lidskou mysl je .□edno z ne,□krásně.lěích a také ne.□nebezpečně.□šich povolání. Ti, kteří v tomto úseku pracu.jí, měli by mít .□asný úsudek a dobrý postřeh. Skutečná myšlenková nezávislost je něco naprosto .iiného než ukvapenost. Taková nezávislost, která vede k opatrnému, modlitebnímu a rozvážnému úsudku by neměla snadno povolovat; dokud dostatečně silný důkaz nezajišťuje, že se mý□íme. Tato nezávislost zachová mysl klidnou a neochvějnou mezi spoustou převládajicích omylů a povede ty, kteří jsou na zodpovědných místech k pečlivému zvažování důkazů po všech stránkách, takže se nedají zviklat vlivem jiných, nebo okolím, aby docházeli k závěrům bez porozumivého, důkladného poznání všech okolností.

Průzkum případů v Battle Creeku se velice podobal případu, kdy soudce kritizuje svědka a k tomu zde byla ještě zjevná nepřítomnost Ducha Božího. V tomto dile bylo jen několik málo aktivních a horlivých jednotlivců. Někteří byli samospravedliví a soběstační a jejich svědectvi nebylo nepředpojaté, jejich vliv zv□klal soudnost bratří R a S. Sestry T a U nebyly pro nějaký bezvýznamný nedostatek přijaty za člena církve. Bratři R a S měli projevit soudnost a rozvážnost, aby postřehli, že tyto námitky neměly patřičnou závažnost, aby tyto sestry byly z církve vylučovány. Obě byly dlouholetými věřícími členkami. Věrně zachovávaly sobotu 18 nebo 20 let.

Sestra V, která přinesla tyto zprávy, měla sama proti sobě přinést závažnější důvody, proč by sama neměla být členkou církve. Dyla snad bez hříchu? Byly všechny její cesty před Pánem dokonalé? Byla dokonale trpělivá, sebezapíravá, ušlechtilá, shovívavá a tichá? Neměla-li slabosti obyčejných žen, pak

by mohla první hodit kamenem. Ty sestry, které byly vyloučeny z církve, měly tam své oprávněné místo, byly to vzácné osoby. Zacházelo se věak s nimi nemoudře□ bez závažného důvodu. Byli zde jiní, jejichž případy nebyly řešeny s podobně nepatrnou dávkou nebeské moudrosti a dokonce tu chyběl i zdravý lidský postřeh. lJsudek bratra S a jeho postřeh byly dlouhá léta rozvraceny vlivem jeho ženy, která byla nejúčinnějším nástrojem satanovým. Kdyby měl pravou nezávislost, měl by i patřičnou sebeúctu a s náležitou důstojností by vzdělával svůj vlastní dům. Když nastoupil cestu určenou k získání úcty ve své rodině, všeobecně to dováděl příliš daleko, byl přísný, v řeči ukvapený a pánovitý. Když si po čase toto uvědomil, zašel do opačné krajnosti a pak upustil od své nezávislosti.

V této duševní situaci přijimal zprávy od své ženy, vzdával se svého úsudku a snadno byl sveden jejími úskoky. Někdy chtěla předstírat, že je velkou trpitelkou a vyprávěla, jaká sebezapření překonala, jak byla bratřimi přehlížena v nepřitomnosti jejího manžela. Její výmysly a chytráctví na zneužití smýšlení svého manžela byly veliké. Bratr

- G1

S nepřijal celé světlo, které rnu dal Pán v minulosti□ohledně jeho manželky. Jinak by ho nemohla tak oklamat, jak to udělala. Častokrát byl zotročen jejím duchem, protože její srdce a život nebyly plnů posvůceny tlohu. Jeji city hořely proti jejím bratřím a ona je utiskovala. Vlastní já nebylo uí<řižováno. On se měl v□í vážností snažit uvést všechny sv□ myšlenky a pocity v podřízenost poslušnosti Kristovy. Víra a sebezapření by byly velikými pomocníky bratra S, !<dyby vzal celé odění Boží a nehledal žádnou jinou ochranu než tu, kterou dává Duch Boží a moc pravdy. Dyl by mocný v síle Boží.

Bratr S je v□ak v rnnohém ohledu slabý. Kdyby Nán byl žádal, aby kritizoval a odsoudil někter□:ho bližního, káral a napravoval něktcrého bratra anebo odporoval a ničil své nepřátele, bylo by to pro nůho poměrnš přirozené a snadné dílo. Av□ak boj proti vlastnímu já, podřizování si tužeb a sklonů vlastního srdce a prozkoumávání a ovládání tajných pohnutek srdce je tc□žší zápas. Jak neochotný je věrně vydržet v z□pase podobném 'tornuto. Boj proti vlastntmu já je tím nejtěžšírn bojem, jaký člověk kdy bojoval. Zřeknutí se vlastního já, podřízení všeho vůli Boží a přiodění se pokorou, vlastnění té lásky, která je čistá, pokojná, povolná, plná šlechetnosti a dobrého ovoce, to není snadný úkol. A přece je jeho příležitostí a povinností být zde dokonalým vítězem. Duše se musí podřídit Bohu dřív, než může být obnovena v poznání a pravé svatosti. Svatý život a charakter Kris□tův je spolehlivý příklad. Kristova důvera v jeho nebesI<ého Otce byla bezmezná. Jeho poslušnost a podřízenost□byla bezvýhradná a dokonalá. Nepřišel, aby mu bylo slouženo nýbrž při□el sloužit jiným. Nepřišel konat svou vlastní vůli, nýbrž vůli toho, který ho poslal. Ve všem se podřídil tomu, který soudí spravedlivě. Ze rtů Spasitele světa bylo slyšet tato slova: "Nemohuť já sám od sebe nic činiti" J 5,30. '

Stal se chudým a poníženýrn. Hladovel a často žíznil a nejednou byl při své práci unaven; neměl ani kde by hlavu sklonil. Když se kolem něho kupily studené, vlhké stíny nocí, zem byla často jeho lůžkem. A přece žehnal těm, kteří ho nenáviděli. Jaký to život! Jaká zkušenost! Dovedeme my, kteří vyznáváme, že jsme následovníci Kristovi, radostně snášet nedostatek a utrpení jako náš Pán bez reptání? Můžeme pít z kalicha a být pokřtěni tímž křtem? Pakliže ano

ak smíme s Ním mít podíl v jeho nebeském království. PakliP , že ne, nebuderne s Ním mít žádného dílu. .

Bratr S musí získat určitou zku□enost, bez ntž jeho úsilí bude naprosto škodlivť. Příliš je dotčen tím, co mu jiní říkají o bloudících; je ochoten rozhodovat podle získaných dojmů a jedná přísnů tam, kde by mírnější jc:dnání bylo mnohem vhodnější. Neuvědomuje si svou vlastní slabost jakož i t<ritiku svého jednání i tehdy, když se mýlí. Když je přesvĚ:dčen, že některý bratr nebo sestra se mýlí, je nakloněn vypořádat se důkladně a kriticky rázně, i když při tom škodí sám sobě a ohrožuje i jiné.

- 62

Bratr S by se měl vyhýbat sborovým těžkostem a neměl by se pou□tět do urovnání nesnází, může-li se tomu vyhnout. Má vzácný dar, který je potřebný v díle Božím. Měl by se však vyhnout vlivům, které ochromují jeho soucit, matou jeho soudnost a vedou ho k neuváženým činům. Toto by nemělo a ani nemusí být. Příliš málo věří v Boha. Naproti tomu mnoho ulpívá na svých tělesných slabostech a přílišným spoléháním na nedokonalé pocity posiluje nevěru. Bůh má dostatek síly a moudrosti pro ty, kteří ho hledají se vší vážností a kteří v Něho věří.

Bylo mi ukázáno, že bratr S je v některých bodech silným mužem. Naproti tomu v jiných je až dětinským slabochem. Jeho jednání s bloudícími má nesjednocující vliv. Spoléhá na svou schopnost pracovat tam, kde podle jeho názoru nutno věci urovnávat, přitom však tyto věci posuzuje z nesprávného stanoviska. Do svého úsilí mísí vlastního ducha a nerozsuzuje, nýbcž často jedná nelaskavě. Při vykonávání přísného přístupu k jednotlivcům je nebezpečí přehánění. "A nad některýrni zajisté lítost mějte, rozeznání v tom majíce. Jiné pak strašením k spasení přivozujte, z ohně je vychvacujíce, v nenávisti majíce i tu skrze tělo poškvrněnou sukni". Jd 1,22.23.

Povinnost, přísná povinnost má sestru dvojče a tou je laskavost. Jestliže povinnost a laskavost jdou spolu, můžeme dojít ke skvělým výsledkům; pakliže ale povinnost není v průvodu laskavosti, jestliže něžná láska není spojena s povinností, dojde k chybám a k velice škodlivým důsledkům. Mužové a ženy nebudou odpuzováni, naopak mnozí mohou být získáni laskavostí a láskou. Bratr S držel evangelium jako bič a jeho vlastní slova byla často práskáním tohoto biče. To nemělo takový vliv, aby to jiné vedlo k větší horlivostí a dobrým skutkům, ale probouzelo jejich reakci, aby odráželi jeho přísnost.

Kdyby bratr S chodil ve světle, nebyl by se dopustil tak mnohých těžkých omylů. "Chodí-li kdo ve dne, neurazíť se; nebo světlo tohoto světa vidí. Pakliť by kdo chodil v noci, urazíť se. nebo světla není v něm". J 11,9.10. Cesta poslušnosti je cestou bezpečnou. "Kdo chodí upřímně, chodí douíanlivě" Př. 10,9. Choďte ve světle a "tehdy choditi budeš bezpečně cestou svou, a v nohu svou neurazíš se". Př. 3,23. Ti, kdož nechodí ve světle, budou mít nemocné, zakrnělé náboženství. Bratr S by si měl uvědomit, jaký význam má chození ve světle s ukřižování vlastního já. Je to vážné úsilí podnícené láskou k duším, které posiluje srdce a rozvíjí ušlechtilé vlastnosti.

Můj bratře, od přirozenosti jsi nezávislý a soběstačný. Domníváš se, že tvé schopnosti sahají výš, než jak tomu skutečně je. Prosíš Pána, aby tě pokořil a uzpůsobil pro své dílo a když odpovídá na tvou modlitbu a vede tě pod kázeň, nutnou k dosažení cíle, častokrát povoluješ pochybnostem a malomyslnosti a domníváš se, že máš důvod k znechucení. Když tě bratr W varoval a zdržoval od toho, abys se nepouštěl do sborových těžkostí, často sesdomníval,že

- 63

tě omezuje.

Bylo mi ukázáno na tvou práci ve státě Iowa. Naprosto jsi nedokázal shromažďovat s Kristem. Odváděl jsi, mátl a rozptyloval ubohé ovce. Horlil jsi, nebyla to však rozumná horlivost. Tvé úsilí nedoprovázela láska, nýbrž tvrdost a přísnost. Byl jsi náročný a pánovitý. Neposiloval jsi nemocné a nepodpíral chromé. Tvá neuvážena ukvapenost vypudila ze stáda některé, které již nikdy nelze ovlivnit a přivést zpět. Vhodně promluvená slova jsou podobná zlatým jablkům na stříbrném podnosu. Nevhodně promluvená slova jsou opakem. Jejich vliv bude se podobat pustošivým kroupám.

Nebyl jsi spokojený s kázní bratra W, který tě varoval, napominal a káral. Domníval jsi se, že kdybys mohl být volný a jednat samostatně, vykonal bys dobré a veliké dílo. Avšak vliv tvé ženy velice poškodil tvou užitečnost. Nespravoval jsi dobře svůj vlastní dům a nevedl jsi ho za sebou. Domníval jsi se, že rozumíš tomu, jak nutno spravovat záležitostí svého domova. Jak jsi však byl sveden! Příliš často jsi následoval podněty svého vlastního ducha, což tě vedlo do zmatků a znechucení a zatemnilo tvůj úsudek a oslabilo tvoji duchovnost, tak že tvé úsilí se vyznačovalo velikou nedokonalostí.

Úsilí bratří R a S ve --- nebylo zralé. Tito bratři měli svoji minulou zkušenost se svými omyly před sebou a to jim mélo stačit, aby je ochránilo od toho, aby se pouštěli do díla, které konat nebyli připraveni. Mnohé jiné mělo být vykonáno. V nejedné těžké situaci sbor potřeboval pomoci. Bylo zde mnohé protivenství. Každý krok měl být podnikán s patřičnou opatrností a modlitebním uvážením.

Tito dva bratři byli opětovně varováni a upomínáni, protože si nepočínali uvážlivě a neměli na sebe přebírat ty zodpovědnosti. Ó, jak mnohem lépe by bylo pro Boží dílo ve ---, kdyby pracovali na novém poli! Satanovo sídlo je ve ---, jakož i v jiných bezbožných městech. On je zlostný nepřítel, jemuž se nutno postavit na odpor. Mezi světiteli soboty ve --- byly nepořádné živly, které byly překážkou díla. Je však nejvyšší čas promluvit a jednat, jedinečná příležitost, která přinese ty nejlepší výsledky vynaloženého úsilí.

Kdybychom věci nechali ještě plněji rozvinout a teprve pak o ně zavadili, bylo by došlo k vyloučení nepořádných, neposvěcených jednotlivců a nebyla by zde skupina protivníků. Kde jen možno, měli bychom se toho vystříhat. Sbor mohl raději snést mnoho mrzutostí a projevit více trpělivosti, než v unáhlenosti přehánět věci a probouzet odbojného ducha. Ti, kteří skutečně milovali pravdu pro pravdu samu, měli mít při svém počínání Boží slávu na zřeteli a měli nechat světlo pravdy svítit na všechny.

Mohli přece očekávat, že živly působící zmatek a nespokojenost mezi těmi, způsobí nepokoj. Satan nechtěl zůstat v klidu, kdy☐ viděl skupinu ve -- obhajovat pravdu a vyvracet chytráctví a blud. Jeho hněv by se rozpálil a začal by bojovat proti těm, kteří zachovávají přikázání Boží a

- 64

v

mají svědectví Ježíšovo. To by však nemělo věřící zneklidnovat ani znechucovat. Tyto věci by měly opravdové věřící vést k opatrnosti, bdělosti a modlitbě a učinit je něžnějšími, soucitnějšími a laskavějšími k těm, kteří se v otázkách věčných tak velice mýlí. Jako Kristus snášel a pořád ještě snáší naše omyly, naši nevděčnost a naší chabou lásku, tak bychom měli snášet ty, kteří zkoušejí a pokoušejí naši

trpělivost. Budou se následovníci sebezapíravého a obětavého Ježíše podobat svému Pánu? Křesťané by měli mít srdce plné lásky a shovívavošti.

ROZSÉVAČ EVANGELIA

Podobenství o rozsévači evangelia, které dal Kristus svým posluchačům, obsahuje naučení, které bychom měli studovat. Ti, 'kteří zvěstují přítomnou pravdu a rozsévají dobré símě, budou vidět tytéž výsledky jako rozsévač evangelia. Zvěstovanou a budující pravdou budou osloveny víceméně všechny třídy. Někteří z posluchačů budou zasaženi pravdami, nemají však vypěstované mravní síly, protože se řidilí spiše sklony ne□ povinností a zlé zvyky zatvrdily jejich srdce natolik, že jsou podobni tvrdé,ušlapané cestě Mohou vyznávat, že věří pravdě, nebudou však mít žádného smyslu pro jeji posvátný□ vznešený charakter. Nevzdají se přátelství s milovníky radovánek a porušené společnosti, nýbrž chodí tam, kde jsou ustavičně pokoušeni. Mohou být dobře připodobněni neoplocenému poli. Vyzývají pokušení nepřítele a nakonec ztrácejí pozornost, kterou projevovali pravdě, kdy□ dobré simě padlo do jejich srdcí.

Někteří posluchači jsou jako kamenitá půda. Pohotově přijímají cokoliv nového a senzačního. S radostí přijímají slovo pravdy. Mluví opravdově se zápalem a horlivostí, zmiňují se také o swé víře a naději a dovedou také napominat ty, kteří mají nedostatek nadšení. Když však přicházejí zkou□ky, nesnáze a pokušení, když se jich dotýká štěpařský nůž□Boží za tím účelem, aby přinesli hojnější ovoce dokonalosti, jejich horlivost ochabuje, jejich hlasy zmlkají. Pak se již nevychloubají silou a mocí pravdy.

Tito lidé jsou ovládáni pocity. Nemají hloubku a stálost charakteru. Zásada nepronikla do hloubky a neovlivnila zdroje činnosti. Slovem vyvyšovali pravdu, avšak nejsou jejími úiniteli. Símě pravdy nezapustilo kořeny hluboko pod povrch. Srdce nebylo obnoveno ovlivňujicím vlivem Ducha 8ožího. A když pravda vyzývá pracovité muže a ženy, když pro pravdu nutno přinášet oběti, tito lidé jsou někde jinde; a když přicházejí zkoušky a pronásledování, snadno podléhají, protože nemají žádnou úrodnou pudu. Jasná, pronikavá a aktuálni pravda se dostává k srdci a zjevuje porušenost charakteru. Někteří nechtějí sná□et tuto zkoušku ale často zavírají oči před svými nedokonalostmi; ačkoliv jejich svědomí jim říká, že slova Božích služebníků, která míří na jejich křesťanský charakter, jsou pravdivá, přece

nechtějí slyšet tento hlas. Uráží je toto slovo a raději zavrhují pravdu, než aby se podřídili a dali se jí posvětit. Namlouvají si, že do nebes se mohou dostat snadnější cestou.

V podobenství je také představena další třída. Jde tu o muže a ženy, ktPří poslduchají slovo a !□cteří jsou přesvědčeni o pravdě a přijímají ji, aniž by viděli hříšnost svého srdce. Láska k světu zajímá veliké místo v jejich citovém životě. V obchodním jednání neradi dávají to nejlepší. Neradí mluví pravdu a klamem a podvodem získávají prostředky, které jim vždy budou trnem, neboť převáží jejich dobré záměry a cíle. Dobré símě zaseto do jejich srdcí je udušeno. Častokrát jsou tak ustaraní a utrápení obavou, že nevydělají peníze, anebo že utratí to, co získali, že své časné zájmy kladou na první místo. □lepodporují vzrůst dobrého semene. Nezúčastňují se shromáždění, kde by jejich srdce bylo posíleno duchovním pokrmem. Obávají se, že v časných věcech utrpí nějakou ztrátu. Svůdnost bohatství je dovádí k tomu, že si namlouvají, že je jejich povinností pracovat a získat co jen mohou, aby mohli podpořit dílo Boží. A přece, čím víc své pozemské bohatství rozhojňují, tím méně je jejich srdce nakloněno rozloučit se s jejich pokladem, až nakonec jejich srdce je plně odvráceno od pravdy, kterou milovali. Dobré símě je udušeno, protože zbytečné světské starosti a nepatřičná úzkost ho přerostly a to láskou k světským radovánkám a poctám, které dává bohatství.

PŠENICE A KDUKOL

V jednom podobenství, které Ježíš řekl svým učedlníkům, připodobnil nebeské království poli, kde člověk zasel dobré símě. Když však spal, nepřítel mu tam zasel koukol. Hospodář dostal otázku: "Pane, zdaliž jsi dobrého semene nenasel na poli svém? Kde že se pak vzal koukol"? Mt 13,27-30. Kdyby věrnost a bdělost neochabovala, kdyby nikdo duchovně nespal a nezanedbal strážní povinnost, neměl by nepřítel tak jedinečnou příležitost rozsévat koukol mezi pšenici. Satan nikdy nespí. Bděle využívá každou příležitost a posílá své služebníky šířit blud, který má v mnohých neposvěcených srdcích dobrou půdu.

Mnozí upřímní věřící zesmutněli, jejich zkoušky a bolesti se rozrůstaly ze semen, které obtěžují, znechucují a zmalomyslňují jejich každé úsilí. Svým služebníkům chtěl však Pán dát důležité ponaučení pro každý případ. "Nechte ať obé spolu roste". Násilně nevytrhávejte koukol, aby se při tom nepoškodílo ani jediné stéblo pšenice. Jak kazatelé, tak i členové měli by dávat pozor a nehorlit jen povrchně. Jsme v nebezpečí, že se snažíme léčit mnohé církevní rány, které by se zahojily i samy. Předčasně usilovat řešit nějaké záležitosti v kterémkoliv sboře patří ke špatnému taktu. Měli bychom velmi pozorně, trpělivě a zdrženlivě snášet tyto těžkosti a nepouštět se do řešení ve svém přirozeném zápale, který chce vše rázem urovnat.

V malém sboře . též takto předčasně třídili a rozdělovali. Kdyby Boží služebníci byli postřehli důraz naučení našeho Spasitele, který plyne z podobenství o pšenici a koukolu, jinak by si počínali. Dřív, než se rozhodneme vyloučit z eírkve i ty nejnehodnější, každý případ bychom měli si nejdůkladněji a s modlitbou prozkoumat, abychom jim nedali ani nejmenší příležitost ke stížnosti, že byli z eírkve vyloučeni. Rozhodování v . vytvořilo opoziční stranu. Někteří byli okrajovými posluchači, druzí kamennými a ještě jiní přijímali pravdu do srdce s trnovým porostem, □který dusil dobré símě. Tito všichni by nevypěstovali křestanské charaktery. Bylo tam však několik jednotlivců, kterým bylo třeba se věnovat, povzbudit je a byli by se utvrdili v pravdě. Avšak rozhodování bratrů R a S vyvolalo předčasnou krizi, takže v celé záležitosti projevil se nedostatek rozumnosti a soudnosti.

Když je třeba některé vyloučit z církve, jako i satan byl vyloučený z nebe, najdou si zastánce. Existuje pohotová skupina těch, které víc ovlivňují jednotlivci,než Boží 0uch a zdravé zásady, a tito ve své neposvěcenosti vždy jsou pohotoví zastat se nepravosti, litovat a cítit s těmi, kteří si toho nejméně zasluhují. Tito obhájci pilně ovlivňují jiné; vše se jeví jinak, vzniká velká škoda a mnoho duší je otráveno. Satan svým odbojem strhl třetinu andělů. Odvrátili se od Otce a Jeho Syna a přidali se k odbojovníkovi. Když na toto pomyslíme, měli bychom se rozhodovat co nejopatrněji. Co jiného kromě těžkostí a zmatku můžeme očekávat v práci s lidmi myšlenkově tak rozdílnými. Toto musíme snášet a vyvarovat se vytrhávat koukol, aby se i pšenice nevytrhala.

Kristus hovoří: "Na světě soužení míti budete"; u mne však pokoj. Křesťany trápí zármutek, protivenství a potupa; to je Boží věječka na oddělování plev od pšenice. Musíme zvítězit nad pýchou, sobectvím, zlými žádostmi a láskou k světským radovánkám. Pán mám proto posílá na zkoušku utrpení a ukazuje nám, jaké zlo deíormuje naši povahu. Musíme vítězit v Jeho síle a milosti, abychom mohli mít účast na Božské povaze a ušli porušení, které je na světě v žádostech. "Nebo toto nynější lehoučké soužení naše převelmi veliké věčné slávy břímě nám působí. Když nepatříme na ty věci, kteréž se vidí, ale na ty, kteréž se nevidí. Nebo ty věci, kteréž se vidí, jsou časné, ale kteréž se nevidí, jsou věčné. 2K 4, 17.18. Soužení, kříž, pokušení, nepřátelství a naše rozmanité zkoušky jsou Božími nástroji k našemu přečištění, posvěcení a uzpůsobení pro nebeské království.

Škoda na díle způsobená předčasnými zásahy nedá se nikdy dokonale odčinit. Boží dílo v --- nepokročilo jak mohlo a nebude stát v tak příznivém světle před lidmi,jako předtím. Máme mezi sebou vždy takové lidi, jejichž život se zdá být jen nulou na pravé straně. Jejich život zdá se být bez užitku; když se však dostanou do boje a útoku, stávají se horlivými pracovníky satanovými. Tato práce lépe vyhovuje přirozenému srdci. Potřebujeme více sebekázně a skrytých modliteb. Bůh zaslíbil, že dá moudrost těm, kteří o ní prosí. Do misijní práce často jdou i nepřipravení pro toto

dílo. Pěstuje se zevnější horlivost a zanedbábá se skrytá modlitba. V takovérnto případě napáchá se mnoho škody, protože tito pracovníci snaží se ovládnout svědomí jiných. Musíme se více ovládat. Přenáhlená slova provokují k hádkám. Bratr S je v nebezpeč:í ostrého kritizování. Toto se nesluší na kazatele spravedlnosti.

Bratře S, máš se mnoho co učit. Měl jsi sklon přenášet svoje chyby a znechucenost na bratra W. Uůkladný průzkum tvých pohnutek a jednání ukázal by v tobě samém ostatní příčiny, které zdůvodňují toto znechucení. Otrocky následuješ své přirozené srdce. Přísnost a trestání, kterým občas povoluješ, podráží tvůj vliv. Bratře, pro sebe musíš vykonat to, co nikdo nemůže pro tebe učinit. Každý za sebe musí vydat počet Bohu. Dal nám svůj zákon jako zrcadlo, kam se můžeme zadívat a odhalit rhyby své povahy. Nemáme jím objevovat chyby svých bližních, pátrat, zda odpovídají jeho požadavkům, ale poznávat své slabiny a napravovat je. Poznání je naší největší potřebou; musíme jít za světlem. Nemůžeme se rozhodovat jak chceme a poslduchat to, co se nám líbí a neposlduchat, když nám neposlušnost lépe vyhovuje. Poslu□nost je více než oběť.

..o

BOHATÝM RODICUM

Při jednom shromáždění ve Vermountu r. 1a70 cítila jsem se Božírn Duchem puzena přivést jasné svědectví o povinnosti přestárlých a bohatých rodičů v otázce rozhodování o svém jm□ní. Bylo mi ukázáno, že někteří lidé, chytří, opatrní a rázní v otázkách obchodních smluv, všeobecně lidé, kteří se vyznačují pohotovostí a důsledností, projevují jistý nedostatek prozíravosti a ochoty v otázce vlastního rozhodování o jejich majetku ještů za jejich života. Nevědí, jak brzy doba jejich milosti může pro ně skončit. A přece jdou z roku na rok se□svými nevyrovnanými obchodními záležitostmi a často nakone:c uzavírají svůj život, aniž by uplatnili svůj rozum. Mohou také náhle zemřít bez nějakého okamžitého rozhodnutí a s jejich vlas□tnictvím může být naloženo takovým způsobem, jak by si to sami nepřáli. Jsou vinni nedbalostí□jsou nevěrnými šafáři.

Křesťané, kteří věří přítomné pravdě, měli by projevit moudrost a prozíravost. Neměli by opomsnout rozhodnout o svém rnajetku v očekávání nějaké příznivější příležitosti na úrovní jejich obchodních záležitostí během dlouhé nemoci. Své hrnotné záležitosti by měli mít v takovém stavu, že kdyby byli povoláni kdykoliv odejít a nemohli by už o tom ani slova prornluvit, aby mohlo být s jejich majetkem naloženo, jak si to přáli za svého života. Mnoho rodin bylo nepoctivě oloupeno o všechen svůj majetek a dostalo se do bídy, protože to, co mělo být v určitou chvíli vykonáno, bylo zanedbáno. Ti, kteří sestavují svou poslední vůli, neměli by šetřit námahou□ nebo vydáním za odbornou radu, nutnou pro právoplatné rozhodování.

- 68

Viděla jsem, že ti, kteří vyznávají, že věří pravdě, měli by svoji víru dokázat svými skutky. Z mamonu nepravosti by si měli činit přátele, aby nakonec byli přijati do věčných příbytků. Bůh povolal lidi za šafáře prostředků. Vložil do jejich rukou peníze, jimiž mají šířit veliké dílo spasení duší, pro které Kristus opustil svůj domov, své bohatství, svou slávu a stal se chudýn, aby svým ponížením a obětí mohl přivést mnoho synů a dcer Adamových k Bohu. Ve své prozřetelnosti Pán nařídil, aby dílo v jeho vinici bylo podporováno prostředky svěřeným do rukou jeho šafářů. Nedbalost z jejich strany vůči požadavkům Božího díla svědčí o nich jako o nevěrných□o líných služebnících.

Byly mi ukázány některé věci týkající se díla ve Vermontu, v Bordoville a v okolí. Cituji ze svědectví pro církev číslo 20:

"Určité dílo má být vykonáno pro mnohé, kteří žijí v Bordoville. Viděla jsem, že nepřítel se usilovně snaží provést své plány. Lidé, jimž Bůh svěřil finanční hřivny svalili zodpovědnost, svěřenou jim nebem, na své děti a nebyli Božími správci. Místo aby vrátili Bohu to, co mu patří, tvrdí, že všechno, co mají, je jejich vlastnictvím, jako by bylo výsledkem jen jejich úsilí, snažení a moudrosti".

"P□ěkteří dávají své prostředky tam, kde je nemohou kontrolovat, tím že je odevzdají svým dětem. Jejich tajným přáním je dostat se do takové situace, kde by necítili zodpovědnost a nemuseli přispívat na rozšíření pravdy. Takoví lidé milují slovem, ne však skutkem a pravdou. Neuvědomují si, že mají co činit s Pánovými prostředky, ne se svými vlastními".

"Rodiče by měli cítit velikou bázeň, když svým dětem svěřují peníze, které Bůh vložil do jejich rukou, nemajíli ten nejjistější důkaz, že jejich děti mají veliký zájem i lásku a posvěcení k dílu Božímu a to ještě větší, než oni sami a že tyto děti budou opravdovější a horlivější při šíření díla Božího a štědřejší při provádění různých podniků, které nějakým způsobem nutno podporovat. Mnozí však své prostředky dávají dětem, čímž jim ukládají zodpovědnost za své vlastní hospodaření, protože je k tomu nabádá satan. Takovým způsobem skvěle podporují nepřítele. Satan těchto prostředků používá pro své záměry a zbavuje Boží dílo prostředků, které ono potřebuje pro svůj rozmach".

Mnohým, kteří honosně vyznávají pravdu, chybi dobré skutky. Kdyby svou víru projevili vlastními skutky, působili by mocným vlivem na straně pravdy. Nezužitkují však finanční hřivny, které jim propůjčil Bůh. Ti, kdo si myslí, že ulehčí svému svědomí odevzdáním svého vlastnictví svým dětem, anebo tím, že ho neodevzdají na Boží dílo a přenechají ho nevěřícím, lhostejným dětem, aby je promrhaly anebo hromadily je a uctívaly, budou za to muset vydat počet Bohu. Jsou to nevěrní šafáři špatně hospodařící s prostředky svého Pána. Dovolují satanovi, aby je chytře porazil prostřednictvím těchto dětí, jejichž mysl ovládá. Satanovy záměry se uskutečňují mnoha způsoby, zatím co Boží šafáři

- 69

□*hráčeni a ochromeni a neuvádomují* si svou velkou zodpovědnost a účtování, k němuž brzy dojde".

Bylo mi ukázáno, že doba milosti některých v blízkosti --- brzy skončí a že je důležité, aby jejich dílo bylo ukončeno k Boží libosti, aby při konečném účtování mohli z úst Mistrových slyšet slova: "Dobře služebníče věrný". Byla mi také ukázána nedůslednost těch, kteří vyznávají, že věří pravdě a své prOSt□edky (leV□tlllj□na □0Ž1 d□i0

aby je mohli přenechat svým dětem. Mnozí otcové a matky jsou chudí uprostřed hojnosti. Do jisté míry se zbavují svého vlastního pohodlí a často si nedopřávají ani t□ch nejnutnějších věcí pro radost ze života a zdraví, ačkoli mají mnoho prostředků k disposici. Cití jistou nesvobodu použít své prostředky pro své vlastní pohodlí anebo pro dobročinné účely. Mají na zřeteli jen jedno, t.j. zachovat majetek pro své děti. Tato představa tak převládá, tak je vetkána do všeho jejich konání, že jejich děti se nemohou již dočkat, kdy konečně se toto vlastnictví stane jejich. Jsou na něm závis'lí a tyto naděje mají důležitý nepříznivý vliv na jejich povahu. Někteří se stávají marnotratnými, jiní se stávají sobeckými a je□tě jiní lenivými a nedbalými. Mnozí nepěstují šetrnost□ nesnaží se být závislými na sobě, žijí bezplánovitě a jsou povahově nestálí. Dojmy, které obdrželi v dětství a v mladosti, jsou vetkány do charakteru, stávají se zásadou v novém životě.

Ti, kteří se obeznámáli se zásadami pravdy, měli by důsledně sledovat Boží slovo jako svého průvodce. Měli by dát Bohu to, což Božího jest. Bylo mi ukázáno, že někteří ve Vermontu se dopustili velikého omylu tím, že si přivlastnovali prostředky, které jim Bůh svěřil do správy. Přehlíželi Boží požadavky na vše, co měli. Jejich oči byly oslepeny nepřítelem spravedlnosti a oni šli směrem, který by skončil nebezpečně pro ně a pro jejich drahé děti.

Navíc ale i děti ovlivňovaly své rodiče, aby jim přenechali své vlastnictví, aby s ním mohly naložit podle vlastního úsudku. Ve světle tak zřejmého a jasného Božího slova v otázce peněz propůjčených k obhospodařování, jakož i pod vlivem varování a napomenutí, které Bůh dává skrze svědectví ohledně nakládání s prostředky - jestliže přes to všechno děti, ať už přímo nebo nepřímo ovlivňují své rodiče, aby ještě za života svůj majetek rozdělili□nebo ho odkázali hlavně dětem po své smrti, berou na sebe strašnou zodpovědnost. Děti přestárlých rodičů vyznávajících přítomnou pravdu, měly by v bázni Boží poradit svým rodičům, aby zůstali věrní svému vyznání viry a naložili se svými prostředky podle Boží vůle. Rodiče by si měli v nebesích zabezpečovat poklad tím, že by svými prostředky podpořili pokrok dila Božiho. □deměli by se sami zbavovat nebeského pokladu tím, že své prostředky přenechají těm, kteří mají dostatek, neboť takovým způsobem se nejen zbavují převzácné přednosti zloženého pokladu v nebesich, který nehyne, nýbrž olupuje Boží pokladnu.

Při stanovém shromáždění jsem konstatovala, že když je celý majetek odkázán dětem a nic z toho neslouží k podpo

- □o

ře. Božího díla, nebo jestliže pouze maličkost, nezasluhující si zmínky, je odkázána na Boží dílo, že tento majetek stává se často kletbou dětem, kterého zdc□dily. Bude zdrojem pokušení a otevře možnosti upadnutí do nebezpečných a š□codlivých žádosti.

Rodiče by měli podržet právo, kter□jirn dal Bůh. Svěřil jim hřivny, kterú mají podle jeho vůle použít I< Jeho slávě. Děti nebyly povolány k zodpovědnosti za hřivny svého otce. Když ještě mají zdravou mysl a dobrý úsudek, rodiče by měli na modlitÍbném uvá□ení a za pomoci □lechetných a v pravdě zkušených rádců, znajících Boží vůli, učinit rozhodnutí o svém vlastnictví. N1ají-li děti nějak trpící, nebo žijíli tyto v chudob□ a dovedou těchto prostředků moudře používat, na takové by mělo být pamatováno. Mají-li nevěřicí děti, které žijí v hojnosti a které slouží světu, dopou□tějí se -.hříchu proti Mistru, který je učinil svými Saíáři tím,že d.o jejich rukou vkládají prostředky jen proto, že jsou to jejich děti. Cioží nároky nelze lehkovážně přehlížet.

Měli bychom jasně pochopit, že když rodiče rozhodli o své vůli, tato vůle nemá jim bránit obětova□t na dílo Boží ještě za jejich života a měli by se k tomu rozhodnout. Odměnu obdrží pak podle toho, jak naložili za svého života s přebyt;□em svých prostředků. Měli by obětovat na pokrok Božího díla. Prostředky, které jim Mistr propůjčil, měli by použít na rozšíření díla, které musí být vykonáno na jeho vinici.

Milování peněz je kořenem téměř v□ech zločinů, spáchaných na světě. Otcové, kteří sobecky drží své prostředky, aby obohatili svE`: děti, a kteří nevidí potřeby Božího díla a zkracují je, dopouštějí se strašného ornylu. Očti, jimž chtějí být svými prostřed!<y k požehnání, jsou k zlořečení.

Peníze, přenechané dútern, se často st5vají kořenem hořkosti. Často dochází k hádkám o zd□děný majetek a v případ□ poslední vůle zřídka kdy jsou v□ichni spol<ojeni s otcovým rozhodnutím. A místo, aby ponechané prostředky vyvolaly vděčnost a úctu na jejich památku, způsobují nespokojenost, reptání a neúctu. Bratři a sestry, kteří žili v pokoji jeden s druhým, dostávají se někdy do rozporů a častýrn důsledkem zdědc:ných prostředků jsou rodinné sváry. Bohatství je žádoucí pouze jako prostředek k získání přítomných potřeb a na to, abychom činili dobře jiným. Zděděné bohatství se v□ak častěji dědici stává osídlem, než požehnáním. Rodiče by neměli usilovat o to, aby své d□ti vystavovali pokúšení tím, že jim přenechávají prostředky, na jejichž získání nemajt žádných zásluh.

Bylo mi ul<ázáno, že něl<teré dc:ti, vyznávající, že věří pravdů, chtěly nepřímým způsobem ovlivnit otce, aby prostředky přenechal svým dětem, místo aby je za svého života použil pro pokrok díla Božího. Ti, kteří ovlivnili svého otce, aby jim přenechal šaíaření, nevědí co činí. Berou na sebe dvojitou zodpovědnost. Ovlivňují otce, aby neplnil vůli Boží a nedisponoval prostředky, které mu byly Bohem svěřené k jeho slávě. Berou na sebe i další zodpovědnost

,

- 71

že hospodaří s prostředky, které měl otec dát penězoměncům, aby je Mistr mohl převzít i s úroky.

Mnozí rodiče se dopouštějí velké chyby tím, že svů, majetek ukládají do rukou svých dětí, zatím co sami jso□ zodpovědni za uživání nebo zneužívání Bohem jim propůjčených hřiven. Ani rodiče, ani

děti nejsou šťastnější převodem tohoto vlastnictví. A rodiče, žijí-li ještě nškolik let, všeobecně litují tohoto svého činu. Takovým počínáním rodičovská láska k dětem nevzrůstá. Děti necítí větší vděčnost a závaznost k svým rodičům za jejich štědrost. Zlořečenství jakoby spočívalo u kořene všeho, což se odzrcadlí v sobectví dětí, v nešťastných a smutných pocitech závislosti ze strany rodičů.

Kdyby rodiče, pokud jsou živí, pomáhali svým dětem v tom smyslu, že by je poučili, jak si mají sami počínat, bylo by to lepší, než přenechat jim velké bohatství před smrtí.Děti odkázány samy na sebe jsou lepšími muži a ženami a lépe jsou připraveni pro praktický život, než děti závislé na majetku svých rodičů. Děti, odkázané na své vlastní zdroje, jsou všeobecně dovednější, zužitkovávají své přednosti a usměrňují své schopnosti k dosažení určitého životního cíle. Častokrát rozvinou pilné a plodné charaktery a mravně hodnotné povahy, což bývá základem úspěchu také v křesťanském životě. Děti, pro něž rodiče nejvíce vykonají, častokrát necítí tu nejmenší vděčnost vůči nim. Tyto chyby, o nichž jsme mluvili, existovaly ve -- . Rodiče přesunuli svou šafářskou zodpovědnost na své děti.

Při stanovém shromáždění ve --- r. 1870 jsem apelovala na ty, kteři mají prostředky□k disposici, to jest k službě v díle Božím jako věrní šaíaři a ne pro to, aby toto dílo přenechávali svým dětem. Tuto práci jim svěřil□Bůh a když je Mistr povolá k účtování, mohou jeho věrní šaíaři mu odevzdat to i s úroky, co jim propůjčil.

Byli mi představeni bratři X:Y a Z. Tito lidé se dopustili omylu pokud šlo o jejich vlastní prostředky. Některé z jejich dětí je ovlivnily a převza.ly na sebe zodpovědnosti, pro nšž byly špatně připraveny. Otevřely dveře a k vlastní škodě a zkáze pozvaly nepřítele s jeho pokušeními. Dva mladší synové bratra X byli ve velkém nebezpečí. Združovali se s jednotlivci takového charakteru, který je nepovznášel, nýbrž snižoval. Neblahý vliv těchto společníků nepozorovanš zasáhl tyto mladé lidi. Rozhovory a chování zlých přátel je odváděly od vlivu sester a manželů jejich sester. Hluboce jsem to pociťovala, když jsem o těchto otázkách mluvila ve stanovém shromáždění. Poznala jsem osoby, které jsem viděla ve vidění. Zdůrazňovala jsem těmto posluchačům nutnost důkladného posvěcení Bohu. Neuváděla jsem žádná jména, protože mi to nebylo dovoleno. Musela jsem zůstávat na zásadách, apelovat na srdce a svědomí a dát těm, kteří vyznávají lásku k Bohu a zachovávají jeho přikázání, příležitost rozvinout charakter. Bůh jim chtěl poslat varování a napomenutí a jestliže skutečně toužili konat jeho vůli, měli příležitost. Světlo přišlo a pak jsme museli čekat

a pozorovat, přijdou-li tito lidé k tomuto sv□tlu.

Opustíla jsem toto stanové shromáždění se starostí v duši o tyto osoby, jejichž nebezpečí mi bylo ukázáno. V několika málo rněsících jsern se doslechla o smrti bratra Y. Své vlastnictví přenechal svýrn dětem. Posledního prosince jsme měli dohodnuto shromáždění ve Vermontu. Můj manžel se necítil dobře a nemohl přijít. Abych si ušetřila velké zklamání, souhlasila jsem jít do Vermontu v průvodu sestry I□allové. Volnc: jsem promluvila k lidu, avšak naše koníerenční shromáždění nebyla volná. Věděla jsem, že Duch Páně neměl volný průchod, dokud nebyla učiněna vyznání a srdce nebyla před Ním pokořena. Nemohla jsem mlčet. Zrnocnil se mne Duch Páně a já jsem stručnrř' řekla obsah napsaného. Jrnenovitě jsem vyzvala několik přítomných osob, které stály v cestě dílu Dožímu.

Mohli pozorovat důsledek toho, že přenechali majetek dětem jeJtě za svého života a tím se chtěli zbavit zodpovědnosti za své šafářování. Lakomství vedlo syny bratra Y na nesprávnou cestu. To obzvlášť□platilo o jednom z jeho synů. Věrně jsem se snažila splnit svoji povinnost a vystihnout všechno, co jsem viděla, ohledně sboru, obzvlá□tě o synech bratra Y. Jeden z těchto bratří, který již sám byl otcem, měl porušené srdce a život, byl urážkou vzácnému dílu přítomné pravdy; jeho mravní nízkost působila pohoršéně na rnládež.

Duch Páně byl přítomen ve shromáždění. Někteří učinili pokorná vyznání doprovázená slzami. Po shromáždění jsem měla rozhovor s mladšími syny bratra X. Prosila jsern je a žádala v zájmu jejich duší, aby změnili směr, skoncovali se společností tšch, kteří je vedli do zkázy a hledali to, co by jirn sloužilo ku pokoji. Za rozmluvy s těmito mladými muži jsern ze soucitu K nim toužila vidět je odevzdané Bohu. Modlila jsem se za ně a vyzývala je, aby se také sami modlili. Obdrželi jsme vítězství. Svol.ili. Hlas každého z nich bylo slyšet v pokorné, kající modlitbě a já jsem cítila, že na nás s'Kutečně spočinul Boží pokoj. Zdálo se, že andc:lé jsou všude kolem nás a já jsem dostala vidění í3oží slávy. Stav díla ve --- mi byl opět ukázán. Viděla jsem, že někteří odešli dalc:ko od Doha. Mládež byla ve stavu odpadnutí.

Dylo mi ukázáno, že dva mladXí synové bratra X byli přirozeně dobrosrdeční, svědomití mladíci, že však satan oslepil jejich duchovní zrak. JvJe všichni jejich přátelé byli povzbuzením a posilou po mravní stránce, a ne všichni byli vyznavači pravdy a nebeských věcí hledajícími lidmi. "Jeden hříšník zničí mnoho dobrého" Posměšné a nešlechetné řeči těchto společníků kazily vážné náboženské dojmy.

Není bezpočné, když se křesťané spolčují s lidmi mravnc: lhostejnými. Vzájemné každodenní úzké obecenství, které zabírá čas aniž by nějak přispívalo k posílení intelektu nebo mravního života, je nebezpečné. Jestliže mravní ovzduší obklopující lidi není čisté a posvěcující, nýbrž je poskvrnĚ:no, pak ti, kteří ho dýchají, zjistí, že působí téměř

- 73

nepostižitelně na rozum a srdce, otravuje je a ničí. Je nebezpečné rozmlouvat s těrni, jejichž mysl od přirozenosti tíhne k zemi. Postupně a nepozorovateln□i čistotu milující a přirozeně svědomití lidé dostanou se na tutéž úroveň, budou se spol□ovat a sympatizovat s nízkostí a urravní porušeností, s níž ustavičně přicházejí do styku.

Bylo by důležité, aby tito mladí lidé změnili své spoleřníky. "Zlé zvyky kazí dobré mravy" Prostřednictvím těchto nástrojů 4atan připravoval těmto mladým lidem zkázu. Nic nemůže Gčinněji zabránit nebo zapudit vážné dojmy a ušlechtilé touhy, než společenství marnomyslných, lhostejných a porušených lidí. Ať tito lidé svými vtipy, posměchem a žertováním, mohou být sebepůvabnější, skutečnost, že se k náboženství čhovají lehkovážně a lhostejně, je postačujícím důvodern, abychom je opustili. Čím jsou pilnější v ostatních směrech, tím nebezpečněj□í jsou jako přátelé, protože svým nenáboženským životem šíří kolem sebe ovzduší nebezpečných svodů.

Tito mladí lidé by si měli volit takové společníky, kteří rnilují řistou pravdu, jejichž mravy jsou bezúhonné a zvyky čisté. Musí se podřídit podrnínkám Božího slova

, chtějí-li skutečně být syny Božími, členy královské rodiny, dítkami nebeského Krále. "Vyjděte z prostředku jejich, oddělte se, praví Hospodin a nedotýkejte se nečistého a já vás přijmu". Bůh miluje tyto mladé lidí a budou-li sledovat usměrnění ducha, a půjdou-li podle jeho rady, bude jejich silou.

Bůh dal bratru A, Y skvělé schopnosti, bystrost postřehu a dobr□: chápání jeho slova. Kdyby jeho srdce bylo posvěceno, mohl by šířit blahodárný vliv mezi svými bratry,jakož i sousedy a tc:m, s nimiž se stýká. Milování peněz se však tak zmocnilo jeho duše a tak proniklo veškerou jeho životní činnost, že se přizpůsobil světu, místo aby usiloval o změnu svého srnýšlení. Ziskuchtivost však tak oslabila a ponížila jeho schopnosti, že se stal sobeckým, lakomým a nesnášenlivým. Kdyby své schopnosti aktivně použil v Mistrovů službě a nesloužil jen vlastnírnu sobeckému zájmu, jestliže by si byl předsevzal dobročinnou službu a oslavu Boha, pak by duchovní schopnosti, které mu dal Pán, posílily jeho charakter, vedly ho k pokoře a účinné službě, která by si jistě získala úctu a byl by vlivně působil na všechny své společníky.

Bylo mí ukázáno, že majetek, zanechaný otcem byl kořenem hořkostí jeho dátem. Jejich mír a štěstí jakož i vzájemná důvěra byla tímto dědictvím velice otřesena. Bratr A, Y nepotřeboval majetek svého otce. Sám od Boha dostal dost hřiven, aby s nimi rnoudře a užitečně zacházel. Kdyby byl uvážlivě naložil s tím, co měl, byl by nakonec mezi těmi, I<do byli věrní v mále. Přírůstek zodpovědnosti za šafáření s majetkem svého otce, po němž tak nezřízeně toužil, byl těžší, než mohl snést.

Za několik let láska k penězům vykořenila lásku k lidern

- 74

a lásku k Bohu. A protože měl po ruce otcovy prostředky, toužil si ponechat všecko ve svých rukou. Sobecky se zachoval ke svým bratřím, protože byl ve výhodě a mohl se celého majetku zmocnit. Jeho bratři o něm nesmýšleli dobře, byli proti němu rozhořčeni. Obohatil se k jejich škodě, takže jeho jednání bylo urážkou pro dílo Boží. Ztratil vládu nad sebou. Nejpřednějším jeho cílem byl zisk, sobecký zisk. Milování peněz v jeho srdci bylo kořenem všeho tohoto zla. Bylo mi ukázáno, že kdyby své síly uplatnil na vinicí Páně, byl by udělal mnoho dobrého□ avšak zneužití těchto schopností rnůže způsobit mnoho zla.

Bratři B nedostali pornoc, kterou dostat měli. Bratr A B pracoval velice neúspěšně. Vzal na sebe tolik zodpovědnosti, že ochromila jeho úsilí natolik, že nerostl patřičně na duchu a síle. Církev, která měla světlo pravdy a měla být silná v Bohu ke chtění i činění a obětování když by toho bylo pro pravdu potřebí, byla slabá jako dítě. Členové sboru často žádali pomoc od bratra A B na urovnání těžkostí, které neměly nikdy existovat. A když pro sobectví a neposvěcenost srdce se tyto těžkosti vynořily, mohly být odstraněny, kdyby tu byla pokora a duch vyznání.

Bratři B udělali chybu, že zůstali ve ---. Měli změnit své bydliště a toto místo navštívit jen několikrát v roce. Velmi dobře by byli mohli svědčit. Tito bratři necítili jistotu při hlásání pravdy a nevystihli správně skutečnost, jak se udály. V jinérn místě by byli méně zatížení starostmi a při návštěvě tohoto sboru by jejich svědectví mělo desateronásobnou váhu. Zatím co bratr A B byl zatížen malichernými sborovými spory když zůstal ve ---, mohl lépe pracovat jinde. Sloužil sboru dokud jeho mysl nebyla zatemněna,takže už nepostihoval sílu a moc pravdy. Neuvědomoval si skutečné potřeby díla Božího. Ztrácel duchovnost a odvahu. Dílo trvalého systematického podporování bylo zanedbáno. Někteří z

bratří, jejichž veškeré zájmy byly kdysi soustředěny na pokrok díla Božího, stali se sobečtější a lakotnější , místo aby byli sebeobětavější a aby se jejich láska pro pravdu a posvěcení rozrůstala. Ubývalo jim duchovnosti a více se podobali světu. Bratr C je jedním z nich. Potřebuje nové obrácení.Bratru C se přednostně dostalo vynikajících příležitostí a nebudou-li zužitkovány, pak přijde odsouzení a temnota úměrná světlu které měl, protože zanedbal Bohem mu propůjčené hřivny.

Bratři ve Vermontu zarmoutili Ducha Božího tím, že dovolili, aby vychladla jejich láska k pravdě a ochabl jejich zájem o dílo Boží.

Bratr D B přetěžoval svou sílu v minulém období, když pracoval v nových polích bez patřičné pomoci. Bůh nežádá, aby tento bratr, nebo □cdokoli z Božích služebníků poškozoval své zdraví přepínáním svých sil. Bratři ve --- měli cítit ucčitý zájem, který by se byl projevil v jejich skutcích. □lohli opatřit pomoc, kdyby byli probudili zájem o Boží dílo a uvědomovalí si hodnotu duší. Zatím co bratr D B si hluboce uvědomoval význam Božího díla a cenu duší, které vyžadovaly

- 75

ustavičné úsilí, početný sbor ve --- svými malichernými těžkostmi zdržoval bratra A B, aby nepomáhal jeho bratru. Tito bratří měli přijít s novou odvahou, setřást se sebe všechny těžkosti a znechucení, jichž se jim dostalo ve -- a co ochromovalo jejich svědectví, a měli žádat sílu od □dejvyššího. Měli nést jasné, svobodné svědectví bratru X a Y, zvýraznit pravdu a učinit vše co rnohli, aby tito lidé náležitě rozdělili své vlastnictví. Bratr A B svým mnohonásobným vypětim oslabuje svou duševní i tělesnou sílu.

Kdyby bratr C byl kráčel ve světle jen několik let v minulosti, byl by si uvědomil cenu duší. Kdyby byl pěstoval lásku k pravdě, mohl být připraven zvěstovat jiným tuto pravdu. Mohl pomoci bratru D B v jeho přípravě stanu. Konečně se mohl podílet na starostech domácího sboru. Kdyby byl miloval své bratry a byl posvěcen pravdou, mohl být činitelem pokoje a ne podněcovatelem sváru, který znepřátelil A B od jeho bratra v nejdůležitější dob□; a vedl k tomu, že bratr D g pracoval nad své síly. A přece, třebaže bratr D B učinil vše co mohl, nebyla vykonána všechna práce, která vykonána býti mohla, kdyby byl patřičný zájem ve --přiložit ruku k dilu tam, kde toho bylo tolik potřebí. Velká zodpovědnost spočívá na onom sboru, že zanedbali jejich povinnosti.

Bylo mi ukázáno, že počínání bratra X při rozdělování majetku mezi své děti je přesouvánirn zodpovědnosti na ně. Nyní bratr X vidí, že toto jednání nezvýšilo lásku jeho dětí k němu. Děti necítily žádnou povinnost vůči svým rodičům za to, co tito pro ně vykonali. Tyto děti byly mladé a nezkušené. Nebyly připraveny k zodpovědnostem, které na nich spočinuly. Jejich srdce nebylo posvěceno a skutečné přátele pokládaly za své úhlavní nepřátele, zatím co rozkolnici byli jimi vítání. Rozkolníci byli satanskými nástroji a ustavičně našeptávali falešné myšlenky těmto mladým lidem. Tím srdce bratří a sester, otce a matky, byla rozdělena.

Otec X se dopustil omylu. Kdyby byl více důvěřoval svému zeti, který pravdu upřímně miloval, a kdyby byl ochotněji přijímal pomocnou radu zkušených lidí, mohl předejit velikým ornylům. Toto je však všeobecně úspěšná cesta nepřítelova, když náležitě uplatňuje své prostředky.

Pán chtěl, aby všechny tyto zmíněné případy byly ve svých důsledcích svědectvírn o svůdném vlivu bohatství na srdce lidská. Důsledek těchto případů, zjevný všem, by měl být varovným signálem otcůrn a matkám, jakož i ctižádostivým dětem. Boží slovo deíinuje lakomství jako modloslužbu. Není možné, aby mužové a ženy zachovávali Boží zákon a při tom milovali penize. Jen nebeské věci zasluhují nerozdělenou lásku našeho srdce. Měli bychom si připravovat poklad v nebi□ tam totiž, kde je náš poklad, bude i naše srdce.

S v ě d e c t v í p r o c í r k e v

XXII.

SPRÁVNÁ VÝCHOVA

Nejkrásnější činnost, jakou lidé mohou konat, je formovat mladé mysle. Měli bychom věnovat největší péči pracovním metodám výchovy mladých, jesliže v nich chceme rozvíjet velké a šlechetné duševní schopnosti. Když se rodiče a učitelé nejdříve nenaučili sebeovládání, trpělivosti, vytrvalosti, něžností a lásce, jistě se nehodí na výchovu dětí. Jen málo je těch, kteří si uvědomují nejpodstatnější potřeby mysle a jak usměrnovat rozvoj charakteru, myšlenkový vzrůst a city mladých.

Výchova dětí má svůj čas a výchova mládeže též. Je důležité celou výchovu co nejlépe sladit. Děti možno vychovat k službě hříchu, anebo k službě spravedlnosti. Včasná výchova íormuje eovahy mladých pro život světský i pro život náboženský. Salomoun hovoří: "Vyučuj mladého podle způsobu cesty jeho; nebo když se i zestará, neuchýlí se od ní". Př 22,6. Toto je jasné. Šalomoun radí vychovávat,usměrňovat a rozvíjet. Když to chtějí rodiče a učitelé docílit, musí se s porozuměním zamýšlet nad

možnou cestou dítěte. To vyžaduje více než jen knižní znalosti. Jde přece o výchovu k dobru, poctivosti, spravedlnosti a svatosti. Jedná se o střídmost, zbožnost, bratrskou lásku k Bohu a lidem. Když nám jde o tento cíl, potom musíme věnovat pozornost tělesné, rozumové, mravní a náboženské výchově.

Výchova dětí ve škole nemá se podobat výcviku zvířat, protože děti mají rozumovou vůli, která má ovládat všechny jejich síly. Němá zvířata třeba cvičit, protože nemají rozum. Lidskou mysl třeba vychovávat k sebekázni. Je třeba ji vychovávat, aby usměrnovala celou bytost, zatím co zvířata ovládá krotitel a podrobuje si je. On je myslí, rozumem a vůlí svého zvířete. I děti se dají vychovávat jakoby neměly žádnou vůli. Jejich osobnost se může dostat pod dohled nějakého dozorce; tehdy však každý záměr a projev vůle dětí se láme na vůli učitele.

Takto vychovávané děti budou vždy prozrazovat nedostatek mravní síly a osobní zodpovědnosti. Nikdo jre nenaučil jednat přemyšleně a zásadně, jejich vůli usměrnoval jiný a neprobouzel v nich rozumové síly, aby se cvikem rozvinuly a zmohutněly. Nebyli usměrňováni podle vnitřních možností v kázni, aby v náležitém případě projevily patřičnou rozumovou osobnost. Učitelé by neměli takto postupovat, ale věnovat zvláštní pozornost posilování slabšich schopností, aby všechny stly byly v činnosti a aby nabyly vždy většího a většího rozsahu, aby se mysl rozvila do náležitých proporcí.

Je mnoho rodin, kde se zdá, že určitá výchovná metoda náležitě uplatňuje svůj vliv na děti. Když se však tento

systém tříští, dú□ti jakoby nedovedly myslet, jednat a rozhodovat za sebe. Tal< dlouho byly pod tělesnou nadvládou,kLerá nepřipouštela smý□let a jednat samostatně ani tam, kde je

to nanejvý□nutné, takže se ani neodvažují rozhodovat se podle nejakúho vlastního úsudl<u. Když potorn opouJt□:□jí rodiče a mají stát na vlastních nohou, lehee je ovlivnují názory a úsudky jiných. IJemají ustálenou povahu. Nebyl v nich probuzen úsudek ani v r□mci praktických potřeb a proto se jejich mysl nerozvila a nezmohutněla. Tak dlouho je vedli rodiče, že děti na ně ve všem spoléhaly, rodiče b;□li jejich rozumem a úsudkem.

Na druhé straně třeba dbát o to, aby děti nemyslely a nejednaly celkem nezávisle od rodičů a učitelů. Děti je třeba vychovávat, aby respektovaly osvčřené mínc□ní a daly se vést rodiči a učiteli. Měly by být tak vychované□ aby smýšlely ve shodč se svýrni rodiči a učiteli a aby mohly pozorovat, že je to užitečné dbát jejich rad. Když potom vycházejí z rut<ou rodičů a učitelů, jejich charaktery nebudou jako třtina vr□trem se klátící.

Přísná výchova mládeže bez patřičného zaměření k samostatnému myšlení a jedání, aniž by se v rámci daných možností rozvily myšlenky respektu k sobě a důvěry ve vlastní tvořivé schopnosti, vždy vychová skupinu rozumově a rnravně slabých jednotlivců. Když potom mají stát jako samostatní jednotlivci, ukáže se, že byly pěstovány jako zvířátka a ne vychovávány. Přísná rodičovská a učitelská kázen místo aby vůli usrn□rnovala, násilnč si ji jen podřizovala.

Rodiče a učitelé, kteří se vychvalují tím, že dokonale ovládli mysl a vůli svých dětí, přestali by se honosit, kdyby nrohli vide:t životní osudy dětí, ktecé ovládali silou a hrůzou. Ty nejsou vůbec připravené obstát ve tvrdých situacích života. Když jsou potom přinuceny přemý□let a jednat samostatni; bez rodičovského, anebo uči□telského dohledu, je skoro jisté, že se špatnr: rozhodnou a povolí moci pokušení. V běžném životě se jim nedaří a podobné nedostatky ukazuje i jejich náboženský život. Kdyby vychovatelé dc:tí rnohli vidůt budoucí následky svých pochybených metod, zm□nili by svůj výchovný plán. Ti učitelé, kteří se tr:ší, že skoro úplně ovládají vůli svých žáků, nejsou nejlepšírni učiteli

, i když jim to zatírn lichotí.

Bůh neurčil, aby jeden my□lenl<ově ovládal druhého. Ti, l<teří se snaží mysl, svědomí a vůli svých žáků íorrnovat vlastní osobností, berou na sebe těžkou zodpovědnost. Takoví žáci se mohou při určitých příležitostech projevit jako dobře vycvičení vojáci. Jakmile se v5ak dozor ztratí, projeví se při nich nedostatek samostatného zásadního jednání. Nejužitečnc□jší a trvale rSspěšní učitelé jsou ti, kteří své žáky vychovávají k uvědomění, že na nich samých záleží, zda z íondu svých vlastních sil dorostou na zásadní lidi

, kteří obstojí v I<aždé životní situaci. Jejich dílo se nemusí povrrhnírn pozorovatelům jevit ja4<o nejlepší metoda a jejich snahy nemusí být tak doceněny jako snahy učitelů bezvýhradn□ ovládajících mysl a vůli svých žáků. Av□ak ži

vot žáků přinese lepší ovoce výchovné metody.

Rodičům a učitelům příliš odměřeným hrozí nebezpečí nedostatečného přátelského poměru k dětem a žákům. Často jsou příliš rezervovaní a jednají chladně a odměřeně, což nezíská srdce. Kdyby se lépe přiblížili k žákům a ukázali jim, že je milují a s porozuměním by sledovali všechny jejich snahy a zájmy, nevyjímaje ani sport, a občas byli jako děti mezi dětmi, velmi by je obšťastnili a získali by si jejich lásku a důvěru. Děti by potom ochotně respektovaly autoritu svých rodičů a učitelů.

Zvyky a zásady učitele by se měly pokládat za nejdůležitější činitele naproti jejich knižnímu vzdělání. Když je učitel upřímným křesťanern, jistě pocítí potřebu přiměřeně obrátit pozornost svých žáků k tělesné, rozumové, mravní a duchovní výchově. Ve snaze o správný vliv měl by se sám

důkladně ovládat a jeho srdce by mělo oplývat láskou k žákům. To se projeví i v jeho chování, slovech a skutcích. Učitel má mít pevný charakter, neboť jen tak může formovat mysl svých žáků a uvádět je do vědeckých poznatků. Včasná výchova mladých všeobecně usměrnuje jejich povahy pro život. Ti, kteří se obírají výchovou mladých, měli by velmi starostlivě probouzet myšlenkové síly, aby je mohli použít k nejlepším účelům.

ŠKOLNÍ PROSTORY

Výchovný systém celých generací škodlivě působil v minulosti na zdraví a život. Mnohé děti trápili denně p□t hodin v nedostatečně větraných školních místnostech, kde nebylo dostatek prostoru pro zdravou pohodu žáků. Vzduch v těchto prostorách se brzy stal jedem pro plíce. Malé děti se slabě vyvinutou kostrou a svalstvem a ještě nerozvinutými rnozky byly tam uzavírány ke své škodě. Mnohé jsou tělesně slabé. Každodenní pobyt ve škole je znervozňuje, a činí je náchylné k nemoci. Jejich tělo zakrnělo stálým vyčerpáváním nervové soustavy. Pohasíná-li svíce jejich života, rodiče a učitelé si neuvědomují, že sami pomáhali uhašovat plarnen jejich života. Stojí-li zarmoucení rodiče nad hrobem svých dětí, jsou v pokušení svůj žal pokládat za dopuštění Prozřetelnosti, zatím co jejich neomluvitelná nevědornost byla vlastní příčinou smrti jejich dětí. Přisuzovat smrt dětí Prozřetelnosti je rouhání. (iůh chtěl, aby děti žily v kázni a aby z nich vyrostly krásné povahy k □eho slávě v tomto i budoucím lepším světě.

Rodiče a učitelé, kteří přebírají zodpovědnost za výchovu těchto dětí, si neuvědomují svou zodpovědnost před Bohern. Nestudují tělesnou soustavu, aby o tělo svých dětí a žáků mohli tak pečovat, aby zůstaly při životě a byly zdravé. Tisíce dětí umírá pro nevědomost rodičů a učitelů. Matky dovedou celé hodiny zbytečně upravovat šaty svých dětí na obdiv, přitom však naříkají, že nemají čas číst

- 79

3T

a získat potřebné vzdělání v zájmu zdraví svých dětí. Snadnější jim případá svěřit je péči lékařů. K□vůli okázalosti a modě mnozí rodiče obětovali zdraví i život svých dětí.

Pochopit obdivuhodný lidský organisrnus, jeho kostní i svalovou soustavu, žaludek, játra, vnitřnosti, srdce a pokožkový dýchací systém a poznat závislost jednoho orgánu na druhém pro zdraví celku, vyžaduje st□dium, o něž se většina matek nezajímá. Nic nevědí o vlivu těla na mysl a o vlivu duševního života na tělo. Mysl, která je spojnicí konečného s nekonečným nebývá většinou pochopena. Každý tělesný orgán má sloužit mysli. Mysl je to hlavní v celém těle. Děti mají přílišnou volnost jíst masitá jídla, koření, máslo, sýr, vepřové, sladké zákusky a škodlivé přísady. Také se jim neomezeně dovoluje nepravidelnost v jídle a jezení nezdravých pokrmů mezi jednotlivými jídly. To všechno poškozuje žaludek, podněcuje nervy k nepřirozené činnosti a oslabuje rozumové schopnosti. Rodiče si neuvědomují, že rozsévají símě, které zplodí nemoc a smrt.

Mnohé děti byly pro celý život tělesně poškozeny přepínáním rozumových schopností a zanedbáváním tělesných sil. Mnoho dětí zemřelo proto, že jejich nerozvážní rodiče a učitelé je nutili lichocením nebo hrozbou přepínat rozumové síly, zatím co děti byly příliš mladé pro školní docházku. Jejich mysl byla přetížena úkoly v době, kdy na to nebyl ještě čas, a zapomnělo se na rozvoj tělesné soustavy, což je nutný předpoklad pro později vyžadovanou duševní činnost. Malým dětem nutno dopřát volnosti v přírodě jako beránkům, aby se cítily svobodné a šťastné; měli bychom jim připravit ty nejpříznivější podmínky, aby byl položen základ zdravého rozvoje celého organizmu.

Rodiče by měli být nejen učiteli svých dětí do osmi nebo devíti let. Jakmile děti začnou chápat, rodiče by jim měli otvírat velkou knihu Boží přírody. Matka by měla méně dbát o vnější stránku domácnosti a o okázalost oděvu, a spiš najít čas pro pěstování lásky v sobě i ve svých dětech a věnovat se s nimi poznávání nádhery poupat a květů. Pozorováním různých barev a rozmanitých tvarů může je matka obeznamovat s Bohem, který je tvůrcem vší té krásy, která je poutá a obšťastňuje. Matka může vést jejich mysl k Tvůrci a probudit v jejich mladých srdcích lásku k nebeskému Otci, který projevil tak velkou lásku k nim. Rodiče mohou vést své děti k Bohu poukazováním na celé stvořitelské dílo. Jedinou učebnou pro děti do osmi a do desíti let měl by být volný prostor s pučícími květy a krásnou přírodní

scenérií. Jejich jedinou učebnicí měly by být poklady přírody. Tyto lekce, vštípeny do myslí dětí uprostřed krásné půvabné přírody, nelze tak snadno zapomenout.

Mají-li být děti a mládež zdravá, radostná, živá, svalově i rozumově vyvinutá, měla by být často na čerstvém vzduchu a mít dobře vyváženou práci a rekreaci. Děti a mládež uzavřená ve škole a ustavičně vysedávající jen při knihách, nemůže mít dobře vyvinuté tělo. Jednostranný studijní výcvik mozku bez patřičného tělesného cviku vede k nadměrnému

- DO

překrvení mozku a k nedokrvení ostatního těla. V mozku je pak příli□ mnoho krve a v končetinách málo. Studium by mělo mít svůj čas a určitý čas by měl být věnován tělesné práci. Odpovídají-li jejich zvyky v jídle , odívání a spánku zákonům těla, mohou získat patříčné vzdělání, aniž by obětovali tšlesné či duchovní zdraví.

, TĚLESNÝ UPADEK LIDSTVA

V první knize Mojžíšově nacházíme zcela určitou zprávu o společenském i osobním životě, ale nikde nečteme, že by se nějaké dítc: narodílo slepé, hluchú, chromc;, křivé, nebo slabomyslné. Ani náznak o tom, že by přirozená smrt

postihla nějaké rnenší či v□tší dítě,nebo mladého člověka. Nečterne tu také nic o tom, že by mužové nebo ženy umírali na nemoc. V úmrtních oznámeních z l. knihy Mojžíšovy čteme toto: "A všech dnů Adamových bylo 930 let; a zemřel". "A všech dnů Setových bylo 912 let a zemřel". V jiných případech čteme, že lidé žili do vysokého stáří a zemřeli. Velice zřídka syn zernřol dříve než otec, tal<že to bylo nutno zaznamenat. "A liáran zernřel d.řív, než jeho otec Térach. Háran měl né;l<olil< dětí".

í□ůh obdařil člověka tak velkou životodárnou silou, že vydržel nápor všech nemocí, kterú přicházely jako následek zvrácených zvyklostí a odolával jim po šest tisíc let. Už sama tato skutečnost nárn stačí za důkaz síly a elektricke: energie, jíž dal I;ůh člove□;ku při jeho stvoření.(□ylo potřebí víc než dva tisíce let zločinů a neřestného života, aby tělesné nemoci začaly vážněji ohrožovat lidstvo. Kdyby Adam při svém stvoření nebyl obdařen nejméně dvacetinásobnou životní sílou než jsou dnešní lidé, lidstvo by při své dnešní životosprávě, odporující přirozenúmu zákonu, bylo dávno vyhynulo. U době Kristova prvního příchodu lidský rod tak rychle degeneroval, že byl sevřen celou záplavou nemocí, bídy a nevýslového utrpení.

Eiyl mi ukázán stav přítomného světa. Od Adamova pádu lidstvo stále upadalo. Srněla jsem poznat n□kter□': důvody přítomnú žalostné situace mužů a žen, stvořených k Božímu obrazu. Srdce mi sl□áblo u vědomí, jak mnoho musí být učiněno, aby byl alespon částečn□ zastaven tělesný, duševní a mravní úpadek. Bůh nestvořil lidstvo tak slabé jako je dnes. Dnešní situace není dílem Prozřetelnosti, ale člověka; je důsledkem nesprávných zvyků a přestupků, porušením zákonů, které E3ůh stanovil k ovládání lidské existence. Podlehnutím pokušení chuti Adam a Eva se připravili na počátku o své vznešené, svaté a šťastné postavení. Týmž pokušenírn bylo lidstvo dále oslabováno. Lidé se dostali pod nadvládu chutů a vášní a prodali do otroctví rozum a schopnosti.

Utrpení lidstva v důsledku přestupování tělesného zákona trvalo tak dlouho, že lidé pokládají dnešní stav nemocí,

- D1

utrpení, slabosti a předčasné smrti jako určený úděl lidstva. Člověk vyšel z ruky svého Stvořitele dokonalý, krásný a tělesně tak zdatný, že bylo potřebí víc než tisíc let než se zvrácené choutky, žádosti a všeobecné přestupky tělesného zákona v lidstvu znatelně projevily. Mladší generace □ocítily tlak nemoci a slabosti ještě rychleji a tíživěji. Zivotní síly byly velkou merou ochromeny povolováním chuti a hříšným vášním.

Patriarchové od Adama po Noého jen s několika výjimkami žili téměř tisíc let. Od Noeho déll<a života klesla. t□emocní byli přiváděni !<e Kristu, z každého města, městečka i obce, aby je uzdravil; trápily je nejrůznějši nemoce. Nemoci od té doby přibývalo čírn dál tím víc. V důsledku stálého přestupování zákonů života úmrtnost dosáhla velkých rozměrů. Délka lidského života byla ukrácena, takže dne□ní pokolení urnírá ještr: před dosaženírn věku, kdy předcházející generace, které se po stvoření dožily i tisíci let, dosahovaly nejlepšího věku své vitality.

Nemoc přecházela z rodičů na děti, z pokolení na pokolení. Malé děti nesou těžké stopy hříchů svých rodičů, kteří oslabili své životní síly. Jejich nesprávné zvyky v jídle

a odívání a jejich všeobecná roztěkanost přecházejí jako dědictví na dc□ti. Mnohé děti přicházejí na svět nemocné, deíorrnované, slepú, hlucht: a některé z nich jsou slabomyslné. Nebývalý nedostatek zásadovosti, který charakterizuje toto pokolení a který se projevuje v bezohlednosti vůči zákonům života a zdraví, je ochromující. V tomto směru vládne veliká nevc'□domost, ačkoli sve:tlo svítí všude.

Většina lidí především pečuje o to: Co budeme jíst? Co budeme pít? A čírn se buderne odívat? Dez ohledu na to, co se říká a píše o tom, jal< bychom měli zacházet se svým túlem, chuť všeobecně mocně ovládá muže a ženy.

Mravní síly jsou oslabeny, protože lidé nechtějí žít v poslušností ke zdravotním zákonům a nechtějí si to pokládat za přední osobní povinnost. Rodiče zanechávají svým dětem zvrácené zvyklosti a odporné nemoce, otravují jejich krev a poškozují mozek. Většina lidí nedbá o zdravotní zákony, povoluje choutkárn a vášnim na úkor rozumových a mravních sil a projevuje ochotu pokračovat v této nevědomosti bez ohledu na následky přestupování přírodních zákonů. Podléhají zvrácené touze po pomalých jedech, které otravují krev a podlamují nervové síly. V důsledku toho přivolávají na se5e nemoc a smrt. Jejich přátelé to pokládají za řízení Prozřetelnosti. Tím vlastně urážejí nebe. Bouřili se proti zákonůrn přírody a nesou trest za přestupování jejich zákonů. Utrpení a úmrtnost převládají všude, obzvlášťě mezi dětmi. Jak vellcý je protiklad mezi tímto pokolením a generacemi, které žily v prvních dvou tisíciletích!

- a2

o , OULEŽITOST DOMACÍ VÝCHOVY

Ptala jsem se, zda nešlo tomuto utrpení předejít a udělat nc:co pro záchranu mládeže této generace před hrozící zkázou. Qylo mi ukázáno, že velkou příčinou existujícího žalostného stavu je, že rodiče necítí povinnost vychovávat své děti podle zákonů tělesné přirozenosti. Matky milují sve: děti zbožňující láskou povolují jejich chutím i když včdí, že to bude ke škodě jejich zdraví a že jim to přivodí nemoc a neštěstí. Tato zvrácená laskavost se velkou měrou projevujo v přítomném pokolení. Touhy dětí jsou ukájeny na úkor zdraví a štěstí, neboť bývá snadnější, když jim matka vyhoví, než aby jim odepřela po čern touží.

Matky tak rozsévají símě, které vzklíčí a přinese ovoce. Děti nejsou vedeny k ovládání svých přání. Stávají se z nich sobečtí, poživační, neposlušní, nevděční a neposvěcení lidé. Matky, které takto činí, budou s hořkostí sbírat ovoce, které zasely. Zhřešily proti nebi i proti svým dětem a budou muset vydat počet Bohu.

Kdyby výchova po celé generace byla zcela jiná, dnešní mládež nemusela být tak zkažená a porušená. Kdyby správcové a učitelé škol rozuměli íysiologii a dbali o vědeckou výchovu mladých, ale také snažili se je poučit o tom, jak si mají zachovat zdraví, aby mohli co nejlépe zužitkovat své vědomosti, když je už jednou získali. Vedle škol by měly být zřízeny dílny pro různá pracovní odvětví, aby žáci mohli nít určité zamčstnání a potřebný mimoši<olský pohyb.

Studium a rei<reaci nutno usměrnit podle zákonů tělesné přirozenosti a uzpůsobit tak, aby byla zachována rovnováha tr□lesných i duševních sil. Nak by se po získání vzdělání měla věnovat pozornost praktickým poznatkům o životním povolání. U žáků by se měla ve škole probouzet mravní citlivost, aby viděli a cítili, že společnost od nich něco očekává a že by rrrěli žít ve shodě se zákony přírody, aby svou existencí a vlivem, slovern i příkladem byli lidem k užitku a k požchnání. Mládež by si měla uvědornit, že ve společnosti stále působí svým povzbudivýrn a povznášejícím nebo odpudivým a ponižujícím vlivem. Mládež by měla usilovat předně o to, aby poznala sama sebe a uchovala si zdravé tělo.

Mnozí rodiče téměř po celý rok uzavírají své dětive školách. Tyto dr□ti studují přímo mechanicky, ale naučené si nedovedou zapamatovat. Mnohým z těchto neúnavných žáků jako by cele chyběl intelekt. Monotonie nepřetržitého studia unavuje mysl a zájem o učení ochabuje; mnozí se učí příl.iš namáhavě. Neradi přemýšlejí a chybí jim touha po poznání. Nezvykli si uvažovat a bádat.

pěti velice potřebují náležitou výchovu, mají-li být ve svůtc□ užitečné. Avšak v□□echno úsilí, která dává přednost rozumovému vzdělání na úkor mravní výchovy, je nesprávně zaměřeno. Rodiče a učitele□ by se měli především zajímat

- 83

o poučování, vzdělávání, uhlazování a zjemňování mládeže a dětí. Jen málo je těch, kdo hloubavě uvažují a logicky rnyslí, neboť nesprávné vlivy zamezily rozvoj rozumových schopností. Představa rodičů a učitelů, že stálé studiurn posílí rozumové schopnosti, prokázala svou neoprávněnost, neboť v mnoha případech vedla k opačným účinkům.

Mnozí rodiče a učitelé v rané výchově dětí nechápou, že tělesnému zdraví nutno věnovat největší pozornost, aby byl zajištěn zdravý stav těla i mozku. Bývalo zvykem povzbuzovat děti, aby chodily do školy už v nejrannějším dětském věku, kdy ještě potřebují péči matky. V příli□ mladém věku jsou častokrát vehnány do nedostatečně větraných učeben, kde sedí v nesprávné poloze na nedokonalých lavicích a slabé tělo některých dětí bývá pokřiveno.

Disposice a zvyky mládeže se s největší pravděpodobností projeví v dospělém věku. Mladý strom lze ohnout kterýmkoli směrem přežije-li to však a bude-li podle ohybů růst, bude z něhó pokroucený strom, který bude svým vzhledem vždy připomínat nešetrný zásah vaší ruky. Po letech růstu můžete strom narovnávat a všechno vaše úsilí vyjde nazmar. Strom zůstane zákrskem. Podobně je tomu i s duševním životem mládeže. V dětství ji nutno věnovat největší péči a lásku. Lze ji vychovávat správným nebo nesprávným směrem a pak v budoucím životě se projeví výchovné úsilí z mládí. Návyky z mladých let se růstem upevnují a umocňují přibývající silou;v pozdějším životě porostou.

Žijeme v době, kdy je téměř všechno povrchní. Všeobecně je málo stálosti a chara!□cterové pevnosti, protože výcvik a výchova dětí je od útlého dětství povrchní. Jejich povahová stavba spočívá na sypkém písku. Sebezapření a sebeovládání nebylo vetkáno do jejich povah. Byly hýčkány a ustupovalo se jim do té míry, že nejsou uzpůsobeny pro pra!<tický život. Mysl ovládají radovánky a dětem se lichotí a povoluje k jejich vlastní zkáze. Děti by měly být tak vychovány a vzdělávány, že odolají pokušením a vyrovnají se s těžkostmi a nebezpečím. Měly by se naučit se ovládat a ušlechtile přemáhat těžkosti. Nevrhají-li se svévolně do nebezpečí a nevystavují-li se zbytečně pokušení, vyhnou-li se zlým vlivům a neřestné společnosti, pak i v případě, že se nevyhnutelně octnou v nebezpečném prostředí, budou mít tolik charakterové síly, aby se postavily za pravdu, zachovaly si zásady a aby vyšly v síle Qoží mravně nedotčeny. Budeli správně vychovaná mládež spoléhat na Doha, její mravní síly ostojí i v nejmocnější zkoušce.

Avšak jen málo rodičů si uvědomuje, do jaké míry vychovávali své děti svým pří4<ladem a kázní a že"jsou odpovědní za jejich povahový rozvoj. Kdyby srdce křestanských rodičů plnila vůli Kristovu, pak by se řídili radou nebeského Učitele: "Hledejte nejprv království Božího a spravedlností jeho, a toto vše bude vám přidáno" Kdyby ti, kdo se pokládají za Kristovy následovníky, dbali jen této rady, dali by nejen svým dětem, ale také nevěřícímu světu příklad, který by správně představoval náboženství Písma.

- L34

Kdyby křesťanští rodiče žili podle přání nebeského Učitele, jedli t□y a odívali se skromně a žili by více ve shodě s přírodními zákony. Nevůnovali by tolik času povrchnímu životu a nemuseli by nést starosti a břemena, které Kristus na ně nevložil a které jim zcela určitě radí zanechat. Kciyby rodiče především mysleli na království Boží a jeho spravedlnost, jen málo vzácného času by se ztratilo na zbytečnou vnější okázalost, zatím co mysl dětí je zcela zanedbána. Orahocenný čas, Který mnozí codiče věnují k okázalému odívání svých dětí, byl by lépe, mnohem lépe zužitkován sebevzděláváním, aby byli připraveni patřičně poučit své děti. Pro spásu a štěstí těchto rodičů není podstatně důležité, aby vzácný čas zkoušky, který jim Bůh propůjčil, promarnili v odívání, v bezúčelných návštěvách a hovorech.

Mnozí rodiče naříkají, že mají tolik práce, že nemají čas na vzdělání, na výchovu svých dětí pro praktický život a na poučení, jak by se z nich stali beránci stáda Kristova. Teprve při konečném účtování, kdy bude rozhodnuto 0 všech lidech a s'□utky celého života budou odhaleny v přítomností Boží, aeránkově i všech svatých andělů, rodiče si uvědomí téměř nekonečnou cenu svého nesprávně ztráveného času. P.1nozí pak poznají, že jejich nesprávné jednání rozhodlo o určení jejich dětí. Nejen že nebudou od Krále slávy slyšet slova: "To dobře, služebníče dobrý a věrný; Vejdiž v radost pána svého". Nýbcž budou slyšet strašné odsouzení svých dětí: "Odejdi"! To provždy vyloučí jejich děti z nebeské radosti a slávy i z Kristovy přítomnosti. Oni sami také uslyší: "Služebníče zlý a lenivý". Ježíš nikdy neřekne: "Dobře" těm,í□do o tento výrok nezápasí svým věrným životem sebezapírání a sebeobětování pro blaho jejich a pro rozšíření Jeho slávy. Kdo především dbá jen o vlastní samolibost a nedbá o blaho druhých, sklidí věčné zatracení.

Kdyby bylo lze probudit rodiče, aby si uvědomili hroznou odpovědnost, která na nich spočívá za výchovu dětí, věnovali hy více času modlitbě a méně zbytečné okázalostí. Pak hy více uvažovali, studovali a od Boha žádali moudrost a aoží pomoc pro výchovu svých dětí, aby povaha dětí byla utvářena podle vůle Boží. □leměli by se příliš starat o to, jak mohou vychovat své děti na obdiv světa, ale jak v nich mohou vychovat krásné povahy, které 3ůh přijímá.

K výchově mladých mozků nutno mnoho studovat a vážně prosit o nebeskou moudrost, neboť mnoho závisí na směru, který rodiče dávají mysli a vůli svých dětí. Správně vyvážit duševní život a to v pravý čas, je to nejdůležitější, neboť v:ačné určení může záviset na rozhodnutích některého kritického okamžiku. Jak je tedy důležité, aby i rodiče po'<ud možno nebyli obtíženi zmatkem pečování o pozemské věci a mohli uvážlivě jednat se vší rozvahou, moudrostí a láskou a především dbát o spásu svých dětí! Hlavním cílem, který by rodiče rněli sledovat u svých drahých dětí, měla by být vnitřní ozdoba. Rodiče by neměli věnovat návštěvníkům a příchozírn toli!□ pozornosti a plýtvat největším životním kapitálem - časem, aby pa!□ mohli každodenně trpělivě poučovat své dšti v zájmu správného rozvoje jejich duševních schopností.

Čas života je příliš krátký, než aby mohl být promarněn v bezvýznamném a marnivém rozptylování, v neužitečných návštěvách a zbytečné okázalosti nebo dráždivých zábavách. Nemůžeme si dovolit utrácet čas, který nám Bůh dal pro službu jiným a pro shromažďování pokladů pro nebe. Nikdo z nás nemá příliš mnoho času na splnění nutných povinností. Měli bychom věnovat čas vzdšlávání srdce a mysli., abychom byli připraveni pro své životní dílo. Zanedbáním těchto podstatně důležitých povinností a přizpůsobováním zvyků a způsobů ,

modní světské společnosti dopouštíme se veliké křivdy vůči sobě i svým dětem.

Matky, které mají utvářet duševní život a povahu dětí, neměly by□ vyhledávat rozptýlení ve světě, chtějí-li být radostné a štastné. Mají důležité životní dílo a proto si nemohou ani samy ani jejich děti dovolit utrácet čas neužitečným způsobem. Čas je jednou z důležitých hřiven, které nám t3ůh svěřil a za které nás bude volat k odpovědnosti. Promarnění času je promarněním rozumových schopností. Duševní síly lze rozvíjet na vysoký stupeň. Povinností matek je pěstovat myšlenkový život a dbát o čistotu srdce. Měly by všemožně usilovat o rozumový a mravní rozvoj, aby byly připraveny pečovat o dušení život svých dětí. Lidé pěstující rádi společenské styky, budou brzy neklidní, nebudou-li navštěvovat nebo bavit návštěvníky. Ti nemají sílu přizpůsobit se okolnostem. Nutné, posvátné povinnosti v domácnosti jim případají všední a nezajímavé. Nejdou do sebe a jsou neukáznění. Mysl hladoví po různých dráždivých scénách světského života, děti jsou zanedbány a ponechány jejich sklom:□m a anděl píše: "Neužiteční služebníci". Bůh chce

, abychom duševně nežili bezcílně, nýbrž abychom usilovali o konání dobra v tomto životě.

Kdyby si rodiče uvědomili, že Bůh jim určil vznešenou povinnost vychovávat děti pro užitečný život, kdyby usilovali o výzdobu vnitřního chrámu duše svých synů a dcer pro nesmrtelný život, byli bychom svědky veliké změny společnosti k lepšímu. Pak by se neprojevovala tak velká lhostejnot k praktické zbožnosti a nebylo by ta□,□ těžké probudit mravní citlivost dětí, ahy chápaly požadavky, které Bůh k nim má. Rodiče jsou čím dále tím lhostejnější k výchově dětí pro užitečná zaměstnání. Mnozí rodiče podněcují v dětech nesprávné zvyky a sklony, neupozorňují na nebezpečí, které z toho plyne a nutnost řídit sP zásadami.

Děti často začínají dílo s nadšením, narazí-li však na nesnáz nebo únavu, usilují o změnu a začínají něco nového. Tak se mohou chápat různých věcí, narážet na malá znechucení a vzdávat se□ těkají z jedné věci na druhou a nic nedodělají. Rodiše by neměli dovolit, aby jejich děti podléhaly náladovosti. Nemšli by se natolik zaměstnávat jinými věcmi, a pak by mšli čas trpělivě správně vést rozvíjející se mysl. íděkolik slov povzbuzení nebo nepatrná pomoc v pravý čas může překlenout těžkosti a nesnáze dětí. Ty pak z dosaženého výsledku budou mít uspoKojení, které je podnítí k vštšímu úsilí.

- C6

Mnohé děti pro nedostatel< povzbuzení a pornoci j5ou znechuceny a přebíhají z jednoho zájrnu na druhý. Tento žalostný nedostatek se pak projevuje v jejrich zralém věku. Pdedaří se jirn ať podnikají cokoliv, nebot se nenaučili vytrvat i za těžkých ol<olností. Tak celý život mnohých ztroskotává, protože v rnládí nerněli správnou kázeň. Výchova v dětství a mladosti ovlivňuje všechno jejich jednání v dospělém věku a tomu odpovídá také jejich náboženská zkušenost.

TČLEStJÁ PRÁCE PíZO ŽÁKY

Unešní výchovný systém je branou pokušení pro mládež. Ačkoli rnají mnoho studijních hodin, zbývá jirn je□tč mnoho času k nečinnosti. Tyto volné chvíle často tráví nerozvážně. Osvojování si nesprávných zvyklostí je nákažlivé a toto zlo je velice rozšířeno. Mnozí mladí lidé, kteří byli doma nábožensky vychováni a kteří jdou do š!<oly porněrnč nevinní a čestní, se mezi neřestnými společníky mravně naruší. Ztrácejí sebeúctu a ztrácejí □lechetné zásady; čím dál, tírn víc upadají, protože dospěli k nesprávnému přesvědčení, že hřích se nejeví tak příliš hříšný. Toto zlo, existující v dnešním školském systému, lze do jisté míry odstranit Itombinací studia a práce. Totéž zlo existuje i na vysokých školách a to ještc□ ve větší míře,; neboť mnoho mladých lidí bylo vychováno nemravně a jejich svědomí je zatvrzelé.

Mnozí rodiče přeceňují stálost a dobré vlastnosti svých dětí. Jako by neviděli, že budou vystaveny svůdným vlivům znemravnělé mládeže. Rodiče mají určité obavy, když své děti posílají daleko do školy, spoléhají však příliš na dobrý příklad a náboženskou výchovu v naději, že děti zůstanou věrny zásadám i na vysoké škole. í□lnozí rodiče mají však jen nepatrnou představu o torn, do ja□cé míry je v tčchto ústavech rozšířena nemravnost. V rnnoha případech rodiče vynaložili všechno úsilí a sebezapírání, jen aby jejich milované děti dosáhly nějaké ucelené vzd□lání. A po všern jejich úsilí trpce poznávají, že děti si po čas studií osvojily nesprávné zvyky a tělesn□; jsou zničeny. Často bývají vůči rodičům nevděčné, bezohledné a nešlechetnú. Postížení rodiče, sklízející nevděk dětí, naříkají nad tím,

že své děti vystavili pokušení a že se z nich vrátily t□:lesní, duševní i mravní ztroskotanci. Se zi□lamanými nadějemi a zlomenýrn srdcern vidí své děti, do nichž vkládali tolik nadějí, že jdou cestou nemravnosti a bídně živoří.

Jsou však jednotlivcí pevných zásad, kteří plní očekávání rodičů a uřitelů. Studují s čistým svědomím a ze studií odcházejí zdraví, mravně nedotčeni nesprávnými slovy. Takových je však málo.

rděkteří žáci celou bytostí se soustřeďují na získání vzdělání. Mozek je výkonný, ale tělesné síly zůstávají v nečinnosti. Mysl je přepracována a svaly slábnou pro nedostatek pohybu. Po skončení studií je zřejmé, že své vzdělání

- D7

získali na úkor života. Studovali dnem i nocí, rok co rok s vypětím všech duševních sil aniž by popřáli dostatek cviku i svalům. Obětují všechno pro získání vědních poznatků a nakonec odcházejí do hrobu.

Mladé dívky se často oddávají studiu a zanedbávají jiná odvští výchovy ještě důležitější pro praktický život, než je studium knih. A po získání svého vzdělání jsou často ochromeny na celý život. Zanedbaly své zdraví tím, že příliš mnoho dlely v uzavřených místnostech bez čistého nebeského vzduchu a Bohern daného slunečního světla. Tyto mladé dívky rnohl.y vyjít ze školy zdravé, kdyby vedle svého studia nezapomínaly na domácí práci a evik na volnérn prostranství.

Zdraví je veliký poklad. Je to největší bohatství jaké smrtelní lidé mohou mít. Bohatství, čest, ne!□o vzdělání je draze koupeno, získáme-li ho za cenu zdraví. ídic z toho nám nemůže zabezpečit štěstí, ztratíme-li zdraví. Je hroz

v

ným hří□hem promarnit zdraví, které nám dal Bůh, nebot jakákoli újma na zdraví oslabuje nás pro život a bez ohledu na stupeň vzdělání nás ochuzuje.

V mnoha případech si bohatí rodiče neuvědomují význam pro život potřebného praktického vzdělání pro své děti. Nevidí nutnost, aby pro duševní a mravní blaho svých dětí a pro jejich budoucí život důkladně je poučili o významu užitečné práce. Je to nutné, aby jejich děti v případě neštěstí dovedly být samostatné a uměly použít svých rukou. Mají-li sílu, paat nemohou být chudí i kdyby neme□ly ani haléře. Mnozí, kteří v mládí žili v hojnosti, mohou přijít o všechno své bohatství a mohou se dostat do situace, kdy rodiče, bratří a sestry budou na nich záviset. Jak je tedy důležité, aby se každý mladý člověk naučil pracovat a byl připraven pro '□aždou tísnivou situaci. Bohatství je skutečně kletbou, dovolí-li jeho vlastníci, aby jejich dětem bránilo poznat význam prác° k přípravě pro praktický život.

Kdo není nucen pracovat, nemívá často dustatek pohybu nutného pro tělesné zdraví. Mladí lidé pro nedostatek duševní i tělesné činnosti propadají lenosti a často, což je ještě horší, pouličnímu válení, toulání, kouření, pití a hrám v !□arty.

Děvčata chtějí číst romány, omlouvajíce nedostatek zájmu o tělesnou práci svým d-□natrným zdravím. Jejich slabost vyplývá z nedostatečného pohyáu svalstva, které jim dal Bůh. Myslí si, že pro domácí práce jsou příliš slabé, chtějí háčkovat a vyšívat a zachovat si jemnost svých rukou a tváře. A zatím jejich starostí přetížené matky musí namáhavě prát a žehlit jejich šaty. Tyto dívky nejsou křesťanI<y, neboť přestupují páté přikázání, nectí své rodiče. Největší vinu na tom :ná matka sama. Povolovala svýrn dcerám a domácí povinnost vykonávala za ně, až si domácí práce znechutily a oblíbily si příjemné nicnedělání. Děvčata jedí, spí, čtou romány a besedují o módě, a jejich život je neužiteřný.

- 88

Chudoba v mnoha případech je požehnáním , neboť mládež a děti před zkázou z nečinnosti. Tělesné i du.,..□..a schopnosti nutno pěstovat a náležitě rozvíjet. Rodiče by měli především a stále pečovat o to, aby jejich děti byly tělesně zdatné, aby z nich vyrostly zdraví mužové a ženy. 8ez tělesného eviku tento cíl nelze dosáhnout.K vůli vlastn□mu tělesnému zdraví a mravnímu dobru□by se děti měly naučit pracovat, i když by to nedělaly z nouze. Chtějí-li mít čisté a čestné povahy, musí být ukáznúni dobře vyváženou prací, která uvede do pohybu všechny svaly. Pocit užitečnosti naplní děti uspokojením a sebezapirání bude nejzdravější radostí, jakou kdy poznaly. Proč by bohatí lidé zbavovali sebe i své děti tohoto velkého požehnání ?

Nečinnost je největší kletbou, jaká kdy mohla postihnout mládež. Vašim dětem by nemělo být dovoleno povalovat se do pozdního jitra v posteli a marnit drahocenné r;hvile dané jim E3ohem pro nejlepší činnost, za něž mu budou odpovídat. Matka velice škodí svým dcerám, nese-li břímě, které by měly ony s ní nést za dosažení přítomného i budoucího blaha. Zlořečenství, které mnozí rodiče přivolávají tím, že svým dátem trpí lenost a nesprávnou četbu, brání jim v případě pro skutečný život. Čtení románů a jiné nezdravé četby je největším zlem pro rnládež. Taková četha nepom□:□že dívkám, aby se z nich staly dobré, praktické matky. Jsou stavitelkami vzdušných zámkr:□, žijí v neshutečném, vysně-

nérn svět□:. Jsou sentimentální a nezdravě vrtošivé. Jejich povrchní život jim hrání hýt užitečnými. Rozumově zakrněly, ač!<oli si namlouvají, že myšlenkově i svým jednáním jsou na výši. Uplatnění v domácí práci je pro mladé divky nejužitečnější.

Tělesná práce nebude hránit pěstování intelektu. Naopak. Přednosti získané tělesnou prací vyváží osobnost a zabrání duševnímu přepracování. Námaha se přenese na svaly a uvolní znavený mozek. Je mnoho neposlušných, neužitečných děvčat, které jakoukoli práci pokládají pro ženu za nedůstojnou. Avšak jejich chara'□tery jsou příliš průhledné, než aby mohly oklamat citlivé, pozorné lidi, kteří prohlédnou jejich skutečnou bezcennost. Usmívají se, lehkovážně žertují a všelijak se přetvařují. Tváří se jako by neuměly mluvit otevřeně a přímo, nýbrž všechno co říkají, řeknou šišlavě a s nevhodným úsměvem. Jsou to skutečné paní? ídenarodily se jako bláznívé, nýbrž byly ta!< vychovány. Z nedůtklivé, bezradné a koketné osoby nehude: nikdy skutečná paní. Zdravá mysl potřebuje zdravé tšlo. Tělesná zdatnost a praktické p□znání všech potřebných domácích povinností nebude nikdy překážkou dobře vyvinutého intelektu; pro paní je to nanejvýš důležité.

Všechny duševní schopnoti by měly být zužitkovány a rozvijeny, mají-li lidé mít vyrovnaný duševní život. Svc□t je nlný jednostranných mužů a žen, kteří se stali takovými pro jednostrannr: pěstování ně!<terých schopností, zatím co jiné nečinností zakrněly. Většina mladých lidí není správně vychována. Mladí lidé přeceňují to, co patří !.□ praktickému životu. Mužové a ženy se stávají rodiči, aniž si uvědomili

svou zodpovědnost a jejich potomci □Clesají na nižší úroveň, než úyli oni sami. Lidstvo upadá čím dál tím víc. Stálý zájem o studium v dnešních školách vyřazuje mládež z praktického života. Lidská mysl potřebuje činnost. Není-li aktivní správným směrem, bude aktivní vezlém. Má-li být duševní život vyvážen, nutno spojovat ve školách studium s prací.

U minulých pokoleních se mělo pamatovat na výchovu staršího rozsahu. Uedle škol měla být zřízena zemědělská a řemeslnická střediska. Měli tam být také učitelé pro domácí práce. Každého dne se měl věnovat určitý čas práci, aby tělesné i duševní schopnoti byly rovnoměrn□ vyváženy. Kdyby školy bývaly zřízeny podle zmíněného plánu, nebylo by dnes tolik duševně vyšinutých lidí.

Bůh připravil pro Adama a Evu krásnou zahradu. Připravil pro ně všechno, co vyžadovaly jejich potřeby. Vysadil pro ně plodonosné stromy všeho druhu. Štědrou rukou je obklopil vší hojností. Užitečné a krásné stromy, roztomilé květiny, které spontánně kvetly kolem nich, neměl stihnout žádný rozklad. Adam a Eva byli skutečně bohatí. t□lěli ráj. Adam byl pánem ve svúm krásném příbytku. tdikdo nemůže pochybovat o jeho bohatství. Bůh však věděl, že Adam nemůže být šťastný, nebude-li zaměstnán. Proto mu dal Aráci□rněl obdělávat zahradu.

Kdyby mužové a ženy tohoto padlého po1<olení měli mnoho pozemských statků, které sice v porovnání s krásným a bohatým rájem, daným vznešenému Adamovi, jsme velice chudí, nehleděli na manuelní práci jako na něco ponižujícího a v tomto smyslu neměli by vychovávat své děti. Takoví bohatí rodiče poučují své děti slovem i příkladem, že peníze dělají z lidí gentlemany a dámy. Avšak naše představa o gentlemanech a dámách se měří rozumem a mravní hodnotou. Bůh nehledí na oděv. □dapomenutí inspirovaného apoštola Petra zní: "Kterýchžto ozdoba budiž ne ta zevnitřní, ve selétání vlasů, a proviení zlatem, anebo v odívání pláštů, ale ten skrytý srdce člověk, záležející v neporušitelnosti krotké,ho a pokojného ducha, !□terýž před obličejem Božím velmi drahý jest". Tichý a pokorný duch přesahuje všechnu pozemskou čest a bohatství.

Pán názorně ukazuje, jak si cení světských boháčů, kteří se upínají k marnosti pro své pozemské bohatství a připodohňuje je k bohatému člověku, který zbořil své stodoly a vybudoval vštší, aby mohl uskladnit svůj majetek. Zapomněv na Boha, nepostřehl odkud přišlo všechno jeho jmění. Ani slovem se vděčně nezmínil svému milostivému dohrodinci. Chválil jen sebe: "Duše, máš mnoho zboží složeného na mnohá léta odpočívej, jez, píj, vesel se" Mistr, který mu svěřil pozemské bohatství, aby mohl být k požehnání svým spolubližním a oslavovat svého Stvořitele, byl právem rozhněván nad jeho nevdc□čností a řekl: "Blázne, této noci požádají duše tvé od tebe, a což □si připravil, čí bude? Tak jest, kdož sobě poklady shromažduje, a není v Bohu hohatý". Zde máme příklad toho, jak si nekonečný Bůh cení člověka. Rozsáhlý majetek, nebo ja!<ékoli bohatství, nezajistí přízeň u Boha.

V□echna tato hojnost a požehnání pochází od i3oha proto,ahy se člov□:k usvědčil, vyzkoušel a rozvinul svůj charakter.

Lidé mohou mít převelik□ hohatství. Nejsou-li bohatí v Ciohu, nemají-li zájem o sbírání pokladů pro nebesa a chybí-li jim hožská moudrost, Stvořitel je pokládá za pošetilé. Práce je požehnáním. Není možné, ahychom se bez práce těšili zdraví. Mě:li bychom používat všechny schopnosti, abychom je náležitě rozvinuli a aby mužové a ženy měli správně vyvážený duševní život. Správná výchova mlá-

deže v různých pr,acovních odvětvích, správné vzdělání v manuelní práci i ve všdeckých odvětvích bude pro nr: největším požehnáním.

Neustálé napínání moz!<u a zanedbávání svalů oslabuje nervy a žáci mají téměř neovládatelnou touhu po změně a vzrušujících zábavách. Když je pak po několikahodinovém studijním soustředění tcaždodenním uvolnírne, jsou jako divocí. Mnozí nebyli nikdy doma přidržováni ke kázní. Řídí se jenorn svýrni sk.lony a myslí si, že sudijní kázeň je pro ně přílišnou zátaží. !<dyž pak nemají po studijních hodinách nic na práci, satan je nabádá k zneužívání sportu a jiných nešlechetností. Jejich vliv na jiné studenty je demoralizující. Ti žáci, jirnž se dostalo požehnání náboženskc: výchovy v rodině a nevědí o neřestech společnosti, jasn□ se odliší od tc:ch, jejichž duševní schopnosti měly jen podřadnou půdu a jejichž přednosti duševního rozvoje a náboženské výchovy byly velice omezeny. Jsou v nebezpečí, že ve styku s touto skupinou a v ovzduší, které nepovznáší nýbrž snižuje a narušuje mravy, klesnou ná tutéž úroveň□jako jejich společníci. Linozí stucienti chvíle volna zneužívají. l1 přemnozí z těch, kteří odcházejí z dornova nevinní a čistí, ztrácejí svou nevinnost ve společnosti svých spolužáků.

To mě vedlo k otázce: Musí všechno cenné v naší mládeži být obútováno za cenu školního vzdr□lání? Kdyby byla zřízena zemňdělská a řemeslnická střediska při našich školách a kdyby povolaní učitulé vychovávali mládež v různých studijních i pracovních odvr:tvích, kdyby každodenně věnovali urr:itý čas duševnímu vzdělávání a část túlesné práci, mr'li bychom ušlechtilejší mládež, připravenou do života a vlivnou ve společnosti. Mnozí rnladí lidé, kteří by vycioázeli z takových ústavů, měli hy pevný charakter. ayli hy vytrvalí, stateční, ocJvážní na překonávání překážek a nčli by takovC zásady, které by žádný, jakkoli hěžný špatný vliv nemohl ohrozit. Měli by tam být zkušení učitelé, kteří by poučili mladé dívky o vaření. Niladé dívlty by se měly naučit upravovat, přizpůsohovat a spravovat šaty a tak se vzdělat pro praktic□<r: povinností života.

t□l ladí mužové by měli mít dílny, kde by sc naučili různým řerneslům, která vyžadují svalovou práci a duševní schopnosti.Může-li mít rnládež jen jednostrannou výchovu, co má potom větší význam, ve□decké poznatky se všemi nebezpečími pro zdraví a život, nebo manuelní příprava pro praktický život? Rez v5hání odpovídáme: To druhé. Musíme-li nůco zanedbat, ať je to spíše knižní studium.

Je velice mnoho děvčat, !□teré se provdaly a mají rodiny, rnají všar< jen nepatrné praktické znalosti o povinnostech ženy a matky. Dovedou číst a hrát na něja□cý hudební nástroj, neumí v□□ak vařit. I□edovedou připravit dobrý chléo, což je ve□lice důležité pro zdraví rodiny. Nedovedou šít a zhotovit odE'v, neboť se tomu nikdy neuřily. Všechno to pokládají za nepodstatné a ve svém manželském životě pak na n□!<oho spoléhají a jsou jako □nalé děti. Tato neomluvitelná nevEedomost v nejnutněiších povinnostech života připravila již mnoho rodin o štěstí.

Názor, že práce nepatří k rnodernímu životu,zavedla do hrohu tisíce tr□ch, kteří jinak mohli žít. Ti, kdo prac□.□jí jen tělesně, častokrát nadměrně přepínají své tělesné síly a nedopřávají si chvíli odpočinku; zatím co duševně pracující lidé přepínají moze'□ a chybi jirn zdravá síla z tělesné nráce. □Cdyby si duševnt□ pracující do určité míry rozdělili břím□ s lidmi pracujícími tělesně a tím posílili svalstvo, manuelně oracující by se nemuseli ta'□ narnáhat a mohli by část svého času věnovat duševnímu a mravnímu vzdelání. Lidé sedavého a literárního zaměstnání měli by pěstovat tělesnou práci, i když nemusí nracovat manuelně pro výcjěle"t. Zdraví by mělo být dostatočnýrn podnětem k tomu, aby je vedlo k spojení tc□lesné i duševní námahy.

Chceme-li mít správně vyvinuté a vyvážené muže i ženy, nutno spo,jovat mravní, rozumovou i tělesnou kulturu. Někdo pracuje hodně rozumově, jiný má radost z tělesné práce. Obě tyto třídy by mc□ly usilovat o odstranění vzájemných nedostatků, aby mohlipředložit celou svou bytost jako živou oběť svatou a příjemnou rozumnou službu Pánu. Zvyky a způsoby moderní společnosti nenněly by být mírou jejich rjednání. Inspirovaný apoštol Pavel dodává: "A nepřipodobnujte se světu tomuto, ale proměntež se obnovením mysli své, abyste z:□usili, ja!<á by byla vůle Doží dobrá, a libá a dokonalá".

Mysl duševních pracovníků se příliš namáhá. Často užívají svých duševních schopností marnotratně□ zatím co pro druhou třídu je nejvyššírn cílem života tělesná práce. Tato druhá skupina necvičí mysl. Jejich svalstvo je vycvičeno, zatím co jejích mozky jsou zbaveny rozumové síly. Naopak mysl přemýšlivých lidí je příliš namáhaná a tělo je zbaveno síly a zdatnosti zanedbáním svalového cvi'□u. Ti, kdo cele obátují svůj život tělesné námaze a druhým nechávají myslet za sebe a jen jednoduše vykonávají plány jiných mozků, budou mít sice silnr□ svaly, ale slaóý moze'□. Jejich vliv je slahý v norovnání s tím, čím mohli být, kdyby používali mozPk i sv□: svalstvo. V nemoci je tato třída oďolnější, protože t□:lPsný organizmus je oživován ele'□ctrickou silou moz'<u, odolávající nemoci.

□idé s dobrou tělesnou silou by se měli nauř.it myslet i jednat a nečekat na myšlenkové podněty jiných. Všeobecným omylem velké většiny lidí je, že manuelní c□ráci pokládají za oonižující. Proto se

mnozí lidé snaží být učiteli, úřední!□y, ohchodníky, právníky a hledaií mnohá jiná zarněstnání, která nevyžadují tělesnou námahu. □□l ladé ženy pokládají domá

- 92

cí práci za ponižující a ač!toli tělesný pohyb požadovaný při domácí práci, není-li příliš velký, má podpořit zdraví, přece budou se snažit, aby se rnohly stát učitelkami,nebo úřednicemi, anebo se budou učit některé řemeslo, které je připoutá k domácímu sedavému zarněstnání. Zdravá barva mizí z jejich tváří a místo ní přichází nemoc, protože jim chybí tělesný p□hyb a způsob jejich života je špatný. To všechno '< vůli modě! Mají jen i<řehké zdraví, jsou tělesně slabé a chátrají.

Jediná ornluva mladý□h žen, že vyhledávají dornácí práci ja!<o zaměstnání, je ta, že lidé, kteří najímají děvčata do domácnosti, většinou s nimi zacházejí jako se služkami. Jejich zaměstnavatelé je často přehlížejí a jednají s nimi jako 5y nebyly hodny být členy jejich domácnosti. í□dedávají jirn tu úctu, kterou poskytují švadlenám, písařkám a učitelkám hudby. Avšak může být nějaké jiné důležitější zaměstnání než práce v domácnosti? DoSře vařit, podávat zdravý po!□crm na stůl příjemným způsobem, vyžaduje inteligenci a zkušenost. Kdo připravuje pokrm pro náš žaludek a tím nepřímo krev, která vyživuje celý organizmus, má nejdůležitější místo a vzácné postavení. Postavení písařky, švadleny,nebo učitelky hudby nelze co do důležitosti srovnávat s postavením !<uchařky.

Co bylo výše řečeno, wyplývá z toho, co mohlo být vykonáno správnou výchovou. Cas je příliš krátltý na dostižení toho, co mšlo být vy□□conáno v minulých generacích; můžeme však vykonat mnoho v těchto posledních dnech, abychorn ve výchově mládeže napravili existující zlo. A protože čas je krátký, měli bychom se všiwážností a horlivostí vychovávat mládož podle zásad našeho vyznání. Jsme reformátoři. Chceme, aby naše □iěti měly ze studia ten nejlepší užitek. K vůli tomu bychom jim můli popřát i tělosný cvik. Každodenní systematic!<á práce by měla tvořit část výchovy mládeže i v této poslední době. Mnoho lze zís'□at spojením práce se školou. Podle tohoto plánu žáci pocití pružnost ducha a sílu myšlení a budou moci vykonat rnnohem více duševní práce v cianý čas, než to mohou udělat pouze studiem. Ze školy pak mohou odcházet se zdravým tělezi, silou, i odvahou vydržet v jakékoli situaci života podle Boží prozřetelnosti.

Protože čas je !□crát!<ý, měli bychom pracovat pilně a s dvojnásobnou enerií. I kdyby naše děti nikdy nechodily do školy, přece mohou v nejdůležitějšich odvětvích získat taKové vědomosti, které jim budou prakticky užitečny a které vzdělají jejich mysl a umožní uplatnit jejich schopnosti. P□lnozí mladí lidé, kteří prošli školou, nezískali to pravé vzdělání, které mohou prakticky použít. Mohou mít školní vzdělání, ve skutečnosti vša□c jsou to jen školení hlupáci.

Je mnoho mladých lidí, jejichž službu hy Bůh přijal, kdyby se rnu cele odevzdali. '<dyby uplatnili ty schopnosti ve službě Boží, které používají ve vlastním zájmu a k získání majetku, byli by vážnými,vytrvalými□úspěšnými pracovníky na vinici Páně. Mnozí mladí lidé by měli obrátit pozornost

- 93

k studiu Písma, aby je Bůh mohl použít ve svém díle. Oni však v duchovních věcech nejsou tak rozvážní jako v pozemských záležitostech; proto nedovedou konat dílo Boží, které by mohli dělat. Těch, kteří varují hříšníky a získávají duše pro Krista je jen málo, zatím co by jich mělo být mnoho. □,laši mladí lidé jsou všeobecně moudří ve světských záležitostech, nejsou však rozvážní pokud jde o věci království Božího. Mohou obrátit svou mysl nebeským, božským směrem a chodit ve světle, a to od menšího do jeho vyššího stupně a od síly '< síle, až budou moci obracet hříšníky ke Kristu a poukazovat nevěřícím a ochabujícím jasnou stezku k nebesům. A po skončení boje mohou vejít do radosti svého Pána.

í□l ladí lidé by se neměli pouštět do výkladu Písma a pořádat přednášky o proroctvích, nemají-li znalost významných biblických pravd, které se snaží vysvětlit jinýrn. Mohou mít nedostatky v běžných odvětvích vzdělání, v důsledku čeho se jim nemusí dařit vykonat tolil< dobra, jak by ho vykonat mohli, kdyby měli patřičné ši<olní vzdělání. Nevědomost není známkou větší pokory nebo duchovnosti žádného z Kristových následovníků. Pravdy Božího slova může nejlépe ocenit rozumný křesťan. Krista mohou nelépe oslavit ti, kdo mu slouží rozumně. Velikým cílem výchovy je, aby nám pornohla používat schopnosti, které nám dal Bůh takovým způsobem, aby bylo co nejlépe hlásáno náboženství Bible a šířena sláva Boží.

Jsme dlužníky tomu, který nám dal život a za všechny hřivny, které nám svěřil. Je naší povinností vůči našemu Stvořiteli pěstovat a rozhojňovat hřivny, !□teré nám svěřil. Výchova ukázní mysl, rozvine její schopnosti a rozvážně je usměrní, abychom byli užiteční při šíření slávy Boží. Potřebujeme školu kde ti□, kteří právě vstupují do služby, mohou být vyučeni alespon v nejběžnějších odvětvích vzdělání a kde se mohou také naučit dokonalým pravdám Božího slova. V souvíslosti s těmito š"□olami mšly by se !□onat přednášky o proroctvích. Ti, kdo mají skutečně schopnosti, jaké Bůh přijímá pro práci na jeho vinici, byli by k většímu požehnání už po několikaměsíčním kurzu v takových š!tolách.

10. prosince 1D71 bylo mi znovu u□<ázáno, že zdravotní reíorrna je odvětvím velkého díla, které □ná připravit lid na příchod Páně. S třetím andělským poselstvím souvisí jako ruka s tr□lem. Lidé znevážili Desatero, Pán však nechtěl potrestat přestupníky Zákona dřív, než jim pošle poselství napomenutí. Třetí anděl zvěstuje toto poselství. Kdyby lidé □oslušně přijímali zákon Desatera a ve svých životech uplatnovali zásady tšchto příkazů, ne5yla by kletba nemoci zaplavující svět.

Povolováním chuti a hříšným vášním nepřestupují lidé jen zákon přírody, ale i mravní zákon Boží. Proto i3ůh dovo

lil, aby nám zazářilo světlo zdravotní reformy, abychom poznali svůj hřích přestoupení zákonů, které jsou v nás. Všechna naše radost a utrpení závisí na poslušnosti nebo přestupování přírodního zákona. Pláš nebeský 0tec vidí žalostný stav lidí, z nichž mnozí vědomě a mnozí nevědomě žíjí v přestupování zákonů, které sám určil. On však ve své lásce a milosti k lidstvu posílá světlo zdravotní reformy. Zjevuje svůj zákon a též trest,jako následek za přestoupení tohoto Zákona, aby všichni hyli poučeni a žili podle přírodního Zákona. Svůj Zákon zvěstuje tak zjevně, že ten vynit<á jako mšsto na hoře ležící. Všechny rozumné bytosti když chtějí, mohou ho pochopit. Ouševně nemocní nebudou se zodpovídat. Ohjasňovat tento zákon přírody a vyzývat k poslušnosti,je dílo, které provází poselství třetího anděla a '□teré připravuje lid na setkání s Pánem.

Adam a Eva padli pro svou nestřídmou chuť. Kristus přišel a odolal nejmocnějším satanovým pokušením a přemohl v zájmu lidstva i chuť. Kristus dokázal, že i člověk může být vítězem. Tak jako Adam padl pro svou chuť a ztratil krásný ráj, mohou ,Adamovi potomci přemoci v Kcistu chuť a střídmostí ve všem opět ráj získat.

□devědomost dnes neornlouvá přestoupení zákona. Světlo svítí jasně a nikdo nemusí být v nevědomosti. Vždyť Bůh sám je učitelem člověštca. Všichni mají před Dohem svatou zodpovšdnost, aby dbali na zdravou nauku a aby učinili opravdovou zkušenost, kterou jim o zdravotní reformě dává. Přeje si, aby otázka zdravotní reformy `□yla přetřásána před veřejným míněním, aby lidé o ní uvažovali. Je totiž vyloučeno, aby mužové a ženy byli schopni mít společenství s nebeskými anděly v království slávy se svými hříšnými, zhoubnými a zlými zvyklostmi. Vždyť ani nerozeznávají posvátnou pravdu, která je rná posvětit, zušlechtit a povznést.

Obyvatelá světa v době No□ho zahynuli pro svou povolnost zvrácené chuti. Sodoma a Gomora byly zničeny pro ut<ájení nepřirozené chuti, která natoli!□ zastínila rozum, že jejich obyvatelé nedovedli postihnout rozdí.l mezi svatými požadavky aožími a žádostí chuti. Ta je zotročila a oni ve svých odporných ohavnostech tak zdivočili, že Bůh je nechtc□l déle trpět na zemi. aůh připisuje bezbožnost Babylona,obžerství a opilství.

Apoštol Pavel nabádá cír'□ev: "Prosím vás tedy bratří, abyste vydávali těla svá v oběť živou, svatou, bohulibou, rozumnou službu svou". Je vidět, že lidé mohou svými hříšnými sklony uvést na své tělo hřích. Jakmile nejsou svatí, nemohou uctívat Doha v duchu a nehodí se do nebe. Váží-li si člověk□c světla, jež mu Bůh o zdravotní reformě milostivě dává, m□aže být pravdou posvěcen a připraven pro nesmrtelnost. Nndbá-li všat□na toto světlo a přestupuje přírodní zákony, musí za to pykat.

Ookonalého a svatého stvořil Sůh člověka. Ale člověk ztratil svůj svatý stav, protože přestoupil Boží zákon. Od pádu se rychle šířila nemoc, utrpení a smrt. I když člo

věk urazil svého Tvůrce, laíska Boží k lidem stále trvá a Bůh osvěcuje člověka, aby poznal, že pro dokonalý život musí žít v souladu s těmi přirozenými zákony, které ovládají jeho bytost. Proto je krajně důležité, aby věděl jak žít a jak používat tělesných i duševních chopností k slávě E3oží .

Není možné, aby člověk přinášel svoje tělo jako živou, svatou a Bohu libou ob□ť, když po způsobu světa podléhá zvykům oslabujícím tělesnou, ciuševní a mravní zdatnost. Apoštol dodává: "A nepřipodobňujte se světu tomuto, ale proměntež se obnovením mysli své, abyste zkusili, jaká by byla vůle t□oží dotorá, a libá, a dokonalá" Ježíš na hoře Olivetské poučil učedníky o znameních, jež budou předcházet jeho příchodu. Říká: "Ale jakož bylo za dnů tdoé, tak bude i příchoc9 Syna člověka. ídebo jakož za dnů těch před potopou jedli a pili, ženili se a vdávaly se, až do toho dne, když □loé vašel do korábu, a nezvědšli, až přišla potopa, a zachvátila všecky□ tak bude i příští Syna člověka".

Hříchy, jež přivolaly Hoží hnév na svět za do'oy P□bé, jsou i dnes. t□užové a ženy zašli v jídle a pití až k obžerství. Tento rozšířený hřích, hovění zvrácené chuti, podněcoval vášně předpotopních lidí a vedl k všeobecné zkaženosti. Jejich bezbožnost a zločiny dosahovaly do nebe a Bůíi srnyl mravní poskvrnu země potopou.

Tytéž hříchy ohžerství a opilství otupovaly smysly obyvatel Sodomy. Zdálo se, že mužové a ženy tohoto bezbožného m□sta si v z:Ločinech přímo libují. Kristus varuje svět takto: "□□ podobně ja!□ se dálo ve dnech Lotových: Jedli, pili, kupovali, štěpovali, stavěli. Ale dne toho, když vy□el Lot ze Sodomy, dštil ohněm a sírou z nehe, a zaí□ladil všecky. Tak nápoc!obnš bude v ten den, když se Syn člověš'□a zjeví".

Kristus nám zde zanechal důležité naučení. Nepodporuje nečinnost. Jeho život dokazoval pravý opak. Kristus pracoval velmi pilně. Žil v sebezapření, byl pracovitý, vytrvalý, šetrný a skromný. Chtěl však pou□cázat na nebezpečí toho, kdyt□ychom v prvé. řadě mysleli na jídlo a pití. Pou'□azuje na následk□<y holdování chuti. To způsobuje zeslabení mravních sil, takže hřích se již nejeví tak hříšný. Zločin je přímo lákavý a nízlté vášně ovládají mysl člov□□ka, až celková zkaženost vymýtí dobré zaísady a pohnutky a člověk□ se rouhá Bohu. To jsou důsledky nesmírného jídla a pití. Prohlásil, že takové poměry měly být před □eho druhým příchodem.

Dají se mužové a ženy varovat? Přijmou světlo,anebo se stanou otro'<y cE□utě a nízkých vášní? Kristus chce, abychom sledovali vyšší cíl, než pouhé jídlo, pití a odívání. Lidé sledují tyto cíle do takové míry, až se to stalo zločinem. Tato okolnost patří mezi znamení posledních dnů, ano mezi znamení Kristova příchodu. Lidé věnují čas, peníze a sílu, jež náleží Pánu, a kterou nám svěřil, na zbytečnosti v odívání a na pamlsky zvrácené chutc:. To ubírá životní sílu a zp□5sobuje utrpení a rozk:lad. Jsme-li pro své choutky plní zkaženosti a nemoci, nemůžeme Bohu přinést své tělo

- 96

jako živou oběť.

Niusíme se poučit, jak máme jíst, pít a odívat se, abychom se uchovali ve zdraví. Udernoc je zaviněna přestupováním zdravotních zákomi přírody. □daší první povinností, kterou rnáme vůči t3ohu a bližním, je, abychom byli poslušni zákonů Božích, jejichž součásti je i zdravotní zákon. Jsme-li nemocní, zatěžujeme velmi své přátele a nemůžeme plnit své povinnosti k rodině a □ližním.Když přestupování zákona přírody přivodí předčasnou smrt, způsobíme tím zármutek a utrpení, ;□řipravujeme své okolí o pomoc, 'Kterou bychom jim v životě mohli poskytnout, olupujeme svou rodinu o pohodlí a pomoc, jež jí máme dát a t□oha okrádáme o službu, !□terou od nás v zájmu svEe slávy žádá. Nejsme pak přestupní!□y Dožího zákona v nejhoršim smyslu?

□lvša'< Důh je milostivý, soucitný, a něžný. Jakmile někdo pozná světlo o tom, že ubližuje svému zdraví hříšnými žádostmi a je přesvšdčen o hříchu, činí pokání a touží po odpuštění. Důh přijme tuto ubohou oběť. Ó jak je milosrdný, že nepohrdne zbytkem poskvrněného života, který Mu trpící, 1<ající hříšník přináší. Ve své milosti zachraňuje tuto duši skrze ohen. □však ja'tá je to nízká, ubohá oběť pro čistého a svatého E3oha, když nesprávné zvy'□y hříšných chutí ochromily ušlechtilá schopnosti a veškeré úsilí je zvráceno a tělo i □luše znehodnoceny.

ZDRAVOTNÍ ÚST□IV

Vel'□é reformační dílo rnusí jít vpřed. Zdravotní ústav v !3attle Creeku byl zřízen pro úlevu trpícím, pro rozšíření světla, pro povzbuzení badatelského úsilí a pro rozmach reformy. Tento ústav se opírá o zásady zcela odlišné od zásad jiných u nás vybudovaných hygienických institucí. Jeho přátelé a r□ředstavitelé nechtěli vydělávat peníze. Spravují jej podle svého sv□domí, z náboženského stanoviska a usilují o uplatnění zásad biblic!té hygieny. Většina podobných ústavů vychází z jiných zásad, je '□conzervativní a lide□n vychází vstříc jen napůl cesty□ to vše jen pro větší počet zákazníků a co nejvíce peněz.

Zdravotní ústav v Cattle Cree'Ku spočívá na pevných náboženských zásadách. Jeho správcové uznávají Boha jako skutečného vlastníka. Lékaři a pomocníci očekávají od něho pomoc a podle nejlepšího svědomí snaží se žit v jeho bázni. Z toho důvodu stojí tento ústav na pevném zá1<ladu. Když se slabí, trpící, lidé dovědí, že ředitel, správcové, lékaři a pomocníci Ustavu je ošetřují s bázní Boží, budou se cítit bezpečnPji než v ostatních ústavech.

Kdyby pracovníci Zdravotního ústavu v QattlA Creeku měli opustit čist□: vznešené zásady biblické pravdy a napodobovat teorie a praxi vedoucích ostatních institucí, kde léčí nemocné jen pro peníze, a kde vedoucí nedbají na vznešené náboženské stanovisko, pak by neprovázelo zvláštní

- 97

□oží požehnání tento ústav. Toto zařizení Bůh určil za jedno z největších požehnání pro připravu lidu na dokonalost před Bohem. Mají-li muži i ženy dosáhnout této dokonalosti, musí mit tělesnou i duševní silu, aby ocenili vznešené pravdy Božího slova a dosáhli stádia, aby mohli poznat nedokonalost své mravní povahy. Musí se vší vážností uslovat o reformu, aby mohli mít obecenství s Bohem. Kristovo náboženství nesmí ustoupit do pozadí a jeho svaté zásady nesmí být snižovány podle zájmu kterékoli a jakkoli populární třídy. Poklesneli úroveň pravdy, pak se v tomto ústavu neplní vůle Boží.

S pacienty bychom však neměli diskutovat o zvlášťnich bodech naší víry. Jejich mysl nemá být zbytečně napinána přemýšlenim o tom, co nás dělí od jiných, nebudou-li si to ovšem □sami přát; měli bychom velice dbát o to, abychom nezneklidnovali mysl trpicich vnucováním našeho zvlášťniho vyznání. Zdravotní ústav není místem pro diskuse o bodech naší viry, v nichž se lišime od ostatního náboženského světa. V ústavu se konají modlitební shromáždění, k nimž mají přístup všichni podle jejich volného rozhodnutí. Je však mnoho toho, na čem z biblického stanoviska můžeme setrvat

, aniž bychom se dotkli odlišných názorů. Tichý vliv vykoná více, než otevřený spor.

Někteří světitelé soboty, byli toho názoru, že musí v úvahách pro modlitební shromáždění mluvit o sobotě a trojandělském poselství, jinak se necítili volní. To je pi□íznačné pro lidi úzkoprsé. Nemocní lidé nejsou obeznámeni s naším vyznánim, nevědí co si mají představit pod trojandělským poselstvim. Mluvením o těchto bodech,bez jasného vysvětlení jenom škodí. K lidem musime přistupovat aniž bychom obětovali jedinou zásadu pravdy. Modlitební shromáždění bude požehnáním pro pacienty, pomocníky i lékaře. Krátké a zajimavé modlitební chvile a společná shromáždění posilí důvěru nemocných v lékaře a zdravotniky. Pomocnici by neměli být připraveni o požehnání plynoucí z těchto shromáždění, když jejich práce není nevyhnutně nutná. I oni potřebují společná shromáždění a měli by se z nich těšit.

Pravidelným shromážděním nemocní lidé získávají důvěru v ústav a cití se více jako doma. A tak je připravena cesta, aby v některých srdcich mohlo vzklíčit simě gravdy. Tato shrornáždění obzvláětě zajímají vyznavače křestanství a příznivě působí i na ty, kdo jimi nejsou. Vzájemná důvěra se upevňuje a předsudky v některých případech úplně padají. Pak zbývá už jen určitá obava navštivit sobotní shromáždění. Tam, v domě Božim, je misto, abychom mluvili o svých cirkevních názorech. Tam může kazatel zdůraznit podstatné důležité body pravdy a duchem Kristovým v lásce a něžnosti zvýraznit nutnost poslušnosti vůči všem Božim požadavkům tak, aby srdce byla zasažena pravdou.

Bylo mi ukázáno, že by se dalo vykonat víc, kdybychom měli šlechetné a správně smýšlejicí lékaře, patřičně vzdělané a všestranně odborně připravené. Lékaři by měli mít mnoho trpělivosti, shovívavosti a soucitu; neboť tyto vlastnosti potřebují při styku s trpicimi, tělesně a nezříd

ka i duševně postiženými lidmi. Neni snadné získat patřičný kolektiv mužů a žen, kteři zastanou své mtsto a budou pracovat souladně, horlivě a nezištně pro blaho tr,picich. V ústavu potřebujeme lidi, kteří budou mít bázen Boží a kteří dovedou pečovat o nemocnou mysl a uplatnit zdravotni reformu z náboženského hlediska.

Kdo tu chce pracovat, měl by být posvěcen Bohu a neusilovat jen o odstranění nemocí čistě z lékařského stanoviska, ale být duchovním otcem, léčicím chorou mysl a poukazujícim hřichem obtížené duši na neklamný lék, na Spasitele, který pro nás zemřel. Nemocní lidé netrpi jen v jednom směru. Tělesnou bolest dovedou mnohem lépe snášet, než duševní utrpení. Mnozí mají obtížené svědomí a těm mohou pomoci jen zásady biblického náboženství.

Když k Spasiteli přivedli ubohého, chromého trpitele, naléhavost případu nedovolovala odklad, neboť rozklad v těle konal již své zhoubné dílo. Když si ti, kdož ho přinesli, uvědomili, že ké Kristu nemohou jít přimo, okamžitě otevřeli střechu a otvorem spustili nemocného. Náš Spasitel viděl a dobře chápal jeho stav. Věděl také, že tento ubožák mnohem více trpí duševni nemocí než tělesnou. Věděl, že největším břemenem, které jej tížilo po celé měsíce, byl jeho hřich. Zástup téměř bezdechu očekával, jak se Kristus zachová k tomuto případu, zřejmě beznadějnému, a byl udiven jeho slovy: "Oouíej, synu,w odpouštěniť jsou tobě hřichové tvoji".

Byla to nejvzácnějši slova, která mohl nemocný trpitel slyšet, neboť břímě hříchu tak těžce na něj doléhalo, že nenacházel odpočinku. Kristus odstranil břímě, které jej tisnilo: "D o u í e j", já, tvůj Spasitel, jsem přišel odpouštět hřichy. Jak rychle se mění bledá tvář trpíciho člověka! Naděje vystřidává temné zouíalství, pokoj a radost nastupuje místo pochyb a zármutku. Uklidněná a obštastněná mysl může nyní ovlivnit i trpící tělo. Tak z božských rtů slyší: "Odpouštěniť jsou tobě hřichové tvoji, vstan a choď". Tyto bezduchě, neprokrvené ruce ve snaze poslechnout vůli se pohybují a cévami proudi zdravá krev; šedá barva těla mizí a místo ní se objevuje červená barva zdraví. Údy, které dlouhá léta odmítaly poslduchat vůli, procitly k životu a chromý člověk, nyní uzdraven, bere své lože, proráží zástup, jde domů a oslavuje Boha.

Tento příklad je nám k ponaučení. Lékaíi, kteří chtějí úspěšně léčit nemocné, měli by vědět,jak ošetřovat duševně nemocné. Mohou šířit vliv, b`udou-li důvěřovat Bohu. Někteří lidé se potřebují uzdravit z tělesné nemoci dřív, než se uzdravi duševně. Jakmile tělo dostalo pomoc, lékař může úspěšně zapůsobit na svědomí pacienta a srdce bude povolnějši vlivům pravdy. Pracovníci Zdravotniho ústavu jsou v

nebezpečí, že ztratí ze zřetele cíl, pro který tento ústav adventisté sedmého dne postavili a že budou pracovat jen podle světských zásad a napodobovat jiné ústavy.

Náš zdravotnt ústav nebyl zřízen proto, abychom vydělávali peníze, i když jsou velice nutné pro úspěšný chod ústa

- 99

vu. Všichni by měli šetřit prostředky, aby nebyly zbytečně utráceny. Mělo by jich však být dostatek pro všechny nutné potřeby, které pokud možno, usnadní práci pracovníkům a obzvlášťě lékařům. A správcům ústavu by měly být poskytnuty všechny potřebné vymoženosti, které slouží úspěšné léčbě nemocných.

S trpícím nutno zacházet s největším soucitem a něžností. Lékaři by však měli být rozhodní a neměli by připouštět, aby jim nemocní diktovali léčbu. Pevnost u lékařů je nutná pro blaho trpících. K této pevnosti však nutno přidat ohleduplnou zdvořilost. Lékař ani zdravotní pomocník by se neměl přít s trpícím člověkem, nebo užívat unáhlená, dráždivá nebo nelaskavá slova, at už trpitel mluví jakkoli.

Jedním z hlavních cílů našeho zdravotního ústavu je usměrnit nemocné, hříchem obtížené duše k onomu velikému Lékaři, jedinému zdroji zdraví, a obrátit jejich pozornost k nutné reformě z náboženského stanoviska, aby již déle nepřestupovali zákon Boží svou hříšnou povolností. Když se podaří probudit mravní citlivost pacientů, že si uvědomí svoje provinění proti svému Stvořiteli tím, že si přivodili nemoc povolováním chuti a ponižujícím vášním, po návratu ze Zdravotního ústavu, nechtějí opustit poznané nové zásady, ale i doma podle nich žijí, mohou být z nich zdravotní reformátoři. Je-li podnícena mravní citlivost, nemocní jsou rozhodnuti setrvat při přesvědčeném svědomí, a poznají-li pravdu, budou podle ní žit. Budou mít pravdu, šlechtěnou zásadnost při uskutečňování pravd, s nimiž souhlasí. A jeli mysl spokojena v Bohu, tělesné podmínky budou příznivější .

Největší zodpovědnost spočivá na sboru v Battle Creeku, aby žil a chodil ve světle a zachoval si prostotu a odloučenost od světa, aby vliv jeho členů byl mocným svědectvím o pravdě všem, kteří navštěvují naše shromáždění. Je-li sbor v Battle Creeku bezduchým, pyšným a nad prostotu pravé zbožnosti povzneseným společenstvím, zahleděným do světa, jeho vliv bude odvádět od Krista a oslabovat i ty nejvznešenější a nejpodstatnější pravdy Písma. Členové tohoto sboru mají mnoho příležitostí čerpat z přednášek lékařů Zdravotního ústavu. Mohou ziskat poučení o významných otázkách zdravotní reformy, ovšem budou-li chtít. Avšak Battle-Creekský sbor, který halasně vyznává pravdu, daleko zaostává za sbory, jimž se nedostalo tolik předností. Neochota sboru žit podle světla zdravotní reformy znechucuje lékaře i přátele Zdravotního ústavu. Kdyby tento sbor projevil větší zájem o reformu, které jim Bůh sám poslal, aby je připravil na svůj příchod, jejich vliv by byl desetkrát větší, než je nyní.

Mnozí, kteří se přiznávají ke Svědectvím, nedbají o jejich světlo. K otázkám zdravého odívání se chovají velice lhostejně a mnozí pohrdlivě, protože jim to případá jako nějaká těžká obět. Já však děkuji Bohu za tento kříž. To je právě to, co potřebujeme, má-li vyniknout rozdíl mezi lidem zachovávajicím přikázání Boží a mezi světem. Reforma 0 odívání nám sluší tak, jako modré stuhy starému Izraeli. Lidé pyšní a ti, kteří nemají nijaké lásky k svaté pravdě,

- 100

která je může oddělit od svéta, projeví to svými skutky. Bůh nám ve své prozřetelnosti dal světlo zdravotní reformy, abychom ji chápali v celém jejim dosahu, abychom žili podle jejího světla a abychom správným vztahem k životu dosáhli zdraví, mohli oslavovat Boha a být k požehnání jiným.

Sbor v Battle Creeku nepodporoval svým příkladem náš ústav. Neuctili světlo zdravotní reformy a nežili podle ní ve svých rodinách. Kdyby se členové řidili světlem, jež jim Bůh dal, nemuselo být v rodinách tolik nemoci. Nedbali na světlo jako starý Izrael a právě tak jako on neviděli nutnost sebeovládání. Synové izraelští chtěli maso a pravili: Bez masa zemřeme, tak jako říkají mnozí dnes. Bůh dal odbojným Izraelským maso, ale současně i zlořečenství. Tisíce zemřely, dokud bylo ještě maso v jejich zubech. Máme příklad starého Izraele a výstrahu, abychom si nepočínali jako oni. Jejich zprávy o nevěře a vzpouře jsou zaznamenány proto, abychom nešli v jejich šlépějích a abychom nereptali proti Božím požadavkům. Jak můžeme být tak lhostejní? Jak můžeme jít po svých cestách kam nás naše oči vedou a jak můžeme zacházet stále dál, jako Izraelští? Bůh nemůže vykonat pro svůj lid veliké véci pro tvrdost srdce a hříšnou nevěru.

Bůh není přijimač osob, nýbrž z každého pokolení přijímá ty, kdo se bojí Hospodina a činí spravedlnost; zatím co reptáci, nevěřící a odbojní lidé nejsou v jeho přízni a nemají podíl na jeho požehnáni zaslíbenim těm, kdož milují pravdu a podle ní žijí. Ti, kdo nemají světla a nenásledují je, nýbrž přehlížejí Boží požadavky, poznají, že jejich požehnáni se změní ve zlořečenství a jejich dary v niveč. Bůh chtěl, abychom se naučili pokoře a poslušnosti tím, že budeme čisti dějiny starého Izraele, který byl jeho vyvoleným a zvláštním lidem, který si však přivodil vlastní záhubu tím, že šel po svých cestách.

Příkazy Pisma neškodí zdraví těla ani duše. Vliv Ducha Božiho je nejlepšim lékem pro nemocné muže i ženy V nebi je jenom zdraví. Čim hlouběji pociťujeme nebeské vlivy, tim bezpečnější bude uzdravení věřicích nemocných. V některých jiných zdravotnich ústavech doporučují zábavy, tanec a rozptýlení, mají však strach z náboženského zájmu pacientů. Teorie Dr. Jacksona je v tomto ohledu nejen mylná, ale přímo nebezpečná. A přece ji rozšiřuje takovým způsobem, že kdybychom se řidili jeho pokyny, trpicí lidé by dospěli k závěru, že jejich uzdravení co nejméně závisí na přemýšlení o Bohu a nebesích. Je pravda, že jsou lidé duševně vyšinutí, kteří se pokládají za velice zbožné, ukládají si posty a modlitby a poškozují si své zdraví. Tito lidé podléhají klamu. Bůh to od nich nežádá. Mají íarizejskou spravedlnost, která nevyplývá z Krista, nýbrž z jejiho vlastního nitra. Své spasení si zakládají na vlastnich skutcich a snaží se získat si svými zásluhami nebe, místo aby po způsobu véech hříšniků spoléhali jedině na zásluhy ukřižovaného a zmrtvýchvstalého Spasitele. Kristus a pravá zbožnost dnes i na věky bude zdravím pro tělo i silou pro duše.

Mrak, který zastiňoval náš Zdravotní ústav se zvedá

- 101

a Boží požehnání provázelo úsilí zbudovat ho na správném z kladu a napravit omyly těch, kteří svou nevěrností jej ve nali do těžkostí a znechutili jeho přátele.

Ti, kteří své úroky i úspory odkázali dobročinnému úč lu ústavu, udělali šlechetnou věc, kterou nemine odměn Všichni, kteří neudělali nějaký převod majetku, a moh by tak udělat, měli by při první příležitosti přispět vše nebo aspoň z části, jak to udělala většina majitelů cennýcn papírů a jak to vyžaduje vzrůstajíeí zájem a služba tohoto ústavu. Všichni, obzvlášťě ti, kteří ještě tak neučinili, měli by i nadále podporovat toto dílo.

Viděla jsem, že mezi naším lidem bylo mnoho nadbytku, jehož část by měla být vénována Zdravotnímu ústavu. Viděla jsem také, že v našich řadách máme poctivé chudé lidi, kteří jsou nemocní a trpíeí a očekávají od ústavu pomoc, avšak nemají, čím by zaplatili za ubytování, léčbu i jiné. Za poslední tři roky ústav těžce zápasil s dluhy a nemohl ošetřovat ve větším rozsahu nemocné zdarma. Jistě by se líbilo Pánu, kdyby všichni naši lidé, kteří mohou štědře podpořit ústav, aby se dostal do příznivé situace a mohl pomáhat pokorným a pomoci zasluhujícím chudým lidem z Božího lidu. V souvislosti s tím jsem viděla, že se Kristus ztotožnuje s trpícím lidstvem a že to, co jsme měli možnost konat, že jsme dělali pro nejmenší z jeho dítek, které nazývá svými bratry, a že to konáme pro Syna Božího.

V

"Tedy dí Král těm, kteříž na pravici jeho budou: Pojdtež, požehnaní Otce mého, dědičně vládněte královstvím vám připraveným od ustanovení světa. Nebo jsem lačněl, a dali jste mi jísti, žíznil jsem, a dali jste mi píti, hostem jsem byl, a přijali jste mne, nah, a přioděli jste mne, nemocen jsem byl, a navštívili jste mne, v žaláři jsem seděl, a přicházeli jste ke mně. Tedy odpovědí jemu spravedliví řkouce: Pane, kdy jsme tě viděli lačného, a krmili jsme, neb žíznivého a dávaliť jsme píti? Aneb kdy jsme tě viděli hostě, a přijali jsme, neb nahého, a přioděli jsme? Aneb kdy jsme tě viděli nemocného neb v žaláři, a přicházeli jsme k tobě? A odpovídaje Král, dí jim: Amen pravím vám; Jelikož jste to činili jednomu z bratří těchto mých nejmenších, mně jste učinili. Potom i těm na levici dí: Jděte ode mne, zlořečení, do ohně věčného, kterýž jest připraven ďáblu i andělům jeho. Nebot jsem lačněl, a nedali jste mí jísti, žíznil jsem, a nedali jste mi píti, hostem jsem byl, a nepřijali jste mne, nah, a nepřioděli jste mne, nemocen a v žaláři, a neposloužili jsme tobě? Tedy odpoví jim, řka: Amen pravím vám: Jelikož jste toho nečinili jednomu z nejmenších těchto, ani mně jste nečinili. I půjdou tito do trápení věčného, ale spravedliví do života věčného". Mt 25, 34-46.

Pozvednout zdravotní ústav z jeho žalostného postavení na podzim roku 1869 na jeho přítomné, blahodárné a nadějné postavení vyžadovalo obětí, o nichž jeho přátelé vědí jen málo. Dluh tehdy dosahoval třicettisíc dolarů a měl jen osm platících pacientů. Ještě horši však bylo jednání dří

vějších správců, neboť znechucovali přátele ústavu, tak

- 102

že tito neměli nijakou chuť splácet jeho dluhy, nebo doporučovat nemocným, aby podporovali ústav. Bylo to v této nepříznivé situaci, kdy se můj manžel rozhodl ústav prodat, vyplatit dluhy a zbytek po vyplacení dluhů vrátit účastníkům podle množství vložených peněz. Jednoho rána však při ranní modlitbě Duch Boží mu ukázal východisko, když prosil o Božl vedení v záležitosti ústavu, tak že ještě na kolenou volal: "Pán obhájí každé slovo, které promluvil ve vidění ohledně Zdravotního ústavu☐ dostane se z nynější situace a bude slavněvzkvétat".

Od té chvíle jsme se chopili dlla se vší vážností a bok po boku jsme pracovali v zájmu ústavu, abychom odráželi vliv sobeckých lidí, kteří připravili všecky obtíže. Dali jsme ze svých prostředků, abychom dali tak příklad jiným. Povzbuzovali jsme šetrností a pilnosti všechny pracovníky ústavu a žáda-

li jsme, aby lékaři a ošetřovatelé odváděli co nejvíc práce za menší mzdu, dokud ústav nebude mIt opět důvěru našeho lidu. Přinášeli jsme jasné svědectví proti projevům sobectvi ať šlo o kohokoli v ústavu a kárali jsme zlo. Věděli jsme, že Zdravotní ústav nebude mít úspěch, dokud na něm nespočine Božl požehnání. Bude-li je provázet požehnání, přátelé dlla budou mít důvěru, že jde o dílo Boží a budou přinášet prostředky, aby to byl živý podnik a mohl splnit záměr Boží.

Lékaři a někteřl pomocníci šli do díla se vší vážností. Byli pilní za velice obtížných okolnosti. Doktoři Ginley, Chamberlain a Lamson pracovali se vší opravdovostí a energií za malou mzdu, jen aby pozvedli tento upadající ústav. A díky Bohu, původní dluh byl zaplacen a pro ubytování pacientů bylo lze zakoupit další prostory. Náklad časopisu Zdravotní Reformátor, který je základem úspěchu tohoto ústavu, se zdvojnásobil a stal se živým časopisem. Důvěra v ústav byla u většiny našeho lidu plně obnovena a v ústavu bylo během roku dost nemocných, kteří mohli být dobře ubytováni a našimi lékaři náležitě ošetřeni.

Je to velice žalostná skutečnost, že první správcové ústavu jednali tak, že se téměř utopili v dluhu a malomyslnosti. Avšak finanční ztráty, které úěastníci pocítili a litovali, byly malé v porovnání s úsilím, překonáváním překá□ek a péčí, které jsme s manželem bezplatně přinášeli a které lékaři a pomocníci konali jen za nepatrnou mzdu. Do ústavu jsme vložili patnáctset dolarů, což je jen nepatrná částka v porovnání s námahou, kterou jsme vynaložili v důsledku dřívějších liknavých správců. Když ústav nynl stojí na vyšší úcovni a má vlce pacientů, než kdykoli předtím, jeho jmění má větší hodnotu□než všechny peníze do něho vložené. Po nápravě dřívějšlch omylů, ti, kteří ztratili dřívějši důvěru, nemajl nynl výmluvy pro své obavy. Projevují-li dále nedostatek zájmu, pak proto, že se dajl spíše vést předsudky, než rozumem.

Z Boží prozřetelnosti bratr A věnoval značnou částku i své síly Zdravotnímu ústavu. Měl nezištný zájem o pokrok ústavu a nešetřil svých sil. Bude-li cele spoléhat na Boha a bude-li mít v něm svou sílu a rádce, může být ku požehnáni lékařům, pomocníkům i nemocným. Svůj zájem spojil se vším co souvisí s ústavem a byl požehnáním pro jiné, radostně nesa břemena, kterých nebylo málo a nebyla lehká. Byl k požehnání jiným a tato požehnání se mu znovu vracela.

Avšak bratr A je v nebezpečí, že převezme na sebe břemena, jež by mohli a měli nést jiní. Neměl by se přetěžovat tím, co mohou dělat ti, jejichž čas není tak drahý. Měl by jednat jako ředitel a správce. Měl by šetřit silou, aby svým zkušeným úsudkem mohl v práci usměrnovat jiné. Je to nutné, aby si v ústavu zachoval vlivné postavení. Jeho zkušenost moudrého a hospodárného správcovství je velice vlivné postavení. Jeho zkušenost moudrého a hospodárného správcovství je velice cenná. Je však v nebezpečí, že svůj zájem bude přiliš prosazovat na úkor rodiny a že všechny své sily věnuje ústavu, přebiraje přiliš mnoho odpovědnosti na sebe, jak to dělal i můj manžel. Zájem mého manžela o zdravotní ústav, vydavatelství a o dílo všeobecně byl tak velký, že klesl pod touto tíhou a byl nucen na čas přestat pracovat, zatím co při menší péči o tyto ústavy a při větším zájmu o rodinu, nemusel být jednostranně přepracován. Byl by si zachoval silu, aby mohl nerušeně pracovat dál. Bratr A je muž pro toto místo. Neměl by to však dělat jako můj manžel, když okolnosti nejsou tak příznivé aby mohl věnovat všechny své síly vedení. Bůh nežádá ani od mého manžela,ani od bratra A, aby se zřekli radostí rodinného života, aby přestali pečovat o domov a rodinu a věnovali se výhradně těmto důležitým ústavům.

Za poslední tři nebo čtyři léta někteří bratři měli zájem o zdravotní ústav a usilovali přivést jej do lepší situace. Některým však chyběl rozhled a zkušenost. Ookud bude bratr A jednat nesobecky a bude se přidržovat Boha, Pán mu bude pomocnikem a rádcem.

Lékaři zdravotniho ústavu by neměli přebirat práci pomocného personálu. Neměli by obsluhovat koupelnu, nebo tělocvičnu a neměli by utrácet své sily na to, co mohou dělat jiní. Neměli by chybět pomocníci, kteří by podávali nemocným jídlo a provázeli ty, kteří doprovod potřebují. Lékaři by měli šetřit svou silu, aby mohli úspěšně konat povinnosti svého povolání. Měli by říct jiným, co mají dělat. Jeli nedostatek těch, jimž by toto dílo mohlo být svěřeno, měli bychom zaměstnat schopné lidi, důkladně je poučit a za jejich práci je patřičně odměnit.

Nikdo by neměl být zaměstnán, kdo nechce pracovat nesobecky v zájmu ústavu, ale pracovníci by měli být za své služby přiměřeně zaplaceni. Měli bychom mít dostatek pracovních sil, obzvlášťě v letním období, aby se nikdo nemusel přepracovávat. Zdravotní ústav by vyšel z tísnivých situací a lékaři a pomocnici by neměli být nuceni vynakládat nadměrnou námahu a tolik sebezapření, jako v době, kdy toto dílo bylo v těžkostech v důsledku nevěrných lidí, kteří ho přivedli téměř na zmar.

Bylo mi ukázáno, že lékaři našeho ústavu by měli být mužové a ženy viry a duchovnosti. Měli by pevně douíat v

Boha. Mnozí nemocní přicházejí do ústavu, když si svou hříš□nou neukázněností přivodili nemoce téměř všeho druhu. Tat□ skupina lidí nezasluhuje takový soucit, jakého si časti vyžaduje. A je krajně

namáhavé pro lékaře věnovat čas síly těmto lidem, kteří jsou tělesně, duševně i mravně seš□ lí. Je však třída těch, kteří v nevědomosti přestupoval; přírodní zákony. Nadměrně pracovali, nadměrně jedli, nebo□ to bylo zvykem. Mnozí vyzkoušeli mnoho léků od mnoha léka□ řů, které jim však nepomohly a navíc jim jen uškodily. Vy□ čerpalo je zaměstnání, společnost i jejich rodiny, a jak□ do posledniho útočiště přišli do Zdravotního ústavu se sla□ bou nadějí, že najdou úlevu. Tato třida potřebuje soucit. Měli bychom je ošetřovat s největší něžností a objasnit jim zákony správného života, aby je přestali porušovat a aby sebeovládáním vyhli se utrpení a nemoci. Nemoc je trestem za přestupování přirodnich zákonů.

Dr. B se příliš nehodí za lékaře ústavu. Nemá zájem o lidi tělesně zchátralé, duševně i mravně slabé, a je toho přesvědčení, že léčit takové by bylo ztrátou času. V mnoha případech to tak být může. Neměl by se však dát znechutit a odradit nemocnými a trpícími pacienty. Neměl by ztrácet svůj soucit, lásku a trpělivost a domnivat se, že svůj život promarňuje oáetřováním těch, kteří nikdy nedocení vynakládanou námahu a kteří nebudou k požehnání společnosti ani po uzdravení, nýbrž půjdou za svými sobeckými cíli, které je připravily o zdraví. Dr. B by neměl být unaven a znechucen. Měl by pamatovat na Krista, který přicházel do přimého styku s trpícím lidstvem. Ať si nemocní v mnoha případech sami přivodili nemoc svým hříšným jednáním a přestupováním přirodních zákonů, Ježíš se slitoval nad jejich slabostí a když přišli k Němu s nejtěžší nemocí, neštitil se jich a nebál se, že se od nich nakazí, nýbrž svým dotekem zapudíl nemoc.

"A když vcházel do nějakého městečka, potkalo se s ním deset mužů malomocných, kteříž stáli zdaleka. A pozdvihše hlasu, řekli: Ježíši přikazateli, smiluj se ňad námi. Kteréžto on uzřev, řei□ jim: Jdouce, ukažte se kněžim. I stalo se, když šli, že očištěni jsou. Jeden pak z nich uzřev, že jest uzdraven, navrátil se, s velikým hlasem velebě Boha. A padl na tvář k nohám Jeho, díky čině Jemu. A ten byl Samarián. I odpověděv Ježíš, řekl: Zdaliž jich deset není očištěno? A kdež jich devět? Nenalezli se, aby vrátíce se, chválu Bohu vzdali, jedině cizozemec tento? I řekl jemu: 'Nstana, jdi, vira tvá tě uzdravila".

To je poučením pro nás všechny. Tito malomocní byli tak nahlodáni nemocí,, že byli vyloučeni ze společnosti, aby nenakazili jiné. Uředníci jim vymezili určitý prostor. Ježíš přišel do jejich blizkosti a oni ve svém velkém utrpení volali k tomu, který jim mohl pomoci. Ježíš jim přikázal, aby se ukázali knéžím. U víře se dávají na cestu důvěřujice, že moc Kristova je uzdraví. Cestou si uvědomují, že jsou zbaveni strašné nemoci. Jen jeden však cítil vděčnost, jen jeden citil,jak je zavázán Kristu za své uzdravení. On jediný se vrací a chválí Boha. V pokoře a v hluboké vděč

nosti padá ke Kristovým nohám. A tento muž byl cizincem□ ostatních devět byli Židé.

Pro tohoto jediného člověka, který uměl správně použít požehnání zdraví, Ježíš uzdravil všech deset. Devět z nich odešlo aniž ocenili milost jim prokázanou a ani nepoděkovali Ježíši za uzdravení.

I lékaři Zdravotního ústavu budou snad někdy takto odměněni za své úsilí. Lékaři by měli být spokojeni i když by třeba každý desátý pacient ocenil správně jejich úsilí vrátit jim zdraví. Je-li zachráněn jediný život z deseti a jediná duše ze sta spasena pro království Boží, všichni pracovníci ústavu budou plně odměněni za všechno své úsilí. Všechna jejich úzkost a péče se cele neztratí. Když Král slávy, Majestát nebes, pomáhal trpícímu lidstvu a jen málo kdo ocenil jeho božskou pomoc, lékaři a pomocníci ústavu by neměli naříkat, jestliže □ejich nepatrné úsilí není všemi patřičně oceněno.

Dylo mi ukázáno, že těch devět, kteří se nevrátili a neoslavovali Boha, představuje některé světitelé soboty, kteří přišli do ústavu jako nemocní. Přijímají velkou péči a měli by si uvédomit obavy a námahu lékařů a měli by být posledními, kteří by jim působili zbytečnou starost a těžkosti. Žel však, že musím říci, že často nejnevlídnější nemocní v Zdravotním ústavu jsou z našich řad. Naříkají víc,než všichni ostatní. Lidé ze světa a křesťané jiných denominací dovedou lépe ocenit snahy o jejich uzdravení, než mnozí světitelé soboty. Když pak se vracejí do svých domovů, více propagují Zdravotní ústav, než světitelé soboty. A někteří z těch, kteří nejsou spokojeni a naříkají nad vedením ústavu požívali výhod zlevněného ošetřování.

Pro lékaře a pomocníky to bylo velice znechucující; měli by však pamatovat na Krista, svůj velký vzor a nedat se odradit od dobročinnosti. Je-li jeden mezi mnohými vděčný a šíří-li dobré dílo, měli by děkovat Bohu a být tím nadšeni. Ten jeden může být cizinec a může vznikout otázka: Kde je těch devět? Proč všichni světitelé soboty nemají zájem o Zdravotní ústav a nepodporují jej? Někteří světitelé soboty mají jen tak nepatrný zájem, že i při bezplatném ošetření v ústavu mluví před nemocnými neuctivě o prostředcích používaných na léčbu. Kéž by si tito lidé uvědomili své jednání. Pán hledí na ně jako na oněch devět malomocných, kteří se nevrátili vzdát mu chválu. Cizí konají svou povinnost a oceňují úsilí vynakládané na jeich uzdravení.

Dr. B by měl být zdvořilý a laskavý, aby zbytečně nezraňoval city trpících. Je otevřený, čestný, svědomitý, upřímný a horlivý. Dobře rozumí nemocem, ale měl by důkladně se naučit zacházet s nemoc-

nými. Potřebuje určité zjemnění způsobu v jednání s pacienty a v rozhovorech pozornější výběr slov a příkladů.

Dr. a je velice citlivá a svou přirozeností bystrá a impulzívní povaha. Jedná příliš neuvážněně. Snaží se zmírnit svou unáhlenost a přemoci své nedostatky, musí však

- 106

ještě vynaložit mnoho úsilí. Vidí-li něco nesprávného, příliš unáhleně vyjadřuje svůj názor a nepoužívá vždy nejvhodnějších slov pro tu-kterou příležitost. Někdy tak raní nemocné, že ho nenávidí a odcházejí z ústavu se zatrpklými pocity, což je škodlivé jim i ústavu. Zřídka kdy to ně□ak dobře dopadne chová-li se někdo kriticky k tělesně i duševně trpícím. Někteří však, kteří žili ve světské společnosti a posuzují věci ze světského hlediska, dovedou se obhájit. Ani pravdu nelze mluvit ukvapeně. Je vhodný čas a příležitost promluvit, kdy slova nikoho neurazí. Lékaři by neměli být přepracováni a jejich nervový systém přetížen, neboť takový stav těla nebude příznivě ovlivnovat mysl, napnuté nervy a nedodá radostného, šťastného ducha. Dr. B se velice uzavíral jen pro ústav. Potřeboval změnu. Příležitostně měl vyjít z Battle Creeku, odpočinout si a jít na návštěvy nejen ty proíesionální, nýbrž cestovat tam, kde může být volně sám a kde nemusí myslet na nemocné.

Všichni lékaři Zdravotního ústavu by měli mít příležitostně možnost dostat se ze Zdravotního ústavu a to obzvlášťě ti, kteří nesou těžké břímě zodpovědnosti. Není-li však dostatek pracovních sil, nutno opatřit více pomocníků. Neměli bychom připustit, aby lékaři byli přepracováni a tím se bránilo řádnému výkonu jejich povolání. Pokud možno, měli bychom se jejich přepracování vyhýbat, neboť to odporuje zájmům ústavu. Lékaři by měli být zdraví. Nesmí onemocnět přepracováním.

Bylo mi ukázáno, že Dr. B snadno propadá znechucení. Vždy bude něco, co unavuje, mate a napíná trpělivost lékařů i pomocníků. Na to musí být připraveni a nesmí se dát unést nebo vyvést z rovnováhy. Musí být klidní a laskaví, ať se děje cokoliv. Šíří vliv, který se odrazí u pacientů□jiných států a ti budou opět šiřit o Zdravotním ústavu bud dobré nebo zlé zprávy. Vždy by měli pamatovat na to, že mají co činit s muži a ženami duševně nemocnými, kteří přes-to,že vidi věci v nesprávném světle, jsou přesvědčeni, že vše chápou dokonale. Lékaři by si měli uvědomit, že mírná odpověd odvrací hněv. V ústavu pro nemocné nutno jednat krajně slušně, máme-li úspěšně léčit nemocnou mysl a pomáhat nemocným. Mohou-li lékaři zůstat klidní i v bouřích nerozvážných slov, dovedou-li ovládat svého ducha i při provokaci a urážkách, pak□jsou skutečnými vítězi: "Lepší ... kdož panuje nad mysli svou, nežli ten, kterýž dobyl města" Ovládat vlastní já a vášně podřídit vůli, je největším vítězstvím, které mohou lidé dosáhnout.

Dr. B není zasleeen vůči své vlastní povaze. Zná své slabosti a když pocituje tlak, chce to odrazit a obrátit se zády k bojišti. Tím však nic nezíská. Je v situaci, kde prostředí a tlak okolností rozvíjejí silný tlak na jeho povahu, z níž musí být odstraněna hrubost. Útěk z boje neodstraní povahové kazy. Kdyby utekl z ústavu, tím by neodstranil ani nepřemohl slabé stránky své povahy. Čeká jej přemáhání těchto slabostí, chce-li být mezi těmi, kteří jsou bez vady před trůnem Božím, kteří přišli z velikého soužení a umyli roucho své povahy a zbílili je v krvi Beránkově.

- 107

Všechno nám bylo k tomu připraveno. Za velikou cenu byla otevřena studnice a je na nás, abychom my, před Bohem nedokonalí, byli obmyti. Pán nechce tyto skvrny odstranit bez toho, že by nás nechal jen přihlížet. Musíme svá rducha umýt v krvi Beránka. Vírou můžeme uchopit zásluhy Kristovy krve a jeho milostí a mocí můžeme mít silu přemoci své omyly, povahové nedokonalosti a zvítězit, když jsme si svá rducha umyli v krvi Beránkově.

Dr. B by se měl denně snažit sebepoznávat a pěstovat zdvořilost a jemnost svých způsobů. Ve svých projevech příliš často sklouzává na nízkou úroveň□ vliv jeho slov nepovznáší. Měl by pamatovat, že má co činit s různými lidmi a že dojmy, které šíří, půjdou i do jiných států, což bude mit vliv na pověst ústavu. Ošetřovat duševně i tělesně nemocné lidi je vznešené dílo. Lékaři ústavu potřebují velikou moudrost, chtějí-li léčit tělo prostřednictvím duše. Málo kdo si však uvědomuje jakou mocí působí mysl na tělo. Veliký díl nemocí, které sužují lidstvo, má svůj původ v mysli a může být odstraněn uzdravením duše. Je mnohem více lidí duševně chorých, než si myslíme. Srdeční choroby působí mnoho nepříjemností zažívacích, protože duševní neklid ochromuje činnost zaživaciho ústrojí.

Chce-li lékař oslovit takové nemocné, musí mít soudnost, trpělivost, vlídnost a lásku. Trpící, nemocné srdce, zneklidněná mysl, potřebuje vlidné ošetřování. Takoví lidé mohou být uzdraveni jen něžným soucitem. Lékaři by měli předně ziskat jejich důvěru a pak jim poukázat na Velikého Lékaře. Mohou-li obrátit svou mysl k Nositeli břemen a mohou-li důvěřovat, že bude mit o né zájem, léčba nemocého těla i duše je zajištěna.

Jiné zdravotní ústavy žárlivě hledí na Zdravotní ústav v Battle Creeku. Svou práci konají na světském základu, zatím co vedoucí Zdravotního ústavu pracují na základě náboženském a uznávají Boha za svého Pána. Nepracují sobecky pro zisk, nýbrž pro Krista a pro lidi. Snaží se nemocným lidem uzdravit nemocnou mysl a trpící tělo tím, že obracejí jednotlivce ke Kristu, Přiteli hříšniků. Neopomíjejí náboženství, důvěřují v Boha a závisí na něm. Nemocní jsou usměrněni k Ježíši. Když lékaři učinili všechno v prospěch nemocných, prosí Boha, aby podpořil jejich úsilí a trpícím vrátil zdraví. V několika případech tak Bůh učinil jako odpověď na modlitbu viry. A on to bude dělat i dále, budouli věřit a budou-li cele v Něho důvěřovat. Zdravotní ústav bude mtt úspěch, neboť Bůh ho podpirá. Když ústav provází jeho požehnání, pak jistě bude prosperovat a poslouží k mnohému dobrému. Jiné ústavy si uvědomí, že náš ústav má vysoké mravní měřitko a náboženský vliv. Vidí, že jeho vecoucí nejednají sobecky a podle světských zásad a žárlivě hledí na jeho přesvědčivý a působivý vliv.

- 108

NEBEZPEČÍ LICHOTIVÝCH POCHVAL

Viděla jsem, že bychom měli být dost opatrní i tehdy, když je třeba pomoci unést břemena, která tlačí lidi, aby se neopírali o vlastní moudrost a nezapomněli očekávat jedině na Boha. Není dobře pochvalně se vyjadřovat o někom, nebo velebit schopnosti některého Kristova služebníka. V den Hospodinův budou mnozí nalezeni lehcí na váze, protože byli vychvalováni. Chtěla bych varovat bratry a sestry, aby nikdy nelichotili osobám pro jejich schopnosti, protože by je to mohlo svést. Vlastní já se lehko nadnáší a lidé potom ztrácejí zprávnou rozvahu. Znovu zdůrazňuji bratřím a sestrám: Chcete-li být čisti od krve všech lidí, nikdy nelichoťte, nikdy nepřecenujte úsilí ubohých smrtelníků, protože je to může dovést k záhubě. Je nebezpečné slovy nebo činy vyvyšovat kteréhokoli bratra nebo sestru. Ať již jeho zdánlivá pokora je jakákoliv. Jestliže skutečně mají pokorného a poníženého ducha, což si Bůh velmi cení, pomozte jim ho udržet. Je jisté, že toho nedosáhnete přezíráním nebo neoceněním jejich skutečné hodnoty, avšak jen málo je těch, kteří bez škody snášejí pochvaly.

Někteří kazatelé přítomné pravdy milují vychvalování. Pochvala je povzbuzuje jako pohár vina povzbuzuje pijana. Postavte tyto kazatele do nějakého malého shromáždění, kde se nepředpokládá žádné zvláštní nadšení, oni brzy ztratí svůj zájem a horlivost a budou tak malátní v díle, jako když opilec nedostane napít. Jestliže se tito mužové nenaučí pracovat bez dráždidla pochvaly, nebudou skutečnými a opravdovými pracovníky.

, , POMOC BLOUDICIM

Bratři C a D při spravování cirkevních záležitostí v Battle Creeku v některých ohledech zklamali. Jednali příliš podle vlastního mínění a nespoléhali cele na Boha. Nesplnili své povinnosti tím, že nevedli sbor k Bohu, k prameni živých vod, kde mohli ukojit jeho potřeby a duševní hlad. Obnovujicí, posvěcující vliv Ducha Svatého, který by dal klid a naději zmitanému svédomí a duši vrátil zdraví a štěstí, nebyl prvořadým cílem. Dobrého cíle podle původního předsevzetí nebylo dosaženo. Tito bratři mají příliš mnoho chladného kriticizmu při posuzování jednotlivců, kteří chtěli být členy sboru. V srdcích těchto sloužících bratří nebyl duch pláče s plačícími a radování se s radujícími, jak tomu mělo být.

Kristus se ztotožnil s potřebami těch, které přišel vykoueit. Jejich potřeby a jejich utrpení byly jeho. Praví: "Nebot jsem lačněl a dali jste mi jísti, žíznil jsem a dali jste mi piti, hostem jsem byl a přijimali jste mne. Byl jsem nahý a přioděli jste mne. Nemocen jsem byl a navštívili

- 109

jste mne, v žaláři jsem byl a přicházeli jste ke rnně" Boží služebníci měli by mít srdce plné něžného soucitu a upřímné lásky ke všem Kristovým následovriíkům. Měli by projevovat takový zájem, jaký ukázal Kristus v péči o ztracenou ovci; Měli by následovat Kristův přiklad, být soucitní, něžní, laskaví a milosrdní jako je Kristus k nám.

Víra, lásl<a a naděje jsou velké zdroje mravní sily v srdci člověka. Jestliže tyto nejsou činné, kazatel může být sebevážn❑jší a sebehorlivější, Bůh nepřijrne jeho dílo a on nemůže být užitečný církvi. Kristův služebnik, který lidem nese slavné Boží poselství, měl by vždy jednat správně❑ laskavě a chodit pokorně před Bohem. Kristův duch v jeho srdci obživí každou duševní schopnost, aby mohl sytit a chránit ovce jeho pastvy jako vzorný a pravý pastýř. Láska je zlatým řetězem, který váže věřící srdce jedno s druhým ve svazek přátelství, stálosti a která spojuje duši s Bohem. Mezi bratřími je yelký nedostatek lásky, soucitu a láskyplné něhy. Kristovi učednici jsou až příliš chladní a nesrdeční. Jejich srdce nejsou vůbec propletená něžným soucitem a opravdovou láskou. Nejčistší a nejvznešenější oddaností Bohu je ta, která se projevuje v nejvážnějších službách a v úsilí získat duše pro Krista. Důvod proč kazatelé, zvěstující přitomnou pravdu nemají větší úspěch spočívá v tom, že jim chybí a velice chybí vira, naděje a láska. Jsou těžkosti, zápasy, sebezapření a skryté bouře v srdci, které nás všechny postihují a které musíme snášet. Budeme plakat a rmoutit se nad svými hříchy, budeme mit stále boje a budeme muset bdít. Budou nás svirat výčitky svědomí i hanba pro naše nedostatky.

Nechť služebnici kříže našeho drahého Spasitele nezapomínají na svoji zkušenost v těchto věcech, nechť však ustavičně pamatují, že jsou jen lidmi omylnými s podobnými vášněmi, jaké trápí jejich bratry. Když jim chtějí pomáhat, musí vytrvat ve svém úsilí, činit jim dobře a své srdce musí mít naplněno soucitem a láskou. Musí proniknout k srdcim svých bratří, pomoci jim tam, kde jsou slabí a kde nejvíce potřebují pomoci. Ti, kteří jsou v službě Slova, měli by přEmoci své hrdé, pyšné nevěřící srdce, jestližechtějí totéž vidět u svých bratří. Kristus vykonal pro vás vše, protože jsme byli bezmocní. Byli jsme spoutáni řetězy temnosti, hříchů a zouíal□tví a proto jsme nemohli pro sebe nic vykonat. Jen uplatňováním víry, naděje a lásky dostane se nám vždy větší dokonalosti a svatosti. Naši bratři pociťují tutéž potřebu pomoci, jako jsme cítili my. Neměli bychom

zbytečně i<ritizovat, ale měli bychom dovolit, aby láska Kristova nás pudila k velkorysému a něžnému soucitu, abychom rnohli nad bloudícími a od Boha se odvracejícími plakat. Velká je cena člověka, možno ji hodnotit jen cenou výkupného. Jen Golgata, Golgata, Golgata nám vysvětlí cenu člověka.

- 110

SOBOTNÍ ŠKOLA

Životní zbožnost je zásada, kterou nutno pěstova□. Boží moc může pro nás učinit to, co nemohou dosáhnout všechny systémy světa. 0okonalost křesťanského charakteru závisí cele na milosti a síle pocházející jedině od Boha. Bez mocného vlivu milosti na naše srdce, který podpírá naše úsilí a posvěcuje naše snahy, nedocílíme spásu a nepomůžeme k záchraně jiných duší. Systém a pořádek jsou podstatně důležité, nikdo by se však neměl domnívat, že jedině tím lze vykonat dílo, bez milosti a moci Boží působící na mysl a srdce. Bez Boží inspirující moci a odvahy k práci by srdce i tělo ochablo v kolotoči obřadů.

Sobotní škola v Battle Creeku byla jediným velikým předmětem zájmu bratra E. Zaujala mysl mladých, zatím co jiné náboženské povinnosti byly zanedbány. Častokrát po ukončení sobotní školy, vedoucí, několik učitelů a také někteří žáci chtěli si doma odpočinout. Myslili, že si svoji sobotní povinnost splnili a že žádnou jinou nemají. Když zvonek oznamoval začátek kázání a lidé šli do modlitebny, mohli potkat velkou část žáků odcházet domů. Shromáždění mohlo být sebedůležitější, nic nemohlo probudit radostný zájem u velké části členů sobotní školy pro kazatelův výklad důležitých biblických poselství. Většina dětí se nezúčastnila kázání, a ty, které zůstaly, nemély žádný užitek z promluveného slova, neboť cítily, že je to pro ně nudně únavné.

V našich sobotních školách by měla být kázeň a pořádek. Děti, které navštěvují tyto školy, měly by si cenit předností, které mají, a mělo by se od nich požadovat zachovávání pořádku. Rodiče by měli ještě více dbát o to, aby jejich děti měly své biblické úkoly, a více než dbají nad přípravou každodenních úkolů. Své biblícké úkoly měly by děti se naučit důkladněji než své úkoly školní. Jestliže rodiče a jejich děti nevidí žádnou nutnost řádné přípravy úkolů, pak děti mohou raději zůstat doma, neboť sobotní škola jim nebude !< požehnání. Rodiče a děti by měli pracovat v souladu s vedoucím sohotní školy a učiteli na důkaz toho, že si cení jejich námahy. Rodiče by měli mít zvláštní zájem o náboženskou výchovu svých dětí, aby důkladněji poznaly Písmo.

Mnoho dětí zdůvodňuje svoji neznalost sobotní školy nedostatkem času; je však málo těch, které by nenašly k přípravě svých úkolů čas. kdyby měly o ně nějaký zájem. Některé děti utrácejí čas bavením a bezcílným putováním, jiné okázalou úpravou svého oděvu, čímž pěstují pýchu a marnivost. Převzácné chvíle takto marnivě promrhány jsou Božím časem, z něhož mu jednou musí vydat počet. Hodiny ztrávané neužitečným šlechtěním nebo zabité v zábavách povídání, přijdou s každým skutkem na soud.

- 111

PRACOVNÍCI NAKLADATELSTVÍ

Ti v Nakladatelství, kdo vyznávají, že věří pravdě, měli by projevit moc pravdy ve svém životě a dokázat, že na základě zásad usilují o pokrok. Své životy a povahy by měli utvářet podle dokonalého Vzoru. Kdyby mohli všichni prozíravě dohlédnout do úžasných skutečností věčnosti, jaká hrůza zmocnila by se některých lidí v nakladatelství. Někteři se chovají lhostejně, ačkoli je od věčných událostí dělí jen velice malá doba. Bylo mi dáno mnoho varovných napomenutí a to s velikou šetrností a vážnými prosbami, z nichž každá je věrně zaznamenána v nebesích pro den konečného zúčtování. Neutuchající láska Kristova provázela pracovníky nakladatelství. Bůh jim žehnal a napomínal je, aniž přestal nenávidět hřích a nevěrnost, která se jich přidržuje jako malomocenství. Hluboké a vznešené pravdy, které mohli členové nakladatelství slyšet, měly by probudit jejich soucit a vést je k vyššímu ocenění světla, které jim dal Bůh. Budou-li kráčet ve světle, okrášlí a zušlechtí se jejich životy nebeskou ozdobou, čistotou a pravou dobrotou.

Před každým pracovníkem nakladatelství je otevřena cesta,□ aby se celým srdcem zapojil do díla Kristova a do zachranování duší. Kristus opustil nebesa a lůno svého Otce, aby přišel do nepřátelského ztraceného světa zachraňovat ty, kteří mají být spaseni. Odloučil se od svého Otce a zaměnil čisté společenství andělů za padlé, hříchem poskvrněné lidstvo. Se zármutkem a úžasem Kristus je svědkem chladu, lhostejnosti a nedbalosti s jakou se staví jeho íormální následovníci v ústředí ke světlu, varovnému poselství a lásce jim projevené. Kristus připravil chléb a vodu života pro všechny hladové a žíznivé.

Pán žádá, aby všichni pracovníci ústředí pracovali ze vznešených pohnutek. Kristus jim dal příklad svým životem. Všichni by měli pracovat se zájmem, odevzdaností a vírou pro spásu duší. Kdyby všichni v nakladatelství pracovali s nesobeckými zájmy, uvědomujíce si posvátnost díla, spočinulo by na nich Boží požehnání. Kdyby byli všichni radostně a ochotně nesli svá rozličná břemena, tíha a zmatenost situace by nebyla tak těžce dolehla na mého manžela.

Jak málo opravdových modliteb bylo vysláno k Bohu za ty, kdo pracovali v nakladatelství a nebyli cele v pravdě! Kdo spolupracoval s Pánem na vinici? Viděla jsem, že andělé byli zarmouceni nad lehkovážností zdánlivých následovníků Kristových, kteří měli co činit s posvátnými věcmi v nakladatelství. Někteří nemají o posvátnosti díla vznešenější představu, než jako kdyby pracovali v nějakém běžném zaměstnání. Bůh nyní vyzývá všechny neužitečné dělníky, aby se mu posvětili a všechnu svou naději složili v Něm.

Pán chce, aby všichni pracovníci nakladatelství o dílo pečovali a nesli určitá břemena. Vyhledávají-li radovánky, nejsou-li sebezapíraví, pak se nehodí do nakladatelství.

- 112

Pracovníci tohoto podniku by si měli při vstupu do těchto místností uvědomit, že vstupují na svaté místo - místo, kde se koná dílo Boží při šířent pravdy, která rozhodne o určení lidí. To si patřičně neuvědomují. Mezi s□zeči se zbytečně mluví, čímž se mysl odvádí od práce. Nakladatelství není místem návštěv, zdvořilostí, zábavy, nebo sobectví. Všichni by si měli uvědomovat, že konají dílo Boží. Ten, který zná všechny pohnutky a čte v srdcích, zkoumá, zkouší a zná svůj lid, obzvlášťě ty, kteří dostali světlo a poznání a kteří pracují v jeho svatém díle. Bůh je zkumatelem srdcí a zkušovatelem ledví, a nepřijme nic menšího,než úplné odevzdání a posvěcení dílu. Všichni v nakladatelství by měli brát na sebe každodenní povinnosti, jako kdyby byli v Boží přítomnosti. Neměli by se spokojit, aby přijímali mzdu za nějaký povrchní výkon. Všichni by měli pracovat tam, kde mohou nejlépe posloužit. V nepřítomnosti bratra Whitea někteří pracují svědomitě, jiní slouží jen na oko. Kdyby všichni v nakladatelství, kteří se pokládají za Kristovy následovníky, věrně vykonávali své povinnosti, nastala by veliká změna k lepšímu. Mladí mužové a ženy byli velice zabrání do jiných zájmů, mluvení, žertování a šprýmování a Boží andělé byli vypuzováni z nakladatelství.

Marcus Lichtenstein byl bohabojný mladík, avšak u členů sboru jakož i u pracovníků nakladatelství viděl tak málo pravých náboženských zásad, že byl zmaten, zarmoucen a znechucen. Pohoršil se na nedostatku svědomitosti při zachovávání soboty jak se to projevilo u mnohých, kteří se pokládali za zachovavatele přikázání. Marcus si velice vážil nakladatelského díla, avšak marnivost, žertování a nedostatek zásadnosti jej pohoršovaly. Bůh ho pozvedl a ve své prozřetelnosti mu pomáhal konat dílo v nakladatelství. Avšak někteří pracovníci nakladatelství vědí dnes málo o záměrech a vůli Boží□ proto i Marcusovu obrácení ze židovstva připisovali jen malý význam. Jeho přínos nebyl oceněn. Často ho zarmucovalo jednání bratra Í a ostatních v nakladatelství a když se pokoušel napomenout je, jeho slova byla nevlídně přijata, jako by je chtěl poučovat. Jeho vadná mluva byla pro některé příležitostí k žertování a výsměchu.

Marcus se velice trápil nad případem bratra Í, nevěděl však, jak by mu pomohl. Marcus by nikdy nebyl odešel z nakladatelství, kdyby mladí lidé byli věrni svému vyznání. Ztroskotá-li u víře, jeho krev bude jistě vyhledávána u mladých vyznavačů Krista, kteří svými skutky, slovy a chováním jasně naznačují, že nepatří Kristu, nýbrž do světa. Tento žalostný stav nedbalosti, lhostejnosti a nevěrnosti musí přestat. V nakladatelství musí nastat důkladná a trvalá změna, jinak ti, kteří měli tolik světla a tak veliké přednosti, měli by být propuštěni a na jejich místo dosazeni jiní, bude-li třeba i nevěřící. Je strašné žít v sebeklamu. Anděl poukazujíC na ty v nakladatelství,řekl:"Nebude-li vaše spravedlnost větší než zákonníků a íarizejů, nikdy nevejdete do království Božího." Vyznání nestačí. V duši musí nastat změna, která se projeví v životě.

Kristova láska sáhá do samých hlubin pozemské bídy a

- 113

utrpení; jinak nc:pomůže skutečným hříšnikům. Sahá takó k trůnu Věčne:tno, jina!< by řlověk nemohl být povznesen ze svého p□□nížcného stavu a na□c potřeby by n.□byly ukojeny a touhy by nebyly ;□plne:n□,□. i;r is tus otevřc.l cestu ze zemrJ' I< nr:besům. On je spojnicí mezi dvěma světy. Nřináší

lá:;tcu a soucit iloží č'Iove.□ku a svými zaísluhami ::n□iř uje člcv□:ka s ílohern. Kcistus je cesta, pravda i život. i□lení snadne; nasledova t krok za krokem narnálnavů a pomalu vpřed a vzhůru ce:;tu čistoty a svatosti. Kristus se v□alc dolconale po□taral, aby dal novou sílu a bož:,itou odvahu př i každ□m Icrolcu v posvěcene:m □ivot:Ě:. To□i:o je poznání a zku□enost,k□tern chybí v□em v naI<lada tolství a ictcrou rnusí mit v□□i.ct□ni, neclntčjí-1i Icaždodenn□ □řivácir.t pohan□ní na dílo Kristovo.

Bratr G d□;lá chybu ve svc:m životě. Příli□□ se přeceňuje. íleza□čal budova□t spr□vnýrn směrem, aby jet□o život mohl býl; ús,□é:□ný. Začíná od s třechy, aniž pos tavil pořádrrý základ. Základ rnusí být pod zerní a pak může pokračovat stavbu. I'o□třebuje kázeň a zlmšenost každodenních povinností života

, to, co mu vůda nedá; vůc:chno jeho vzděl□ní mu nt□dr3 silu

, aby si navykl na těžkosti života.

Nodle toho, co mi bylo ukázáno, v nakladatelství nutno pečl.ivc□ vybirat. □l ladí a nezl<u□ení, neposvěcení lidd by tarn neměli mít rnisto, neboť jsou vystaveni poku□enírn a nemají. ustálenou povahu. Ti, kdo zformovali svůj charakter, rnají pevníí zásady a v srcici Doží pravdu, nebudou předrn□:tem ustavičnc, starosti a obavy, nýbrž spíše pornocníky a požehnáním. Nakladatelství je: plně schopno opa□třit si dobré, schopnů a z□ísadní pracavní!<y. Cjrkev naproti tomu t.□y nemrr□la usilovat o to, ahy u□e□tř.il.a ročejaký halE□ř rra tčch, kteř í př icházejí praoova□t a učit .:□e řerneslu do nalcladatelství. Jsou zarněstnání, Icde by ně:ktr:ří mohli dostat více než v naklada

, □telství, avXak nenajdou nikdy význanirnj:;í, čestnějí a vznešenější povolaíní, neř jr: dílo íioží v nakladatelství. Ti

, kdo pracují věrr□č a nesobecky, budou odměn□ni. Nřipravenou mají korunu slávy s níž na váze jsou všechny pozemsi<é pocty a radosti jen nepatrnýrn práškern. Qhzvlá□t□□ požehn□ni budou ti, kteří vůrně sloužil.i Dohu a dbali o duchovní blaho jiných v nalcladatels□tví. Neněžní a časné zájmy v porovnání s tím, jsou bezvýznamné. Na jedn□ misce vah je zlai;o jako pr.ach, na druhé lidská duše. Ta má takovou cenu, že Syn íloží obůtoval čes□t, bohatství a sl□vu jen, aby ji vykoupil z otroctví hříchr.i a beznadc:je zouíalství. Uu□e má nekonečnou cenu a vyžaduje největší pozornost. Každý bohabojný člověk:k v nakladatel ství by měl zanechat důtinské a rnarné věci a s pravou rnravní odvahou st□ít př□mo, důstojne:, jako muž vyhýbající se: jake:koli ponižující íamili□írnosti, přece však svazující srcice se srdcem ve svazku křesi:anského zájrnu a laísicy. 5rdce tourí po soucitr.□a l.ásce a to je to jediné, co je oú□věží a tvosílí, jako Itdyž na květy padne dc;□Jť a zasvítí slunce.

Pismo nui:roo číst každý den. Náboženský život, život posv□cený í;ohu je nejlepším štítem pro mlade:□ lidi proctwízející poku□ení□ii ve společnosti po dot□u □□tudia. Slovo Doží dá správnou normu pro spravedlnost i pro zlo a mravnt zásadu.

- il4

Ustálené zásady pravdy jsou jediným štitem mládeže. Silná předsevzetí a rozhodná vůle zavřou mnohé dveře k pokušení a odrazí vlivy neslučitelné s budováním křestanského charakteru. Slabý, nerozhodný duch, v dětství i mladosti neukázněný, bude po celý život mít těžkosti, neboť mu chybí rozhodnost a pevné zásady. Takoví lidé budou mít vždy překážky v úsilí o úspěšný život a budou v nebezpečí, že ztratí onen véčný život. Je nutné usilovat se vší opravdovostí o spravedlnost. Na prvním místě by měla být čest Boží a na druhém věrný zájem o lidi konáním každodenních povinností, odvážným vypořádáním se s těžkostmi a snášením břemen pevným a odvážným srdcem. Opravdovost a neúnavné úsilí spojené se silnou vůlí a celou důvěrou v Boha, pomůže v každé situaci, připraví pro užitečný život v tomto světě a uzpůsobí pro život nesmrtelný.

I.ÁSKA A POVINNOST

Láska má sestru a tou je povinnost. Láska a povinnost patří vždy k sobě. Prokazovaná láska a zanedbávaná povinnost vůči dětem vychová z nich tvrdohlavce, svévolníky, převrácené, sobecké a neposlušné lidi. Jestliže se však uplatňuje povinnost bez lásky, výsledky budou podobné. Povinnost a láska patři k sobě, pakliže mají být náležitě výchovné.

Když kněží dostali příkaz:"A lid můj budou rozdílu učiti mezi svatým a nesvatým, též mezi čistým a nečistým ať je učí rozeznávati. V rozepři pak ať se postavují k souzení a podle soudu mého soudí ji. Zákonů mých i ustanovení mých při všech slavnostech mých ať ostříhají, a soboty mé světí. "Ex 44,23.24. "Když bych já řekl bezbožnému:Bezbožníče,smrtí umřeš, a nemluvil bys, vystříhaje bezbožného od cesty jeho: ten bezbožný pro nepravost svou umře, ale krve jeho z ruky tvé vyhledávati budu. Pakli bys ty vystříhal bezbožného od cesty jeho, tak aby se od ní odvrátil, avšak neodvrátil by se od cesty své: on pro nepravost svou umře, ale ty duši svou vysvobodíš." Ez 33,8.9.

Povinnosti Božích služebníků jsou zde jasně vyznačené. Nic je nemůže zbavit zodpovědnosti. Jestliže by věrně nesplnili svou povinnost kárat hříchy a nepravosti mezi lidem Božím, i když to je nepřijemná úloha a viník ji nemusí přijmout. Avšak ve většině případů napominaný by uznal napomenutí a vzal by si ho k srdci, kdyby mu jiní nestáli v cestě. Mnozí přichází s nesprávným soucitem k napomínanému a myslí, že ho musí obhajovat. Nevidí však, že hříšnik není po vůli Hospodinu, protože dílo Boží utrpc□lo trhlinu a Boží jméno bylo potupeno. Duše se odvrátily od pravdy a ztroskotaly ve víře pro nesprávné jednání přestupníka. .Avšak Boží služebník, jehož soudnost je rozkolísaná nesprávnými vlivy, často zaujímá stanovisko viníka, kterého vliv způsobil velkou škodu, místo aby se zastal těch, kteří kárají zlo a hřích. V takovém případě ve skutečnosti mluví k hříšníku: "Netrap se a nermuť, nakonec máš pravdu. Dobře to s tebou

- 115

dopadne."

Bůh *žádá,* aby jeho služebníci kráčeli ve světle a nezakrývali si oči před úsilím satana. Měli by být připraveni varovat a napomínat ty, kteří jsou v nebezpečí nechat se oklamat. Satan pracuje vpravo i vlevo, aby toho získal co nejvíce. Neodpočívá, je vytrvalý. Bděle a chytrácky těží z každé okolnosti ve svém odboji proti pravdě a zájmům Božího království. Žel, že Boží služebníci ani z poloviny nebdí proti satanovým nástrahám jak by měli. Místo aby se vzepřeli, aby od nich utekl, jsou mnozí ochotní se spolčovat s mocnostmi temnosti.

SBOR V BATTLE CREEKU

Proti umístění školy v Battle Creeku jsou vážné námitky. Sbor je velký a má jistý počet mladých lidí. Kdyby vliv, jimž v tak velkém sboru jeden člen působí na druhého, byl povznášející a vedl k čistotě a posvěcení 8ohu, pak by mládež, přicházející do Battle Creeku,měla větší příležitosti, než kdyby škola byla někde jinde. Bude-li však vliv v Battle Creeku i v budoucnosti takový, jaký byl po několik minulých let, pak bych chtěla varovat rodiče, aby své děti do Battle Creeku neposílali. V tomto velikém sboru je jen málo těch, jejichž vliv vede duše bezpečně ke Kristu, zatímco je mnoho těch, kteří svým příkladem mládež odvádějí od Boha k milování světa.

Mnozí,siv Battle-Creekském sboru něuvědomují svou zodpovědnost. Lidé praktického náboženství si zachovají svůj charakter za všech okolností. Nebudou jako třtina větrem zmítaná. Lidé dále bydlící si myslí, že by to bylo pro ně velikou výsadou, kdyby mohli bydlet ve velkém battle creekském sboru, kde by jejich děti měly příležitost navštěvovat sobotní školu a shromáždění. V minulosti někteří bratři a sestry přinesli určité oběti, aby tam jejich děti mohly bydlet. Ale téměř v každém případě byly zklamani. Jen málokdo ve sboru projevil nezištný zájem o tyto mladé lidi. Členové církve většinou se chovali jako íarizejští cizinci vzdálení od těch, kteří nejvíce jejich pomoc potřebují. Někteří mladí lidé ve sboru, kteří zdanlivě sloužili Bohu, ale více milovali své záliby a svět, byli ochotni spřátelit se s mládeží, která přišla mezi ně, ale silným vlivem je vedli spíše do světa, než blíže k Bohu. Když se ona mládež vrátila domů, byla dále od pravdy, než když přišla do Battle Creeku.

V ústředí díla je zapotřebí pečlivých otců a matek se srdcem nesledujícím jen vlastní zájmy. Měli by mít srdce zářící láskou k drahé mládeži, ať už jde o přislušníky jejich vlastních rodin, nebo o děti jojich sousedů. Jsou to členové veliké Boží rodiny, pro kterou Kristus "projevil tak velký zájem, že přinesl největší možnou obět, aby je zachránil., Opustil svou slávu, svůj majestát,královský trůn

- 116

i vznešené roucho, a stal se chudým, aby synové člověka jeho chudobou zbohatli. Nakonec vydal svou duši na smrt, aby lidstvo zachránil od beznadějné bídy. To je příklad nezištné štědrosti, který nám Kristus dal k následování.

Podle zvláštní Boží prozřetelnosti mnozí mladí i dospělí lidé se dostali do battle-creekského sboru, aby pro světlo, které jim dal Bůh, byli ku požehnání a svým nezištným úsilím vedli mládež ke Kristu a k pravdě. Kristus posílá své anděly, aby sloužili těm, kdo přicházejí pod vliv pravdy, aby obměkčovali jejich srdce a podřizovali je vlivu jeho pravdy. Zatímco Bůh a andělé konají své dílo, zdánliví následovníci Kristovi jsou chladní a lhostejní. Nespolupracují v souladu s Kristem a se svatými anděly. Ač vyznávají, že jsou Božími služebníky, slouží vlastnim zájmům a zálibám, bez ohledu na to, že lidé kolem nich hynou. Tito lidé mohou skutečně říci:"Nikdo o mne nedbá." Církev zanedbala poskytnuté příležitosti k požehnání a tímto zanedbáním povinností ztratila jedinečné možnosti, aby ziskala lidi pro Krista.

Nevěřící žili mezi nimi po celé měsice a oni nevynaložili žádné úsilí o jejich záchranu. Jak může Mistr hledět na takové služebníky? Mnozí nevěřící by poslechli, kdyby bratři a sestry žili podle svého vznešeného úkolu. Kdyby se snažili pracovat pro svého Mistra a šířit dílo, projevili by dobrotu a lásku k nim, našli by si příležitost pomodlit se s nimi a za ně ve vědomí vážné zodpovědnosti, která na nich

spočívá, aby svou víru osvědčili skutky, slovem a příkladem. Tito lidé mohli být jejich prostřednictvim zachráněni a mohli zářit jako hvězdy v koruně věčné radosti. Avšak v mnoha případech tyto jedinečné příležitosti jsou provždy ztraceny. Lidé, kteří šli údolím rozhodnutí, přešli do řad nepřítele a stali se odpůrci Boha i pravdy. A záznam o nevěrnosti zdánlivých následovníků Ježíšových je zaznamenán v nebi.

Bylo mi ukázáno, že kdyby mládež v Battle Creeku byla věrná svému vyznání, mohla by silně a blahodárně ovlivnit své mladé přátele. Avšak větší část mládeže v Battle Creeku potřebuje křesťanskou zkušenost. Neznají Boha ze zkušenosti. t□demají osobní zkušenost v křesťanském životě a nezískajíli ji, jistě zahynou s nevěřícími. Tito mladí lidé se spiš řídí náklonností než povinností. íděkteří se nedají spoutat zásadou. Neusilují ze všech sil vcházet těsnou bránou. Jsou sebedůvěříví, hluční, pyšní, neposlušní, nevděční a nesvatí. Právě takoví lidé svádějí duše na širokou cestu a do zahy

nutí. Není-li Kristus v nich, nemohou ho představit svým životem a charakterem.

Členové sboru v Battle Creeku měli veliké světlo. Bůh je obdařil velikou předností. Nebyli ponecháni v nevědomosti o tom, co na nich leží dle vůle Boží. Mohli být v mnohém dále než jsou nyní, kdyby byli chodili ve světle. Nejsou těmi oddělenými, zvláštními a posvěcenými, odpovídajicími svému vyznání, které Bůh uzná za děti světla. Nejsou tak poslu□ní a zbožní, jak to vyžaduje jejich vznešené posta

- 117

vení a svaté povolání dítek Božích, kráčejících ve světle. Bylo jim svěřeno nejslavnostnější poselství, jaké kdy bylo dáno tomuto světu. Pán učinil tento sbor klenotnicí svých přikázání v takové víře, v jaké neučinil pro žádný jiný sbor. Bůh jim svou pravdou neprojevil zvláštní přízeň proto, aby se ze světla těšili jen sami, ale aby nebeské světlo osvěcovalo jiné lidi, kteří by je po přijetí jasně vyzařowali k Boží slávě. Mnozí v Battle Creeku budou těžce vydávat v den Boží počet pro hříšné zanedbání povinností.

Mnozí zdánliví vyznavači pravdy v Battle Creeku odporují svému vyznání svými skutky. Jsou tak nevěřící a tak dalece od Božích požadavků a svého vyznání víry, jako židovská církev v době Kristova prvního adventu. Kdyby mezi n□□ přišel Kristus, a kdyby káral, odsuzoval sobectví, pýchu a světáctví, jak to dělal při svém prvním příchodu, jen rnálokdo z nich by ho uznal za Pána slávy. Obraz, který by jim ukázal jako v zrcadle jejich zanedbané povinnosti, by neuznali a otevřeně by mu řekli:"To se mýlíš, my jsme přece vykonali onu významnou a dobrou všc, udělali jsme to i ono obdivuhodné dílo a pro výtečné činy si zasloužíme vyznamenání."

Židé nezašli do temnosti všichni najednou. Dělo se to postupně, až nakonec nepostřehli dar Boží v jeho seslaném Synu. Sbor v Battle Creeku měl jedinečné přednosti a bude souzen podle světla a předností, jichž se mu dostalo. Jeho nedostatky, nevěra, tvrdost srdce a nedbalost vůči světlu, nejsou o nic menší, než u vyvolených Židů, □kteří odmítli nabízená požehnání a ukřižovali Syna Božího. Zidé jsou nyní divadlem, záhadou a výčitkou světu.

Sbor v Battle je jako Kaíarnaum, o nPmž Kristus říká, že bylo do nebe vyvýšeno poskytnutým světlem a přednosti. Kdyby světlo a přednosti, jimiž hyli požehnání, bylo dáno Sodomě a Gomoře, tato města by stála dodnes. Kdyby světlo a poznání, které přijal sbor v Battle Creeku, bylo dáno národům sedícím ve tmě, mohly být mnohem dál, než tento sbor.

Členové laodicejské církve skutečně věřili a těšili se požehnání evangelia a domnívali se, že jsou bohatí na Boží přízeň, a přece je věrný Svědek označil za chudé, nahé, slepé a ubohé. Tak je to i se sborem v Battle Creeku a s velkou většinou těch, co se pokládají za lid, zachovávající Boží přikázání. Pán vidí jinak než člověk. Jeho myšlenky a cesty nejsou jako cesty naše.

Slova a zákon Boží, zapsány v duši a projeveny v odevzdaném a svatém životě, mají mocný vliv, aby přesvědčily svět. Žádostivost, modlářská touha po majetku, závist a světáctví bude vykořeněno ze srdcí těch, kteří poslduchají Krista, a radostně budou konat spravedlnost, milovat milosrdenství a chodit pokorně před Bohem. Ó, jak mnoho je zahrnuto ve výrazu:"Chodit pokorně před Bohem!" Je-li Boží zákon napsaný v srdci, pak ovládne mysl a vůli k poslušnosti ke Kristu.

- 11B

Naše víra je zvláštní. Mnozí, kteří vyznávají, že žijí v době posledního poselství milosti, citově nejsou oddělení od světa. Slouží světu a z lásky k němu raději obětují světlo víry i zásady. Apoštol popisuje vyvolený lid Boží těmito slovy:"Ale vy jste rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid dobytý, abyste zvěstovali ctnosti toho, kterýž vás povola.l ze tmy v předivné světlo své."1Pt 2,9.

MISIJPdÍ DÍLO

10. prosince 1871 mi bylo ukázáno, že Pán chce vykonat veliké dílo skrze Pravdu, kdyby se posvěcení a sebeobětaví lidé bezvýhradně odevzdali dílu zvěstování Pravdy lidem žijícím v temnotě. Kdo zná převzácnou Pravdu a kdo je posvěcen Bohu, měl by využít každou příležitost pro rozšíření této Pravdy. Boži andělé působí na srdce a svědomí lidí z jiných národů a upřímné duše jsou znepokojeny nad znameními doby, projevujíc:ími se v neurovnaném stavu mezi národy. V lidských srdcích vyvstává otázka: Jaký to všechno hude mít konec? Zatímco Bůh a andělé působí na srdce, služebníci Kristovi jsou jako ospalí. Jen málo je však těch, kteří spolupracují s nebeskými posly. Všichni křesťané, mužové a ženy, v pravém slova smyslu by měli být pracovníky na vinici Páně. Měli by být probuzení, horlivě by měli pracovat pro záchranu svých spolubližních a měli by se řídit příkladem, který jim dal Spasitel světa svým sebezapíravým životem, obětí, věrnou a opravdovou prací.

Mezi adventisty zachovávajícími sobotu bylo jen málo misijního ducha. Kdyby kazatelé a lid byli dostatečne□ probuzení, neodpočívali by tak lhostejně, zatímco je Bůh poctil službou strážců svého zákona tím, že jim ho vtiskl do jejich mysli a napsal jej na jejich srdce. Tyto životně důležité pravdy mají být zkouškou pro svět, a přece i v naší zemi jsou města, vesnice a městečka, která dosud neslyšela toto varovné poselství. Mladí lidé, kteří byli vyzváni na pomoc v tomto velikém úsi.lí o rozšíření díla Božího, něco sice dělají, ale nevzali na sebe břímě díla dostatečně odpovědně, aby vykonali co mohli. Jsou ochotní něco udělat, ale co nevyžaduje zvláštní námahy. Musí se naučit cele spoléhat na Boha a živou vírou čerpat z hluboké studnice a ze zdroje světla a síly, aby jejich snahy mohly mít plný úspěch.

Ti, kdo si uvě:domují, že mají vykonat určité dílo pro Mistra, nemšli by začínat ve sbořích, měli by jít do nových polí a osvědčit své dary. Tím se mohou sami vyzkoušet a získat jistotu, zda je Bůh k tomuto dílu skutečně povolal. Uvědomí si potřebu studovat Boží slovo a upřímně prosit o nebeskou moudrost a Boží pornoc. Při utkání s odpůrci, kteří přicházejí s námitkami k důležitým bodům naší víry dostanou se do situací, kde získají nejvzácnější zkušenosti. Uvědomí si svou slabost a budou puzeni, aby se utíkali k Božímu slovu a k modlitbš. Uplatněním svých darů budou se učit a vzdělávat, čímž získají důvěru, odvahu, víru a nako

nec budou mít vzácnou zkušenost.

Bratří H. začali přímo v tomto díle. Nezačali pracovat ve sbořích, ale v novvch polích. Začínali pokorně. Uvědomovali si svou mdlobu a cítili nutnost cele závist na Pánu. Tito bratří, o5zvlášťě A H, ,□sou nyní ve velkém nebezpečí, že budou spoléhat na sebe. V diskusi s protivníky Pravda vítězila a bratří A H měli pocit vlastní sílY. Jakmile přestane pracovat ve vší prostotě, jeho úsilí nebude požehnáním pro vzácné dílo Boží. Neměl by si libovat v diskusích□ ale pokud možno vYhnout se jim. Tyto spory s mocnostmi temna zřídkakdy končí úspěšně pro pokrok přítomné Pravdy.

Kdyby mladí lidé, začína.iící pracovat v tomto díle měli misi.'iního ducha, dokázali by, že Bůh je skutečně k tomuto dílu povolal. Když však nejdou do nových míst, ale spokojí se navštěvováním sboru, tím ,□en dokazu.'1í, že .iim na tomto díle nezáleží. Rozhled našich mladých pracovníků není dostatečně široký. Jejich horlivost je příliš slabá. Kdyby mladí lidé byli probuzení a cele odevzdáni Pánu, každou chvíli by byli pilní a snažili by se důkladně připravit pro misi.iní pole a neusilovali by stát se diskutérY.

Mladí lidé by si měli důkladně osvojit cizí jazyky, aby je Bůh mohl použít za prostředníky zvěstující Jeho spásnou pravdu lidem jiných národností. Tito mladí lidé se mohou naučit cizím jazykům i v misijní práci pro záchranu hříšníků. Dovedou-li hospodařit se svým časem, mohou uplatnit své duševní schopnosti a připravit se pro rozsáhlejší dílo. Kdyby se mladé ženy, které nesly jen malou odpovědnost, cele posvětily Bohu, mohly by se připravit studiem cizích jazyků pro užitečnou službu. Mohly by se věnovat překladatelské práci.

Plašs publi!<ace by mělY být vytištěny i v .iiných jazycích, aby i ostatní národy bylY probuzeny. Tisk může vYkonat veliké dílo, ale .ieště víc lze dosáhnout, doprovázíli publikaci vliv a snaha živého kazatele. Potřebu.ieme misi.iní pracovníky, kteří by šli .'liným národům zvěstovat pravdu svědomitě a přesvědčivě. Osobní úsilí má veliký vÝznam pro dílo přítomné pravdy. Osobní styk člověka s člověkem při rozvážné práci vykoná pro odstranění předsudků víc,než mohou udělat naše publikace samy.Kdo se pouští do tohoto díla, neměl bY brát ohled na své pohodlí nebo náklonnosti, a neměl bv toužit po popularitě nebo okázalosti.

Když sbory vidí, .iak se mladí, horliví lidé sami připravu.□í pro misi.lní práci na venkově, v městech a velkoměstech, které dosud nebyly pravdou dotčeny a pozoru.ií-li, .'1ak misijní pracovníci dobrovolně .idou k .iiným národům s poselstvím pravdY, budou povzbuzeny a posíleny mnohem víc, než kdyby mezi nimi pracovali nezkušení mladí lidé. Pozoru.ii-li .iak srdce je.iich kazatelů □e zapáleno láskou a horlivostí pro pravdu a touhou zachranovat duše, sbory se samy probudí. Všeobecně ma,□í dost darů a

sílv být k požehnání a udržet se v díle, aby mohlY zhromažďovat ovce a beránkY do stáda. Musí se opřít o vlastní zdro.ie, abY všechny dříma.iící darY

- 120

byly zapojeny do činné služby.

Při zakládání sborů nutno upozornit, že z nich vyjdou lidé, !<teří musí přinášet pravdu jiným a zakládat nové sbory, proto musí pracovat všichni, do krajnosti využít hřivny, které jim dal Pán a evičit své schopnosti v slubě svého Mistra. Jsou-li tito poslové čistí srdcem i životem, jeli jejich příklad takový, jaký být má, jejich úsilí bude velice úspěšné, neboť mají tu nejmocnější, jasnou a souvislou pravdu, která se opírá o přesvědčivé důkazy. Na své straně mají Boha a Doží andělé podpírají jejich úsilí.

Důvodem, proč kazatelé pravdy vykonali tak málo, není jen to, že zvěstovaná pravda není oblibená, nýbrž to, že poslové, kteří poselství zvěstují, nejsou zvěstovanými pravdami posvěceni. Spasitel jim nemůže požehnat a jeho Duch je nemůže inspirovat. Neprojevuje se přítomnost a moc Boží přesvědčující hříšnika a očisťující ho ode vší nepravosti. Na lid přichází náhlá zkáza a přece nejsou zděšení. Neposvěcení kazatelé velice ztěžují práci těm, kteří po nich následují a Kterým dílo Doží leží na srdci.

Pán působil na srdce lidí jiných národností a uvedl je pod vliv pravdy, aby mohli i oni pracovat na Božím díle. Uvedl je do styku s vydavatelstvim aby jejich vedoucí,použili jeho služeb pro potřeby díla. Publikace jsou nevyhnutelně nutné i v jiných jazycích, má-li být probuzen zájem a duch hledání i v jiných národech.

Pán piasobil na srdce Mar!ta Lichtensteina obzvlášťě obdivuhodnů a vedl tohoto mladého muže do Dattle Creeku, aby se zde dostal pod vliv pravdy a obrátil se, aby mohl získat zkušenost a mohl pracovat v nakladatelství. Svou výchovou v židovském náboženství byl dobře připraven pro publikační činnost. Jeho znalost hebrejského jazyka mohla pomoci nakladatelství připravovat publikace pro lid, k němuž nebyl jiný přístup. Nebyl to nikterak nepatrný dar, který Důh dal našemu nakladatelství v Markovi. Jeho chování a svědomitost odpovídala zásadám obdivuhodné pravdy, kterou začínal poznávat a oceňovat.

Avšak někteří v nakladatelství zarmoutili a znechutili Marka. Aby nakladatelství připravil o Boží dar, kterým Marek byl, satan použil za svůj nástroj mladé lidí, kteří Marka nedovedli patřičně ocenit a jejichž život odporoval křesťanskému vyznání. Marek odešel zmaten, zarmoucen a znechucen. Ty, kdo měli dlouholeté zkušenosti a měli mít Kristovu lásku v srdcich, odloučilo od Boha sobectví, pýcha a vlastní pošetilost, takže v Markově působení v nakladatelství nemohli postřehnout zvláštní dílo Boží.

Kdyby pracovníci nakladatelství byli probuzení a duchovně neochromení, bratr I mohl už dávno pracovat v nakladatelství a dnes být připraven pro významné dílo, které velice potřebujeme. Mohl vychovávat mladé muže a ženy, kteří mohli být nyní připraveni pro práci v misijních polích.

- 121

Lidé zapojení do práce byli z dvou třetin mrtví, protože povolovali nesprávným vlivům. Byli tam, kde Bůh nemohl na ně působit svým Svatým Duchem. Jak mě bolí srdce, vidímli kolik času uběhlo, a práce, která měla být vykonána, nebyla dokončena, protože lidé na odpovědných místech nechodili ve světle! Satan pohotově lichotíl lidem v posvátném úřadě a našeptával jim, že Bůh od nich nevyžaduje tolik horlivosti a nesobeckého, odevzdaného zájmu jako vyžaduje od bratra Whitea, a oni se spokojili s tímto satanským našeptáváním. Tento bdělý, vytrvalý nepřítel je spoutal řetězy temnosti, ačkoliv si oni myslí, že všechno je v pořádku. Satan působí vpravo i vlevo a všude kolem nich, a oni to nevědí. Temnotu nazývají světlem a světlo temnotou.

Kdyby lidé z nakladatelství byli skutečně zapojeni do tohoto posvátného díla zvěstování posledního, slavného, varovného poselství světu, jak vážně by měli dbát o to, abv ve svém životě uplatňovali zásady pravdy, s nimiž mají co činit. Měli by mít čisté srdce a čisté ruce.

Náš lid pracující v nakladatelství nebyl probuzen, abY využil předností, které jsou na dosah a využil všechny hřivny a darY, které mu Bůh poskytl. Téměř všichni pracovníci v nakladatelství si dostatečně neuvědomují důležitost a posvátnost díla. Velkou měrou tu vládne pýcha a sobectví a Boží andělé nejsou přitahováni k nakladatelství, jak by mohli být, kdyby tam byla srdce čistá a v obecenství s Bohem. Pracovníci v nakladatelství neměli živou představu, že pravdy, s nimiž mají co činit, jsou nebeského původu, předurčeny pro zvláštní dílo podobné No□movu zvěstování před potopou. Jako Noého kázání varovalo, zkušovalo a zkoumalo obyvatele předpotopního světa dříve,než je voda smyla z povrchu zemského, tak Boží pravda pro tyto poslední dny koná podobné varovné, zkušební a zkušební dílo ve světě. Publikace, které vycházejí z nakladatelství, mají nést pečeť věčného Hospodina. Mají se šířit po celé zemi a rozhodnuut o získání lidí. Dnes velíce potřebujeme lidi, kteří mohou překládat a připravovat naše publikace do jiných jazyků, aby varovné poselství mohlo jít ke všem národům a zkusit je ve

světle pravdy, aby mužové a ženy při poznávání světla obrátili se od svého přestupování Božiho zákona.

Měli bychom využít každé příležitosti pro zvěstování pravdy jiným národům. Bude to souviset s velkým vydáním, ale náklady by neměly být překážkou šíření tohoto díla. Prostředky mají cenu jen potud, pokud se uplatní při šíření zájmu Božiho království. Pak propůjčil lidem prostředky právě pro to, aby byly použity při šíření pravdy mezi spolubližními. Adventisté s.d. mají dostatek prostředků. Sobecké zadržování těchto prostředků na úkor díla Božího oslepuje jejich oči, takže nevidí důležitost díla a nepostihují vážnost času v kterém žijeme, ani cenu věčného bohatství. ídevidí Golgatu v pravém světle a proto nedovedou ocenit hodnotu duše, pro kterou Kristus zaplatil ta°□nekonečnou cenu.

Lidé chtějí investovat prostředky do toho, čeho si nejvíc cení a o čem se domnívají, že jim přinese největší zisk. Jestliže lidé nejvíce riskují a investují mnoho do světských podniků a nechtějí investovat dostatečně do díla Božího pro šíření pravdy mezi spolubližními, tím dokazují, že si své pozemské poklady cení daleko více,než poklady nebeské.

Kdyby lidé obětovali svůj pozemský poklad na Boží oltář a o získání nebeského pokladu by usilovali tak horlivě, jako to činí pro získání pokladu pozemského, obětovali by radostně a ochotně prostředky tam, kde by viděli příležitost konat dobro a pomoci dílu svého Mistra. Kristus jim dal neomylný důkaz své lásky a věrnosti a svěřil jim prostředky, aby vyzkoušel a prozkoumal a ověřil jejich věrnost vůči němu. Opustil nebe, jeho bohatství a slávu a pro ně se stal chudým, aby oni jeho chudobou zbohatli. Když se Kristus tak snížil pro záchranu člověka, nepožaduje od člověka nic méně, než aby zapřel sám sebe a použil prostředky, které mu propůjčil pro záchranu spolubližních a tím, aby dokázal svou lásku k svému Vykupiteli a ukázal, že si váží spasení získaného za nekonečnou oběť.

Nyní je čas, abychom použili prostředky pro Pána. Nyní je čas, abychom bohatě dávali na dobré skutky a budovali dobrý základ pro budoucnost, abychom získali věčný život. Jediný člověk zachráněný pro Boží království má větší cenu, než všechno pozemské bohatství. Jsme odpovědni Bohu za lidi, s nimiž se stýkáme. Čím větší jsou naše styky s našimi spolubližními, tím větší je naše odpovědnost. Jsme jedno veliké bratrstvo a blaho našich bližních by mělo být našim prvořadým zájmem. Nesmíme ztrácet ani okamžik. Jestliže jsme byli v tomto ohledu nedbalí, je nejvyšší čas, abychom vykupovali čas, aby krev duší nebyla na našem rouchu. Jsme dítkami Božími a proto nikdo z nás nemůže být omluven při zachraňování našich spolubližních.

Bude to těžký úkol přemoci předsudky a přesvědčit nevěřící, že naše úsilí, pomoci jim, je nezištné. To by však nemělo brzdit naXi práci. V Božím slově nenacházíme žádný předpis, který by nám říkal, že máme dobro konat těm, kdo to ocení a kdo odpoví na naše úsilí a sloužit jen těm, kdo nám za to poděkují. Bůh nás poslal, abychom pracovali na jeho vinici. Je naší povinností vykonat všechno, co můžeme. "Z jitra rozsívej simě své, a u večer nedávej odpočinutí ruce své; nebo nevíš,které se zdaří, to-li či ono". Kaz.ll,6 Máme příliš malou víru. Omezujeme Svatého Izraelského. Měli bychom být vděční Bohu, že se sklonil, aby každého z nás použil za svůj nástroj. Na každou opravdovou prosbu u víře za cokoliv přijde odpověď. Snad nebude právě taková, jakou jsme očekávali, ale jistě přijde, ne snad jakou jsme předvídali, ale včas, kdy ji nejvíce potřebujeme. Jak hříšná je však naše nevěra! "Zůstanete-li ve mně, a slova má zůstanouli ve vás, což byste koli chtěli, proste, a staneť se vám". J 15,7.

Mladí lidé pracující v tomto díle by se neměli příliš spoléhat na své vlastní schopnosti. Jsou nezkušení a měli by se ochotně učit od lidí s dlouhou pracovní zkušeností,

od takových, kteří měli příležitost studovat povahy lidí. Místo aby naši kazatelé pracovali ve sborech, měli by

podle Božího záměru pracovat na různých místech a naše misijní dílo by se mělo konat na celé zemi pokud ji můžeme úspěšně opracovat. Měli bychom jít každým směrem a zřízovat nové s!<upiny. V mysli nových učedníků vždy bychom měli zanechat vědomí důležitosti naší misijní práce. Budou-li schopní lidé obráceni k pravdů, neměli by vyžadovat, abY pracovníci udržovali při životě jejich víru, ale měli bY být poučeni o nutnosti pracovat na vinici. Pokud budou sborY spoléhat, že pracovníci zvenčí posílí a povzbudí jejich víru, nebudou sami silní. Měli bv být poučeni, že jejich síla vzroste tou měrou, jakou budou vynakládat vlastní úsilí. Čím vic se budeme přidržovat novozákonního plánu v misijní práci, tím větší úspěch bude korunovat naše snahy.

Měli bychom pracovat, jak pracoval náš božský Učitel a rozsívat símě pravdy se vší pečlivostí, úzkostí a sebezapřením. Nechceme-li být znaveni dobročinnou službou, musíme mít mYsl Kristovu. Jeho život byl ustavičnou obětí pro dobro jiných. Musime následovat jeho příkladu. Musíme rozsívat simě pravdy a důvěřovat, že Bůh je probudí k životu. Převzácné símě může na čas odpočívat. Když však milost Boží přesvědčí srdce a zaseté símě bude probuzeno k životu, vyklíčí a přinese ovoce k slávě Boží. K tomuto velikému dílu jsou potřební misionáři, kteří by pracovali nesobecky, se vší opravdo-

vostí a vytrvale, □ako spolupracovníci Krista a nebeských andělů při zachranování svých spolubližních.

Pdaši kazatelé by se obzvlášťě měli střežit lenosti a pýchv, která může náhle vzklíčit z vědomí, že máme pravdu a mocné důkazy, které naši protivnici nemohou vYvrátit. A zatímco pravdy, které zvěstujeme, mohou bořit hradby temných mocností, .1e nebezpečí, že zapomeneme na osobní zbožnost, čistotu srdce a celkové posvěcení Bohu. Je nebezpečí domýšlivosti, že jsou bohatí a nepotřebují ničeho, zatímco jim chybí podstatně důležité vlastnosti křesťanů. Mohou být ubozí, chudí, slepí, nemocní a nazí. □Jeuvědomují si potřebu žít v poslušnosti v Kristu každý den a každou hodinu. Duchovní pýcha stravu,je životní síly nabožensti. Má-li být zachována pokora, bvlo bv dobře vzpomenout si ,jak vvhlížíme v očích svatého Boha, který čte každé tajemství duše, a ja!< bvchom se ,jevili ořed zrakY našich spolubližnich, kdYbv nás všichni znali tak dohře, jak nás zná Bůh. Proto, abychom 5yli pokorní, máme vvznávat své chvbv a využít příležitosti ke zřeknutí se své pýchy.

Kazatelé by neměli zanedbávat tělesné cvičení. Měli bv usilovat o to, abv bYli užiteční, a pomoci tam, kde poživají pohostinství. Neměli by připustit, aby jiní čekali na ně. Raději bv rněli ulehčit břímě těch, kteří z velké úctv k službě evanqelia se zříkají svého pohodlí, abv posloužili jiným. Slabé zdraví některých našich kazatelů je důsledkem toho, že zanedbávají tělesné cvičení, které záleží v užitečné práci.

- 124

Konečně mi bvlo ukázáno, že by bylo lépe,kdvbv bratří J konali co bvlo v je.iich silách pro přípravu tiskovin pro lid írancouzs"□y mluvící. I kdyby tato díla nebvla připravena ani nějak přepečlivě, mohla být přes to rozšířena, aby írancouzský lid měl příležitost prozkoumat důkazv naší vírv. V odkládání ,je veliké riziko. Írancouzi bv měli mít knihy zdůvodnující naši víru. Bratří J nebvli připraveni plnit tyto úkoly, neboť museli být předem osvíceni a oživeni Duchem svatým. jinak jimi připravené knihy by nesly pečeť ,jejich vlastních myšlenek. Museli být usměrněni, aby ,□e,jich kázání a psaní nebylo nudné. Potřebovali se sami vzdělat, aby přišli přímo k cíli a aby lidem jasně podávali podstatně důležité body našeho vyznání. Satan mařil toto dílo a mnohé se ztratilo proto, že tato díla nebyla připravena včas. Tito bratří mohou vykonat mnoho dobrého, budou-li plně posvěcení dílu a t□udou-li se řídit světlem, které jim dal Bůh.

ÚČINEK DISKUSÍ

10. prosince 1871 mi byla ukázána nebezpeří bratra K. Jeho vliv na dílo Boží není takový, ,iaký bY měl nebo mohl být. Zdá se, že nevidí následkv svého jednání, nepostihu,je, ,jakou stopu nechává za sebou. □lepracuje tak, aby Pán mohl jeho dílo přijmout. Viděla jsem, že ,je v tak velkém nebezpečí, jako bvl Moses Hull, než opustil pravdu. Spoléhal na sebe. Domníval se, že v díle ,ie tak nepostradatelný, že dílo pravdv se bez něho neobe,jde. Bratr K má velice podobný názor. Příliš mnoho spoléhá na vlastní sílu a moudrost. Kdyby mohl vidět svou slabost, jak ,ji vidí Bůh, nikdy by si nelichotil, nebo by se pokládal za nejslabšího. A nebude-li Bůh jeho záštitou a silou, ,jeho víra stroskotá právě tak,jako u Mosesa Hulla.

Při své práci nečerpá sílu z Boha. Spoléhá na vzrušení. které podněcu,je jeho ctižádost. Pracu.ie-li .jen s několika málo lidmi, kde není nijaké zvláštní vzrušení, které by ho podněcovalo, ztrácí odvahu. Když se dílo nedaří a neníli on unášen tímto zvláštním vzrušením, neutíká se blíže k Bohu a nevvnakládá opravdivější úsilí probít se temnotou a zvítězit. Bratře K, často se stáváš dětinským, slabým a neproduktivním, právě tehdy, když máš být nejsilnější. To by ti mělo ,jasně naznačit, že tvá horlivost a nadšení nepochází vždy z pravého zdro,je.

Bvlo mi ukázáno, že tu je nebezpečí mladých kazatelů, kteří se pouští do diskuse. Všemožně usilu,jí o slovní výzbro,j, pak užíva,jí uštěpačných řečí a ve svém úsilí utkat se s protivníkem, často zapomínají na Pána. Diskusní vzruch zmenšu,je .je.jich zájem o ta shromáždění, kde tento zvláštní vzruch není. Ti, kdo se pouští do diskusí, ne.isou ti nejúspěšnější pracovníci a ne,jlepší budovatelé díla. Někteří dychtí po diskusi a dávají přednost především této práci. tdestudu,jí s pokorou Písmo, abv poznali ,jak získat lásku

- 125 -

Boží, jak říká Pavel: "Aby Kristus srkze víru přebýval v srdcích vašich, Abyste v lásce vkořeněni a založeni jsouce mohli stihnouti se všechněmi svatými, '□teraká by byla širokost a dlouhost, a hlubokost a vysokost. A poznati lásku Kristovu, kteráž přesahuje umění, abyste naplněni byli ve

všelikou plnost Boží."E.í 3,17-19.

Mladí kazatelé by se měli vyhnout diskusim, neboť ty nezvyšují duchovnost ani pokoru mysle.V některých případech může být žádoucí utkat se s některým sebevědomým vychloubačem proti pravdě Boží v otevřené diskusi, ale všeobecně tyto diskuse, ať už ústní nebo písemné, nadělají více škody než dobra. Po diskusi větší odpovědnost zůstává na kazateli, ahy udržel zájem. Měl by si dát pozor na reakci, která se dostavuje po náboženském vzrušení a neměl by podléhat znechucení.

Lidé, kteří nechtějí uznat naprosto jasné požadavky Božiho zákona, všeobecně půjdou cestou bezzáltonnosti, neboť tak dlouho stáli na straně toho velkého protivnika v boji proti Božímu zákonu, který je základem jeho vlády v nebi i na zemi, že v tom jsou již vycvičeni. Ve svém odboji nechtějí otevřít své oči a svědomí světlu. Zavírají je, aby nebyli osvíceni. Jejich případ je tak beznadějný jako byl případ Židů, kteří nechtěli vidět světlo, které jim přinesl Kristus. Obdivuhodné důkazy, které jim dal o svém mesiášství v zázracích, které dělal uzdravováním nemocných, 1<říšením mrtvých a skut!□y, které žádný nekonal a konat nemohl, neobměkčily jejich srdce, aby přemohli své bezbožné předsudky, nýbrž inspirovali je ďábels□cou nenávistí a zlobou, jakou měl satan, když byl svržen s nebe. Čim větší bylo světlo a důkazy, které měli, tim větší byla jejich nenávist. Byli rozhodnuti usmrcenim Krista uhasit světlo.

Odpůrci Božího zákona, který je základem Boží vlády na nebi i na zemi, zastávají totéž stanovisko,ja!<o nevěřící Židé. Jejich odbojná moc bude provázet ty, kdož zachovávají přikázání Boží. Zavrhnou jakékoli množství světla. Jejich svědomí byla tak dlouho umlčována a jejich srdce se tak zatvrdílo jejich volbou tmy před světlem, že se domnívají, že je to jejich přednost, aby dosáhli svůj cíl falešnš svědčit□ nebo snížit se k jakémukoli pochybnému jednání nebo svodu, jak to učinili Zidé, když zavrhli Krista. Domnívají se, že cíl posvěcuje prostředky. Ve skutečnosti křižují Otcův zákon,jako Židé ukřižovali Krista.

Měli bychom vynaložit všechno úsilí, abychom využili každé příležitosti zvěstovat pravdu v její čistotě a prostotě, kde nějaká touha nebo zájem slyšet důvody naší viry je. Ti, kdo setrvávali jen většinou na proroctvích a teoretických bodech našeho vyznání, měli by bezodkladně studovat v Písmě prakticl<é stránky, měli by hlouběji čerpat ze studnice božské pravdy. Pečlivě by měli studovat Kristův život a jeho naučení pro praktickou zbožnost, kterážto naučení jsou dána k užitku všech a která mají být pravidlem správného života všech, kteří věří v Kristovo jméno.Měl by je proniknout duch jejich veli!□ého Příkladu a měli by rnít jas

snou a správnou představu o tom, jak posvěcen má být život Kristova následovníka.

V příkladech a naučeních se Kristus zajímal o každého člověka,a□ patřil ke kterékoli třídě. Jedl a bydlel s bohatými a chudými a seznamoval se se zájmy a problémy lidí, aby našel přístup k jejich srdcím. Jeho rozmluvy uspokojily a potěšily i nejučenější lidi a přece byly tak jasné a prosté, že jim mohla rozumět i nejprostéí mysl. Kristus využil každé příležitosti, aby poučil lidi o nebeských naukách a příkazech, které měly proniknout do jejich života a které by je svým svatým, povznešeným charakterem odlišovaly od ostatních vyznavačů. Tyto lekce božského naučení nepůsobí na lidská svědomí tak, jak by měly. Tato Kristova kázání vyzbrojují kazatele, věřící přítomné pravdě,úvahami, které budou oceněny téměř při každé příležitosti. □lověk, zkoumající Písmo, má rozsáhlé studijní pole, o které nemůže mít zájem,když by ve svém srdci neměl ducha nebeského Učitele. Jde o naučení, která Kristus zvěstoval všem třídám. Tisíce lidt všech povahových odstínů a každého společenského stupně byly přitahovány a uchvacovány tím, co jim zvéstoval.

Někteří kazatelé, kteřt dlouho zvěstovali přítomnou pravdu, se dopustili ve své práci velkých poklesků. Naučili se být výbojnými lidmi.Prostudovali argumentační tématiku pro diskusní příležitosti, a to, co si připravili, rádi také použili. Boží pravda je jasná, zřetelná a přesvědéivá. Je souladná a v porovnání s bludem září krásou a pravdou. Není-li srdce člověka naplněno předsudky, postihne její trvalou hodnotu. Naši kazatelé zdůvodňují pravdu různými argumenty, které jimi byly připraveny, a není-li □ádných překážek, pravda vítězí. Bylo mi však ukázáno, že v mnoha případech si slávu získaného vítězství přivlastňuje ubohý nástroj, a lidé, kteří smýšlejí více přízemně než duchovně, vychvalují a uctívají nástroj a získaným vítězstvím nevyvyšují Boží pravdu.

Lidé, kteří rádi diskutují, všeobecně ztrácejí svou duchovnost.Nedůvěřují v Boha,jak by měli. Protivníka chtějí porážet teoretickou pravdou. Duch Kristův nemá s tím nic společného. Diskutér,vyzbrojen důkazy jakkoli přesvědčivými, si brzy myslí, že má dost síly, aby zvítězil nad svým odpůrcem a přestává počítat s Bohem. Někteří z našich kazatelů se především zajímají o disputace. Jakoby je diskusní ovzdušt vzruéovalo.Cítí se silní a mluví odhodlaně. A v takové podrážděnosti unikne mnohé, co lidé pokládají za zcela správné,co však samo o sobě správné rozhodně není. Křesťanský kazatel by se měl stydět, že něco takového vyřkl.

To všechno ákodlivě ovlivňuje kazatele, kteří mají co činit s posvátnými, vznešenými pravdami, které mají být vůní k životu nebo k smrti pro ty, kdo je slyší. Z diskusí kazatel všeobecně získává pocit sobéstačnosti a nadřazenosti.To není vše. Dychtiví diskutéři nebývají dobrými pastýři stáda. Myšlenkově jsou připraveni odrážet odpůrce a stíhat je jízlivě; nedovedou se sklonit k zarmouceným a útěchy potřebným srdcím. Dlouho osvědčovali,že zanedbali praktické

- 127

potřebyBožího stáda. Mají jen zcela nepatrné poznání Kristových kázání, jež pronikají každodenní život křesťana, a neradi je studují. Povyšují se nad prostou práci. Pokud nebyli domýšliví, Důh jim pomáhal a Doží andělé jim sloužili, všechno jejich úsilí korunovali úsp□chem a přesvědčovali muže i ženy o pravdě. Avšak myšlenková příprava pro diskusní vystupování je často vedla k hrubému a nešetrnému vystupování. Ztratili zájem o něžný soucit, jež má trvale doprovázet úsilí Kristova pastýře.

Kazatelé,zaměřeni na diskuze,nejsou všeobecně schopni pa□ci stádu tam, kde pomoci nejvíce potředuje. Tím, že zanedbali praktické náboženství ve svých vlastních srdcich a životech, nemohou o něm poučovat stádo. Dez vzrušení nedovedou pracovat, bez něho jako by byli zbaveni síly. Mluví-li, pak to vypadá jako by nevěděli, jak zvěstovat radostné poselství v pravý čas. Mají-li zvěstovat pravé poselství, které by bylo pokrmem pro Doží stádo a které by zasáhlo a ovlivnilo srdce, vracejí se 4< něl<terému starému a známému tématu

, prokousávají se již znárnými, bezduchými a nezajímavými důkazy a tak místo světla a života přinášejí stádu i sobě temnotu.

Někteří z našich kazatelů nepěstují duchovní život, ale spíše určitý druh okázalé horlivosti a jistou činnost, která se opirá o nejistý základ. V dnešní době potřebujeme kazatele klidné zbožnosti, myšlenkové síly a odevzdanosti, svědomí a víry umocněné aktivitou a horlivostí. Dvojice vlastností, rozum a odevzdanost, aktivita a horlivost patří k sobě.

Diskutuj,ící kazatelé jsou mezi námi lidé nejméně spolehliví, nebot v době nesnází dílasenelze na ně spolehnout. Uveďte je tam, kde je jen malý zájem, a oni projeví nedostatek odvahy, horlivosti a skutečného zájmu. Jsou tak závislí na vzrušení, které vzniká v diskusí nebo opozici, jako opilec na kořalce. Tito kazatelé potřebují nové obrácení. Musi pít hlubokými doušky z krvavých proudů vycházicích z vč□čné SI<ály.

Ježíš jednal v zájmu věčného blaha hříšníků. Chodil , dobře čině. Dobročinnost byla životem jeho du□e. Nejen,že prokazoval dobro všem, kdo přišli k němu s prosbou o milosrdenství, ale vytrvale je vyhledával. Nikdy se nenadchl potleskem a nedal se znechutit kritikou nebo zklamáním. Když musel čelit největšímu odporu a nejsurovějšímu zacházení, měl odvahu. Nejvýznamnější projev, jaký nám inspirované Slovo zaznamenává, je Kristovo kázání jednomu jedinému posluchači. Když unaven odpočíval u studny, přišla pro vodu jistá Samaritánka, viděl příležitost oslovit ji a jejím prostřednictvím i Samaritány, kteří žili ve velké temnotě a bludu. Ač byl unaven, zvěstoval pravdy svého duchovniho království, které potěšily tuto pohanskou ženu a probudily v ní obdiv ke Kristu. Odešla a zvěstovala:"Poďte, vizte člověka,kterýž pověděl mi všecko, což jsem koli činila. Není-li on ale Kristus?"J 4,29. Svědectví této ženy vedlo mnohé k obrácení a k víře v Krista. Její zpráva přivedla

- 128

k němu mnohé, kteří uvěřili, když slyšeli jeho slovo.

Ať je jaKkoli nepatrný počet zajímajících se posluchačů, je-li zasaženo jejich srdce a přesvědčen rozum, mohou jako Samaritánka šířit zvěst, která probudí touhu stovek jiných lidí, aby ve vlastním zájmu začali sami dále přemýšlet. Při úsilí probudit touhu po poznání budeme nejednou znechuceni. Pozorujete-li zpočátku jen nepatrný zájern, pak to nemusí být důkazem, že jste se zmýlili v povinnosti a působišti. Roste-li pozvolna zájem a lidé si počínají ne impulzivně, ale rozvážně a cílevědomě, pak je zájem mnohem zdravější a trvanlivější než tam,kde je náhle vytvořeno ovzduší velkého vzruchu a zájmu a kde jsou vzrušeny city poslechem diskuse a prudkého zápasu obou stran, a kde lítají otázky pro a proti pravdě. Tím je vyvolán prudký odpor, lidé se zajímají o různá stanoviska a dochází k unáhlenému rozhodování. Výsledkem bývá situace, vyznačující se unáhleností a nerozvážeností. Chybí zde rozvaha a soud. Zavládne-li vzrušení, anebo nastane-li nesprávným jednáním reakce, pak zájem již nelze probudit. Pocity a sympatie lidu byly podníceny, ale jejich soúdnost nebyla přesvědčena, jejich srdce nebylo zasaženo a pokořeno před Bohem.

Při zvěstování nepopulární pravdy, která zahrnuje v sobě těžký kříž, !□azatelé by měli dbátna to, aby každé slovo bylo takové, jaké ho chce mít Bůh. Jejich slova by nikdy neměla zabíjet. Pravdu by měli zvěstovat v pokoře a s hlubokou láskou k duším a upřímnou touhou po jejich spáse. A pak ať pravda tne do živého. Neměli by se chovat jako Goliáš, když vyzýval zástupy izraelských. Izrael nevyzýval Goliáše, ale Goliáš se choval vyzývavě vůči Bohu a jeho lidu. Vyzývavost, vychloubačnost a vý-

směch, nechť přichází ze strany protivníků pravdy, kteří jsou v roli Goliáše. Avšak nic z tohoto ducha by se nemělo projevit u těch, které Bůh poslal zvěstovat poslední varovné poselství tomuto hynoucímu světu.

Goliáš spoléhal na svou výzbroj. Strašil izraelské armády svým vyzývavým zlostným vychloubáním, a přitom vystavoval na obdiv svou výzbroj, v níž byla jeho síla. David ve své pokoře a horlivosti pro Boha a jeho lid rozhodl se postavit na odpor tomuto vychloubači. Saul souhlasil a dal Davidovi svou vlastní královskou výzbrorj. David ji však odmítl. Odložil královs!□ou výzbroj, nebot ji nevyzkoušel. Měl vlastní zl<ušenosti s Bohem a důvěřuje mu, získal zvláštní vítězství. Kdyby si byl oblékl Saulovu výzbroj, budil by dojem bojovníka, zatímco byl jen malým Davidem, který dohlížel na ovce. Měl za to, že Saulově výzbroji není třeba připisovat nějaký význam, neboť cele spoléhal na Nospodina Boha Izraels□cého. Z poto'□a vybral několik oblázků a se svým prakem a holí, jeho jedinými zbraněmi vyšel ve jménu Boha Izraelova proti ozhrojenému hojovníkovi.

Goliáš pohrdl Davidem, neboť jeho zjev naznačoval, že jde jen o mladíka nezkušeného v boji. Goliáš se vysmíval Davidovi a zlořečil rnu ve jménu svých bohů.

- 129

Uvědomoval si to jako urážku, má-li se utkat v boji s neoz5rojenýrn mlad.íkem. Vychloubal se tím, co mu udělá. David nehyl rozloben pro takové snižování vlastní osoby a nezalekl so také jeho strašných hrozeb, ale odpověděl: "Ty jdeš na mne s rnečem a kopím a s pavézou, ale já k tobě jdu ve jménu Hospodina zást□apů, Boha vojsk Izraelských, kterém□iž jsi ty utrhal."1S 17,45. I7avid říkal Goliáši, že ve jménu Hospodinovš mu způsobí to, čím Goliáš vyhrožoval Davidovi. "A zvíť všecko shromáždšní toto, že ne mečem ani kopím vysvobozuje Hospodin, nebo Hospodinův jest boj. Protož vydáť vás v ruce naše." 1S 17,47.

ídaši kazatelé by nemšli vyvolávat a provokovat diskusi. Výzva k diskusi ať je na straně protivníků Boží pravdy. Bylo mi ukázáno, že bratr K a ostatní kazatelé si z velké části počínali jako Goliáš. A pak,když se vyvolaly diskuse, spoléhali na své připravené důkazy, ja!<o Saul chtěl, aby David spoléhl na jeho výzbroj. P□espoléhali jako pokorný Oavid na Boha Izraele a neměli ho za svou záštitu. Spoléhali jen na sebe a byli vychloubační jako Goliáš, vyvyšovali se a neutíkali se !< Ježíši. Vědšli, že pravda je mocná a proto nepokořili svá srdce, u víře nespoléhali na Boha, aby pravdě dal vítšzství. Zpyšněli a ztratili rovnováhu, pak diskuse často nebyly úspššné a výsledkem byla škoda na vlastní duši i na duši jiných.

Bylo mi ukázáno, že někteří z mladých kazatelů si přímo libují v diskusi a neuvědomí-li si její nehezpečí, stane se jim osidlem. Bylo mi ukázáno, že bratr L je ve velkém nehezpečí. Myšlenkově se ubírá nesprávným směrem. Je v nebezpečí, že opustí prostý způsob práce. Bude-li mít dostate:čnou moudrost, aby ja!<o David se zřekl Saulovy výzbroje, pa!< mu může být pomoženo dříve, než zajde příliš daleko. Tito mladí kazatelé hy měli zkoumat jak pra!□tická,ta!□ teoretická naučení Kristova a měli by se učit od Ježíše jeho vlídnosti, tichosti, pokoře a skromnosti. Octnou-li se jako David v situaci, kde Boží dílo skutečně vyžaduje umlčet člověška,který se posmívá Izraeli, a jdou-li proti němu v síle Boží a spoléhají-li cele na Něho, pomůže jim a svou pravdu dovede !< slavnému vít□zství. Kristus nám dal příklad: "Ješto Michal archanděl, když s ďáblem odpor □naje, hádal se o túlo Mojžíšovo, nemšl vynésti soudu rouhavé!io, ale řekl: Ztrestiž tě □án." Jd 9.

Ja□□mile kazatel ustoupí z pozice, kterou by služební!□ Slova měl vždy zastávat, propadne-li '□comičnosti a zesměšňování svého protivníka, nebo použije-li ostré, sa!trastické výrazy a vysmívá-li se mu, pak koná to, co si Spasitel světa konat nikdy nedovolil; tím se dostává na půdu nepřítele. Kazatelé, kteří spupeří s protivníky Boží pravdy, neutkávají se v boji jen s lidmi, ale se satanem a zástupem jeho zlých andšlů. Satan hledá příležitost jak ovládnout '□azatele, kteří obhajují pravdu; přestanou-li cele spoléhat na Boha a vytratí-li se z jejich slov duch a láska Kristova, andšlé Boží je nemohou posilovat a posvěcovat. Přenechávají je jejich vlastní síle a zlí andělé se hrnou do jejich temna. Proto se zdá, že odpůrci pravdy nr□!<dy vítězí a diskuse způ

- 130

sobuje vic škody než užitku.

Boží služebníci by se měli přiblížit k Bohu. Bratři K,L,M a N by měli pěstovat více osobní zbožnosti,než zálibu v diskusi. Měli by usilovat o to, aby byli pastýři stáda raději, než aby ovlivňováním pocitů lidu vytvářeli vzrušenou situaci. Tito bratři jsou v nebezpečí, že budou více spoléhat na svou popularitu a úspěch u lidu jako vtipní diskutéři, než aby spoléhali na to, že směji být pokornými, věrnými pracovniky, tichými, odevzdanými následovniky Kristovými a jeho spolupracovniky.

NEBEZPEČ□ A POVINNOSTI MLÁDEŽE

Adresováno dvěma mladým lidem.

Posledniho prosince mi bylo ukázáno nebezpečí a pokušení mládeže. Ova mladší synové otce potřebují být obrácení. Oenně potřebují umirat vlastnimu já. Pavel, věrný apoštol, měl ka□dodenně novou zkušenost. Řiká: "Oenně umírám". Tito mladí lidé potřebují právě tuto zkušenost. Jsou v nebezpečí, že budou přehlížet přítomné povinnosti a zanedbávat výchovu podstatně důležitou pro praktický život. Knižní vzdělání pokládají za véedůležité pro úspěěný život.

Tito mladí mužové přehliží své domácí úkoly. Nenaučili se plnit domácí úkoly, což bylo jejich povinnosti. Mají věrnou, praktickou matku, která nesla mnohá břemena, které jí děti neměly dovolit nést. V tomto ohledu nectili svou matku. Nedělili se o b□emena svého otce, což bylo □jejich povinností, a tim zanedbali patřičnou úctu k němu. idili se spiše náklonností,než povinností. Žili sobecky, vyhýbajíce se břemenům a práci a neztskali vzácnou zkušenost, bez niž nemohou mit v životě úspěch. Neuvědomili si důležitost věrnosti v malých věcech a nepoci'□ovali nutnost být čestnými vůči rodičům, dGkladnými a věrnými v nepatrných povínnostech života, které před nimi leží. Přehližejí véední znalosti pro praktický život tak velice potřebné.

Chtějí-li být tito mladí lidé někde požehnáním, pak by to mělo být doma. Povolují-li svým náklonnostem, misto aby se dali vést opatrným rozhodnutím zdravého rozumu a osvíceného svědomí, nemohou být požehnánim pro společnost, ani rodině svých rodičů. Jejich vyhlidky v tomto světě i ve světě budoucim mohou být ohroženy. Mnozí mladí lidé získávají dojem, že jejich mládí není určeno pro svědomitou práci, ale jen pro rozptýlení ve sportu, veselosti, šprýmováni a pošetilých zábavách. Jsou i takoví, kteří žijí jen pro hodováni a rozkoš, a nemyslí na nic jiného, než na chvilkové rozkoše. Jejich touha po zábavě, jejich láska k společnosti, záliba v marných řečech, smichu a uvolněných mravech se stále více rozmáhá. Ztrácejí véechen zájem o střizlivé skutečnosti života a domácí povinnosti jim případají nezajímavé. Jejich mysl nenachází dostatek rozptýlení, jsou nekli

dní, těkaví a podráždění. Tito mladí lidé by si měli pokl□dat za povinnost učinit domov šťastným a radostným. Měli by do domácnosti vnášet slunečni jas,místo stínů zbytečných nářků a nešťastné nespokojenosti.

Tito mladí lidé by měli pamatovat, že jsou odpovědni za všechny přednosti z nichž se těšili□ měli by si uvědomit svou odpovědnost za zužitkování času a neměli by zapomínat, že musí vydat přesný počet z toho, jak hospodařili se svými schopnostmi. Mohou se pát: "To nemáme mít nějakou zábavu nebo rekreaci? Máme jen pracovat, pracovat a pracovat"? Každé pobavení, při němž mohou u viře žádat o Boži požehnání, nebude nebezpečné. Av□ak každé pobavení, které jim nedovoluje modlit se v komůrce, nebo při rodinné pobožnosti, nebo v modlitebnich shromážděních, je pochybné a nebezpečné. Změna tělesné práce, která by značně vyčerpala fyzické síly, může být na čas velice žádoucí, ,mají-li znovu pracovat a úspěšně vykonávat své povinnosti. □plný odpočinek snad nemusí být ani nutný. Svůj vzácný čas nesmíme promarnit ani tehdy, jsme-li unaveni. I tehdy lze přece konat něco méně vyčerpávajícího co může být k požehnání jejich matce a sestrám. Usnadněním jejich starosti, převzetim těžkých břemen mohou najít potěšení, které jim poskytne pravé štěstí: Jejich čas nebude pak promarněn malichernostmi,nebo v sobeckých požitcích. Svého času mohou vždy využít k prospěchu; mohou čerpat osvěžení ve změně a přece vykupovat čas, takže každá chvíle přinese někomu něco dobrého.

Vy jste se domnívali, že je krajně důležité získat vědecké vzdělání. V nevědomosti není ctnost a vzdělání nemusí nutně narušit křesťanský růst, vyhledáváte-li ho ze zásady a za správným účelem, a cítíteli, že jste Bohu zavázáni použít svých schopností pro blaho jiných k Boží větší slávě. Poznání vám pomůže dosáhnout tohoto cíle. Pomůže vám uplatnit schopnosti, které vám dal Bůh a použít jich v Jeho službě.

Ale, mladí muži, dosáhnete-li i vysokého vzdělání a nepoužijete-li je prakticky, nedosáhnete svého cíle. Jsteli při ziskávání vzdělání tak zaneprázdněni studiem, že zanedbáváte modlitbu a náboženské předměty, zanedbáváte blaho své duše. Přestáváte-li se učit v Kristově škole, pak prodáváte své prvorozenství za mísu čočovíce. Cíl, pro který vzděláni získáváte, neměli byste ztrácet ani na chvíli ze zřetele. Méli byste se snažit rozvinout a usměrnit své schopnosti tak, abyste byli užitečnější a abyste byli podle svých schopností k největšímu požehnání jiným. Jestliže vás vzdělání vede k sebelásce a k neochotě nést těžkosti

. života, pak by vám bylo lépe bez něho. Milujete-li a zbožnujete-li knihy a dovolíte-li, aby vás natolik odváděly od povinností, že cítíte neochotu odpoutat se od studií a četby pro důležitou práci, kterou někdo musí vykonat, pak byste měli krotit své studijní zájmy a zvyknout si konat úkoly, o které se nyní nazajímáte. Kdo je věrný v malých věcech, bude také věrný ve velkých.

Musíte si vypěstovat lásku a náklonnost ke svým rodičům, bratřím a sestrám. "Láskou bratrskou jedni k druhým nakloně

ni jsouce, poctivostí se vespolek předcházejte. V pracech nelenivi, duchem vroucí, Pánu sloužíce. Nadějí se veselíce, v souženích trpěliví, na modlitbě ustaviční. V potřebách s svatými se sdělujíce, přívětivosti k hostem následujíce" Ř 12,10-13. Mladí muži, nemůžete si dovolit obětovat své věěné zájmy studiu. Naši učitelé vás mohou podněcovat pochvalou a satanovo chytráctví vás může oklamat. Krok za krokem můžete stoupat po žebřiku skvělých výkonů a získávat pochvalu svých učitelů, ale vaše vzdělání v duchovním životě

, v náboženských zkušenostech bude upadat Vaše jména budou zaznamenána před svatými,vznešenými anděly a před Stvořitelem vesmíru, Kristem, Majestátem nebes, v ubohém světle. Záznam hříchů, omylů, pádů, nedbalosti a neznalosti duchovního poznání bude takový, že Otec. a jeho Syn, Ježíš, náš Obhájce. a sloužící andělé budou se stydět pokládat vás za dítky Boží.

Navštěvováním školy jste vystaveni různým pokušením, jež by vám v otcovském domě pod pečlivým dohledem bohabojných rodičů nehrozila. Jestliže jste doma dvakrát nebo třikrát denně prosili o milost, abyste unikli porušenosti, která je ve světské žádostivosti, potřebujete se při studiu modlit mnohem vá□něji a vytrvaleji; při studiu jste vystaveni pokušením a nakažlivým vlivům, které převládají ve školách tohoto porušeného"věku. Vaše okolí je mnohem nepřiznivější pro utváření křestanského charakteru.

Mladí lidé nemají dostatek síly křesťanského charakteru; obzvlášťě je tomu tak u A 0. Není duševně vyrovnán, zakořeněn a založen na pravdě. Tak chabě se přidržel Boha, že nepřijímal sílu a světlo shůry, ale vznášel jen temno do své duše. Tolik slyšel mluvit o nevěře a tak málo se zajímal o pravdu, že není připraven vydat počet ze své naděje. Je nestálý jako třtina klátící se ve větru. Je laskavy v srdci a přece miluje lehkovážné řeči, lenost a společnost svých mladších přátel. Povoloval tomuto sklonu i za cenu svého duáevního zájmu. Je důležité, můj bratře, aby ses vyhýbal společnosti nevěřící mládeže. Vzdělání tvého rozumu a srdce v souvislosti s povinnostmi praktického života vyžaduje, abys větší část svého času trávil v společnosti těch, jejichž rozhovory a víra posílí tvou víru a lásku k pravdě.

Chtěl jsi odhodit pouta, které ukládá víra v pravdu, ale neodvažoval ses k velkorysé nevéře. Příliš často lehkomyslnost světa a společnost těch, kteří nemilují pravé společenství a náboženství, byla předmětem tvých zálib a tys byl cele zaujat těmi, kteří tupí pravdu. Nemáš dostatečně silnou víru a sílu, abys mohl obstát v takové společnosti. Abys promarnil čas, povoloval jsi lehkovážnosti, která ti škodila tím, že zatemnila svědomí. Miluješ pochvalu. Získášli ji čestným způsobem, není to tak hříšné; jsi však v nebezpeěí klamat sebe i jiné; v tomto ohledu se musíš mít na pozoru a snažit se pochvalu, kterou přijímáš skutečně si zasloužit. Dostane-li se ti uznání pro tvé zdravé zásady a mravní hodnotu, pak je to tvůj zisk. Jsi-li však rozmazlován, hýčkán a polichocen pro své jasné výroky, vhodné poznamky a proto, že jsi milý, živý a vtipný,,a ne pro rozumo

- 133

vou a mravní sílu, pak na tebe budou citliví zbožní lidé pohlížet spíš s politováním než závistí. Měl by ses mít na pozoru p□ed lichocenim. Kdokoli je tak pošetilý, že ti lichotí, nemůže být tvým skutečným přítelem. Tvoji praví přátelé tě budou napomínat, prosit a varovat a kárat tvé nedostatky.

Svou mysl jsi otevřel temné nevěře. Zavři ji v bázni Boží. Hledej důkazy, pilíře naší víry a pevně se jich chop. Pot□ebuje□ důvěru v přítomnou pravdu, neboť ona ti bude kotvou duše. Posílt tvůj charakter a propůjčí mu šlechetnou důstojnost, která si *vyžádá* úctu. Zvykej si být pilný. V tom máš vážné nedostatky. Ty i tvůj bratr máte skvělé představy o úspěchu, ale pamatujte, že vaše jediná naděje je v Bohu. Vaše výhledy se mohou občas zdát lichotivé, ale představy, které vás povznáší nad jednoduché, prosté domáct povinnosti, jakož i nad povinnosti náboženské, vám připraví pád. Vy, moji milí přátelé, potřebujete pokořit svá srdce

. před Bohem a získávat bohatou a vzácnou zkušenost křestanského života dalším poznáváním Pána a šířením požehnání pro jiné každodennim životem čistoty, ušlechtilé poctivosti a důkladnosti p□i plnění křesťanských úkolů a povinností praktického života. Méte povinnosti v domácnosti, máte úkoly, jichž jste se dosud ani nedotkli.

Co rozséváte, to sežnete. Tito mladí lidé nyní zasévaji simě. Každý skutek jejich života, každé promluvené slovo je semenem k dobrému nebo k zlému. Jaké bude símě, taková bude úroda. Budou-li pěstovat prchlivé, smyslné, zvrácené touhy, nebo odevzdají-li se ukájení chuti nebo náklonnosti svého nsposvěceného srdce; budou-li pěstovat pýchu a nesprávné zásady a hýčkat nevěrnost a rozptýleni, budou mít hojnou sklizeň výčitek, hanby a zouíalství.

Andělé Boží chtějí vést tyto mladé muže, aby volali k Hospodinu se vší upřímnostt: "Buď vůdcem mé mladosti". Andělé jim chtějí pomoci a snaží se vysvobodit je z osidel satana. Mohou získat nebe, budou-li se ho snažit dosáhnout. Mohou získat korunu věčné slávy, obětuji-li všechno pro nebesa.

NA SEBE SPOLÉHAJÍC□ KAZATELÉ

Bratr R, tvůj vliv nebyl takový, abys mohl být ctí přítomné pravdě. Kdybys byl posvécen pravdou, kterou zvěstuješ jiným, mohl jsi být desetkrát užitečnější dílu Božímu, než jsi byl. Natolik jsi spoléhal na nějakou senzaci, že bez ní jsi ztrácel odvahu. Tyto veliké vzruchy a zájem o senzaci jsou tvojí sílou, slávou, i úspěchem jako pracovníka. To všechno se véak nelíbí Bohu. Tvé préce nejsou tím, za co je ty máš.

Důkladný průzkum ukazuje skutečnost, že z těchto zvlášť vzrušených shromáždění je jen nepatrná úroda. A přece celá

- 13a

tvá minulá zkušenost tě nenaučila, abys změnil způsob své práce. Velice pomalu jsi usměrňoval své přiští pracovní úsilí, aby jsi se vyhnul omylům minulosti. To proto, že jako opilec má□ zálibu v těchto senzačních shromážděních, toužíš po nich jako alkoholik vyhledává skleničku alkoholu, aby se podnitily jeho ochabující síly. Tyto diskuse, vytvářející určité ovzduší vzruchu, jsou mylně pokládána za horlivost pro Pána a lásku k pravdě. Pracoval jsi vlastnim úsilím téměř bez Ducha Božího. Kdyby Pán byl provázel každé tvé počínání a kdybys jsi si byl uvědomoval odpovědnost za duše a dovedl moudře zužitkovat tyto vzácné příležitosti pro získání duší pro Kristovo království, mohl jsi vidět plody svého úsilí a Bůh by byl oslaven. Tvoje duše by se byla zaskvěla duchem pravdy, kterou zvěstuješ jiným. Přesvědůováním du□í o požadavcích Božího zákona a poučováním o potřebě pokání vůči Bohu a víře v Krista, tvoje práce teprve začala. Příliš často své dílo nedotáhneš do konce a těžké břímě dokonání díla přenecháváš jiným, místo abys práci dokonal sám. Říkáš, že nejsi kvaliíikován abys dokonal dílo. □ím dříve se tedy připravíš, abys mohl nést pastorační zodpovědnosti za stádo, tím lépe.

Jako pravý pastýř mél by ses ukáznit, abys mohl pracovat s lidmi a ka□dému ze stáda Božího dávat pokrm v čas příhodný. Měl bys být pečlivý a studovat, abys měl zásobu praktických pojednání, které jsi prozkoumal, a abys mohl podle potřeby jasně a mocně zvěstovat lidu poselství v pravý čas a na pravém místě. Nejsi dostatečně zásoben inspirovaným Slovem v každé dobré příležitosti. Když stádo potřebovalo duchovní pokrm, často jsi jim přinášel některý důkazový materiál, který se o nic vic nehodil pro okamžitou chvíli, než nějaká národnostné zabarvená přednáška. Kdybys byl vynaložil určité úsilí a vzdělal svoji mysl poznáním toho, co ti Slovo Boží hojně poskytovalo, mohl jsi budovat dílo Boží tím, že bys stádo sytil patřičným pokrmem, který by dal duchovní zdraví a sílu podle potřeby.

Musíš se učit konat dílo pravého pastýře. Když to pochopíš, pak na tebe dolehne dílo Boží s takovou vahou, že nebudeš mít chut lehce si s ním pohrávat a pouštět se do lehkovážných a írivolnich řečí. Kristův slu□ebník, který si patřičně uvědomuje zodpovědnost za dílo a má jasnou představu o vznešenosti a posvátnosti svého poslání, nebude mit sklon k lehkovážnému a nerozvážnému zacházení s beránky svého stáda.

Pravý pastýř se bude živě zajímat o vše, co se týká blaha, pokrmu, usměrnění a obrany stáda. Bude si počínat obezřele a projeví laskavou rozvahu, bude zdvořilý a soucitný ke všem, obzvlá□té k pokoušeným, trpicím a klesajícím. Misto abys těmto lidem projevil soucit, jaký si každý jednotlivý případ vyžadoval a jaký jejich mdloby potřebovaly, ty ses, můj bratře, vyhnul těmto lidem a hledal jsi sympatie u jiných. "Jako i Syn člověka nepřišel, aby jemu slouženo bylo, ale aby sloužil, a aby dal život svůj mzdu na vykoupení za mnohé". Mt 20,28. "Amen, amen pravim vám: Není služebník větší nad pána svého, ani posel větší nežli ten,

Tady chybí dvě velké české strany!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! (135 a 136)

- 137

važují své rodiče, nemohou očekávat, že je bude provázet Boží požehnání. Naši rodiče mají vůči nám oprávněné požadavky, jichž se nemůžeme zbavit,anebo je přehližet. Děti, které nebyly vychovány a usměrněny v dětství a jimž bylo dovoleno dbát jen o sebe a sobecky vyhledávat své vlastni pohodlí a vyhýbat se zodpovědnostem, stávají se bezcitné a bezohledné vůči pot□ebám svých rodičů, kteří o ně pečovali v jejich dětském věku.

Bratře R, ty sám jsi byl v tomto ohledu sobec a velkou měrou jsi zanedbával povinnosti. Vyžadoval jsi pozornost a péči, ale neodplácel jsi podobným způsobem. Byl jsi sobecký a náročný a často jsi byl nerozvážný a své ženě jsi dal příležitost, aby tě trápila. Oba jste byli neposvěceni a nadmíru sobečtí. Pro pravdu jste přinesli jen nepatrnou obě□. Ty i tvoje žena jste se vyhýbali zodpovědnostem a zastávali jste postavení, kde jste si nechali raději sloužit, a nesnažili jste se abyste byli co možná nejméně na obtíž.

Kristovi služebníci by si měli pokládat za svou povinnost přijmou-li pohostinství u svých bratří nebo přátel, nechat určité požehnání v rodině tím, že se vynasnaží povzbudit a posilit její členy. Při návštěvách rodin neměli by zanedbávat pastorační povinnosti pastýře. Měli by se obeznámit s každým členem rodiny, aby rozuměli duchovnímu stavu všech a méli pochopent pro každého. Když kazatel, který nese světu významné varovné poselství, přijímá pohostinnost u přátel a bratří a zanedbává povinnosti pastýře stáda, nedbá o to, jak působí svým příkladem a chováním a s mladými lidmi se pouští do lehkovážných rozhovorů, žertuje, šprýmuje a kvůli smíchu vypráví anekdoty, není hoden být služebníkem evangelia. Potřebuje se obrátit dříve, než mu může být svěřena péče o ovce a beránky. Kazatelé, kteří zanedbávají službu vérného pastýře, dokazují, že nejsou posvěceni pravdou, kterou zvéstují jiným. Neměli bychom je nechávat jako pracovníky na vinici Páně, dokud nepochopí vznešenou posvátnost díla Kristova služebníka.

Konají-li se jen večerní shromáždění, je mnoho času, který lze zužitkovat k rodinným návštěvám a k pohovorům s lidmi. Mají-li Kristovi služebníci vlastnosti Ducha, napodobují-li onen velký Příklad, naleznou přistup k srdcím a získaji duše pro Krista. Někteří kazatelé zvěstující poslední poselství milosti jsou příliš vzdálem . Nevyužívají příležitosti, které se jim naskýtají ziskáním důvěry nevěřících svým příkladným chováním, svým nesobeckým zájmem pro dobro jiných, svou laskavostí, shovívavostí, pokornou myslí a svou uctivou zdvořilostí. Toto osobní úsilí v rodinách bude působit mnohem větším vlivem, než *kázání* z kazatelny. Zvěstováním jasných pravd lidu a záměrné osobní působení dům od domu, které má utvrdit úsili z kazatelny, velkou měrou rozšíří vliv k dobrému a duše se obrátí k pravdě.

Někteří z našich kazatelů nesou příliš malá břemena, uhýbají osobní péči a povinnostem; necití onu potřebu pomoci od Boha, kterou by pocítili, kdyby se chopili povinnosti,

- 138

které jim ukládá dílo Boží a naše vyznání. Když nutno konat povinnosti tohoto díla a když ti, kdo je vykonávají dostávají se do tísnivých situací, uvědomí si potřebu Boží blízkosti, aby mohli důvěřivě svěřit své cesty Jemu a u viře se dožadovat té pomoci, kterou může dát jedině On. Pak budou denně získávat zkušenosti víry a důvěry, která má pro služebníky evangelia největáí cenu. Jejich práce je mnohem závažnější a posvátnější, než si kazatelé všeobecně uvědomují. Měli by s sebou přinášet posvěcující vliv. Bůh žádá, aby ti, kdo slouží v svatých věcech, byli lidé horliví pro jeho dílo. Těžištěm jej,ich práce by mělo být spasení duší. Bratře R, ty jsi nepocitoval to: co popisuje prorok Joel: "Kněží, služebníci Hospodinovi, at plačí mezi sir□ci a oltářem, a řeknou: Odpusť, ó Hospodine, lidu svému, a nevydávej dědictví svého v pohanění". J1 2,17. "Ti, kteříž se slzami rozsívali, s prozpěvováním žíti budou. Sem i tam chodící lid s pláLem rozsívá símě, ale potom přijda,s plésáním snášeti bude snopy své". Ž 126,5.6.

Bratře R, bylo mi ukázáno, v jakém velikém protikladu s požadavky Božími byl způsob tvé práce. Nepozorně jsi vybíral svá slova a takový jsi byl ve svém chování. Ovce musely pečovat o pastýře, napomínat ho, kárat, probouzet a plakat nad lhostejným počínáním svého kazatele, který přijetím svého úřadu znal, že je Bo□ím mluvčím. On však mnohem více pečuje o sebe,než o ubohé ovce. Ty sis neuvědomoval zodpovědnost za duše. Tys nepracoval v slzách a nemodlil ses za duše, aby se hříšníci obrátili. Kdybys to byl dělal, byl bys zaséval símě, které by vzklíčilo po mnohých dnech a přineslo ovoce k Boží slávě. Když nejsi zaměstnán rozhovorem nebo modlitbou u krbu s rodinami, měl bys být pilný a využívat času tím, že se budeš cvičit v užitečném zaměstnání.

Ty i tvoje manželka mohli jste si ušetřit mnoho nepřtjemností, být mnohem radostnější a šťastnější, kdybyste byli méně vyhledávali vlastní pohodlí a vedle studia pamatovali ještě na tělesnou práci. Vaše svaly nebyly stvořeny k nečinnosti, ale proto, abyste je užívali. Bůh dal Adamovi a Evě v ráji všechno co potřebovali, a přece jejich nebeský Otec vědél, že potřebují zaméstnání, mají-li být šťastní. Kdybys bratře R každodenně používal své svaly na práci, a vedle studia pracoval, tvoje mysl by byla vyrovnanější, tvoje myšlenky by byly čistší a vznešenější a tvůj spánek by byl přirozenější a zdravější. Tvá hlava by nebyla tak zmatena v důsledku překrvení mozku. Tvé myšlenky o posvátné pravdě by byly jasnější a tvé mravní síly mnohem zdatnější. Nemiluješ práci, ale bylo by to k tvému dobru mít více tělesného pohybu denně, neboť ten podnítí línou krev k zdravější činnosti a povznese tě nad nespokojenost a nemoce.

Neměl bys zanedbávat pilné studium, ale měl bys prosit Pána o světlo, aby otevřel tvé chápání pro poklady svého Slova, abys byl důkladně vyzbrojen ke každému dobrému skutku. Abys překonal své pokušení, budeš muset bdít a vážně se modlit. Ustavičně se musiš mít na pozoru, abys nemyslel na své vlastní já. Podněcoval jsi zvyk dělat se velice důle

- 139

žitým a zdůraz□oval jsi své rodinné těžkosti a své chatrné zdraví. Krátce,a tvé vlastní já bylo hlavním tématem tvých rozhovorů a vstupovalo mezi tebe a tvého Spasitele. Měl bys zapomenout na vlastní já a skrýt se v Kristu. Ať je povýšen drahý Spasitel a vlastní já ať zmizi. Vidtš-li a pocituješ-li svou slabost, poznáš, že nic v tobě není hodno zvláštní pozornosti nebo ohledu. Lidé nebyli jen unaveni, ale znechuceni tvými úvody před kázáním. Kdykoli mluvíš k lidu a zmiriuješ se o těžkostech své rodiny□ snižuješ se v jejich očích a působíš dojem,že to není s tebou v pořádku.

Máš příklad kazatelů, kteří se povýšili a vyžadovali chválu od lidu. Lidé je nerozvážně hýůkali a lichotili jim, až se cítili povýšenými a soběstačnými; tím, že spoléhali na vlastní moudrost, ztroskotali u víře. Domnívali se, že jsou tak populární, že při véi své vyjimečnosti mohou dělat co chtějí. Taková byla i tvoje domýšlivost. Když chování Kristova služebníka dává důvod pomlouvačným jazykům a když jeho mravnt život je vážně pochybný, neměl bys ty lidské řeči nazývat žárlivostí□ nebo pomluvou. Měl bys dávat pozor na to, jak obvykle usměrňuješ své myšlení, neboť z těchto zvyklostí vznikne to, co může způsobit tvoji záhubu. Všímej si jednání těch, jimž by ses měl vyhnout a pak se varuj je následovat.

Byl jsi soběstačný a zaslepený a satanem tak sveden, že jsi nemohl "poznat svou slabost a mnohé omyly. "Ovoce pak Ducha jestit: Láska, radost, pokoj, snášenlivost, dobrotivost, dobrota, věrnost, krotkost, středmost. Proti takovým není zákon. Kteříž pak jsou Kristovi, ti své tělo ukřižoval□i s vášněmi a se žádostmi. Jsmeliť Duchem živí, Duchem i cho□me. Nebývejme marné chvály žádostiví, jedni druhých popouzejíce, a jedni druhým závidíce". Ga 5,22-26.

Byla mi ukázána pracovní pole, velkoměstaJ města i obce, které by měly slyšet varovné poselství, nebot všichni budou posouzeni a vyzkoušeni poselstvím přítomné pravdy. Třeba vykonat veliké dílo, ale pracovníci vstupující do těchto polí by měli být mužové zdravého úsudku, kteří vědí jak zacházet s lidmi. Měli by to být lidé trpěliví, laskaví, zdvořilí, žijící v bázni 8oží.

Často dostáváš důvěru lidi, ale svým nerozvážným jednáním, přísností,nebo domýšlivým duchem ztratíš jejich důvěru. Pak dílu Božímu vznikne více škody, ne□ užitku. Dílo utrpělo velkou škodu, kterou mu způsobili kazatelé, jednající jen impulsivně. Někteří se snadno rozčílí a často podráždí, a jsou-li uraženi, mstí se. A právě o to satanovi jde. Nepřátelé pravd□ vítězí následkem této slabosti Kristova služebníka, nebot takové chování je potupou přítomné pravdy. Ti, kdo projevují tuto povahovou slabost, nepředstavují správně pravdu□ ani služebníky našeho vyznání. Neuvážené jednání jednoho kazatele vrhá stín na všechny. Ti pak, kteři přicházejí na jeho místo, mají práci nesmírně ztí□enou.

Bratře R, začínáš-li pracovat v novém poli, rád probíráš argumentační tématiku, protože jsi zvyklý takto pracovat.

- lao

Avšak tvoje snaha nemá ani desetinu účinku, kterého mohla mít, kdybys měl praktickou zkušenost, jak mluvit k lidem o praktických otázkách. Musíš být žákem ve škole Kristově, abys získal praktickou zbožnost. Máš-li spásnou moc pravdy ve svém nitru, pak nemůžeš jinak, než abys nasytil stádo Boží těmi praktickými pravdami, které potěšily tvé srdce v Pánu. Praktická stránka a věroučná stránka se mají vzájemně doplňovat, aby si srdce uvědomila důležitost požadavků pravdy, když bylo svědomí přesvědčeno tíhou důkazů. Kristovi služebníci by měli ve své eráci napodobovat příklad Mistra. Ustavičně by měli upozornovat lid n□ejlépe srozumitelným způsobem na nutnost praktické zbožnosti, a měli by mu ukázat potřebu náboženských zásad a spravedlnosti v každodenním životě, jak to činil Spasitel. Kazatelé populárních církví nesytí lid pokrmem duchovním, po kterém hladoví, který by je naplnil,dal duchovní život.

Tvůj život se nevyznačoval pokorou mysli a tichým jednáním. Boha miluješ jen slovem, ale ne skutkem a opravdově. Tvá důstojnost je snadno dotčena. Kazatelé by první si měli uvědomovat posvěcující vliv pravdy na jejich srdce a život, a pak se jejich kazatelské úsilí prosadí příkladem i mimo kazatelny. Kazatelé musí být sami nejdřive obměkčeni a posvěceni, než Bůh může zvláštním způsobem podepřít jejich snahu.

Ztratil jsi skvělé příležitosti získat žeň duší, protože Bůh nemohl podepřít tvé úsilí, nebot tvé srdce nebylo při něm. Tvůj duch nebyl čistý před Tím, který je ztělesněním čistoty a svatostí. Nevidíš-li nepravost ve svém srdci Pán nevyslyší tvou prosbu. Náš Bůh je žárlivý Buh. Pozná myšlení, představy i záměry srdce. Ty ses řídil vlastním úsudkem a žalostně jsi ztroskotal, zatím co jsi mohl mít úspěch. V této práci jde o příliš mnoho, než abychom mohli pracovat ledabyle a povrchně. Lidé jsou zkoušeni významnou věčnou pravdou a cokoli řekneš, nebo vykonáš, ovlivní je buď pro pravdu,nebo proti ní. Zatímco jsi mohl žtt v pokoře před Bohem, prosit ho, aby ti pomáhal v práci, uvědamijíc si tíhu díla a hodnotu duší, rozhodl ses pro společnost mladých žen, bez ohledu na posvátné dílo Boží a své povolání jako služebníka evangelia Kistova. Stojíš mezi životem a smrtí a přece se pouštíš do lehkovážných a planých rozhovorů, žertování a šprýmování.

Jak mohou být sloužící andělé při tobě, jak tě mohou osvěcovat a posilovat? Zatímco bys měl usilovat o to, abys ,

našel způsob a prostředky jako dopomoci k světlu lidem kteří jsou v bludu a temnotě, máš zálibu sám v sobě a jsi příliš sobecký, než aby ses pustil do práce, pro kterou nemáš sklon ani lásku. Je-li kritizováno naše stanovisko těmi, kteří je zkoumají, máš s nimi jen málo trpělivostí. Často jim dáváš stručnou, příkrou odpověď, jakoby je dukladný průzkum neměl zajímat a jako by měli všechno co se jim předkládá jako pravda přijmout, bez vlastního uvážení. Ve své kazatelské činnosti odvrátil jsi svým jednáním mnoho duší od pravdy. Nejsi vždycky netrpělivý a nepřístupný, a v takové chvíli nacházíš čas odpovědět otázky otevřeně;

- 141

často však jsi nezdvořilý a uštěpačný, zhýčkán a podrážděn jako dítě.

Skryté, zlaté klenoty a babylonské roucho zneklidnilo celý izraelský tábor. Boží hněv postihl všechen lid pro hřích jednoho muže. Tisíce zahynuly na bojišti, protože Bůh nechtěl požehnat a pomáhat lidu, v němž byl třeba jediný hříšník, jediný, kdo přestoupil jeho Slovo. Tento hříšník nebyl ve svaté íunkci a přece žárlivý Bůh nemohl podporovat boj armád izraelských, dokud byly tyto skryté hříchy v táboře.

Přes všechno apoštolovo varování, abychom se "varovali vší zlé tvárnosti", někteří i nadále pokračují ve svém nekřesťanském způsobu života. Bůh požaduje od svého lidu, aby byl svatý, aby se zdržel skutků temnosti, aby byl čistý srdcem i životem a neposkvrněný od světa. Dítky Boží vírou v Krista jsou jeho vyvoleným lidem a stojí-li na svatém základu biblické pravdy, budou zachráněny od obecenství s neužitečnými skutky temnosti.

Bratře R, ty jsi stál přímo v cestě Božímu dílu a přivodil jsi velkou temnotu a znechucení na jeho dílo. Satan tě oslepil; hledal jsi sympatie a našel jsi je. Kdybys byl ve světle, mohl jsi rozeznat satanovu moc v tom, jak se tě snaží svést a zničit. Oítky Boží nejedí a nepijí jen kvůli vlastní chuti, ale aby si zachovaly život a sílu a mohly konat vůli svého Pána. Oblékají se kvůli zdraví

a ne pro obdiv, anebo kvůli proměnlivé mpdě. □ádost očí a pýcha života jsou zásadně vypovězeny ze skríní i z jejich domovů. Vše konají upřímně a jejich obcování je vznešené a nebeské.

Bůh má veliké slitování nad našimi slabostmi a našimi pokušeními. Přicházíme-li k němu s rozervaným srdcem a potřeným duchem, přijímá naše pokání a slibuje, chopíme-li še jeho moci a budeme-li žít s ním v míru, že budeme s ním

Jakou vděčnost a radost bychom měli cítit, že Bůh smířeni.

je milosrdný!

Ty ses se nespoléhal na Boží sílu. Spoléhal jsi na sebe a stále si o sobě přemýšlel a rozmlouval. Své zkoušky jsi zveličovaJ sobě i jiným a tvoje mysl se odvracela od pravdy, od Vzoru, který máme napodobovat. To všecko tě oslabovalo, bratře R.

Když jsi mimo kazatelnu, měl by sis uvědomit hodnotu duší a vyhledávat příležitosti zvěstovat pravdu jednotlivcům; neuvědomoval sis však zodpovědnost, jakou má služebník evangelia. Je□íš a jeho spravedlnost nebyla předmětem tvého uvažování. Mnohé příležitosti, které při náležitém úsili mohly získat více než dvacet duší pro odevzdání Kristu a pravdě. Ale toto břímě jsi nechtěl nést. Pastorační práce znamenala kříž, a tys ho nechtěl snášet.

Viděla jsem anděly Boží, kteří pozorují dojem, kterým působíš a ovoce, které přinášíš ve shromáždění, jakož i svůj všeobecný vliv na věřící a nevěřící. Viděla jsem, jak si tito andělé smutně zakrývají tvář a zarmouceni se pozvol

- 142

na odvracejí od tebe. Často ses pouštěl do záležitostí méně významných, a když jsi měl vynaložit úsilí, které vyžadovalo všechny tvé schopnosti, jasné myšlení a opravdovou modlitbu, řídil ses vlastnt zálibou a náklonností a spoléhal jsi na vlastní sílu a moudrost nejen lidí, ale i knížete mocností, satana a jeho andělů. V důsledku všeho toho jsi konal Pánovo dílo nedbale a ohrozil jsi pravdu, dílo Boží i spásu duší.

Musí v tobě nastat celková změna dříve, než ti může být svěřeno dílo Boží. Měl bys pokládat svůj život za vážnou skutečnost a ne za marný sen. Jako strážný na hradbách Siona jsi odpovědný za duše lidu. Měl bys zakotvit v Bohu. Jednáš nerozvážně, více pudově, než ze zásady. Neuvědomil sis pozitivní nutnost vzdělat svou mysl a nepochopil jsi potřebu ukřižovat v sobě starého člověka s jeho žádostmi i vášněmi. Musíš být vyvážen závažím Ducha Božího a všechno tvé jednání musí být vyrovnáno. Ve všem svém podnikání nemáš jistoty Koná-š i nekonáš, buduješ a pak boříš, zapaluješ a probouzíš zájem a pak z nedostatku posvěcení a božské moudrosti uhašuješ. Nejsi posilován, utvrzen a vyrovnán.

Máš jen malou víru, nežiješ modlitebně. Velice potřebuješ zakotvit svým životem v Bohu, pak nebudeš rozsévat tělu a nakonec nesežneš porušení.

Žertování, □prýmování a světské rozhovory patří světu. Křesťaná, kteří mají ve svém srdci pokoj Boží budou radostní a šťastní, aniž by povolovali lehkovážnosti nebo lehkomyslnosti. V bdělé modlitbě budou klidní a pokojní, což je povznese nad všechnu povrchnost. Tajemství zbožnosti zjevené mysli Kristova služebníka povznese ho nad přízemní a smyslné radosti. Bude účastníkem božské přirozenosti, protože unikl porušení, které je na světě skrze žádostivost. Spojení mezi Bohem a jeho duší bude přinášet ovoce poznání Boží vůle a otevře mu poklady praktického poučení, které může předkládat lidu, což nevzbudí lehkovážnost ani smích ale posílí mysl, dotkne se srdce a probudí mravní citlivosť vůči posvátnýrn požadavkům 8ožím na lásku a život. Kdo slouží slovem a učením, měl by být Božim, čistým v srdci i v životě.

Jsi v největším nebezpečí, že přivodíš pohanu na dílo Boží. Satan zná tvou slabost. Jeho andělé upozornt na tvé slabiny ty duše, které jsou svedeny jeho zázraky, a ty už tě počítají mezi své pomocníky. Satan jásá, že té svedl na nerozumnou cestu, neboť stojíš na jeho půdě a dáváš mu příležitost, aby tě ovládal. Dobře ví, že nerozvážnost mužů

, obhajujících Boží zákon, odvrátí duše od pravdy. Nevzal jsi na sebe odpovědnost za dílo a nepracoval jsi pečlivě a se vší vážností v soukromí, abys střízlivě ovlivnil mysl a připravil ji pro pravdu. Často jsi netrpělivý, podrážděný, dětinský a svým zbrklým způsobem vzbuzuješ nepřátelství. Nebudešli se mít na pozoru, pak u lidí vzbudíš předsudky vůči pravdé. Nenastane-li změna a nebudeš-li uplatňovat ve svém životě zásady posvátných pravd, které zvěstuješ z kazatelny, tvé úsilí bude marné.

- ia3

Na tobě spočívá břímě odpovědnosti. Povinnosti strážce je být vždy na stráži, bdít nad dušemi, jako ten, který musí vydat počet. Je-li tvoje mysl odvrácena od tohoto velikého díla a naplněna nesvatými myšlenkami, olupují-li tě sobecké plány a projekty o spánek a tím zmenšují tvou duševní a tělesnou sílu, hřešíš proti vlastní duši a proti Bohu□ Tvůj postřeh je zastřen a svaté věci se dostávají na úroveň zájmů přízemních. Bůh je zneuctěn, jeho dílo pohaněno a dobrá práce, kterou jsi mohl vykonat, kdybys byl spoléhal na Boha, je mařena. Kdyby sis zachoval průbojnost svých sil, a své duševní i tělesné schopnosti odevzdal do významného díla Božího, pak bys mohl uskutečnit mnohem větší a důkladnější dílo.

Tvé pracovní výkony měly mnohé nedostatky. Mistr chce, aby jeho služebníci pracovali dobře a konali trvalé dílo které vyžaduje důmysl a mnohou péči. Chtějí-li správně konat toto dílo, nutno probudit všechny jejich schopnosti, aby co nejlépe mohli konat svěřený úkol. Avšak jeden muž ze společnosti je ovládán zvrácenou chutí. Miluje alkohol. Den co den ukájí svou tohu po dráždidle a pokud je pod vlivem tohoto dráždidla, mozek je zastřen, nervy jsou oslabeny

, a jeho ruce jsou nepevné. Z práce, která mu byla svěřena

není téměř nic. Onen muž lehkomyslně utrácí svou mzdu a působí téměř nenahraditelnou škodu svému zaměstnavateli. Svou nevěrností ztrácí důvěru svého pána i svých spolupracovníků. Byla mu svěřena veliká odpovědnost a když ji,přijímal, tvrdil, že je schopen vykonat dílo podle pokynu svého zamětnavatele. Ale svou zvrácenou sebeláskou povoloval choutkám a přivodil si těžké následky.

Tvůj případ, bratřeR, je tomu podobný. Avšak zodpovědnost Kristova služebníka, který má varovat svět před přicházejícím soudem, je o tolik důležitější, než odpovědnost obyčejného dělníka, o kolik věčné zájmy převyšuji zájmy přízemní. Podléhá-li služebník evangelia své náklonnosti a nedá-li se vést povínností, povoluje-li vlastnímu já na úkor duchovní síly a v důsledku toho jedná nerozvážně, pak na soudu povstanou duše a odsoudí ho pro jeho nevěrnost. Krev duší bude nalezena na jeho rduchu.Neposvěcenému kazateli se to může zdát něčím nepatrným, je-li náladový, impulsivní a neposvěcený. Buduje-li a pak boří, znechucuje, zarmucuje a zmalomyslňuje ty duše, které byly obráceny zvěstovanou pravdou. Je smutné, ztratí-li důvěru těch, které chtěl zachránit. Výsledek nerozvážného jednání kazatele bude dotud špatný, dokud kazatel neprohlédne a nebude-li vidět tak, jak vidí Bůh.

NEZŘÍZENÁ TOUHA PO ZISKU

Bratře S, dne 10.12.1871 mi bylo ukázáno, že ve svém charakteru máš vážné nedostatky. Neuvědomíš-li si je a nepřekonáš-li je, způsobí tvou zkázu a ty nejen, že budeš v,□žen na váhách svatyně a nalezen sám lehkým, ale tvůj vliv

- 144

rozhodne i o jiných. Ty s Kristem ani neshromažďuješ ani nerozptyluješ.

Bylo mi ukázáno, že máš hluboce zakořeněnou lásku k světu. Milování peněz je kořenem všeho zla. Namlouváš si, že s tebou je všechno v pořádku, zatímco to nent pravda. Bůh vidí 'jinak než člověk. On hledí do srdce. Jeho cesty nejsou naše cesty, ani jeho myšlenky nejsou naše myšlenky□ Příliš mnoho pečuješ o získání peněz. Tato ničivá vášen si tě podmanila a přemohla tvou lásku k pravdě. Celé tvé nitro je poškvrněno milováním peněz. Tvá láska k pravdě a jejímu zvěstování je velice slabá. Celý tvůj život je spoután s pozemskými statky.

Poznal jsi pravdu, jsi obeznámen s požadavky Písma, poznáváš Mistrovou vůli, neboť ti ji jasně zjevil. Ale tvé srdce není nakloněno jit za světlem, které osvěcuje tvou cestu. Jsi příliš domýšlivý. Sobecká láska převyšuje tvou lásku k přítomné pravdě. Tvá sebedůvěra a soběstačnost ti jistě způsobí záhubu, neuvědomíš-li si svou slabost a poblouzení a nebudeš-li u□ilovat o nápravu. Jsi svévolný. Umíněně následuješ vlastní vůli a nechť by názory jiných byly jakkoli správné a tvůj úsudek nesprávný, nedovedeš ustoupit. Pevně se přidržuješ svého povýšeneckého názoru, bez ohledu na úsudek jiných. Ráda bych, abys mohl vidět nebezpečí, které tě čeká na konci této cesty. Kdyby ti Duch Boží osvítil zrak, viděl bys to všechno jasně.

Tvá manželka miluje pravdu; je to praktická a zásadní žena. Ty ji však nedovedeš ocenit. Všechno své úsilí věnovala pro blaho celé rodiny, ale ty jsi jí nedůvěřoval a zanedbal jsi povinnost radit se s ní. Většinou si necháváš všechno pro sebe, své srdce nerad otvíráš své ženě a nesdílíš s ní své myělenky, svou skutečnou víru a pocity. Jsi tajnůstkář. Tvoje manželka nemá ve tvé rodině ono čestné místo, které si zasluhuje,a které dovede zastat.

Domníváš se, že tvoje manželka by se neměla michat do tvých plánů a administrace□ příliš často prosazuješ svou vůli a své plány proti jejím. Počínáš si, jakobys

měl právo utápět její osobnost ve své. Nejsi spokojen, jedná-li samostatně podle vlastního rozhodnuti. Za svou osobu odpovídá Bohu jenom ona sama . Musí se řídit vlastním svědomím. Příliš časťo chceš být svědomím nejen jejím, ale i svých dětí. Bůh má větší nároky na tvou manželku než ty. Ona musí utvářet svůj vlastní charakter, za jehož rozvoj odpovídá Bohu. '

Tvou povinností je budovat svůj vlastní charakter , za jehož rozvoj odpovídáš Bohu. Máš panovačné sklony a diktátorského ducha, což neodpovídá vůli Boži. Nesmíš být tak panovačný. Pyšníš se svým jemným vkusem a organizační schopností. Máě vznešené myšlenky, ale ony nepronikly do tvého charakteru a jednání. Nedosáhl jsi vyrovnaného charakteru. Máš správné představy o pořádku a spořádanosti. Tyto skvělé duševní vlastnosti byly zneužitím oslabeny. Nepodřídil □ ses podmínkám Božího slova, aby ses stal Božím synem. Všechna Boží zaslíbení jsou podmíněna. "Protož vyjdě

- 145

též z prostředku jejich, a oddělte se, praví Pán: a nečistého se nedotýkejte, a já přijmu vás. A budu vám za Otce, a vy mi budete za syny a za dcery, praví Pán všemohoucí. Taková tedy majíce zaslíbení, nejmilejší, očišťujmež se od véeliké poškvrny těla i ducha, konajíce posvěcení v bázni Boží". 2K 6,17.18; 7,1. Tuto zkušenost musíme teprve získat. Rád setrváváš ve společnosti nevěřících a nasluduchá jejich rozhovorům a účastnié se jich; kdybys měl ducha Ježíšova, neprodléval bys ve společnosti těch, kteří nemají lásku k Boží pravdě.

Uvědomil sis , že určité překážky bránily tvým dětem stát se křesťany, a podle tvého náhledu to zavinili jiní. V tomto ohledu však nebuď na omylu. Kdyby jim už nic jiného nepřekáželo a nestálo v cestě, tvůj vlastní vliv na to stačil. Tvůj příklad a tvé chováni nemohlo děti utvrdit ve víře, že jednáš podle svého vyznání. Tvé rozmluvy s nevěřícími byly tak nízké a lehkovážné, plné žertování a šprýmů, že tvůj vliv by je nikdy nemohl povznést. Tvé jednání vůči jiným nebylo vždy nejčestnější. Nemiloval jsi Boha celým svým srdcem, myslí, sílou a bližniho jako sebe samého. Kdyby vše záleželo jen na tobě, hnal by

ses vpřed, bez ohledu na své blížní. Každý takto získaný peníz ti bude dřív,nebo později k zlořečenství. Bůh zaznamenává každý nespravedlivý čin, ať je spáchán na věřícím, nebo nevě□ícím, a on to nepřehlédne. Osídlem ti je sklon k ziskuchtivosti. Tvé jednání vůči spolubližním neobstojí na soudu.

Tvůj křesťanský charakter je poskvrněn lakotou. Tyto skvrny nutno odstranit, jinak ztratíš věčný život. Všichni jsme povinni vykonat určité dílo pro Mistra; všichni máme použtvat hřivny. I nejprostší a nejchudší z učedníků Ježíšových může být pro jiné požehnáním. Takoví lidé si nemusí uvědomovat, že konají něco zvlášť dobrého, ale svým podvědomým vlivem mohou uvést do□ pohybu proudy požehnání, které se budou šířit a rozhojnovat□ blažený vliv jejich slov a důsledného jednání jim nemusí být znám do chvile posledního účtování. Neuvědomují si a nevědí, že konají něco významného. Nemusí myslet na úspěch a znepokojovat se jím. Stačí, půjdou-li vpřed bez mnohomluvné, marné chlouby a vytahování, a budou-li tiše a věrně konat dílo, které jim určila Boží prozřetelnost a neztratí odměnu. To platí i pro tebe. Památka tvého života bude zapsána do knihy záznamů zvítězíš

i li však nakonec, spasení budou také ti, jimž ku spáse pomohl i tvůj vliv, tvé sebezapření, vhodná slova a důsledný křesťanský život. Při konečném udílení odměn, všem podle jejich skutků, vykoupení ti budou žehnat a Mistr řekne: "To dobře

, služebniče dobrý a věrný"; "Vejdiž v radost Pána svého". Mt 25, 21.

Ve světě je skutečně plno spěchu, pýchy, sobectví, lakoty a násilí. Může se nám zdát, že je marněním času a námahy snažit se včas i nevčas a při všech příležitostech promluvit ušlechtile, čistě, upřímně a posvěceně tváří v tvář zmatku, uspěchanosti a boji. A přece vhodně promluvená slova pocházející z posvěcených srdcí a úst a podepšena

- 146

zbožným, důsledným chováním, budou jako jablka na zlatém podnosu. Dyl jsi jedním z mnoha marnomluvných a světsky smýšlejících lidí. Někdy jsi mluvil nerozvážně a choval

ses lhostejně. Snažil ses.abys vypadal jako křesťan v očích nevěřících. Někdy jsi mluvil o pravdé, ale tvá slova nepřinášela onen vážný, hluboký zájem, který by zapůsobil na srdce. Lehkovážné poznámky pomohly lidem postřehnout, že tvá víra není pravá, a že nevěříš pravdám, které vyznáváš. Klidné a správně zaměřené svědectví o pravdě, pocházející z čistého srdce, významně pomůže odzbrojit odpor a získat lidi. Avšak unáhlenost, sobeckost a rozčilení spíše odpuzuje od pravdy a vzbuzuje odpor.

Neměl bys očekávat mimořádné přtležitosti nebo zvláštní schopnosti dřív, než začneš pro Pána vážně pracovat. Nestarej se o to, co si o tobě bude myslet svět. Jsou-li tvá slova a zbožné obcování živým svědectvím o čistotě a upřímnosti tvé víry, lidé postřehnou, že jim chceš být ku požehnání. alahodárný vliv tvého svědectví se neztratí.

Kristův služebník v každém odvětví křesťanské služby bude slovem i příkladem působit spásným vlivem na ostatní. Dobré símě může nějaký čas bez známek života ležet vestudeném, světském a sobeckém srdci, ale často na takové srdce působí Duch doží, zalévá je nebeskou rosou a dlouho skryté semeno vzklíčí a konečně přinese ovoce k Boží slávě. Nevíme, zda v našem životě přinese užitek. My ubozí smrtelníci jsme nebyli povolání k tomu, abychom tyto otázky řešili. Kdybys byl v temnotě a nevědomosti, nebyl bys vinen. Měl jsi' však velké světlo, slyšel zvěst pravdy; ale nejsi činitelem slova.

Kristův život je nám všem vzorem. Máme následovat vzor jeho sebezapíravé, sebeobětavé a nezištné dobrotivosti. Celý jeho život je nedostižný příklad jeho veliké lásky a ponížení pro spásu hříšného člověka. Kristus říká: "Jakož já miloval jsem vás, abyste i vy milovali jeden druhého". Jak může naše sebezapírání, obětavost a dobročinnost snést srovnání s Kristovým životem? Ježíš říká svým učedníkům: "Vy jste světlo světa" "Vy jste sůl země". Je-li to naší přtležitostí, naší povinností a přesto jsme nositeli temnosti a nevěry, jak strašnou odpovědnost neseme! Máme možnost šířit světlo nebo temnotu. Nevyužité světlo od Boha a neochota získat poznání a pravou svatost podle zjeveného světla nás může jen obvinit a zanechat v temnotě, podle míry světla a pravdy, kterou jsme nevyužili. Charakter a skutky vyznávajících křesťanů v dnešní porušené a nebezpečné době nesnesou zkoušku světla, které je teď osvěcuje. Mezi Kristem a Beliálem není shody; není spojení mezi světlem a temnotou. Jak tedy může být v souladu duch Kristův s duchem světa? Hospodin, náš Bůh, je Bůh horlivý. Požaduje upřímnou lásku a bezvýhradnou důvěru těch, kteři vyznávají, že ho milují. Žalmista říká: "Bychi byl patřil k nepravosti srdcem svým, nebyl by vyslyšel Pán". Žalm 66:18

Ty jsi stál přímo v cestě spasení svých dětí. Jejich nezájem o náboženství přisuzuješ jiným příčinám a nikoliv

- 147

té pravé. Tvůj příklad jim je kamenem úrazu. Podle tvého ovoce, tvých slov a skutků vědí, že nevěříš v blízký příchod Kristův. Někteří z nich neváhají zlehčovat si myšlenku blizkého příchodu Kristova a krátkosti času. Spokojují se, děláš-li dobré obchody. Myslí si, že otec vyniká ve svém poslání, že ho nikdo nepředstihne a řídí se tvým příkladem. Víra sama, bez skutků, je mrtvá. Peníze ti daly moc a tys tuto moc zneužil v neprospěch jiných. Tvé obchodní jednání nebylo čestné a spravedlivé vůči přátelům. Pro svůj obchod jsi obětoval jméno, pověst I<řestana a čestného člověka. Cestným obchodováním se ti peníze nehrornadily dost rychle, aby ukojily tvůj hlad po zisku a proto jsi často v honbě za ziskem neváhal těžit i z nouze chudých lidí, čímž jsi jim břímě života jen přitěžoval. Důkladně se nad tím zamysli, bratře S. Pro pozemský žisk ztrácíš příliš mnoho. V pokušení ztrácíš předně čestnost a duchovní sílu. Je to zisk nebo ztráta? Jsi takovým obchodováním bohatší, nebo chudší? Je to strašná ztráta, neboť míra pozemského zisku je mírou ztráty pokladu shromážděného v nebesích.

Každá příležitost pomoci nuznému bratrovi .nebo dílu Božímu při šíření pravdy je perlou, kterou můžeš předem poslat a bezpečně si odložit v nebeské bance. Buh tě zkouší a prověřuje. Štědře tě obdarovával a nyní pozoruje, k čemu toho použiješJ pomůžeš-li nuzným a uvědomíš-li si věrně šaíařit svěřenymi prostředky. Každá správně využitá příležitost rozhojňuje tvůj nebeský poklad. Avšak sebeláska

tě svedla k tomu, aby si dával přednost pozemskému majetku□ třeba i za cenu nebeského. Dal jsi spíše přednost pokladům, které kazí mol a rez, před poklady, které přetrvávají věčnost. Přednostně smíš uplatnit něžný soucit a být k požehnání jiným, ale bůh tohoto světa ti tak zaslepil oči, že nepostihuješ tento převzácný klenot - požehnání, které lze získat konáním dobra, obohacováním se v dobrých skutcích, s pohotovostí rozdávat, s ochotou sdílet a klást spolehlivý základ pro budoucnost, abys mohl získat věčný život. Ohrožuješ vlastní duši, nebot promarňuješ vzácné příležitosti, získat nebeský poklad. Skutečně bohatneš svou nadměrnou šetrností? Bůh tě zkoumá a záleží na tobě, zda ze zkoušky vyjdeš jako zlato, nebo jako bezcenný odpad. Kdyby čas zkoušky končil dnes, jak by vypadal tvůj životní záznam? Ani haléř svého zisku nemůžeš odnést. Provázela by tě kletba každého nespravedlivého činu. V Božím zrcadle všechno tvé obchodní chytráctví se jeví jako cesta do záhuby. Lakota je modloslužba.

Tvou jedinou nadějí je pokora srdce před Bohem. "Nebo co prospěje člověku, by všecken svět získal, a své duši uškodil?" Mk íl,36. Prosím tě, nezavírej oči před svým nebezpečím. Nepřehlížej vyšší duchovní zájmy, požehnané a slavné výhledy lepšího života. Úzkostliví a světským ziskem oslepení lidé jsou nerozvážní. Od nesmrtelného, nehynoucího pokladu se odvracejt k příjemným světským zájmům. Lesk a sláva tohoto světa zotročují jejich mysl, takže nedoceňují věčné věci. Usilují o to, co není chlebem, zatímco za poslušný život Ježíš nabízí mír, naději a nekonečné požehnání. Všechny pozemské poklady by nestačily vyvážit tyto převzá

- 148

cné dary. Lidé se nemoudře odvracejí od nebeského vlivu. Kristus zachová jména všech, kteří žádnou cenu nepokládali za příliš velikou, aby mu ji obětovali na oltář víry a lásky. Vždyť On pro padlé lidstvo obětoval všechno. Na svých dlaních má vyryta jména poslušných, sebeobětavých a věrných. Nevyplivne je z úst, ale přímluvně bude za ně prosit 0tce. Zůstane-li vlastní pyšné já stranou, jejich vzpomínka nezah□ne a jejich jména budou nesmrtelná. Chceme-li být sami štastní, musíme žít pro štěstí jiných. Oobře je podělit se se všemi hřivnami a láskou ve vděčné odevzdanosti Kristu a touto cestou hledat štěstí tu a nesmrtelnou slávu tam.

Dlouhá noc čekání, únavy a těžkostí téměř porninula. Kristus brzy přijde. Připrav se. Boží andělé tě chtějí odvrátit od vlastních zájmů a od pozemských věcí. Nechť neusilují nadarmo. Potřebuješ víru, živou víru, víru působící skutky a očisťující duši. Pamatuj na Golgatu a onu nekonečnou oběť přinesenou za člověka. Ježíš tě dnes zve, abys přišel k Němu takový, jaký jsi□ on chce být tvou silou a trvalým přítelem.

S v ě d e c t v i p r o c í r k e v XXIII.

CÍRKEV LAODICEJSKÁ

Poselství k laodicejskému cirkevnímu sboru je hroznou obžalobou a vztahuje se na Boží lid v přitomnosti.

"Andělu pak církve laodicejské piš: "Toto praví Amen svědek ten věrný a pravý, počátek stvoření Božího: Vím□ skutky tvé, že ani jsi studený, ani horký. Ó bys studený byl aneb horký. A tak že jsi vlažný, a ani studený, ani horký, vyvrhnu tě z úst svých. Nebo praviá: Bohatý jsem a zbohatl jsem a žádného nepotřebuji, a nevíš, že jsi bidný, a mizerný, i chudý, i slepý, i nahý". Zj 3,14-17.

Pán nám zde ukazuje, že poselství, které mají jeho služebnici varovně zvěstovat Božímu lidu, není nějakým pokoj a bezpečnost hlásajícím poselstvim. Toto poselství není jen teorií, ale každé jeho slovo má praktický dosah. Lid Bo□í je v laodicejské církvi, v poselství k ní představen ve stavu hříšné bezpečnosti. Věřicí jsou chováni v naději,že jsou na vysokém stupni duchovniho poznání. "Neb pravíš: Bohatý jsem a zbohatl jsem a žádného nepotřebuji, a nevíš, že jsi bídný, mízerný, chudý a slepý a nahý".

Může existovat větší sebeklam než domněnka, že je vše s námi v pořádku, zatím co všichni jednáme převráceně? Poselství Věrného Svědka zastihne lid Boží v takovémto žalostném sebeklamu a cirkev si to neuvědomuje. Věřící nevědí, že jejich stav před Bohem je přežalostný. Zatím co si namlouvají, že jsou na duchovní výši,poselství Věrného Svědka láme jejich sebejistotu hrozným odhalením pravého stavu jejich duchovní slepoty, chudoby a nahoty. Tak pronikavé a přisné svědectví nemůže být žádným omylem, protože je oznamuje věrný svědek a jeho svědectví musí být správné.

Těžké je pro ty, kteří se cití v bezpečí a myslí si, že jsou bohatí v duchovních poznatcích, aby přijali poselství, které zvěstuje, že jsou svedeni, že žijí v klamání sama sebe a že potřebují všechno od základů. Neposvěcené srdce je "nejlstivější a nejpřevrácenější nade všechno". Jr 17,9. Bylo mi ukázáno, jak mnozí si namlouvají, že jsou dobrými křesťany, avšak nemají ani paprsku Ježíšova světla. Nemají žádnou živou vlastní zkušenost v božském životě. Potřebují důkladné a hluboké pokory před Bohem dříve než pocití, že musí o to vážně a vytrvale usilovat, aby dosáhli vzácných darů Ducha.

Bůh vede svůj lid krok za krokem. Křesťanův život je neustálý zápas a pochod. V tomto boji není přestávky. Jen ustavičným, vytrvalým úsilím možno dosáhnout vítězství nad satanovým pokušením. Jako lid vítězíme světlem a mocí pravdy. V našem stanovisku nás plně podporují přemnohá,

- 150

jasná svědectví Písma. Velmi nám však chybí biblická pokora, trpělivost, víra, láska, sebezapření, bdělost a obětavý duch. Potřebujeme pěstovat biblickou svatost. Mezi lidem Božím převládá hřích. Jasná poselství napomenutí laodicejské církvi není přijtmáno. Mnozí lpi na svých pochybnostech a oblíbe☐ľých hříších, zatím co jsou v tak velkém sebeklamu že cítí a říkají, že nic nepotřebují. Domnívaji se, žé svědectví Ducha Božího svým ostřím nemíří a nevztahuje se na ně. Takoví nejvíce potřebují milost Boží a duchovnt rozpoznání, aby odhalili svůj nedostatek duchovního poznání. Chybí jim skoro všechny nutné předpoklady k zdokonalení křesťanské povahy. ☐Jemají praktické znalosti biblických pravd, která vede k pokoře života a k podřízení vlastní vůle vůli Kristově. Nežijí v poslušnosti vuči všem Božím požadavkům.

Nestačí jen vyznávat, že pravdě věříme. Všichni bojovníci Kristova kříže jsou skutečně zavázáni pustit se do boje proti nepříteli duší, odsoudit zlo a podporovat spravedlnost. Avšak poselství věrného Svědka odhaluje skutečnost, že náš lid žije v hrozném sebeklamu, a že je proto potřebné, aby věřící byli napomenuti k tomu, aby přemohli duchovní spánek a vzbudili se k rozhodné činnosti.

V posledním vidění mi bylo ukázáno, že ani toto rozhodné poselství věrného Svědka nesplnilo Boží úmysl. Lid spí ve svých hříšíchs Členové nepřestávají tvrdit, že jsou bohatí a že nic nepotřebují☐ Mnozí se ptají: "Nač byly dány všechny tyto výstrahy? Proč nás Svědectvi ustavičně obviňují z nevěry a z těžkých hříchů? Milujeme pravdu, daří se nám dobře, jinak nepotřebujeme tato svědectví napomenutí a pokárání. Ale nechť tito reptáci pohlédnou do svých vlastních srdcí a srovnají své životy s praktickým učením Písma. PJechť pokoří svou duši před Bohem, aby Boží milost osvítila jejich temnotu a šupiny spadnou s jejich očí a oni poznají svou skutečnou ubohost a chatrnost: Pocítí nutnost koupit si zlato, jímž je čistá víra a láska, bílé roucho, jímž je nepos!<vrněný charakter, očistěný drahou krví Vykupitele a mast na oči, jíž je milost Boží, která umožní rozeznávat duchovní věci a odhalovat hřích. Tyto dary jsou vzácnější, než zlato z Oí ir:

Bylo mi ukázáno, že hlavní příčinou, proč se dnes Boží lid nachází v tomto stavu duchovní slepoty, spočívá v tom, že nechce přijmout napomenutí. Mnozí pohrdali napomenutím a pokáráním, která dostali. Věrný Svědek odsuzuje vlažnost Božího lidu, která pomáhá satanu ovládnout ho v tomto období čekání. Sobecké, pyšné a hřích milující lidi vždy přepadávají pochybnosti. Satan dovede vnuknout pochybnosti a vymyslit námitky proti důraznému svědectví která posílá Bůh a mnozi si pokládají za ctnost, za znak své vzdělanosti nevěřit, a pochybovat a chytrácky uhýbat. Ti, kteří chtějí pochybovat, směle mohou. Bůh nehodlá odstranit každou příležitost k nevěře. On dává důkazy, které třeba důkladně pokorně a pozorně zkoumat. Každý by se měl rozhodovat pod vahou zřejmých skutečností.

Život věčný má nekonečnou cenu a bude nás stát všechno

- 151

co máme. Bylo mi ukázáno, že náležitě nedoceňujeme *věčné* věci. Už i na tomto světě, cokoliv má nějakou cenu, získává se námahou a někdy i za cenu nejbolestivějších oběti. To vše je jen k dosažení pomíjitelných pokladů☐ Chceme snad být méně ochotnými vytrvale zápasit a usilovat a nepřinášet největší oběti, abychom obdrželi poklad nekonečné ceny a život věčný? Mohou nás stát nebeské hodnoty příliš mnoho?

Yira a láska jsou vzácné poklady, jichž se lidu 8ožimu nedostává. Bylo mi ukázáno, že nevíra v napomenutí, povzbuzent a pokárání zháší světlo lidu 8ožimu. Nevěra jim tak zaslepuje oči, že nevědí o svém pravém stavu. Věrný Svědek takto popisuje jejich slepotu: "Neviš, že jsi bídný, ubohý, chudý, slepý i nahý☐"

Viry v druhý brzký přichod Kristův ubývá. Mnozt nejen srdcem, ale i slovy a nejzřetelněji skutky vyjadřují: "Můj Pán ještě nepřijde☐" V tomto čekatelském období nerozumnost ochromuje smysly lidu Božího, že nerozeznává znamení času. Hrotná, rozmáhající se nepravost volá po větším úsili a po živém svědectví jak se má zabránit pronikání hřichu do církve. Víra nebezpečně ochabla a jen každodenním posilováním může vzrůst.

Y počátcích hlásání třetiho andělského poselství museli ti, kteří se rozhodli pro práci v dile 8ožim leccos i riskovat, museli přinést oběti. Dílo začali šířit v chudobě a snášeli mnoha sebezpaření a pohanění. Naréželi na nejrozhodnější protivenství, která je v úzkosti pudila k Bohu a zachovala jim živou víru. Náš nynější způsob systematické podpory díla starostlivě pamatuje na naše kazatele a jejich vira není nijak podrobována zkoušce starostmi o životnt potřeby. Ti, kteří se nyni rozhodují zvěstovat

pravdu, nemusí se k tomu odvažovat s nejistotoua Nemusí nic riskovat, ani přinášet zvláštní oběti. Systém pravdy dostávají do rukou hotový v literatuře, která pravdě otvirá dveře.

Někteří mladí lidé se pouštějí do práce, aniž by si opravdově uvědomili vznešený charakter díla. Nemusí podstupovat žádná sebezapření, překonávat těžkosti anebo odpor, což by je vedlo k hlubši viře. Nepěstují skutečné sebezapření, ani ducha obětavosti□ Některé povznáéí pýcha natolik, že necítí žádnou zodpovědnost za svěřené dílo. Věrný Svědek praví těmto kazatelům: "Rozhorliž se tedy a čiň pokání□" Někteří jsou pýchou tak povznešení, že jsou překážkou a kletbou dilu Božímu. NepSsobí požehnaně na jiné. Tito m□žové se musí nejprve sami cele obrátit k Bohu a nechat se posvětit pravdou, kterou zvěstují jiným.

OSTRÁ SVĚDECTVÍ V CÍRKVI

Mnozl jsou netrpěliví a znechucení, protože jsou často znepokojováni napomenutimi a pokáráními:, která jim poukazu,□□i na jejich hříchy. Věrný Svědek prav-í: Znám sk.□rtky tvé=

- 152

Pohnutky, úmysly, nevěru, podezřivavost a závist možno skrýt před lidmi, avšak je nemožné utajit je před Kristem. Věrný svědek přichází jako riádce: "Radim ti, kup si ode mne zlato ohněm zprubované, abys zbohatl, bilé roucho, jímž by ses oděl, aby se neukazovala hanba nahoty tvé a (kup si) mast kolirium a pomaž jí oči, abys viděl. Já ty, které miluji kárám a tresci. Rozhorliž se tedy a čin pokání. Hle, stojím u dveři a tluku. Kdo by uslyšel můj hlas a otevřel dveře, vejdu k němu a budu s ním večeřeti a on se mnou. Kdo zvítězi, dám mu sedět s sebou na trůnu, tak jako já zvttězil jsem a sedim na třůnu Otce svého." Zj 3,18-21.

Ten, □kterého napomíná Duch Boží, neměl by se stavět proti skromnému nástroji. Sám Bůh a ne smrtelník, omylný člověk, zde s ním hovořil, aby ho zachránil od zahynuti. Ti, kteří pohrdají napomenutim,zůstanou v slepotě a v sebeklamu. Ti však, kteří si napomenutí vezmou k srdci a horlivě se posilují a očišťujt svůj život od hříchů, aby dosáhli potřebných darů milošti, otevřou dveře svých srdcí, aby drahý Spasitel mohl k nim přijít a být s nimi. Tuto vrstvu lidí vždy najdeme v dokonalém souladu se svědectvím Ducha 8ožího.

Kazatelé, zvěstujicí přítomnou pravdu, neměli by zanedbávavat slavné poselství Laodicei. Svědectvi věrného Svědka není nijak příjemné. Pán neřiká: "Jste na dobré cestě nezaslouženě jste snášeli kárání a trestání, přísnost váš jen zbytečné znechucovala, nejste vinni za hřichy a nepravosti, za které jste byli pokáráni."

Věrný Svědek objasňuje, že právě tehdy všechno potřebujeme, když si myslíme, že nám nic nechybí. Nestačí, aby kazatelé přinášeli jen teoretické poznatky, měli by též zvěstovat praktické pravdy. Potřebuji zkoumat praktická naučeni, která Kristus dal svým učedníkům. Na jejich uplatnění musí úzkostlivě dbát ve svém životě a přinášet je lidu. Přestože Kristus posilá toto káravé poselství, budeme se snad domnívat, že nemá něžnou lásku k svému lidu? Ó ne! Ten, který zemřel, aby člověka vykoupil ze smrti, miluje božskou láskou a které miluje, ty kárá. "Já kteréžkoli miluji, kárám a tresci□□· Zj 3,19. Mnozí však nepřijímají poselství, kterým je Bůh milostivě oslovuje. Nemohou snést, abysemluvilo o jejich zanedbaných povinnostech, o přestupcích, sobectví, pýše a lásce k světu.

Bylo mi ukázáno, že Bůh svěřil mému manželovi o mně zvláštní úkol: Volej všim hrdlem, nezadržuj, jako trouba povyš hlasu svého, a oznam lidu mému převrácenost jejich, a domu Jakobovu hřichy jejich. Určitá třída lidi však nechce přijmout napomenutí a brání ty, které Bůh chce napomenout a napravit. Tito lidé stále ovlivňují ty, které Bůh chce probudit, aby si uvědomili svou skutečnou ubohost.

Mnozí přijímají slovo Hospodinovo od jeho služebniků s obavou a pochybováním. Odmítají poslduchat napomenuti a varování a vyčkávaji, dokud nezmizí každý stin nejistoty

- 153

z jejich mysli. Nevěra, vyžadující dokonalé poznání, nikdy nepovolí důkazu, který Bůh ochotně dává. Od svého lidu vyžaduje víru, která spočívá na váze důkazů, ne na dokonalém poznání. Ti následovníci Kristovi, kteří přijímají Boží světlo, mi□sí poslduchat Boží hlas i v hluku jiných hlasů. Rozeznat Boží hlas vyžaduje postřeh.

Kdo váhá a přes všechnu jasnost Boží výzvy očekává jistější důkazy a příznivější příležitosti, půjde do temnoty, neboť světlo mu bude odnato. Zavržený důkaz se nemusí již nikdy více opakovat.

Mnozí jsou v pokušení nesprávně hodnotit naše dílo a pochybovat o něm. Někteří jsou v pokušení svalovat vinu za těžkosti a nesnáze mezi Božím lidem na káravé svědectví, které jsme věřícím přinesli. Domnívají se, že chybují ti, kteří přinášejí varovné poselství, poukazují na hřích lidu a usilují o nápravu jejich poblouzení. Nepřítel duší svedl mnohé. Oomnívají se, že úsilí bratra a sestry Whiteových by mělo cenu, kdyby stále neodsuzovalo zlo a nekáralo hřích. Bylo mi ukázáno, že Bůh nám svěřil tuto

práci a brání-li nám někdo přistupu k jeho lidu a nedovoli nám přinést mu svědectví a vyvracet podezírání, nenávist neobrácených lidí, tehdy satan mocně doléhá svým pokušením na ty, kteří stále jen pochybovali, nedůvěřovali v domněni, že mohou šířit své pochybnosti a projevovat svou nedůvěru. Někteří mají pobožnůstkářské, zdánlivě ohleduplné a velice zbožné pochybnosti, které sice *šíří* velice opatrně, ale které desetkrát více ovlivnují bezbožné, oslabují náš vliv a podkopávají důvěru Božiho lidu v naše dílo, než kdyby přišli otevřeně. Viděla jsem, že tyto ubohé duše svedl satan. Namlouvají si, že všechno maji v pořádku, že žijí v Boží lásce a mají velký duchovní rozhled, zatímco jsou chudí, slepí a ubozí. Konají dílo satanovo, ač se domnívají, že horli pro Pána.

Někteří nepřijmou svědectví, které nám Bůh dal v domění, že jsme snad podvedeni a oni že mají pravdu. Myslí si, že Boží lid nepotřebuje jasnou řeč a pokárání, ale že Bůh je s ním. Tito oklamaní jednotlivci, kteří stále odporovali spravedlivému kárání hřichu, budou volat: Mluvte nám to, co je příjemné. Jak naloží tito s poselstvim věrného svědka Laodicejským? 0 tom nesmí být nijakých pochyb. Boží služebníci musí nést toto poselství vlažné církvi. Ono musí probudit jeho lid z jeho pocitu bezpečí a nebezpečného svodu, a ukázat na jeho skutečné postaveni před Bohem. Bude-li toto svědectví přijato, probudí činnost a povede k pokoře a vyznání hříchu. Věrný svědek říká: "Znám skutky tvé, že ani jsi studený, ani horký." A dále "Já kteréžkoli miluji, kárám a tresci, rozhorliž se tedy, a čiň pokání." Pak přichází zaslíbení: "Aj,stojímť u dveří, a tluku. Jestližet by kdo uslyšel hlas můj, a otevřel dvéře, vejduť k němu, a budu s ním večeřeti, a on se mnou.Kdož □vítězí, dám jemu seděti se mnou na trůnu švém, jako i já zvítězil jsem, a sedím s Otcem svým na trůnu jeho□"

Boží lid musí poznat své nepravosti, probudit se,

- 154

horlivě činit pokání a zřeknout se hříchů, které ho uvedly do tak žalostného stavu ubohosti, slepoty, bídy a strašného svodu. Bylo mi ukázáno, že v církvi musí živě působit přímé svědectví. Jediné ono odpovídá poselství Laodicejským. Zlo nutno kárat, hřích nutno nazvat hříchem, nepravost nutno okamžitě stíhat se vší rozhodností a všechno to odstranit a řad Božího lidu.

ODBOJ PROTI DUCHU BOŽÍMU

Viděla jsem, že lidé odporujicí dílu, které Duch Boží nás nutil konat po více než dvacet šest let, a kteří by chtěli znehodnotit naše svědectví, že nebojují proti nám, ale proti Bohu, který tento úkol svěřil nám a ne jiným. Ti, kdož pochybují a uhýbají a za povinnost si pokládají pochybovat, znechucovat, ztěžovat naše dílo a oslabovat naši víru, naději a odvahu, právě ti rozviřovali zlo, podezíravě obviňovali a dychtivě vyhledávali něco proti nám. Naši lidskou mdlobu pokládají za jasný důkaz, že se mýlíme a sami že mají pravdu. Staěí jim zdání něčeho, aby to pohotově použili k naěí škodě, dělají to škodolibě a přeochotně osočují naše káravé svědectví, namířené k odsouzení zla a hříchů, jako projev nesnášenlivého ducha.

Nepřijímáme jejich odsuzování, že naše dílo je důvodem našeho utrpení, a tvrdíme, že Bůh nás povolal k těžšímu úkolu než jiné. Pokorně a kajícně uznáváme, že naše víra a odvaha byla těžce zkoušena a že jsme někdy nedovedli plně důvěřovat v Toho, který nás k této práci povolal. Po trpkém zklamání a zkouškách v nové odvaze hluboce litujeme, že jsme vůbec kdy nedůvěřovali Bohu, že jsme připustili, aby nám lidská slabost a nedůvěra zastínila víru a oslabila důvěru v Boha. Bylo mi ukázáno, že staří Boží služebníci trpěli zklamání a znechucení právě tak, jako my, ubozí smrtelníci. Byli jsme v dobré společnosti, přesto nás to neomlouvá.

Když mne můj manžel podpíral v práci, a svědčil v souladu s dílem Ducha Božího, mnozí se domnívali, že jim překáží on, zatímco Pan vložil na něho břímě káravého svědectví, jímž se je snažil přivést k pokání z nepravostí a k smíření s Bohem.

Služebníci povolaní k důležité práci byli vždy přijímáni s nedůvěrou a podezíráním. Když vestaré době Eliáě měl nést poselství lidu, věřící nepřijímali varovné poselství, viděli v něm zbytečnou přísnost. Dokonce se domnívali, že se pominul smysly, protože káral je, vyvolený lid Boží, jako hříšníky a míru jejich zločinů označoval za důvod Božích soudů. Satan a jeho pomocníci vždy bojovali proti těm, kteří přinášejí varovné poselství a kárají hříchy. Neposvěcení lidé se také spojí s protivníkem, s nepřítelem duší, aby dílo věrných Božích služebníků co možno nejvíc ztížili.

- 155

Jestliže můj manžel byl nadmíru stísněn, znechucen a sklíčen, jestliže jsme někdy v životě nenacházeli již nic, proč by bylo hodno žít, není to nic zvláštního ani nového. Když si Eliáš, jeden z významných a mocných proroků Božích útěkem zachranoval život před hněvem rozzuřené Jezábel, unavený a vyčerpaný toužil raději zemřít než žít. Trpké zklamání nad nevěrností Izraele mu tísnilo ducha a on se domníval, že už dále nemůže důvěřovat v člověka.

, V jobovské tísni a zatemnění říká: "0 by byl zahynul den, v němž jsem se naroditi měl." Jb 3,3.

Kdo není zvyklý vcítit se do hloubky, kdo nenesl břímě vozu zatíženého snopy a kdo se natolik nevžil s Božím dílem, aby mu to bylo součástí vlastní bytosti a dražším než vlastní život, nedovede ocenit pocity mého muže právě tak, jako Izrael nedovedl pochopit to, co cítil Eliáš. Velice litujeme, že jsme byli znechuceni, i když k tomu byly jakékoli okolnosti.

VÝSTRAŽNÝ PŘÍKLAD ACHABA

Za zvrácené vlády Achaba, Izrael odešel od Boha a žil převráceně. "I činil Achab syn Amri, před obličejem Hospodinovým horši věci než kdo ze všech, kteřiž před ním byli. V tom stalo se, (nebo málo mu to bylo, že chodil ve hříších Jeroboáma, syna Nehatova), že sobě pojal ženu Jezábel, dceru Etbál, krále Sidonského, a odšed, sloužil Bálovi, a klaněl se jemu. A vzdělal oltář Bálovi v chráně Bálově, kterýž byl ustavěl v Samaří. Udělal také Achab i háj, a tak přičin_il toho, čím by popouzel Hospodina, Boha Izraelského, nade všecky jiné krále Izraelské, kteříž byli před riims lKra 16,30-33s

Achab byl člověk mravně slabý, nevážil si posvátných věcí, byl sobecký a nezásadní. Jeho manželství s pochybnou a panovačnou ženou, oddanou modlám, vedlo k tomu, že oba se stali zvláštními satanovými nástroji, aby svedli Boží lid do modloslužby a strašného odpadnutí. Rozhodný duch královny Jezábel působil také na Achaba. Jeho sobecká přirozenost nedovedla ocenit milosrdenství, které Bůh projevil jeho lidu, a zapomněla na jeho zodpovědnost vůči Bohu jako strážci a vůdci Izraele. Boží bázeň v Izraeli každodenně ochabovala a upadala. Bohurouhavé znamení jejich slepé modloslužby se mělo projevit mezi Božím Izraelem. Nebylo nikoho, kdo by poznal znamení jejich slepé modloslužby, která se šířila mezi Božím Izraelem. Nebylo nikoho, kdo by se byl s otevřeným odporem odvážil postavit se proti šířící se Bohu rouhavé modloslužbě. Oltáře a kněží Bálovi, kteří obětovali slunci, měsíci a hvězdám, byli všude nápadné. Měli vysvěcené chrámy i hroby, v nichž se uctívala díla lidských rukou. Požehnání, které Bůh dal tomuto lidu, neprobouzelo v nich nijakou vděčnost vůči Dárci. Všechna hojnost nebes - tekoucí potoky, proudy živé vody, příjemná rosa, déšť svlažující zemi a pole, aby přinášela hojnou

- 156

úrodu, to vše bylo připsáno jejich bohům.

Věrná duše Eliášova byla zarmoucena. Vznítilo se jeho rozhořčení a začal horlit pro slávu Boží. Viděl, že Izrael klesá do strašného odpadnutí. Když si připoměl ty veliké věci, které Bůh pro ně uěinil, přemohl ho zármutek a zděšení. Většina lidu na to všechno zapomněla. Chodil před Hospodinem a s duší sklíčenou prosil, aby zachránil jeho lid třeba i tresty. Prosil Boha, aby nevděčnému lidu zadržel rosu a déšť, poklady nebes, které odpadlý Izrael mylně přisuzoval svým zlatým, dřevěným, kameným modlám, nebo slunci, měsíci a hvězdám; prosil, aby Bůh přestal zalévat a obohacovat zemi, aby půda nepřinesla hojnou úrodu. Hospodin řekl Eliášovi, že vyslyšel jeho modlitbu a svému lidu nesešle ani rosu ani déšt, dokud se k němu kajícně nevrátí.

ACHANÚV HŘÍCH A TREST

Bůh obzvlášťě varoval svůj lid, aby se nesměšoval s okolními modloslužebnými národy, aby nebyl sveden půvabnými svatyněmi, skvostnými chrámy a oltáři, které měly co nejsvůdněji okouzlovat smysly, aby lid zapomněl na Hospodina.

Jericho holdovalo nejvýstředněji modloslužbě. Obyvatelé byli velice bohatí. Ale všechno bohatství, které jim Bůh dal, pokládali za dary svých bohů. Měli hojnost zlata a stříbra, ale jako předpotopní lidé byli hříšní, rouhali se, uráželi a svými bezbožnými skutky podněcovali nebeského Boha. Na Jericho měly dopadnout Boží soudy. Byla to pevnost. Ale vůdce Hospodinových zástupů sám sestoupil s nebe, aby vedl nebeské armády útokem na toto město. Boží andělé se zmocnili mohutných hradeb a zbořili je. Bůh řekl, že město Jericho má být zlořečeno a kromě Raab a její domácnosti všechno má zahynout. Tato domácnost měla být zachráněna, protože Raab projevila laskavost vůči Božím poslům. Slovo Hospodinovo znělo: "Avšak vy vystříhejte se od proklatého, abyste nebyli proklati, berouce z proklatých věcí, a uvedli byste stany Izraelské v prokletí, a zkormoutili byste □e." "Toho času vydal klatbu Jozue, řka: Zlořečený bud před Hospodinem muž ten, kterýž by povstal, aby stavěl město toto Jericho. V prvorozeném svém založí je a v nejmenším svém postaví brány jeho." Joz 6,18.26.

V případě Jericha Bůh velice dbal o to, aby jeho lid nebyl okouzlen tím, co uctívali obyvatelé tohoto města a aby jejich srdce nebylo odvráceno od Boha. Varoval svůj lid nejvzácnějšími příkazy. A přece přes všechna vznešená napomenutí daná od Boha ústy Jozue, Achan se je odvážil přestoupit. Svedla ho lakota a on vzal z pokladu, jehož se Bůh zakázal dotknout. Pro zlořečenství Boží, které na těch věcech spočívalo a pro hřích tohoto člověka byl Boží lid Izraelský slabý před svými nepřáteli jako voda.

- 157

Jozue a starší Izraele byli velice zarmoucení, leželi před Boží archou v největší pokoře, protože Hospodin se rozhněval na svůj lid. Modlili se a plakali před Bohem. Hospodin oslovil Jozueho: "Vstaň.

Proč jsi padl na tvář svou? Zhřešil Izrael, takže i smlouvu mou předstoupili, kterouž jsem jim přikázal, nebo jsou i vzali z věcí proklatých, k tomu i ukradli, také i sklamali, nad to i odložili mezi nádobí svá. Protož nebudou mocí synové Izraelští ostáti před nepřátely svými, nebo poškvrnili se věcí proklatou. Nebuduť více s vámi, leč vyhladíte prokletí to z prostředků svého." Joz 7,10-12.

POVONNOST KÁRAT HŘÍCH

Viděla jsem, že Bůh ukazuje, jak hledí na hřichy těch, kteří vyznávají, že jsou lidem zachovávajicím jeho přikázání. Na ty, které obzvlášťě poctil svědectvím obdivuhodného projevu své moci,jako kdysi nad Izraelem a kteří se naproti tomu odvažují nedbat jeho výslovných příkazů, na ty dolehne jeho hněv. Pán chtěl poučit svůj lid, že neposlušnost a hřích nanejvýš nenávidí. Ukazuje nám, když jeho dítky upadají do hříchu, že by se měly ihned rozhodnout učinit opatření k odstranění tohoto hříchu, aby Boží hněv nespočinul na všech. Jestliže si však strážní nevšímají hříchů mezi lidem Božim, jeho hněv spočine na nich a Boží lid jako celek, bude zodpov□dný za tyto nepravosti. Ve svém minulém zacházení se svým lidem, Pán ukazuje nutnost očištění církve od nepravosti. Jeden hříšník může rozšířit temnotu, která vypudí Boží světlo z celého shromáždění. Když si lid uvědomuje, že naň doléhá temnota a neví o příčině tohoto stavu, měl by se vší vážností v opravodvé pokoře a ponížení prosit Boha, dokud se nenajdou a neodstraní nepravosti, které zarmucují Jeho Ducha.

Předsudky, které proti nám povstaly, protože jsme podle Božiho příkazu kárali existující nepravosti, a pokřik, který se strhl o tvrdosti a přisnosti, nejsou oprávněné. Bůh nám přikázal mluvit a my nebudeme mlčet. Když si Boží slu□ebníci lhostejně nevšímaji zjevných nepravostí mezi Božím lidem, podporujíce a ospravedlnujíce tak hříšníka, jsou právě tak vinni a jistě na ně dolshne Boží nelibost, budou se muset zodpovídat za hříchy viníka. Ve vidění jsem byla upozorněna na mnoho příkladů, kde se projevila Boží nelibost, protože jeho služebníci zanedbali patřičně naložit se svými nepravostmi a hříchy. Ti, co omlouvali tyto nepravosti, byli lidmi pokládáni za velmi milé a laskavé protože se zdráhali splnit zřejmou povinnost Písma. Tato úloha odporovala jejich citu, proto se jí vyhnuli.

Duch nenávisti, který mnohé mezi Božím lidem ovládl, protože byli pokáráni pro své nepravosti, oslepil a nebezpečně svedl je samé a znemožnil jim rozeznávat mezi správným a nesprávným. Zbavili se vlastního duchovního postřehu. Mohou být svědky nepravosti, avšak necítí to, co citil

Jozue. Necítí svoji odpovědnost za duše nacházející se

vůkol nich v nebezpečí.

Věrný lid Boží, jemuž dílo Páně a spása duší leží na srdci, vždy bude vidět hřích v jeho skutečné hříšné podobé. Boží dítky budou vždy na straně věrného a jasného postoje k hříchům, které obkličují lid Boží. Zvlášťě v tomto závěrečném díle církve, v času zapečeťování 144.000, kteří mají obstát před trůnem Božím bez úhony, budou si tito co nejvíce uvědomovat nepravosti lidu Božího. Toto je zvlášťě vystiženo prorockou ilustrací posledního dila mužů, z nichž každý má v ruce meč. Jeden z nich měl jiné roucho a po boku písařský kalamář. "I řekl jemu Hospodin: Přejdi prostředkem města, prostředkem Jerusaléma a znamenej na čele muže ty, kteří vzdychají a naříkají nade všemi ohavnostmi, dějicími se uprostřed něho."

Kdo jedná v této době podle Boží rady? Jsou to ti, kteří omlouvají nepravost mezi Boha vyznávajícím lidem a kteří reptají, i když ne otevřeně, ale ve svých srdcích proti těm, kteří by chtěli kárat hřích? Jistě že ne! Jestliže se nebudou kát a nepřestanou se satanskou snahou umlčet ty, kteří nesou břemeno díla, a nepřestanou podpírat hříšníky na Sioně, nikdy neobdrží znamení Božiho souhlasu. Zahynou ve všeobecném zničení bezbožných, které je v Písmu zobrazeno dílem 5 ozbrojených mužů. Dobře si povšimněte tohoto bodu. Ti, kteří z moci Ducha svatého přijímajt znamení pravdy, představené znamenim, které dává muž v lněném rduchu, jsou ti, "kteří vzdychají a sténají nad všemi ohavnostmi, které se dějí" v církvi. Taková je jejich láska k čistotě, cti a slávě Boží a tak jasně rozpoznávají vrcholnou špatnost hříchu, že jsou představeni jako by v smrtelném zápasu vzdychali a sténali. Přečtěte si 9. kapitolu proroka Ezechiele.

Všeobecné vyhubení všech těch, kteří nevidí rozdílu mezi hříchem a spravedlností a neuvědomují si rozdíl jako ti, kteří stojí v Boží radě a dostávají znamení, je v rozkazu k 5 ozbrojeným mužům vylíčeno takto: "Projděte skrze město za ním,a bijte; neodpouštějž oko vaše, aniž se slitovávejte. Starce, mládence i pannu, maličké i ženy modrujte do vyhubení, ale ke všelikému muži, na němž by bylo znamení, nepřistupujte,a od svatyně mé počněte." Ez 9,5.6.

V případě hříchu Achanova řekl Bůh Jozue: "Nebuduť více s vámi□ leč vyhladíte prokletí to z prostředku svého." Joz 7,12. Jak se srovnává tento příklad s jednáním těch, kteří se nechtějí ozvat proti hříchu a nepravosti, kteří sympatizují s těmi, kteří znepokojují tábor Izraele svými hříchy? JozuAmu

řekl Bůh: "Nebudeš mociobstát před nepřáteli svými, dokud neodejmež prokletí toho z prostředku svého." v.13. Vyřkl trest, který měl následovat za přestoupení Jeho smlouvy.

Jozue tehdy pozorně počal hledat viníka. Izraelské bral po pokoleních, po rodinách a konečně jednotlivě. Achan byl odhalen jako viník. Aby však záležitost byla jasná

- 159

celému Izraeli, aby nebylo žádné příležitosti, pro nlz by lid mohl reptat a říkat, že trpěl nevinné, Jozue jednal uváženě. Věděl, že je Achan viníkem a že svůj hřích utajil, a že se proto rozhněval Bůh na svůj lid. Jozue taktně přivedl Achana k vyznání hříchů, aby Boží čest a spravedlnost byla před Izraelem obhájena. "I řekl Jozue Achanovi: "Synu můj, dej, prosím, chválu Hos□odinu Bohu Izraelskému, a vyznej se jemu a oznam mi aspon již, co jsi učinil a netaj již toho přede mnou."

"Tedy odpovídaje Achan k Jozue, řekl: Pravda je, já jsem zhřešil proti Hospodinu Bohu Izraelskému, takže to a toto jsem učinil. Viděl jsem mezi loupeží plášť jeden babylonský krásný a dvě stě lotů stříbra a prut zlatý jeden, padesáte lotů ztíží, čehož požádav, vzal jsem to, a aj, jsou ty věci skryté v zemi prostřed stanu mého, a stříbro pod tím. Tedy poslal Jozue posly, kteříž běželi do stanu, a aj, bylo to skryto v stanu jeho a stříbro pod tím. A vzavše to ze stanu, přinesli k Jozue a ke všechněm synům Izraelským a položili ty věci před Hospodinem. Vzav tedy Jozue a všechen Izrael s ním Achana, syna Záre a stříbro i plášť, i prut zlatý, i syny jeho, i dcery jeho, voly a osly, dobytek i stan jeho i všechno, což měl, vyvedli je do údolí Achor. I řekl Jozue: Proč jsi zkormoutil nás? Zkormutiž tebe Hospodin v tento den. I uházel jej všechen lid kamením, a spálili je ohněm, ukamenovavše je kamením." v. 19-25.

Pán řekl Jozuovi, že Achan nejen že si přivlastnil věci, z nichž brát bylo jasně zakázáno, nemělo-li někoho stihnout zlořečenství, ale že kradl a nadto jednal pokrytecky. Pán řekl, že Jericho a vše, co je v něm, má být zničeno, kromě zlata a stříbra, které mělo být uchováno jako poklad Páně. Vítězné dobytí Jericha nebylo výsledkem boje anebo křiku lidu. Vůdce zástupů Hospodinových vedl nebeská vojska. Boj byl Hospodinův. On v něm bojoval. Izraelité nedali ani úder. Vítězství i sláva patřila Pánu, Jeho byla též kořist. Rozkázal zničit vše, kromě zlata a stříbra, které mu mělo být za poklad. Achan dobře věděl o Božím příkazu, jakož i o tom, že zlato i stříbro, které vzal, patří Pánu. Z Božího pokladu ukradl k vlastnímu užitku.

ŽÁDOSTIVOST MEZI BOŽÍM LIDEM

Viděla jsem, že mnozí, kteří zachovávají Boží přikázání, přivlastnují si prostředky, které jim Bůh svěřil a které by měly přijít do jeho pokladny. Okrádají Boha o desátky a o oběti. Okrádají a olupují ho na svou vlastní škodu. Svou žádostivostí, pokrytectvím a okrádáním Boha o desátky a oběti přivozují na sebe nouzi a nedostatek a na církev temnotu.

Viděla jsem, že mnozí lidé upadnou do temnoty pro svou žádostivost. V církvi musí žít jasné a přímé svědectví,

- 160

jinak Boží zlořečenství spočine na lidu tak určitě, jako spočinulo na starém Izraeli pro jeho hříchy. Bůh pokládá svůj lid za tělo, které odpovídá za hříchy svých jednotlivých údů. Přehlížejí-li vedoucí církve hříchy, které přivádějí Boží nelibost na celé tělo, stávají se spoluodpovědnými za tyto hříchy. Usměrňovat mysl člověka je nejvznešenější povolánít Všichni nejsou připraveni na to, aby moudře vedli bloudicí. Nedovedou jednat rozvážně a laskavě. Nevidí nutnost k lásce a něžnému soucitu přidat věrné napomenutí. Někteří jsou zbytečně přísní, neuvědornují si potřebu apoštolova napomenutí: "A nad některými zajisté lítost mějte, rozeznání v tom majícey Jiné pak ve strachu ke spasení přivozujte, z ohně je vychvacujíce=" Jd 22.

Mnozi nemají rozlišovací schopnost Jozuého, ani pocit zvláštní povinnosti vypátrat zlo a bezodkladně účtovat s hříchy, které mezi nimi existujíz Takoví by neměli bránit jiným, kteří o to pečují a neměli by překážet lidem k tomu povolanýma Tomuto dílu někteří nedůvěřují, pochybují o něm, vyhledávaji na něm chyby, proto□e ho Bůh nesvěřil jim. Takoví lidé stojí přímo v cestě a překážejí těm, jimž Bůh uložil povinnost kárat a odstraňíovat hříchy, aby se od Božího lidu odvrátil Boží hněv. Kdyby se mezi námi vyskytl Achanův hřích, mnozí by odsuzovali svědky, jako byl Jozue, za jejich věrné odhalování zla a obviňovali by je z nespokojenosti□ S Bohem si nelze zahrávat a zvrácení lidé nemohou jeho napomenutí beztrestně přehlížet.

Bylo mi ukázáno, že způsob Achanova vyznání se podobal vyznání, které konají a budou konat někteří mezi námi. Skrývají své nepravosti a odmítají dobrovolně je vyznat, dokud je Bůh neodhalí, teprve pak uznají své hříchy. Několik jednotlivců jde dál cestou nepravostí dokud se cele nezatvrdí. Mohou vědět, že církev trpí, jak věděl Achan, že pro jeho hřích Izrael ztratil sílu před nepřáteliy A přece jejich svědomí je nijak neobviňuje. Nepomohou církvi pokořením svého pyšného a odbojného srdce před

Bohem a nezřeknou se nepravostií Boží nelibost stíhá vyvolený lid a Pán mu nepomůže, dokud jsou mezi ním hříchy a dokud je podporují lidé na zodpovědných místech□

Kdo v bázni Boží usiluje o očistu církve od nepravostí a za odstranění překážek, aby lid Boží pochopil nutnost nenávidět hřích, aby prospíval v čistotě a žil k slávě Božího jména, vždy bude muset bojovat proti odbojnému vlivu těch, který šíří neposvěcení členové□ Soíoniáš popisuje pravý stav této *třídy* lidí i strašné soudy, které je stihnou:

"I stane se v ten čas, že přehledávati budu Jeruzalém s lucernami a navštívím muže, kteříž ulnuli v kvasnicích svých, kteříž říkají v srdci svém: Nečiníť dobře Hospodin, aniž zlé činí. Blízký jest den Hospodinův veli

v

ký, blízký jest a rychlý velmi zvuk dne Hospodinovaí Tut hořce křičeti bude udatnýs Den rozhněvání bude ten den, den úzkosti a trápení, den zpuštění a to hrozného, den temnosti a mračna, den oblaku a mrákoty, den trouby a troubení proti městům hrazeným, a proti úhlům vysokým,

- 161

v němž úzkostmi sevru lidi, aby chodili jako slepi, nebo proti Hospodinu zhřešili. I vylita bude krev jejich jako prach, a těla jejich jako lejna. Ani stříbro jejich, ani zlato jejich nebude jich moci vytrhnouti v den rozhněvání Hospodinova; nebo ohněm horlivosti jeho sehlcena bude tato všecka země, protož konec jistě rychlý učiní všechněm obyvatelům země." Sí l,ll.lá-18.

OPOŽD□NÉ VYZNÁNI

Když nakonec přijde krize, která určitě přijde, a Bůh se zastane svého lidu, pak ti, kteří hřešili a byli jako temný mrak, protože stáli přimo v cestě, aby Bůh nemohl pomoci svému lidu, snad se zhrozí nad tím, jak dlouho reptali a podkopávali důvěru lidu. Budou snad nakonec zděšeni jak Achan a uznají, že hřešili. Jejich vyznání je však opožděné a není pravým vyznáním, které by jím nějak pomohlo, ačkoli dílo Boží mohli usnadnit. Takoví lidé nevyznávají proto, že jsou přesvědčeni o svém pravém stavu a že si uvědomují, jak nelibé je u Boha jejich jednánís Bůh může na tyto lidi dopustit jinou zkoušku, může je jinak prově□ovat a ukázat jim, že v nich není o nic méně odboje a hříchu, než před jejich vyznáním. Mají sklon být vždy na straně nepravosti, a při výzvě, kdo se chce postavit na stranu Páně a rozhodnout se pro spravedlnost, projeví své skutečné stanovisko. Ti, které téměř celý život ovládal duch tak cizí Duchu Božímu, jako byl duch Achanův, budou krajně pasivní, když dojde čas, aby se všichni rozhodli pro rozhodný čin. Nebudou tvrdit, že jsou na některé straně. Satanova moc je tak dlouho ovládala, že jsou jako zaslepení a nemají odvahu hájit pravdu. Nerozhodnou-li se pro zlo, pak ne proto, že mají dobře vyvinutý smysl pro správnost, nýbrž proto, že jsou zbabělí.

Bohu se nebude nikdo posmívat. Právě v dnešním sporu by měly vyniknout pravé barvy. Právě v této době musí být praporečníci pevní a projevit své pravé stanovisko□ Tehdy bude zkoušena odvaha každého pravého vojína pro spravedlností Líní lidé nikdy nebudou nosit vítěznou korunu. Ti, kdož jsou věrní a upřímní, nebudou se skrývat, ale celým srdcem a ze všech sil se odváží v boji riskovat vše, za každou cenu. Bůh nenávidí hřích. Ti, kdo svým lichocením hříšnika jen povzbuzují náznakem, že vše je s ním v pořádku, těm zlořečí Bůh.

Vyznání hříchů v pravý čas Pán přijme v zájmu lidu Božího. Mezi námi jsou ti, kteří budou vyznávat achanovsky, pozdě a nezachrání je to. Bůh je může zkusit i jinak, aby svému lidu dokázal, že neostoji ani v jediné zkoušce Boží! Nejsou v souladu se spravedlností. Nenávidí přímé svědectví, které zasahuje srdce a těšili by se, kdyby byl umlčen každý, kdo je kárá.

- 162

ELIÁŠ KÁRÁ ACHABA

Izraelský lid postupně ztrácel bázeň a úctu před Bohem, až nakonec jeho slovo skrze Jozue vyřčené, nemělo pro ně žádnou cenu. "Za dnů jeho Hiel Bételský vystavěl Jericho. V Abiramovi, prvorozeném svém založil je, a v Segubovi nejmladším svém, postavil brány jeho, vedle řeči Hospodinovy, kterouž byl mluvil skrze Jozue, syna Nun." 1 Kr 16,34.

Zatímco Izrael odpadal od Hospodina, Eliáš zůstal věrným a pravým prorokem Božím. Jeho duše byla velice stísněna, když viděl, jak rychle se šíří nevěra a jak odděluje Izraele od Boha. Proto prosil, aby Bůh zachránil svůj lid. Žádal, úpěnlivě prosil, aby Hospodin cele nezavrhl svůj hříšný lid, ale aby jej spíše, bude-li to třeba, svými soudy vedl ku pokání a nedovolil jim jít ještě dál do hříchu a tak vyprovokovat Boha, že by je musel vyhladit jako národ.

Poselství Hospodinovo oslovilo Eliáše, aby šel k Achabovi a oznámil mu Boží soudy pro hříchy Izraele. Eliáš šel dnem i nocí, až přišel do Achabova paláce. Nežádal o svolení a nečekal, až bude íormálně

ohlášen. Eliáš zcela neočekávaně stál před udiveným Achabem, králem Samarie, v obvyklém drsném oděvu proroka. Nijak se neomlouval, že se tu tak náhle a bez pozvání objevil, ale pozvedl své ruce k nebi, slavnostně při živém Bohu, který učinil nebe i zemi, oznamoval soudy, které stihnou Izraele: "Nebude rosy ani deště těchto let, jediné vedlé řeči mé." 1 KR 17,1.

Tento ohromující význam Božích soudů pro hříchy Izraele padly jako hrom na nevěrného krále. Zdálo se, že je ochromen zděšením a hrůzou. Než se Achab mohl vzpamatovat ze svého překvapení, Eliáš, nečekaje na účinek svého poselství, odešel tak náhle, jako přišel. Jeho povinností bylo oznámit Boží soud a odejít. Jeho slova zavřela průduchy nebeské a byla klíčem, který je mohl opět otevřít.

Pán věděl, že jeho prorok není v bezpečí mezi izraelským lidem. Nechtěl jej nechat v odpadlém Izraeli, ale našel mu útočiště v pohnském národě. Přivedl jej k ženě, vdově, tak chudé, že i živobytí stačilo sotva na nejskrovnější obživu. Tato pohanská žena, žijící jak nejlépe uměla, byla věrnější světlu, které měla, než izraelské vdovy, jimž se dostalo zvláštních předností a velikého světla, které však podle něho nežily. Protože Židé zavrhli světlo, byli ponechání v temnosti, a Bůh nechtěl svěřit svého služebníka lidu, který přivodil Boží hněv.

Odpadlému Achabovi a pohanské ženě Jezábel se naskytla příležitost, aby vyzkoušeli moc svých bohů a dokázali, že slovo Eliášovo neplatí. Jezábel měla stovky proroků. Proti nim stojí Eliáš sám. Jeho slovo zavřelo nebesa. Můželi Bál seslat rosu a déšť a přivést vegetaci k rozvětu, může-li způsobit, aby potoky a řeky proudily jako obvykle,

- 163

nezávisle na dešti, pak ať ho izraelský král směle uctivá a lid ať řekne, že je to Bůh.

Eliáš byl člověk tak poddaný slabostem, jako my. Jeho poslání k Achabovi a strašná zvěst o Božich soudech vyžadovaly odvahu a viru. Na cestě do Samaří tekly dále proudy vody, zeleň pokrývala vrchy a lesy s mohutnými kvetoucimi stromy - vše na čem spočinuly jeho oči, kvetlo krásou a slávou. To vše mohlo přirozeně budit nedůvěru. Jak by všechnu tu kvetoucí přírodu mohlo spálit sucho? Jak by mohly vyschnout proudy, které zavlažují zemi a o kterých se nikdy neslýchalo, že by ztratily vláhu? Eliáš však nepropadl nevěře. Cele důvěřoval, že Bůh pokoří svůj odpadlý lid a svými soudy ho přivede k pokoře a pokání. Svým posláním riskoval všechno.

Když se Achab poněkud vzpamatoval ze svého údivu nad Eliášovými slovy, prorok byl už pryč. Král se po něm pilně vyptával, nikdo mu však nemohl dát o něm nějakou zprávu. Achab oznámil Jezábel zlořečivá slova Eliášova. Královna sdělila svoji nenávist vůči prorokovi kněžím Bálovým. Ti společně s ní proklínali proroka Hospodinova. Zpráva o prorokově soudu se rozšířila v celé zemi. V některých lidech probouzela strach a v mnohých hněv.

Zem po několika měsících bez rosy a deště vyschla a rostlinstvo se vysušilo. Vodní proudy, o nichž nebylo známo, že by někdy přestaly téci, ztrácely vodu a potoky vysychaly. Proroci královny Jezábel přinášeli oběti svým bohům a vzývali je dnem i nocí, aby svlažili zem rosou a deštěm. Zádné vzývání nepomáhalo. Kněží udělali všechno, aby usmířili hněv svých bohů; s vytrvalostí a horlivostí hodnou lepší věci prodlévali kolem svých pohanských oltářů, na všech výšinách spalovali své oběti a každé noci se ozývaly výkřiky i prosby Bálových kněží v celém zpustlérn Samaří. Na nebi se však neobjevila oblaka, jež by schladila žhoucí paprsky slunce. Eliášovo slovo neochvějně platilo a Bálovi kněží je ničím nezměnili.

Míjí celý první rok, začíná druhý. Žádný déšť. Zem je vyschlá. Kvetoucí pole jsou jako vypálená poušť. Vzduch je suchý, mučivý a prašné viry oslepují oči a zastavují dech. Bálovy háje jsou bez listí a lesní stromy nedávají stín, ale vypadají jako holé kostry. Hlad a žízeň způsobují velikou úmrtnost lidí i dobytka.

Všechny tyto důkazy Boží spravedlnosti a soudu nedovedou Izraele k pokání. Jezábel je plná chorobného šílenství. Nechce se sklonit ani pokořit před nebeským Bohem. Bálovi proroci, Achab, Jezábel a téměř celý Izrael připisují toto neštěstí Eliášovi. Achab poslal do každého království a národa hledat proroka a přísažně žádal potvrdit, že o něm nevědí. Eliáš zavřel nebe klíčem svého slova, tento klíč vzal sebou a zmizel.

Jezábel se pak rozhodla, nemůže-li se pomstit na Eliáši, pak pomstu vykoná vyhubením proroků Hospodinových

- 164

v Izraeli. Při životě neměl zůstat nikdo z Božích proroků. Tato umíněná a rozlícená žena pošetile zabíjí proroky Hospodinovy. Bálovi kněží a téměř celý Izrael jsou natolik oklamáni, že když Bo□í proroci budou pobiti, neštěstí bude odvráceno.

Míjí také druhý rok a nemilosrdné nebe nedává žádný déšť. Sucho a hlad dovršují své zhoubné dílo a odpadlí Izraelité přece nepokořují svou pýchu a hříšná srdce před Bohem, ale reptají a naříkají na proroka Božího, který na ně přivodil tuto strašnou situaci. Otcové a matky vidí hynout své děti, aniž by jim mohli pomoci. A přece jsou lidé v tak strašné temnotě, že nedovedou prohlédnout, že proti jejich hříchům stojí Boží spravedlnost, že toto strašné neštěstí je nakonec projevem Božího milosrdenství vůči nim, aby byli zachráněni od úplného popření a zapření Boha svých otců.

Izraele to stálo veliké utrpení a soužení, aby byl přiveden k tomu pokání, které bylo nutné na získání ztracené víry a jasného vědomí odpovědnosti vůči Bohu. Hřích odpadnutí byl strašnější, než sucho a hlad. Eliáš čekal a prosil u víře po celá ta dlouhá léta sucha a hladu, aby srdce Izraele tímto utrpením byla odvrácena od modloslužby k Bohu. Izraelité vzdor všemu utrpení, tvrdoštjně zůstali při svém modlářství a na Božího proroka hleděli jako na příčinu svého neštěstí. Kdyby tak měli Eliáše ve své moci, vydali by ho Jezábel, aby ukojila svou pomstu a vzala mu život. Proto, že se Eliáš na Boží příkaz odvážil vyřknout slovo zlořečení, stal se sám předmětem jejich nenávisti. V soudech, které je stíhaly pro jejich hříchy, nedovedli postřehnout Boží ruku, ale přisuzovali je člověku, Eliáši. Neošklivili si hříchy, které je přivedly pod trestající hůl, ale nenáviděli věrného proroka, Boží nástroj, odsuzující jejich hříchy a neštěstí.

"Potom po mnohých dnech, po třetím tom létě, stalo se slovo Hoseodinovo k Eliášovi, řkoucí: Jdi,

ukaž se Achabovi, nebot dám déšť na zemi." 1 Kr 18,1. Eliáš se neváhá vydat na nebezpečnou cestu. Tři roky byl v nenávisti a na rozkaz krále štván z města do města a celý národ přísahal, že ho nelze najít. A nyní má na Boží rozkaz před Achaba předstoupit sám.

Za odpadnutí celého Izraele, kdy jeho pán uctíval Bála, správec Achabova domu dokázal být věrný Bohu. Za cenu svého života zachoval proroky Boží tím, že je po padesáti skrýval v jeskyni a sytil je. Zatímco Achabův služebník prohledává království, aby našel vodní prameny a potoky, Eliáš přichází k němu sám. Abdiáš si ctil proroka Božího, ale když ho Eliáš poslal s poselstvím ke králi, náramně se zděsil. Tuší nejen vlastní, ale také Eliášovo nebezpečí a smrt. Úpěnlivě prosí, aby jeho život nebyl obětován, ale Eliáš ho přísahou ujišťuje, že onoho dne uvidí Achaba. Prorok nepůjde k Achabovi, ale jako Boží posel, posílá odkaz po Abdiášovi: "Aj, Eliáš přišel." Chce-li Achab vidět Eliáše, nyní má příležitost přijít k němu. Eliáš k Achabovi

nepůjde.

S pocity údivu a hrůzy král slyší poselství, že Eliáš, kterého se obává a kterého nenávidí, je tu. Dlouho hledal proroka, aby ho zničil a uvědomuje si, že Eliáš by se neodvažoval vystavit život nebezpečí a nepřišel by, kdyby nebyl Bohem chráněn, anebo kdyby neměl nějakou strašnou moc. Pamatuje se na odumřelou ruku Jeroboámovu a ví, že není radno pozvednout ruku proti Božímu poslu. S bázní, třesením a okázalým průvodem vojska spěchá proti Eliáši. A když se setkává tváří v tvář s člověkem, jehož tak dlouho hledal, neodvažuje se mu škodit. Tak vášnivý a proti Eliášovi rozhněvaný král zdá se být bezmocný a zbabělý v jeho přítomnosti. Při setkání s prorokem neovládá projevy svého srdce a říká: "Zdaliž ty nejsi ten, kterýž kormoutíš lid Izraelský?" Eliáš s pohrdáním, ale horlivě pro čest a slávu Boží otevřeně odpovídá obviněním Achaba: "Jáť nekormoutím lidu Izraelského, ale ty a dům otce tvého, když opouštíte přikázání Hospodinova." 1 Kr 18,17.18.

Prorok, jako Boží posel káral hříchy lidu, oznamoval mu soudy Boží pro jeho bezbožnost. A nyní, stoje sám,vědom si své neviny, pevný ve své čistotě, obklopen zástupem ozbrojených mužů, Eliáš nejeví strachu a neprojevuje nejmenší úctu vůči králi. Člověk s nímž mluvil Bůh, jasně si uvědomuje, jak hledí Bůh na člověka v jeho hříšné porušenosti, nemá se Achabovi za co omlouvat a vzdávat mu poctu. Jako Boží posel, Eliáš nyní přikazuje a Achab okamžitě poslduchá, jakoby Eliáš byl vládcem a král jeho poddaným.

OBĚŤ NA HOŘE KARMEL

Eliáš žádá, aby se na horu Karmel sešel všechen Izrael i všichni proroci Bálovi. Strašná vážnost prorokovy tváře působí dojmem člověka stojícího v přítomnosti Hospodina, Boha zástupů. Situace Izraele v jeho odpadnutí žádá neochvějné jednání, nesmlouvavou řeč a pevnou autoritu. Bůh připravuje pravé poselství pro tuto chvíli a příležitost. Někdy dává svého Ducha svým služebníkům, aby volali na poplach dnem i nocí, jako jeho posel Jan: "Připravte cestu Páně." Jindy jsou potřební lidé činu, kteří neuhnou od povinnosti a jejichž energie povzbuzuje a žádá: "Kdo je na straně Páná?", nechť přistoupí k nám. Bůh bude vždy mít vhodné poselství pro svůj lid v jeho různých situacích.

Rychlí poslové jsou rozesláni po celém království s poselstvím od Eliáše. Představitelé jdou z měst, vesnic a rodin. Všichni spěchají odpovědět na výzvu, jako by šlo o nějaký obdivuhodný zázrak. Na

Eliášův příkaz Achab shromažduje proroky Bálovy na Karmel. Srdce odpadlého Izraelského vůdce je zastrašeno a s rozechvěním plní příkaz nesmlouvavého proroka Božího.

Lid se shromažďuje na hoře Karmel, jinak překrásném místě, které obvykle zvlažuje rosa a déšť a přivádí ho

- 166

k rozkvětu. Nyní však jeho krása povadla pro Boží hněv. Na této hoře, kde bývaly nádherné keře a květiny, Bálovi proroci postavili oltáře pohanské modloslužby. Tato hora byla význačná, skýtala skvělý výhled na okolní kraje a byla v dohledu veliké časti království. Protože Bůh byl veřejně zneuctěn modloslužbou zde prováděnou, Eliáš zvolil toto místo za nejpříhodnější prostředí projevu Boží moci a obhájení jeho cti.

Proroci Jezábel , počtem osmsetpadesát, přišli jako zástup vojska připraveného k bitvě, s hudbou, okázalou parádou. Jejich srdce se však chvějí při pomyšlení, že na slovo tohoto Hospodinova proroka, izraelská země byla po 3 roky zbavena rosy a deště. Uvědomují si, že se blíží nějaká strašná událost. Důvěřovali svým bohům, ale nemohli vyvrátit Eliášova slova a dokázat mu lež. Jejich bohové byli lhostejní k jejich zběsilým výkřikům, modlitbám a obětem.

Eliáš časně z rána stojí na hoře Karmel uprostřed zástupů odpadlého Izraele a Bálových proroků. V tomto mohutném davu stojí osamělý člověk neochvějně. Ten, jemuž celé království připisovalo vinu za zlořečenství, je před nimi beze strachu a bez průvodu viditelné armády a okázalosti. Stojí tu ve svém drsném rduchu se strašnou vážností v tváři, jako by si byl plně vědom svého svatého poslání Božího služebníka, který má konat jeho příkazy. Eliáš upírá svůj pohled k vrcholu hory, kde stál oltář Hospodinův, když hora byla pokryta svěžími stromy a květinami. Nyní je to obraz bídy. Na spustlosti zbořeného oltáře Hospodinova lze vidět spuštění Izraele. V dohledu jsou oltáře Bálovy. Achab stojí v čele Bálových kněží a všichni v bázlivém očekávání pozorují Eliáše, co bude mluviti.

V plném slunečním svitu, obklopen tisíci bojovníky, Bálovými proroky a izraelským králem - stojí bezbranný muž Eliáš zdánlivě sám, a přece ne sám. Obklopuje ho nejmocnější zástup nebes. Mocní andělé přišli z nebe, aby chránili věrného a spravedlivého proroka. Zaznívá Eliášův mocný příkaz: "Dokudž kulhati budete na obě straně? Jestližeť jest Hospodin Bohem, následujtež ho; pakli jest Bál, jdětež za ním. A neodpověděl jemu lid žádného slova." 1 Kr 18,21. Ani jediný v tom velikém shromáždění se neodvážil zastat Boha a projevit věrnost Hospodinovi.

Jak úžasné zklamání a slepota, jako temné mračno přikryla Izraele! Tato slepota a odpadnutí je nestihlo náhle. Zachvacovaly je pomalu, vždy, když nedbali pokárání a varování, které jim posílal Hospodin proti jejich pýše a hříchům. Nyní v této strašné krizi, v přítomnosti modloslužebných kněží a odpadlého krále, zůstali nerozhodní. Nenávidí-li Bůh nějaký hřích více než druhý, jimž lid se může provinit, pak je to hřích nic nedělání v tísnivé situaci. Lhostejnost a nerozhodnost v náboženské krizi Bůh pokládá za vážný zločin a počítá jej za projev nejhoršího nepřátelství vůči Bohu.

- 167

Všechen Izrael mlčí, je znovu slyšet Eliášův hlas, burcující lid: "Já sám pozůstal jsem prorok Hospodinůvi proroků pak Bálových jest čtyři sta a padesáte mužů. Necht jsou nám dáni dva volkové, a ať vyberou sobě volka jednoho, kteréhož necht rozsekají na kusy a vkladou na dříví, ale ohně ať nepodkládají. Jáť také připravím volka druhého, kteréhož vložím na dřtví, a ohně nepodložím. Tedy vzývejte jméno bohů vašich, já pak vzývati budu jméno Hospodinovo, a budeť to, že Bůh, kterýž se ohlásí skrze oheň, ten jest Bůh. A odpověděl všecken lid, řka: "Dobráť jest řeč tato." I řekl Eliáš prorokům Bálovým: Vybeřte sobě volka jednoho, a připravte ho nejprvé, poněvadž jest vás více, a vzývejte jméno bohů vašich, ale ohně nepodkládejte= A tak vzali volka kteréhož jim dal, a připravili,, a vzývali jméno Bálovo od jitra až do poledne, říkajíce: 0 Báli, uslyš náss Ale nebylo hlasu, ani kdo by odpověděl□ I skákali u oltáře, kterýž byli udělali□" 1Kr 18,22-26.

Eliášův návrh byl rozumný. Lid se neodvážil prchnout a našel odvahu odpovědět: "0obráť jest řeč tato." Bálovi proroci se neodvážili nesouhlasit, nebo uhnout. Tuto zkoušku řídil Bůh a on připravil zmatek pro původce modloslužby a svému proroku významné vítězstvís Báloví kněží se neodvážili tyto podmínky nepřijmout. S hrůzou a vinou ve svých srdcích, zdánlivě odvážní a□nebojácni, postavili svůj oltář, položili naň dříví i obět a pak začali jásat, zpívat a křičet, jak je přiznačné pro pohanskou modloslužbu. V hájích se nesla ozvěna jejich pokřiku: "Báli uslyš nás." Zástupy kněží se sešly k oltářům a vyskakováním, svijením, křikem, dupáním, nepřirozenými pohyby, vyškubováním vlasů a bodáním těla provázeli své prosby□

Jitro míjí, přichází poledne a jejich bohové se ani nepohnou soucitem k Bálovým kněžím, oklamaným ctitelům model. □ádný hlas neodpovídá na jejich šílené výkřiky. Kněží ustavičně vymýšlejí jakým podvodem by mohli zapálit oheň na oltářích a vzdát slávu Bálovi. Ale bdělé oko Eliášovo sleduje kaž-

dý pohyb. Osmset hlasů již jen chraptí. Jejich rducha jsou zbarvena krvi, ale šílené jejich vytržení přesto neustává. Prosby se mísí s proklínáním boha slunce, že nesesílá oheň na jejich oltářea Eliáš stojí vedle bedlivě pozoruje, aby nedošlo k nějakému podvodu, nebo□ ví, že kdyby se nějakým způsobem podařilo oheů na oltáři zapálit, byl by na místě na kusy roztrhán. Chce přesvědčit lid o pošetilosti jejich nevěry v pravého Boha a nerozhodnosti mezi dvěma názory, ač měli nespočetné důkazy obdivuhodných skutků Hospodinových a projevů jeho majestátné moci, jakož i přemnohé projevy jeho nekonečného milosrdenství a laskavosti.

"Stálo se pak v poledne, že posmíval se jim Eliáš, a řekl: "Křičte vysokým hlasem, poněvadž bůh jest□ Neb rozmlouvání má, nebo jinou práci, nebo jest na cestě, snad spí, ať procítíz Takž křičeli hlasem velikým, a bodli se vedlé obyčeje svého nožíky a špicemi tak, až se krví polivali. I stalo se, když pominulo poledne, že prorokovali až dotud, když se obětuje obět suchá, ale nebylo žádného se ohlášení, ani kdo by odpověděl, ani kdo by vyslyšel." 1Kr 18, 27-29:

- 168

Jak rád by byl satan, který padl z nebe jako blesk, přišel na pomoc těm, které svedl, a ovládl a kteří jsou cele odevzdáni jeho službě. Rád by seslal blesk a zapálil jejich oběti, ale Hospodin satana spoutal. Omezil jeho moc a všechny jeho svody nemohou přispět ani jedinou jiskrou Bálovým oltářům. Blíží se večer. Proroci Bálovi jsou unaveni, zesláblí a zmateni. Jeden radí to, druhý ono, až konečně ustávají ve svém úsilí. Jejich výkříky a kletby už neznějí na hoře Karmel. Z této soutěže odpadají unavent a zouíalí.

lid byl svědkem strašných projevů nerozumných, šilených kněžt. Pozoroval jejich tanec kolem oltáře, jako by se chtěl uchopit žhavých paprsk8 slunce, aby zapálily oběti na jejich oltářích. Projevy ďábelské, pohanské modloslužby je unavily. Uvědomují si svoji prohru a s úzkosti čekají, co řekne Eliáš.

Teď mluvi Eliáš. "Zatím řekl Eliáš všemu lidu: Přistuptež ke mně. I přistoupil všecken lid k němu. Tedy opravil oltář Hospodinův, kterýž byl zbořený□ Nebo vzal Eliáš dvanácte kamenů, vedle počtu pokolení synů Jákobových, k němuž se stala řeč Hospodinova, řkoucí: Izrael bude jméno tvé□ A vzdělal z těch kamenů oltář ve jménu Hospodinovu, udělal také struhu vůkol oltáře *zšíří,* co by mohl dvě míry obilé vsíti. Narovnal i dřívi, a rozsekav volka na kusy, vkladl na *dříví.* A řekl: Naplňte čt ři stoudve vodou, a vylijte na obě□ zápalnou i na dřiví. □ekl opět: Učiňtež to po druhé. I učinili po druhé. □ekl ještě: Po třeti učiňte. I učinili po třetí. Takže tekly vody okolo oltáře; také i struhu naplnila voda. Stalo se pak, když se obětuje obě□ suchá, přistoupil Eliáš prorok, a řekl: Hospodine 8ože Abrahamův, Izákův a Izraelův, nechť dnes poznají, že jsi ty Bůh v Izraeli, a já služebník tvůj, a že jsem vedle slova tvého činil véecky věci tyto. Vyslyš mne, Hospodine, vyslyš mne, ať by poznal lid tento, že jsi ty, Hospodine, Bohem, když bys obrátil srdc jejich zasss V tom spadl oheň Hospodinův, a spálil obě□ zápalnou, dřívt i kameni i prs□, též vodu, kteráž byla ve struze, vypil. Což když uzřel všecken ten lid, padli na tváři své, a řekli: Hospodin jest Bohem, Hospodin jest Bohem." 1Kr 18,30-39.

Eliáš v době večerni oběti opravuje oltář Hospodinův, který po odpadnutí Izraele kněží Bálovi zbořili. Prorok nevolá ani jediného z Božího lidu, aby mu pomohl v této namáhavé práci□ Všechny Bálovy oltáře jsou nedotknuté. Obrací se k zbořenému oltáři Božímu, jehož zřtceniny jsou mu vzácnějšt, než všechny ozdobené oltáře Bálovy.

Eliáš spoléhá na Hospodinovu smlouvu s lidem přes všechno odpadlictví tohoto lidu. Klidně a s celou vážnosti opravuje zbořený oltář ze 12 kamenů podle počtu dvanáctera kmenů Izraelových□ Zmatení kněži Bálovi, unaveni marným, zuřivým úsilim, sedi nebo leží kolem a očekávaji co učiní Eliáš. Jsou přestrašeni a nenávidi proroka za to, že navrhl zkoušku, která dokázala slabost a neschopnost jejich bohů.

Izraelský lid stojí v údivu, bledý, přestrašen a téměř

- 169

bez dechu, zatím co Eliáš vzývá Hospodina,□

i země. Lid byl svědkem nezkrotného fanatizmu a šílenství bálových proroků. Naproti tomu jsou svědky klidného a zbožného chování Eliášova. Ten připomíná lidu jejich odpadnutí, které vyvolalo hněv Boží proti nim a pak je vyzývá, aby pokořili svá srdce a obrátili se k Bohu svých otců, aby jeho zlořečenství bylo od nich odvráceno. Achab a jeho modlářští kněží hledí s údivem a hrůzou. Očekávají výsledek s obavou a hrozným napětím.

Když byla oběť položena na oltář, přikazuje Eliáš lidu, aby oběť i oltář polili vodou a naplnili také příkop kolem oltáře. Pak se uctivě sklání před neviditelným Bohem, zvedá své ruce k nebi, klidně se modlí; prostě,bez jakýchkoliv prudkých gest nebo křečovitých pohybů těla□ Na karmelské výšině neslyšet žádné výkřiky. Všech se zmocnuje slavnostní ticho, které tísní kněze Bálovy. Ve své modlitbě Eliáš neužívá žádných zvláštních výrazů. Prosí Hospodina jako svědka celé scény, který *slyší* jeho

upřímnou, vroucí, prostou modlitbu. Bálovi kněží křičeli, zuřili, skákali a modlili se velice dlouho - od rána téměř do večera. Eliášova modlitba je velice krátká, vážná, uctivá a upřímná. Sotva byla vyřčena, oheň sestoupil s nebe jako blesk, zapálil dříví, spálil oběť, pohltil vodu v příkopu a strávil i kamenný oltář. Záblesk tohoto oslnivého zjevu osvítil horu a oslepil zástup. Lidé z izraelského království, kteří nebyli na hoře, zdaleka pozorovali toto shromáždění. Při záblesku jsou zděšeni. Jako by to byl onen ohnivý sloup od Rudého moře, který v noci odděloval Izraelské od zástupu Egypťanů.

Lid na hoře se klaněl v bázni a úctě před neviditelným Bohem. Přítomní nemohou hledět na jasný stravující ohen, který sestoupil s nebe. Bojí se, že budou stráveni ve svém odpadlictvi a hříších. A proto všichni křičí až se to rozléhá po celé hoře i v okolních nížinách se strašnou jasností: "Hospodin jest Bohem, Hospodin jest Bohem." Izrael nakonec prohlédá jak byl klamán. Lidé vyznávají své hříchy i velkost svého zneuctění Boha. Jejich hněv se rozněcuje proti prorokům Bálovým. Achab a Bálovi kněží, ohromeni hrůzou, jsou svědky obdivuhodného projevu Hospodinovy moci. Eliáš volá a přikazuje lidu: "Zjímejte ty proroky Bálovy, žádný ať z nich neujde." 1 Kr 18,40. Lid ochotně uposlechl jeho rozkazu. Lidé chytají falešné proroky, kteří je klamali a přivádějí je k potoku Císon. Tam Eliáš tyto modloslužebné kněze pobíjí.

Po vykonání Božích soudů na falešných kněžích lid vyznal své hříchy a uznal Boha za svého Otce. Boží zlořečenství má být odňato a Bůh obnoví své požehnání svému lidu, opět občerství zemi rosou a deštěm.

Eliáš se obrací k Achabovi: "jdi, pojez a napíj se, nebo aj, zvuk velikého deště." Zatímco Achab šel k hostině ,

Eliáš odešel od této strašné oběti na vrch hery Karmel modlit se. Usmrcení pohanských kněží mu nepřekáželo, aby se se vší vážností nemodlil. Vyplnil vůli Boží. Jako Boží

- 170

nástroj učinil co mohl, aby vražděním modloslužebných kněží odstranil příčinu Izraelova odpadnutí. Více už nemohl učinit. Pak se přimlouvá za hříšného odpadlého Izraele. Nejpokornějším modlitebným postojem, tváří mezi svými koleny, s celou upřímností prosí Boha, aby seslal déšt. Šestkrát po sobě posílá svého služebníka pozorovat viditelné znamení, zda Bůh vyslyšel jeho prosbu. Není netrpělivý a neztrácí víru, jestliže Bůh okamžitě nedává znamení, že jeho modlitbu vyslyšel. Neustává ve své vážné modlitbě a svého služebníka posílá po sedmé podívat se, zda Bůh dal nějaké znamení. Služebník se po šestkráte vrátil ze své vyhlídky k moři s neuspokojivou zprávou, že není ani náznak , že by se na jasné obloze tvořila nějaká oblaka. Po sedmé upozornuje Eliáše, že vidí malý oblak velikosti lidské pěsti. Pro Eliášovu víru to stačí, že nebe se zatáhne. On si je tím jist. Jeho víra slyší v tomto nepatrném mráčku zvuk hojného deště. Po svém služebníku posílá Achabovi poselství: "Zapřáhej a jeď, aby tě nezastihl déšť." 1 Kr 18,44.

ELIÁŠOVA POKORA

Eliášova víra tu dospěla k jistotě. Nečekal na vidění. "Stalo se mezi tím, když se nebesa zamračila oblakem a větrem, odkudž byl déšť veliký, že jel Achab, a přišel do Jezreel. Ruka pak Hospodinova byla s Eliášem, takže přepásav bedra svá, běžel před Achabem, až kudy se vchází do Jezreel." 1 Kr 18,45.46.

Eliáš onoho dne prožil veliké vzrušení i únavu, ale Duch Hospodinův byl s ním, protože byl poslušný a vykonal jeho vůli, když pobil modloslužebné kněze. Někdo snad by namítl: "Jak tvrdý a krutý musel být Eliáš!" Každý, kdo nesmlouvavě obhajuje Boží čest, uvalí na sebe kritiku a odsouzení ze strany většiny.

Začalo pršet. Byla noc a oslepující déšť zabránil Achabovi vidět na cestu. Eliáš, povzbuzen 0uchem a mocí Boží, podpásal své roucho a běžel před Achabovým vozem a směřoval k bráně města. Boží prorok pokořil Achaba před lidem. Pobil jeho modloslužebné kněze a nyní chtěl Izraeli ukázat, že uznává Achaba za krále. Jako čin zvláštní pocty vedl jeho vůz a běžel před ním k městské bráně.

Zde je poučení pro mladé lidi, vyznávající, že jsou Božími služebníky a nesou jeho poselství, jenže jsou přitom domýšliví. Ve své nezkušenosti nemohou vykonat nic tak obdivuhodného jako Eliáš, a přes to se povznášejí nad povinnosti, které se jim zdají být příliš ponižující. Nesestoupí ze své kazatelské důstojnosti k drobné práci v obavě, že by tím konali práci poníženého sluhy. Všichni takoví by se měli poučit z Eliášovy zkušenosti. Jeho slovo zastavilo příliv nebeského požehnání, rosy a deště na tři roky. Jediné jeho slovo bylo klíčem, jímž se mohla otevřít nebesa a přinést déšť. Bůh Eliáše poctil, když se ve vší prostotě

- 171

modlil v přítomnosti krále a tisíců Izraelských, že seslal oheň z nebe na obětní oltář. Eliášova ruka vykonala Boží soud tím, že pobila osmset padesát Bálových kněží, a přece po tomto namáhavém úkolu a největším vítězství onoho dne, on, který mohl přivolat oblaka, déšť i oheň s nebe, byl ochoten vykonat službu otroka a běžet před Achabovým vozem do temnoty, větru a deště, a posloužit vládci, kterého se nebál kárat tváří v tvář pro jeho hříchy a zločiny. Král vešel do bran. Eliáš se zahalil do svého rducha a lehl si na holou zem.

ELIASOVO ZNECHUCENÍ

PQté, co Eliáš projevil tak neochvějnou odvahu v boji na život a na smrt, *Poté,* co zvítězil nad králem, kněžími a lidem, přirozeně bychom očekávali, že nikdy nepodlehne malomyslnosti a nikdy se nedá zastrašit.

Po prvním setkání s Achabem, a po oznámení Božích soudů pro jeho a Izraelovo odpadnutí, Bůh vedl jeho kroky z dosahu královny Jezábel do bezpečí na horách u potoka Karit. Tam Bůh poctil Eliáše tím, že mu nebeský anděl přinášel pokrm ráno i veřer. Když pak potok vyschl, přivedl ho k sareptské vdově a každého dne obdivuhodně sytil vdovinu rodinu i Eliáše. Poté, co byl zahrnut důkazy takové Boží lásky a péče, předpokládali bychom, že Eliáš nikdy nepřestane Bohu důvěřovat. Apoštol nám však říká, že to byl člověk podobných slabostí jako my, a jako my podléhal pokušení.

Achab vyprávěl své ženě o obdivuhodných událostech onoho dne a o zázračném projevu Boží moci dokazující, že Hospodin, Stvořitel nebe i země, je Bůh; řekl také, že Eliáš pobil Bálovy proroky. Na to se hříchem zatvrzelá Jezábel rozlítila. Hanebná, vyzývavá a ve svém modlářství zatvrzelá,prohlásila Achabovi, že Eliáš nesmí žít.

Oné noci posel probudil unaveného proroka a oznámil mu přísahu Jezábel , kterou vyřkla ve jménu svých pohanských bohů, že totiž v přítomnosti Izraele Eliáši učiní to, co on učinil kněžím Bálovým. Eliáš měl čelit této hrozbě a přísaze Jezábel odvoláním se na ochranu nebeského Boha, který jej pověřil vykonáním své vůle. Měl říci poslovi, že Bůh, v něhož doufá, bude jeho ochráncem proti nenávisti a hrozbám Jezábel . Eliáše však opustila víra a odvaha. Zmaten, povstává z dřímot. Prší a všude je temno. Ztrácí se zřetele Boha a utíká jako by mu krvavá pomsta byla v patách, aby si zachránil život. Opouští svého sluhu a ráno je daleko od lidských příbytků, na poušti, sám.

"Co když zvěděl, vstana, odšel pro zachování života svého, a přišel do Bersabé, jenž jest v Judstvu, kdež nechal mládence svého. Sám pak šel po poušti cestou dne jednoho, a přišed, usadil se pod jedním jalovcem, a žádal sobě smrti, a řekl: "Již jest dosti Hospodine, vezmi duši

mou, nebť nejsem lepší otců svých. I lehl a usnul pod jedním jalovcem. A aj, v touž chvíli anděl dotekl se ho, a řekl jemu: Vstaň, pojez. A když pohleděl vůkol, aj, u hlavy jeho chléb na uhlí pečený a číše vody. I pojedl a napil se, a lehl zase. Opět vrátiv se anděl Hospodinův po druhé, dotekl se ho, a řekl: Vstaň, pojez, nebo velmi dlouhou máš cestu před sebou. A vstav, jedl a pil, a šel v síle pokrmu toho čtyřiceti dní a čtyřiceti nocí, až na horu Boží Oréb. Kdežto všed do jeskyně, nocoval tam. A aj,řeč Hospodinova k němu, a řekl jemu: "Co tu děláš Eliáši?" 1 Kr 19,3-9.

Eliáš měl důvěřovat v Boha, který ho varoval, kdy má utéci a kde najít útočiště před nenávistí Jezábel a bezpečí před pátravým slidíčstvím Achabovým. Pán ho nyní nevaroval, aby utíkal. Eliáš nečekal, až ho osloví Hospodin. Zbaběle utíkal. Kdyby bylSvírou a trpělivě čekal, Bůh by byl zaštítil svého služebníka a pomohl mu k dalšímu významnému vítězství v Izraeli sesláním svých soudů na Jezábel.

Unavený a skleslý Eliáš, aby si odpočinul usedá. Je znechucen a začíná re,ptat. Říká: "Již jest dosti, Hospodine, vezmi duši mou, nebt nejsem lepší otců svých." Uvědomuje si, že pro něho už život nemá žádnou cenu. Po tak významném projevu Boží moci před tváří Izraele očekával, že lidé budou věrní a zůstanou na Boží straně. Douíal, že Jezábel nebude mít vliv na Achaba a že v Izraelském království nastanou hluboké změny. Když mu bylo oznámeno výhružné poselství Jezábel , zapomněl, že Hospodin je tentýž všemohoucí a slitovný Bůh, který vyslyšel, když ho prosil o oheň z nebe, který i vyslyšel, když prosil o déšť. Bůh přece vyslyšel každou žádost a Eliáš utíká daleko od lidských příbytků a více nechce člověka ani vidět.

Jak Bůh hleděl na svého trpícího služebníka? Opustil ho snad pro jeho malomyslnost a zouíalství, které se ho zmocnilo? Nikoli! Eliáš byl znechucen. Celý den se namáhal bez jídla. Když vedl Achabův vůz a běžel před ním k branám města, byl silný a odvážný. Měl naději, že Izrael se jako národ navrátí a bude věren Hospodinu a znova bude požívat Boží přízně. Na Eliáše však dolehlo ochabnutí, které často následuje po vzletné víře a slavných úspěších. Byl vyvýšen na vrchol Pisgah (Pisgah s), aby byl pak pokořen do nejnižšího údolí víry. Boží oko však pořád hledělo na svého služebníka. Bůh ho miloval nemenší láskou, když padl se zlomeným srdcem jako Bohem i člověkem zapomenutý; právě tak byl v E3oří lásce, jako když na jeho proshu přišel s nebe oheň a ozářil Karmel.

Ti, kdo nenesli těkou odpovědnost a nebyli zvyklí vnikat do hloubky, nemohou pochopit Eliáše a nejsou připraveni s ním soucítit. Bůh zná a může pochopit velikou úzkost z pokušení i velikost zápasu.

Když Eliáš spí pod jalovcem, budí ho jemný dotek a líbezný hlas. Předěšen, chce utéci, jako kdyby ho našel pronásledující nepřítel. Avšak v soucitné tváři, s láskou

- 173

sklánějíci se nad nim nevidí tvář nepřítele, ale přítele□ Z nebe byl seslán anděl, aby podpíral věrného služebníka Božího. Jeho hlas říká Eliášovi: "Vstaň, pojezs" Po té, co Eliáš přijal pro něho připravené občerstvení, opět usnul□ Boží anděl po druhé probouzí Eliáše. Dotýká se unaveného, vyčerpaného muže a něžně mu řiká, "Vstaň, pojez, nebo velmi dlouhou máš cestu před sebou." Eliáš se posilnil a nastoupil cestu na Oréb. Byl na poušti□ V noci ležel v jeskyni, aby se ochránil před divými šelmami□

Tu se Bůh skrze jednoho ze svých andělů setkal s Eliášem a zeptal se ho: "Co tu děláš, Eliáši?" Poslal jsem tě k potoku Karit, poslal jsem tě ke vdově ze Sarepty, poslal jsem tě do Samaři s poselstvím Achabovi, kdo tě však poslal na tuto dlouhou cestu na poušť? Jaké máš zde poslání? Eliáš nařiká před Pánem nad hořkostí své duše: "Kterýž odpověděl: Velice jsem horlil pro Hospodina, Boha zástupů. nebo opustili smlouvu tvou synové Izraelští, oltáře tvé zbořili, a proroky tvé pobili mečem. I zůstal jsem

á sám, teď pak hledají života mého, aby mi jej odjali□ □ekl Bůh: Vyjdi a stůj na hoře před Hospodinem. A aj, Hospodin šel tudy, a vitr veliký a silný, podvracující hory a rozrážejíci skály před Hospodinem, ale nebyl v tom Hospodin□ Za tím pak větrem země třesení, ale nebyl v tom třesent Hospodiny A za třesením oheň, ale nebyl v ohni Hospodin. A za ohněm hlas tichý a jemnýí Což když uslyšel Eliáš, zavinul tvář svou pláštěm svým, a vyšed, stál u dveří jeskyně, a aj, hlas k němu, řkoucí: Co tu *děláš,* Eliáši? Kterýž odpověděl: Náramně horlil jsem pro Hospodina, Boha zástupů, nebo opustili smlouvu tvou synové Izraelští, oltáře tvé zbořili, a proroky tvé pobili mečem. I zůstal jsem já sám, v

ted pak hledají života mého, aby mi jej odjali□' 1Kr 19,10-14□

Tak se Hospodin sám zjevuje Eliášovi□ Ukazuje mu, že tichá důvěra a pevné spolehnuti na Boha mu vždy poskytne v nouzi pomoc□

Bylo mi ukázáno, že můj manžel se mýlil, když povolil malomyslnosti a nedůvěřoval Bohu. Znovu a znovu se mu Bůh zjevoval obdivuhodnými důkazy své péče, lásky a moci. Když však viděl, že jeho zájem a horlivost pro Boha a jeho dílo nebyly pochopeny a doceněny, někdy povoloval znechucení a zouíalství□ Bůh dal mému manželovi i mně zvláštní a důležitý úkol ve svém dtle - varovat jeho lid a radit mu. Vidíme-li, že naše napomenutí jsou zlehčována a místo porozuměni nás stíhá nenávist; tu často ochabne důvěra v Boha Izraelského a jako Eliáš podléháme malomyslnosti a zouíalství' V tom byl veliký omyl v životě mého manžela, že se dal znechutit tím, když bratři mu připravili zkoušky, místo pomoci□ Když pak bratři vidí mého manžela znechuceného v důsledku jejich nevěry a nedostatku porozumění, někteří jsou připraveni jásat nad ním a těšit se z jeho ochablosti□ Domntvají se, že Bůh nakonec není s bratrem Whitem, jinak by nemohl být tak skleslý. Takové lidi odkazuji na Eliáše, na jeho malomyslnost a znechucent. Eliáš, ač prorok Boži, byl mužem podobných slabostí, jaké trápí nás, Máme co dělat s křehkostí

- 174

smrtelných lidí. Oouíáme-li v Boha, on na nás nezapomene Za všech okolností smíme pevně důvěřovat v Boha, že nás nikdy neopustí a nezanechá, zůstaneme-li věrni.

Ve svém utrpení může můj manžel najít odvahu, že má slitovného nebeského Otce, který čte pohnutky a rozumí zámárům srdce. Kdo stojí v první bojové linii a koho Duch vede k zvlášťnimu dílu Božímu, často pocití reakci, když zesilí tlak. Může na něho tísnivě doléhat znechucení a otřást i nejstatečnější víru a oslabovat i nejzdatnější mysl. Bůh zná všechny naše slabosti. Slitovává se svou milostí, když lidská srdce jsou zatvrzelá jako křemen. Lekci trpělivého očekávání a důvěřování v Boha, když se všechno zdá být temné, se musí můj manžel důkladněji učit. Bůh ho pak nezklame v jeho důvěře.

, MOJŽÍŠ A ARON

Áron zemřel na hoře Hor a byl tam pohřben. Mojžiš, Áronův bratr a Eleazár, jeho syn jej doprovodili na horu. Přetěžká povinnost přioadla Mojžíši, měl sejmout ze svého bratra Árona kněžské roucho a dát ho Eleazárovi, neboť Bůh řekl, že Eleazár má zastoupit Árona v kněžské službě. Mojžíš a Eleazár byli svědky smrti Áronovy a Mojžíš jej pohřbil na hoře. Tato scéna na hoře Hor obrací naši mysl zpět k jedné z nejvýznamnějších událostí Áronova života.

Áron byl člověk příjemné povahy, kterého Bůh vyvolil, aby stál s Mojžíšem a mluvil za něho, krátce, aby byl Mojžíšovými ústy. Bůh si mohl vyvolit Árona jaro vůdce, ale ten, který zná srdce a rozumí povaze, viděl, že Áron byl povolný a chyběla mu mravní odvaha hájit právo za všech okolností bez

ohledu na následky. Áronova touha zachovat si přízeň lidu,ho někdy svedla k velkým nepravostem. Příliš často povoloval jejich přáním a tím zneuctival Boha. Tentýž nedostatek pevného postoje k spravedlnosti ve vlastní rodin□ způsobil smrt obou□ jeho synů. Aron byl zbožný a užitečný, ale zanedbal kázen své rodiny. Místo, aby vyžadoval od svých synů úctu a vážnost, dovolil jim, aby se řídili svými sklony. Nevedl je k sebezapření, nýbrž podřídil se jejich přánim. Nebyli vedeni k tomu, aby si vážili rodičovské autority. Otec měl být až do konce svého života správcem své rodiny. Jeho autorita neměla přestat ani tehdy, když děti dorostly a měly samy svou rodinu. Sám Bůh byl králem národa a vyžadoval od lidu poslušnost a úctu.

Řád a prospěch národa závisel na dobrém pořádku v církvi. Blaho, soulad a řád v rodinách byl závislý na dobrém pořádku a dokonalé kázni. Bůh sám netrestá nevěrné rodiče, kterým dal za úkol, aby udržovali zásady rodičovské vlády, která je základem církevní kázně a blaha národa.Jedno neukázněné dítě zmaří často pokoj a soulad ve sboru. A tehdá synové Áronovi již podnítilí národ k reptání a vzpouře. Pán zdůrazňuje dětem jejich nesmirně vážnou povinnost,

- 175

aby něžně etili své rodiče a vážili si jich. Na druhé straně žádá od rodičů, aby své dětí vychovali a s ustavičnou bdělostí je poučovali o požadavcích Božího zákona a aby jim přinášeli o Bohu a Boží bázni poznání. Tyto příkazy, které Bůh tak důtklivě dával Izraelským, jsou právě tak závazné i pro všechny křesťanské rodiče. Ti, kteří zanedbávají světlo a poučení, které Bůh dal ve svém slově o výchově a o zakládání rodiny, budou muset projít přísným soudem. Áron proto, že nevyžadoval od svých synů vážnost a úctu, zaplatil ztrátou jejich životů.

Bůh poctil Árona tím, že si jej i jeho mužské potomky vyvolil za kněze. Jeho synové měli vykonávat svatou službu. Nadab a Abiu znevážili Boží příkaz, ahy mu v kadídelnicích přinášeli svatý oheň. Bůh jim pod trestem smrti zakázal přinášet v kadidle obyčejný oheň.

Zde je však vidět následek uvolněné kázně. Protože tito I□ronovi synové nebyli vychováni k úctě vůči příkazům svého otce a přehlíželi rodičovskou autoritu, neuvědomovali si ani nutnost přísně dodržovat E)oží požadavky. Když podlehli své žádosti po víně a pod jeho omamnými účinky se jim zatemnila mysl, zanedbali rozdíl mezi svatým a obecným. Výslovný příkaz Boží zneuctili tím, že obecný oheň obětovali místo svatého. Sůh je navštívil svým hněvem, který na ně sestoupil v podobě ohně a zničil je.

Áron snášel tento trest trpělivě a s pokornou odevzdaností. Zármutek a prudká bolest mu svíraly duši. Uvědomil si svou promarnc□nou povinnost. 3y1 knězem nejvyššího Boha, aby přinášel obí□ti smíření za hříchy lidu. Byl knězem ve své domácnosti a přece měl sklon přehlížet pošetilost svých dětí. Zanedbal svou povinnost vychovávat a přivádět je k poslušnosti, sebezapření a úctě před rodičovskou autoritou. Nemístnou shovívavostí promeškal příležitost utvářet charaktery s posvátnou úctou k věčným hodnotám. Áron neviděl, právě tak jako dnes mnozí křesťanští rodiče nevidí, že jejich nemístná láska a povolnost k dětem v nepatřičných věcech jim přivolává Boží nelibost a hněv, který je může zničit. Áron neuplatnil svou autoritu a Boží spravedlnost se obrátila proti synům. Áron se musel naučit, že jeho slabošské protesty bez pevné rodičovské kázně a jeho dobrácl□á povolnost k synům je konec konců ukrutností. Dílo spravedlnosti vzal Bůh do svých rukou a I□ronovy syny zničil.

Když Bůh povolal Mojžíše, aby vyšel na horu, bylo to šest dnů předtím, co byl přijat v oblaku do bezprostřední přítomnosti Boží. Vrchol hory skvěl se slávou Boží. A ačkoli Tzraelité tuto slávu viděli, nevěra jim byla tak vrozená, že začali nespokojeně reptat nad Mojžíšovou nepřítomností. Zatím co Boží sláva znamenala posvátnou přítomnost Hospodinovu na hoře, a jejich vůdce byl tam v úzkém spojení s Bohem, měli se posvěcovat důkladným zkoumáním srdce, být pokorní a mít Boží bázeň.Bůh povolal Árona a Húr, aby zaujali Mojžíšovo místo. V jeho nepřítomnosti se lidé měli dotazovat a radit s těmito Božími muži.

- 176

Zde je zřejmá Áronova neschopnost vůdcovství, prozíravosti a vlády nad Izraelem. Lid ho žádal, aby mu udělal, bohy, kteří šli s ním z Egypta. Zde byla příležitost, aby Áron osvědčil svou víru a neochvějnou důvěru v Boha, a aby pevně a rozhodně čelil požadavkům lidu. Svou přirozenou touhou líbit se a povolovat lidu,□ dal se svést k obětování, podlehl a poskvrnil čest Boží. Zádal je, aby přinesli své šperky a on jim z toho udělal zlaté tele a prohlásil lidu: "Tito jsou bohové tvoji, Izraeli, kteříž tě vyvedli ze země Egyptské." Ex 32,4. Tomuto nesmyslnému bohu postavil oltář a vyhlásil nazítří slavnost Hospodinovu. Zdálo se, že všechny uzdy lidu jsou povoleny. Přinášeli zápalné oběti zlatému teleti a všeho lidu se zmocnila nespoutanost. Hověli si v hanebném hýření a opilství, jedli, pili a nespoutaně hýřili.

Uběhlo jen několik týdnů co učinili s Bohem smlouvu, že budou poslduchat jeho hlas. Vyslechli slova Božího zákona v strašném majestátu Sinaje, za hromobití, blesků a zemětřesení. Slyšeli, jak sám Bůh

promlouvá: "Já jsem Hospodin, Bůh tvůj, kterýž jsem tě vyvedl ze země Egyptské, z domu služby. Nebudeš miti bohů jiných přede mnou. Neučiníš sobě rytiny, ani jakého podobenství těch věcí, kteréž jsou na nebi svrchu, ani těch, kteréž na zemi dole, ani těch, kteréž u vodách pod zemí. Nebudeš se jim klaněti, ani jich ctíti. Nebo já jsem Hospodin, Bůh tvůj, Bůh silný, horlivý, návštěvující nepravost otců na synech do třetího i čtvrtého pokolení těch, kteříž nenávidí mne, a činicí milosrdenství nad tisíci těmi, kteříž mne milujt, a ostříhají přikázání mých." Ex 20,2-6.

Áron a jeho synové byli poctěni tím, že byli povoláni na horu, aby byli svědky Boží slávy. "A viděli Boha Izraelského. A pod nohami jeho bylo jako dílo z !□camene zaíírového, a jako samo nebe, když jest jasné." Ex 24,10.

Bůh povolal Nádaba a Abiu k nejsvětějšímu dílu. Poctil je nejobdivuhodnějším způsobem. Dal jim vidět svou vznešenou slávu, aby jim to, co viděli na hoře, utkvělo v mysli a lépe se připravili pro službu v jeho díle, aby mu mohli vzdávat vznešenou poctu a úctu před lidem. To by lidu dalo jasnější představu o Božím charakteru a probudílo v něm patřičnou poslušnost a respekt ke všem Božím požadavkům.

Oříve než Mojžíš opustil lid a odešel na horu, četl jim slova smlouvy, kterou Bůh s nimi učinil a oni jednomyslně odpověděli: "Cožkoli mluvil Hospodin, činiti a poslduchati budeme." Ex 24,7. Jak veliký musel být Áronův hřích a jak závažný v Božích očích!

Zatímco Mojžíš přijímal zákon Boží na hoře, Hospodin mu oznámil hřích odbojného Izraele a ohlásil jeho záhubu. r□4ojžíš však prosil Boha za lid. Ačkoli Mojžíš byl nejtišším človpkem, přece v zájmu lidu, nad nímž ho Bůh ustanovil za vůdce, ztratil svou přirozenou tichost a s jedinečnou rozhodností a obdivuhodnou odvahou prosil Boha za Izraele. Prosil, aby Bůh nezničil tento lid, třebaže Hospodin zaslí

- 177

bil, že po zničení jeho povolá lepši lid, než byl Izrael

a Mojžíš bude vyvýšen.

Mojžíš zvítězil. Bůh vyslyšel Mojžíšovu upřímnou prosbu, aby nezničil svůj lid. Mojžíš vzal desky Smlouvy, zákon Desatera a sestoupil s hory. Rozpustilé a opilé hýření Izraelských zasáhlo jeho sluch dříve, než přišel do tábora. Když viděl jejich modloslužbu a uvědomil si, že nejhanebnějším způsobem porušili slova smlouvy, podlehl hněvu a rozhořčení nad jejich podlou modloslužbou, zmocnil se ho zmatek a hanba. Mrštil deskami o zem a rozbil je. Když oni zrušili svou smlouvu s Bohem, Mojžíš jim rozbitím desek dal najevo, že i Bůh zrušil svou smlouvu s nimi. Desky, na nichž byl napsán Boží zákon, byly zničeny.

Áron svým laskavým mírným a výmluvným způsobem se snažil usmířit Mojžíše, jako by se lid nebyl dopustil žádného velikého hříchu, nad nímž by bylo třeba tak velice se rozhořčovat. Mojžiš se v hněvě ptal: "Co učinil tobě lid tento, že jsi uvedl. na něj hřích veliký? Odpověděl Áron: Nehněvej se, pane můj. Ty víš, že lid tento ke zlému nakloněn jest. Nebo řekli mi: Udělej nám bohy, kteříž by šli před námi, nebo Mojžíšovi, muži tomu, kterýž vyvedl nás ze země Egyptské, nevime, co se stalo. Jimž jsem odpověděl: Kdo má zlato strhněte je se sebe. I dali mi, a uvrhl jsem je do ohně, a udělalo se to tele." Ex 32,21-24. Áron chtěl Mojžíšovi předstírat, že zlaté ozcioby se nPjakým zázračným způsobem zíormnvaly do tvaru telete. ívleřekl Mojžíšovi, že tuto podobu vyhotovil sám s několika jinými řemeslníky.

Áron se domníval, že Mojžíš až příliš odporuje touhám lidu. Myslel si, že kdyby Mojžíš byl někdy méně přísný, méně rozhodný, kdyby usiloval o kompromis s lidem a povolil jejich přáním, mél by méně nepříjemností a bylo by více pokoje a souladu v Izraeli. Proto se rozhodl vyzkoušet tuto novou taktiku. Projevil svou přirozenou povahu, když k vůli spokojenosti a záchraně dobré vůle lidu povolil jeho přání, chtěl předejit vzpouře, kterou předpokládal, nepovolí-li jejich přáním. Kdyby však byl Áron neochvějně stál na Boží straně, kdyby byl přání lidu po modlách, které by je vedly zpět do Egypta, odmítl s náležitým rozhořčením a hrůzou, jakou si jejich návrh zasluhoval, a kdyby jim byl připomenul majestát Sinaje, kde Bůh vyslovil svůj zákon v takové slávě a velebnosti, :cdyby jim byl připomenul jejich slavnostní smlouvu s Bohem, podle niž mají poslduchat všechno, co jim přikáže, kdyby jim byl řekl, že ani za cenu svého života nepovolí jejich přání, mohl ovlivnit lid a zachránit ho před strašným odpadnutím. Měl v Mojžíšově nepřítomnoti svým vlivem správně usměrnit lid, pevně a neústupně stát jako Mojžíš, aby zabránil hřichu lidu. Byl bezmocný, když šlo 0 obhájení Boží cti a zachovávání jeho svatého zákona. Podpořil nepravost. Sám ukázal nesprávnou cestu a lid rád poslechl.

Když Áron udělal první nesprávný krok, duch, který podnitil lid, zmocnil se i jeho a on vedl a usměrňoval

, jako vůdce. □id ochotně poslduchal. Aron tím jasně potvrdil

nejstrašnější hřích. Povolit hylo rnnohem snadnější, než stát a obhajovat spravedlnost. Když se vzdal své počestnosti a povolil hříšnosti lidu, jako by byl posílen novým rozhodnutím k vážnosti a horlivosti. Zdálo se, že ho náhle opustila jeho plachost. S horlivostí, jakou dosud nikdy neprojevil při obraně Božich věcí proti zlu, chopil se nástrojů, aby ze zlata vyhotovil podobu telete. Rozkázal postavit oltář a s jistotou hodnou lepší věcí oznámil lidu, že zitra se bude konat slavnost Hospodinu. Trubači to slyšeli od Árona a oznámili tuto zvěst celému Izraelskému zástupu.

Klidná, ale přitom falešná jistota Áronova působila u lidu více,než Mojžíšův správný vliv, který musil ovládnout jejich vzpouru. Jak strašná duchovní slepota stihla Árona, že světlo pokládal za trnu a ternnotu za světlo! Zde vidíme satanovu moc ovládající člověka, který není zcela pod vlivem Božího Ducha. Satan vztyčil v Izraeli svůj prapor a ten byl prohlášen za prapor Boží.

Áron bez váhání a studu řekl: "Tito jsou bohové tvoji, Izraeli, kteříž tě vyvedli ze země Egyptské." Áron ovlivnil Izraelské a uvedl je do větší modloslužby, než do jaké by mohli sami upadnout. Pak už nedbali o to, zda ohnivá sláva na hoře neztráví jejich vůdce. Domnívali se, že mají vůdce podle svého srdce a byli ochotni vykonat cokoliv jim řekne. Obětovali svému zlatérnu bohu, přinesli pokojné oběti a odevzdali se radování, hýření a opojení. Usoudili, ře na pou□□ti netrpěli proto, že by byli zlí, a1e že jim všechny nesnáze konec konců připravil jejich vůdce. □debyl to člověk na pravém mistě. Byl příliš nepovolný a stále jim vytýkal jejich hřichy, vystříhal e, káral a hrozil Boží nelibostí. Nastaly nové poměry, Jron jim vyhověl a spokojili se i sami sebou. "vyslili si, že kdyby Mojžíš bvl tak příjemný a mírný jako Áron, jaký po□o,j a soulad by vládl v Izraeli! Nyní nedbali, zda Mojžíš vůbec přijde s hory nebo ne.

Když Mojžíš viděl modloslužbu Izraele, jeho rozhořčení nad jejich hanebnou zapomětlivostí na Boha bylo tak veliké, že hodil dosky zákona na zem a rozbil je. Áron stál tiše vedle a snášel Mojžíšovo kárání s příkladnou trpělivostí. Lidu se líbil Áronův tichý a laskavý duch a byli znechuceni Mojžišovou prudkostí. Bůh však vidí jinak, než člověk. On neodsoudil horlivost a rozhořčení Mojžíšovo proti podlé zpronevěře Izraele.

Pravý vůdce se však staví na Boží stranu. Právě vyšel z přítomnosti Boží kde prosil, aby Bůh odvrátil svůj hněv od svého bloudícího lidu. Jako Boží posel má nyní obhajovat Boží čest před lidem a ukázat mu, že hřich je hřich a spravedlnost je spravedlnost. Musí vykonat něco, čim by zmařil strašný vlivl Áronův. "Stoje ve bráně táboru Mojžíš řekl: Kdo jest Hospodinův, přistup ke mně. I shromáždili se k n□mu všickni synové Léví. Jimž řekl: Tal< praví Hospodin, Bin Izraelský: Připaš každý meč svůj k boku svému, přejděte sem i tam od brány táboru ke bráně, a zabí každý bratra svého, a každý přítele svého, i každý bližního svého.

- 179

I učinili synové Lévi podlé řeči Mojžíšovy, a padlo v ten den z lidu na tři tisíce mužů. Nebo řekl byl Mojžíš. Posvěťtež dnes rukou svých Hospodinu, každý na synu svém a na bratru svém, aby vám dal dnes požehnání." Ex 32,26-29.

Mojžíš tu definuje pravé posvěcení jako poslušnost vůči Bohu, jako obhajobu práva a ochotu plnit Boží záměr i v nejnepříjemnějších povinnostech, jako osvědčení, že požadavky Boží jsou vyšší, než požadavky přátel nebo i život nejbližších. Léviho synové se posvětili Bohu, aby vykonali jeho spravedlnost proti zločinu a hříchu.

Áron a Mojžiš□ oba zhřešili tím, že nevzdali slávu a čest Bohu při vodách Meriba. Oba byli unaveni a znechuceni ustavičným naříkáním Izraele. Když B°□h mě1 milostivě projevit lidu svou slávu, obměkčit a získat iejich srdce a vést je ku pokání, Mojžíš a Áron se tvářili jako by měli moc otevřít jim skálu. "Slyšte nyní, o reptáci: Zdali ze skály této vyvedeme vám vodu?" □du 20,10. Zde byla jedinečná příležitost oslavit Pána před lidem a ukázat mu dlouhoshovivavost Boží a □eho velké slitování nad nimi. Reptali proti Mo□žíšovi a Aronovi, protože nemohli najít vody. Mojžíš a Aron vzali toto reptáctví jako velikou zkoušku a zneuctění sebe a zapomněli, že lid zarmucoval Boha. Byl to Bůh, proti němuž zhřešili a jehož zneuctili. Ne ti, které Bůh určil plnit jeho záměr. Uráželi svého ne□lepšího Přítele, když připsali své neštěstí Mojžíši a Aronovi, reptali proti Boží prozřetelnosti.

íiřích obou šlechetných vůdců byl veliký. Jejich životy mohly být až do konce skvělým příkladem. Bůh jim dal veliké přednosti a velice je poctil, ale neomlouvá hřích u lidí vysoce postavených právě tak, jako u lidí obyčejných. Mnozí vyznavači křesťanství hledí na ty, kteří nekárají a neodsuzují zlo, jako na skutečné křesťany. Mylně se přitom domnívají, že těm, kteří otevřeně obhajují spravedlnost a svou etí nechtějí ustoupit neposvěceným vlivům, chybí zbožnost a křesťanský duch.

Obhájci Boží cti a zastánci čistoty pravdy za každou cenu, budou mít mnohé zkoušky, jako měl Spasitel na poušti pokušení. Lidé s povolnou povahou, kteří nemají odvahu odsoudit zlo, kteří mlčí, když

mají prosadit obranu spravedlnosti proti jakémukoliv vlivu, mohou si ušetřit mnohé trápení a vyhnout se mnohým zmatkům. Avšak oni také ztratí velice bohatou odměnu, ne-li vlastní život. Ti, kdo v souladu s Bohem a kteří skrze víru v Boha čerpají sílu odporovat zlému a obhajují spravedlnost, budou vždy mít těžké spory a často budou muset stát osamoceni. Získají však převzácné vítězstí, budou-li záviset jen na Bohu. Jeho milost bude jejich sílou. Jejich mravní citlivost bude ostrá a jasná a jejich mravní síla ostojí i přílivu zla. Jejich mojžíšovská čestnost bude mít nejčistší charakter.

Mírný a povolný duch Áronův a jeho touha líbit se lidu, oslepila jeho oči proti jejich hříchům a proti množství zločinů, které povolil. Jeho nesprávný vliv přivedl

- 180

Izraele do hříchu, čímž přišlo o život tři tisíce mužů. Jaký to protiklad s jednáním Mojžíše. Když dokázal lidu, že si beztrestně nemohou zahrávat s Bohem, když jim ukázal pravou nelibost Boží pro jejich hříchy, když vydal strašný rozkaz zabijet přátele nebo příbuzné, kteří setrvali ve svém odpadlictví, když vykonal spravedlnost, aby odvrátil hněv Boží bez ohledu na pocity nebo sympatie Levitů k milovaným přátelům a příbuzným, kteří tvrdošíjně setrvávali ve svém odboji - po tom všem byl Mojžíš připraven na další dílo. Dokázal, kdo je pravým přítelem Božím i přítelem lidu.

"A když bylo nazejtří, řekl Mojžíš lidu: Vy jste zhřešili hřichem velikým. Protož nyní vstoupim k Hospodinu, zda bych očištění vykonal za hřích váš. Tedy navrátiv se Mojžíš k Hospodinu, řekl: Prosím, zhřešilť jest lid ten hříchem velikým, nebo udělali sobě bohy zlaté. Nyní pak bud odpusť hřích jejich, a pakli nic, vymaž mne prosím, ze knihy své, kteroužs psal. I řekl Hospodin Mojžíšovi: Kdo zhřešil □proti mně, toho vymaži ze knihy své. Protož nyní jdi, ved lid tento kamž jsem rozkázal tobě.Aj, anděl můj půjde před tebou; v den pak navštívení mého navštivím i na nich hřích jejich.,I bil Hospodin lid, protože učinili tele, kteréž byl udělal Aron." Ex 32,30-35.

Mojžíš prosil Boha za zhřešivšího Izraele. Nesnažil se snižit jejich hřích před Bohem, neomlouval je v jejich hříchu. Otevřeně uznal, že velice zhřešili a učinili si bohy zlaté, pak ztratil svou krotkost, tichost, a blaho Izraele si natolik vzal za své, že přišel otevřeně k Bohu a prosil ho, aby odpustil svému lidu. Je-li jejich hřích tak veliký, že jim Bůh nemůže odpustit, a jejich jména musí být z jeho knihy vymazána, prnsí Pána, aby vymazal také jeho jméno. Když Hospodin Mojžíši obnovil své zaslíbení, že jeho anděl povede lid do zaslíbené země, Mojžíš věděl, že jeho prosba je vyslyšena. Hospodin však ujistil Mojžíše, že bude-li nucen navštívit tento lid z□jejich přestoupení, pak jistě potrestá také tento strašný hřích Budou-li však poslušni, vymaže tento veliký hřích ze své knihy.

MLADÉMU KAZATELI A JEHO MANŽELCE

Drahý bratře a sestro A: již několik měsíců cítím, že je čas napsat vám něco, co mi Pán. před několika lety o vás milostivě ukázal. Váš případ jsem viděla v souvislosti s případy jiných lidí, kteří museli vynaložit určité úsilí, aby byli uzpůsobeni pro dílo přítomné pravdy. Bylo mi ukázáno, že vám schází určité, podstatně důležité znalosti. Nezískáte-li je, vaše práce i spasení bude ohroženo. Ve svém charakteru máte některé chyby, které nutno neodkladně odstranit. Nebudete-li o to usilovat se vší vážností, pak se toto zlo rozhojní a do značné míry ochromí váš vliv v díle Božím, a nakonec vám znemožní zvěstovat pravdu,

- 181

kterou tak milujete.

Ve vidění, které jsem dostala v případu B, mi bylo ukázáno, že má určitý velice nešťastný povahový rys. Byl napomínán, ale jeho povaha nebyla poddajná. Nadále jednal tvrdohlavě a podle vlastní libosti. Velice mu scházela úcta k Bohu a člověku. Měl prudkého, nepoddajného ducha a velice slabou představu o skutečné vděčnosti vůči těm, kteří mu všemožně chtěli pomoci. Byl krajně sobecký.

Bylo mi ukazáno, že nezávislost, pevná, umíněná a neústupná vůle, nedostatek uctivosti a patřičného respektu vůči jiným, sobectví a přílišná sebedůvěra jsou známky charakteru sestry A. Nebude-li se mít na pozoru a nepřemůželi tyto povahové kazy, určitě nezasedne s Kristem na jeho trůn.

Ohledně bratra A, mi bylo ukázáno, že mnohé z toho, o čem je zmínka ve svědectví pro případ B, vztahuje se také na něho. Byl mi ukázán tvůj minulý život. Viděla jsem, že jsi byl od dětství sebevědomý, tvrdohlavý, umíněný a řídil ses jen vlastními názory. Jsi příliš samostatný a jen velice těžko jsi někomu ustupoval Když jsi měl ze svého stanoviska ustoupit a povolit přáni jiných, unáhleně jsi jednal po svém. Domníval ses,že plným právem smíš myslit i jednat nezávisle. Boží pravdu, která pro tebe vykonala mnoho, jsi přijal a miloval, ale ona neučinila všechnu potřebnou změnu pro získání dokonalosti křesťanského charakteru. Když jsi začal pracovat v díle Božím, byl jsi pokornější a ochotně sis dal poradit. Jakmile jsi však získal určitý úspěch, tvá sebedůvěra vzrostla a byl jsi méně pokorný a více nepřístupný.

Když jsi pozoroval dílo bratra a sestry Whiteové, domníval ses, že víš, kde bys mohl pracovat lépe než oni. Ve svém srdci jsi přechovával určité pocity proti nim. Ve svých pocitech jsi byl od své přirozenosti skeptický a nevěřící. Když jsi viděl jejich dílo a slyšel pokárání adresované těm, kteří byli na nesprávné cestě, ptal seS, jak by□ snášel takové jasné svědectví. Rozhodl ses, že bys je nepřijal a začal ses ohrazovat proti způsobu jejich práce, čímž jsi otevřel dveře ve svém srdci podezření, pochybnostem i závisti vůči nim a jejich dílu.

Začal jsi mít předsudky vůči jejich práci. Pozoroval jsi, naslduchal, všechno možné sbíral a jiné si domýšlel. Protože ti Bůh dal do jisté míry úspěch, začal jsi svou skrovnou zkušenost a práci srovnávat s úsilím bratra White. Namlouval sis, že na jeho místě bys pracoval mnohem lépe než on. Začal s□s vyvyšovat. Své skutečné znalosti jsi neúměrně přecenil. Kdybys měl setinu zkušeností ze skutečné práce, péče, utrpení a zodpovědnosti v tomto díle, jež měl bratr White, mnohem lépe bys pochopil jeho úsilí a lépe bys rozuměl jeho práci, a méně bys pak reptal, podezíral a žárlil.

Pokud jde o tvůj pracovni postoj, měl by Ses velice bedlivě pozorovat, abys své povinnosti konal podle vůle

- 182

Boží a abys dílo pravdy svým úsilím nepřipravoval o čest. V pokoře srdce bys měl přiznat: "Kdo na to stačt?" Důvod, přoč jste oba tak pohotoví pochybovat a nedůvěřovat práci bratra White je v tom, že toto dílo tak málo znáte. Oosud vás tísnilo jen skutečně malé břímě odpovědnosti a vaše srdce svírala jen nepatrná úzkost. Pro jiné jste snášeli jen málo nesnázi a nemůžete ocenit jeho dílo o nic víc, než desetiletý hoch, který nedovede chápat starosti, tíseň a námahu svého unaveného otce. Chlapec může být zcela radostný, protože nemá zkušenost obtíženéha otce. Může se divit obavám a úzkostem otce, které mu případáji zbytečné. Když mu v□ak přibude let, pustí se do práce a bude nést skutečnou odpovědnost, pak může pohledět zpět na život svého otce a chápat, co mu bylo v dětstvi tajemné, neboť z trpké zkušenosti se poučil sám.

Bylo mi ukázáno, že jsi v nebezpečí, povznášet se nad prostotu díla a sebe vyvyšovat. Domníváš se, že nepotřebuješ rady a napomenutí a myslíš si, "smím soudit a sám rozhodovat mezi dobrým a zlým. Nechci, aby nykdo omezoval má práva. Nikdo mi nebude diktovat. Dovedu si práci řídit sám. Jsern právě tak dobrý, jako kdokoli jiný. Bůh je se mnou a mé úsili požehnává úspěchern. Kdo se mi chce do toho plést?" Tato slova jsem slyšela z tvých úst, když jsem ve vidění sledovala tvůj případ. Ne snad, že bys to říkal někomu jinému, ale říkal jsi to sám sobě. Provázející mne anděl opakoval tato slova, když poukazoval na vás oba: "Neobrátíte-li se, a nebudete-li jako pacholátka, nikoli nevejdete do království nebeského. Protož kdož by se koli ponížil jako pacholátko toto, ten□ jest největší v království nebeském."

Viděla jsem, že síla Božích dětí je v jejich pokoře. Když se cítí sami u sebe nepatrní, Ježíš jim bude silou a jejich spravedlností a Bůh požehná jejich úsilí. 8ylo mi ukázáno, že Bůh zkusi bratra A. Dá mu určitý úspěch, ostojí-li ve zkoušce a použije-li Božího požehnáni pro dobro, ne pro vlastní chloubu a ne k povýšeni, sobectví a sebedůvěře. Pán mu bude i nadále požehnávat pro své dílo a pro vlastní slávu.

Viděla jsem, bratře A, že ti hrozilo krajní nebezpečí povýšenosti, samospravedlnosti, soběstačnosti a jistoty, že jsi bohatý a nic už nepotřebuješ. Nebudeš-li bdít, Pán dovoli, abys pokračoval tak dlouho,dokud tvá slabost nebude zjevná všem. Přijdeš do prudkých zkoušek, kdy si lidé nebudou vážit ani tebe, ani tvých schopností, tak jak si jich ceníš ty. Bylo mi ukázáno, že jsi nebyl p□ipraven snášet úspěch. V tvém případě jedině důkladné obrácení vykoná potřebné dílo.

aylo mi ukázáno, že od přirození jste oba sobečtí. rdedáváte-li si pozor, jste v ustavičném nebezpečí myslit jen na sebe a podle toho jednat. Pamatujete jen na vlastní pohodlí bez ohledu na nepohodu jiných. Máte sklon prosazovat své názory a plány bez ohledu na plány, názory či pocity ostatních. Oba byste měli pěstovat úctu a respekt vůči

- ls3

jiným,

Bratře A, tys pokládal své úkoly za velice důležité, než abys vykonal nějakou domácí práci. Nemáš to rád. Tys to ve svém mládí zanedbal. Tyto malé povinnosti, které zanedbáváš, jsou podstatně důležité pro utváření správně rozvitého charakteru.

Bylo mi ukázáno, že naši kazatelé všeobecně nejsou patřičně užiteční v rodinách, které navštěvují. Někteří se věnují studiu, protože se jim to libí. Neuvědomují si, že je to určitá povinnost, kterou Bůh klade na kazatele, aby byli požehnánim v rodinách, které navštěvují, ale mnozí se hrouží do knih, uzavírají se do rodin a nerozmlouvají s nimi o bodech pravdy. 0 náboženských zájmech se ztěží v rodině zmíní. Všechno to není správné. Kazatelé, kteří nemusí pečovat o publikační problémy a netiží je

mnohé starosti o sbory, by se neměli domnívat, že jejich práce je nadmiru těžká. Měli by se živě zajímat o rodiny, které navštěvují, neměli by se nechat obsluhovat, dát na sebe čekat a nic nepřinášet. Jako křesťanské rodiny mají povinnost podpořit Kristovy služebniky, tak kazatelé, kteří přijímají pohostinství křesťanských přátel, jsou povinni pokud jen možno pomáhat nést jejich břemena a nebýt na obtíž svým přátelům. Mnozí kazatelé si myslí, že je nutno v

obzvlášť zahrnovat je přízní a očekávat na ně, často bývají i uraženi a v práci znechuceni, nezachází-li se s nimi jako s mazlíčky.

Bratře a sestro A, mezi vašimi bratřimi a sestrami jste byli zvyklí příliš často všechno zařizovat podle své libosti a pozornost obracet na sebe bez ohledu na jiné. Jste v nebezpečí, že budete toužit, abyste byli středem pozornosti. Přijímali jste pozornost a ohledy jiných, zatímco pro blaho své vlastní duše, jakož i pro požehnání jiných, měli jste věnovat více pozornosti těm, které jste navštívili. Taková pozornost byla by vám propůjčila mnohem větší vliv a získáním více duší pro pravdu byste vy sami obdrželi požehnání.

Bratře A, ty dovedeš zvěstovat přítomnou pravdu jiným. Máš bádavou mysl, ve své povaze však máš vážné nedostat!<y, o nichž jsem se zmínila a které musíš přemoci. Zanedbáváš mnohé z malých zdvořilostí života, jsi příliš domýšlivý a ani si neuvědomuješ, že tyto malé pozornosti se od tebe požadují. Bůh vás nechtěl zatížit jinými věcmi, zatímco zanedbáváte vykonat to, co někdo vykonat musí. Je-li třeba přinést dříví a vodu, nic to neubere na důstojnosti služebníka evangelia, pomůže-li jako rodině, kterou navštíví. Přehlíží-li kazatel tyto nepatrné, ale důležité povinnosti a promešká-li tyto příležitosti, zbavuje sám sebe skutečných požehnání a zbavuje také jiné dobra, které přednostně od něho mohou obdržet.

Někteří naši kazatelé nemají tělesnou schopnost, úměrnou duševní námaze. V důsledku toho trpí určitým ochabnutím. Není důvodu, proč by zdraví kazatelé, kteří mají vykonat jen obvyklé kazatelské povinnosti, měli ochabovat. Mysl

- 184

není ustavičně přetížena nadměrnými starostmi a těžkými zodpovědnostmi za nějaké rozsáhlé instituce. Viděla jsem, že není skutečného důvodu, proč by měli ochabovat v tomto důležitém období díla. Musí dbát na světlo, které jim dal Bůh a uvědomit si, jak mají pracovat a věnovat patřičnou pozornost své životosprávě.

Někteří z našich kazatelů příliš povolují svým zálibám a přitom nekonají přiměřenou tělesnou práci. Jejich přebytečná tělesná energie není využita. Po jídle většinou svého času prosedí při čtení, studiu nebo psaní, zatím co by nějakou dobu měli pravidelně věnovat tělesné práci. Naši kazatelé určitě poškodí své zdraví, budou-li přetěžovat žaludek příliš velkým množstvím třeba zdravých pokrmů. Bratře a sestro A, viděla jsem, že v tomto ohledu jste oba v nebezpečí. Povolování chuti zatemnuje mysl a ta otupuje svaté city duše. Duěevní a mravní sily některých našich kazatelů jsou oslabeny nesprávnými zvyky v jídle a nedostatkem tělesného cvičení. Sklonům k nestřídmosti nelze povolovat□nutno se zapirat a využít požehnání svalového pohybu a nezatíženého mozku. Přejídání poškozuje celou bytost tim, že všechna energie se soustřeďuje na zažívání.

Naši kazatelé přiměřeně nezaměstnávají všechny tělesné orgány; některé z nich jsou přetíženy, zatím co jiné ochabují nečinností. Je-li přetížen výlučně jeden orgán nebo jen některé svaly, pak ten nejzatíženější se přepracuje a nadmíru slábne. Každá duševní schopnost a každý sval má své zvláštní poslání a všechny nutno použít rovnoměrně, mají-li se správně rozvinout a zachovat si zdravou silu. Každý orgán má v živém organismu své poslání. Každé kolečko v mechanismu musí být živýrn, aktivním, výkonným kolem. Všechny schopnosti spolu navzájem působí a všechny potřebují uplatnění, mají-li se správně vyvíjet.

Sratře a sestro A, ani jeden z vás nemá rád tělesnou domácí práci. Oba musíte pěstovat lásku k praktickým povinnostem života. Tato je nutná pro vaše zdraví a pomůže vám, že se stanete užitečnými. Příliš se zabýváte jídlem. Neměli byste se ani dotknout toho, co otravuje vaši krev; oba trpíte skroíulosou.

Bratře A, tvá záliba ve čtení a nezájem o tělesnou práci nadmiru oslabuje tvé hrdlo a plice a při mluvení se ti namáhají hlasivky. Měl bys dávat pozor a nemluvit překotně a odříkávat svůj proslov jako naučený. Neměl bys dovolit, aby□ námaha přecházela na horní část hlasových orgánů, nebot toto tě bude ustavičně unavovat, dráždit a bude přičinou nemoci. Činnost by se měla přenést na břišní svalstvo. Plice a hrdlo mají být průchodem a nemají vykonávat věechnu námahu. 8ylo mi ukázáno, že způsob tvých a manželčiných zvyklostí při jídle může být základem nemoci, která jednou zakořeněna, nebude snadno odstraněna. Celé roky to nemusíte vědět a nemusí se projevit ani náznak nemoci. Později věak přijdou jisté následky. Bůh ani pro jednoho z vás neudělá zázrak, aby zachránil vaše zdraví a život. Musite jist, studovat a pracovat rozvážně a řídit

se rozumnou životosprávou. Všichni naši kazatelé by měli být upřímnými a poctivými zdravotními reformátory a to ne proto, že reformu přijímají druzí, ale ze zásady a z poslušnosti vůči Božímu slovu. Bůh nám dal veliké světlo zdravotní reformy, a žádá, abychom se jí všichni řídili. Světlo neposílá proto, aby je jeho lid přehlížel,nebo zavrhl.

0 PRUKOPNÍCI V UÍ□Í

Bylo mi ukázáno, že ani jeden z vás sám sebe skutečně nezná. Kdyby Bůh dovolil, aby se vás chopil nepřítel jako jeho služebníka Joba, nenašel by ve vás ducha té neochvE:ajné poctivosti, jako u Joba, ale reptáctví a nevěru. Kdybyste byli v Battle Creeku v dobE□ nemoci mého manžela, kciy tam byli naši bratři a sestry zkoušeni, když satan na ně zvlášťě doléhal, oba byste byli hlubokými doušky pili z jejich závisti a nespokojenosti. Byli byste právě tak horliví jako ostatní, kteří nemocného, ustaraného a stiženého člověka tupili pro slovíčko.

Máte sklon své nedostatky zakrývat zveličováním domělých chyb bratra a sestry Whiteových; a kdybyste měli příležitost, jakou měli oni v Battle Creeku, odvážili byste se jít dál, než šli někteří z nich ve svém bezbožném odboji proti nám, neboť máte méně viry a méně úcty, než měli někteří z nich a méně byste si vážili naší práce a našeho povolání.

Bylo mi ukázáno, že bez ohledu na to, že máte před sebou příklad smutné zkušenosti jiných nespokojenců, reptáků a závistlivců, podnícených vůči nám, nepoučili byste se z toho. Bůh by musel odhalit vaši nespolehlivost a zjevit tajnosti va□ich srdeí. Vaše nedůvěra, podezírání, žárlivost a vaše slabost hy vyšly na světlo, abyste je viděli a sami sebe poznali. Ovšem kdybyste chtěli.

Viděla jsem jak dychtivě naslducháte rozhovorům mužů a žen a těší vás, můžete-li slyšet jejich názory a dojmy, které poškozovaly naše úsilí. Někteří našli chyby na tom, jiní na onom, jako reptáci mezi lidem Izraelským, když byl Mojžiš jejich vůdcem. Někteří kritizovali naše jednání, že nejsme prý tak konzervativní, jak bychom měli být, že mluvíme příliš otevřeně a káráme příliš ostře. t`děkteří rnluvili o oděvu sestry Whiteové a hledali na něm chyby. Jiní vyjadřovali nelibost nad chováním bratra Whiteho. Od jednoho k druhému se šířily různé poznámky, projevy kritiky a nespokojenosti. Tito lidé vůbec nevěděli, že vedle nich stojí anděl, který věrně zapisuje jejich slova do knihy, jež bude otevřena před tváří Boží a jeho andělů.

Nůkteří dychtivě čekají na něco, co by mohli odsoudit u Whiteovců, kteří v Božím díle a službě sešedivěli. Někteří vyjadřují své názory, že svědectví sestry Whiteové nemůže být spolehlivé. To je vše, co si mnozí neobrácení jednotli

vci přejí. Káravé svědectví dotýkalo se jejich marnivosti

a pýchy; kdyby se však odvážili, hnali by marnivost a módu

do krajnosti. Bůh dá všem takovým příležitost, aby se ukáza-

li v pravém světle a ukázali svůj pravý charakter.

Před několika lety jsem viděla, že budeme muset čelit témuž duchu, který povstal v Paříži, městě ve státě Meine a který nebyl nikdy důkladně vyléčen. Usnul, ale není mrtev. Tento duch umíněného reptáctví a odboje se někdy projevil v různých jednotlivcích, otrávených právě tímto duchem, který nás po celá léta pronásledoval. Sestro□ A, do jisté miry jste pěstovali tohoto ducha, který ovlivnoval tvé názory a pocity. Pobožnůstkářská nevěra se postupně rozmáhala v mysli C, a dnes není snadné se jí zbavit. Tentýž umíněný duch, který tak dlouho držel D i jiné lidi v Maine ve fanatickém klamu, namířeném proti každému úsilí přivést je k pravdě, velice svůdně a mocně ovlivňoval mysl E v --a'tentýž vliv zasáhl i tebe. Měla jsi onu tvrdou, umíněnou, nepovolnou povahu, kterou může nepřítel ovlivnit. Budeli tvůj vliv zlý, budou ho provázet tytéž následky, ba ještě větší mírou, než které provázely vliv sestry E.

Tvé myšlení po dlouhá léta bylo ovládáno podezíráním, žárlivostí a nevěrou. Nenávidiš kárání. Jsi velice citlivá a tvůj cit se okamžitě bouří, je-li někdo kárán. To není posvěcený soucit a nepochází z podnětu Božího Ducha. Bratře a sestro A, bylo mi ukázáno, že když se u nás vyvine tento duch nespokojenosti a reptáctví a projeví se kvas nespokojenosti, žárlivosti a nevěry, což bylo zlořeěením života E a jejího manžela, budeme muset bojovat proti němu a se vší rozhodností ho vypudit. Mám příkaz mlčet, pokud se to nevyvine, neboť byl čas mluvit a je čas mlčet. Viděla jsem, že kdyby zřejmé úspěchy provázely úsilí bratra A, aniž by byl důkladně obráceným člověkem, byl by v nebezpečí, že ztratí vlastní duěi. Nemá patřičnou úctu pro postavení a práci jiných, nechce být nikomu pomocníkem.

Bylo mi ukázáno, že pokušení budou stále narůstat, pokud jde o práci Whiteovců. Naše dílo je zvláštní, liší se povahou od práce kohokoliv v tomto poli. Bůh nepovolává kazatele, kteří mají pracovat jen slovem anebo učením, aby konali naše dílo, ani nepovolává nás konat jen jejich dílo. Každý z nás má v jistém smyslu zvláštní úkol. Bohu se zalíbilo zjevit mi tajemství vnitřního života a skryté hříchy jeho lidu. Byla na mně vložena nepříjemná povinnost kárat nepravosti a odhalovat skryté hříchy. Když mně Duch Boží nutil kárat hříchy, o nichž se jiným lidem ani nezdálo, podnítilo to přirozeně odpor neposvěcených lidí. Zatímco někteří pokořili svá srdce před Bohem a v kajícném vyznání opustili své hříchy, v srdci jiných se probudil duch nenávisti. Jejich pýcha byla uražena, když jejich počínání bylo pokáráno. Domnívají se, že sestra Whiteová je uráží, místo aby byli vděčni Bohu, že je milostivě napomenul skrze svůj skromný nástroj, aby jim ukázal nebezpečí a hříchy, jichž se mohou zbavit dříve, než bude příliš pozdě k nápravě zla.

- 187

Někteří se budou pohotově tázat: Kdo to všechno řekl sestře Whiteové? Stále jsem dostávala otázku: Řekl ti někdo o tom? Mohla jsem odpovědět: Ano, ano, řekl mi to Boží anděl. Oni to však mysleli takto: Přiznali se ti bratři a sestry k svým nepravostem? Pro budoucnost nehodlám oslabovat nějakým vysvětlováním účinnost svědectví, které mi dal Bůh jen proto, abych uspokojila různé doměnky, ale všechny takové otázky budu pokládat za urážku Ducha Božího. Bůh uznal za vhodné svěřit mi to, co nehodlal zjevit jiným z našich řad. Dal mi úkol kárat, čím zvlášťě nepověřil jiné. Můj manžel podpíral má svědectví svým hlasem. Byl nucen zaujmout rozhodné stanovisko, aby odrazil nevěru a obzvlášťě trouíalý a vzdorovitý odboj, jež by zmařil každé svědectví, které bych přinesla. Pokáraní jednotlivci byli zasaženi a hluboce dotčeni pokáráním. To je přesně podle Božího záměru. On chtěl, aby to pocítili. Bylo nutné, aby to pocítíli dříve, aby se jejich pyšná srdce zřekla hříchů a očistila svá srdce i život od každé nepravosti.

V každém kroku, k němuž nás vedl Bůh, na každém stupni, který získal Boží lid, byly také v pozadí připraveny satanovy nástroje, které podněcovaly pochybnosti a nedůvěru, které stály v cestě a oslabovaly naši víru a odvahu. Museli jsme stát jako bojovníci, připraveni na postup vpřed a bojovat proti vzniklému odporu. To nám desateronásobně ztěžovalo práci. Museli jsme stát pevně a neúchylně jako skála. Pevnost si někteří vykládali jako tvrdost srdce a umíněnost. Bůh nikdy nechtěl, abychom se uchylovali vpravo nebo vlevo a uspokojovali mysl neposvěcených bratří a sesster. Chtěl, aby naěe jednání bylo přímé. Ten i onen přišel k nám s radou, abychom šli tou nebo onou cestou, která však vedla proti světlu, jež nám dal Bůh. Co by se bylo stalo, kdybychom byli následovali tyto falešné rady a nerozvážné pokyny. Náš lid by nám určitě nebyl důvěřoval. Museli jsme se přimkout k spravedlnosti a pak konat práci a povinnost.

Někteří mezi námi mňli sklon překračovat meze. Zdá se, že to jsou lidé bez kotvy. Takoví lidé velice poškodili dílo pravdy. Jiní, jakoby nikdy neměli místo, kde by mohli pevně a spolehlivě stát a být připraveni na Boží povel včas potřeby věrně bojovat a plnit svou povinnost. Jsou takoví, kteří nechtějí obviňovat nepřítele, ani když to výslovně žádá Bůh. Nebudou konat nic, dokud jiní nebojovali a nezvítězili bez nich. Pak jsou ochotni dělit se o kořist. Jak může Bůh počítat s takovými vojíny? V jeho díle jsou pokládáni za zbabělce.

Viděla jsem, že tato třída nezískala žádné zkušenosti v boji proti hříchu a satanu. Takoví lidé ochotněji bojovali proti věrným svědkům Kristovým, než proti satanu a jeho zástupům. Kdyby se byli vyzbrojili a statečně bojovali, byli by získali vzácnou zkušenost, kterou přednostě mohli dosáhnout. Oni však neměli odvahu bojovat za spravedlnost, projevit odvahu, umět zaútočit na satana a vyhnat ho z pevností. Někteří lidé nemají vlastní představu, co znamená riskovat, nebo se něčeho odvážit. V tomto díle však někdo musí mít odvahu a ochotu k riziku.

- laa

Ti, kdo nechtějí nic riskovat a vystavit se kritice, budou nečinně čekat na ty, kdo nesou odpovědnost, aby mohli při nejmenší příležitosti projevit nad někým nespokojenost a případně mu i škodit. Taková byla zkušenost bratra a sestry Wh□teových v jejich práci. Satan a jeho zástup bojoval proti nim, ale to nebylo všechno, když je ti, kteří jim v boji stáli po boku, viděli přetížené a nadmíru stísněné, byli ochotni pomáhat satanovi, znechucovat je a oslabovat, a bylo-li by možné vyřadit je z pole.

Bratře a sestro A, bylo mi ukázáno, že jste byli při svých cestách velice váženi a že vás zahrnovali větším respektem a zájmem, než si zasluhuje to, co jste dobrého vykonali. Sami nejste zvyklí podobn□ ohleduplně se chovat vůči těm, kteří nesli břímě, jež Bůh na ně uložil. Oba milujete pohodlí. Plejste ochotní a neradi se dáte vyrušit ze svého po□odlí. Toužíte po věcech, které by vám zajistily ještě více Gohodlí. Jste domýáliví a hrdí na to, co jste. tdemuseli jste snášet velké starosti, nést těžké odpovúdnosti a dělat důležitá rozhodnutí, jež vyžadují zájmy Božího díla, a jaké případly na mého manžela. Bůh ho povolal za rádce svého lidu, aby radil a napomínal mladým lidem jako jste vy, jako d□tem v pravdě. Budete-li zastávat to postavení, které dovedete pokorně a odpovědně zastat, pak si ochotně dá-

te poradit. Právě pro své nepatrné odpovědnosti, Které jste nesli, nemůžete pochopit, proč bratr White může být mnohem zarmoucenější než vy. To je právě rozdíl mezi vámi. On posvětil třicet nejlepších let svého života dílu Božimu, zatím co ty má□ jen několik zkušeností a nemusíš překonávat téměř žádné z těch těžkostí, které překonával on.

Po těch, kteří konali průkopnické dílo a vynaložili všechno úsilí, abys pravdu mohl přijmout, ty jdeš do hotového díla a zv□stuješ to, co jiní před tebou hledali s nevýslovnou úzkostí. Zatím co ty máš dost prostředků, každý týden rná□ zajištěnou mzdu, a po hmotné stránce nemusiš o nic pečovat, tito průkopnici díla se museli v každém ohledu zapírat. Neměli nic jistého. Záviseli na Bohu a na nůkolika věrných jednotlivcích, kteří uznávali jejich snahu. Zatímco ty máš soucitnú bratry, kteří tě podporují a plně oceňují tvé úsilí, první pracovníci v tomto díle můli jen málo jednotlivců, kteří při nich stáli. Jejich jména bychom spočitali v několika minutách. Z vlastních zkušeností jsme poznali hlad, nedostatek jídla a zimy z nedostatku teplého oděvu. Cestovali jsme každou noc soukromými dopravními prostředky, ahychom navštívili bratry a sestry, protože jsme neměli peníze,abychom si mohli zaplatit hotelový pokoj. Někdy jsme pěšky cestovali celé míle, protože jsme neměli prostředky, abychom si najmuli nějaký povoz. Jak nám byla vzácná pravda! Jak vzácné byly duše, vykoupené Kristovou krví!

tJemáme důvod naříkat si na utrpení v oněch dobách velikého nedostatku a těžkostí, které si vyžádaly tolik víry. B□ly to neišťastnější dny našeho života. Tam jsme se naučili prostotě víry. V utrpeni jsme

- 189

zkusili Pána. On byl naší útěchou. On nám byl stínem veliké skály v zemi pusté. Je neštěstím pro tebe, můj bratře, i pro naše mladé kazatele všeobecně, že ani ty ani oni jste neměli podobnou zkušenost o nedostatku, soužení a nouzí. Taková zkušenost by vám dala více, než jsou domy, pozemky, zlato nebo stříbro.

Zmiňujeme se o svých minulých zkušenostech velikého vypětí a nedostatku, o práci vlastníma rukama, abychom se užívili a šířili pravdu v samých počátcích díla. Někteří z našich mladých kazatelů jen s několikaletou zkušeností v práci, zdají se být unaveni a obviňují nás, že se vychloubáme vlastními činy. Důvodem toho je, že žijí téměř bezstarostně, bez nedostatku, bez sebezapírání, bez toho, že by nám rozuměli. Tento rozdíl jim není příjemný. Poukázování na zkušenosti jiných, které jsou v takovém protikladu a tím, co sami zkusili, není pro ně tím příznivým světlem, jaké by si sami přáli.

Na počátku tohoto díla jsme byli oba chatrného zdraví. Můj manžel trpěl zažívacími potížemi, a přece jsme třikrát denně u víře prosili Boha o sílu. Šel na louku kosit trávu v síle, kterou mu dal Bůh, jako odpověď na upřímné modlitby. Za výdělek nám koupil jednoduchý oděv a zaplatil cestovné, aby mohl zvěstovat pravdu bratřím a sestrám.

Máme právo připomínat minulost, jako apoštol Pavel. "Jiné jsem církve loupil, bera od nich žold, abych vám sloužil. A byv u vás, i jsa potřeben, nezahálel jsem s obtížením žádného. Nebo ten nedostatek můj doplnili bratří, přišedše z Macedonie. A ve všech věcech varoval jsem se, a varovati budu, abych vás neobtěžoval. Jestiť pravda Kristova ve mně, že chlouba tato nebude mi zmařena v krajinách Achaiských." 2 K 11,8-10. Zmiňujeme-li se o svých minulých zkušenostech, uskutečňujeme napomenutí apoštola k Židům: "Rozpome□tež se pak na předešlé dny, v nichž osvíceni byvše, mnohý boj utrpení snášeli jste, buďto když □jste byli i pohanéními a souženími jako divadlo učiněni, budto účastníci učiněni byvše těch, kteříž tak zmítáni byli."

Naše životy jsou spjaty s dílem Božím. Kromě tohoto díla nemáme žádné zvláštní zájmy. A vidíme-li pokrok, který dílo učinilo z velice nepatrných počátků, jak pozvolna, ale jistě sílilo a vzmáhalo se, vidíme-li úspěch v díle, o které jsme usilovali, za které jsme trpěli a téměř obětovali životy, kdo nám zabrání, nebo zakáže, abychom se ne

chlubili v Bohu? Naše zkušenost v tomto díle má pro nás cenu. Vložili jsme do něj všechno.

Mojžíš byl nejtišší člověk na světě a přece pro reptáctví Izraelských byl stále nucen po odchodu z Egypta jim připomínat jejich hřích a jako jejich vůdce odhalovat jejich jednání. Právě před svou smrtí jim znovu připomenul jejich vzpouru a reptáctví po odchodu z Egypta, a jak ho zájem a láska k nim vedla, aby za ně prosil Boha. Připomínal jim, jak vážně prosil Hospodina, aby mu dovolil překročit Jordán do zaslíbené země, "pohnul se pak Hospodin na mne

- 190

pro vás, a neuslyšel mne." Dt 3,26. Mojžíš jim připomenul jejich hříchy a řekl, "Byli jste zpurní proti Hospodinu ode dne co jsem vás poznal" Dt 31,27. Připomenul jim, kolikrát prosil Hospodina a v úzkosti pokořoval svou duši pro jejich nepravosti.

Mojžíš podle Božího záměru měl často připomínat Izraelským jejich přestoupení a vzpouru, aby pokořili svá srdce před Bohem pro své hříchy. Pán nechtěl, aby zapomněli na omyly a hříchy, které podně-

covaly jeho hněv proti nim. Připomínání jejich přestoupení, i milosrdenství a dobroty Boží k nim, které si nevážili, nebylo jim příjemné. Přesto všechno to Bůh přikázal konat.

Bylo mi ukázáno, že mladé lidi jako jste vy, kteří mají jen několikaletou nedostatečnou zkušenost v díle přítomné pravdy, Bůh nepověřuje těžkými zodpovědnostmi a nepovolává za vůdce do díla. Zaujímají-li určitá stanoviska, která budou protiřečit názorům lidí zkušených, jejichž život je úzce spjat s dílem Božím asi tak dlouho, jak dlouho jste vy na světě, a lidí, kteří se aktivně podíleli na této práci od jejích nepatrných začátků, pak alespon musíte být ohleduplní. Bůh nepovolá lidi s malou zkušeností a velkou sebedůvěrou, aby vedli jeho svaté a významné dílo. Jde o mnohé. Lidé, kteří mají jen malé zkušenosti z utrpení, soužení,protivenství a nedostatku v zájmu přítomného rozmachu díla,by měli být velice opatrní.

Mladí lidé, kteří dnes začínají zvěstovat pravdu, měli by být skromní a pokorní. Měli by pamatovat na to, jak tímto dílem jsou vyznamenaní a aby nezklamali. Budou zodpovědní za jasné světlo pravdy, které je nyni osvěcuje. Viděla jsem, že Pánu se nelíbí, když někteří reptají proti těm, kteří za ně nejvíce bojovali a kteří tolik vytrpěli v těžkých počátcích díla.

Bůh pamatuje na zkušené pracovníky, kteří pracovali za těžkých, mučivých okolností, když pomocníků bylo jen málo. On věrně pečuje o ty, kteří se osvědčili ve věrnosti. Nelíbí se mu nespokojenci, kteří nezodpovědně kárají Boží služebníky, kteří zešedivěli při budování díla přítomné pravdy. Mladí lidé, vaěe výčitky a vaše reptáctví jistě vás postihne v den Boží. Pokud vám Bůh nesvěřil těžké úkoly, neodcházejte ze svých míst, nespoléhejte příliš na svůj vlastní nezávislý úsudek a nepřebirejte odpovědnosti, pro něž nejste ještě způsobilí.

Drahý bratře a sestro, musíte bdít, být pokorní a pilně se modlit. Čim těsněji se přimknete k Bohu, tím lépe poznáte své slabosti a svá nebezpečí. Praktické poznání Božího zákona a jasné pochopení Kristova smíření vám pomůže lépe se poznat a postřehnout nedostatky svého křesťanského charakteru. Krátce, oba potřebujete každodenní zkušenost poznání vůle Boží s vámi. Poznáte vlastní duchovní nedostatečnost, uvědomíte si, že lidská porušenost, vyznačená v Božím slově, právě odpovídá vašemu stavu. Oba jste íarizejští a je nebezpečí, že zůstanete v tomto nebezpečí dobro

- 191

volně a ani si neuvědomíte svůj skutečný stav před Bohem. Oba se musíte naučit plnit povinnosti v různých okolno

stech svého života. Zanedbali jste své povinnosti vůči Dohu i lidem. Musite se poznat. Neznalost vlastniho srdce vede k přehlížení nutnosti každodenní živé zkušenosti v duchovním životě. Do jisté miry přehlížíte nutnost stálého božského vlivu ve svém životě. V dile Božim je to nezbytně nutné. Zanedbáte-li to a půjdete-li v sebedůvěře a soběstačnosti dál, dopustíte se jistě velkých omylů. Stále potřebujete ducha pokory a závislosti na Bohu. Kdo si uvědomuje svou vlastní slabost, bude sám sebe zkoušet a bude cítit potřebu stálé pomoci shůry. Boží milost ho povede, aby projevoval a pěstoval trvalou vděčnost. Kdo nejlépe pozná vlastní slabost, pochopí, že jen nevýslovná moc Boží může zvítězit nad odbojem srdce.

Potřebujete poznat slabé i silné stránky svého charakteru, abyste ustavičně bděli a nepřebírali na sebe odpovědnosti, k nimž vás Bůh nepovolal. Své činy, i svůj život byste neměli srovnávat s lidskými měřítky, ale s pravidlem zjeveným v Pismě. Bratře a sestro A, musíte vykonat něco, o čem se vám dosud ani nezdá. Po celá léta jste podléhali pokušení závisti vůči nám a naší práci. Bohu se to nelíbí. Můžete si myslet, že věříte svědectvím, které dal Bůh, ale ve vašem srdci získává půdu nevěra, zda skutečně jsou to svědectví Boží.

Bratře A, tvé úspěchy při získavání lidí k pravdě by byly mnohem účinnější, kdybys trval na praktické, jakož i teoretické stránce a kdybys tyto živé a praktické prvky uplatnil ve svém životě. Potřebuješ větší moc shůry. Bratře, příliš závisíš na svém okolí. Máš-li velké shromáždění, jsi povznešen a toužíš je oslovit. Když se však někdy shromáždění zmenší, nálada ti ochabne a máš jen málo odvahy k práci. Určitě ti něco schází. Nespoléháš cele na Boha. Kristus zvěstoval jedno z nejdůležitějších pravd jediné posluchačce, Samaritánce, která přišla pro vodu. Unavený seděl a odpočíval u studny. Pramen živé vody byl v něm. A tento pramen živé vody musí být v nás, musí vytékat, má-li osvěžit ty, kteří přicházejí pod náš vliv.

Kristus hledal lidi všude - na ulicich, v soukromých domech, v synagogách i u jezera. Celý den pracoval, kázal zástupům, uzdravoval nemocné, které mu lidé přiváděli a často, když už lidé odešli do svých domovů, odpočívali a spali, on trávil celou noc na modlitbě, aby ráno opět pokračoval ve své neúnavné práci. Milý bratře a sestro, ve skutečnosti nic nevíte o sebezapření, sebeobětování pro Krista a pro pravdu. Musíte více záviset na Bohu a méně na vlastnim pohodli. Musíte se skrýt v Bohu.

Bratře A, máš sklon přísně kárat a tvořit si vlastní úsudek o jednotlivcích, obzvlášťě když jejich počínání skřížilo tvou cestu. A podle tvého názoru někdy jednáš s nimi nešetrně. Nejsi něžným□soucitným, zdvořilým člověkem, jako tm.°ij nebeský Vzor. Musíš se mírnit, abys byl zdvoři

- 192

lejší a laskavější a mít nezištnější ochotu. Modlitbou živé viry musíš být v užším společenství s Pánem. Každá modlitba vír□ přenáší věřícího přes každou pochybnost a lidskou vášen. Modlitba dává sílu vojínům Pána Ježíše k dalšímu boji proti moci temnosti, pomáhá snášet různé boje a těžkosti.

Vlastní vaše zmatky se jen zvětší a prohloubí, budete-li se ohlížet jen na své pochybnosti a obavy, a budeteli chtít bez *víry* řešit všechno, co nemůžete jasně pochopit. Pojďte k Bohu ve vší své bezmocnosti a závislosti na něm, a pokorně svěřte své potřeby Tomu, který ví o všem, který všecko vidí a všechno řídí a spravuje svou vůlí a slovem. Pán slyší vaši prosbu a vaše srdce a okolí chce osvítit, neboť upřímná modlitba spojuje vaši mysl i srdce s Ním. Snad v krátké době nebudete mít přímý důkaz, že drahý Vykupitel se k vám láskyplně sklání, ale přece je to tak. Snad necítíte jeho přímý dotek, ale jeho něžná a soucitná slitovná ruka vás vede.

Bůh vás oba miluje a chce vás zachránit svým hojným spasením. To však nejde, tak jak vy si představujete. Bůh má svůj jiný způsob. Musíte přijmout podmínky Pisma, v němž je pravda a Bůh pak určité splní zaslíbení, jak nepohnutelný je jeho trůn. Protože napomenutí, které Bůh posílá svému lidu, pokořují lidskou přirozenost, nesmíš můj bratře, odporovat tomuto kárání a napomenutí. Musíš denně umírat, získávat nové zkušenosti a denně křižovat vlastní já.

Podle světla, které mi dal Pán ve vidění, bezbožnost a klarn se rozmáhá mezi Božím lidem, který tvrdí, že zachovává Boží přikázání. Duchovní vzezření pravé tváře hříchu a jeho odstranování z církve ochabuje a Boží lid náhle zachvacuje duchovní slepota. Znova se musí ozvat jasné svědectví, jež odloučí od Izraele ty, kteří vždy odporovali tomu, co podle Božího příkazu mělo zabránit porušenosti církve. Zlo nutno nazvat zlem.Vážné hříchy nutno nazvat jejich pravým jménem. Všechen Boží lid by se měl přiblížit k Bohu a umýt své roucho charakteru v krvi Beránkově. Pak všichni uzří hřich v pravém světle a uvědomí si, jak je odporný v Božích očích.

Plašim prvním rodiřům, když byli v pokušení, zdálo se být maličkostí, přestoupení příkázání Božího. Zdálo se jim nepatrným činem, proto jedli se stromu, který byl na pohledění krásný a chuti příjemné. Pro přestupníky to byl jen nepatrný čin, ale ten zničil jejich odevzdanost Bohu a otevřel příval bídy a viny, která zaplavila svět. Kdo může ve chvíli pokušení vědět, jak strašné následky vyplynou z jedoho nesprávného a unáhleného kroku! Jedinou naší jistotou je záštita Boží milosti v každé chvíli. Je nutný bdělý duchovní postřeh , abychom nenazvali zlo dobrem a dobro zlem. Bez váhání a rozvažování musíme zavřít dveře duše a střežit ji proti zlému.

Dosažení věčného života nás bude stát těžké úsilí. Jen dlouhou a vytrvalou snahou, přísnou kázní a tuhým

- 193

bojem zvítězíme. Když však zá□asíme trpělivě a rozhodně ve jménu Vítěze, který na poušti pro nás zápasil a zvítězil nad všemi pokuéeními, získáme věčnou odplatu. Naše úsilí, sebezapření a vytrvalost musí být úměrné nekonečné ceně cíle, za nímž spějeme.

I když nevidíte podle vašeho zdání nic, co byste mohli odsoudit, nesmíte připustit, aby nepatřičná shovívavost k sobě samým udržovala v nepravosti vás i jiné. Bůh to vše vidí, on dovede číst pohnutky a záměry duše. Prosím vás ve jménu našeho Mistra, který nás povolal k určitému díl,u, abyste dali ruce pryč a nechali nás konat to k čemu nás Bůh povolal. Mějte soucit a porozumění pro tý, kteřt to skutečně potřebují - pro ty, kteří jsou nutkáni Duchem Božím, aby Božímu lidu ukázali jeho přestoupení a domu Izraelskému jeho hříchy. Lidé v těchto posledních dnech snadněji přijímaji blud a hřích, než pravdu a správedlnost. Od vojínů Kristova kříže se dnes vyžaduje, aby vzalí na sebe křesťanskou výzbroj a zapudili mravní temnotu, která zaplavuje svět.

Bůh vám oběma dá vzácné vítězstvi, podřídíte-li se mu cele a dovolíte-li, aby jeho milost ovládla vaše pyšná srdce. Vlastní samospravedlností nedocílíte ničeho u Boha. Nic se nemá dělat jen chvilkově, nebo unáhleně. llo nelze napravit a povahu nelze změnit nepatrným přerušovaným úsilím. Posvěcení není dílo jednoho dne nebo roku, ale celého života. Bez stálého úsilt a stálé aktivity nemůže být nijakého pokroku v duchovním životě a nelze dosáhnout korunu vítězství. Soud ohodnoti naše dílo. Neni bezpečné spoléhat na vlastni moudrost a úsudek. S tou sebedůvěrou k erou méte, žádný z vás by nemohl být v nebi š□asten, nébo□ tam všichni, i nejvznešenější andělé poslduchájí Boha. Musite se naučit této podřizenosti a odevzdanosti. Oba musite být proměněni milostí Boží.

Sestro A, viděla jsem, ie bys měla bedlivě dávat pozor, abys neotevřela dveře pokušení svému muži, které pak nem8žeš zavřít, jak bys pak chtěla. Je snadnější nepřítele do srdce pozvat, než vyhnat ho,

když se tam usídlil. Tvá pýcha je snadno uražena a dotčena, musíš se přiblížit k Bohu a se vší vážností hledat Boží milost, abys snesla zkoušky jako dobrý vojín Ježíše Krista. Bůh bude tvým pomocníkem, budešli u něho hledat pomoc. Oba byste se měli více odevzdat Bohu. Jediný způsob pokorného bdění je neustálá modlitba. Ani na okamžik si nemyslete, že se můžete klidně těšit a věnovat se vlastním zálibám. Kristův život je nám příkladem. Byl mužem bolesti a utrpení, byl raněn, byl zdeptán. Jste příliš spokojeni se svým postavením. Musíte stále bdít, aby vás satan nesvedl svými léčkami, nepoškvňoval vaši mysl a nevedl vás do důslednosti a neproniknutelné temnoty. Uaše bdělost by se měla projevovat duchem pokorné závislosti na Bohu. Nesmí se projevovat sebejistotou a pýchou, ale v hlubokém vědomí osobní slabosti a dětinské důvěry v Boží zaslíbení.

Ve srovnání s dobou, kdy bylo hlásání trojandělského

- 194

poselství v začátcích, kdy byl počet věřících malý a byli jsme pokládáni za bludaře, je nyní pohodlné zvěstovat pravdu tohoto poselství. Všichni, kte□í dříve nesli zodpovědnost za šíření Božího poselství věděli, jaké boje, utrpení a úzkosti duše musí prožít. Dnem i nocí je tísnilo břímě. Přes všechno utrpeni a vyčerpanost nemysleli na odpočinek a pohodlí. Krátkost času vyžadovala činorodé úsilí a dělníků bylo málo.

V přílivu nesnází trávili celé noci ve vroucích modlitbách a prosili Pána o pomoc a o světlo jeho Slova. A když jim Pán při pilném studiu Písma objasnil temné body, bylo jim, jako když sluneční svit prorazí temné mraky. Jejich srdce byla naplněna radostí a vděčností k Pánu. Byli jsme tak vděční Pánu, jako bylo naš e vážné a toužebné volání po světle. Několik nocí jsme nemohli spát, protože naše srdce oplývala láskou a vdščností k Bohu.

Dnešní poslové pravdy mají všechno připraveno. Nemusí trpět takovou nouzí jako dřívější pracovnici. Pravda byla hledána bod za bodem, až se objevil celý souvislý řetěz. Bylo zapotřebí mnoho pečlivého studia, aby zazářila jasná a souladná pravda. Pod útoky nejtvrdšího a nejprudšího odporu se služebníci evangelia utíkali k Pánu a k jeho Slovu. Nesmtrně vzácné jim pak bylo světlo, které přišlo od Boha.

Bylo mi ukázáno, že důvod,proč někteří nedovedou pochopit spravedlnost spočivá v tom, že příliš dlouho povolovali nepřiteli. Ten jim pomáhal natolik, že nepostřehli jeho moc. Někdy se zdá nesnadné trpělivě bdtt, než přijde Boží čss obhájit spravedlnost. Bylo mi však ukázáno, že budeme-li netrpěliví, ztratime bohatou odměnu. Jako věrní služebnici na velkém poli Božim, musime rozsévat se slzami, být trpěliví a mit naději. Musime čelit těžkostem a trápeni. Pokušeni a únavná ná:naha tísní duši, my v□ak musime trp□livě čekat u viře, že budeme žnout s radostí. Při konečném vítězství Boži□n nebudou ti, kteří nikdy nejsou na mistě, když je proti nepřiteli potřebí sily, odvahy a ochoty vydat se v nebezpečí. Věrní vojini, bojujíct proti nepravosti, zastánci spravedlnosti proti knížetstvím, mocnostem, proti vládcům temnosti tohoto světa, proti duchovní bezbožnosti, každý z nich dostane pochvalu od Mistra: "To dobře služebníče dobrý a věrný. Vejdiž v radost pána svého".

Nikdy nebylo větší potřeby důrazného varování, kárání a důkladnějšího přímějšího jednání než právě dnes. Satan sestoupil s velikou mocí, věda, že má krátký čas. Svět zaplavuje smyšlenými bajkami. Boží lid miluje líbm é řeči. Hřích a nepravost si nutno zošklivit. Bylo mi ukázáno, že Boží lid musí pevněji a rozhodněji bojovat proti přicházející temnotě. Jako nikdy předtím, právě dnes je potřebné důkladné dílo Božího Ducha. Nutno setřást všechnu nerozhodnost. Musíme se probrat ze smrtelného spánku, který nám může připravit záhubu, nebudeme-li odolávat. Satan působí mocným svůdným vlivem. Kazatelé a lid jsou v nebezpečí, že se ocitnou v moci temna. Ones nelze zastávat nerozhodv

né stanovisko. Všichni jsme bud pro spravedlnost, nebo pro nepravost. Kristus řekl: "Kdož není se mnou, proti mně jest; a kdo neshromažďuje se mnou,rozptylujeť". Mt 12,30.

Vždy budou nalezeni ti, kteří budou na straně činitelů nepravosti. Satan měl své zastánce v nebi a strhl velký počet andělů za sebou. Bůh a Kristus a nebeští andělé byli na jedné straně a satan na druhé. Přes všechnu nekonečnou moc a majestát Boží a Kristův, andělé byli uvedeni v pochybnost, satanovo obvinění se ujalo a oni skutečně začali

- 195

věřit, že Otec a Syn jsou jejich nepřátelé a satan že je jejich dobrodincem. Satan dosud ovliv□uje a ovládá lidskou mysl. Cvikem a zkušenosti se jeho moc ztrojnásobila. Mužové a ženy jsou svedeni, oslepeni jeho obviněnimi a svody, aniž by si to uvédomovali. Pochybují-li a nevěříli Božímu dílu a pěstují-li nedůvšru a krutou žárlivost, připravují se pro dokonalý klam. Prudce odporují tč□n, kteří se odvažuji upozornit je na jejich bludy a pokárat jejich hříchy.

Ti, kdo se v bázni Boži odvážili věrně kárat blud a hřích a nazvali jej pravým jménem, splnili nepříjemnou povinnost s mnohým duševním utrpením. Přitom se jim dostalo málo pochopení, ale mnohého

pohrdání. Lidé, kteří se stavějí na nesprávnou stranu pokáraných, plní satanovy *záměry* a odporují Boží vůli.

Lidská přirozenost nikdy nesnáší pokárání□ Nerozvážný soucit bratří a sester pomohl už mnohým k záhubě, nebot pod vlivem takového soucitu se napomínaní lidé začali domnívat, že se jim skutečně křivdí, a že ten, kdo je napomíná nemá pravdu a je zlomyslný. Jedinou nadějí pro hříšníky na Sionu je celé poznat a vyznat své nepravosti a odstranit je. Nepřítel má zálibu v těch, kteří otupují ostré kárání, posílané Bohem a říkají, že kárající se částečně mýlí a pokáraný nemá též úplnou pravdu. Každá snaha, jíž chce satan oslabit káravé svědectví, vyhovuje jeho záměru. Někteří budou hanit toho, koho Bůh poslal s varovným poselstvím, říkajíce: Je příliš přísný. Tím však berou na sebe zodpovědnost za duši hříšníka, kterého chce Bůh spasit, a kterému z lásky posílá napomenutí, aby se pokořil před Bohem a zřekl se svých hříchů. Tito falešní přátelé budou muset za váechny své skutky, přivádějící do duchovní smrti, vydat počet Mistrovi.

K přítomné pravdě se hlásí mnozí, kteří nevidí své nebezpečí. Ve svém srdci i v životě pěstují nepravost. Jejich přátelé jim nedovedou číst v srdci a častokrát se domnívají, že je s nimi všechno v pořádku.

Black Hawk, Colorado, 12. srpna 1873.

SEN A SKUTEČNOST

Drahá sestro E: Bylo mi ukázáno, že potřebuješ důkladné obrácení. Přijala jsi pravdu, ale nepřijala jsi požehnání, která pravda přinášt, neboť jsi nezkusila její proměňující moc. Jsi v nebezpečí, že ztratíš oba světy, nebude-li tvé srdce milostí Boží důkladně zpracovár□o a nebude-li tvá vůle v souladu s myšlením a vůlí Kristovou.

Nejsi nyni na správné cestě za oním klidem a štěstím, jichž se určitě dostává pravým, pokorným a kříž nesoucim věřícím. Neseš peče□ charakteru svého otce. Máš sobecké sklony, neuvědomuješ si to, ale je to pravda. Přsdně se zajímáš o to, jak se zalíbit sobě a sleduješ vlastnt prospěch bez ohledu na štěsti bližnich. Jsi na omylu, hledášli štěstí takovým způsobem. Najít je lze jen věrným plněním povinností a zapomenutím na vlastní já. Pokud přemýšlíš jen o sobě, nemůžeš být v

štastná.

Nechceš se radostně zapojit do práce, kterou ti určil Bůh. Přehlížíš běžné, jednoduché povinnosti, které jsou přímo před tebou a tvá mysl se zabývá nějakým velkým dílem, které podle tvých představ by

odpovídalo tvému zájmu a které by mohlo vyplnit nedostatky ve tvém životě a prázdnotu tvé duše. V tom se jistě zklameš. Bohem svěřené dílo spočívá ve věrném plnění běžných každodenních povinností, které se ti nabízejí. Máš vykonávat prosté domácí povinnosti života radostně, ne mechanicky, ale srdečně a s citem.

Nezabýváš se tím, abys jiné učinila šťastnými. Nevidíš ty nepatrné povinnosti, které můžeš vykonat a můžeš každého dne prokázat drobné pozornosti svým rodičům a členům domácnosti. Příliš tě zaujala představa, že je docela ctnostné odloučit se od rodiny a zabývat se vlastním neštěstim, sbírat trny a s oblibou jimi zraňovat jiné. Ráda sniváš, ale s tím musíš skoncovat. Tvé povinnosti zůstávají nesplněny. Zanedbáváš prácii kterou bys měla vykonat, abys pomohla jiným. Oddáváš se svému neštastnému hloubání. Neznáš sama sebe. Chop se povinnosti! Probuď se a začni plnit své zanedbané povinnosti. Vykupuj minulost věrným plněním svých povinností. Chop se nejbližšího úkolu a při poctivé práci zapomeneš na sebe. Nebudeš mít čas na hloubání, na vzdušné zámky, na pocity nepřijemnosti a neštěstí.

Musíš se učit téměř všemu z křesťanské zkušenosti. Neděláš tak rychlé pokroky jak bys mohla a jak musíš, chceš-li skutečně získat věčný život. Nyní íormuješ charakter pro nebesa,anebo charakter, který tě z nebe vyloučí. Přiliš ses zabývala sama sebou, neuvědonwala

sis, co máš konat, chceš-li být skutečnou nésledovatelkou tichého a pokorného Ježíée. Zane□ala jsi své domácí povimosti. Byla jsi mrakem a stinem v rodině, kde jsi měla být□světlem a požehnánim svým drahým. Byla jsi rozmarná, popudlivá a neé□astná, ač k tomu nebylo žádných důvodů. Zanedbala jsi usnadnit břímě matce a v každém ohledu být k požehnání svým rodičům. Od svých rodičů a sester jsi očekávala, aby ti pomohli být šťastnou, aby ti sloužili a pracovali za tebe, zattmco jsi přemýšlela jen o sobě. Neměla jsi ve svém srdci Boží milost, žila jsi v sebeklamu, že skutečně hlouběji poznáváš vůli Boží.

Byla jsi ochotna diskutovat s lidmi jiného vyznání, ač jsi nebyla sto podat jim rozumný důvod na□í víry. V tomto směru nepředstavuješ správně pravdu a více škodíš dílu pravdy, než prospíváš. Kdybys méně mluvila na obranu naší viry a více studovala Písmo a chovala se tak, abys byla svědectvím, že

vliv pravdy zasáhl tvé srdce a život, udělala bys mnohem lépe, než pouhým mluvením, zatímco ti schází věrnost v tolika věcech.

Budeš-li pozorně následovat příklad našeho sebezapíravého a sebeobětavého Vykupitele, který se ustavičně snažil konat dobro a žit pro blaho jiných, který netoužil po vlastním pohodlí a radosti, pak svým vlivem budeš ku požehnání jiným. V naší pestré společnosti, v rodinách a ostatních životnich vztazích omezených anebo volných, je mnoho způsobů, jak možno vyznat svého Pána a mnoho p□říležitosti, jak Ho zapřit. Můžeme Ho zapřit svými slovy, chováním a pomlouváním druhých, nerozumným rozhovorem, žertováním, prázdnými a nelaskavými slovy, překrucováním pravdy, anebo odporem vůči ní. Svou řečí můžeme vyznat, že Kristus v nás přebývá. Svou povahou jej můžeme zapřit, milujeme-li pohodlí, neplníme-li své povinnosti a uhýbáme se břemenům života, které přece někdo musí nést, neneseme-li je my. Můžeme Mo též zapřít milováním hři□ných zábav. Krista □žeme zapřít též svým světáckým zevnějškem, anebo neslušným chováním. MBžeme Jej zapřít samolibostí, samospravedlností a sebepovyšováním. Můžeme Jej zapřit též chorobnou přecitlivělostí a přemýšlenim o svém zdánlivě těžkém

- 197

osudu a zkouškách.

Nikdo nemůže před světem Krista pravdivě vyznávat, neni-li v něm Kristovo smýšlení a nemá-li Jeho Ducha. Nemůžeme rozdávat to, co nemáme. Rozhovory a chování by měly být skutečnými a viditelnými výrazy pravdy v nás. Je-li srdce posvěcené, poddajné□ a pokorné, bude ovoce života zřejmé a bude nejúčinnějším vyznáním Krista. Vyznáni ústy však nestačí. Milá sestro, musíš mít něco víc. Sama se klameš. Tvá pravda a jednání nesvědčí o pokorném duchu, sebezapřeni a pravé lásce. Slova a vyznáni m□ou sice vyjádřit mnoho pokory a lésky, neusměrni-li způsob tvého každodenniho života Boží milost, nemáš účast na nebeském daru. Nevzdala ses všeho pro Krista, nep□řídilas Mu svou vůli a neprojevila jsi radost stát se jeho učednicí.

Dopouštíš se hříchu a zapíráš svého Spasitele, když přemýšltš o chmurných věcech, hromadiš-li si těžkosti a neštěstí. Tě□kosti zítřka vnášíš do dneška. Ztrpčuješ si život, unavuješ a zarmucujeé své bližní a děláš si těžkosti. Vzácný čas milosti, který ti Bůh dal, kdy bys mohla být požehnáním a bohatnout v dobrých skutcích, velmi nerozumně užíváš přemítánim nešťastných myšlenek a sněním o vzdušných zámcích. Svou představivostí bloudíš tam, kde ti to nepřináší žádnou útěchu ani štěstí. Tvá denní rozjímání ti přímo překážejí přijmout zdravou, rozumnou zkušenost v Božích věcech a mravní přípravu pro lepší život.

Boží pravda, kterou jsi přijala do srdce, tě může uschopnit pro spasení. Vírou a □oslušností pravdy obdržíš milost snášet těžkosti a povinnost dne. Zitřejší milost nepotřebuješ. Měla by sis uvědomit, že jde jen o dnešek. Vítěz dnes! Okolnosti, denní události a psané, vše pronikající Boží Slovo, nás dostatečně poučuji o našich povinnostech a o tom, co bychom měli konat na každý den. Místo marného přemýšlení o tom, co nepřináší žádný užitek, denně bys měla zkoumat Písmo, plnit povinnosti každodenního života, které ti snad mohou být nepříjemné a mrzuté, které však někdo musí vykonat.

Krása přírody neustále hovoří k našim smyslům. Otevřené srdce může být zasaženo láskou a slávou Boží, zjevenou v díle Jeho rukou. Pokorné ucho může slyšet a rozumět zvěsti z divů přírody. Veslunečním paprsku, jakož i v ostatních jevech přírodních, které Bůh prostřel našemu zraku, máme ponaučení. Zelené louky, mohutné stromy, pupeny květů, let oblaků, tichý déšt, zurčení potůčků, slunko, měsíc, hvězdy, vše probouzí naši pozornost a vnímavost a zve nás k přemýšlení a poznání Boha, který to všechno učinil. Poučení z těchto rozličných jevů přírodntho světa jsou tyto: všechno poslduchá vůli svého Stvořitele, nikdy nepopírá 8oha, nikdy mu neodepře poslušr□st v □ádném náznaku Jeho vůle. Jen padlé bytosti odmítaji cele poslduchat svého Stvořitele. Jejich slova a skutky nejsou ve shodě s Bohem a odporuji zásadám Jeho vlády.

Tvé nyšlenky nejsou ušlechtilé. V přírodnim světě by té mnohé mohlo vést k lásce a k úctě vůči tvému Stvořiteli. Je mnoho duchovního pokrmu a není potřebí, abys žila ze zklamaných naději a zvrácených představ. Nediskutuj příliš ochotně s nevěřictmi a s odpůrci pravdy, neboť nejsi k tomu vyzbrojena znalostí Písma. Zanedbala jsi studium Písma. Nejlépe můžeš doporučit pravdu tichostí svého života a věrným plněním svých kai□dodenních povinností. Pravdu lépe představíš, splníšli svědomitě to, co bys mohla vykonat pro ty, jimž se snažíš pomoci. Nejlepší způsob šíření pravdy nejsou řeči a důkazy, ale každodenní

- 198

důsledný, skromný a pokorný život Kristova učedníka.

Je smutné projevovat nespokojenost se svým okolím a okolnostmi, které od nás žádají plnit povinnosti zdánlivě nepatrné a bezvýznamné. Soukromé a nepatrné povinnosti jsou ti proti mysli, zneklidnují tě,

vyrušují a neuspokojují. To všechno pochází ze sobectví. 0 sobě si více myslíš, než co si o tobě myslí jiní. Více miluješ sebe,než své rodiče, sestry a bratry a více než Boha. Toužíš po přiměřené a lépe vyhovující práci. Nejsi ochotná pracovat a čekat v pokorné činnosti tam, kam tě Bůh postavil, dokud tě nezkusí a neukáže ti tvé schopnosti a tvou způsobilost pro vznešenější úkol. "Blahoslavení tiší, nebo oni dědičně obdrží zemi." Tichost není nespokojenost, ale její pravý opak.

Nařikající křesťané, kteří pokládají šťastnou a radostnou náladu za hřích, nemají pravé náboženství. Ti, kteří na krásu v přírodě hledí jen jako na mrtvý obraz, a raději obdivují listí, než aby sbírali nádherné živé květy, kteři nacházejí radost jen v téchto stránkách přírodního světa, a nevidí velebnost v údolích živé zeleně a mohutných horských výškách oděných do krásy léta, ti, kteří zavírají své smysly před radostným hlasem přírody a v úchvatném hlase přírody neslyší Boži hlas, nejsou v Kristu. Nechodí ve světle, ale v temných mracích, zatímco by se měli těšit z jasu a požehnání slunka spravedlnosti, vycházejícího z jejich srdct, které má zdraví na svých paprscích.

Představuje□ si těžkosti a zkoušky, které neexistují. Nepatrné nesnáze vidíš jako těžké zkoušky. To není ta tichost, kterou Kristus blahoslavi. Je to neposvěcená, odbojná, nepatřičná nespokojenost. Tichost je vzácný dar milosti. Kdo jej vlastní, mlčky přijímá a snáší utrpeni a zkoušky. Tichý člověk je trpělivý a usiluje o to, aby v každé životní situaci byl spokojen. Je stále vděčný a veselý, v bezpráví a nepomýšlí na odvetu. Tiší lidé nejsou ani málomluvní ani nevrlí. Mrzutá povaha je opakem tichého élověka, uráží a zraňuje bližní a nesnáší ani sebe.

Ty jsi jen vstoupila do školy Kristovy. Máš se ještě téměř všemu učit. Neodíváš se teď výstředné, ale v srdci máš touhu po okázalosti. Chceš se odívat prostěji. Odíváním se zabýváš víc □než bys měla. Kristus tě vyzývá: "Poďtež ke mně všickni, kteříž pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočinutí dám. Vezměte jho mé na se, a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete odpočinutí dušem svým. Jho mé zajisté jestiť rozkošné, a břímě mé lehké." Mt 11,28-30. Přijmi jařmo, které ti Kristus nabízí a v této podřízenosti najdeš pravé štěstí, které jsi chtěla získat svým způsobem a vlastní cestou.

Můžeš být radostná i když podřídíš své myšlenky vůli Kristově. Sebepoznání bys neměla odkládat, ale důkladně zkoumat své srdce a denně umírat vlastnimu já. Můžeš se ptát: Jak ovládnu své činy a vnitřní pocity? Mnozí nevěřící lidé se dovedou značně ovládat i bez zvláštní milostí Boží. Cvičí se v sebeovládání. To může být skutečnou výčitkou těm, kteří vědí, že od Boha mohou dostat sílu a milost, a přece neprojevují dary Ducha. Kristus je náš vzor. Je tichý a pokorný. Uč se od něho a napodobuj jeho příklad. Syn Boží byl bez chyby. 0 tuto dokonalost r□síme usilovat a zvítězíme jako on zvítězil, chceme-li mít místo po jeho pravici.

Máš zvlášťni povahu, která musí být přísně vedena a pevně ovládána

dříve, než můžeš bezpečně vstoupit do manželského svazku. Nemysli proto na manželství, dokud nepřekonáš své povahové chyby, poněvadž bys nebyla š□astnou ženou. Zaporměla jsi na soustavnou domácí práci. Domniváš se, že není nutno naučit se hospodařit. Kdo jednou zvykne na užitečnou práci, nikdy na to nezapomene. Pak se můžeš v životě uplatnit kdekoliv. Naučíš se milovat práci. Budeš-li se takto užitečně zaměstnávat, budeš na svoji práci myslet a nebudeš mít čas stavět si vzdušné zámky.

Poznání užitečné práce vyzbrojí tvoji neklidnou a nespokojenou mysl silou, zdatností a skromností, patřičnou důstojností, která sklidí úctu. *Znáš* se jen velice málo, a nepoznáváš záludnosti svého srdce. Nejlstivější jest srdce nade všecko, a nejpřevrácenější. Jr 17,9. Pečlivé prozkoumej své srdce a najdi si čas na přemýšleni a modlitbu, dokud nepoznáš nedostatky ve své povaze. Neodstraníš-li s pravou upřímností své omyly a chyby, nemůžeš být Kristovým učedníkem.

Ráda přemýšlíš a mluvíš o mladých lidech. Jejich laskavosti si vykládáš jako zvláštní vztah k tobě. Namlouváš si, že jsi více uctivána než ve skutečnosti jsi. Tvé rozmluvy by se měly týkat toho, co je užitečné, co zušlechťuje a povznáší. Mé drahé dítě, nepěstuješ otevřenost a upřímnost. Tvé srdce neni upřímné. Nepůsobíš dobrým vlivem na mládež, neboť nemáš mysl Kristovu, a přece se domníváš, že v křesťanském životě děláš významný pokrok.

V rodině tvého otce musi nastat reformace. Neseš pečeť charakteru svého otce. Měla by ses vynasnažit, abys vyloučila jeho omyly a jeho krajnosti. Jsi-li skutečně učednikem Kristovým, budeš vidět důležitost práce, kterou nutno doma vykonat. Každá rodina může být ustavičnou školou. Staréi sestry mohou silně ovlivnit mladší členy rodiny. Mladši budou podle p□íkladu starších vedeni více zásadou napodobení,než často opakovanými eřikazy. Tvoje starší dcera by si měla stále pokládat za svou křes□anskou povinnost pomáhat matce v mnohých namáhavých úkolech. Ztraceny jsou chvile, které člověk zbytečně tráví v posteli, bloumá, zatímco jiný člen rodiny klesá pod těžkým břemenem.

Starši dcery mohou pomoci při výchově mladších členG rodiny. Zde máš jedinečnou příležitost, abys s láskou, pilnosti a v bázni Boží učila ty, kteři maji méně přednosti než ty. Můžeš ziskat lásku těch jimž se snažíš pomoci. Zde m8žeš mít nejlepší školu, kde uplatnit křes□anské ctnosti. Nemáš ráda děti. Ve skutečnosti nemáš ráda nic, co vyžaduje pevné, vážné, vytrvalé úsilí. Nejsi vytrvalá y práci. Máš ráda změnu, pestrost a stále hledáš něco líbivého a obšťastnujícího. Potřebuješ sebevýchovu, která by ti přinesla větši užitek dnes, než později. Ve svém životě musiš prožít téměř každou změnu a kéž ti Bůh pomůže chopit se této povinnosti bezodkladně. Když Kristus přijde ve svém království□jen čistí, dobří,svatí budou přebývat s Ním.

Bez opravdového vytrvalého úsili nemůžeš získat nebe. Z hTediska nebes tvůj život byl dosud bezcitný a téměř neužitečný. Nyni máš přiležitost vykupovat čas a umýt roucho svého charakteru v krvi Beránkově. Bůh ti pomůže, uvědomíš-li si potřebu jeho pomoci. Tvá spravedlnost nemá bez Boha žádnou cenu. Nakonec zvítězíš jen skrze Kristovy zásluhy. Budeš-li mezi vykoupenými, pak si uvědomíš, že ses tam dostala velice snadno.

S v ě d e c t v í p r o c í r k e v XXIV.

VELIKÁ VZPOURA

Chóre, Dátan a Abiram se vzbouřili proti Mojžíši a Áronovi a tím vlastně proti Hospodinu. Když Pán vyvolil Mojžíše a Árona pro kněžskou službu, když je vyznamenal důstojností a vůdcovskou autoritou nad Izraelskými, svěřil jim zvláštní odpovědnosti. Mojžíše tísnil stálý odboj Hebrejců. Jako Bohem ustanovený viditelný vůdce vedl Izraelské těžkými údobími a snááel jejich nespokojenost, žárlivost, reptáctvt bez odporu a bez snahy vzdát se tohoto přetěžkého postavení.

Když Hebrejci přišli do nebezpečí, anebo když byla omezována jejich chuť, místo důvěry v Boha, který s nimi udělal předivné věci, reptali proti Mojžíšovi. Boží Syn byl sice v shromáždění neviditelný, ale on byl přece vůdcem Izraelských. Předcházela je jeho přítannost a vedla je po všech cestách, kdežto Mojžíš byl jejich viditelným vůdcem a dostával pokyny od anděla, jímž byl sám Kristus.

Nízká modloslužba

V Mojžíšově nepříto□osti shromáždění žádalo, aby jim Áron udělal bohy, kteří by je vedli zpět do Egypta. Byla to urážka jejich hlavniho Vůdce, Syna věčného Boha. Nedávno před několika týdny, stáli rozechvělí v uctivé bázni a hrůze pod horou, a naslduchali slovům Hospodinovým: "Nebudeš míti bohů jiných přede mnou." Sláva, která posvěcovala horu, když bylo slyšet hlas a která do základů otřásla horou, se dosud vznášela nad celým shromážděním, ale Židé odvraceli svůj zrak a žádali jiné bohy. Jejich viditelný vůdce, Mojžíš, rozmlouval s Bohem na vrcholu hory. Oni zapomněli na zaslíbení a varování Boží. "Aj, já pošli anděla před tebou, aby□ ostříhal tebe na cestě, a přivedl tě na místo, kteréž jsem připravil. Setrně se měj před ním a poslduchej hlasu jeho. Nepopouzej ho, neboť nepromine přestoupení vašeho, poněvadž jméno mé jest uprostřed něho".

Židé byli lidé nevěřící, tvrdé šíje a krajně nevděční svou bezbožnou žádostí: "Udělej nám bohy, kteřiž by šli před námi". Boží přítomnost zůstávala s lidem i v Mojžíšově nepřítomnosti, Zidé nebyli opuštěni. Manna padala dál, a ráno i večer je sytila Boží ruka. Oblačný sloup v noci svědčil o Boží přítomnosti, což mělo být živou připomtnkou. Božská přítomnost nezávisla na přítomnosti Mojžíše. Ale právě tehdy, když Mojžíš prosil za ně Hospodina, upadli do hanebných bludů, do přestoupení zákona, který jim byl dán s takovou slávou.

Zde vidíme □Áronovu slabost. Kdyby byl měl větší mravní odvahu, mohl otevřeně kárat původce tohoto hanebného požadavku a slova v pravý čas mohla je zachránit před strašným odpadnutím. Ale jeho samolibost a obava ze ztráty□ přizně, zavedly ho v onom rozhodujícím okamžiku do zbabělého obětování věrnosti Židů. Postavil oltář, udělal modlu a oznámil den, kdy tuto modlu posvětí jako předmět bohoslužebné úcty a oznámí Izraeli: "Toto jsou bohové, kteří tě vyvedli z Egypta". Zatímco vrchol hory byl ještě stále zahalen Boží slávou, on klidně přihlíží

zábavě a tanci na počest této modle. Sám Hospodin však posilá z hory Mojžíše, aby káral lid. Mojžíš však nechtěl odejít, dokud nebude vyslyšena jeho prosba za lid a nebude splněna jeho □ádost, aby Bůh lidu odpustil.

Rozbití desek zákona

Mojžiš sestoupil □z hory, maje v ruce vzácný záznam a Boží závazek vůči řlověku podmíněný poslušností. Mojžíš byl nejtišší člověk na zemi, když však viděl odpadnutí Izraele, cozhněval se a začal horlit pro Boží slávu. Ve svém rozhořčení hodil na zem převzácný závazek Boží, který mu byl dražší než život. Viděl jak Židé potupili zákon, a proto ve své horlivosti pro Pána chtěl rozbitím kamenných desek potupit modlu, kterou uctivali. Aron stál vedle, klidně a trpělivě snášel přísná kárání Mojžíšova.

Tomu všemu bylo lze zabránit, kdyby byl Áron v pravý čas řekl patřičné slovo. Správné a ušlechtilé rozhodnutí pro spravedlnost v nebezpečné chvíli pro Izraele mohlo je správně usměrnit.

Odsoudil Bůh Mojžíše? Ne, nikoliv,□ veliká dobrota Boží odpouští Mojžíšovu unáhlenost a horlivost, nebot šlo o věrnost, odpoušti mu pro jeho zklamánt a zármutek při pohledu na projevy Izraelova odpadnutí. Áron, muž, který mohl zachránit Židy v jejich kritické chvíli, je klidný. Neprojevuje žádné rozhořčení nad hříchy lidu, nevyčítá ani sobě a nejeví ani známku litosti nad svou nepravosti. Snaží se ospravedlnit své počínání, svou účast na strašném hříchu. Za svou slabost se vymlouvá na lid, že podlehl jejich žádosti. Nechtěl snášet reptání Izraelovo, tlak jejich dotěrných žádostí a nerozvážných přání, které snášel Mojžíš bez výčitek svědomí, ale se vcítil do ducha pocitů lidu a pak mu připsal o□ovědnost.

Shromáždění Izraele pokládalo □Árona za mnohem vhodnějšího vůdce, než byl Mojžíš. Mojžíš nebyl tak povolný. Izraelité se domnívali, že Mojžíš projevil velice zlého ducha a jejich sympatie byly s Áronem, kterého Mojžtš přísně kritizoval. Bůh odpustil Mojžíšův čin upřímné horlivosti když rozbil desky zákona, ale Árona činil zodpovědným za

eho hříšnou slabost a nedostatek věrnosti v kritických chvílích. □ron obětoval tisíce Izraelských, jen aby se zachránil sám. Židé sice pocítili Boží trest za toto odpadnutí, ale v krátké době byli opět plní nespokojenosti a vzpoury.

Reptání lidu

Když izraelská vojska zvítězila, všechnu slávu Izraelité připsali sobě. Když je však mučil hlad nebo boj, všechny své těžkosti připisovali Mojžíšovi. Boží moc, která se tak obdivuhodně projevila při jejich vysvobození z Egypta a po celé jejich pouti, měla je nadchnout vírou a navždy umlčet každý projev nevděčnosti. Ale nejmenší náznak nedostatku, nejmenší obava či nebezpečí bezdůvodně převážila prokázaná dobrodiní a vedla je k tomu, že přehlíželi požehnání z doby největšího nebezpečí. Modloslužebná zkušenost při zlatém teleti měla hluboce zapůsobit na jejich mysl, aby na ni již nikdy nezapomněli. Ač známky Boží nelibosti byly viditelné v jejich prořidlých řadách, pro jejich opětovné urážení Anděla, který je vedl, nepoučili se a nevykupovali minulost svého odpadnutí věrnou poslušností. Satanovo pokušení je opét přemohlo.

- 202

Nejlepší úsili nejpokornějšího člověka na zemi nemohlo spoutat jejich nepoddajnost. Upřímný zájem Mojžíše byl odměněn závistí, podezíráním a pomluvami. Jeho dřívější skromný pastýřský život byl mnohem klidnější a šťastnějši, než jeho nynější postavení jako pastýře rozsáhlého stáda nespokojenců. Mnohem těžší bylo usměrňovat jejich nerozvážné činy, než 'zahánět divoké vlky pouště. Mojžíš se však neodvážil jednat dle své vlastní vůle a podle vlastni libosti. Pastýřskou hůl odevzdal do Boží ruky a místo toho přijal hůl moci. Neodvážil se složit toto žezlo a vzdát se svého postavení, dokud ho této zodpovědnosti nezbaví sám Bůh.

Satanovým dílem je pokoušet lidskou mysl. On bude pořád podněcovat svým lstivým našeptáváním a vzbuzovat pochybnosti, a nedůvěru vůči slovům a činům toho, kdo nese břímě odpovědnosti a snaží se konat vůli Boží. Zvláštním záměrem satanovým je šířit zmatky a nedorozumění kolem Božích služebníků a vzbuzovat proti ním odpor, aby měli ve své práci překážky a způsobit jejich znechucení. Žárlivost, boje a předsudky budou velkou měrou mařit nejlepší úsilí, které by mohli vykonat Boží služebníci povolaní pro zvláštní dílo.

Satan je chce záměrně odvést od jejich povinností. Všech, které může podnítit k nedůvěře a podezírání, použije jako svých nástrojů. Zodpovědné postavení Mojžíše, nesoucího za Izraele všechny těžkosti, nebylo doceněno. Je přirozeností člověka, že bez přímého vlivu Ducha Božího podléhá závisti, žárlivosti a těžké nedůvěře, která může velice škodit jiným, není-li ovládána. Sobečtí lidé se pak těší z jejich utrpení.

Chóre, Dátan a Abiron

Z Božiho rozhodnutí bylo těmto lidem svěřeno zvláštní poslání. Byli z těch, kteří se sedmdesáti staršími odešli s Mojžíšem na horu a hleděli na Boží slávu. Viděli slavné světlo, které přikrývalo božskou podobu Kristovu. Vrchol tohoto oblaku měl podobu "z kamene zaíírového, a jako samo nebe, když jest jasné." Ex 24,10. Tito lidé byli v přitomnosti slávy Hospodinovy. Jedli a pili, aniž byli zničeni jasem a nevystihnutelnou slávou, která je osvěcovala. PJastala však změna. Nepatrné počáteční pokušení bylo trpěno, a když bylo podněcováno, zesililo, až nakonec představivost byla ovládnuta mocí satanovou: Tito lidé se pro nejmalichernější záminku odvážili projevovat odpor: Nejdříve vyjádřili své pochybnosti, které v mysli □rmohých utkvěly, a pak se odvážili dál: Jelikož se navzájem stále více utvrzovali ve svém podezírání, každý vyjádřil, co si o tan nebo onom myslel, a svedení jednotlivci začali skutečně věřit, že horlí pro Hospodina a že pro ně nebude omluvy, neprovedou-li svůj záměr a nevy-

tknou-li Mojžíšovi jeho nerozvážný postoj, který zastává vůči Izraeli. Trocha kvasu nedůvěry a nesouhlasu, závisti a žarlivosti nakvašovala celý tábor Izraele:

Chóre, Dátan a Abiron začali zpočátku zhoubně působit na ty, jimž Bůh svěřil svatou zodpovědnost. Podařilo se jim ziskat dvěstěpadesát knížat dobré pověsti ve shromáždění. S těmito vlivnými muži na své straně se odvažovali provést důkladné změny. Předpokládali, že budou vládnout v Izraeli a že celou správu zlepší.

Chóre nebyl spokojen se svým postavením. Sloužil při svatyni a přece toužil být vyvýšen nad kněze. Bůh ustanovil Mojžíše za hlavního vládce a kněžství svěřil Áronovi a jeho synům. Chore se rozhodl přinutit

- 203

Mojžíše změnit tento pořádek, aby ho povýšil do kněžského stavu. Aby si zajistil splnění tohoto záměru, svedl Oátana a Abirona, Rubenovy potomky do své vzpoury. Tito si myslili, že jako potomkům nejstaršího syna Jákobova, jim patří hlavní autorita, kterou uchvátil Mojžiš, a s Chorem byli rozhodnuti zmocnit se kněžského úřadu. Tito tři lidé ovlivnili dvěstěpadesát popředních mužů, kteří se také rozhodli, usilovat o podíl v kněžské službě a ve vládě.

Bůh poctil Levity tím, že je povolal k službě ve svatyni, protože neměli podíl při modloslužbě zlatému teleti a věrně splnili příkaz Boží ohledně modloslužebníků. Levité byli také povoláni stavět svatyni a utábořit se kolem ní, zatímco zástupy Izraele stavěly své stány ve větší vzdálenosti od svatyně. Když se tábor stěhoval, Levité rozebírali svatyni, nesli ji s truhlou smlouvy i všechno ostatní zařízení. Ačkoli Bůh vysoce poctil Levity, oni začali toužit ještě po větším úřadu, aby získali větší vliv ve shromáždění. " A sebravše se proti Mojžíšovi a proti Áronovi, řekli jim: Příliště to na vás, všecko zajisté množství toto, všickni tito svatí jsou, a uprostřed nich jest Hospodin. Pcočež se tedy vyzdvihujete nad shromážděním Hospodinovým?" Nu 16,3.

Lichocení a falešný soucit

Když je lid v temnotě a nepravosti a zasluhuje pokárání, nic se mu nebude tolik zamlouvat, jako pochvala a lichocení. Chóreho vyslechli a on získal přízeň lidu tím, že Mojžíše představil jako pánovité,ho vůdce. Řekl, že je příliš tvrdý, příliš přísný, diktátorský a že kárá lid, jako kdyby byli hříšníci, zatímco □sou svatým lidem posvěceným Hospodinu a Hospodin je mezi nimi. Chore znovu připomněl události jejich zkušenosti a jejich putování pouští, kde byli vedeni na nevhodná místa a kde mnozí z nich zemřeli. Zemřeli sice pro reptání a neposlušnost, ale ve své zvrácenosti se do□ívali, že se mohli vyhnout všem nesnázím, kdyby si Mojžíš byl jinak počínal. Byl příliš nepovolný, panovačný a oni usoudili, že všechna jejich neštěstí na poušti nutno připsat jemu. Zdálo se, že Chpre velice správně vystihuje pravý důvod jejich utrpení a strádáni.

Nespokojené živly projevovaly značnou shodu a jednotu názorů, což předtím nebylo. Protože Chóremu se podařilo získat větší část Izraele na svou stranu, začal se domnívat,□že má moudřejší a správnější úsudek, a že Mojžíš si skutečně přivlastnuje autoritu, která ohrožuje blaho a spásu Izraele. Tvrdil, že Bůh mu vše objasnil a svěřil mu úkol, aby změnil vládu v Izraeli dříve, než bude příliš pozdě. Říkal, že shromáždění neudělalo chybu, že je spravedlivé. Veliký pokřik, že shromáždění reptalo a toto reptání, že jim přivodílo Boží hněv, je prý omyl. Lid se jenom dožadoval svých práv, chtěl mít větší nezávislost.

Kdyby si byli uvědomili sebec□ ětavou trpělivost Mojžíšovu a jeho nezištné úsilí, aby je zachránil z otrocké služby, jejich svědomí by se bylo probudila. V náhledu na Mojžíše někteří nesouhlasili s Chórem a začali se Mojžíše zastávat. Chóre, Dátan a Abiron musí lidu vysvětlit, proč Mojžíš od počátku projevoval tak veliký zájem o shromáždění Izraele. Sobecké smýšlení odpůrců bylo natolik ovlivněno, že se stali satanovými nástroji. Nakonec přece našlo důvod Mojžíšova zájmu o lid. Podle jejich názoru je Mojžíš chtěl stálým putováním pouští natolik vysílit, až všichni nebo téměř všichni zahynou a on že se zmocní jejich

- 2oa

majetku. Chóre, Dátan a Abiron a dvěstěpadesát knižat, kteří se k nim

připojili, nejdřive začali žárlit, pak závidět a pak vést odboj. Pokud jde o Mojžíše, jako vládce lidu, dospěli k názoru, že toto záviděníhodné postavení by dovedl zastat kdokoli z nich právě tak dobře jako on. Natolik podlehli nespokojenosti, že skutečně pro adli klamu a domnivali se, že Mojžíš a Áron se zmocnili svých míst. Oekli, že Mojžiš a Áron se povýšili nad shromáždění Hospodinovo, zmocnili se kněžského úřadu a vlády. Tento úřad by neměl být obmezen na jejich dům. Řekli, že Mojžišovi a Áronovi bude stačit, budou-li na úrovni svých bratří, neboť nejsou světější než lid, který byl právě tak ve zvláštní přizni Boží přítomnosti a ochrany.

Zkouška charakteru

Když Mojžiš naslduchal slovům Chóreho, ,byl naplněn úzkostí a padl na svou tvář před lidem. "A mluvil k Chore a ke vší rotě jeho, řka: Ráno ukáže Hospodin, kdo jsou jeho, a kdo jest svatý, i kdo před něj předstupovati má, nebo kohožkoli vyvolil, tomu rozkáže přistoupiti k sobě. Toto učinte= Vezměte sobě kadidelnice, ty Chóre i všecko shromáždění tvé, a nakladte do nich ohně, a vložte na něj kadidla před Hospodinem zitra, i stane se, že kohožkoli vyvolí Hospodin, ten bude svatý. Příliště to na vás, synové Léví. I řekl Mojžiš k Chóre: Slyšte, prosim, synové Lévi. Zdaliž málo vám to jest, že vás oddělil Bůh Izraelský ode všeho množství Izraelského, a rozkázal vám přistupovati k sobě, abyste vykonávali službu příbytku Hospodinova, a abyste stáli před shromážděním, a sloužili jim, a vzal tě sobě, a všecky bratří své, syny Lévi, s tebou, že ještě kněžství hledáte? Protož věz, že ty a všecko shromáždění tvé jste ti, kteřiž se rotite proti Hospodinu, nebo Áron si úřad nepřivlastnil, ale do tohoto svatého úřadu jej povolal sám Bůh.

Dátan a Abiron řekl: "Což se málo zdá, že jsi vyvedl nás ze země oplývajicí mlékem a strdí, abys nás zmořil na poušti, že chceš i panovati nad námi, a rozkazovati nám? A ještě jsi nás neuvedl do země oplývající mlékem a strdí, aniž jsi nám dal v dědictví rolí a vinic. Zdali očí mužům těmto vyloupiti chceš? Nepůjdeme."

Obviňovali Mojžiše jako přičinu toho, že nevešli do země zaslíbené. Říkali, že Bůh s nimi tak nejednal a neřekl, že mají zemřit na poušti a nikdy neuvěří, že to tak řekl; byl to Mojžíš, který to řekl, ne Hospodin a Mojžiš to všechno zařídil tak, aby je nikdy nepřivedl do Kanánu. Mluvili o tom, jak je nevedl do země, která oplývala mlékem a medem. Ve svém zaslepeném odboji zapomněli na svoje utreení v Egyptě a na pustošivé rány, které dopadly na tuto zem. A nyní obvinují Mojžiše, že je vyvedl z dobré země, aby je na poušti zničil, aby se mohl obohatit jejich majetky. Nestydatě se ptali Mojžíše, zda se domnívá, že nikdo ze všech těch zástupů není tak moudrý, aby nepostřehl a neprohlédl jeho pohnutky a podvodné záměry, anebo si snad myslí, že se všichni podřidí a jako slepí se dají vést jeho libovůli někde směrem ke Kanánu, pak zase zpět k Rudému moři a do Egypta. Tak mluvili před shromážděním a odmitlí uznávat autoritu Mojžíše a Arona.

Mojžiše se velice dotklo toto nespravedlivé obvinění. Odvolal se před lidem na Boha, zda vůbec někdy jednal svévolně a prosil ho, aby byl jeho soudcem. Všechen lid byl silně nepřátelsky ovlivněn íale

- 205

šným obviněním Chóreho. "Potom řekl Mojžíš k Chóre: Ty a všecko shr dění tvé, postavte se zítra před Hospodinem, ty i oni, též i

A vezmouce každý kadidelnici svou, dáte do nich kadidla, a postavíte se před Hospodinem, každy s kadidelnicí svou□ dvě stě a padesáte kadidelnic bude; ty také i Áron, každý s kadidelnict svou. Tedy vzal každý kadidelnici svou, a nabravše do nich ohně, vložili na něj i kadidla, a stáli u dveří stánku úmluvy, i Mojžiš i Áron". Nu 16,16-18.

, Chore a jeho společnici, kteří ve své sebedůvěře chtěli být

kněžimi, vzali kadidlo a postavili se ve dveřích svatyně s Mojžišem. Chore měl v srdci zášť a odboj. Podléhal sebeklamu; skutečně se domníval, že celé shromáždění je velice spravedlivý lid a že Mojžiš je tyranský vládce ustavičně vyžadu□jicí, aby se izraelský lid posvěcoval, zatímco toho nebylo potřebí, nebot byli svatí.

Tito odbojní jednotlivci lichotili Izraelským, aby věřili, že jsou spravedliví, ale že všechny jejich nesnáze pů sobí Mojžiš, jejich vládce, který jim ustavičně připomíná jejich hříchy. Lid se domníval, že kdyby je vedl Chóre a povzbudil je k setrvávání je□jich spravedlivém konání, místo aby připomínal jPjich poklesky, pout by byla klidná a úspěšná a nepochybně by je nevedl zpět, ale vpřed, do země zaslíbené. Odvolávali se na to, že Mojžíš jim řekl, že nevejdou do země, ačkoli Hospodin to neřekl.

Zkáza odbojníků

Chóre ve své pyšné sebedůvěře shromáždil celý tábor Izraele proti Mojžíšovi a Áronovi "ke dveřím stánku úmluvy□ i ukázala se sláva Hospodinova všemu množství. I mluvil Hospodin k Mojžíšovi a k Áronovi, řka: Oddělte se z prostředku množství tohoto, ať je v okamžení zahladím. Kteřížto padše na tváři své, řekli: Bože silný, Bože duchů všelikého těla, jediný tento člověk hřeší, a na všecko shromáždění hněvati se budeš?" Nu 16,19-22.

"Tedy mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka,·. Mluv ke množství, a rci: Odstupte se všech stran od příbytku Chore, Dátana a Abirona. A vstav Mojžíš, šel k Dátanovi a Abironovil i šli za ním starší Izraelští. A mluvil ke množství, řka: Odstupte, prosím od stanů bezbožných mužů těchto, aníž se čeho dotýkejte, což jejich jest, abyste nebyli zachváceni ye všech hříších jejich. I odstoupili se všech stran od příbytku Chore, Dátana a Abirona□ ale Dátan a Abiron vyšedše, stáli u dveří stanů svých, i ženy jey

ch a synové jejich, i maličcí jejich. Tedy řekl Mojžíš: Po tomto poznáte, že Hospodin poslal mne, abych činil všecky skutky tyto, a že nic o své ujmě nečinim,; Jestliže tak jako jiní lidé mrou, zemrou i tito, a navštívením obecným všechněm lidem jestliže navštíveni budou, neposlal mne Hospodin. Pakliť něco nového učiní Hospodin, a země otevrouc ústa svá, pozře je se vším, což mají, a sestoupí-li za živa do pekla, tedy poznáte, že jsou popouzeli muži ti Hospodina". Nu 16,23-30. Když Mojžíš domluvil, otevřela se země a jejich stany a všechno co jim patřilo, bylo pohlceno. Za živa se propadli, země se nad nimi zavřela a zahynuli uprostřed shromáždění.

Když Izraelité slyšeli křik hynoucích, utekli daleko od nich. Věděli, že částečně byli vinni, neboť naslduchali obviněním proti Mojžíšovi a Áronovi a báli se, že také zahynou s nimi. Boží soudy však dosud nebyly ukončeny. Oheň přišel v oblaku slávy a spálil dvěstě

- 206

padesát mužů, kteří kadili. Byla to knížata, mužové rozvážní a vlivní představitelé tábora, lidé dobré pověsti. Byli vysoce váženi a jejich soud byl v nesnadných situacích často vyhledáván. Podlehli však zlému vlivu, žádosti, žárlivosti a odbojnému duchu. Nezahynuli s Chórem, Dátanem a Abironem, protože nebyli první v odboji. Neměli zahynout první s původci odboje, dostali příležitost ku pokáni ze svého zločinu. Nesmířili se však se z ničením těchto bezbožných lidí a hněv Boží dopadl také na ně a zničil i je.

"Tedy mluvil Hospodin k Mojžišovi, řka: Rci Eleazarovi, synu Árona kněze, ať sbéře kadidelnice z toho spáleniště, a oheň pryě rozmece, nebo posvěceny jsou. Kadidelnice totiž těch, kteříž proti svým dušem hřešili, a ať je rozkují na plechy k obložení oltáře, nebo kadili jimi před Hospodinem, protož posvěceny jsou, a budou na znamení synům Izraelským." Nu 16,36-3B.

Vzpoura nebyla vyléčena

Po tomto strašném projevu Božího soudu lid se vrátil do svých stanů. Byl zděšen, ale ne pokořen. Byl hluboce zasažen duchem odboje a polichocen Chórem a jeho společníky, takže se domníval, že jsou výborným lidem a že je Mojžíš zbytečně haní a tupí. Jejich nitro bylo tak důkladně otráveno duchem těch, kteří zhynuli, že bylo těžké osvobodit se od jejich zlých předsudků. Kdyby připustili, že Chóre a jeho spoleřnost byli všichni bezbožní a Mojžíš spravedlivý, byli by nuceni uznat, jako slovo Boží to, čemu neochotně uvěřili - že totiž určitě všichni zemrou na poušti. Nebyli ochotni se tomu podřídit a snažili se věřit, že to všechno byl jen podvod a že Mojžíš je svedl. Mužové, kteří zahynuli, mluvili jen příjemné věci a projevovali jim zvláštní zájem a lásku, a oni se domnívali, že Mojžíš je pletichář. Usoudili, že přece nemohou být tak zlí a ti, co zahynuli, byli docela dobří lidé a Mojžíš je příčinou jejich neštěstí.

Satan do jisté míry dovede ovládat svedené lidi. Může zvrátit jejich úsudek, usměrnit jejich pohled a jejich sluch. Tak tomu bylo v případě Izraelských. "Nazejtří pak reptalo všecko množství synů Izraelských na Mojžíše a na Arona, řkouce: Vy jste příčinou smrti lidu Hospodinova." Nu 16,41. Lid byl zklamán,, že vše nakonec dopadlo v prospěch Mojžíše a Árona. Lid obdivoval Choreho a jeho společníky pro jejich svatokrádežné vykonávání kněžských povinností. Neviděl, že tito vůdcové si počínají rouhavě proti nebeskému Majestátu. Když byli zničeni, lid byl□ochromen, a po chvíli se všichni obořili na Mojžíše a Árona a obvinovali je z prolití krve těch, kteří zahynuli rukou Boží.

"I stalo se, když se sbíralo množství proti Mojžíšovi a proti Áronovi, že se ohlédli ke stánku úmluvy, a aj, přikryl jej oblak, a ukázala se sláva Hospodinova. Přišel také Mojžíš s Áronem před stánek úmluvy. I mluvil Hospodin k Mojžišovi, řka: Vyjděte z prostředku množství tohoto, a zahladím je v okamžení. I padli na tváři své." Nu 16,42-45. Přes všechen odboj Izraele a jejich krutý postoj vůči Mojžíši, on stále projevoval k nim tutéž lásku jako dříve. Padl na tvář před Hospodinem a prosil, aby ušetřil lid. Zatímco prosil Hospodina, aby odpustil hříchy svého lidu, Mojžíš žádal Árona, aby učinil obřad smíření za jejich hřích. Sám zůstal před Hospodinem, jeho modlitby vystupovaly s kadidlovou vůní a byly příjemné Bohu, že celé shromáždění

- 207

nezahynulo ve svém odboji.

"Tedy řekl Mojžíš Áronovi: Vezma kadidelnici, dej do ní ohen z oltáře, a vlož kadidla, a běž rychle ke množství, a očisť je, nebo vyšla prchlivost od tváři Hospodinovy, a rána se začala. I vzav Áron kadidelnici, jakž rozkázal Mojžíš, běžel do prostřed shromáždění, a aj, rána již se byla začala v lidu, a zakadiv, očistil lid. A stál mezi mrtvými a živými, i zastavena jest rána. Bylo pak těch, kteříž od té rány zemřeli□ čtrnácte tisíců a sedm set, kromě těch, kteří zemřeli příčinou Chore. I navrátil se Áron k Mojžíšovi, ke dveřím stánku úmluvy, když ta rána přetržena byla." Nu 16,46-50.

"□.□□□. □□□.....

V případě Chóre, Dátana a Abirona máme varovné naučení, abychom nenásledovali jejich příkladu. "Ani pokoušejte Krista, jako někteří z nich pokoušeli, a od hadů zhynuli. Ani repcete, jako i někteří z nich reptali, a zhynuli od záhubce. Toto pak všecko u íiguře dálo se jim, a napsáno jest k napomenutí našemu, kteříž jsme na konci světa. 1K 10,9-11.

V Božím slově máme důkaz, jak velice snadno jeho lid podléhal svodům. Je mnoho příkladů na to, jak i upřímná horlivost k poctě Boží, může mít svůj původ v podlehnutí satanskému pokušení a nesprávným představám o skutečném stavu věci. A právě to můžeme očekávat v těchto posledních dnech, neboť satan pracuje právě tak dnes, jako když pokoušel Izraele. Krutost a síla předsudků nejsou dostatečně pochopeny. Shromáždění dostalo zřejmý důkaz o zničení těchto vudcu odboje, ale zůstalo v nich podezření a nedůvěra. Viděli otevřenou zem a vůdce odboje padat do jejího nitra. Tato strašná podívaná je měla bezpečně vyléčit a vést je k nejhlubší pokoře za jejich tupení Mojžíše.

Bůh tu dal Izraelským příležitost poznat a uvědomit si hříšnost jejich jednání. Poznání je m□lo vést k pokání a vyznání. Svedeným jednotlivcům dal nezvratný dů1<az, že jsou hříšní a že jeho sluha Mojžíš má pravdu. Měli příležitost strávit noc v zamýšleni nad strašným navštívením, jehož byli svědky. Jejich smysly však byly zatemněny. Chóre podnítil vzpouru a dve5stěpadesát knížat se připojilo k němu a šířilo nespokojenost. Celé shromáždění bylo více méně nakaženo nebezpečnou žárlivostí, podezíráním a nenávistí vůči Mojžíšovi. To přineslo Boží nelibost, projevenou tak strašným způsobem. A přece se náš milostivý Bůh projevuje jako spravedlivý a milosrdný Bůh. Učinil rozdíl mezi podněcovateli - vůdci vzpoury, a těmi, kteří se dali svést. Slitoval se nad nevědomostí a pošetilostí těch, kteří byli oklamáni.

Bůh mluvil k Mojžíšovi, aby vyzval shromáždění, aby opustili stany těch, které si vyvolili misto Mojžíše. Právě Mojžíš a áron, jejichž zkázy si přáli, stali se Božími nástroji na jejichž přímluvu je Buh ušetřil. Mojžíš řekl: "Odstupte od příbytku Chdre." Nu 16,24□ Byli vyděšeni, že je pro jejich hříchy Boží hněv zniči, nebo□se podileli na zločinech mužů, podporavali je a s nimi se spolčili.

Kdyby ti, kteří odboj započali, činili pokáni a hledali odpuštěni u Boha a jeho potupeného služebníka, Boží pomsta by i tehdy ještě byla zastavena. Avšak Chdre, podněcovatel vzpoury vyzývavě stál ve svém stanu i s těmi, kteří ho podporovali, jako na výsměch 8ožímu hněvu,

- 20B

jako kdyby Mojžíš nikdy nebyl Božím služebníkem. A vůbec se nezdálo, že si tito odbojníci uvědomují, že ještě před nedávnem je Bůh poctil přízní, když je s Mojžíšem přijal do své přítomnosti, aby směli hledět na jeho nevystihlou slávu. Tito mužové viděli Mojžíše sestupovat s hory po té, když přijal druhé kamenné desky. Jeho tvář tak zářila slávou Boží, že lid se bál k němu přiblížit a utikal od něho.Předložil před ně kamenné desky a řekl: Prosil jsem za vás, aby se od vás odvrátil hněv Boží. Prosil jsem o to, jestli Bůh má zapomenout a zničit své shromáždění, ať mé jméno také vymaže ze své knihy. Mluvil se mnou a tyto desky kamenné, které mám ve své ruce, jsou zárukou smíření.

Lid poznává Mojžíšův hlas, ačkoliv jeho zjev je proměněn a oslaven, ještě pořád je to Mojžíš. Říkají mu, že nemohou hledět do jeho tváře, nebot zář světla v jeho tváři jim působí velkou bolest. Jeho tvář je jako slunce, nemohou na ní hledět. Mojžíš přikrývá si tvář. Nepředstírá, že světlo a sláva na jeho tváři je odrazem Boží slávy, kterou mu dal Bůh, a že ji lid musí snést, ale přikrývá tuto slávu. Onu bolest při pohledu do jeho oslávené tváře způsobila hříšnost lidu. Tak to bude při oslavení Božích svatých před druhým příchodem Páně. Bezbožní uhnou a ustoupí před jeho pohledem, nebot oslavená tvář jim bude působit bolest. Ale všechna tato sláva na Mojžíšově tváři, všechna tato božská pečeť, kterou lze vidět na Božím pokorném služebníku, je zapomenuta.

Zlehčené milosrdenství

Židé měli příležitost zamyslet se nad scénou, jíž byli svědky při projevu Božího hněvu na nejpřednějším původci této veliké vzpoury. Dobrota a milosrdenství Boží se neprojevilo úplným zničením tohoto nevděčného lidu. Boží hněv se zanítil proti lidem nejodpovědnějším

za vzpouru. Shromáždění, které se dalo oklamat, poskytlo možnost pokání. Skutečnost, že Hospodin, jejich neviditelný vůdce projevil v tomto případě tolik dlouhoshovívavosti a milosrdenství,je výrazně zaznamenána jako důkaz jeho ochoty odpouštět i nejtěžším provinilcům, uvědomujíli si svůj hřích a vrátí-li se kajícně a pokorně k Němu. Shromáždění bylo zadrženo na své trouíalé cestě projevem Hospodinovy pomsty. Nebylo však přesvědčeno o své veliké hříšnosti, jež si zasluhuje jeho hněv za jejich odbojné jednání.

Je ztěží možné více urážet Boha, než opovrhovat a zavrhnout jeho povolané služebniky, které jim ustanovil za vůdce. Oni nejen že to udělali, ale měli záměr Mojžíše a Árona usmrtit. Tito lidé unikli osidlům Chóreho, Dátana a Abírona ze strachu před zničenim. Ale jejich odboj nebyl vyléčen. Nermoutili se nad svojí vinou. Jejich svědomí zůstalo neprobuzeno a nepřesvědčeno, protože nevyužili

své nejvzácnější přednosti a hřešili proti světlu a poznání. Zde můžeme poznat dlouhoshovívavost Ježíše, Anděla, který Izraelské vedl pouští.

Tento jejich neviditelný Vůdce by je byl zachránil před hanebným zničením. Byl jim ochoten odpustit. Je možné, aby ještě nyní našli odpuštění, chtějí-li činit pokání. Boží pomsta se k nim přiblížila a vyzvala je k pokání. Zvláštní neodolatelný zásah z nebe zastavil jejich odboj. Jestliže nyní odpovědí na zásah Boží prozřetelnosti, mohou být zachráněni. Ale pokání a pokora shromáždění musí být úměrná jejich přestoupení. Zjevení Boží moci rozptýlilo každou nejistotu. Mohou poznat svaté povolání Mojžíše a Árona, chtějí-li to přijmout. Ale jejich bezohlednost vůči Božím důkazům byla osudná. Neuvědomili

- 209

si důležitost bezprostředního počinu, aby hledali odpuštění svých těžkých hříchů.

Oné zkušební noci Izraelité nevyužili na vyznávání svých hříchů a pokání, ale na snahu nějak odolat důkazům, které je usvědčovaly, že jsou největšími hříšníky. Ještě stále pěstovali svou žárlivou nenávist vůči mužům, které Bůh ustanovil, a zatvrdili se ve svém nerozvážném jednání a dále odporovali autoritě Mojžíše a Árona. Satan byl blízko, aby zvrátil jejich soudnost a zaslepené je zavedl do záhuby. Jejich mysl byla otrávena nespokojeností a utvrzena v domění, že Mojžíš a Áron jsou bezbožní lidé, zodpovědní za smrt Chóreho, Dátana a Abirona, které pokládali za spasitele Židů, usilující o lepší uspořádání všeho, kde chvála měla nastoupit místo kárání a pokoj místo úzkosti a sporů.

Předešlého dne všechen Izrael utíkal zděšen křikem potrestaných hříšníků, kteří padli do propasti. Křičeli: "Aby i nás nesehltila země." "Nazejtří pak reptalo všecko množství synů Izraelských na Mojžíše a na Árona, řkouce: Vy jste příčinou smrti lidu Hospodinova." Nu 16,34.41. Ve svém rozhořčení byli připraveni vložit své násilnické ruce na muže, které ustanovil Bůh a kteří podle jejich domění spáchali veliké zlo, když zahubili odbojníky, pokládané za lidi dobré a svaté.

Ale Hospodinova přítomnost byla zřejmá v jeho slávě nad svatyni a zpurný Izrael je zastaven ve svém pošetilém a trouíalém jednání. Hlas Hospodinův ve své majestátné slávě oslovuje nyní Mojžíše a Árona právě tak, jak je oslovil den předtím, aby promluvili k shromáždění Izraele: "Vyjděte z prostředku množství tohoto, a zahladím je v okamžení. Nu 16,45.

Zde nacházíme jasný projev slepoty, která zatemňuje lidskou mysl odvracejicí se od světla a důkazů. Zde vidíme sílu potlačené vzpoury i obtížnost ovládnout ji. Jistěže v záhubě mužů, kteří je svedli měli Židé nejpřesvědčivější důkaz, oni však i nadále byli trouíalí, pořád stáli vzpurní a obviňovali Mojžíše a Árona, že zabili dobré a posvěcené muže. "Nebo zpoura jest hřích jako čarodějnictví, a přestoupení přikázání jako modlářství a obrazové." 1S 15,23.

Mojžíš necítil vinu hříchu, neutíkal před slovem Hospodinovým a nenechal shromáždění zahynout, jako Choreho, Dátana a Abirona. Mojžíš vyčkával, neboť nemohl se zříci tak velikého množství a nechat ho zahynout, ačkoli věděl, že zaslouží pomstu Boží pro svůj vytrvalý odboj. Sám padl na tvář před Bohem, protože lid necítil nutnost pokory; přimlouval se za ně, ačkoli oni si neuvědomovali potřebu přímluvy.

Mojžíš je zde předobrazem na Krista. V této kritické chvíli Mojžíš projevil zájem pravého pastýře o stádo, které mu je svěřeno. Prosil, aby hněv uráženého Boha cele nezničil jeho vyvolený lid. Svou přímluvou držel rámě pomsty, aby neposlušného a odbojného Izraele nestihlo úplné vyhlazení. Poučil Arona, jak si má v této strašné krizi počínat, když započal Boží hněv a rána. Áron stál s kadidlem a mával j.im před Hospodinem, zatímco se Mojžíšovy prosby vznášely vzhůru s kouřem kadidla. Mojžíš se neodvážil ustat ve svých přímluvných prosbách. Chopil se ramene Anděla jako □zápasící Jákob, a iako on i zvítězil. Áron stál mezi životem a smrti, když přišla milostivá odpověď: "Slyšel jsem tvou modlitbu a nezničím úplně". Právě ti lidé, jimiž shromáždění pohrdalo a které chtělo usmrtit, se přimlouvali za ně, aby pomstivý meř Boží byl zadržen a hříšný Izrael ušetřen.

- 210

Pohrdání domluvou

Apoštol Pavel jasně píše, že zkušenost putování Izraelitů byla zaznamenána k poučení těm, kteří žijí v tomto věku před blizkým koncem světa. Nemysleme si, že naše nebezpečí jsou snad menší, než která doléhala na Izraele, právě naopak. Jako nás poučují dějiny Izraele, i my dnes budeme v pokušení podezřívat, reptat a stát v odbojném postavení. Vždy se vyskytne duch, který bude odporovat nutnosti kárat hříchy a nepravosti. Má snad proto zmlknout varovný hlas? V kladném případě bychom nebyli o nic lepší než rozliěné denominace v naší zemi, které se hrozí toho, dotknout se chyb a existujících hříchů.

Na těch, jež Bůh oddělil za kazatele spravedlnosti, spočívá vážná zodpovědnost kárat hřichy lidu. Pavel přikázal Titovi: "Toto mluv, a napomínej, a tresci mocně. Zádný tebou nepohrdej." Tt 2,15. Vždy se najdou takoví, kteří budou nenávidět toho, kdo se odvažuje poukázat na hřích, je však čas, kdy je třeba kárat. Pavel napomíná Tita, aby mocně, ostře káral určitou třidu, aby ozdravěli ve víře. Mužové a ženy, kteří se svým rozličným povahovým založenim společně scházejí v církvi, mají různé chyby a zvlášťnosti. Jejich rozvoj si řasem vyžádá pokárání. Kdyby zodpovědní v církvi nikdy nic nekárali a nikoho nenapominali, brzy by nastal všeobecný úpadek mravů, což by velmi zneuctilo Boha. Jak však máme kárat? Necht nám odpoví apoštol: "Tresci, napominej ve vší tichosti" 2 Tm 4,2. Tato zásada by se měla uplatnit při tom jednotlivci, který pokárání potřebuje; nepravosti lidu Božího by nikdy neměly zůstat nepovšimnuty.

Vždy se najdou takoví, kteří budou pohrdat Pokáránim a proti němu se bude bouřit jejich nitro. Není to nic přyemného, mluvi-li se o našich nepravostech. Téměř v každém případě nutného pokárání najdou se takoví, kteří cele prohlédnou skutečnost, že Duch Boží byl zarmoucen a Jeho dílo potupeno. Tito budou litovat ty, kteří si pokárání zasloužili. Pokárání se dotklo jejich osobní citlivosti. V deviti případech z deseti dalo by se přestupnikům pomoci, aby kajícně poznali vlastní nepravosti a tím je přivést k nápravě. Avšak všeteční, neposvěcení lidé zcela jinak vysvětlují pohnutky pokáraného, zkreslují ráz napomenutí a svým soucitem s pokáraným jednotlivcem probouzejí v něm vědomí, že se mu křivdílo. On se ve svých pocitech bouří proti tomu, kdo konal jen svou povinnost. Ti, kteří věrně plní své nepřijemné povinnosti ve vědomí zodpovědnosti před Bohem, obdrží Boží požehnání. Bůh žádá od svých služebniků, aby konali jeho vůli vždy s celou vážností. Pavel napomíná Timotea, aby "kázal Slovo Boží, ponoukal včas i nevčas, trestal, žeh□al, napomínal ve vší trpělivosti a tichosti."

2 Tm 4,2.

Židé nebyli ochotní přijmout zápovědi a omezení Páně. Chtěli chodit po svém, podle vlastního myšlenía řídit se jen svým úsudkem. Kdyby je byl Mojžíš nechal jít podle vlastnich představ, nebyli by si na něho stěžovali. Byl to však lid reptavý a neukázněný.

Bůh chtěl, aby jeho lid byl ukázněný a svorný, aby se jeden druhému mohl směle podívat do očí, aby shodně smýšleli a jednotně rozsuzovali. Je třeba mnoho vykonat, aby se tak mohlo stát. Tělesné srdce se musí pokořit a změnit. Bůh chce, aby v církvi bylo vždy živé svědectví. Bude třeba kárat a napomínat, a některé případy bude třeba ostře pokárat. Uslyšime vzdech: "Jsem tak citlivý, že nemohu snést ani nejmenší napomenutí!" Kdyby tito lidé správně poznali svůj stav,

řekli by: "Jsem tak svévolný, tak soběstačný a pyšný, že si nedám rozkazovat a nikdo mne nemusí kárat. Mám právo na osobní úsudek, smím věřit a mluvit jak chci." Pán nechce, abychom se vzdali své osobnosti. Který člověk však náležitě rozezná kam až smí taková osobní nezávislost zajit?

Petr napomíná své bratry: "Podobně mládenci, buďte poddáni starším. A všichni poddanost jedni druhým prokazujte, pokorou vnitř se ozdobte. Bůh zajisté pyšným se protiví, ale pokorným dává milost." 1 Pt 5,5. Pavel apoštol vyzývá i bratry ve Íilipis k jednotě a pokoře: "Proto jestli jaké potěšení v Kristu, jestli které utěšení lásky, jestli která společnost Ducha, jsou-li která střeva a slitováni, naplňte radost mou, abyste jednostejného smyslu byli, jednostejnou lásku majíce, jednodušní jsouce, jednostejně smýšlejice. Nic nečiníce skrze svár nebo marnou chválu, ale v pokoře jedni druhé za důstojnější nežli sebe majice, nehledejte jeden každý jen svých věcí, ale také každý toho, což jest jiných. To tedy ciťte při sobě, co i při Kristu Ježiši." Í 2,1-5. Své bratry Pavel znovu napomíná: "Milování bud bez pokrytství, v ošklivosti mějte zlé, připojeni jsouce k dobrému. Láskou bratrskou jedni k druhýrn nakloněni jsouce, poctivostí se vespolek předcházejte." R 12,9.10. V epištole k Eíezským píše: "Podáni jsouce v bázni Boží jedni druhým." Eí 5,21.

Dějiny Izraele nás upozorňují na velké nebezpečí svodu. Mnozí nemají představu o hříšnosti své přirozenosti a o milosti odpuštění. Jsou v přirozené temnotě obětmi pokušení a velkého svodu. Jsou daleko od Doha. I když se mu jejich život oškliví,přesto na ně hledí s velkým milosrdenstvím. Takoví lidé se vždy budou protivit vedení Ducha Božího, obzvlá□tě Jeho kárání. PJechtějí se dát znepokojit. Občas jimi zatřese sobecká obava, vzplanou i dobré úmysly a úzkostlivé myšlenky, chybí jim vxak hluboká zkušenost, protože nejsou usměrněni Skálou věků. Tato třida lidí nikdy nevidí nutnost jasného svědectví. Hřich se jim nezdá tak vrcholně hříšný už proto, že nejdou ve světle, v kterém přebývá Kristus.

Existuje i druhá skupina lidí, která m□la velké světlo, zvláštní přesvědčení a pravou zkušenost o působení Ducha Božího. Přemohla je však mnohá pokušení satanova. Pdedocenili světlo, které jim 8ůh

dal. Nedbají napomenutí a pokárání Ducha Božího. Jsou odsouzeni. Tito nikdy nebudou souhlasit s přimým svědectvím, protože to je odsuzuje.

Bůh chce, aby jeho lid byl jednotný, aby jeden druhému mohl se přimo podivat do očí a aby měli shodný úsudek. Toto se nestane bez jasného, určitého a živého svědectví v církvi. Kristus se modlil, aby jeho učednici jedno byli, jako i On byl jedno se svým Otcem. "Ne za tyto pak toliko prosím, ale i za ty, kteří skrze slovo jejich mají uvěřiti ve mně. Aby všichni jedno byli jako Ty, Otče, ve mně, a já v Tobě, aby i oni v nás jedno byli, aby uvěřil svět, že jsi Ty mne poslal. A já slávu, kterouž jsi mi dal, dal jsem jim, aby byli jedno, jako my jedno jsme. Já v nich a Ty ve mně, aby dokonalí byli v jedno a aby poznal svět, že jsi Ty mne poslal,□a že jsi je miloval, jakožs mne miloval□ □□J 17,20-23.

- 212

NAPOMENUTÍ MLÁDEŽI

DRAHÁ 1□iLÁDEŽI: Čas od času dal mi Pán varovné svědectví pro Vás. V nich Vás povzbuzoval, abyste mu zasvětili ty nejlepší a nejsvětější city svého srdce. Když mi tato napomenutí zřetelně ožívají v myslii uvědomuji si vaše nebezpečí a určitě vím, že vy na ně nemyslíte. Skola v Battle Creeku sdružuje mnoho mladých lidí s rozličnými duševními vlastnostmi. Když se tito mladí lidé neposvětí Dohu a nebudou poslušni jeho v□°ile, nebudou kráčet pokorně cestou je`□o přikázání, škola v Dattle Creeku velmi zarmoutí církev. Tato škola může být požehnánim nebo kletbou. Vás, kteří se nazýváte křesťany, prosím, abyste se vzdali každé nepravosti a rozvili takové povahové vlastnosti, s kterými Bůh m□°iže souhlasit.

Ptám se vás: Věříte, že svšdecké napomenutí, které vám bylo adresováno, je od Boha? Jestliže skutečně věříte, že k vám hovořil Boží hlas, ukazuje vám na nebezpečí, jak dbáte této rady? Zachováváte si tato svědecká napomenutí živě ve své paměti, čtete je často s vroucími modlitbami? Milé děti a mládeži! Pán k vám hovořil a vy jste znova a znova zanedbávali tato napomenutí. I kdyby se vaše srdce nebyla odbojně bouřila proti viděním, jež Bůh dal o vašich povahách, kdybyste i nereptali proti cestě vám vyznačené, Pán přece jen pozná, kteří z vás byli neochotní viači tomu, co se od vás požadovalo, abyste mohli ziskat duchovní sílu a byli požehnáním škole, církvi a všem, se kterými se setkáváte.

Mladí přátelé, Bohu jste zodpovědni za světlo, které vám dal. Nebudete-li o toto světlo a napomenutí dbát, všechna tato svědectví povstanou na soudu proti vám. Byli jste upozorněni na tato nebezpečí. Ze všech stran jste byli varováni a napomínáni, svým svédectvim vás Pán ohradil. V Božím domě jste z úst Božích služebníků a za přítomnosti Ducha svatého naslduchali vznešeným, naléhavým pravdám. Jak na Vás zapůsobily tyto slavné výzvy? JaG< ovlivnily vaši povahu? Za každou výzvu a každé napomenutí budete se muset zodpovídat. Na soudě se pozná, kdo žijí marně, lehkovážně a pyšně.

Drazí mladí přátelés co rozséváte, to budete žnout. Nyní prožíváte čas setby, jaká bude žen? Co rozséváte? Každé vaše slovo, každý váš čin je seménkem, které přinese ovoce dobré nebo zlé, a rozsévač bude mít radost nebo žal. Jak se semeno rozsévá, taková bude sklizen. Bůh vám dal jasné světlo a mnoho předností. Jestliže se vám dostalo tohoto světla a byli jste upozorněni na nebezpečí, které na vás číhá, pak jste za všechno zodpovědni. Způsob, ja□c naložíte se světlem, které vám íBh dal, uri`uje vám míru štěstí nebo utrpení. Svůj osud máte ve svých vlastních rukou.

Mysl □ povahu druhých můžete ovlivňovat !□c dobru nebo ke zlému a tento vliv, který šíříte, zaznamenává se v nebeských knihách. Anděl stojí u vás a zaznamenává vaše slova a skutky. Když ráno vstáváte, pociťujete svou bezmocnost a potřebu Boží síly? Předkládáte pokorn□a z celého srdce své prosby o potřebu Boží síly? Jestliže ano, andělé zaznamenávají vaše prosby. Jestliže tyto modlitby nevyšly z pokryteckých úst, pak v případě nebezpečí, že byste nevědomky učinili zlé, váš strážný anděl vás povzbudí k lepšímu rozhodnutí a vnukne vám slova a ovlivní vaše skutky.

- 213

Jestliže nepociťujete žádné nebezpečí a neprosíte-li o pomoc a sílu proti pokušením, jistě zbloudite. Vaše zanedbaná povinnost bude zaznamenána v Boží knize v nebesích a v den soudný budete na váze nalezeni lehcí. Někteří z vás byli vychováni nábožensky, jiné zase rodiče vychovávali nerozumně, rozmazlovali je, až se z nich stali lidé pro praktický život neschopní. Mluvím o těch, které znám. Jejich povahy jsou rozmazlováním, lichotkami a lenivostí tak narušené, že nejsou užiteční pro tento život. Když někdo žije takto neužitečně v tomto životě, což možno od nich očekávat tam, kde všechno je svaté a čisté a kde všichni jsou vyrovnaných povah? Modlila jsem se za tyto osoby, i osobně jsem se na ně obrátila. Mohla jsem pozorovat, jak svým vlivem přivádí jiné k marnivosti, k záhubě a k zanedbávání věčných zájmů. Jedinou jejich možností je hdít nad svými cestami, nokořit svE: Gayxné, marnivé srdce před E3ohem, vyznat své hříchy a obr5tit se.

Marnivost v ohlél<ání, jakož i obliba v zábavách, □je velkým pokušenim pro mládež. Bůh má vůči nám svaté požadavky. *Zádá* od nás celé srdcey celou duši se všemi ¸jejími zálibami. Na to nejeden od-

poví: "Vždyt neříkám, že jsem křestan!" A co když jím nejsi? Zda Bůh od tebe nepožaduje totéž, co od těch, kteří vyznávají, že jsou jeho dítkami? Myslíš snad, že svou hříšnou nedbalost a odpor Pán přehlédne, protože ve svém sebevědomí pohrdáš svatými věcmi? Každý den nevšímavého obcházení Božích požadavků, každá příležitost nabídnuté milosti, kterou jsi pohrdl, připočítává s□ti na účet a rozmnoží seznam hříchů proti tobě v den, kdy se budou přešetřovat účty každého. Obracím se na vás, moji mladí přátelé, ať již věříte, nebo ne. Bůh požaduje od vás lásku, radostnou poslušnost a odevzdanost □emu. Máte krátký čas zkoušky a můžete využít této příležitosti, abysté□se cele odevzdali Bohu.

Poslušnost a podřizenost Božím požadavkům jsou podmínky, které zaznamenal Duchem Božím vedený apoštol, a které když plnime, stáváme se dítkami Božími, členy královské rodiny. Každé dítě, každého mladého člověka, □každého muže i ženu vysvobodil Ježí:□ svou krví z propasti zkázy, do níž nás satan vehnal. Nepřijmou-li hříšníci spasení, které je jim ochotně a zdarma nabízeno, nemají tím snad již žádné povinnosti? Jejich rozhodnutí setrvat v hřichu a odvážném přestupování nijak nezmenší jejich vinu. Ježíš za ně zaplatil a oni patří Jemu. Jsou jeho vlastnictvim a nebudou-li poslduchat toho, který dal za ně svůj život a svůj čas, sílu a schopnosti všnují službé satanové, dostanou svou odplatu - smrt. Věřná sláva a věřný život je odplata, kterou náš Spasitel nabizí těm, kteří Jej poslduchají. Pro své svaté jméno dal jim moc zdokonalit si křesťanskou povahu a vítězit z vlastniho rozhodnutí, jako On pro né zvítězil. Za příklad jim dal svůj život a ukázal jim, jak mohou sami zvítězit. "Odplata za hřích je smrt, ale milost Boží, život věčný, v Kristu Ježíši Pánu našem." Ř 6,23.

Boží požadavky platí stejnř□ pro všechny. Všíchni ti, !<teří touto slavnou nabídkou spasení pohrdají a volí radE:□ji sloužit sobe□ a setrvat v nepřátelství vůči Bohu a obětujícímu se Ježíši, dostanou svou odplatu. Rozsévají tělu a sklidí porušení.

Ti, kteří křtem oblékli Krista a tak ukázali, že se oddělili od světa a smlouvou se zavázali chodit v novotě života, neměli by chovat ve svém srdci modly. Ti, kteří okusilí radost z odpuštění hřichů a okusili Spasitelovu lásku a pak setrvávají v jednotě s Kristovými nepřáteli, zavrhujíce dokonalou sprave□!lnost, '□cterou jirn Kristus nabízí a volí si cesty, !tteré On odsoud.il, ti budou ořísněji souzeni, než

pohané, kteří nikdy neměli světlo a poznání Boha ani Jeho zákona. Ti, kteří odmítají kráčet ve světle, které jim Bůh dal, volí si raději zábavy, marnost a světské bláznoství, odmítají přizpůsobit svůj život spravedlivým a svatým požadavkům Božího zákona, jsou vinni z nejtěžších hřichů před Bohem. Jejich vina jakož i odplata bude úměrná světlu a přednostem, kterýchž se jim dostalo.

Vidíme, jak svět jde za svými radostmi. Velká většina lidí, obzvlášťě žen, věnuje největší pozornost ozdobě zevnějšku. Láska k módě a zábavám maří štěstí tisíců a někteří z těch, co vyznávají, že milují a zachovávají Boží přikázání, napodobují tuto třídu lidí jak jen mohou. Při tom si však ponechávají křesťanské jméno. Někteří z mladých lidí tak dychtí po zevnějším lesku, že jsou ochotni se i vzdát svého křesťanského jména, jen když mohou ,ukojit svou tužbu po marnivém odívání a radovánkách. Sebezapření v modě je částí našich křesťanských povinností. S naším vyznáním víry shoduje se slušnost oblékání bez zevnější okázalosti, jakýchkoliv drahokamů a ozdob. Patříme mezi ty, kteří rozeznávají nerozumnost nevěřicích, hovících si v módě a zábavách? Je-li tomu tak, měli bychom se společně vyhýbat všemu, co povoluje tomuto duchu, který ovládá mysl i srdce těch, kteří žijí jen pro tento svět a kteří nemyslí a nestarají se o onen budoucí.

Křesťanská mládeži, u některých z vás jsem pozorovala lásku I< odívání a okázalosti, což mne velmi bolelo. U některých, kteří byli dobře poučeni, kteří měli náboženskou výchovu od svého dětství a kteří křtem oblékli Krista tím měli vyznati, že zemřeli světu, pozorovala jsem marnivost v oblékání a jakousi lehkovážnost života. To vše zarmucuje drahého Spasitele a je urážkou Božímu dílu. S bolestí jsem pozorovala váš náboženský úpadek, náklonnost k zdobení a krášlení vašeho zevnějšku. Někteří na neštěstí dostali zlaté řetízky a jehlice, případně oboje. Nošením toho ukázali svůj převrácený vkus, protože chtěli na tyto ozdoby obrátit pozornost. Tyto povahy můžeme přirovnat k vychloubavému pávu, který na obdiv ukazuje svá krásná pera. Na sebe obracet pozornost, to je to jediné, co tento pták dokáže, poněvadž jeho zevnějšek a hlas spíše odpuzuje, nežli vábí.

Mladí lidé se mohou snažit vyniknout v hledání ozdob pokorného a tichého ducha, drahokamů to nekonečné ceny, které možno získat z Boží milosti. Tyto ozdoby přivábí mnohé z tohoto světa, ohodnotí je i andělé, nadevšecko je ocení náš nebeský Otec. Těm, kteří tyto ozdoby nosí, dá moc stát se obyvateli nebeských příbytků.

Mladí lidé mají schopnosti, které náležitým pěstováním by je připravily zastat téměř každé důvěryhodné postavení. Kdyby si určili za svůj výchovný cíl cvičit a rozvinout Bohem jim dané schopnosti, aby mohli být k požehnání a k užitku jiným, jejich mysl by nebyla zůstala na tak nízké úrovni. Pro□ evili by myšlenkovou hloubku, neochvějnou zásadnost a šířili by křestanský vliv a úctu. Mohli by po-

žehnaně působit na jiné a tim je přivést k uznání síly rozumného křesťanského života. Ti, kteří se více starají o zdobení svého zevnějšku, než o výchovu mysli a co nejužitečnější uplatnění svých schopností k Boží slávě, neuvědomují si svoji zodpovědnost před Bohem. Budou nakloněni ve všem svém jednání a podnikání k povrchnosti pozbudou své užitečnosti a oslabí svou mysl.

Ve svém srdci pociťuji velikou bolest, když myslím na otce a matky těchto mladých lidí a když přemýšlím o dětech. Při výchově

- 215

těchto dětí bylo mnoho nedostatků, za které Rodiče, kteří rozmazlovali své děti, místo vedli, mohou vidět povahy, které vypěstovali. se vyvi.nul charakter.

Věrný Abraham

se někdo musí zodpoví aby je rozvážně a zás

Jaká byla výchova, tak□□y

Přemyšlím nad příkladem věrného Abrahama, jak z poslušnosti k Božímu příkazu, který obdržel v nočním vidění v Bersabé, putuje s Izákem. Před sebou vidí horu, kterou Bůh určil za obětní místo

, snímá dřevo s ramen svého sluhy a klade ho na Izáka, kterého měl obětovat. Vykročil s pevným, i když smrtelně zápasícím rozhodnutím, vykonat to,□ co od něho žádá Brah. Se zlomeným srdcem a rozechvěnou rukou bere ohen, při čemž se Izák ptá: "Otče, tu je oheň a dřevo, ale kde je oběť?" Avšak Abraham mu to nyní nemůže odpovědět. Otec a syn postavili oltář a pro Abrahama nadchází strašná chvíle oznámit Izákovi to, co celou cestou vířilo v jeho srdci, že totiž Izák sám je obětí. Izák není již chlapcem, je to již urostlý mladík, který může odepřít podvolit se vůli svého otce. On však neobviňuje svého otce z pomatenosti, ani se nesnaží změnit jeho úmysl. Podrobuje se, důvěřuje lásce svého otce, je jistý, že by nepřinesl tuto hroznou oběť, svého jediného syna, kdyby to od něho nežádal sám Bůh. Na Boží rozkaz třesoucí se laskavé ruce soucitného otce svazují Izáka. Syn se podrobuje být obětí, protože věří v správnost svého otce. Když je však vše hotové, když otcova víra a synova poslušnost prošly zkouškou, anděl Boží zadržel ruku Abrahamovu, která byla připravena zabít syna. I řekl jemu: "Nevztahuj ruky své na dítě, aniž mu co čiň, neboť jsem již poznal, že se Boha bojíš, když jsi neodpustil synu svému, jedinému svému pro mne." Gn 22,12.

Tento Abrahamův čin víry je zaznamenán k našemu užitku. Učí nás velké úloze důvěry v Boží požadavky, nechť jsou jakkoli těžké a bolestné. Děti učí dokonalé podřízenosti svým rodičům a Bohu. Abrahamova poslušnost nás poučuje, že nic nám nemá být tak vzácné, abychom to nemohli dát Bohu.

Izák byl předobrazem Syna Božího, který byl obětován za hříchy světa. Bůh chtěl Abrahamovi názorným způsobem ukázat evangelium spásy, jako radostnou zvěst o spasení člověka. Aby to mohl učinit, pak tuto pravdu mu učinil živou skutečností. Aby vyzkoušel jeho víru, žádal od něho, aby zabil svého milovaného syna Izáka. Hlubokým zármutkem a nezměrným zápasem této strašné zkoušky musel Abraham projít proto, aby mu Bůh mohl pronikavěji vrýt do paměti svůj plán vykoupení padlého člověka. Vlastní zkušeností měl pochopit, jak nevýslovné je sebezapření věčného Boha, když dá svého vlastního Syna na smrt, aby zachránil člověka od úplné zkázy. Žádná jiná duševní muka Abrahamova nemohla by se srovnat s tím co vytrpěl, když se rozhodl poslechnout Boží příkaz obětovat svého syna.

Bůh vydal svého Syna pokoře, sebezapření, chudobě, únavě, obvinění a strašné smrti na kříži. Žádný anděl se však nenašel, který by mu byl donesl toto radostné poselství: "Dost! Nemusíš zemřít, můj milý synu!" Zástupy andělů zarmouceny, ale s nadějí očekávaly, že jako v případě Izáka, Bůh nakonec zabrání potupné smrti svého Syna. Pokoření v soudní síni pokračovalo, posmívali se Ježíši, tupili ho a poplivali. Snášel posměch, urážky a nadávky od těch, kteří ho nenáviděli, dokud na kříži nesklonil svou hlavu a nezemřel.

Mohl nám dát Bůh nějaký větší důkaz své lásky, než že dovolil, aby jeho Syn prošel tímto utrpením? Když Boží dar člověka byl dar dobrovolný, jeho láska nekonečná, pak má být i naše důvěra, poslušnost, celé naše srdce se všemi tužbami podobně odevzdané. Bůh žádá všechno, co člověk jen může dát. Podřízenost z naší strany musí být úměrná Božímu daru, musí být úplná a v ničem nedostatečná. Všichni dlužíme Bohu. On má k nám své požadavky, které nesplníme, jestliže nedáme sebe jako úplnou a dobrovolnou obět. Požaduje od nás hotovou a ochotnou poslušnost, nic méně nepřijme. Nyní máme příležitost získat Boží lásku a přízeň. Tento rok může být posledním rokem v životě pro některé, kteří toto čtou. Mezi mladými čtenáři této výzvy jsou někteří, kteří by si raději vyvolili radovánky světa, než pokoj, který dává Kristus opravdu hledajícímu a radostnému čtenáři.

Bůh váží náš charakter, náš život a pohnutky na vahách svatyně. Bude to strašné, když náš Vykupitel, který zemřel na kříži, aby si naše srdce připoutal k sobě, nad někým vyřkne, že mu chybí láska a poslušnost. Bůh nám dal velké a vzácné dary. Dal nám světlo a známost své vůle, takže nemusíme blou-

dit nebo chodit ve tmě. Být zvážen na váze a nalezen lehkým v den posledního soudu a odplaty, bude strašným koncem, který už nemůžeme nikdy napravit. Naši mladí přátelé, budou se marně hledat vaše jména v Boží knize?

Bůh vám určil práci, kterou máte pro něho vykonat, která z vás učiní □jeho spolupracovníky. Všude kolem vás jsou duše, které třeba zachranovat. Jsou ti, které můžete povzbudit a být jim požehnáním. Můžete obrátit duše od hříchu k spravedlnosti. Když si uvědomíte svou zodpovědnost před Bohem, pocítíte potřebu opravdově se modlit a věrně bdít proti satanovým pokušením. Jste-li skutečnými křesťany, budete cítit více lítosti nad mravní zkaženostf ve světě, než lehkovážně dbát o to, jak se co nejokázaleji oblékat. Budete mezí těmi, kteří vzdychají a sténají nad ohavnostmi, které se páší na zemi. Odoláte pokušením satanské marnivosti, ozdobování a okrašlování zevnějšku. Srdce i rozum, které v ničemných věcech nacházejí zálibu a přitom zanedbávají své velké povinnosti, zakrňují a slábnou.

Jestliže mládež v našich dnech chce, může spolupracovat s Kristem. V této spolupráci zesílí jejich víra a utvrdí se jejich známost Boží vůle. Každé opravdové předsevzetí a každý správný čin bude zaznamenán v knize života. Přeji si, abych mohla probudit mládež, aby uviděla a pocítila hříšnost takového života, žitého jen pro vlastní uspokojení. Kdyby mladí lidé chtěli odpoutat své myšlenky od pozemských věcí tohoto světa a vzít si za úkol oslavit Boha, dostali by jeho pokoj, který převyšuje všeliký lidský rozum.

Kristovo pokoření

Nešel náš nebeský Vzor kvůli naší spásy tvrdou, sebezapíravou, sebeobětavou a pokornou cestou? Narážel na těžkosti, okusil zklamání, trpěl pohanění a bolest ve své práci, aby nás zachránil. Odmítneme jít cestou Krále slávy? Budeme si naříkat na těžkosti a zkoušky v úsilí o vítězství, pomyslíme-li na utrpení svého Vykupitele na poušti pokušení, v Getsemanské zahradě a na Golgatě? To všechno vytrpěl, aby nám ukázal cestu a přinesl nám Božskou pomoc, abychom

nezahynuli. Chce-li mládež získat věčný život, pak si nesmí myslet, že může sledovat své sklony. Za tuto hodnotu musí platit vším. Může získat Ježíše, nebo svět. Kolik drahých mladých lidí snese nedostatek, únavu, námahu a úzkost, aby sloužili sobě a získali cíl v tomto životě! Nenaříkají nad těžkostmi a nesnázemi, které must překonávat k dosaženi cíle? Proč by tedy měli uhýbat v boji, v sebezapření a obětech pro věčný život?

Kristus přišel z□ příbytku slávy na tento hřichem zatížený svět a ponížil se na úroveň člověka. Ztotožnil se s na,ší mdlobou a pokoušen byl ve všem, jako my. Kristus dal příklad spravedlivého charakteru zde na zemi ne k viali sobě, neboť jeho charakter byl čistý a bez poskvrny, ale pro padlého člověka. Svůj charakter nabízí člověku. Hříšnik skrze pokání ze svých hříchů, viry v Krista a poslušnosti dokonalého zákona Božiho má připočtenu spravedlnost Kristovu, ta se stává jeho spravedlností a jeho jméno je zaznamenáno v Beránkově knize života. Stává se dítětem Božim, členem královské rodiny.

Ježiš zaplatil ne!tonečnou cenu, aby vykoupil svět. Lidstvo bylo svěřeno do jeho rukou, stalo se jeho vlastnictvím. Obětoval svou slávu své bohatství a svůj slavný domov v královských přibytcich a stal se synem Joseía a Marie. Joseí byl jednim z nejpokornějších dělníků. Ježiš také pracoval, živil se poctivou prací. Když po křtu započala jeho spasitelná služba, vytrpěl téměř šestitýdenní půst. Nevýslovná muka mu nepůsobilo jen utrpení tělesného hladu, ale vina hřichů světa, která na něho tísnivě doléhala. Ten, který nepoznal hřich, byl učiněn hříchem pro nás. S tímto stra□ným břemenem viny, pro naše hříchy podstoupil těžký boj proti hladu, světské slávě a okázalosti, která vede k domýšlivosti. Kristus vytrpěl toto trojí hlavní pokušení a zvítězil za člověka, ziskal mu spravedlivý charakter. Věděl, že člověk sám to nedosáhne. Věděl, že v těchto třech bodech satan nejvíce ohrožuje lidstvo. Nepřítel přemohl Adama a chtěl dosáhnout konečné zkázy člověka. Kristus přiěel misto člověka zvítězit nad satanem, nebot viděl, že člověk sám nezvítězí. Kristus připravil cestu pro vykoupení člověka svým vlastnim životem utrpení, sebezapření a sebeobětováni, svým pokořenim a konečnou smrtí. Přinesl člověku pomoc, aby i člověk zvítězil, jak pro něho zvítězil Kristus.

"Zdaliž nevíte, že tělo vaše jest chrám Ducha svatého, kterýž jest ve vás? Kteréhož máte od Boha, a nejste sami svoji. Nebo koupeni jste za mzdu. Oslavujtež tedy Doha tělem svým i duchem svým, kteréžto věci Doží jsou. "Zdaliž nevite, že chrám Boží jste, a Duch Boži ve vás přebývá? Jestliže kdo chrám Boží kazí, tohoť zkazi Bůh, nebo chrám Boži svatý jest, jenž jste vy." 1K 6,19.20, 3,16.17. "Netáhněte jha s nevěřícimi. Nebo jaký jest spolek spravedlnosti s nepravosti? A jaké obcování světla s temnostmi? A jaké srovnání Krista s Beliálem? Anebo jaký dil věřicímu s nevěřícim? A jaké spolčení chrámu Božiho s modlami? Nebo vy jste chrám Boha živého, jakž pověděl Bůh. Přebývati budu v nich a procházeti se, a budu jejich Bohem, a oni budou mým lidem. Protož vyjdětež z prostředku jejich a oddělte se, pravi Pán, a nečistého se nedotýkejte, a já přijmu vás. A budu vám za Otce, a vy mi budete za syny a za dcery, praví Pán všemohouci." 2 K 6,14-18.

Jak milostivě a laskavě zachází náš nebeský Otec se svými dttkami! Chrání je před tisícerým nebezpečenstvim, které ony samy nevidí a chrání je, aby je nezničilo satanské zlo. Protože náš omezený zrak nepostihne ochranňou péči Boží, kterou nám poskytuje v andělské službě,

- 218

nesnažíme se přemýšlet a docenit ten vždy vřelý zájem našeho Krále a Stvořítele o člověka, jenž je dílo jeho rukou. t□ejsme vděčni za množství milosti, kterou nás denně zahrnuje.

Mládež neví o mnohých nebezpečenstvích, kterým je denně vystavena. idikdy je všechny plně nepochopí. Bude-li však bdít a modlit se, Bůh jí zachová citlivé svědomí a jasnou vnímavost, aby mohla rozpoznat nepřátelské skutky satanovy a mohla obstát před jeho útoky. Mnozí z mladých dali se však tak dlouho vést svými zálibami, že povinnost je pro ně prázdným slovem. Neuvědomují si vysoké a svaté povinnosti, které mohou plnit pro dobro ostatních a k slávě Boží. Prostě je úplně zanedbávají.

Kéž by se mládež probudila, aby pronikavěji pocítila svoji potřebu síly od Boha, aby mohla odolávat pokušením satana, dosáhla vzácného vítězství a získala zkušenost v křesťanském boji. Jak málo mladých lidí přemýšlí o napomenutí apoštola Petra: "Střízliví buďte, bděte, neboť protivník váš, ďábel, jako lev řvoucí obchází, hledaje, koho by sežral. Jemužto odpírejte, silní jsouce u víře, vědouce, že tatáž utrpení bratrstvo vaše, kteréž na světě jest, obkličují!" 1 Pt 5,8.9. Jan ve vidění pozoroval satanovu moc nad lidmi a zavolal: "Protož veselte se nebesa, a kteříž□přebýváte v nich! Běda těm, kdož přebývají na zemi a na moři, neboť dábel sestoupil k vám, maje hněv veliký, věda, že krátký čas má." Zj 12,12.

Jediným bezpečím pro mladé je ustavičná bdělost a pokorná modlitba. Nechť si nenamlouvají, že mohou být i bez toho křesťany. Satan svá pokušení a svody skrývá pod rouškou světla, podobně jako když se blížil ke Kristu na poušti. Tehdy se podobal jednomu z nebeských andělů. Protivník našich duší přichází k nám jako nebeský host a apoštol nám doporučuje střídmost a bdělost jako jedinou ochranu. Mládež, která žije nedbale a lehkovážně a která zanedbává křesťanské povinnosti, podléhá útokům pokušení nepřítele, místo aby je přemáhala tak, jako Kristus je Ařemáhal.

Pro duši, cele posvěcenou, služba Kristova není žádným otroctvím. Poslušnost našemu Spasiteli nám nic neubírá ze štěstí a pravé radosti v tomto životě, ale očistně působí na naši povahu. Denní studium těch převzácných slov v Písmě posilňuje mysl a pomáhá poznávat velké a slavné skutky v přírodě. Studováním Písma můžeme správně pochopit jak máme žít, abychom se těšili z co největšího štěstí. Z Písma čerpáme důkazy, kterými můžeme čelit pochybnostem nevěřících a přesvědčit je jasným světlem pravdy. Ti, kteří studují Písmo, vždy mohou být vyzbrojeni proti satanským pokušením. Mohou být hotovi pro každý dobrý skutek a připraveni vydat každému počet, kdo se jich na důvod jejich naděje bude ptát.

Lidé se často domnívají, že náboženstyí ponižuje a že hříšníky zneucťuje, mají-li přijmout biblickou úroveň za své životní pravidlo. Domnívají se, že jeho požadavky jsou tvrdé a že jejich přijetím musí zanechat všechny své záliby, radosti, krásu a místo toho přijat pokoření a ponížení. Satan žádným větším podvodem nemůže působit na lidskou mysl, než je tento. Čisté náboženství Ježíšovo vyžaduje od svých následovníků prostotu přirozené krásy, zjemnění přirozené povahy a vznešenou, nikoli povrchní a zdánlivou čistotu.

Zatímco v čistém náboženství vidí lidé jen jeho požadavky,

- 219

u mladých se zcela jinak hodnotí lalešný lesk a okázalost světa; biblické požadavky jsou pokládény za ponížujicí, sebe zapírající zkoušky, které zbavují život "všech jeho radosti. Náboženství Pisma mělo v□dy zušlech□ujíci a zjemAujíci vliv. Kdyby Kristovi vyznavači žili podle zásad čistého Kristova náboženství, přijali by je i lidé méně ušlechtílejší. Náboženstvi Písma nemá v sobě nic, co by mohlo nějak urážet i ty nejjemnějši lidské city. Ve všech svých nároctch a požadavcích je tak čisté, jako Boži charakter a tak vznešené, jako jeho trGn.

Vvkupitel světa nás vyrval před pýchou života, ne však před jeho p□irozeným pGvabem a krésou. Poukázal na zá□iva□ krásu polních květů a na lilie v jejich neposkvrnéné čistotě, □ekl: "Patřte na kvití, kterak rostou, nedělaji, ani předou. Pravím pak v□n, že ani □aalanoun ve vší slávě své nebyl odin, jako jedno z těchto". l 12,27. Zde vidíme, že přes všechno lidské úsilí a okázalou výzdobu, je toto úsilt marné a nesnese srování s prostou přiro enou krásou po ních květů. Tyto prosté květiny předči nácheru a lesk □alomouna. "Ani □alomoun ve vši slávě své nebyl odin, jako jedno z těchto".

Každý KristGv následovnik mg zde dGle□ité nsučent. Vykupitsl světa mluví k mládeži. Chcete dbát na jeho nebeské naučení? áeté vás plemýšlet o tom co zušlech□uje, povznáší, zjemňuje a ociš,uje, co nikdy neponižuje a neobmezuje rozumové schop□sti. Jeho hlas mluvi k vám: "Vy jste světlo světa. Nemůžeť město na hoře ležící skryto býti". "Tak svěť světlo vaše před lidmi, ať vidí skutky vaše dob-

ré, a slaví Otce vašeho, kterýž jest v nebesich". Mt 5,14.16. Je-li Bo□í světlo ve vás, bude svítit ostatním lid□n. Nemůže být skryto.

Milá mládeži, máte sklon řtdit se módou a □sit na parádu tret ky, zlato a bi□uterii. Pro druhé to nebude doporučením vašeho náboženství a pravdy, kterou vyznáváte. Rozumní lidé budou ve vašich pokusech 0 ozdobování se vidět dGkaz slabé mysli a pyšeného srdce. Jednoduchý, prostý a nenápadný oděv bude dobrým doporučenim našich mladých sester. Prostým zevnějškem a dobrým chováním bude vaše světlo svttit jako - jako nikdy jindy. M□žete tak vždy všem dokázat, že časné věci ceníte správně - v po□ru k věcem věčným.

Nyní máte skvělou přiležitost lormovat Listou a svatou povahu pro nebesa. NemGžete si dovolit promarnit tyto převzácné chvíle na zbytečné ozdoby a přepychovou úpravu zevnějšku na úkor vnitřni ozdoby. "Kteréžto ozdoba budiž ne ta zevnitřní, ve spletání vlasů, a provijení zlatem, aneb v odívání pláš□ů, ale ten skrytý sr□e člověk, záležejicí v neporušitelnosti krotkého a pokojného ducha, kterýž před obličejem Božim velmi drahý jest". 1Pt 3,3.á.

BGh, který stvořil všechno milé a krásné, na čemkoli oko spočine, je milovníkem krásy. Ukazuje vám jak si cení pravou krásu. Ozdoba pokorného a tichého ducha má podle něho v e l i k o u c e n u . Nebudeme vážné usilovat abychom získali, co Bůh pokládá ta vzácnější než drahý oděv, perly nebo zlato? Ynitřni ozdoba, krása, tichost a duch soula□ s nebeskými anděly nezmenšuje pravou důstojnost charakteru a nesnižuje naši oblibu ve svétě.

Náboženství čisté a neposkvrněné zušlechťuje věřicího. U pravého křesťana vždy najdete příznačnou ra□st, svatou, šťastnou dGvěru v Boha, podřizenost jeho prozřetelnému vedení, které osvěžuje duši. Boží lásks se u pravého kres□ana snoubí s prostotou. Předmětem obdivu

- 220

je přirozená krása. Při pohledu na nádheru okolní přírody náší k Tvtrrci všeho krásného. Všechna Boží díla mluví zvelebují jeho moc a vyvyšují jeho moudrost. Všechno

o vzácné důkazy sobě kouzlo, které zajímá dítko Boží, tříbí jeho vkus pr

Bo□í lásky, převyšující všechnu lidskou dovednost.

se mysl povzk naši mysli, stvořené má v

Prorok vyvyšujs BOha plamennými slovy při pohledu na jeho stvoření: "Když spatřuji nebesa tvá, dílo prst8 tvých, měsic a hvězdy, kteréž jsi upevnil, říkgm: Co jest člověk, že jsi nan pamětliv, a syn člověka, že jej navštěvuješ"? "Hospodine, Pane náš, jak d:5stojné jest jméno tvé na vší zemi!" "Oslavovati tě bu□, Hospodine, celým srdcem svým, vypravovati budu všecky divné skutky tvé". Ž 8,4.5.2:9,2.

Právě nedokonalost náboženstvi zasti□uje cestu mnohých vyznavačů. t□ozí kres□ané se věřtcími mohou jen zdát, ale nezasluhují si toho jména. Nemají kres□ansky charakter. Oostává-lí se jejich kres□anství do zkoušky, je jeho falešnost přiliš zře □má. Pravé néboženství se pomává podle každodenniho chováni. Život kres ana se vyznačuje opravdovou, nesobeckou ochotou k dobročinnosti a oslavě Boha. Jeho cesta není temná a zamračeriá. Inspirovaný pisatel řekl: "Ale stezka spravedlivých jako světlo jasné, kteréž rozmáhá se, a svítí až do pravého dne. Cesta pak bezbožných jako mrákota; nevědí, na čem ss ustrčiti mohou". Př 4,1B.19.

Má snad mládež žit marnivě a nerozvážně, výstředně a lehkovážně a otupovat své roz□nové sctmpnosti honbou za okázslostí a marněntm času ve smyslných zébavách? Ačkoli jsou všichni nep□ipraveni, Bůh jim může říci: "Dnes v noci □conči tvé bláznovstvi". M□Ože dopustit smrtelnou nemoc na ty, kteří nenesli ovoce k jeho slá□ě. Tvéří v tvář věčnosti si mohou začít uvědomovat hodnotu promarněného času a života. Pak mohou mit alespo□ trochu patřičnou představu o ceně duše. Poznávají, že svým životem neoslavovali Boha a jiným neukázali stezku k nebi. Žili jen k vlastní slávě. Když je pak mučí bolest a úzkost duše, nemají jasnou představu o věčných hodnotách. Při zkoumání svého minulého života může každý vyčítav□ zvolat: "Nic jsem neudělal pro Ježíše, který pro mně udělal vše. Můj život byl strašným poblouzením".

Orahá mláde□i, když se modlíte, abyste nebyli uvedeni do pokušení, pamatujte, že vaše práce modlitbou nekončí. Sami musíte odpovědět na svoji modlitbu odoláváním pokušení nakolik je to jen možné a to, co sami □ůžete vykonat, dejte Ježíši,aby vykonal za vás. Nemohu vás dostatečně varovat, abyste bděli nad svými slovy, nad svým jednáním, abyste nepřivolávali nepřttele, aby vás pokoušel. Mnozi z naší mládeže svou nedbalou nevšímavostí k napomenutím a káráním, kterého se jim dostává, ze široka otvírají dveře satanu. Se Slovem Božim, jako se svým pr5vodcem s Ježíšem, naším nebeským učitelem, nemusíte zůstat v nevědomosti toho, co Bůh od nás žádá a nemusí nás přemoci satanovy svody a pokušení. Nebude to nepříjemná úloha poslušně plnit Boží v:5li, když se sami cele dáme vést D□rchem svatým.

Nyni je čas práoe. Jsme dítkami Božimi pokud žijeme na tomto svété. On nés povolává k práci. wikdy nemúžeme říci, že nemáme co dělat, pokud zůstává něco neuděláno. Ráda bych, aby všichni mladí lidé poznali, jak jsem to směla poznat, dílo, které by mšli konat, a aby pochopili, že za svou nBdbalost se budou zdpovídat Bohu. Největší práci, která byla vůbec na světě udělána, vykonal muž bolesti. Světsky smýšlející člov□Wt nemůže vykonat nic dobrého.

- 221

□alostné je c□chovní slabost mnohých mladých mužů a žen dnešni doby, nebo□ by mohli být mocným nástrojem dobra, kdyby se posvétili Bohu. Velice mne trápí nedostatek stálosti u mladých. Mělo by nás to všechny trápit. Zdá se, že je veliký nedostatek odvahy konat dobro, nedostatek upřímného úsilí poslechnout výzvu povinnosti a neřídit se vlastními zálibami. Zdá se, že někteíí lidé maji jen málo síly, aby odolali pokušení. Důvod, proč jsou tak zakrnělí v duchovních věcech spočivá v tom, že se nesnaži duchovně růst. Pořád stojt, zatímco by měli jít vpřed. Každý krok v životě víry a povi mosti je krokem k nebes8m. Velice si píeji, abych v mnohém ohledu slyšela o reformaci, k jaké se mladí lidé dosud neodv8žili. Každý satanský podnět je svádí k lhostejnosti a ne□alosti vGči věčným zájmům. Radim mládeži, aby vynaložila zvláštní úsili, aby si mladi lidé vzájemně pomáhali žít životem, který věrně odpovídá slib□3m a aby Bohu slavnostně slíbili, že nebudou otročit mpdě a hnát se za okázalostí.

Ráda bych připomněla mladým lidem, kteří se nepatřičně ozdobují a nosi péra ns svých kloboucích, že pro jejich hřichy náš Spasitel nesl potupnou trnovou korunu. Věnujete-li převzácný čas svým ozd□ám, pak pamatujte, že Krél slávy nosil jednod□rchý bezešvý plášť. Vy, kteří všemožně usilujete o ozdobováni, nezapaner□te, že Ježíš byl často znaven stálou námehou, sebezspíráním a sebeobětovánim, aby byl k požehnání trpicím s nuzným. Celé noci prožil v osamělé modlitbě v horské samotě, ne pro vlastní slabost a potřebu, ale proto, že viděl a poznal slabost vaší přirozenosti, že neodoláte pokušením nepřítele tam, kde právě nyní prohráváte. Věděl, že budete lhostejně hledět na svá nebezpečt a nebudete poci□ovat potřebu modlitby. Pro vás vyléval silným křikem a v slzách své modlitby Otci. Bylo to proto, aby nás zachránil právě od pýchy a lásky k marnosti a radovánkám, kterým nyní hovíme, a které vylučují lásku k Ježíši; proto také Spasitel prolil své slzy a jeho tvář vyjadřovala zármutek a úzkost, převyšujíci všechno lidské utrpení.

Mladí přátelé, nechcete se probudit a setřést se sebe strašnou lhoste□ost, která vás přizpůsobuje k světu? Budete naslduchat varovnému hlasu, který vám připomtná, že těm, kteři v této hodině nebezpeči propadaji lhostejnosti, odplatou za nynější pohodu je záhuba? Boží trpělivost nebude neustále čekat na vás ubohé, zahrávajíci si duše. Ten, který má naše osudy ve svých rukou, nebude vždy posmtvén. Ježiš nám řiká, že existuje větši hřích než ten, který přivodil zkázu Sodomy a Gomory. Je to hřích těch,□ kteří měli veliké světlo pravdy v těchto dnech a kteří nejsou ochotni k pokání. Je to hřích zavrhnuti světla nejvznešenějšího poselství milosti světu. Je to hřích těch, kteří vidí Ježíše na poušti pokušení skloněného v smrtelném zápasu pro hříchy světa a přece nejsou pohnuti k hlubokému pokání. Postil se téměř šest týdnů, aby zvítězil nad chuti za lidi, kteří touží po okázalosti a světské slávě. Ukázal jim, jak sami mohou zvítězit. Jejich přirozenost však odmítá vytrvalý boj, který s sebou přináší výsměch a potupu. Zapírání sama sebe a stálé úsilí o blaho jiných jistě není příjemné. Není snadné zvítězit, j□o Kristus zvítězil. Proto se odvracejí od Vzoru a odmítají napodobovat příklad, který jim z nebes přišel dát Spasitel.

V den soudu bude snesitelnější Sodomě a Gomoře, než lidem, kterým se dostalo velikého světla, jež ozařuje naši dobu, kteří však nešli za tímto světlem a své srdce neodevzdali cele Bohu.

DESÁTKY A OBĚTI

Kristova církev má na zemi zachraňovat hynoucí hříšníky. Má jim zvěstovat Boži lásku a silou této lásky získávat je pro Krista. Přítomná pravda musí prosvítit i nejtemnější koutky země. Toto dílo m8že začít už doma. Kristovi následovnici neměli by žít sobecky, ale proniknuti Kristovým duchem, měli by spolupracovat s Ním.

Jsou *příčiny* dnešního ochladnutí a nevěry. Milování světa a pečování o život odlučují duši od Boha. Voda života musí být v nás, vytékat z nás a proudit k věčnému životu. Musíme působit tam, kde působí Bůh. Má-li se křesťan těšit ze světla života, musí usilovněji přivádět jiné k poznání pravdy. Jeho život musí se vyznačovat úsilím, obětavostí a dobročinností a pak nebude žádných povzdechů nad nedostatkem radosti.

Andělé ustavičně pracují pro štěstí druhých. V tom je jejich radost. Služba ubohým a všelijak charakterově a společensky poníženým, kterou by sobecká srdce pokládala za činnost ponižující, zaměstnává čisté, svaté anděly v nebeském království. Kristův duch sebeobětavé lásky proniká nebesa a je podstatou nebeské blaženosti.

Ti, kteří nepociťují žádnou radost ve snaze být požehnáním pro jiné, kteří nevidí smysl svého života v službě, dobročinnosti, v oběti, nemohou znát Kristova Ducha, ani ducha nebes. Oni nemají žádný vztah k práci nebeských andělů a nemohou mít účast na blaženosti a vnitřní radosti. Kristus pravil: „*Taková bude radost v nebi nad jedním hříšníkem pokání činícím větší, nežli nad 99 spravedlivými, kteří nepotřebují pokání*“. (L 15,7). Spočívá-li radost andělů v tom, vidět hříšníky činit pokání, zda nemá být radostí hříšníků, zachráněných krví Kristovou, vidět jiné, kteří kajícně přicházejí ke Kristu? Vždyť při tom směli být požehnanými nástroji. Ve spolupráci s Kristem a svatými anděly zažijeme radost, kterou nikde jinde nezakusíme.

Kristův kříž vede všechny věřící k sebezapření, šíření světla jiným a k hmotné podpoře pro šířeni tohoto světla. Jsou-li věřící ve spojení s nebem, budou spolupracovat s anděly.

Ve světě platí zásada, uchvátit z pozemských hodnot tohoto života co se dá. Sobecká láska k zisku usměrňuje život nevěřících. Čistou radost nemožno nalézt v bohatství, ani v ukojení žádostí, ale tam, kde vládne spokojenost a kde sebeobětavá láska je hlavní zásadou. Tisíce lidí tráví svůj život v požitku a jejich srdce jsou naplněna nespokojeností. Jsou oběti sobectví, nespokojeni v marném úsilí požitky ukojit svou mysl. Celý jejich zjev vyjadřuje neštěstí. Kolem nich je poušť, protože na své životní cestě nepřinesli žádné ovoce dobrých skutků.

Tou měrou, jakou Kristova láska naplní srdce a ovládne naše životy, zmenši se žádost, sobectví a touha po pohodlí. Budeme mít radost z konání Kristovy vůle, proto□e se hlásíme jako jeho služebníci. Naše štěstí bude potom přiměřené našim nesobeckým skutk8m, proniknutým Kristovou láskou.

Boži moudrost i v plánu spasení uplatňuje jakýsi zákon akce a reakce, podle něhož dílo dobročinnosti v každém odvětví je provázeno dvojnásobným požehnáním. Kdo dává nuznému, obšťastňuje jiné a sám je v mnohem větší míře požehnaný. Cíle, spasit hříšníky, mohl Bůh dosáhnout i bez člověka. Věděl však, že člověk nebude moci být šťastným, nebude-li mít aktivní účast na velkém díle, ve kterém bude moci pěstovat sebezapření a dobročinnost.

Aby člověk nepřišel o požehnání, plynoucí z dobročinnosti, náš Zachránce vytvořil plán, ve kterém člověka přizval za svého spolupracovníka. Dal množství příležitostí, kde se může uplatnit jeho láska; dal člověku nejlepší možnosti pro pěstování dobročinnosti a udržuje ho ve zvyku dávat nuzným a podporovat Boží dílo. Své nuzné posílá Kristus jako své zástupce. Hynoucí svět vyžaduje od nás hřivny hmotných prostředků pro nuzné. Při tom jim smíme podat pravdu, kterou tak nutně potřebují. Činíme-li s porozuměním dobré skutky, jsme připodobněni k Tomu, který pro nás byl v chudobě. Rozdáváním obšťastňujeme druhé a takto pro sebe shromažďujeme ten pravý poklad.

V církvi je velký nedostatek křesťanské dobročinnosti. Ti, kteří měli největší možnosti podpořit Boží dílo, vykonali jen málo. Bůh ve své milosti přivedl jistou skupinu k poznání pravdy, aby mohla ohodnotit její cenu a porovnat ji s pozemskými statky. Těmto lidem pravil: „Pojďte za mnou!“ Zkouší je pozváním k večeři, kterou připravil. Pozoruje je, jak rozvíjejí své povahy, nebo zda své sobecké zájmy budou si pokládat za víc, než věčné hodnoty. Mnozí z našich drahých bratří podobně ospravedlňují svá rozhodnutí, jako pozvání v následujícím podobenství:

„Člověk jeden učinil večeři velikou a pozval mnohých. I poslal služebníka svého v hodinu večeře, aby řekl pozvaným: „Pojďte, neboť již připraveno je všecko!“ I počali se všichni spolu vymlouvat. První řekl jemu: Ves jsem koupil a musím vyjít a ohledat ji, prosím tebe, vymluv mne. A druhý řekl: Patero spřežení vol8 koupil jsem a jdu, abych je zkusil, prosíce tebe, vymluv mne! A jiný dí: Ženu jsem pojal, a protož nemohu přijít. I navrátil se služebník, zvěstoval tyto věci pánu svému. Tedy rozhněvav se hospodář, řekl služebníku svánu: Vyjdi rychle na rynky a na ulice města a chudé i chromé, i kulhavé uved sem.“ (Luk. 14, 16-21).

Toto podobenství správně zobrazuje stav mnohých vyznavačů přítomné pravdy. Pán je dal pozvat k večeři, kterou velikým nákladem připravil. Světské zájmy jim však byly mnohem důležitější, než nebeský poklad. Byli přizvání k účasti na věčných hodnotách, avšak jejich statky, domy a zájmy zdály se jim mnohem důležitější, než aby poslušně přijali nebeské pozvání. Proto nakonec přemohli každý zájem a svými pozemskými zájmy ospravedlňovali svou neposlušnost vůči nebeskému příkazu: „Pojďte, neboť vše je připraveno!“ Tito bratři jdou slepě, ohlížejí se na své pozemské statky a praví: „Ne pane, nemohu jít za tebou, vymluv mne!“

Právě ta požehnání pozemského života, která Bůh světil těmto lidem na zkoušku, zda dají Bohu, co je Boží použili k výmluvě, proč nemohou poslechnout, splnit výzvu pravdy. Chopili se pozemských statků a říkají: "0 to se musím postarat, nemohu přece zanedbávat věci tohoto života, jde o mé záležitosti." Srdce těchto lidí znecitlivěla a jsou jako ušlapaná cesta. Zavírají dveře svých srdcí před nebeským poslem, který praví: "Pojďte, neboť vše je připraveno." Avšak naplno je otvírají starostem o světské záležitosti. Ježíš nadarmo stojí u dveří a klepe.

Srdce mnohých jsou tak obtížena starostmi o tento život, pro nebeské věci nemají místa. Ježíš zve unavené a obtížené a slíbil jim odpočinek, když přijdou k Němu. Volá je, aby tíživé jařmo sobectví a žádostivosti, které je mamonářsky zotročuje, zaměnili za jeho lahodné jho a lehké břemeno. Praví: „*Jho zajisté jestiť rozkošné a břímě mé lehké.*“ Mt 11,30. Chce, aby odložili těžká břemena světských starostí a zmatků, a vzali jeho jho, jho sebezapření a oběti pro jiné. Toto břímě jisté bude lehké. Kdo odmítá přijmout tuto Kristovu pomoc a nadále nese mučivé jho sobectví, kdo do krajnosti namáhá svoji duši hromaděním peněz pro sobecké uspokojeni, ten ještě neokusil pokoj a odpočinek, který může zažít při nesení Kristova jha, při snášení břemen sebezapření a nezištné dobročinnosti. Toho jha, které Kristus nesl pro něho.

Když láska k světu zmocní se srdce a stane se vládnoucí mocí, pak v něm není místa k oslavení Boha, protože všechny síly jsou zmobilizovány do otrocké služby mamonu a nemohou uvažovat o Bohu a dbát o nebeské věci. Mysl ztrácí předchozí vědomí o Bohu a obraci svůj zájem jen na hromaděni majetku.

Takoví lidé pro sobectví a lásku k světu přehlédli ono velké a důležité dílo těchto posledních dnů. Necvičili se v službě Bohu. Nemají v tom žádné zkušenosti. Majetek pohltil všechen jejich zájem s zatemnil velkolepost plánu spasení. Čím více v nich nabývá převahy světský vliv, tím menší vidí potřebu rozmachu díla Božího. Své prostředky investují do pozemských a ne do věčných věcí. Jejich srdce touží po hromadění majetku. Bůh chtěl mít strážce svého zákona v těchto lidech, aby jiným osvětlovali cestu jako i Pán jim samým milostivě do tmy posvítil. Nijak se nestarali ani netrápili pro to, že nemají čas věnovat se jiným, pohovořit si se svými sousedy, pomodlit se s nimi a za ně, a seznamovat je s pravdou.

Tito lidé jsou odpovědni za dobro, které mohli vykonat. Vymlouvají se však a poukazují na světské starosti, které přeplňují jejich mysl a pohlcuji všechen jejich zájem. Svým osobním úsilím a posvěcením, svým příkladem mohli zachraňovat duše, za které Kristus zemřel. Přestože Bůh poslal lidem světlo, vzácné duše hynou. Toto vzácné světlo však skryli tito lidé pod kbelec, takže neosvěcuje jiné, kteří jak říká Písmo jsou v domě.

Každý člověk je Božím šafářem. Pán dal každému nějakou hřivnu, mnohý ji však pokládá za svou. Kristus praví: „*Kupčete, dokud nepřijdu.*“ (L 19,13). Přichází čas, kdy Kristus požádá to, co komu svěřil i s úroky. Každému ze sluhů svých řekne: „*Vydej počet z vladařství svého.*“ (L 16,2). Kdo hřivnu zakopal do země a nedal ji penězoměncům a kdo peníze rozházel na zbytečnosti a neinvestoval je do jeho díla, toho Pán jistě nepochválí, ale odsoudí. Neužitečný služebník z podobenství donesl pánovi zpět jedinou hřivnu a pravil: „*Pane, věděl jsem, že jsi ty člověk přísný, žna, kde jsi nerozsíval, a sbíraje, kde jsi nerozsypal. I boje se, odešel jsem a skryl hřivnu tvou v zemi. Aj, teď máš, což tvého jest.*“ (Mat. 25,24.25). Pán mu odpověděl: „*Služebníče zlý a lenivý, věděl jsi, že žnu, kdež jsem nerozsíval, a sbírám, kdež jsem nerozsypal. Protož měl jsi ty peníze mé dáti penězoměncům, a já přijdu, byl bych vzal, což jest mého, s požitkem.*“ (Mat. 25, 26.27).

Tento neužitečný služebník dobře věděl o Božích plánech, pevně se však rozhodl mařit Boží úmysl, obvinuje Boha z nespravedlnosti a nepoctivosti, když ze svěřených hřiven požaduje ještě i úroky. Tak podobně reptají mnozí zámožní věřicí. Bojí se jako nevěrný sluha, že prostředky, které jim svěřil Bůh, budou muset věnovat k šíření pravdy. Proto je raději investují do pozemských statků a tak zakopávají ve světě, až nemají skoro nic, čímž by podpořili Boží dílo. Zakopali hřivnu, aby Bůh z ní nežádal přírůstku. Na Pánovu žádost se pak různě ospravedlňují, proč nedali peníze na pokrok díla.

Kdo zpronevěří Boží dar, nepřijde jen o hřivnu, ale ztratí i život věčný. 0 takovém je praveno: „*A toho neužitečného služebníka uvrztež do těch temností zevnitřních. Tam bude pláč a skřípění zubů.*“ Mat. 25,30. Věrný sluha, který investuje své peníze do díla Božího k záchraně hynoucích, užívá prostředků k Boží slávě a Pán mu řekne: „*Vejdi v radost Pána svého*“ Mt 25,21. 0 jakou radost našeho Pána tu jde? Bude to radost vidět spasené v království slávy: „...který místo předložené sobě radosti strpěl kříž, opová□iv se hanby i posadil se na pravici trůnu Božího." (Žid. 12,2).

Všechen Boží lid by měl prakticky poznat dosah tohoto poučení o šafářství. Podobenstvi o hřivnách, správně pochopené, vypudí žádostivost, jíž Bůh nazývá modloslužbou. Praktická dobročinnost dodá duchovniho života tisícům zdánlivých vyznavačů pravdy, kteři nyní žehrají na svou tenmotu. Sobecké a hrabivé rwamonáře změní ve věrné, opravdové Kristovy spolupracovníky v záchranš hříšníků.

Základem plánu spasení je o b š □. Ježíš opustil královské paláce, stal se chudým, abychom my jeho chudobou zbohatli. Všichni, kteřt budou účastniky této spásy, která jim byla vydobyta za tak velkou obě□ Božího Syns, p8jdou za ttmto ddc□alým Vzorem. Kristus je tím úhelným kamenem a my musime budovat na tomto základě. Všichni potřebujeme ducha sebezaptření a sebeobětavosti. Kristův pozemský život nebyl sobecký, vyznačoval se pokorou a obětavosti. Odmitnou snad ti, jež Ježíš zachránil, následovat svého Pána v sebezapřent a v oběti? Kristus pravi: "Já jsem ten vinný kmen a vy jste ratolesti." J 15,5. "Každou ratolest, která nenese ovo□e, Otec odřezává a každou, která přináší

ovoce čistí, aby hojnější ovoce nesla." □ivotodárná míza, proudící ve kmeni, je hlavním zdrojem výživy větví, aby rozkvétaly a přinesly ovoce. Je snad služebník větší než je Pán? Pán se zapírá a přináší oběti pro nás a údy Kristova těla budou vyhledávat požitky světa? Sebezapření je podstatou učednictví.

"Tehdy řekl Ježtš učedníkům: Chce-li kdo za mnou přijíti, zapři sebe sám, vezmi *kříž* svůj na každý den a následuj mne! Mt 16, 24. Já jsem šel prvnt cestou sebezapření. Nic od vás nežádám, moji následovníci, než to, co jsem sám jako Pán činil, abyste i vy činili.

Spasitel světa porazil satana v pokušení na poušti. Zvítězil proto, aby člověkmdcázal, jak i on může zvítězit. V nazaretské synagoze řekl: "Duch Panovníka Hospodina je nade mnou, protože pomazal mne, kázat evangeli□un chudým, poslsl mne uzdravovati zkroušené srdcem, zvěstovati jatým propuštěni a slepým vidění a propustit soužené v svobodu s zvěstovat léto Páně vzácné." L 4,18.19.

V slavném dile, k němuž se Ježiš přiznal, měli na zemi z Jeho pověření pokračovat Jeho následovníci. Kristus jako naše hlava vede toto velké spásné dílo; k následováni nás zavazuje jeho příklad. Dal nám světové poselství. Tuto pravdu je třeba rozšířit mezi všechny

- 226

národy, jazyky i lidi. Satanova moc měla být přemožena, Kristus a jeho učedníci ji přemohli. Proti mocnostem tmy je třeba vytrvale bojovat. K úspěchu této práce bylo třeba i prostíedků. Pán Bůh je nepošle přimo z nebe, ale vkládá je do rukou svých následovniků, aby jich použili a pokračovali v tomto zápase.

Pán dal svému lidu plán, jakým zpúsobem může podporovat toto dílo z vlastních zdrojů. Boži plán v □sátkov□n systému je skvělý ve své jednoduchosti a rovnosti. U víře a s odvahou se ho mohou všichni zúčastnit, poněvadž je božského původu. Jednoduchost se tu snoubi s užitečnosti a nepotřebujeme k t□nu žádné zvlášťni učenosti, abychom to pochopili a podle toho i žili. Každý smi pocítit, že se mt□že aktivně zúčastnit šiření tohoto spásného dila. Každý muž, žena, n□ladik i dtvka se mohou stát Božími □aíáři a nástroji, jde-li o potřeby této pokladnice. Apoštol praví: "Každý z vás u sebe slož, schovaje podle možnosti." 1 K 16,2.

Takovým systémem lze splnit velké dílo. Kdyby jej všichni při jali, stal by se každý věrným a bdělým šafářem, takže k podpoře tohoto rozsáhlého dila, zvěstování posledního varovného poselstvi tomuto světu, by nikdy nechyběly prostředky. Pokladnice bude plná, přijmouli všichni tento zp□sob. Přispivatelé nebudou o nic chudši. Každýn□ darem se jim stane dílo přit□é pravdy bližši. Takto si budou "shromaž□iovat dobrý základ do budoucnosti a dosáhnou skutečného věčného života."

Uvidí-li vytrvalí a stálí pracovníci, jak z jejich podpor a dobročinného úsilí se rozhoj□uje láska k Bohu a k bližním a že se svým osobním úsilím stávají užitečnéjšimi, pocití, jakým požehnánim je spolupracovat s Kristem. Ve všeobecné křes□anské církvi je zvykem almužnicky přispívat na boj proti mravní temnotě, která zaplavuje svět. Boží dílo nem5že pokročit tak, jak by mělo, dokud se nestanou Kristovi následovníci aktivními, horlivými pracovníky.

Každý jednotlivec v církvi by si měl uvědomit, že pravda, kterou vyznává, je skutečností a všichni maji nezištně pracovat. Někteří boháči reptají, když se Boíí dílo vzmáhá a vyžaduje více prostředků. Jedna věc za druhou potřebuje podporu. Takovým lidem chceme říci že věříme v takový rozmach dtla Božiho, že bude ještě větší přtležitosť a ještě častějšt, naléhavější výzvy a požadavky budou kladeny na pokladnu pro podporu díla.

Kdyby každý přijal tento plán soustavného přispívání a tento se plně osvědčil, jedny prostřec□cy by ustavičně nahrazovaly druhé. Příjem by plynul jako mocný proud a stále by ho doplr□ovaly přehojné přítoky štědré obětavosti. Dávání darů patří k náboženství evangelia. Nepohne nás pomyšleni na nezměrnou cenu za naše vykoupent k vznešeným závazkum finančntm a nepřiméje nás cele věnovat své síly Mistrovu dílu?

Mnoho nevyrovnaných dluhů nám zůstane, až nám Mistr řekne: "Vydej počet ze šafářství svého!" L 16,2. Snaži-li se obejít Boží požadavky a sobecky lpi na všem, co jim *dává,* Bůh jim může i nad□le žehnat a často přehojným požehnántm osvědčí svou dobrotu, takže tito jednotlivci se budou těšitW cty mezi lidmi i v církvi. Mistr se jich však nečekaně zeptá: "Vydej počet ze šafářstvi. Cokoliv jste učinili nebo neučinili jednomu z těchto nejmenších,mně jste učinili nebo neučinili!" Mt 25,45. Zdaž nevíte, že nejste s□ni svoji, ale vykoupeni jste za velikou mzdu

- 227

a povirmi jste oslavovat Boha svými prostředky, tělem i duchem, což vše náleží Je□? "Koupeni jste za velikou mzdu, ne porušitelnými věcmi, stříbrem neb zlatem, ale drahou krvi nevinného a neposkvrněného Beránka, Krista." On požaduje nazpět dary, které nám svěřil k záchraně hynoucích. On prolil

svou krev, od nás žádá prostředky. Jeho chudobou jsme zbohatli. Odmitneme mu vrátit Jeho vlastní dary?

Boží dílo neni odkázáno na lidskou podporu. Prostře□cy k tomu by Bůh mohl poslat přímo Z nebe, kdyby to byl ve své prozřetelnosti uznal za nejlepší pro člové4ca. Mohl se rozhodnout k takovým prostře□u5m, jimiž by andělé šiřili pravdu do světa bez lidské účasti. Mohl napsat pravdu na nebesa a své požadavky oznámit živými literami. Bůh není závislý na stříbře, nebo zlatě žádného. Pravi: "Má jest včecka zvěř lesní, i hovada na tisici horách." Zlačnímli, nic tobě o to nedim, nebo můj jest okršlek zemský i plnost jeho." Ž 50,10.12. Cokoliv potřebujeme k úspěénému šíření Božího díla, všechno Bůh účelně zařídil k našemu dobru. Poctil nás tím, že nás učinil svými spolupracovníky. Rozhodl se použtt lidi za své spolupracovniky a chce, aby stále pěstovali štědrost.

Bůh ve své moudrosti má mezi námi vždy nějaké chudé. To proto, abychom zdokonalovali svůj křes□anský charakter tím, že budeme tyto chudé podporovat v jejich nedostatku a utrpeni. Postavil nám do cesty nuzné, aby v nás probouzel křesťanský soucit a lésku.

Hříšnici, hynoucí pro svou nevědomost, zůstávají ve tmě, dokud jim nškdo nepřinese světlo pravdy. Bůh nepošle anděly vykonat to, čím pověřil lidi. Vše, co přikézal vykonat, sloužt k tomu, aby lidem □hl ukázat, a aby to i sami oni mohli vidét, jaký je jejich pravý charakter. Kristus n□n posílá chudé jako své zástupce. Praví: "HLad jsem měl a nedali jste"mi najíst, žiznil jsem a"nedali jste mi napít." MT 25,42. Sám se ztotožpuje s trpícími, přivlastnuje si jejich nedostatky a bere na sebe jejich utrpeni.

Mravní temnota hynouciho světa vyzývá křesťanské muže i ženy k osobnimu obětavému úsilí přispět svými prostředky a vlivem, aby mohli být podobni Tomu, který ač byl bohatý, pro nás zchudl. Duch Boží netnůže přebývat v srdci těch, kterým sice poslal svou pravdu, jichž je však ustavičně třeba donucovat k povinnosti zodpovědně spolupracovat s Kristem. Apoštol zdůrazpuje povinnost dávat z vyšších pohnutek, než jen z probuzeného soucitu. Zdůraztáuje nám zásadu nezištného, upřímného úsilí k slávě Bo□í.

Písmo vyzývá křesťany, aby vytvořili [3T 392] plán aktivní dobročinnosti, který by podporoval stálý zájem o záchranu bližních. Mravní zákon přikazoval svěcení soboty. To je břemenem jen pro přestupníky, na které doléhají následky přestoupení. Desátkový systém není břemenem pro ty, kteří se jím řídí. Původce, jenž dal tento pořádek Židům, ho dosud neodvolal ani neoslabil. Nejen že nezrušil jeho závaznost, ale čím více by se bylo šířilo světlo o spasení v Kristu v křesťanském věku, tím plněji se měl tento systém uplatnit a rozvinout.

Ježíš řekl zákoníkům, že podmínkou věčného života je plnění zvlášťnich požadavků zákona, p□ikazujících milovat Boha celým srdcem, duší, myslí, silou a svého bližního jako sebe samého. Když Kristova smrt učinila konec předobrazným obětem, původní zákon, vytesaný na kamenných deskách, zůstal nezměněn a provždy závazným pro každého

člověka. V křestanské době se povinnosti člověka nesnížily, ale vyjasnily a zvýraznily.

Rozmach evangelizačního úsilí po Kristově smrti vyžadoval větší podporu, proto příkaz ochotné obětavosti byl ještě naléhavšjší nutností, než v židovském pořá□cu. Bůh nyní nevyžaduje menší, ale větší dary než kdykoliv v dějinách svéta. Podle Kristovy zásady by se měla velikost darú a obětt řídit mírou přijatého světla a požehnání. Kristus řekl: "Komu bylo mnoho dáno, od toho bude hodně požadováno." L 12,á8.

V ranném křesťanství odpovídali Kristovi následovníci na požehnání skutky obětavosti a milosrdenství. Duch svatý, který sestoupil po Kristově na nebevzetí, vedl věřící k sebezapření a obětavosti pro záchranu jiných. Když nouze dolehla na jerusalén□ké chudé, upozornil Pavel písemně kíesťany z pohanů na dobročinnost takto: "A protož jakož ve všech věcech jste hojní, u víře, v řeči, v známosti i ve všeliké snažnosti i v lásce své k nám, tak i v této milosti hojní buďte!" 2 K 8,7. Dobročiimost tu Pavel uvedl vedle viry, lásky a křes□anské snažnosti. Mysli-li si někdo, že jako křesťan si může zacpat uéi i srdce a neslyšet Boží výzvu k štědrosti, strašně se klame. Mnozí mají plná ústa vyznání o lásce a pravdě, avšak pro její rozmach přinášejí jen takové vyznání pouhými slovy, nic více nečiní pro její pokrok. Víra takových je mrtvá, neosvědčená skutky. Pán se nikdy natolik nezmýlil, aby někoho přivedl k obrácení a nechal ho v moci ziskuchtivosti.

Desátkový systém bychom mohli zařadit do předmojžíšovského období. Dříve, než dostal Mojžíš pokyny k určitému desátkovému systému, už od Adama přinášeli lidé Bohu oběti na náboženské účely. Souhlasíce s Božími požadavky, měli v obětech projevit vděčnost za Jeho milost a požehnání, které jim prokázal. Takto to šlo po generacích až k Abrahamovi, který odevzdal desátky Melchisedechovi, knězi Boha Nejvyššího. Tato zásada platila i v době Jobově. Když Jákob v Bethel jako poutník bez domova, zbaven všeho, opuštěn, sám si lehá na kámen a slibuje Pánu: "Ze všech věcí, kteréž mi dáš,

desátky spravedlivě tobě dám." Gn 28,22. Bůh nikoho nenutí dávat. Vše, co kdo dá, musí být dobrovolné. Nechce mít pokladnici přeplněnou neochotnými dary.

Pán chce žít v úzkém společenství s člověkem a přeje si, aby i člověk žil v soucitu a lásce se svými bližními. Proto mu uložil zoc□ovědně konat skutky, které mají potírat sobectví a rozhojnit jeho lásku k Bohu a k člověku. Tento plán určitého pořádku dobrovolné podpory Bůh určil pro dobro člověka, který je nakloněn k sobectvi a který své srdce zavírá před šlect□tnými činy. Pán požaduje přinášet dary v určený čas. Tímto zařízením se má stát dávání dobrým zvykem a štědrost si má každý pokládat za svou křesťanskou povinnost. Srdce otevřené jedním darem nemé mít čas sobecky vychladnout a uzavřít se dříve, než se naskytne druhá možnost dobrovolného daru. Proud má téci ustavičně, nebo□ skutky štědré obětavosti udržují volný přítok.

Co do množství si B8h určil desetinu příjmu. To se ponechává svědomí a štédré ochotě lidí, jejich soudnost se má v tomto desátkovém systému svobodně uplatnit. I když se zde svědomí svobodně rozhoduje, přesto byl určen jistý plán, který je pro všechny dost jasný. Není zde zapotřebí žádné vyrnrcování.

Bůh vyzýval lid v době Mojžíše, aby dali desetinu ze všech svých příjmů. Důvěrně jim svěřil věci tohoto života, aby éaíařili s hřivnami

a vrátili □nu je. Žádal desetinu a tu požaduje jako nejmenší část, kterou r□ má člověk vrátit. Praví: Vám ponechávám 9 desetin a pro sebe žádám jen jec□u desetinu, ta je má. Nechávají-li si lidé i tuto část pro sebe, loupi tím Boha. Kromě desetiny z příjmu, měl lid p□inášet ještě obéti za h□ích, oběti pokojné a děkovné.

Cokoliv si ělovék ponechává z Božího desátku, zaznamenává se v nebeských knihách proti nevěrnému šafáři jako loupež. Takoví lidé okrádají svého Stvořitele. Když se jim takováto hříšná nedbalost vytkne a oni změní své jednáni, a od té chvíle se začnou řídit správnými zásadami, to ještě nepostačí. To neopraví číselný záznam v nebi o zpronevěře jim svěřeného vlastnictvi. Zpronevěřené třeba věřiteli vrátit. Je třeba se kát z nevěrnosti a z nevděčnosti vůči Bohu.

"Loupiti-liž má člověk Boha, že vy loupíte mne? Avšak říkáte: V čem tě loupíme? V desátcích a obětech. Naprosto zlořečeni jste, proto□e mne louptte, vy p□colení všecko. Sneste všechny desátky do obilnice mé, aby byla potrava v domě mém, a zkuste rme nyní v tom, praví Hospodin zástupů, nezotvírám-li vám průduchů nebeských a nevyleji-li na vás po□ehnání, tak že neodoláte." Mal 3,8-10. Zde je zaslíbení, když se dostanou všechny desétky do Boží pokladnice, že se Boží požehnání rozleje na poslušné.

"A píimluvim pro vás tomu, což zžírá, a nebude vám kaziti úrod zemských, aniž vám pochybí vinný kmen na poli, praví Hospodin Zástupů. I budou vés blažiti všichni národové, nebo vy budete zemí rozkošnou, praví Hospodin Zástupů." Mal 3,11.12. Splni-li všichni vyznavači Boží požadavky v dávání desátkú, které patři Bohu, pokladnice se naplni prostředky, které umožní pokr□ rozsáhlého díla, konaného pro záchranu člověka.

Bůh dává člověku devět desetin, zatím co požaduje jednu desetinu pro svaté účely. Podobně určil 6 dni k práci a pro sebe si vyhradil a oddělil sedmý den. Jako sobota, tak i desetina z příjmu je tedy svatá, Bůh si ji urůil pro sebe. Své dílo na zemi chce šířit prostředky, které svěřil člověku.

BGh za starodávna požadoval od svého lidu tři zvláštní shromáždění v roce: "Třikrát v roce postaví se každý pohlavi mužského před Hospodinem Bohem tvým na místě, kteréž by vyvolil, na slavnost přesnic, na slavnost téhodnů a na slavnost stanů a neukáže se před Hospodinem prázdný. Každý podle daru sobě daného, vedle požehnání Hospodina, Boha tvého, jehož on udělil tobě." Dt 16,16.17. Ne méně než třetina jejich příjmů byla věnována a posvěcena pro náboženské účely.

Když lid Boži v kterémkoli dějinném období radostně a ochotně plnil Boží plán pravidelné podpory díla a přinášel své dary a oběti, vždy pociťoval ono véčně platné □zaslíbení, že zdar ve všem podnikání je úměrný poslušnosti Božích přlkazů. Když lid uznal Boží požadavky a splnil Jeho příkazy, uctívaje Ho i svými prostředky, měl vždy přeplněné stodoly. Když však olupoval Boha v desátcích a obětech, musel pocítit, □e neokrádá jen Boha, ale sám sebe, protože Bůh omezil své požehnání tou měrou, jak lid o□zil své oběti Bohu.

Někteří namítají, že desátkový systém musel být jedním z nejpřísnějších zákonů, doléhajících na Židy. Toto však nebylo žádným břemenem pro ochotné srdce, které milovalo Boha. Stávalo se jím jen tehdy, když lid své sobecké sklony vlastní přirozenosti podněcoval lakomým zdržováním toho, co patřilo Bohu; tehdy ztratil z dohledu věčné hodnoty a pozemských pokladů si cenil více, než své duše. Na Boží lid v těchto posledních dnech se kladou ještě větší požadavky než na starého Izraele. Ve velmi krátkém čase je třeba vykonat rozsáhlé a důležité dílo. Bůh nikdy nechtěl, aby zákon desátkového sys-

tému ztratil mezi Jeho lidem na významu, naopak, chtěl, aby duch obětavosti pronikl vše a připravil nás pro závěrečné dílo.

Z pravidelné podpory dila nemělo se stát pravidelné donucování. Bůh přijímá jen dobrovolné oběti. Láska ke Kristu nemůže existovat bez přiměřené lásky k těm, které přišel vykoupit. Láska ke Kristu musí být vládnouct zásadou věřícího člověka. Musí ovládnout všechny pohnutky a usměrňovat všechny stly. Výkupná láska měla by probudit všechny duševní pohnutky a sebeobětavou odevzdanost, jaké je srdce člověka jen schopno. Stane-li se toto skutečnostt, nebude třeba, aby nějaké naléhavé výzvy útočily na lidské sobectvi, probouzely spící soucit a volaly po dobrovolných obětech pro rozšířeni díla převzácné pravdy.

Ježíé nás vykoupil za nekonečnou cenu. Všechny naše schopnosti i celý náš vliv skutků patří Jemu a měly by být zasvěceny Jeho službě. Rozhodneme-1i se pro to, dokážeme Mu svou vděčnost za to, že nás vykoupil svou drahou krvi z otroctvi hřichu. Náš Spasitel vždy pracuje pro nás. Vstoupil na nebesa a prosí tam za ty, které vykoupil svou krvt. Před ©tcem se odvolává na svůj smrtelný zápas na kříži. Zdvihá své probodené ruce a prosí za svou cirkev, aby jejt členové byli zachráněni před pádem do pokušení.

Kdybychom mohli pochopit vznešenost Spasitelova vykupitelského dila, naše srdce by se zapálila vroucí a opravdovou láskou. Tehdy bychom se zděsili nad svou bezcitnosti a chladnou lhostejností. Celá odevzdanost a štědrost probuzená vděčnou láskou, dodá i té nejmenší dobrovolné oběti p□ije□ou vůni a učiní z ni dar nekonečné ceny. Když svému Vykugiteli ochotně odevzdáme vše, i kdyby nám to bylo sebe dražší, každá obět se nám bude jevit nedostatečná a slabá při pomyšlení na náš dluh ve vděčnosti vůči Bohu. Andělé však přijimají tyto, našemu zraku tak chatrné, dary a přinášeji je jako příjemnou oběť k nebeskému trůnu a Pán je přijímá.

Jako Kristovi následovníci neuvědomujeme si své pravé postavení. Nemáme správnou představu o své zodpovédnosti povolaných služebníků Kristových. Svým životem plným utrpení a prolitou krví, dal za nás Kristus předem odplatu, aby si nás připoutal ochotnou službou. Vše dobré co máme, propůjčil nám nšš Spasitel. tJčinil nás šafáři. Naše nejmenéi oběti a nejchatrnější služby, konané u víře a v lásce, mohou být obětními dary k získání duší pro Mistrovu službu a k rozšiření Jeho slávy. Zájem a prospěch Kristova království bychom měli postavit na přední misto před všechno ostatní. Kdo své radovánky a světský zájem činí středem svého života, není věrným šafářem.

Ti, kteří se cvičí v sebezapření, aby mohli dobře činit jiným a obětují se se vším co mají Kristově službě, pociti štěstí, které sot□cký člověk nedovede ocenit. Náš Spasitel praví: "Tak zajisté každý z vás, kdož se neodřekne všech věcí, kterýmiž vládne, nemůže být mým učedníkem." L 14,33. Láska nehledá jen své zájmy., Takové bylo ovoce nesobecké lásky a ochotné obětavosti, která naplslovala celý Kristův

- 2□1

život. Boží zákon v našich srdcích podřídí naše osobní zájmy vznešeným a věčným zájmům. Kristus nás důrazně napomíná, abychom předně hledali Boží království a jeho spravedlnost. Toto je naší první a největ□t povinností. Náš Mistr výslovně varoval své učedníky, aby na zemi neshromaž□ovali poklady, poněvadž by jejich srdce mohla přilnout spíše k nim, než k nebeským. Právě v tomto ohledu ztroskotala víra mnohých. Šli proti výslovnému příkazu našeho Pána a dovolili, aby se láska k penězům stala v jejich životě vlá□oucí vášní. Nestřídmě toužili dosáhnout majetku. Jejich chorobná touha po bohatství je tak omámila, jako alkohol opíjt pijana.

Křesťané zapomínají, že jsou Mistrovými služebníky, že Jetnu cele náležejt, svým časem i vším, co mají. Mnozí jsou pokoušeni a vétšina je i přemožena svůdným satanovým našeptáváním,aby investovali penize do toho, co skýtá největší peněžní užitek. Jen málokte□t se zamýšlejí nad tím, co od nich požaduje Bůh, že jejich prvořadou povinností je dbát o potřeby Jeho díla. Jen málo je těch, kteří přiměřeně, podle svých hmotných možnosti, investují do Božího díla. Mnozí vložili své pentze do majetku, který n□st nejprve prodat, než jím mohou podpořit Boží dílo, a má-li být z toho nějaký praktický užitek. Tím ospravedlňují svůj ubohý podíl v díle Vykupitele. Tak důkladně zakopali své peníze do země, jako onen muž v pod□enství. Olupují Boha o desátek, o kterém řekl, že patří Jemu a tím, že Jej okrádají, sami se připravují o nebeský poklad.

Plán systematické podpory dtla nedoléhá těžce na žádného člověka. "0 sbírce pak na svaté, jakž jsem nařídil v církvích Galatských, tak i vy čiňte. V každou neděli jeden každý z vás sám u sebe slož,schovaje podle možnosti, aby ňe tehdáž, když bych přišel, sbirky se dály". 1K 16,1.2. Chudí nejsou vyloučeni z přednosti, že i oni mohou dát. Chudí i bohatí se mohou podílet na tomto dtle. Naučení, které dal Kristus o vdovském groši, nám ukazuje, že i ty nejmenší ochotné oběti, jsou-li dány ze srdce proniknutého láskou, Bůh přijímá tak, jako největší dary bohatých.

Dary chudých, které jsou obětovány z lásky ke Kristu, nejs□r na vahách svatyně hodnoceny podle množství, ale podle lásky, která přináší tuto oběť. Chudý, avšak zé svého mála ochotně obětující dárce, pocítí Ježíšovo zaslíbení právě tak, jako bohatý člověk , který dává z hojnosti. Chudák obětuje ze svého mála a tuto oběť skutečně pocíti. Musí se doopravdy zapřít, případně zříci něčeho, co pro svůj život potřebuje, zatím co bohatý dává z hojnosti, necítí" žádný nedostatek a ani si nic neodepře, co skutečně potřebuje. Obět chudého člověka provází určitá posvátnost, která se z daru bohatého ztrácí, proto□e boháč dává ze svého přebytku. Boií prozřetelnost ustanovila celý plán systematické oběti pro užitek člověka. Jeho prozřetelnost neustále bdí. Půjdou-li jeho služebníci za Ním, všichni budou aktivními pracovníky.

Ti, kteří ubírají z Boží pokladnice a hr□nadí prostředky pro své děti, ti jen ohrožují jejich duchovní zájem. Dávají své vlastnictví, které jim je zkušebním kamenem, do cesty svým dětem, aby se o něj urazily a zahynuly. Mnozí velmi □patně nakládaji s věcmi tohoto života. Šetří, utrhají sobě i jiným to,co by mohli zužitkovat, kdyby správně užívali prostředky, které jim Bůh svěřil. Stávají se sobeckými a lakomými. Zanedbávají své duchovní zájmy a zakrnují v náboženském růstu a to jen proto, aby si nahromadili bohatství, kterého nemohou užít. Svůj majetek zanechávají dětem a v devíti případech z deseti je toto

dědictví jejich dětem větší kletbou, než bylo jim samotným. Dětem, spoléhajícím se na majetek svých rodičů, se často nepodaří úspěšně zvládnout tento život a všeobecně úplně zanedbávají život budouct. Nejlepším odkazem, jejž mohou rodiče zanechat svým dětem, je zručnost v užitečné.práci a v příkladn án životě, který se vyznačuje nezištnou štědrostí. íiakovým životem ukáží pravou cenu peněz, že si jich totiž máme vážit jen potud, pokud plni naše náležité potřeby, slouží potřebám jiných a napomáhají pokroku Božího díla.

Někteří jsou ochotní dát podle toho co mají, a myslí, že Bůh už nic víc od nich nežádá, protože nemají žádné velké statky. Jejich příjem jim při plnění rodinných povinností nedovoluje ještě něco ušetřit. Mnozí by se však mohli zeptat samí sebe: Oávám podle toho, co bych mohl mít? Bůh chtěl, aby se všechny jejich tělesné a duševní síly uplatnily. Někteří neusiluji o zdokonalení svých schopnostt, které jim Bůh dal. Práce je údělem člověka. Jen hřích si vynutil, že práci doprovází kletba. Tělesné, duševní i mravní blaho člověka nutně vyžaduje trávit život v užitečné práci. "Budte neúnavní v horlivosti!" - napomíná apoštol Pavel.

Nikdo, ani bohatý ani chudý, nemůže lenivým životem oslavit Boha. Vším kapitálem, který mnozí chudí lidé mají, je čas a fyzická síla, a i to je často promarněno v oblíbené pohodlnosti a nedbalé lenivosti, takže nemají co přinést Pánu v desátctch a obětech. Chybíli křes□anům moudrost, jak by měli co nejlépe pracovat a nejrozumněji použtt svých duševních a tělesných schopností, měli by mit tolik pokory a poradit se se svými bratřími; jejich lepší úsudek by mohl oc□crýt jejich nedostatky. Mnozí chudí lidé, kteří jsou nyní spokojeni nic neděláním pro dobro svýcM spolubližních a pro pokrok Božího díla, mohli by mnoho vykonat, kdyby chtěli. Za kapitál své fyzické stly jsou Bohu tak odpovědní, jako boháč za svůj kapitál finančni.

Někteří, kteří by měli své prostředky vložit do Boží pokladnice, budou z ní přijimat. Mnozi chudí by m□li zlepšit své postavení a to rozumným zužitkováním svého času, nezaplétáním se do pochybných záležitostt a brzděním svých sklonů účastnit se spekulativního podnikání kvůli snadnějšímu získání prostředků, než jich možno získat trpělivostí a vytrvalou námahou. Kdvby ti. jímž se v životě nedaří, dali se ochotně poučit mohli- by si navyknout na sebezapření a přís□íou šetrnost byli by spo□CojněJší, že dávají, ale neberou dary. Je mnono lenivých slu□iebníků. Kdyby chtěli konat to, co je v jejich silách, okusili by tak velké požehnání v pomoci jiným, že by vskutku pocítili, že "Blahoslaveněji je dáti,než bráti."

Správně usměrněná obětavost ovlivňuje duševní a mravní síly lidí a podněcuje je k nejzdravější činnosti pomáhat nuzným a podporovat pokrok Božího díla. Kdyby si ti, kteří mají prostředky uvědomili, že za každý peníz, který utrácejí, jsou zodpovědni Bohu, jejich domnělé potřeby by byly o mnoho menši. Kdybychom měli citlivější svědomí, zadrželi bychom mnoho zbytečně vydaných peněz k ukojení chuti, pýchy, marnivosti a lásky k zábavám. Poznali bychom nezodpovědné mrháni penězi, které by měly být věnovány Jeho dílu. Ti, kteří utrácejí majetek svého Pána, budou mu muset brzy vydat počet ze šafářstvi.

Kdyby křestané méně vydávali ze svého bohatství na ozdobu svého těla a okrasu vlastních domovů a byli skromnější ve výběru jidel, mohli by do Boží pokladnice přinést hodnější dary. Sli by tím ve šlépě

jích svého Vykupitele, který opustil nebesa, své bohatství a svou slávu a pro nás zchudl, abychom my věčně zbohatli. Jsme-li tak chudí že nemůžeme odevzdávat Bohu desátky a oběti, které od nás žá-

dá,jistě nemáme ani peněz na drahé oblečení a nákladné stolování. Tím utrácime peníze svého Pána škodlivým hověním samolibosti a vlastní slávě. Měli bychom si položit otázku: Jaký poklad jsme si odložili v Božím království? Jsme bohatí v Bohu?

Svým učedníkům dal Ježíš naučení o lakomství. "Pověděl pak jim podobenství řka: □;lovéka jednoho bohatého ho□é úrody pole přineslo. I přemyšloval sám v sobě řka: Co učiním? Nebo nemám, kde bych shromáždil úrody své. I řekl :Toto učinim. Zbořím stodoly své a větších nastavím a tu shromáždim všechny úrody své i zboží svá. A dím duši své: Ouše, máš mnoho statku složeného za mnohá léta, odpočívej, jez, pij, měj dobrou vůli. I řekl jemu Bůh: □blázne, této noci požádají duše tvé od tebe□, a to, cožs připravil, čí bude? Tak□jest, kdož sobě poklady shromažduje, a není v Bohu bohatý." l 12, 16-21.

Délka a štěstí života nespočívá v množství pozemského vlastnictví. Tento bláznivý boháč ve svém vrcholném sobectvi neodkládal si poklady, které by nemohl zužitkovat. Žil však jen pro sebe. Klamal v podnikání a činil spekulativní obchody. Avšak děkovat Bohu a jeho milovat, to neuměl. Olupoval sirotky a vdovy. Okrádal své bli□ní, jen aby mohl hromadít pozemské statky. Mohl skládat poklad v nebi, který se nekazi, avšak pro své lakomství ztratil svět tento i budoucí. Ti, kteří p□corně a k Boží slávě uživají prostředky, které jim On svěřil, obdrží brzy svůj poklad z Mistrových rukou s požehnáním: "To dobře, služebníče dobrý a věrný... Vejdiž v radost Pána svého." Mt 25, 23.

Zamýšlíme-li se nad nekonečnou obětí pro spasení lidí, přemáhá nás úžas. Vítězí-li v lidských srdcích sobectví a jsou v pokušení nedat příspěvek na podporu kteréhokoliv šlechetného díla, měli by se utvrdit v pravdě pomyšlením, že On, bohatý na nebeské nezměrné poklady, odvrátil se od všeho toho a zchudl. Neměl, kde by hlavu složil. Všechnu tuto obě□přinesl pro nás, abychom mohli obdržet věčné bohatství.

Kristus šel cestou sebezapření a oběti a tou □rsí jtt i všichni jeho učednici, chtěji-li být nakonec k Němu vyzvednuti. Ve svém srdci nesl zármutky, které trápí člověka. Světsky smýšlející lidé se častokrát stávají hrubými. Vidí jen zemské věci, které jsou pouhým stínem slávy a hodnoty věci nebeských. Za pozemským ziskem jsou s to obejit zemi i moře. Snesou sebezapření a utrpeni, aby dosáhli toho, co chtěji, avšak odvracejí se od pokladů nebeských a nedbají o věčné hodnoty. Lidé poměrně chudí nejvíce podporuji dílo Boži. Jsou velkodušní ze svého mála. Svou obětavost si vypěstovali ustavičnou štědrostí. Když jejich výdaje dolehly na jejich příjem, nemohla se touha po pozemském bohatstvi uplatnit a rozrůst.

Mnozí však, když začínají hromadit pozemské statky, stále počítají, jak dlouho to potrvá, než dosáhnou určité sumy. Ve starostech nahromadit co možná nejvíce bohatství nemohou bohatnout v Bohu. Jejich štědrá obětavost neudrží krok s jejich hromaděním. Vzrůstá-li touha po bohatství, připoutává se k pokladu i jejich srdce. Každý jejich majetkový přírůstek umocnuje neukojitelnou touhu mít ještě více. Někteří pak přichází na chytrádcý nápad, že desátek Páně je přisný a nesprave

dlivý poplatek. Písmo praví: "Ststku přibývalo-li by, nepřikládejte srdce." □62,11. t□ozí řekli: "Kdybych byl bohatý jako ten neb onen, víc bych daroval do Boží pokladnice. Své bohatství bych použil jen pro pokrok díla Božího. Bůh zkusil takové lidi, dal jim bohatství, s bohatstvím však přišlo velké pokušení a jejich obětavost byla mnoh□n menší než v době chudoby. Silná touha po větším bohatstvi tak ovládla jejich mysl i srdce, že upadli do modloslužby.

Ten, který dává lidem v□echno bohatství a věčný život v blaženosti svého království jako odplatu za věrnou poslušnost, nepřijímá rozdělené srdce. □ijeme uprostřed nebezpečenstvi poslednich dnů, kde všechno rozptyluje mysl a odvrací všechen zájem od Bc□a. Svou povinnost rozpoznáme a doceníme, když nám na ni posvití světlo Kristova života. Jako slunko putuje od východu k západu a osvěcuje celý svět, tak i pravý Kristův následovník bude světlem světu. Půjde tímto světem jako jasné a zářivé světlo, aby ti, kteří jsou ve tmě, byli osvíceni a zahřáti paprsky z něho zářícími. 0 svých učednících praví Kristus· "Vy jste světlo světa. Město na hoře ležící nemůže skryto býti." Mt 5, 14.

Náš vznešený Vzor žil v sebezapření a měli by snad jeho následovníci žít v protikladu Jeho života? Spasitel dal všechno pro hynoucí svět, neušetřil ani sebe. Boží církev spí. Její údy pro nečinnost zeslábly. Ze všech stran světa možno slyšet: "Přijó a panoz námt" Někteří ukazují, že by chtěli spolupracovat se svým Mistrem. Ti jsou véak často necháni sami sobě. Máme jen jednoho svého misionáře v rozsáhlém poli cizích krajin.

Pravda je mocná, avšak není uvedena do života. Nestačí jen položit peníze na oltář. Bůh vyzývá dobrovolníky k rozšíření pravdy mezi jiné národy, jazyky i lidi. Nejsou to naše statistiky, ani naše bohatství, co nám dá rozhodné vítězství, ale odevzdanost dílu, mravni odvaha, hořící láska k duším, neúnavná, nepolevující horlivost.

Mnozí s politováním hleděli na židovský národ, protože musel podporovat své náboženství. Bůh však, který stvořil člověka a dal mu všechno požehnání, z kterého se člověk těší, věděl, co jeho dítkám poslouží k nejvyššímu blahu. Svým požehnáním by rozhojnil jejich devět setin mnohem více, než by byly v□echny jejich příjmy bez jeho požehnání. Jestliže někteří ze sobectví olupovali Boha, nebo mu přinášeli nedokonalé oběti, stíhaly je pohromy a ztráty. 8ůh čte pohnutky srdce. Ví o úmyslech lidí a svým časem naměří jim podle zásluhy.

Desátkový systém spočívá na tak trvalé zásadě, jako Boží zákon. Tento pořádek byl požehnáním pro Židy, jinak by jim ho Bůh nebyl dal. Zrovna tak bude požehnáním pro ty, kteří ho přijímají na konci času. Náš nebeský Otec nám nedal tento plán pravidelného dobrovolného přispívání, aby sám zbohatl, ale aby nám byl velkým požehnáním. Věděl, že tento systém dobročinnosti člověk právě potřeboval.

Sbory, které pravidelně a □tědře podporují Boží dílo, jsou duchovně nejzdravějšt. Pravá štědrost Kristova následovníka ztotožňuje svůj vlastní zájem se zájmem Mistrovým. Jako od Židů, tak i od svého lidu Bůh požaduje do konce pravidelnou, ochotnou podporu svého díla, úrněrnou přijmu. Plán spasení se splnil nekonečnou obětí Božího Syna. Světlo evangelia zářic z KÍistova kříže, zahanbuje a soudí lidské sobectví, probouzí štědrost a dobročinnost. Nemáme naříkat nad tim,

- 235

že jsme stále vyzýváni víc dávat. Bůh ve své prozřetelnosti zve svůj lid, aby překročil ohrady své omezené činnosti a pustil se do rozsáhlejší práce. Dnes, kdy mravní temnota přikrývá svět, vyžaduje se bezmezné úsilí. Zesvětačtění a žádostivost stravuje životní síly Božiho lidu. Měl by pochopit, že je to jen Boží milost, která uplatnuje svoje nároky na větší obětavost. Boží anděl přirovnává skutky dobročinnosti k modlitbě. Korneliovi řekl: "Modlitby tvé a almužny tvé vstoupily před Boží tvář a Bůh se na ně rozpomenul." Sk 10,á.

Kristus nám připomíná: "Poněvadž tedy v mamoně nepravosti jste věrni nebyli, spravedlivé kdo vám svěří? L 16,11. Duchovní zdraví a úspěch v církvi závisí velkou měrou na pravidelné a ochotné podpoře dila. Je to jako krev□ která musí protékat celou bytostí a oživovat každý úd těla. Rozhojnuje lásku k spolubližnim. Sebezapřenim a obětavosti se dostáváme do užšího vztahu s Kristem, který pro nás zchudl. Čim více vložime do Božího dtla, abychom pomohli k záchraně hynoucich, tim bliže budou připoutáni k našemu srdci. Kdyby bylo našich ůlenů o polovinu více a všichni by byli posvěcenými pracovniky, měli bychom duchovní moc, která by otřásla světem. Aktivním spolupracovnikům Kristus praví: "Já s vámi jsem po všechny dny, až do skonání světa." Mt 28,20.

Jistě se střetneme s odporem, pocházejicim ze sobeckých pohnutek, úzkoprsosti a předsudků, přesto však bychom měli s neohroženou odvahou a živou vírou "rozsévat při všech vodách". Satanovy nástroje jsou strašné, střetneme se s nimi a musíme je porazit. Své úsilí nesmime omezit na naši vlast; polem je celý svět. Pán před svým nanebevstoupením přikázal učednikům: "Jdouce po všem světě, kažte evangeli□n všemu stvoření." Mk 16,15.

Nesmirně nás bolí, když vidíme, jak někteří z našich kazatelů se potulují po sborech, nemohou se žádnou činností vykázat. Polem je svět. Měli by vyjit mezi nevěřicí a pracovat na obrácení duší k pravdě. Své bratry a sestry odkazujeme na Abrahamův příklad, když šel na horu Moria obětovat svého syna na rozkaz 8oží. Byla tu poslušnost a oběť. Mojžiš byl na královském dvoře a slibná budoucnost byla před ním. On se však odvrátil od tohoto svodu a "odepřel jmenovat se synem dcery íaraonovy. Raději volil ‚protivenstvi snášet s lidem Božim, nežli časné a hříšné pohodlí miti." Zd 11, 24-26.

Apoštolové nepokládali si ani vlastní životy za příliš drahé, ale radovali se, že mohli snášet pohaněni pro jméno Kristovo. Pavel a Sílas přišli o všechno. Nechali se bičovat, nechali se hrubě vrhnout na chladnou zem žaláře a své nohy nechali bolestně sevřit do klády. Obtěžovali tehdy svými stižnostmi žalářníka? p ne! Jen zpěvy radosti a chvály Bohu se nesly z vězent a ruéily půlnoční ticho. Tyto učedníky obšťastnovala vroucí a opravdové láska k dílu svého Vykupitele, pro kterého trpěli.

Když nám pravda Boží naplní srdce, upoutá pozornost a ovládne náš život, též si to budeme pokládat za radost smět trpět pro pravdu. Žádné vězeňské zdi, žádné mučidlo nás nebude moci odvrátit, nebo nám překážet ve velkém dile Páně.

- 236

<u>t□duše, poiď na Golgatu</u>

Zamysli se nad pokorným životem Syna Božího. Byl to "muž bolesti" který poznal utrpení. Iz 53,3. Pohled na jeho potupení! Trpíme snad nedostatkem? I Kristus trpěl. Přestože byl Pánem nebes, pro nás se stal chudobným. Patříme mezi bohaté? I on patřil. Avšak pro nás zchudl, abychom my jeho chudobou zbohatli. V Kristu nacházíme příklad sebezapření. Jeho oběť nespočívala jen v tom, že opustil slávu nebes, ani v tom, že ho bezbožní lidé trápili jako zločince a odsoudili jako viníka. Dokonce ani v tom ne, že ho vydali na smrt jako záškodníka, ale v tom, že na sebe vzal hřích světa. Kristův život

soudí naši chladnou lhostejnost. 8lížíme se ke konci času, kdy přišel satan velmi rozhněvaný, neboť ví, že má jen krátký čas. Působi každým svodem nepravosti v těch, kteří hynou. Kristus nás pověřil v boji zvítězit. Nekonárm? však ani dvacetinu toho, co bychom mohli vykonat, kdybychom se probudili. Dílo- je pro lásku k pohodlí a pro nedostatek ducha sebezapření stranou. Náš Spasitel nám dal svým životem zá□řivý příklad.

Žá□doucí jsou takoví Kristovi spolupracovníci, kteří cítí potřebu napnout své usilí. □innost našich tiskáren nesmíme omezovat, ale zdvojnásobit. Na různých místech by měly být založeny školy, které by připravovaly naši mládež k práci pro pokrok pravdy.

Promarnili jsme již mnoho času a andělé zaznamenávají naši nedbalost. Pro svou ospalost a neposvěcenost ztratili jsme už mnoho vzácných p□číležitostí, které nám poskytl Bůh ttm, že mezi nás poslal kvaliíikované lidi, připravené pomoci nám v naší přítomné potřebě. Jak velmi bychom nyní potřebovali naši Hannu Moreovou, aby nám pomohla šířit zvěst mezi jinými národy. Její rozsáhlá znalost misijních polí umožnila by nám přítup k lidem jiných jazyků, ke kterým se nyní nemůžeme dostat. Bůh nám dal tento dar, aby nám pomohl v naší nynější potřebě. Tohoto daru jsme si však nevážili a Pán nám ho vzal. Ona již odpočívá od své práce, avšak její sebeobětavé skutky jdou za ní. Bylo bykpláči, kdyby naše misijní činnost měla být zdržována nevědomosti, jak získat přístup k rozličným národům a místisn v onom velkém misijním poli.

Je nám úzko, ztrácíme-li některé dary, které bychom při větší bdělosti mohli mít. Pracovníci byli zdržováni od práce v dozrávajíctch polích. Jako lid Boží mustme nutně pokořit svá srdce před Bohem a v nejhlubší pokoře prosit Pána, aby nám odpustil naši necitelnost a sobeckou lhostejnost a vymazal nám zahanbující záznam o zanedbaných povinnostech a nevyužitých příležitostech. P□i pohledu na golgatský kříž opustí opravdového křestana myšlenka šetřit na obětech, určených pro dílo, které ho nic nestojí; tu bude moci slyšet: "Jdi a pracuj na mé vinici□brzy si odpočineš".

Dřive nežli Pán Ježíš vstoupil na nebesa, ukázal svým učedlníkům na dozrávající pole a □ekl: "Jdouce do celého světa, kažte evangelium všemu stvoření". "Darmo jste přijali, darmo dejte!" Mk 16,15: Mt 10,8. Zapíráme sami sebe, aby obilí rozsáhlých polí mohlo být shromážděno?

Bůh nás vyzývá, abychom uplatnili hřivny vlivu a hřivny svých prostředků. Odmttneme jej poslechnout? Náš nebeský Otec nám dává všechny dary. Zpět žádá jen jistou část, aby nás zkusil, zda nás může uznat hodnými přijmout dar věčného života.

- 237

SYSTEMATICKÁ OB□TAVOST

Kdyby všichni, jimž Bůh bohatě požehnává na pozemských statcích, plnili jeho plán a věrně přinášeli desátek ze všeho příjmu a nezadržovali oběti za vinu, jakož i oběti díků, pokladna by byla stále plná. Prostota plánu systematické obětavosti nezmenšuje" jeho význam, ale svědčí o Boží moudrosti. Všechno, co nese Boží pečet, spojuje prostotu s užitečností. Kdyby všichni přijali systematickou obětavost podle Božího plánu a chudí i bohatí lidé by se vérně řídili desátkovým systémem, nebylo by zapotřebí opakovat a naléhavě vyzývat k obětavosti při naéich velkých náboženských shromážděních. Ve sbořích byl plán systematické obětavosti přehlížen a proto byla pokladna ochuzena a ctrkev upadala.

"Loupiti-liž má člověk Boha, že vy loupite mne? Avšak říkáte: V čem tě loupíme? V Desátcích a obětech. Naprosto zlořečení jste, protože mne loupíte, vy národ všecken. Sneste všecky desátky do obilnice, aby byla potrava v domě mém, a zkuste mne nyní v tom, praví Hospodin zástupů, nezotvírám-liť vám průduchů nebeských, a nevyleji-li na vás požehnání, takže neodoláte. A přimluvím pro vás to□r, což zžírá, a nebude vám kaziti úrod zemských; aniž vám pochybí vinný kmen a poli, praví Hospodin zástupů. I budou vás blažiti všickni národové; nebo vy budete zemí rozkošnou, praví Hospodin zástupů." Ma1.3,8-12.

Věřící loupili Boha v desátcích a obětech. Strašná věc, být vinen zdržováním prostředků, které patřt do Boží pokladny, anebo olupováním Boha. Kazatelé, kteři zvěstují Slovo při našich velkych shromážděních si uvědomují hříšnost zanedbání desátku, jakožto dílu patřícího Bohu. Vědí, že Bůh nepožehná svůj lid, když věřící maří jeho dobročinný plán. Snaží se probudit lid, aby si uvědomil svou povinnost, praktickými proslovy, v nichž upozorňují na nebezpečí a hříšnost sobectví a ziskuchtivosti. Přesvědčení ovlivní mysl a ledová vrstva sobectví se prolomí. Při výzvě k obětavosti v dtle Božím jsou pak někteří probuzeni a puzeni obětovat, což by jinak neudělali. Takovým způsobem byly dosaženy dobré výsledky. Naléhavé výzvy působí na mnohé, jejichž srdce není zatvrzeno sobectvím. Nevědomky zadržovali prostředky a nepodporovali dílo Boží. Celá jejich bytost je probuzena mocnou výzvou a ti, jimž to poměry dovolují, dávají.

Avšak tito štědří a upřímní věřící z horlivé lásky k dílu a z touhy po dobrém skutku soudí, že mohou vykonat více, než Bůh od nich požaduje, neboť mají i jiné povinnosti. Tito ochotní jednotlivci někdy slibují větší obnos, ačkoli nevědí, kde na to vezmou peníze. Někteří se pak dostávají do tísnivých situací, jen aby dostgli svým závazkům. Někteří jsou nuceni prodat plody své práce pod cenu a někteří trpěli nedostatkem toho nejnutnějšího pro život, jen aby svůj závazek splnili.

Na počátku našeho díla byl čas, kdy takové oběti byly na místě, kdy Bůh požehnával štědré obětavosti pro jeho dílo. Přátel pravdy bylo málo a měli jen málo prostředků. Dílo se však rozrostlo a zesílilo natolik, že prostředků v rukou věřících bylo dost, aby mohli podpořit všechna odvětví, aniž by někdo musel trpět nouzi. Ovšem, kdyby všichni obětovali patřičnou Lást. Bo□í dílo nemusí trpět ani nejmenší nouzí. Převzácná pravda je tak jasná, že ji přijali mnozí z těch, kteří disponují prostředky, jež jim svěřil Bůh, aby je použili pro

- 23B

šíření pravdy Konají-li tito lidé svou povinnost,pak nuznější bratří a sestry nemusí být v tísni.

Žijeme ve světě hojnosti. Kdyby dary a oběti byly úměrné tomu, co každý obdržel od Boha, nebylo by nutno naléhavě sbírat prostředky při velkých shromážděních. Jsem přesvědčen, že nent dobře příliš zdůrazr□ovat otázku prostředků při našich stanových shromážděních. □hržové a ženy kteří milují dílo Boží jako svůj život, při těchto příležitostech se slavnostně zavazuji k obětavosti, zatímco jejich rodiny častokrát trpí nedostatek. A to jen proto, aby splnili, co pro rozmach díla obětovat slíbili. Náš Bůh není tyran a nevyžaduje, aby chudý člověk obětoval to, co nutně potřebuje pro svou rodinu.

Výzva k obětavosti při naéich stanových shromážděních byla dosud provázena zřejmě dobrými výsledky, pokud šlo o lidi zámožné. Obávám se však následků stálého způsobu takto zásobovat pokladnu. Obávám se určité reakce. Odpovědní lidé by měli vynaložit většt úsilí v různých sborech, aby se všichni řídili Božim plánem systematické dobročinnosti. Pak budou zbytečné všechny výzvy při stanových shromážděních, týkající se prostředků pro dílo.

Bůh připravil plán, podle něhož každý může přispět□ to se stane zvykem, aniž by bylo nutno čekat na zvláštní výzvy. Kdo to může dělat, ale pro své sobectví nechce, olupuje svého Stvořitele, který mu svěřil prostředky pro rozmach díla a jeho zdaru. Dokud se nebudou všichni řídit plánem systematické obětavosti, r□edospějí k tomuto apoštolskému pravidlu. Slu□ebníci Slova by měli být lidé rozvážní. Při všeobecných výzvách by měli moudře uvažovat, kdo na jejich výzvy odpovídá a neměli by připustit, aby chudí lidé brali na sebe neúměrné závazky. Obětovalli někdo určitý obnos Pánu, jistě věří, že jsou to svaté a posvěcené prostředky k posvátnému účelu. To je pravda a proto by naši kazatelé měli být dobře iníorrnováni o těch, od nichž přijímají určité závazky.

Každý člen z různých rodin v našich sbořích, který věří pravdě, může přispět na rozmach díla ochotným pravidelným darem. "Každý z vás sám u sebe slož....(doma) ne tehdáž, když bych přišel". 1K 16,2. Bůh nepovolal kazatele k tomu aby vyzývali jednotlivce a neléhali na jejich obětavost, Každý ůlověk těšící se z víry v pravdě, je za to osobně odpovědén. "Jeden každý z vás sám u sebe slož, schovaje podle možnosti". Každý člen rodiny od nejstaršího po nejmladšího může se účastnit tohoto dobročinného díla.

Bůh přijímá a oblibuje i dary malých dětí. Obětní dary Pán hodnotí podle ducha, v jakém kdo oběť přináší. Chudí lidé, kteří se řídí apoštolským pravidlem a každý týden odkládají nějaký obnos, pomohou doplnit pokladnici a jejich dary Bůh přijímá, protože je přinášejí velké, dokonce větší, než jejich zámožnější bratři. Plán pravidelné podpory díla se osvědčí v každé rodině jako záštita proti pokušení utratit prostředky na neužitečné věci. Bude to obzvlášťě dobré i pro bohaté, poněvadž jim zabrání oddávat se různým výstřednostem.

Každý člen rodiny, □ídící se timto plánem, připomíná si každého týdne Boží požadavky vůči rodině, a odřekl-li si něco zbytečného, aby prost□edky mohl odložit do pokladny, pak v nitru člověka zůstala ozvěna vzácného naučení, jež plyne ze sebezapírání pro slávu Boží. Jednou za sedm dní se každý staví tváří v tvář skutkům minulého týdne - příjem, který mohl mít, kdyby byl šetrný, a prostředky, které nemá,

- 239

proto,□ že byl líný. Jeho svědomí je probuzeno a člověka před Bohem buď neobvinuje, anebo ho obviňuje. Učí se, že má-li si zachovat duševní klid a žít v přízni Boží, r□sí jíst, pít i odívat ke slávě Boží.

Systetnatická a štědrá obětavost podle určitého plánu udržuje pravidelný proud srdce. Dostáváme se do spojení s Bohem, aby nás mohl použít jako nástroje k požehnání jiných. Chudí lidé si nebudou stěžovat na systematickou obětavost, nebot na ně neklade veliké požadavky. Nejsou pomijeni ani přehlíženi□ mohou se těšit z aktivní účasti, že smi být Kristovými spolupracovníky a přijmout Boží požehnání právě tak, jako lidé zámožní. Pravidelným odkládáním nepatrných částek podle své možnosti se

zapírají a pěstují štědrost srdce. Vychovávají se pro dobré dílo a právě tak plni záměr Boží v plánu systematické obětavosti jako lidé bohatéi, dávající ze své hojnosti.

V době apoštolské lidé šli všude zvěstovat Slovo. Vznikaly nové sobry. Jejich láska a horlivost ke Kristu je vedla k velkým skutkům sebezapření a obětavosti. Mnohé z těchto sborů mezi pohany byly velice chudé a přece podle apoštolových slov velká jejich chudoba se átědrostí rozhojnila v bohatství. Jejich dary téměř přesáhly jejich možnosti. Věřící lidé ohrozili svůj život a pro pravdu trpěli nedostatkem téměř všeho.

Apoštol Pavel navrhuje, aby první den týdne byl dnem zamýšlení nad vedením Prozřetelnosti a aby v bázni Boží, s pravou vděčností v srdci, se věříci zamýšleli nad zaslíbeným požehnáním a aby rozhodli, kolik podle vlastního uvážení vrátí Bohu.

Bůh chce, aby projev obětavosti byl čistě dobrovolný a nezakládal se ani na naléhavých výzvách, které by probouzely soucit. "Ochotného dárce miluje Bůh". Bůh nemá zálibu v plné pokladnici vynucených darů. Věrná srdce jeho lidu, těšící se ze spásné přítomné pravdy, budou skrze lásku a vděčnost k němu se vší vážností a úzkostlivostí pomáhat svými prostředky, aby se pravda □stala také jiným. Nejlepší způsob, jak můžeme vyjádřit svou lásku k Vykupiteli, je obětavost, aby jiní lidé poznali pravdu. Plán vykoupení byl ze strany Vykupitele dobrovolný a Kristovým záměrem je, aby naše štědrost přinášela jen dobrovolné oběti.

OSOBN□ NEZ□ÁVISLOST

Drahý bratře A, přemýšlím o tvém případu. Něco jsem ti napsala, co mi bylo ukázáno o tvé minulosti, přítomnosti a budoucnosti. Tísní mně tvůj případ, neboť jsem viděla tvá nebezpečí. Tvoje minulá zkušenost se spiritismem je předpokladem pokušení a tvrdých bojů. Byla-li mysl člověka jedn□ pod nadvládou nepřítele a zlých andělů, takový člověk by rozhodně neměl spoléhat na dojmy a pocity, které ho mohou odvádět k jednání nezávislému na církvi Kristově. Už první krok takového člověka na cestě nezávislosti na církvi měl by se pokládat za podvod nepřítele, usilujícího o svedení a zničení. 8ůh povolal svou církev, aby byla nositelem světla a jejím prostřednictvím oznamuje své záměry a svou vůli. Bůh nedává jednotlivcovi zkušenost nezávisle na církvi. Nedává jednomu člověku poznání své vůle pro celou církev, a církev, tělo Kristovo, nenechává ve tmě.

- 240

Bratře A, musíš být velice opatrný na to, jak buduješ. Přichází bouře, která tvoji naději zkusí do krajnosti. Měl bys kopat hlouběji a klást pevné základy. "Protož každého, kdož slyší slova má tato a plní je, připodobním muži moudrému, kterýž ustavěl dům svůj na skále. I spadl příval, a přišly řeky, a váli větrové, a obořili se na ten dům, ale nepadl; nebo založen byl na skále". Mt 7,24.25. Stavitel pevně klade kámen na druhý, dokud stavba nevyroste pevným spojením stavebniho materiálu. Stavitel evangelia často koná své dílo v slzách, v soužení, bouřkách pronásledování, tvrdého odporu a nespravedlivého odsuzování; měl by však pracovat s největší vážností, neboť buduje pro věčnost. Bratře A, dbej o to, aby tvůj základ stál na pevné skále, abys byl pevně připoután ke Skále Ježíše Krista.

Máš silnou, neoblomnou vůli, velice nezávislého ducha a do□íváš se, že si ho musíš zachovat za každou cenu. A tohoto ducha jsi přenesl i do svého náboženství, zkušenosti a života. Nebyl jsi vždy v souladu s Božím dílem, jak je konají tvoji bratři v Americe. Nesdílel jsi jejich názory a nepostupoval jsi spolu s nimi. Jen nedostatečně jsi poznal různá oddělení díla. Nepokládal jsi za příliš nutné obeznámit se s různými odvětvími díla. S podezřením a nedůvěrou jsi hleděl na dílo a na Boží vyvolené vůdce, kteří je měli šířit. Byl jsi příliš hotový pochybovat, podezírat a závidět těm, jimž Bůh svěřil těžší zodpovědnosti na svém díle, než abys prozkoumal a sám se do něj zapojil, abys se s ním a jeho pokrokem seznámil.

Bůh viděl, že nejsi způsobilý být pastýřem, kazatelem spravedlnosti a zvěstovatelem pravdy, dokud se nestaneš od základu novým člověkem. Dovolil ti, abys okusil skutečné těžkosti, sebezapření a nedostatek, abys poznal, jak uplatnit milosrdenství a soucit, něžnou lásku k nešťastným a utiskovaným a k těm, kteří klesají a trpí nedostatkem, tísní a bolestí.

Když sés modlil ve svém utrpení a prosil o pokoj v Kristu, tvou mysl jako by zasti□oval temný mrak. Nedostavil se očekávaný odpočinek a klid. Zdálo se, že tvá víra je někdy zkoušena do krajnosti. Při pohledu na tvůj minulý život jsi viděl zármutek a zklamání, při pohledu do budoucna bylo všechno nejisté. Božská ruka tě obdivuhodně vedla, aby tě usměrnila ke kříži a poučila, že Bůh skutečně odměňuje ty, kdo ho pilně hledají. Ti, kdo správně žádají, také obdrží. Ti, kteří vírou hledají, nalézají. Zkušenost ohnivé pece soužent a utrpení nakonec zastíní všechnu nepohodu a bolest.

Tvé prosby v osamělosti, únavě a souženi Bůh nevyslyšel vždy podle tvého očekávání, ale pro tvé dobro. Neměl jsi jasné a správné náhledy na své bratry a nevidíš se vždy ve správném světle. Bůh však přece usiloval o takovou odpověd na tvé úzkostlivé modlitby, aby tě zachránil, a aby bylo oslaveno je-

ho jméno. Ve své neznalosti sama sebe jsi žádal to, co nebylo pro tebe nejlepší. Bůh vyšlyšel tvé upřímné modlitby, ale požehnání, které ti dal, bylo zcela jiné, než jaké jsi očekával. Bůh prozřetelně usoudil připoutat tě ještě blíže k jeho církvi, abys méně spoléhal na sebe a více na ty, které On sám vede, aby jeho dílo šlo vpřed.

Bůh *slyší* každou upřímnou modlitbu. On tě chtěl zapojit do svého díla, aby tě dovedl k většímu světlu. A nebudeš-li si zastírat svůj zrak proti důkazu a světlu, přesvědčíš se, že při menší sebedůvěře a větším důvěřováním svým bratřím budeš Bohu užitečnější. Bůh tě vedl

- 241

soutězkami. Sledoval tím určitý záměr, aby se v tobě zrodila trpělivost a z trpělivosti zkušenost a ze zkušenosti naděje. Dovolil, aby se tě zmocnily zkoušky, abys těmito zkouškami okusil pokojné ovoce spravedlnosti.

Petr zapřel muže bolesti v jeho utrpení a v hodině jeho ponížení. Okamžitě toho však litoval a obrátil se. Prožil pravou zkroušenost srdce a znovu se oddal svému Spasiteli. Se slzami v očích utíká do samoty getsemanské zahrady a tam, kde viděl klečet svého Spasitele, kde mu krvavý pot stékal z čela v jeho těžkém, smrtelném zápasu,tam padá na tvář. Ve výčitkách svědomí si Petr uvědomuje, že spal, když se Ježíš v nejtěžších chvílích modlil. Jeho pyšné srdce puká, a kajícné slzy svlažují trávnik ještě před krátkou chvíli skropený krvavým potem drahého Božího Syna. Ze zahrady odešel obrácený člověk. Byl pokořen a mohl soucítit se slabými a bloudícími. Mohl radit a byl připraven posilovat své bratry.

Bůh tě vedl utrpentm a soužením, abys mohl lépe v něho důvěřovat a méně spoléhat na vlastní úsudek. Lépe dovedeš snášet protivenství než úspěch. Vševidoucí oko Hospodinovo odhalilo v tobě mnohý odpad, který jsi pokládal za zlato a za příliš velkou hodnotu, než abys to odhodil. Moc nepřítele nad tebou byla někdy velice silná. Svody spiritismu pohltily tvou víru, zvrátily tvůj úsudek a zmátly tvou zkušenost. Bůh tě ve své prozřetelnosti chtěl zkoušet, aby tě očistil jako Leviho syny, abys mu mohl obětovat oběť spravedlnosti.

Ve všem tvém úsilí příliš prosvítá vlastní já. Boží vůle musí usměrnit tvou vůli, nebo jinak upadneš do vážných pokušení. Viděla jsem, že když pracuješ v Bohu a zapomínáš na sebe, uvědomuješ si sílu Toho, která ti umožní přtstup k srdcím. Boží andělé budou podporovat tvé úsilí, budeš-li skromný a ve vlastních očich nepatrný. Domnívášli se, že víš více než ti, které Bůh po celá léta vedl a které vyučoval v pravdě a uzpůsobil pro šíření díla, pak jde o povýšenectví, které tě může uvrhnout do pokušení.

Musíš pěstovat laskavost a něhu. Musíš být soucitný a zdvořilý. V tvém úsilí je příliš mnoho přísnosti a panovačnosti, diktátu a netrpělivosti. K pocitům jiných nejsi vždy laskavě shovívavý a zbytečně si děláš těžkosti a nespokojenost. Více lásky ve tvém úsilí a více laskavého soucitu by ti umožnilo přístup k srdcím a ziskalo by duše pro Krista a pro pravdu.

Máš stálý sklon k osobní nezávislosti. Neuvědomuješ si, že nezávislost je velice nebezpečná vede-li tě k přílišnému přecenování vlastních sil a spoléhání na vlastní úsudek více,než k úctě a patřičnému ocenění úsudku svých bratří, obzvlášťě vedoucích, které Bůh povolal do záchranné služby svého lidu. Bůh obdařil svoji církev zvláštní autoritou a mocí a nikdo ji nemůže lehkovážně přehlížet a jí pohrdat, aniž by tím nepohrdal hlasem Božim.

Není bezpečné, abys spoléhal na dojmy a pocity. Bylo tvým neštěstím, že ses dostal pod moc satanského svodu, spiritismu. Tento příkrov smrti ☐tě přikryl a tvá představivost i nervový systém byly pod nadvládou dábelských sil.Když spoléháš jen na sebe a nelneš neochvějnou důvěrou k Bohu, jsi ve skutečném nebezpečí. Častokrát odkládáš zábrany a připouštíš nepřítele a on ovládá tvé myšlenky i činy. Zatím jsi skutečně sveden a namlouváš si, že jsi v přízni Boží.

- 242

Satan se snažil zabránit tomu, abys důvěřoval svým americkým bratřím. Podezíral jsi jejich činy i zkušenost, až jsou to právě oni, kteří ti mohli pomoci a mohli ti být ku požehnání. Satan se bude záměrně snažit odloučit tě od těch, kteří jsou nositeli světla, skrze které Bůh oznamoval svvu vůli a skrze které budoval a šířil své dílo. Tvé náhledy, pocity a zkušenosti jsou ještě velice omezené a tvé úsilí též.

Místo, abys byl svému lidu požehnáním, sám musíš v mnohém ohledu usilovat o nápravu. Měl bys pěstovat zdvořilost a něžný soucit ke všem. Měl bys mít vrcholný dar Boží, jímž je láska. Jsi příliš kritický a nejsi natolik snášenlivý jak bys měl být, chceš-li získávat lidi. Mohl bys mít mnohem větší vliv, kdybys byl méně povrchní a neústupný a více se dal vést Duchem Svatým. Příliš se bojíš, abys nebyl veden lidmi. Bůh používá lidí za své nástoje a bude jich používat do konce svéta.

Padlí andělé chtěli být na Bohu nezávislí. Byli velice krásní, slavní, ale jejich štěstí, světlo a rozumnost závisely na Bohu. Neposlušností ztratili své vznešené postavení. Kristus a jeho církev jsou neroz-

luční. Nevážit si těch, nebo pohrdat těmi, které Bůh ustanovil za vůdce svého díla a kteří nesou odpovědnost za jeho pokrok a za rozšíření pravdy, znamená zavrhovat nástroje, kterých Bůh používá, aby svému lidu pomáhal, aby jej povzbuzovat. To přehlížet, a domnívat se, že světlo dostaneš přímo od Boha, napomáhá tomu, abys byl sveden a přemožen.

Bůh tě uvedl do své církve mezi povolané pomocníky, aby ti pomohli. Tvé dřívější spojení se spiritismem činí tvé nebezpečí větším, protože tvůj úsudek, moudrost a rozpoznávací schopnost byla zvrácena. Sám vždy nedovedeš rozlišit duchy, nebo□ satan je zákeřný. Bůh tě přivedl do své církve, aby ti členové pomohli.

Někdy jsi příliš íormální, chladný a ne příliš přátelský. S lidmi se musíé setkávat tam, kde jsou a ne se nad ně povyšovat a příliš mnoho od nich požadovat. Při kázání lidem, musí tě Duch Boží obměkčit a ovládnout. Chceé-li dosáhnout kýženého cíle, musíš si osvojit nejlepší způsob práce. Tvá práce se musí vyznačovat Ježíšovou láskou, jež má ovládat tvé srdce; ona má zjemnovat tvá slova, formovat tvoji povahu a povznášet tvou duši.

Když nemáš oživující vliv nebeského Ducha, často mluvíš příliš dlouho. Unavuješ své posluchače. Mnozí se dopouštějí omylu ve svém kázání, když neskončí tehdy, kdy je zájem největší. Mluví dál, až probuzený zájem posluchačů ochabne a posluchači jsou skutečně unaveni slovy bez zvláštního zajímavého a závažného obsahu. Měl bys se zastavit dřív, než dospěješ sem. Přestaň mluvit, nemáš-li co zvláštního a důležitého říci. Nepokračuj v prázdných řečech, které podněcují k předsudkům a nepůsobí na srdce. Chceš být tak spojen s Kristem, aby tvá slova prorážela a propalovala cestu k duši. K tanu však nestačí pouhé všední a rozvláčné mluvení. 0ůkazy jsou dobré, ale přílišné dokazování na úkor Ducha a života Božího je nebezpečné.

Nebude-li tvé úsilí provázet zvláštní moc Boží, a nebude-li tvůj duch podřízen a pokořen v Bohu, tvé srdce obměkčeno a nebudouli tvá slova plynout ze srdce lásky, pak to bude úsilí únavné a nepřinese požehnané ovoce. Existuje mez, které může dosáhnout Kristův služebník, za níž je lidská moudrost a dovednost bezmocná. Bojujeme s ohromnými bludy a zlem, které nejsme s to vyléčit, anebo probudit lid, aby

- 243

viděl a chápal, neboť nemůžeme změnit srdce. Nemůžeme probudit duši, aby postihla hříšnost hříchu a cítila potřebu Spasitele. Nese-li však naše úsilí pečeť Ducha Božího, a jestliže naše úsilí provází vyšší božská moc rozsévat símě evangelia, uvidíme ovoce svých snah k Boží slávě. Jen On sám může zalévat zaseté símě.

Tak je to i s tebou bratře A. Nesmíš příliš spěchat a očekávat příliš mnoho od zatemnělé lidské mysle. Musíš pěstovat pokornou naději, že Bůh milostivě udělí tajemný působící vliv svého Ducha, který jedině ti může panoci, aby tvá práce nebyla marná v Pánu. □ivou vírou musíš lnout k Bohu, každé chvíle si uvědomovat své nebezpečí a svou slabost, a ustavičně hledat onu sílu a moc, kterou může dát jedině Bůh. Usiluj o to nejlepší, co můžeš. Vlastní síly na vše nestačí.

Potřebuješ se vzdělat, abys uměl moudře a s porozuměním přistupovat k lidem. Měl bys mezi nimi dělat rozdíl, s některými bys měl mít soucit, zatímco jiné můžeš zachraňovat i přes oheň. Náš nebeský Otec častokrát provází naše úsilí nejistotou. Zasévat máme při všech vodách, nebo□ nevíme, zda prospěje to, nebo ono. Povzbuzení své víry můžeme čerpat ze Zdroje síly a cele a úplně záviset na Něm.

Bratře A, musíš pracovat s krajní pilností, aby ses ovládl a rozvinul charakter v souladu se zásadami Božího slova. Musíš se vzdělávat a cvičit, abys mohl být úspěšným pastýřem. Musíš pěstovat dobrou povahu - laskavé, radostné, zářivé, štědré, soucitné, zdvořilé a vlídné rysy povahy. Měl bys zvítězit nad nevlídností, nedůtklivostí, nespokojeností a netrpělivostí. Jsi-li v dtle Božím, musíš proti sobě bojovat statečně a svůj charakter formovat podle božského Vzoru.

Nebudeš-li se snažit, pak některé rysy pod vlivem porušené mysle ti budou jako balvan v cestě, a budeš v pokušení připisovat tuto překážku někomu jinému a ne pravé příčině. Potřebuješ sebekázen. Naše zbožnost by se neměla jevit jako trpká, chladná a zasmušilá, ale laskavá a účinlivá. Kritikářský duch se ti bude stavět do cesty jako živý plot a bude ti zavírat lidská srdce. Nebudeš-li pokorně spoléhat na Pána, často si sám zavřeš cestu překážkami a budeš za to obviňovat jiné.

Musíš střežit sám sebe, abys nezvěstoval pravdu a nevykonával své povinnosti slepě, čímž bys podněcoval předsudky. Musíš zkoumat, jak bys mohl být dobrým pracovníkem Božím, za něhož by se nebylo proč stydět. Uvažuj o svých přirozených sklonech a o svém charakteru. Měl bys o tom uvažovat právě tak, jako každý Kristův služebník, aby ses s největší bdělostí zřekl takových pracovních návyků, duševních a mravních sklonů, které bys nechtěl vidět u těch, které přivádíš k pravdě.

Kristovi služebníci jsou nabádáni k tomu, aby byli příkladem Boží□ stádu. Kazatelův vliv může mnoho vykonat pro utváření charakteru jeho lidu. Je-li kazatel líný, není-li ve svém srdci a životě čistý, je-

li bezohledný, energický, nespokojený, sobecký, nedůtklivý a neukázněný, pak se bude muset se všemi těmito nepříjemnými živly setkávat velkou měrou u svého lidu. Je velice těžké dávat do pořádku zmatek, který způsobily nesprávné vlivy. Co se projevuje v životě kazatele, velkou měrou se také projeví v rozvoji křesťanských ctností lidu. Jeli jeho život kombinací skvělých vlastností, pak ti, kterým přináší pravdu, budou do" velké míry, milují-li Boha,jako v zrcadle odrážet jeho příklad. Vždyt je představitelem Krista. Kazatel by si měl uvědomo

- 2a4

vat svou odpovědnost, aby byl ve všem ozdobou učení Boha a Spasitele. Největší úsilí služebníka evangelia by mělo spočívat v tom,

aby všechny své hřivny věnoval dílu záchrany duší. Pak bude mít úspěch. Moudrá a bdělá kázeň je nutná pro každého, kdo nosí Kristovo jméno. Ale mnohem vtce uvědomnění je potřebí služebníku evangelia Kristova, který je Kristovým zástupcem. Náš Spasítel mocně působil na lidi svou čistotou a vznešenou mravností a inspiroval je k nadšení svou láskou a něžnou vládností. Nejchudší a nejpokornější se nebáli přiblížit se k Němu, ba i malé děti byly k Němu přitahovány. Rády prodlévaly na Jeho klínu a laskali jeho zamyšlenou a vltdnou tvář. Potřebuješ tuto milující něhu. Měl bys pěstovat lásku. Projevy soucitu a skutky zdvořilosti a úcty vůči jiným neměly by aní trochu ubirat z tvé důstojnosti, ale otvírat' mnohá nyní zavřená srdce.

Kristus byl právě tím, čím by měl být každý kazatel. Měli bychom se učit napodobovat jeho charakter a spojovat přisnou spravedlnost, čistotu, čestnost, lásku a ušlechtilou velkorysost. Radostná tvář, z niž *září* láska a zdvořilé a láskyplné jednání vykonají víc mimo kazatelnu, než může vykonat kazatelna bez těchto ctností. Měli bychom pěstovat úctu vůči úsudku jiných lidí, jsme-li větší nebo menší mírou na nich závislí. Měli bychom pěstovat pravou křesťanskou zdvořilost a něžný soucit i pro lidi nejdrsnější a nejtvrdší. Právě takové přišel Ježíš z čistých nebeských přibytků zachránit. Zavíráš dveře svého srdce příliš snadno mnohým, kteří zdánlivě nemají zájem o tvé poselství, kteří jsou však stále předmětem milosti a jsou drazí v očích Páně. "Ten, kdo získává duše, je moudrý." Pavel byl všem lidem všim, jen aby nějak zachránil některé. Musíš jednat podobně. Musíš se zřeknout své výlučnosti. Chybí ti pokorná mysl, potřebuješ tišivý vliv milosti Boží na své srdce, abys nedráždil, ale k lidským srdcím přistupoval jemně, i kdyby tato srdce byla plná předsudků.

Dílo Boží velkou měrou potřebuje vážné lidí, kteří překypují horlivostí, nadějí, virou a odvahou. Nejsou to nedůslední lidé, kteří mohou čelit požadavkům dnešní doby, ale lidé, kteří jsou vážní a opravdoví. Máme přiliš mnoho nedůtklivých kazatelů, kteří mají slabé zkušenosti, nemají dostatek křesťanských ctností, nejsou posvěcení a snadno jsou znechucení. Usilují o uspokojení vlastní vůle a vytrvalí jsou jen ve svém úsilí dosáhnout svých sobeckých zájmů. Takoví lidé nemohou stačit na požadavky dnešní doby. V těchto posledních dnech potřebujeme lidi stále bdělé. Potřeba je lidí přesných, ve své lásce k pravdě upřímných a ochotných pracovat i za obětt, jen když mohou posílit dílo Boži a zachránit převzácné duše. Potřebujeme k této práci lidi, kteří nebudou reptat a nařikat nad těžkostmi nebo utrpenim, protože vědí, že to patří k odkazu, který jim zanechal Ježiš. Ochotně by měli jit do boje, nést pohanění a těžkosti, jako dobří vojíni Kristovi. Budou nést Kristův kříž bez naříkání, bez reptání a hněvu a budou trpěliví v soužení.

Byly nám svěřeny slavné pravdy pro zkoušky těchto poslednich dnů a my měli bychom to pokládat za skutečnost. Bratře A, neměl by ses pokládat za měřítko jiných. Prosím tě, nesnaž se vzbuzovat soucit. Cokoliv můžeme vytrpět a k jaké□koliv utrpení můžeme být ještě pro pravdu povoláni, bude se zdát jen velice nepatrné v porovnání s tim, co pro nás hříšné vytrpěl náš Spasitel. Nesmiš vždy očekávat, že budeš správně pochopen anebo správně přijat. Kristus říká, že na světě budeme mít soužení, ale v Něm budeme mít pokoj.

- 245

Máš bojového ducha. Skříží-li ti někdo cestu, okamžitě se bráníš a to třeba i mezi bratřími, kteří milují pravdu a věnovali dílu Božímu svůj život. Budeš se ospravedl□ovat a budeš kritizovat je, budeš žárlit na jejich slova, podezirat je ze špatných pohnutek, ale ztratiš veliká požehnání, která přednostně jsi mohl získat ze zkušeností svých bratří.

Vyhnout se diskusím

Rád vedeš diskuse o pravdě, ale tyto boje nebyly prospěšné vlastnímu rozvoji souladného křesťanského charakteru, neboť v tom je příznivá příležitost, kde se projeví každý rys charakteru, který musíš přemoci, přijdeš-li někdy do nebe. Nemůžeme se vždycky vyhnout veřejným sporům.

Někdy je vyvolávají lidé, kteří přihlížejí, když se odpůrci potirají. Jiní si upřímně přejí veřejné vysvětlení, neboť jim záleží na tom, aby slyšeli obě strany. Je vždycky třeba vyhýbat se boji. Diskuse mocně

posiluje bojechtivost a zeslabuje čistou lásku a svatý soucit, které vždycky mají přebývat v srdci křesťanů, i když se v názorech rozcházejí.

V naší době není žádost po veřejném vysvětlení vždycky důkazem upřímného přání zkoumat pravdu, nýbrž vzniká z lásky k novinkám a senzacím, které jsou obyčejně spojeny s boji. V takových bojích je zřídkakdy oslaven Bůh a nepřispívá to k šíření pravdy. Pravda je příliš slavnostní a příliš důležitá ve svých následcích, než aby její přijetí nebo zavržení bylo bráno na lehkou váhu. Vyvolat sporné otázky o pravdě, aby odpůrcům byla ukázána zdatnost bojujících, je velmi nemoudré, neboť tim byla pravda jen neptrně podpořena.

Odpůrci pravdy dokazují svou dovednost v tan, že překročují stanovisko obhájců. Oni dovedou zesměšnit i ty ne□slavnější a nejsvětější pravdy. Obyčejně ty posvátné pravdy zesměšnují nebo je postaví před lidem do falešného světla, takže bludem zatemnělé a hříchem zkažené mysle nemohou rozeznat pohnutky a úmysly téchto lstivých mužů, kteří takovýmto způsobem důležitou pravdu zakrývají a íalšují. K vůli těmto debatérům jen zřídkakdy je možné postupovat podle správných zásad. Příliš často dochází k prudkým srážkám, člověk se stává osobnim a často se obě strany dají strhnout ke kousavému tupení a vtipkování. Láska k dušim ustupuje před velikou žádostí po vítězství. Častý následek jsou hořké a hluboké rozpory.

Viděla jsem zarmoucené anděly, když byly nejvzácnější poklady pravdy zvěstovány lidem naprosto neschopným ocenit důkazy pravdy. Celá jejich bytost odporovala zásadám pravdy, jejich přirozenost se proti nim bouřila. Při diskusi nedovedli pochopit důkazy pravdy, ani naše skutečná stanoviska, přesto však mohli mást lidi tím, že před lidmi dávali pravdu do nesprávného světla. Jsou lidé, kteří se přimo vycvičili na bojovniky. Rádi překrucují výpověď protivníka a své důvody zastirají nečestnými vytáčkami. Bohem jim svěřené schopnosti zaprodali tomuto nečestnému dilu, neboť v jejich srdcich není nic v souladu s čistými zásadami pravdy. Každý argument, jehož se mohou zmocnit, použijí na útok proti obhájcům pravdy, ačkoli sami nevěři vlastnim důvodům. Své stanovisko zastávají bez ohledu na spravedlnost a pravdu. Neuvědomují si, že je čeká soud a že pak jejich nesprávně získané vítězství se všemi škodlivými následky se objeví ve své pravé povaze. Blud se všemi svými svody, léčkami, zákeřností a chytráctvím usilujícím,

- 246

aby se pravda změnila v lež, objeví se pak ve vší své převrácenosti. V den Boží neostojí žádné vítězství, kromě vítězství čisté pravdy, vznešené a svaté pravdy pro Boží slávu.

Andělé pláčí, vidí-li, jak převzácná nebeská pravda je házena vepřům, kteří ji uchvacují a pošlapávají v blátě a špině. "Neházejte perel svých před svině, ať by snad nepotlačily jich nohama svýma, a obrátice se, neroztrhaly vás" Mt 7,6. To jsou slova Spasitele světa.

Boží služebnici nesmějí pokládat diskuse za velikou přednost. Ne všechny zásady naší viry se mají předkládat posluchačům, v jejichž mysli je plno předsudků. Ježíš mluvil před íarizeji a saduceji v podobenstvich a skryl jasnou pravdu do symbolů a obrazů, protože tyto pravdy, které jim předložil použili nesprávně, ale svým učedníkům mluvil zjevně. Zvěstným metodám bychom se měli učit od Krista a pečlivě dbát o to, abychom nedráždili uši lidu zvěstováním pravd, které bez důkladného vysvětlení nejsou připraveni přijmout.

Předně bychom měli zvěstovat společné pravdy, čimž se získá důvěra posluchačů, a pak postupem času můžeme pomalu přinést další. Potřebujeme velikou moudrost, abychom lidem oznámili nepopulární pravdy, lidem plným předsudků přinesli pravdy tak opatrně, aby je lidé ochotně vyslechli. Lidé, kteří neznají naše stanovisko, ani biblickou pravdu, dostávají v diskusi množství argumentů dovedně podaných a pečlivě uspořádaných v jasných bodech pravdy. Někteří lidé se specializují na to, že jasné výroky Božího Slova směšují s bludnými teoriemi, což lahodí těm, kteří pravdu nehledají ve vlastnim zájmu.

Proti těmto satanovým pomocníkům je těžko stavět se na odpor a je nesnadné trpělivě se s nimi snést. Avšak klid, trpělivost a sebeovládání jsou vlastnosti, které by měl pěstovat každý Kristův služebník. Bojovníci proti pravdě se vzdělali sami pro rozumový boj. Jsou připraveni předkládat chytrácké důvody jako výroky Božího Slova. Matou důvěřivé lidi, zatemňují pravdu, a místo čisté biblické pravdy podávají lidu libivé bajky.

Mnozí však měli raději temnotu, než světlo, poněvadž jejich skutky jsou zlé. Mnozí by se však těšili z jasnosti Pisma a pochopili by pravdy, kdyby byly podány jiným způsobem a za jiných okolností, takže by byli měli příležitost sami zkoumat jednotlivé důkazy a porovnat□jedno místo s druhým.

Naši kazatelé jednali neopatrně, že uveřejňovali lstivé, bludné, překroucené názory, které jsou používány úskočnými lidmi, aby tu přeslavnou a svatou pravdu Hospodinovu přikryli a učinili bezmocnou. Tito zákeřní lidé, kteří stále číhají, aby oklamali prosté duše, vynakládají všechnu silu svého rozumu,

aby překrucovali Slovo Boží. Nezkušení a bezelstní jsou jejich podvodem přivedeni ke zkáze. Bylo velikou chybou uveřejnovat věechny důvody, jimiž protivntci bojovali proti pravdě Boží, neboť takto byli všichni seznámeni s důvody, na které by mnozí nikdy ani nepomysleli. Někdo bude brán k zodpovědnosti za toto nemoudré jednání.

Důkazy proti Písmu svatému působí svým okouzlujícím vlivem na mysle těch, kteří nejsou poučeni o moci pravdy. Mravní pocit lidstva je všeobecně otupen hřichem. Sobectví, neupřímnost a různé hříchy, které v této zvrácené době převládají, znemožnily vnimání věcí věčných,

- 247

takže pravda Boží není poznávána. Jsou-li uveřejňovány důkazy našich protivníků, jsou pak pravda a blud v očích lidu postaveny na stejnou úroveň. Bude-li místo toho pravda dost dlouho přinášena v její ryzosti, aby byla viditelná v její vznešenosti a důležitosti, pak budou lidé mocnými důkazy usvědčeni a připraveni, aby mohli čelit klamným důkazům protivníků.

Všichni, kteří pravdu hledají a chtějí poznat vůli Boží, kteří se věrně přidržují světla a svědomitě vykonávají své denní povinnosti, jistě poznají, je-li toto učení z Boha, neboť budou uvedeni ve všelikou pravdu. Bůh se nesnaží nějakými předivnými skutky své prozřetelnosti nuceně přivést lidi k poznání pravdy, nehledají-li tuto pravdu sami a nemají-li touhu ji poznat. Lidé mají moc uhasit Ducha Božího, možnost volby závisí na nich. Mohou se svobodně rozhodovat. Ve jménu našeho Vykupitele a skrze jeho□milost mohou být poslušní nebo neposlušní, a uvědomit si důsledky. Člověk odpovídá za přijetí nebo zavržení svaté a věčné pravdy. Duch Boží stále přesvědčuje a lidé se rozhodují pro pravdu, nebo proti ní. Chování, slova, činy Kristových služebníků mohou usměrnit člověka pro, nebo proti pravdě. Jak je tedy důležité, aby každý skutek života byl takový, abychom jej nemuseli litovat. To je obzvlášťě důležité mezi Kristovými zástupci, kteří jednají na místě Kristově.

Autorita církve

Spasitel světa dal své církvi velkou moc. Určil jí, jak má postupovat v případě těžkostí s členy. Když dal jasné pokyny, jak by měla jednat, praví: "Amen pravím vám; Cožkoli svážete na zemi, budeť svázáno i na nebi, a cožkoli rozvážete na zemi, bude rozvázáno i na nebi." Mt 18,18. Tedy i nebe schvaluje kázeňskou starostlivost církve o členy, aby se církev řídila biblickým pravidlem.

Boží Slovo nedovoluje,' aby úsudek jednotlivce odporoval úsudku církve, ani nepřipouští, aby vlastní názory stavěl proti názorům církve. Kdyby nebylo žádné církevní kázně, církev by se rozpadla, její společenství a jednota by se nemohla udržet. Vždycky se vyskytovali nezávis le smyšlející jednotlivci, kteří tvrdili, že mají pravdu, že je Bůh obzvlášťě poučil, působil na ně. Ka□dý z nich má svoji teorii, zvláštní nápady a každý tvrdí, že jeho názory se shodují se Slovem Božím. I když každý z nich má jiné názory a víru, přece každý tvrdí, že má zvláštní světlo od Boha. Tito jednotlivci se odtrhují od celku a každý z nich si tvoří svoji vlastní oddělenou církev. Všichni nemohou mít pravdu, a přece každý najisto tvrdí, že ho Bůh vede. Boží Slovo není možná,nebo snad, ale ano a amen v Kristu Ježíši.

Náš Spasitel zakončuje své naučení příslibem, že kdyby se dva nebo tři rozhodli za něco prosit Boha, obdrželi by to. Kristus tu ukazuje, že je třeba se sjednotit s ostatními, chceme-li dosáhnout po čem toužíme. Velká důležitost se připisuje jednomyslnému předsevzetí a jednomyslné modlitbě. Bůh vyslýchá modlitby jednotlivců, avšak při této příležitosti Ježíš dával zvlášťnt a důležité naučení, které mají mít mimořádný význam pro jeho organizovanou církev na zemi. Její členové se musí dohodnout o tom, co chtějí a o co budou prosit. Nemělo by se zde jednat o nápady a úsili omylného jednotlivce, ale o prosbu, která by měla být zvláštním projevem více lidí, soustředěných na jedno jediné přání.

- 2as

V obrácení Pavla pozorujeme zázračnou Boží moc. Obklopoval ho jas, překonávající slávu polednttho slunce. Ježíš, jehož jméno nejvíce nenáviděl a jimž pohrdal, zjevil se Pavlovi sám, zastavil jeho šílenou, avšak přímou a rychlou jízdu, aby mohl učinit z tohoto nejméně slibného nástroje vyvolenou nádobu pro zvěst evangelia pohanům. Vědomě se protivil jménu Ježíše Nazaretského. Pro svou horlivost byl vytrvalým, obáváným pronásledovatelem církve Kristovy. Byl hluboce přesvědčen, že musí vymýtit všude se šířící rouhavé učení o tom, že Ježíš je Pánem života.

Pavel vskutku věřil, že víra v Ježíše znehodnocuje Zákon Boží, obětní bohoslužbu a obřízku, kterou sám Bůh přece po celé věky schvaloval. Avšak zázračné zjevení Krista ozářilo temnotu jeho smýšlení. Ježíš Nazaretský, proti kterému bojoval, je vskutku Spasitelem světa.

Pavel poznává svou mylnou horlivost a volá: "Co chceš, Pane, abych činil?" Sk 9,6. Ježíš mu hned na místě neodpověděl, jaké dílo mu určil, ačkoliv tak mohl učinit. Pavel musel projít školou křesťanské víry a jednat rozvážně. Kristus ho posílá učit se od těch učedníků, které tak těžce pronásledoval. Jas nebeského světla Pavla oslepil, avšak Ježíš, ten velký lékšr slepých, nevyléčil ihned jeho slepotu. Na Pavlovu otázku odpovídá: "Vstan a jdi do města a povědí ti, co máš činiti". Ježíš nejen že mohl vyléčit

Pavlovu slepotu, mohl mu též odpustit jeho hříchy a říci, co má činit, vylíčit i program jeho dalšího života. Od Krista měla vycházet všeliká moc a milost. Kristus však nedal Pavlovi ihned při ob,.rácení k pravdě zkušenosti své pozemské, nedávno zorgani2ované církve.

Zázračné světlo, které Pavla při této příležitosti obklopilo, ho ochromilo a zmátlo. Byl cele přemožen. Tuto část práce nemohl pro Pavla vykonat žádný člověk, avšak zůstávalo stále ještě něco, co bylo třeba vykonat a co Kristovi služebníci učinit mohli. Ježíš posílá Pavla k svým do církve, aby se dozvěděl, co má činit. Takto dává moc a právo své organizované církvi. Kristus se Pavlovi zjevil a přesvědčil ho, a Pavel se nyní měl učit od těch, které Bůh pověřil hlásáním pravdy. Kristus posílá Pavla k svým vyvoleným služebníkům. Tím ho uvádí do své církve.

Právě ti lidé, kteří měli být Pavlem zničeni, ti se stali jeho učiteli toho náboženství, které nenáviděl a pronásledoval. Tři dny nejedl a neviděl, pokud se nedostal k mužům, které ve své slepé horlivosti hodlal zničit. Ježíš tu seznamuje Pavla se svými pozemskými zástupci. Ve vidění Pán rozkázal Ananiášovi, aby šel do jistého domu v Damašku a vyhledal Saula Tarsenského: "nebo hle, modlí se!"

Pavla do Damašku provázeli muži, kteří mu měli pomoci dovést do Jeruzaléma spoutané apoštoly. Ti tam měli být mučeni a usmrceni. V Damašku zůstal Saul s Judou, postil se a modlil. Saulova víra zde procházela zkouškou. Pro zatemněnost mysli 3 dny□nevěděl, co se s ním děje a 3 dny neviděl. Měl jít do Damašku, nebot tam mu měli říci, co má činit. Pavel je v nejistotě a vroucně volá k Bohu. K Ananiášovi přišel anděl a poslal ho do toho domu, kde se Pavel modlil a kde ho měl poučit, co má dále činit. Saulova pýcha opadla. Krátce předtím byl ještě plný sebedůvěry, myslel, že koná dobré dílo, za které smí očekávat pochvalnou odměnu. Ayšak nyní se všechno změnilo. Kajícně a zahanbeně, v hluboké pokoře, vroucně prosil o odpuštění. Pán skrze svého anděla mluví k Ananiášovi: "Hle, modlí se!" Anděl oznámil Božímu služebníku, že Saulovi zjevil ve vidění, jak k němu Ananiáš přichází

- za9

a klade na něho ruce, aby zase viděl. Ananiáš sotva může věřit slovům anděla a opakuje, co slyšel o Pavlově krután pronásledování svatých v Jerusalémě. Rozkaz však je naléhavý: "Jdi, neboť on je má nádoba vyvolená, aby nesl jméno mé před pohany, i krále, i před syny izraelské." v 15.

Ananiáš poslechl andělův přikaz. Položil své ruce na muže, který nedávno byl hnán duchem nejhlubší nenávisti a hrozby proti všem, kteří věřili v Kristovo jméno. Ananiáš pravil Saulovi: "Sauli, bratře, Pán Ježíš poslal mne, kterýž se ukázal tobě na cestě, po niž jsi šel, abys prohlédl, a naplněn byl Duchem svatým."A hned spadly z očí jeho lupiny, i prohlédl pojednou a vstav, pokřtěn jest." v. 17.18.

Toto všechno mohl vykonat Ježíš s Pavlem i sám. On to však neučinil. Pavel musel předně se vyznat těm, které se rozhodl zničit. Bůh zde měl ustanovené lidi, kteří měli za něho vykonat zodpovědné dílo. Pavel musel učinit určité nutné kroky na cestě obrácení. Měl se připojit k těm lidem, které pro jejich víru pronásledoval.Kristus zde dává všemu svému lidu příklad, jak sám se ztotožnil s úřadem a autoritou své organizované církve. □□eho požehnání měli šířit ti, které k tomu ustanoví. Tim spojil člověka s vedenim, kterým protéká jeho požehnání. Pavlova přisná svědomitost v pronásledování svatých ho nezbavila viny, když ho Boží Duch uvědomil o jeho krutém díle. Musí se stát žákem učedniků.

Pavel se učí, že Ježíš, kterého ve své slepotě pokládal za podvodníka, je vsku tk u původcem a základem všeho náboženství vyvoleného lidu od Adama až i dokonavatelem viry nyní, tak jasně ukázané jeho zraku. Viděl Krista jako zjev pravdy a splnění všech proroctví. Kristus byl jim pokládán za znehodnocovatele Božiho zákona. Když se však jeho duchovního zraku dotkl Boží prst, naučil se od učedníků, že Kristus byl původcem celého židovského obětního systému, že se v Kristově smrti předobraz setkává se skutečnosti a že Kristus přišel na svět právě proto, aby obhájil zákon svého Otce.

Ve světle zákona se viděl Pavel jako hříšnik. Poznal, že přestupoval ten zákon, o němž myslel, že ho tak horlivě plní. Kaje se a umirá hřichu. Poslušně se podrobuje požadavkům Božího zákona a věří v Krista, jako svého Spasitele. Je pokřtěn a od té chvíle zvěstuje Ježiše tak horlivě a nadšeně, jako ho předtím nenáviděl. V Pavlově obráceni jsme dostali důležité poučení, na něž bychom měli neustále pamatovat . Vykupitel světa neschvaluje jednání v náboženských věcech nezávisle na jeho organizované a uznávané církvi tam, kde nějaký cirkevnt sbor má.

Mnozí si myslí, že za své světlo a zkušenost jsou odpovědni jen Kristu, bez ohledu na jeho povolané následovniky na světě. Ježíš však toto odsoudil skutečnostmi a svým příkladem. Byl tu Pavel, jehož chtěl Kristus uzpůsobit pro nejdůležitější dílo. Měl být jeho vyvolenou nádobou, jehož Kristova zjevená přitomnost zasáhla přimo, a přece ho Pán sám pravdě nevyučuje. Zastavuje ho na cestě a přesvědčuje. Na otázku: "Co chceš, Pane, abych činil?" Spasitel mu neodpovtdá přimo, ale uvádí ho do své církve. Její členové ti povědi, co budeš činit. Ježiš je p□ítel hříšniků, jeho srdce je vždy otevřeno, 0n citi lidskou bidu. On má všechnu moc na nebi i na zemi, váží si však prostředků, které si vyvolil k osvícent a spasení lidí. Pavla přivádí do církve, ukazuje mu moc, kterou jej pověřil být zdrojem světla pro svět. Jde o Kristův organizovaný celek na zemi a nařízení tohoto společenství

třeba dbát. V Saulově případě Ananiáš zastupuje Krista a zastupuje na zemi též Kristovy následovníky určené konat Kristovo dílo.

Saul byl vzdělaný učitel v Izraeli. Byl však zaslepený a plný předsudků. Nyní se mu zjevuje sám Kristus a uvádí ho do své církve, která je světlem světa. Je□jich členové mají poučit tohoto vzdělaného, populárního řečníka o křestanském náboženství. Ananiáš se misto Krista dotýká jeho očí, aby přijal světlo, misto Krista vkládá na něho ruce, prosí ve jménu Krista a Saul přijímá Ducha Svatého. Všechno se děje ve jménu a moci Kristově. Krístus je zdrojem. Církev koná zprostředkovatelskou službu. Ti, kdo si zakládají na osobní nezávislosti, musí přijít do užšího společenství s Kristem právě prostřednictvim jeho pozemské církve.

Bratře A, Bůh tě miluje a chce tě zachránit a přivést do díla. Budeš-li pokorný a učenlivý, a necháš-li se formovat jeho Duchem, On bude tvou silou, tvou spravedlností a přenesmírnou odměnou. Můžeš mnoho vykonat pro své bratry, budeš-li skryt v Bohu a dovolíš-li, aby tvůj duch byl pod vlivem 3eho Ducha. Budeš se potýkat s lidmi tvrdé šíje. Mají mnoho. hořkých předsudků, ale ne jinak to bylo se Saulem. Bůh může udělat mocné divy pro tvé bratry, nedopustíš-li, abys jim byl sám překážkou na cestě. Kéž ve tvém srdci přebývá a provází tě v práci láska, soucit a něha. Budeš-li se přidržovat Krista a dáš-li si ochotně poradit od svých zkušenějších bratří, zdoláš železné hradby předsudk□°i.

Jako Boží služebník nesmíš se dát snadno znechutit těžkostmí, ani největším protivenstvím. Jdi vpřed, ne ve jménu svém, ale v moci a síle Boha Izraelského. Snášej protivenství jako dobrý vojin Kristova kříže. Ježíš snášel protivenství hříšníků. Přemýšlej o Kristově životě a vzmuž se, jdi vpřed u víře, v odvaze a naději.

JEDNOTA C□RKVE

V posledním vidění mi byl ukázán příchod pravdy a rozmach díla Božího na Paciíickém pobřeží. Viděla jsem, že pro mnoho lidí v Kaliíornii se vykonalo dobré dílo, ale že mnozí vyznavači pravdy se nechopili pohotově díla Božího v pravý čas a jednali podle Bohem jim poskytnutých možností a vyznačených povinností. Dá se tu vykonat mnoho užitečné práce, dovedeme-li duše k poznání pravdy a budeme-li jednotní.

Kdyby si všichni mladí lidé uvědomili nutnost spolupráce a snažili by se naplnit Kristovu prosbu, aby byli jedno, jako je on jedno s Otcem, přitomná pravda na tomto pobřeží by byla mocná. Boží lid však spí a nevidí přítomné potřeby díla. Věřící si neuvědomují důležitost soustředěného úsilí. Satan se stále snaží rozdělit viru a srdce Božího lidu. Dobře ví, že jejich síla je v jednotě a v rozdělení jejich slabosti. Je podstatně důležité, aby všichni Kristovi následovníci pochopili satanovy záměry a jednotně stáli proti jeho útokům a odrazili ho. Stále musí jit vpřed, i kdyby proto museli přinést určité oběti.

Věřící s různou povahou a založením se shromažďují jako církev. Boží pravda přijata do srdce vykoná své očistné, povznášejicí a přesvědčující dílo v životě a překoná rozdilné náhledy a předsudky

každého. Všichni by měli pracovat, aby se dostali co možno nejbliže jeden k druhému. Všichni, kteří milují Boha a doopravdy zachovávají jeho přikázání, budou mit vliv u nevěřících a získají duše pro Krista. Tím posílí radostné písně triumíu a vítězství před velkým, skvělým trůnem. Sobectví bude přemoženo a nezměrná láska Kristova se projeví zájmem o záchranu těch, za které zemřel.

Byly mi ukázány mnohé rodiny, které nežijí podle Ježišovy vůle; nejdřive musí vykonat určité dílo doma, a pak mohou udělat pokrok v duchovním životě. Viděla jsem případ bratra B, a byla jsem zavedena do času, kdy přijal pravdu. Ta tenkrát změnila jeho život. Ztrácel se zřetele vlastní já do té míry, jak se zajimal o pravdu. Svou viru se snažil dokazovat skutky a vlastní zájmy mu byly druhořadé. Miloval dílo Páné a radostné se snažil dávat do popředí jeho zájmy; Pán přijal jeho snahu mu sloužit a ruka Boží mu žehnala.

Bylo mi ukázáno, že bratr B se odvrátil od Boha a upadl do veliké terr□oty, když prosadil vlastní úsudek□proti úsudku svých bratří ohledně pravého způsobu zachovávání soboty. Slo o zájmy bratra B, a on nechtěl vidět správný dosah probírané otázky. Kdyby byl býval ve světle, nikdy by nebyl chtěl' jit cestou, kterou šel, když odešel z Východu. Pak jsem byla upozorněna na druhou dobu v jeho životě. Viděla jsem ho na cestě. Jeho světlo vespolečnosti nevěřících nezářilo tak, aby viděli jeho dobré skutky a oslavovali Otce, který je v nebesich. Zapomněl na Boha i na svou povinnost správně představovat svého Spasitele na každém místě a za všech okolností.

Bratr B je obzvlášťě slabý v některých bodech; měl rád pochvalu a lichocení, miluje zábavu a vyznamenání. Povýšil se, mnoho mluvil

a málo se modlil a Bůh ho přenechal jeho vlastní slabosti, nebot nenese ovoce k slávě Boží. Na své cestě měl příležitost vykonat mnoho dobrého. On si však neuvědomil, že za své hřivny odpovídá Bohu, a že jako Boží šafář bude volán k odpovědnosti, zda svých schopností správně použil, zda se chtěl líbit sobě, nebo oslavit Boha. Kdyby byl bratr B ve svém srdci poznal moc Kristovy lásky, byl by pocitil zájem o záchranu těch, s nimiž přišel do styku, aby jim řekl to, co by je přivedlo k přemýšlení o věčných zájmech.

Měl příležitost rozsévat símě pravdy, ale on toho patřičně nevyužil. Svou viru měl nést k svým příbuzným. Jeho svaté vyznání a Boží pravda měly proniknout všemi jeho myšlenkami, pocity, slovy i skutky. Kristus nabádá své následovníky, aby k□áčeli ve světle. Chůze znamená pohyb vpřed, přičinění se, cvičení schopností a činné zaměstnání. Nebudeme-li se cvičiti v dobrém dile, k němuž nás Spasitel povolal a nebudeme-li cítit důležitost osobniho úsilí v této práci, dojdeme k churavému, zakrnělému náboženství. Nových vítězství dosáhnem našimi zkuéenostmi v práci. Staneme se činnými a dosáhneme sily tim, že budeme kráčet ve světle, které nás posilní, abychom mohli jít vpřed cestou Božích přikázánt. Každým krokem k nebesům naše síla poroste. Bůh požehná svému lidu tehdy, bude-li se snažit být požehnánim pro jiné. Naše cnosti dozrávají a vyvíjejí se cvičením.

Bylo mi ukázáno, že bratr B za pobytu v Battle Creeku byl mravně slabý. Neusiloval o to, aby se připoutal k Bohu a zachoval duši v čistotě myšlenek a činů; zůstal v zajetí svých vlastnich názorů a představ, které mu duchovně škodily. Stýkal se s těmi, kteří překrucovali pravdu a obelhávali ho natolik, že věřil věcem nepravdivým,

- 252

když pak otevřel dveře nepříteli a přijal ho jako anděla světla, pokušení ho snadno přemohlo.

Byl plný hříšných předsudků a podezíral i ty, jimž podle vůle Boží měl důvěřovat. Všechno viděl v nesprávném světle a shromážděni, jež mu měla být zdrojem veliké síly, byla mu na škodu. Právé tak to chtěl satan, aby bratr B ztratil důvěru v lidi, které Bůh povolal za vůdčí představitele svého díla. Dostal se do sporu s nimi i se srdcem díla. 8y1 jako lodička na moři bez kotvy a bez vesla. Nemohl-li důvěřovat vedoucim díla, nechtěl důvěřovat nikomu.

Bratr B má jen málo úcty a respektu ke svým bratřím, domnivá se, že jeho úsudek převyšuje jejich, proto od nich nechce nic přijmout, a nedůvěřuje jejich názorům, nechce se s nimi radit, nemůže-li je sám vést a poučovat. Chce jednat podle vlastního úsudku, bez ohledu na názory svých bratří, jejich hoře a prosby. Satan věděl, že po ztrátě důvěry ve vedoucí díla,cele náleži jemu, nebude-li tato důvěra obnovena. Věčné zájmy bratra B závisí na tom, zda přijme a uzná pomoc a správu, kterou Bůh v církvi milostivě ustanovil. Spolehne-li na své vlastní rozhodnutí, nakonec pozná, že byl úplně na nesprávné cestě a že se sám zavedl do záhuby. Z počátku vybočí, pak půjde dál a nakonec úplně ztratí onu pravou a jedir□ou stezku, která vede do nebe.

Jsou tisíce těch, kteří jdou cestou temnosti a bludu, cestou vedoucí k smrti, a přitom si namlouvají, že jsou na nebeské cestě štěstí, ale nikdy se nechtějí rozhodnout pro jednu nebo druhou. Bratr B potřebuje pomoc, kterou Bůh dal církvi, on sám nemůže být církví a přece jeho jednání svědčí o tom, že by nejraději byl dokonalou církví, nepodléhající nikomu. Bratr B již dlouho není posvěcen Bohu, nestřežil dveře své duše před našeptává'ním satana. Viděla jsem, že Boží andělé zapisovali jeho slova a činy. Čím dál, tím více opouštěl nebeské světlo. Bratře B nejsi-li pod zvlášťnim působením Boží milosti, pak společenství s tebou je těžké. Příliš důvěřuješ sobě, jsi neústupný a to je cítit v rodině i ve sboře. Máš velice málo úcty a respektu vůči jiným. Chybí ti milost a pokora.

Bratr B se vrátil na toto pobřeží ve veliké temnotě, ztratil lásku k pravdě i lásku k Bohu. Ovládly ho vlastní pocity a byl pyšný. Více miloval sebe i peníze, než pravdu a svého Vykupitele. Bylo mi ukázáno, že jeho jednání po návratu na pobřeží bylo zneuctěním křesťanského jména. Viděla jsem ho ve společnosti světských milovníků zábav. Zarmucoval své bratry, ranil svého Spasitele a vystavil ho veřejnému pohanění nevěřících. Viděla jsem, že od té doby neměl radost z Boží služby a z šíření pravdy. Zdálo se, že horlivě zkoumá Písmo a různé autory ne proto, aby se utvrdil v důležitých bodech přítomné pravdy, které mu Bůh poskytl svými vyvolenými lidmi, ale aby našel nové postavení a mohl šířit nové názory proti pevné víře celku. Jeho bádání nebylo k slávě Boží, ale k vlastní samochvále.

Zaujme-li bratr B jednou stanovisko na nesprávné straně, pak nemá ve své povaze ochotu poznat svůj omyl a vyznat svou nepravost, ale za každou cenu bojovat do konce. Tento duch škodí církvi a poškozuje také jeho rodinu. Musí obměkčit své srdce a přijmout něhu, pokoru a lásku. Potřebuje obětavost a ušlechtilou velkorysost. Zkrátka, musí být obráceným, novým člověkem v Ježíši Kristu. Pak jeho vliv v církvi bude správný a pak bude pomáhat těm, kteří pomoc potřebují. Bude v úctě a lásce u své rodiny a svým životem může pak vést i celou svoji

- 253

domácnost. Povinnost a láska jsou jako dvojčata, budou mu pomáhat při výchově jeho dětí.

Viděla jsem, že sestra B mnoho vytrpěla pro jednání svého manžela vůči ní, že její život byl velice smutný, ačkoliv jí ho mohl udělat šťastným. Zdála se být znechucena a trpce nesla, že jí manžel zanedbával a nemiloval. V jeho nep□it□nnosti se někdy cítila úplně zmatena, žárlila na něho a nedůvěřovala mu. Satan byl připraven svými pokušeními a ona váechno viděla přehnaně. Nemuselo to být, kdyby bratr B byl zůstal posvěceným Bohu. Byla jsem vedena dále a viděla jsem, že přestal věřit a chodil ve tmě, zatímco si namlouval, že jenom on má pravé světlo. Čím víc se odlučoval od Boha, tím méně lásky měl vůči svým bratřím a k pravdě.

Viděla jsem, že bratr B pochybuje jednomu bodu víry za druhým, které nás vyvedly ze světa a postavily jako zvláštní a odlišný lid, očekávající onu blahoslavenou naději a slavné zjevení našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista. Jeho nevěra a temnota však nepohly hlavními zásadami naší víry. Pohrdl Boží pravdou. Ta však pravdou zůstává. Měla určitý vliv na něho a jeho bratří. Lživé zprávy ohledně mého manžela a mne, které přinesl od Východu, vedly jiné k podezírání a pochybnostem. Lidé, kteří nás neznali, nás nemohli bránit. Viděla jsem, že sbor v --- mohl mít třikrát tolik členů než má a mohl být desatero násobně silnější, kdyby bratr B nebyl nahrával do rukou nepřítele. Ve své zaslepené nevěře udělal všechno, aby znechutil lidi a rozptýlil věřící. Ve své zaslepenosti si neuvědomil, že jeho jednání zarmucuje Boha. Znechucení a temnota, které způsobil, dvojnásobně ztížily práci bratra C, neboť jeho vliv nepůsobil jen ve sboru v ---, ale také v jiných sbořích.

Bratr B se utvrzoval ve své nevěře a odporu, s nímž se musel bratr C potýkat. Viděla jsem, že bychom museli čelit témuž, a že by si to vyžádalo dlouhého času, abychom vykořenili starý kořen hořkosti, jímž byli mnozí nakaženi. Je čas promluvit a čas také mlčet, neměli bychom váhat, když nám Bůh káže mluvit a to bez ohledu na to, zda nás lidé budou nebo nebudou slyšet. Měli bychom celou tuto záležitost potlačit i za cenu toho, že by někteří zůstali mimo sbor a mimo pravdu. Bůh má veliké a důležité dílo pro každého v --- a v pravý čas to bude uděláno a pravda zvítězí.

Ti z našich bratří, kteří sami nezískali zkušenost v přítomné pravdě, nemohou ocenit důkazy bratra B a ačkoli nemohou přijmout jtm obhajované názory, jeho řečí a úvahami byli více méně ovlivněni. Někteří se v shromáždění necítili svobodni. Obávali se v sobotu promluvit, projevit své skutečné pocity a víru v obavě, že bratr B bude kritizovat, co řeknou. V shromážděních bylo mrtvo a jen málo svobody.

Bratr B chce, aby všichni hleděli na něho jako na člověka, který dovede vysvětlovat Písmoi bylo rni však ukázáno, že je okláman a Písmu nerozumí. Sel nesprávnou cestou, když vyhledával novou víru, novou teorii pravdy. Chtěl vykořenit a přemístit ony mezníky na cestě, které nám správně ukazují směr, že se blížíme ke sklonku pozemských dějin. Může si namlouvat, že ho vede Pán, avšak je to určitě jiný duch. Nezmění-li celé své jednání a není-li ochoten dát se vést a učit, bude ponechán, aby šel vlastní cestou a stroskotal co do víry.

Někteří byli natolik oslepeni vlastní nevěrou, že nedokázali

J

- 254

postřehnout ducha bratra B. Mohl jim pomoci, kdyby byl zůstal v Boží radě. Mohl je vést ke světlu a nerozhojňovat zmatek jejich víry a jejich nesnáze. Stal se však kamenem úrazu, slepým vůdcem slepých. Kdyby byl šel přímo, pak to, co bylo chromé, nemuselo zabloudit a mohlo být uzdraveno. Odmitl chodit ve světle pravdy, kterou Bůh dal svému lidu a překážél těm, kteří ve světle chodit chtěli.

Neuvědomuje si, že je strašné vzbuzovat pochybnosti a nevěru ve víře lidu, zachovávajiciho přikázání Boží. Pravda, z niž se kdysi těšil, stala se mu temnotou a nezmění-li své jednání, upadne do názorů různých denominací a nebude s žádnou cele souhlasit. Sám bude tvořit zvláštní cirkev, avšak ne pod vedením Hlavy církve. Tim, že své názory uváděl do protikladu s vírou celku, znechucoval a oslaboval církev. Jestliže církev světitelů soboty má pravdu, pak on je v temnotě, a to nemůže připustit. Pravda ho odsuzuje a misto, aby s ní byl v souladu, podřidil se jejim požadavkům a zemřel vlastnímu já, vyhledává postavení, kde nebude pod odsouzenim.

Bylo mi ukázáno, že bude-li takto pokračovat, a zůstane-li slepým vůči svému skutečnému postavení, bude rád po nějakem čase, bude-li pod nějakou záminkou moci se zřeknout soboty. Určitě ho svede satan, jak svedl již mnohé od církve do klamu a bludu. Jak mnohem bezpečnější by bylo pro bratra B, kdyby žil v souladu s pravdou, než aby překrucoval Písmo a snažil se ho dát do souladu se svými nápady a činy. Kdyby uvedl do souladu své jednání se zásadami Božího zákona, pak koná dílo, o němž se mu ani nezdálo. Celé jeho srdce je nepřitelem Božim. Není podřízeno zákonu Božímu, a ani nemůže být.

Pomluvy a otevřené projevy těch, kteří jsou v Battle Creeku našimi nepřáteli, bratr B přijmul při své cestě na Východ a vrátil se s trpkými a bezbožnými pocity v srdci proti lidu z ústředí a obzvlášťě proti

mně a mé práci. Nemá žádné pravdivé důvody pro své pocity, které přechovává a názory, které vyjádřil ohledně mé práce a svědectví. Nevěru a předsudky, které mu nahlodaly duši, snaží se vštípit do myslí jiných. Dělal to se značným úspěchem. Z počátku byli mnozí ovlivněni jeho rozumářstvím a temnotou, neboť dovede argumentovat a vyvozovat určité závěry, jako by měl zaručené skutečnosti. Ví, jak to má dělat, a je výmluvný. Jeho slova působila na některé neposvěcené lidi, kteří hledalí právě to, co řekl on o naší práci a povolání. Měl vliv a vštěpoval předsudky některým z těch, jimž jsme mohli pomoci, kdyby nám nebyl zavřel cestu tak, že jsme neměli k nim přistup. Tak tomu bylo s bratrem a sestrou D.

V tom může bratr B vidět ovoce svého jednání. Mnozí byli podobně ovlivněni s podobnými výsledky pokud se týká jejich vtry a důvěry v pravdu. Jakmile se bratr B, nebo kdokoli jiný rozhodne, že lidé, kteří udělali nejvíce pro dílo přítomné pravdy tim, že ji přivedli tam kde je, nejsou vedeni Bohem, ale svádějí a klamou lidi. Pak je jen důsledné, zřeknou-li se celého díla jako podvodu a klamu. Chtějíli být důslední, musí všechno zavrhnout. Tak to nepozorovaně dělal bratr B sám, a tak to dělali i jiní. Jednou v budoucnosti, ne-li hned, bude vidět své dílo jinak, než ho vidí dnes. Bude vidět dílo, které konal v několika minulých letech tak, jak ho vidí Bůh. Nebude s nim spokojen, uvídí-li ubohé dílo bratra B, které v minulých letech konal. Jeho pyšné sebevědomí a domnělá nadřazená moudrost skončí a s trpkostí bude činit pokání za to, že zahynuli ti, za něž je odpověden.

- 255

Kdyby bratr B chtěl tyto věci vidět správně a uvědomil si možnost zklamání, přišel by k bratru a sestře Whiteovým s tím, jak poškodil jejich dobrou pověst a dal by jim příležitost, aby mu věci vysvětlili. Zprávy, které nesl na Paciiické pobřeží, jsou falešné a tím přestupuje zákon Boži. Jednoho dne se bude muset setkat s tvrdou řečí, jakož i se svůdným chytráctvím podněcovaným satanem, jímž ovlivňoval lidi, aby poškodil vliv mého manžela a můj. Nejde o něco mezi bratrem B a mnou, ale mezi ním a Bohem.

Bůh nám svěřil určité dílo a dal-li nám poselství, abychom ho nesli jeho lidu, pak ti, kteři by nám chtěli v tomto díle překážet a ošlabovat víru lidu v jeho pravdu a'spnlehlivost, nebojuji proti nástroji, ale proti Bohu. Za výsledky svých slov a činů se musí zodpovídat jemu. Všichni, kteři mají duchovní rozhled, mohou poznat strom po ovoci. Bratr B se pokládá za Bohem osvtceného, že neklame lid ohledně naší práce a poslání. Všichni, kdo chtějí, mohou vědět jaké ovoce tento strom přináší. Bratře B, je to ovoce k věčnému životu, anebo k smrti?

Poté, co bratr B dostal v Battle Creeku toto zvláštní poznání, které ho vedlo k tupení naší práce a posláni, rozhodl se svobodně spojit se s nevěřícími v radovánkách. Svým lehkovážným počínáním uvedl pohanění na dílo Kristovo a veliké utrpení své ženě. Byl tak zaslepen, že si vůbec neuvědomoval, že boří to, co Bůh stavěl? Což ho nenapadlo, že bojuje proti Bohu? Dílo, které konal zaznamenali andělé v nebi a bude se muset zaň zodpovídat tehdy, kdy každý skutek přijde na soud a bude jej posuzovat věčný Důh. Ve své slepotě bratr B pozvedl svou slabou ruku proti Bohu, a zattm své oklamané duši namlouval, že koná dílo Boží. Každé dílo člověka má být zkušeno ohněm posledního dne, kdy ve zkoušce ostojí jen zlato, stříbro a vzácné kameny.

Bůh nebude posmíván. Dlouho může trpět lidi, ale navštiví jejich přestoupení a každému odplatí podle jeho skutků. Lidé se mohou vychloubat a pyšnit svou moudrostí, ale stačí jediný dech z Božích úst a všechna jejich čest a sláva bude v prachu. Bylo mi ukázáno, že bratr B nebude mít výmluvy v den Boži, kdy každý přtpad bude zvážen na váze svatyně. On nejlépe ví, co udělal. Měl dostatek důkazů, aby mohl poznat, jaký charakter nese dílo, které nám svěřil Bůh. Ovoce tohoto úsilí je mu zjevné. Bude-li chtit, může to poznat a muže mu rozumět.

Sebedůvěra bratra B je podivuhodná a je pro něho nejstrašnějším osidlem. Nepřemůže-li tento nebezpečný rys svého charakteru, pak mu bude zkázou□ Je ve svém přirozeném živlu bojuje-li a pře-li se o věroučné otázky□ Chce pochybovat, překrucovat a lišit se od svých bratří, dokud satan natolik neovládne jeho mysl, že se skutečně bude domnívat, že má pravdu a že jeho bratři bloudí. Není ve světle a nemá Boži□požehnání, protože součástí jeho náboženství je opozice vuči ustáleným zásadám lidu zachovávajícího Boží přikázániy Jsou všichni tito lidé podvedeni a bratr B je jediný člověk, jemuž Bůh dal správnou pravdu? Což není Bůh právě tak ochoten pomoci správně porozumět Písmu svým odevzdaným služebníkům, jako bratrovi B.?

Zkoumá bratr B své jednání touto jednoduchou zásadou? "Vede mne toto světlo a poznání, které jsem našel a které mně odlišúje od mých bratří, blíže ke Kristu? Stal se mi můj Spasitel vzácnějším a podobá se můj život vtce jeho životu?" Je přirozeným; ale ne příjemným rysem na□eho charakteru rázně prosazovat naše přesvědčení a křečovitě

- 256

trvat na svých vzpomínkách na chyby a nedostatky jiných.

Bratr B nechce usilovat o jednotu se svými bratřími. Jeho sebedůvěra ho zavedla, aby netoužil po nějaké zvlášťni jednotě. Myslí si, že jejich názory jsou mnohem níže než jeho, a že přijmout jejich názory a rady bylo by pro něho velikým ponížením. Tato sebedůvěra ho vyloučila z lásky a soucitu jeho bratří a oddělila ho od nich. Domnívá se, že je příliš moudrý a zkušený, než aby potřeboval napomenutí, která potřebují jiní. Tak vysoce smýělí o svých schopnostech a tak spoléhá na vlastní úspěchy, že věří, že je připraven pro každou situaci. Nebeští andělé řtkají, poukazujíce na bratra B: "Ty , kdo stojíš, hlediž, abys nepadl!" 1K 10,12. Sebedůvěra vede k zanedbání bdělosti a pokorné, kajícné modlitby. Nutno se v□hnout vnějším pokušením a přemoci vnitřního nepřítele a zmatky; nebot satan používá svého pokušení pro různé charaktery a povahy jednotlivců.

Kristova církev je v neustálém nebezpečí. Satan se snaží zničit Boží lid. Nelze důvěřovat ani jediné lidské mysli, jedinému lidskému úsudku. Kristus chce shromáždit své následovníky, církev, která by zachovávala určitá pravidla, pořádek a kázeň, a chtěl, aby si všichni více ctili druhé, než sami sebe. Jednota a důvěra jsou podstatné prvky pro dobrý prospěch církve. Jestliže každý člen církve se cítí svoboden, aby šel nezávisle na druhých lidech svou vlastní cestou, jak může být církev jista v hodině nebezpečí a ohrožení? Prospěch a skutečná existence církve závisí na poslušném, sjednoceném jednání a vzájemné důvěře jejich členů. Když v kritické chvíli někdo volá na poplach, je potřeba okamžitě a pohotově pomoci bez vyptávání a průtahů. Takovou pomocí by se nepříteli zamezilo získat úspěch. Jen jediné úsilí může zachránit mnohé duše od zahy.nutí.

Bůh chce, aby jeho lid byl spojen nejtěsnějšími pouty křesťanského obecenství. Důvěra v naše bratry je nezbytně nutná pro prospěch církve: jednota činu je důležitá v náboženské krizi. Jeden nerozvážný krok, jeden bezmyělenkovitý čin, může pohřížit církev do těžkostí a zkoušek, z nichž se po celé roky nemusí dostat. Jediný člen církve, naplněný nevěrou, může poskytnout příležitost velikému nepříteli a ohrozit blaho celé církve a následkem toho může zahynout mnoho duší. Ježtš chtěl, aby jeho následovníci byli jedni druhým podřízení: Bůh jich tak může použít jako nástroje pro spásu jiných, neboť jeden člověk nemůže poznat nebezpečí, které dovede pohotově vystihnout jiné oko: přijme-li však nerozvážný člověk v důvěře varování, pak mohou být mnozí ušetřeni mnohých zmatků a zkoušek.

Když se Ježíš hodlal rozloučit se svými učedníky, modlil se za ně nejdojímavějším a nejslavnostnějším způsobem, aby byli jedno "jako ty Otče ve rr□ě, a já v tobě, aby i oni v nás jedno byli, aby uvěřil svět, že jsi ty mne poslal. A já slávu, kterouž jsi mi dal, dal jsem jim, aby byli jedno, jako my jedno jsme. Já v nich, a ty ve mně, aby dokonáni byli v jedno, a aby poznal svět, že jsi ty mne poslal, a že jsi je miloval, jakož jsi mne miloval". J 17,21-23. Apoštol Pavel ve své první epištole Korintským napomíná věřící k jednotě: "Prosím pak vás, bratří, skrze jméno Pána našeho Jezukrista, abyste jednostejně mluvili všickni, a aby nebylo mezi vámi roztržek, ale buďte utvrzení v jednostejné mysli, a v jednostejném smyslu". 1,10.

Bůh vede svůj lid ze světa k výšinám věčné pravdy, k Božím přikázáním a víi□e Je□išově. Chce svůj lid vychovat a připravit. Jeho následo

vníci nebudou nejednotní, že by jeden věřil to a druhý měl zcela jiný názor a přesvědčeni a jednal by každý nezávisle na církvi. Pro různost darů, které Pán v církvi ustanovil, dospějí všichni k jednotě víry. Vykládá-li někdo Písmo bez ohledu na názory svých bratří a ospravedlňuje své jednání tvrzením, že má právo na své zvláštní názory, které pak

vnucuje jiným, jak se může naplnit Kristova modlitba? A když někdo jiný a ještě další povstane a každý zdůraznuje své právo věřit a mluvit co se mu líbí bez ohledu na víru celku, kde bude soulad, který byl mezi Kristem a jeho Otcem a o který Kristus prosil, aby byl mezi jeho bratřími?

Bůh vyvádí lid a vede ho na pevný základ víry, přikázání Božích a svědectví Ježíšova. Svému lidu dal jasné vodítko biblické pravdy, jasné a souvislé. Tato pravda má nebeský původ a byla vyhledána jako skrytý poklad. Byla vykopána pečlivým zkoumáním Písma a mnohým modlitebným úsilím.

Bratr B pochybuje o jednom bodu víry za druhým. Má-li pravdu ve svých nových teoriích, pak církev světitelů soboty pravdu nemá. Máme ustálenou víru, pevné body svého stanoviska, které nás vyvedly ze světa a spojily v oddělení a zvláštní lid. Přijmeme víru tohoto člověka, přes důkazy, které nám podává ovoce jeho náboženského charakteru? Anebo bratr B podřídí svůj úsudek a názory, a přijde do církve? Kdyby nebyl zaslepen předsudky a bezbožným odbojem vůči Božímu dílu, nebyl by v takové temnotě a klamu.

Je pohotovým řečníkem a bude vytrvale prosazovat své názory a nepřipustí žádný důvod proti □sobě. Je strašné, že stojí dosud v cestě prospěchu díla Božího. Svět je veliký: a bratr má všechny možnosti jít mezi nevěřící a získávat je pro své názory. Až se bude moci vykázat spořádanou církevní organizací těch, které vyvedl z hříchu k spravedlnosti, teprve pak, a ne dříve, měl by prosazovat v církvi Boží své

zvláštní názory, které působí bolest a kterou zarmucuje svou temnotou a bludem. Nemá právo přinášet na základ jiného člověka své dřevo, seno a slámu, aby to v poslední den shořelo.

Bylo mi ukázáno, že jediným bezpečným stanoviskem pro bratra B je, posadit se k nohám Ježišov□m a dokonaleji učit se cestě života. Ježíšovo učení bude padat jako déšt a jeho řeč bude jako tichá rosa na srdce pokorných a učenlivých. Bratr B musí být učenlivý. Nesmí být soudcem, ale žákem, nemá hanit, ale věřit□ ne pochybovat, být nespokojený a rozptylovat, ale poslduchat. Pýcha musí ustoupit pokoře, předsudek musí být vyměněn za nestrannost, jinak mu budou vzácná slova Kristova marná. Můj bratře, mů□eš uva□ovat svým zaslepeným úsudkem a neposvěcenou myslí až do Božího dne a nemusíš udělat ani krok vpřed k nebesům; můžeš diskutovat a studovat učené autory, ba i samo Ptsmo a přece můžeš upadat stále do hlubšího sebeklamu a do stále větší temnoty jako Židé, pokud šlo o Krista. Kde byla jejich chyba? Zavrhli světlo, které jim dal Bůh a hledali nové světlo, jak by mohli Písmo vysvětlit tak, aby podporovalo jejich činy.

Konáš totéž, přehlížíš světlo, které Bůh uznal za vhodné dát ti ve spisech o přítomné pravdě a ve svém Slovu, a snažíé se prosadit své vlastní názory a teorie, které Božim slovem nelze podepřít. Kdybys byl jako malé dítě a dal se vést, a bylo-li by tvé chápání posvěceno a tvá vůle a předsudky podřízeny, pak by v tvém srdci bylo takové světlo, které by osvítilo Písmo a ukázalo ti přítomnou pravdu v jejím

- 258

překrásném souladu. Objeví se ti jako zlatý řetěz, článek s článkem v dokonalém celku. "Neobrátite-li se, a nebudete-li jako pacholátka, nikoli nevejdete do království nebeského". Mt 18,3. Kristus říká: "Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete odpočinutí dušem svým". Mt 11,29

.

Jestliže jsi skutečně vstoupil do Kristovy školy, pak očekává, že ve svém charakteru projevíš pokorné jednání, jehož jedinečný vzor máme v jeho charakteru. Kristus nebude učít samospravedlivé, domýšlivé a svévolné. Jestliže takoví lidé přišli s otázkou: Co je pravda? Nedával jim odpověď. Pouze pokorné uvede do soudnosti; a tiché vyučí své cestě. □alamoun byl od přirozenosti nadán dobrým úsudkem a velikými rozumovými schopnostmi; ale pokládal se před Bohem za malé dítě. Usiloval o moudrost od Boha v pokoře a nehledal marně. Jestliže skutečně hledáš pravdu s pravou touhou, pak půjdeš s církví, neboť ona má pravdu. Pakliže zkoumáš Pismo a čteš různé autory, abys našel učení, které by podepřelo tvé vlastní předsudkuplné názory a jestliže jsi už uspořádal svou víru, pak budeš pyšný, sebedůvěřivý a nepovolný.

Osidlo sebedůvěry

Bratře B, svým nynějším svévolným a tvrdošíjným duchem budeš se stále více vzdalovat od pravdy a neobrátiš-li se, budeš velikou překážkou dílu Božímu všude, kdekoliv máš nějaký vliv. Vytrvale prosazuješ své názory. Tvá soběstačnost se musí pokořit dříve, než něco jasně poznáš. Svou manželku jsi přivedl k domnění, že pravdu poznáš lépe, než kterýkoli z našich kazatelů. Klíč poznání jsi vzal do vlastních rukou a jí jsi nechal v temnotě. Bůh dal své církvi soudnost, zkušenost a víru. Její členové poznají cestu pravdy a spasení, neboť ji hledali v úzkosti, pro odpor, který vytrpěli se strany těch, kteří pravdu Boží obrátili v lež; svět má dnes užitek z práce těchto věrných služebníků Božich.

Jen málo je těch, kteří si uvědomují vznešenou přirozenost dila Božího v porovnání s časnými starostmi života. Ježíš, ten nebeský Učitel, nám dal své učení skrze učedníky. Když je vyslal, poučil je, ať jdou do kteréhokoli města nebo vesnice, mají se zeptat, kdo je hoden jejich pozornosti a návštěvy; a našlo-li se nějaké místo, kde by si lid cenil požehnánt, jež se mu dostává vzácným stykem s Kristovými učedniky - tam měli zůstat a tam měl spočinout jejich pokoj, dokud neodejdou z onoho města. Neradílo se jim, aby neuváženě navštívili každý dům a neměli se vnucovat lidem bez ohledu, zda je vitají nebo ne; nebyli-li vítáni, a nemohl-li jejich pokoj zůstat v domě, měli z něho odejit a vyhledat dům, jehož členové by byli hodni a kde by mohl spočinout jejich duch.

Jsou-li Kristovi poslové, zvěstujíci pravdu lidem zavrženi a jejich slova nenacházejí-li místa v srdci, zavržen je Kristus a jeho slovo bylo opovrhnuto v služebnicích pravdy, které si vyvolil a poslal. V dnešní době to platí právě tak, jako v době, kdy Kristus poučoval své vyvolené posly.

Když byl Kristus na zemi, byli lidé, kteří neměli žádného respektu ani úcty k Božím poslům, a nedbali jejich napomenutí a nic vic než svého vlastniho úsudku. Také v dnešní době jsou lidé, kteří respektují svědectví Božích vyvolených služebníků méně, než své vlastní názory.

- 259

Takovým lidem Boží služebníci nemohou být ku požehnání. Stykem s takovými lidmi by se neměl ztrácet čas a nemělo by se ponižovat dílo Boží. Kristus řekl učedníkům, které vyslal: "Kdož vás slyší, mne slyší; a kdo vámi pohrdá, mnou pohrdá; kdož pak mnou pohrdá, pohrdá tím, kdož mne poslal".

Kristus propůjčuje svoji moc hlasu církve. "Amen pravím vám: Cožkoli svížete na zemi, budet svázáno i na nebi; a cožkoli rozvížete na zemi, budeť rozvázáno i na nebi". Mt 18,18. Nic se tu neříká o právu jednotlivce na uplatňování vlastních názorů bez ohledu na úsudek církve. Bůh udělil nejvyšší moc, která je pod nebem, své církvi. Hlas Boží, který zní v lidu sjednoceném v církvi má být vždy respektován.

Bůh dal své církvi lidi, kteří mají zkušenost, kteří se postili, plakali a celé noci probděli na modlitbách, aby jim Pán pomohl porozumět Pismu. Tito lidé v pokoře dávali světu k požehnání své zralé zkušenosti. Je toto světlo z nebe nebo od lidí? Má nějakou cenu, nebo žádnou? Bratr B šíří bludné názory o pravdě Písma, což bude muset jednoho dne napravovat. Ale bude příliš pozdě. Může činit pokání, může být spasen, jako přetaven v ohni. Ale jak mnoho vzácného času bylo promarněno, který nelze nahradit! Jak mnoho semene rozsel, které přineslo jen hloží, trní a bodláčí. Kolik duší zahynulo, které mohly být zachráněny, kdyby se byl vážným úsilím snažil, aby světlo pravdy zasvítilo tak, jako usiloval o šíření své temnoty! Co mohl vykonat, kdyby byl pravdou posvěceným člověkem! Bratr B se cítí příliš sebevědomý, příliš bohatý a majetný , než aby viděl, že něco potřebuje. Pravý svědek mu ukázal a řekl: "Nebudeš-li obrácen jako malé dítě, nemůžeš uzřít království nebeské". Světlo pravdy tak pečlivě zveřejněné v knihách a časopisech neuznává; dává přednost svým vlastním názorům před nejvzácnějším světlem. Toto světlo ho však při soudu odsoudí.

Viděla jsem, že chtěl pochybovat o lidech, které Bůh povolal k zodpovědné práci. Chtěl vyvýšit své vlastní názory a náhledy na světlo, které Bůh skrze tyto lidi poslal. Chtěl se vychloubat svou znalostí a chtěl být žalobníkem svých bratří, Kristovy vyslance nevyjímaje. Nebude-li ze všeho tohoto pánovitého vlivu, usilujícího o ponížení úsudku Božích služebníků a obžalování jich ze slabosti a bludu, vyvyšování vlastních názorů nad jejich, činit pokání, bude to zaznamenáno proti němu v knihách, které v den Boží spatří s velikým zahanbením.

Bůh podepře své služebníky, zachová své milované; běda však tomu, kdo znehodnocuje řeč Kristových poslanců, těch, kteří přijímají slovo z úst Božích, aby je zvěstovali lidu a kteří musí oznámit lidem, že přichází meč a varovat je, aby se připravili na veliký den Boží. Bratr B ví, že to není nějaká lehká nebo malicherná práce, kterou koná; je to dílo, které tíživě dolehne na jeho duši. Postavil se proti Bohu. Má těžký úkol před sebou. Kristus říká: "P1usí býti, aby přicházela pohoršení, a1e však běda člověku, skrze něhož p□ichází pohoršení□ Mt 18,7

Bratře B, před třemi léty mi bylo ukázáno dílo, které konáš. Viděla jsem, že téměř každý tvůj čin byl nesprávný a přece chceš pravdu měřit svými činy a ne své činy pravdou. Nebyl jsi světlem Božímu lidu, ale strašným břemenem, nezvedáš, když nutno zvedat, a znechucuješ jiným jednotné úsilí. S ničím nejsi spokojen a pomlouváš bratry□ zatímco jsi kritizoval jednání bratří, v srdci ti vyrostla celá jedovaťá úroda. Tyto kořeny hořkosti, které vyrostly, poskvrnily mnohé a poskvrní ještě další, neuvědomíš-li si to a nevykořeniš-li je. '

- 260

Bylo mi ukázáno, že bratra B ovládne íarizejský duch, neuvědomíli si strašné nedostatky svého charakteru a nepřijme-li Boží milost k odstranění zla. 0říve než přijal pravdu, zdálo se, že jeho ruka je proti každému; jeho bojový duch podněcovala každá provokace a jeho sebeúcta byla dotčena; byl to tvrdý člověk.Způsobil mnoho nepříjemností. Pravda Boží v něm učinila určitou nápravu. Bůh ho přijal a jeho ruka ho udržovala. Ale od té chvíle, co bratr B ztratil ducha posvěcení, nabýval povahy jeho starý nepokojný duch, různící se od jiných a hledající prvenství. Umře-li sobě samému a pokoří-li své pyšné srdce před Bohem, pozná jak slabá je jeho síla; uvědomí si,potřebu nebeské pomoci a bude volat: "Nečistý, nečistý jsem před tebou o Bože". Skončí všechno jeho pyšné vychloubání.

Život v tomto bouřlivém světě, kde vítězí mravní temnota nad pravdou a cností, bude pro křesťana" životem ustavičného boje. Zjistí, že musí být stále vyzbrojen, nebot bude muset bojovat proti nikdy neutuchajícím mocnostem a nepřátelům, kteří nikdy nespí. Sami se ocitneme v obklíčení nespočetných pokušení a musíme najít sílu v Kristu, abychom je přemohli, jinak budeme sami přemoženi a ztratíme duši. Musíme vykonat velké a slavné dílo. Byla by to strašná ztráta, kdybychom prohráli. Kdyby dílo, které nám svěřil náš Mistr, zůstalo nedokončeno, nebudeme mít žádnou druhou příležitost. Dílo zůstane provždy nedokončeno.

Byl mi ukázán život bratra B v rodině. Andělé plakali, když viděli jeho jednání doma, když viděli .ženu, které se nedostává žádné úcty od toho, který má povinnost milovat ji jako sebe samého, jako Kristus miloval svoji církev. Zveřejňuje všechny její nedostatky a vyvyšuje vlastní moudrost a soudnost; dává jí pocítit její nedostatečnost ve společnosti i osamotě. Přesto všechno, že není vzdělaná, její duch je Bohu mnohem milejší než duch jejího manžela. Bůh hledí na sestru B s nejhlubším soucitem. Ona žije podle zásad pravdy a podle světla, kterého se jí dostalo mnohem více,než jejímu manželovi. Nebude zo□ipověd□á za světlo a poznání, které měl její manžel a které ona neměla. On mohl být

světlem a požehnáním pro ní□ on však používá svůj vliv nesprávně. Přečte jí co se jemu líbí, có utvrzuje jeho názory a jeho myšlenky, zatímco zamlčuje podstatné světlo, které nechce, aby slyšela.

Nerespektuje svoji manželku a dovoluje, aby se i jeho děti chovaly k ní neuctivě. Jako synové Eli i tyto děti mají přílišnou volnost. Nejsou ukázněné. Jeho nedbalost ve výchově dětí postupně dopadne zpět na něho samého. Co bratr B nyní rozsévá, určitě bude žnout. Sestra B je v mnoha ohledech blíže nebeskému království než její manžel. Tyto neukázněné neposlušné děti, které nejsou vychovány v sebeovládání, zasadí trny do srdce svých rodičů. Tomu je nemožné zabránit. Při Božím soudu Bůh bude volat k odpovědnosti rodiče, že přivedli na svět děti a nechali je vyrůstat bez kázně, bez lásky. Nenastane-li v jejich povahách veliká změna,nemohou tyto děti být v Božím království.

Bratr B se snaží, aby jeho manželka věřila tak, jako on a aby se domnívala, že všechno, co koná on je správné, že ví mnohem více, než kterýkoli kazatel, že je ze všech lidí nejmoudřejší. Bylo mi ukázáno, že ve své vychloubavé nemoudrosti zachází se svými dětmi právě tak, jako s duší své ženy. On se řídil vlastní moudrostí, která ničí zdraví jeho dítěte. Namlouvá si, že jed, který uvedl do jeho těla zachová je při životu. Jaký to blud! Měl by uvážit, jak mnohem lépe by mohlo být na tan zdravotně, kd□by nepřekážel přírodě. Toto dítě nikdy nebude tělesně zdrávo, nebot jeho kostra a krevní oběh

- 261

byly otráveny. Oslabené tělo jeho dětí a jejich bolesti a utrpení budou svědectvim jeho domnělé moudrosti, která není ničím jiným než pošetilostí.

Žalostnéjší než všechno ostatní je však to, že dveře vedoucí do zahynutí nechal svým dětem naširoko otevřeny. Přirozenost jeho dětí se musí změnit, jejich povahy musí být proměněny a obnoveny, jinak není pro ně žádné naděje. Mohou se andělé s láskou dívat na tvoji rodinu, bratře B? Mohou s radostí přebývat v tvém domě? Dům může být dobrý, ale v domácnosti nepřebývá štěstí. Ti, kdo žijí společně v příbytku, mohou vytvářet nebe anebo peklo. Nerespektuješ matku svých dětí. Nepotíráš jejich neposlušnost a neúctu.

Můžeš říkat: "Proč sestra Whiteová přichází s tím ke mně? Proč mi to sestra Whiteová vytýká? Já přece viděním nevěřím". Viděla jsem to ještě dřív, než jsem začala psát; uvědomovala jsem si však, že přišel čas, abych ti tyto věci oznámila. Musím ti řici pravdu, neboť před Božím soudem se musíme setkat se vším, co jsem tu nedokonale napsala. Čekala jsem v naději, že ti mohu říci něco, co zasáhne tvé srdce, obměkčí je, abys přijmul slova, která ti zde píši. V tomto ohledu jsem však ztratila všechnu naději, neboť jsi se ohradil neproniknutelným štítem tvrdým jako ocel. Nechceš přijmout nic, co nesouhlasí s tvými názory. Bylo mi ukázáno, že pro dílo přítomné pravdy by bylo lépe, kdybys nikdy nebyl přijal pravdu o sobotě. Tvé svědomí není cítlivé, zaslepil tě nepřítel.

Vzdala jsem se vší naděje moci něco vykonat pro sbor ve ---, pokud jsi kamenem úrazu tamnějším věřícím. Kdysi jsi miloval pravdu a kdybys byl šel cestou pravdy a svatosti, mohl jsi být dnes Kristovým vyslancem. Budeš se muset ve veliký den Boží zodpovídat ze strašné viny, za své hřivny, které jsi promarnil a zneužil. Měl jsi dobré schopnosti. Bůh ti propůjčil tyto schopnosti, abys je dobře uplatnil, ale tys tyto dary zneužil. Kdybys byl správně použil schopnosti, které ti dal Bůh, byl bys udělal mnoho pro záchranu duší pro Krista a v nebeském království byl bys viděl duše, které byly prostřednictvím tebe zachráněny. Tys však rozptyloval a neshromaždoval s Kristem. Tvoji bratři a sestry byli znechuceni, a nesnažili se povstat a jít kupředu, protože jsi odporoval všemu dobrému, co mohli vykonat.

Boží srdce nikdy nelnulo vůči pozemským dětem hlubší láskou a soucitnější něhou než nyní. Bůh nikdy nebyl tak ochotný a tak shovívavý vykonat více pro své děti, než nyní. A on poučí a zachrání všechny, kteří chtějí být spaseni jeho cestou. Lidé duchovní mohou rozeznat duchovní věci a všude vidět znamení Boží přítomnosti a jeho díla. Satan svou dovedností a bezbožnou úskočností vyvedl naše první rodiče z ráje - z jejich nevinnosti a čistoty do hříchu a nevýslovné bídy. Nepřestal ničit; všech sil, které má k dispozici, pilně používá v těchto posledních dnech, aby způsobil zkázu duší. Používá všech podvodů, klamů, aby svádél a mátl lid Boží.

Používal tě jako svů j nástroj na rozšíření temnoty a zmatku a zjišťuje, že v jeho rukou jsi obdivuhodným pracovníkem. Jsi právě tím nástrojem, skrze který může dosáhnout velikého úspěchu, může škodit, znechucovat a bořit. Neusiluješ abys břímě Božího lidu podepřel, ale kdykoliv se Boží lid dává do práce, tam jsi mu jen břemenem, které zdržuje jejich pokrok. Satan se všemožně snaží p□isobit na ty, kteří zachovávají přikázání Boží a mají víru Ježíšovu. Nejvíce nenávidí

- 262

ty, kteří jsou věrni vuje v bdělosti ani byli aspon z polovin

y moudří, úsilovní a vytrvalí v Božím díle, jako je satan ve své práci.

Bohu a ostříhají jeho přikázání. On nespí, nepolena okamžik. Kéž by Boha vyznávající následovníci

Kdybys byl bratře B vydržel u pluhu jako na začátku, a přiložil k němu ruce, kdybys se nebyl ohlížel zpět, mohl jsi dnes být poslem světla a mohl jsi přinášet lidem pravdu v temnosti. Bůh tě však nemůže použít ke své slávě, dokud se nenaučíš radit se s bratřími a dokud nepřestaneš si myslet, že víš všechno. Satan úspěšně ti bránil konat dobro. Po jistý čas jsi běžel dobře, ale přemohlo tě satanovo pokušení. Chtěl jsi být první a od každého chválen. Miloval jsi moc, která dává peníze. Satan pozná lidské slabosti. Své znalosti hromadil po celé věky a pomáhá mu zkušená ruka. Jeho chytráctví a svody dozrály a jsou příliš často úspěšné, protože věřící nejsou chytří jako hadové.

Satan se často objevuje jako anděl světla v nebeském přestrojení, tváří se přátelsky, projevuje velikou svatost charakteru a vznešenou ohleduplnost k svým obětem, k těm, které chce svést a zničit. Cesta, po níž vede lidi, je plna nebezpečí; jemu se to však daří zamaskovat a ukázat ji v kouzelné přítažlivosti. Veliký Původce našeho spasení zvítězil za nás, abychom, chceme-li skrze něho zvítězili i my. Kristus však nezachraňuje nikoho proti jeho vlastní vůli, nikoho nenutí k poslušnosti. Přinesl tu nekonečnou oběť, aby lidé mohli zvítězit v jeho jménu a aby jim mohla být připočtena jeho spravedlnost.

Chceš-li být spasen, musíš přijmout Kristovo jho a svrhnout to, které jsi si způsobil pro svoji vlastní šíji. Vítězství, které Ježíš vydobyl na poušti je zárukou tvého vítězství, které můžeš získat skrze Jeho jméno. Tvou jedinou nadějí a záchranou je, zvítězit jako zvítězil Kristus. Nyní nad tebou visí Boží hněv. Miluješ půvaby světa víc, než nebeské poklady. Žádost očí a pýcha života tě odloučily od Boha. Tvá důvěra ve vlastní ubohé, slabé, snadno oklamatelné já, musí být zlomena. Musíš si uvědomit svoji slabost dříve□ než se se svým břemenem vrhneš do Boží náruče. 0uše, která plně a cele důvěřuje v Boha, nebude nikdy zmatena.

Bůh nechtěl, abychom se radili se svou samolibostí, jedná-li se o poslušnost vůči Hěmu. Když byl Kristus zde na zemi mezi lidmi nežil sobělibým životem. Byl mužem zármutku, obeznámen s bolestí. Majestát nebes neměl kde by hlavu sklonil, neměl místa, které by nazval svým. Pro nás se stal chudým, abychom skrze Něho mohli být bohatí. Nemluvme o oběti, dokud jsme sotva pozvedli kříž pro Kristovu převzácnou věc. Neohlížejme se po snadnější cestě, než jakou šel před námi Vykupitel. Jak jsi nepřipraven se vší svou domnělou moudrostí zpravovat se sám! Jak jsi nakloněn následovat příkaz oklamaného svědomí, jít cestou bludu a strhávat sebou i jiné!

Tvůj přirozený temperament ti velice znemožňuje podřídit se Bohu a poslduchat jeho požadavky. Tvá nadměrná sebedůvěra, tvé předsudky a tvé pocity tě snadno vedly nesprávnou cestou. Kristus ti chce být neomylným vůdcem, rozhodneš-li se dát mu přednost před svým zaslepeným úsudkem. Ve svém povolání nebyl jsi upřímný k Boží slávě. Měl jsi mnoho těžkostí a nesnází a kdybys byl důvěřoval tomu pravému Rádci a nespoléhal na vlastní úsudek, mohl jsi být vyveden ze svých těžkostí.

Před sebou máš důležité dílo, které nikdy nemůžeš uskutečnit

bez zvláštní Boží pomoci. Můžeš získat společenství andělů, být dědicem Božím a spoludědicem Kristovým. Budeš-li omezovat naději a touhu podle vlastní libovůle, dopustíš se celoživotního omylu. Je strašným omylem žít jen pro tento svět. Hledíš nazpět a uvědomuješ si odsouzení svého vlastního jednání a snažíš se ospravedlnit tím, že vyhledáváš chyby u jiných. Ať jdou jiní jakoukoli cestou a ať se jakkoli mýlí, jejich omyly nikdy nevyváží jeden z tvých omylů. V den posledního účtování nevyvážíš tím před Bohem zanedbání svých povinností.

Bůh tě chce přijmout jako své dítě a učinit tě členem královské rodiny, dítkem nebeského krále pod podmínkou, že vyjdeš ze světa, oddělíé se a nebudeš se dotýkat nečistého. Vládce nebes chce, abys vlastnil a těšil se ze všeho, co může zušlechtit a rozvinout tvůj život a uschopnit tě bydlet s Ním na věky a žít věčným životem Božím. Jaký výhled nám poskytuje budoucí život! Kolik je v něm kouzla! Jak

v

široká, hluboká a nezměrná je Boží láska zjevená člověku! Zádná slova ji nemohou popsat□ převyšuje všechno myšlení a představivost. Je to však skutečnost, kterou smíš poznat ze zkušenosti, můžeš se těšit v ní radostí nevýslovnou a plnou slávy.

Jak se s takovým výhledem můžeš ještě tak úzkoprse přidržet světského smýšlení a myslet jen na úzký rozsah světských zájmů, vyhledávat zisk a bod za bodem opouštět přítomnou pravdu? Měl bys usilovat o to, aby ti zůstala pravda, zásadnost a svědomí. Boží přizeň je lepší, než celé hory stříbra a zlata. Největší radost srdce pochází z nejhlubší pokory. Důvěra a podřízenost Bohu dodává sílu a ušlechtilost charakteru. Slzy nejsou vždy důkazem slabosti. Chceš-li vybudovat charakter, který by tě ospravedlnil před čistým a svatým Bohem, musíš začít od základu. Tvé srdce rr□ší puknout před Bohem a musíš projevit pravou lítost nad hříchem dřive, než přijmeš požadavky pravdy a povinnosti. Pak budeš mít pravou úctu k sobě i pravou důvěru v Boha. Ve svých pocitech budeš něžný. Všechna chvástavost

pomine. Místo hrubosti získáš něžnost, cílevědomost a zásadnost za všech okolností vůči pravdě. Pak uvidíš mnohé ve světě i ve svém vlastním srdci, nad čím zapláčeš.

PRAVÁ JEMNOST V SI.UŽBĚ

Bratře E. Už dříve jsem ti chtěla napsat, ale až dosud jsem neměla k tomu vhodnou příležitost. Při promluvě k lidem minulé soboty tvůj případ na mně zapůsobil tak jasně, že jsem se jen stěží zdržela, abych tvé jméno nevyslovila veřejně. Chci nyní ulehčit své mysli tím, že ti píši. Ve svém minulém vidění jsem viděla nedostatky těch, kteří vyznávají, že pracují slovem i učením. Viděla jsem, že jsi nevyužil své schopnosti, ale žes byl stále méně schopen zvěstovat pravdu. Potřebuješ důkladné obrácení. Máš silnou, umíněnou až tvrdošíjnou vůli. Mohls být uzpůsoben pro slavné dílo zvěstování poselství pravdy jiným, kdybys nebyl tak sebedůvěřivý, měl více pokory a tichého ducha.

Nemáš rád poctivé úsilí ani vytrvalou námahu. Nebyl jsi vytrvalým žákem Božího slova a nebyl jsi také horlivým pracovníkem v Božím díle. Tvůj život ani zdaleka nepředstavoval život Kristův. Nedovedeš rozsuzovat. Nejsi moudrým a rozvážným pracovníkem. Nezkoumáš, jak získat duše pro Krista, jak to má dělat každý Kristův pracovník. Máš vyšlapanou cestu, svou vlastní normu, podle níž chceš přivádět lidi. Ale nedaří

- zsa

se ti to, protože lidé nechtějí přijmout tvoji normu. Jsi omezený a často přeháníš věci do krajnosti a tím velice škodíš dílu Božímu a odvracíš duše od pravdy, místo abys je pro ni získával.

Bylo mi ukázáno, že svým nerozvážným pracovním způsobem jsi promarnil několik dobrých příležitostí. A co ti o tom mám říct? Pro tvůj nedostatek moudrosti při zvěstování pravdy lidé šli do zahynutí, protože jsi nedovedl jako služebník evangelia přizdobit své povolání zdvořilostí, laskavostí a dlouhoshovívavostí. Všechny činy Kristova služebníka by se měly vyznačovat křesťanskou slušností. 0, jak uboze jsi představoval našeho slitovného, soucitného Vykupitele, jehož život byl vtělením dobra a pravé čistoty. Svým tvrdým,kritickým a nesnášenlivým duchem jsi odpuzoval lidi od pravdy. Svá slova jsi nepronášel v duchu Kristovy něžnosti, ale v duchu jaký má E. Tvá povaha je od přirození drsná a nejemná a protože jsi nikdy nepocítil nutnost pravého zjemnění a křesťanské slušností, tvůj život nebyl tak příkladný, jak mohl být.

Zůstal jsi v zajetí zvyků. Tvé vzdělání a výchova nebyly správné, a proto ses měl více snažit o nápravu, o rozhodnější a důkladnější změnu. Neuvědomtš-li si, že téměř v každém ohledu potřebuješ rozhodné a důkladné obrácení, vůbec nebudeš schopen zvěstovat pravdu a nebudešli mít správné a patřičné povznešení charakteru, způsobů a proslovů, uděláš více škody, než dobra. Pro pokrok díla jsi neudělal mnoho, ačkoliv jsi byl ve mnoha zbořích. Neprokázal jsi jim žádné dobro, ale jenom škodu. Tvé jednání musí zjemnět a být posvěceno. Neměl bys déle mařit dílo Boží svými nedostatky, protože jsi jako pracovník v díle Božím dosud neprojevil rozhodné zlepšení.

Není možno, abys přiváděl jiné lidi k vyšší úrovni, než jakou jsi dosáhl sám. Neděláš-li pokrok, jak můžeš vést církev Boží vpřed k vyšší zbožnosti a svatosti? Všichni takoví kazatelé, jakým jsi sám, jsou za několik let Božímu dílu více na škodu než k požehnáni. □ím jich bude méně, tím dílo přítor□é pravdy bude úspěšnější.

Tvé myšlenky nejsou povznešené a ve svém úsilí nemáš snahu po lepším. Spokojuješ se s průměrným výsledkem a s lacinou kazatelskou službou. Netoužíš po dokonalosti křesťanského charakteru a po onom postavení v díle, které Kristus vyžaduje od každého ze svých povolaných služebníků. Kdo ze zvěstovatelů pravdy nečiní pokrok v známosti a v posvěcení dílu, neusiluje o zlepšování způsobů a povahy, a každého dne neroste v pravé moudrosti, není způsobilý pro odpovědné dílo. Každý, kdo chce vést lidi k pravdě, musí mít úzké obece□rství s Bohem. Ti, kdo přivádějí duše z přirozené temnosti do obdivuhodného světla

, měli by stále parnatovat, že sami musí jít stále vpřed ve světle. Jak jinak mohou vést ostatní? Chodí-li v temnotě sami, je to nejstrašnější odpovědnost, kterou přebírají, když domněle ukazují cestu jiným.

Začal jsi pracovat tam, kde jsi nebyl připraven vykonat pro dílo to, do čeho ses pustil. Nepracoval jsi rozvážně. Snažil ses zamaskovat svůj nedostatek skutečného poznání kritikou jiných denominací, posuzováním, tvrdými, trpkými odsudky jejich jednání a postavení. Kdyby tvé srdce hořelo pravdou, byl bys ve světle Kristově, počínal by sis rozvážně a měl bys dost způsobů a prostředků, abys udržel zájem, aniž by ses musel uchylovat z cesty, od své zvláštní práce a útočit proti ostatním, kteří vyznávají, že jsou křesťané.

- 265

Nevěřící byli znechuceni, domnivají se, že skutečně reprezentuješ adventisty s.d. a docházejí k závěru, že to nestačí, že takové učení nechtějí. Naše vyznání je už i tak nepopulární a je ve velkém rozporu s

vyznáním a jednáním jiných denominací. Chceme-li přistoupit k těm, kdo jsou ve tmě bludu a falešných nauk, musíme se přiblížit s krajní opatrností a největší rozvahou a souhlasit s nimi ve všem, kde to můžeme udělat s klidným svědomím.

K bloudícím bychom měli projevit všechnu ohleduplnost a důvěřovat víc čestnosti. Lidem bychom se měli přiblížit co možno nejvíce. Pak jim může pomoci světlo a pravda, kterou máme. Ale bratře E, jak mnozí z našich kazatelů začínají okamžitě bojovat proti bludům jiných lidí a tím jen probouzí jejich odboj a umíněnost, což je jen utvrzuje v jejich sobeckých předsudích, které pak neodstraní žádné důkazy.

Kdo kromě tebe bude odpovídat za duše, které se odvrátily od pravdy tvým neposvěceným úsilím? Kdo může zbořit hradby předsudků, které vybudovalo tvé nerozvážné úsilí? Neznám větší hřích proti Bohu, než když lidé začínají pracovat jako kazatelé, z vlastních sil a ne v Kristu. Lidé na ně pohlížejí jako na představitele Kristovy, zatímco žádným svým skutkem nepředstavují jeho ducha. Nepoznají a neuvědomují si nebezpečí, které provází úsilí neposvěcených a neobrácených lidí. Počínají si jako slepí, jimž chybí téměř všechno a přece jsou sebedůvěřiví a soběstační, sami chodí ve tmě a klopýtají na každém kroku. Jsou ztělesněním temnosti.

Bratře E, máš omezené představy a tvé úsilí pravdu spíše ponižuje, místo aby jí vyvyšovalo. U tebe to není nedostatek schopností. Z tebe by mohl být dobrý pracovník, ale jsi příliš pomalý na to, abys vynaložil ' potřebnou mámahu na dosažení tohoto cile. Raději se tvrdě a pánovitě vypořádáša než abys vynaložil námahu a ve své práci usiloval o vznešeněj

ší úroveň. Pochybuje-li někdo o tvých stanoviscích, nejsi dost pokorný, abys ustoupil ze svých názorů, ačkoli jsou prokazatelně mylné. Trváš na svém a rozhodně zastáváš své názory, zatímco povolnost z tvé strany je podstatně důležitá a vyžaduje se od tebe jako povinnost. Tvrdošijně a neústupně jsi lpěl na vlastním úsudku a názorech i za cenu ztráty duší.

Bratře E, tvá umíněná stanoviska a tvou uminěnou vůli za každou cenu prosadit své, pocitovala a nelibě nesla tvoje žena. V důsledku toho trpělo také i její zdravi. Nebyl jsi laskavý a něžný k tomuto citlivému dítku Božímu: tvá silná povaha bezohledně ovládala její jemnější přirozenost. Mnohé ji zarmucovalo. Kdybys se byl snažil, mohls její život učinit šťastnějším. Tobě šlo však o to, aby na všechno nahlížela jako ty, a místo toho, aby ses snažil přizpůsobit se její jemné povaze, usiloval jsi o to, aby se ona přizpůsobila tvé drsné přirozenosti a tvým krajním představám. Podlehla ve své přirozenosti a nemohla jednat svobodně. Zvadla jako rostlina, zasazená do nepatřičné .

pudy. Neměl by ses snažit přizpůsobovat smýšlení a povahu jiných podle svého vzoru, ale měl bys dovolit, aby se tvůj charakter utvářel podle božského Vzoru. Kdyby na světě byli jen lidé tvého charakteru a temperamentu, bylo by mu běda. Protože kamkoli se obrátíš, můžeš vidět, že stejné přitahuje stejné; byl bys znechucen svými společníky, kteří by byli přesným obrazem tebe a přál by sis,abys byl pryč z takového světa.

- 266

Vychloubáš se a povyšuješ. To však nesluší ani člověku, který by měl ty nejlepší vlastnosti rozumové a šířil by nejlepší vliv! Lidé jemných vlastností mají největší vliv, potože nevědí o své ceně a nevědí také, kolik dobra mohou vykonat ve světě. Není však na místě u lidí tvé povahy, aby se vynášeli a vychloubali.

Ve svém úsilí často začínáš dobře, probouzíš zájem a lidé jsou přesvědčeni, že použité důkazy nelze vyvrátit. Ale právě tehdy, kdy se lidé rozhodují pro pravdu, tvé vlastní já tak vynikne, že všichni, kteří mohli být získáni, kdyby tvými slovy a chováním byl vyvýšen Ježíš, jsou ztraceni.

Nedostává se ti těch vlastností, které jsou podstatně důležité pro Krista a pro pravdu. Pravdu můžeš dobře zdůvodňovat, ale nemáš poznání Boží vůle z vlastní zkušenosti a pro nedostatek náboženské zkušenosti nejsi sám schopen vést ostatní k pramenu živých vod. Tvé srdce není v obecenství s Bohem, ale je v temnosti. Kromě světla pravdy nic nemůže nahradit nedostatek, který pociťují duše klopýtající na své temné cestě. Nebudeš-li důkladně obrácen, tvé úsilí o obrácení jiných je marné. Svými omezenými a úzkoprsými představami bys normu

. náboženského života jen snižoval. Nepoznáváš Boží vůli ze zkušenosti, domníváš se, že tvá spravedlnost má nějakou hodnotu, zatímco je bezcenná. Musíš být proměněn dříve, než můžeš být k užitku v díle Božím. Budeš-li obrácen, pak můžeš úspěšně pracovat.

Chybí ti Kristova vira. Musíš usilovat o zjemnění svého srdce a umřít vlastnímu já, a musí žít v tobě Kristus. Pak budeš chodit ve světle, jako je On ve světle, a vyznačíš jasnou cestu k nebi, abys osvítil stezku jiným. Cítil ses příliš spokojen sám se sebou. Měl bys usilovat o převýchovu a snažit se zvítězit nad svým úzkoprsým a nespokojeným duchem. Musíš ukáznit své tělo a podrobovat si ho, abys jiným káže, sám nebyl nešlechetný.

Na věci se díváš omezeně, malicherně vyhledáváš chyby a pochybuješ o jednání jiných, zatímco bys mohl mnohem lépe vítězit nad nedostatky vlastního charakteru a života, pracovat křestansky, vyhledávat světlo u Pána a připravovat se na setkání s čistými anděly v nebeském království. V nynějším stavu bys byl v nebi poskvrnou: nejsi vzdělán, zjemněn a posvěcen. Pro takový charakter, jako máš nyní, v nebesích není místa.

Chopíš-li se práce se vší vážností a nebudeš-li omlouvat hřích, odsoudíš-li nepravost v těle a chopíš se víry a naděje, abys získal božskou milost a správný úsudek přemoci ony nedostatky ve své povaze, které tě znemožriují pro práci v díle Božím. Po mnoho let jsi nedělal žádné pokroky. Dnes jsi dále od úrovně Kristovy dokonalosti, od toho, abys měl vlastnosti, které by měl mít kazatel evangelia, než jsi byl několik měsíců po přijetí pravdy.

Bohu se nelíbí ti, kteří jsou ve svém křesťanském životě nerozvážní a přitom se snaží vést jiné. Výstižně jsi zobrazen člověkem, který se snažil vytáhnout mrvu z oka bratra svého, zatímco ve vlastním oku měl břevno. Předně bys měl usilovat o to, aby tvé srdce bylo v pořádku, aby byl změněn tvůj charakter, abys měl spojení s Bohem a abys denně získával křesťanskou zkušenost; pak budeš nést břímě za duše, které jsou bez Krista.

Je jen málo těch, kteří věnovali více času četbě různých autorů

- 267

než ty, a přece máš veliký nedostatek vlastností potřebných pro kazatele zvěstující pravdu. Nedovedeš správně citovat, ba ani přečíst texty Písma. To by nemělo být. Neusiloval jsi o rozumové vzdělání a nedbal jsi o vzrůst milosti v duši, která by vyzařovala z tvých slov a jednání. Necítil jsi potřebu dosáhnout vyšší a světější cíle.

Povrchní četba knih zatemňuje mysl a působí poruchy duševního zažívání. Nemůžeš strávit a použít ani polovinu z toho, co přečteš. Kdyby cílem tvé četby bylo vzdělání a kdyby šlo o tolik četby, kolik jí můžeš pochopit a strávit a vydržel-li bys při takové četbě, mohl bys dosáhnout výsledků. Musíš jako ostatní kazatelé navštěvovat školu a začít jako dítě a získat základní poznatky. Nedovedeš ani správně číst, ani vyslovovat, ani se vyjadřovat, ačkoli jen málo kdo měl méně snahy a mémě zodpovědnosti než ty.

Postavení našich kazatelů vyžaduje zdravé tělo a duševní kázeň. Dobré zdravé smysly, silné nervy a radostná povaha budou v□dy nejlepším doporučením kazatele evangelia. 0 to nutno vytrvale usilovat a pracovat.

Tvůj život až dosud nebyl užitečný. Máš některé dobré myšlenky, ale Duch Boží nepřebývá v tvém srdci. Jeho moc tě nepovzbuzuje a nemáš pravou víru, naději a lásku. Kristův duch, který přebývá v tobě, tě uschopní, abys mohl z Božích věcí vzít a zjevit je jiným. Nebudeš dílu Božímu k žádnému užitku, dokud dílo věrného služebníka Kristova nebude v tvé mysli na prvním místě. Ve svém životě postrádáš určitý záměr konat dobro, jako konal Ježíš. Sebezapření a láska, kterou v tomto díle projevuješ, bude působit na život a povahu jiných.

Měl by sesco možno nejdříve zbavit své chladné, mrazivé íormálnosti. Ve svém každodenním životě musíš pěstovat něhu a přátelství. Měl bys projevit pravou zdvořilost a křesťanskou slušnost. Srdce, které skutečně miluje Ježíáe, miluje také ty, pro které zemřel. Pravý Kristův kazatel se bude snažit zachranovat duše, za které Kristus obětoval svůj život, tak, jako magnetická jehla věrně ukazuje severní pól. Pro spásu hříšníků zachová v srdci Kristovu vroucí lásku a tělu dá náležitý růst a rozvoj. Bez správného poznání Boží vůle bude v křesťanském charakteru nedostatek harmonického rozvoje.

Prosím tě, můj bratře, seznam se s Bohem. "Krokové člověka spravedlivého od Nospodina spravováni bývají" Ž 37,23. Sloužící andělé vyznačují každý krok našeho pokroku. Tvoje vůle však není podřízena Bohu; tvé myšlenky nejsou svaté. Jdeš a klopýtáš v temnotě, nevěda kam vykročit. Pán zjevuje svou vůli těm, kteří se vší vážností a úzkostí usilují o jeho vedení. Důvodem tvého néúspěchu je, že ses vzdal požadavku poznat a činit vůli Boží. Proto nic doopravdy nepoznáš. Ačkoli sám slepý, snažíš se vést slepé.

V jaké se však nacházíš situaci sám a mnozí jiní kazatelé! Zapomněli jste na Boha,pramen živé vody, snažili jste se vykopat si cisterny děravé, které nedrží vodu. Prosím tě, abys procítil a obrátil se k Pánu v onom hlubokém a vážném pokání, které ti může zajistit jeho odpuštění a trvalou sílu jeho moci, abys□mohl být skutečně plný plnosti Boží. On se mračí nad tvým jednáním, nebot jsi byl kamenem úrazu mnohým. ,

Uspěch jsi hledal ve vlastním úsilí a spravedlnosti a nepoznal jsi vůli Boží.

Kéž ti Pán zjeví tvůj pravý charakter a ukáže ti tvé skutečné

nedostatky. Budeš-li osvícen mít takovou představu o své že se zděsíš nad vlastní duší a

- 268

Duchem Božím, abys to pochopil, budeš hříšné nedbalosti a nesprávném životu, zarmoutíš se. To tě přivede k pokání.

S v ě d e c t v í p r o c í r k e v

XXV.

DŮLEŽITOST DÍLA

3. ledna 1875 mi bylo ukázáno mnoho věcí ohledně velikých a důležitých zájmů v Battle Creeku v díle nakladatelské společnosti, školy a zdravotního institutu. Kdyby tyto ústavy byly správně vedeny, velice by prospěly k rozmachu Božího díla při šíření pravdy a pro záchranu duší. Žijeme uprostřed nebezpečenství poslednich dnů. Jedině posvěcení Bohu může uzpůsobit každého z nás, aby vykonal svůj dil v slavném závěrečném dile přitomnosti. Je jen málo cele posvěcených, nesobeckých lidí, kteří dovedou zastat zodpovědná místa - málo těch, kteří se bez výhrady odevzdali Bohu, aby slyšeli Jeho hlas a studovali Jeho Slovo. Je jen málo těch, kteří by v případě potřeby obětovali svůj život pro dílo Boží. A přece Bůh žádá jen takovou odevzdanost.

Lidé žijí v klamném domnění, že slouží Bohu, zatímco slouží jen sami sobě a zájmy díla Božího jsou pro ně druhořadé. Jejich srdce není posvěceno. V službě takových lidí nemá Pán zalíbení. Bůh ve své prozřetelnosti povolal někdy podle pokroku svého díla lidi, kteří mají zaujmout určitá místa v Battle Creeku. Tito lidé mohli zastávat důležitá místa, kdyby se byli posvětili Bohu a své síly odevzdali jeho dílu. Tito lidé podle Božího vyvolení potřebovali právě tu kázeň, kterou měli ziskat, kdyby se byli posvětili jeho práci. Pán by je byl poctil tím, že by byl s nimi svou přítomností a svým Duchem, který by je uzpůsobil pro zodpovědné postavení, k němuž byli povoláni. Nemohli by získat tu zkušenost a to poznání vůle Boží, dokud nebyli připraveni nést břímě a zodpovědnosti.

Nikdo by si neměl mylně myslet, že když začne v Battle Creeku pracovat, bude mít méně starostí, méně těžké práce a méně zkoušek. Satan je nejčilejší tam, kde se nejvíc pracuje pro pokrok pravdy a záchranu duší. On pozná lidskou přirozenost a nenechá tyto lidi o samotě, má-li nějaký výhled, že by se v Božím díle mohli stát Kristu podobnějšími a užitečnějšími pracovníky. Satan útočí svými pokušeními na ty, které Bůh povolal do svého díla. Všemožně chce mařit Boží záměry. Zná slabosti jakož i silné stránky lidské povahy. Pracuje zákeřně se vším svodem nepravosti, aby zvrátil Boží záměry a útočí na slabé □tránky lidského charakteru a když to dosáhne, pak může zaútočit i na silnější stránky a zvítězit. Získává převahu nad myslí člověka a zaslepuje chápáni. Svádí ty, kteří jsou zmateni a přemoženi jeho svody k sebedůvěře a soběstatečnosti právě tehdy, když jsou mravně nejslabší. Podléhají sebeklamu a domnívají se, že jsou v dobrém duchovním stavu.

Nepřítel se chopí všeho možného aby zničil duše. Svědectví bylo přineseno ve prospěch jednotlivcia zastávajících významná postavení. Zašínají dobře zvedat břemena a pracovat v díle Božím. Ale satan je pronásleduje svými pokušentmi a nakonec jsou přemoženi. Když jiní hledí na jejich nesprávné jednání, satan jim našeptává, že nějaký omyl musí být ve svědectvích, týkajících se těchto lidí; jinak by se tito lidé nemohli projevit nehodnými konat dílo Boží.

- 270

Právě to chtěl satan. Chtěl vzbudit pochybnosti ohledně světla, které Bůh dal. Tito lidé mohli obstát v náporu satanských pokušení, kdyby byli pozorně bděli a uvědomili si svou nedostatečnost, kdyby si byli uvědomovali, že svým povinnostem věrně dostojí jen tehdy, budou-li důvě□ovat jménu Ježišovu a jeho sile. Stále by se mělo pamatovat na ty podmínky, které vždy souvisely s povzbuzením daným těmto lidem, že zachovají-li si nesobeckého ducha, pak v slabé chvíli, budouli spoléhat na Boha a ne na vlastní moudrost, a budou-li v Něm hledat svou sílu, mohou být velikým požehnáním v jeho dile a práci. Satan však přišel se svými pokušeními a téměř vždy zvítězil. Okolnosti tak zařídil, aby napadl slabé stránky charakteru těchto lidí a oni byli přemoženi.Jak těžce poškodili dílo Boží! Jak úplně byli od něho odloučeni, když následovali svá porušená srdce! Den Boží však ukáže pravou příčinu všech našich zklamání v člověku. Bůh se nemýlí. Dal jim povzbudivá zaslíbení pod určitými podminkami; oni však tyto podminky nesplnili. Spoléhali na vlastní silu a podlehli pokušení.

Co lze řici o lidech za určitých okolností, nelze o nich říci za okolností jiných. Lidé jsou mravně slabí, tak svrchovaně sobečtí a soběstační a tak snadno propadají marným myšlenkám, že Bůh nemůže s nimi spolupracovat. Pak si počinají jako slepí a projevují tak velkou slabost a pošetilost, že mnozí žasnou, že takoví jednotlivci byli kdy přijati a uznáni za hodné mít spojení s Božím dilem. Právě to chtěl satan. To bylo jeho cilem od chvíle, kdy je poprvé pokoušel, aby haněli dílo Boží a útočili na svědectví. Kdyby byli zůstali tam, kde jejich vliv v Božím díle mohl zvlášťě znamenat, satan by je nebyl tak snadno ovládl; neboť by nebyl mohl dosáhnout svého záměru použit jich za své nástroje pro zvláštní dílo.

Co lze při pokroku Božího dila právem říci o jednotlivcích v určitém čase, nelze o nich řici jindy. Důvod toho je, že jeden měsíc mohli žít bezvadně podle ziskaného světla, zatímco druhý měsíc je satan snadno svedl a plni sebedůvěry padli do vážných hříchů a byli nezpůsobilí pro dílo Boží.

Lidská rnysl pod vlivem nepozorovaných satanských pokušení podléhá změně a není dobře, když můj manžel nebo já bereme odpovědnost za vyjádření svých názorů o schopnostech osob pro různá postavení, protože pak jsme zodpovědni za jednání takových lidí. Přesto všechno, kdyby si byli zachovali pokoru a pevnou důvěru v Boha, kterou měli, když byli pro určité místo doporučeni, mohli být pravými lidmi na pravém mistě. Tito lidé se mění, a přece si neuvědomují změnu, která se v nich děje. Podléhají pokušení, slevují ze své zásadnosti a odcházejí od Boha. Pak je ovládá nepřitel a oni konají a mluví to, co zneuctívá Boha a je pohaněním pro dílo. Satan pak jásá, vidí-li, jak naši bratři a sestry o nás pochybují, protože jsme takové lidi povzbudili a ovlivnili.

STAV SVĚTA

Byl mi ukázán stav světa, který rychle naplňuje svůj kalich nepravosti. Svět je naplněn všelikým bezprávím a zločiny, a satan se všemožně snaží o to, aby se zločinnost rozšířila. Mládež častokrát vidí na ulicích plakáty a upozornění o zločinnosti, hříchu, jak to

- 271

líčí určité romány nebo představení. Takto se jejich mysl má obeznámit s hříchem. V novinách často čtou o zlých a zkažených lidech. Ve vzrušujicích a napinavých příbězích dostávají to, co může podráždit jejich zvědavost a nízké vášně.

Literatura porušených mozků otravuje mysl tisíců lidí dnešního světa. Hřích už nevypadá tak strašně hříšně. 0 zločinech a hříšnosti slyší a čtou, až se jejich citlivé a kdysi s hrůzou odvracející svědomí tak otupi, že s horlivým zájmem dokáží sledovat nizké a hříšné řeči i činy.

"A jakož se dálo za dnů Noe, tak bude i za dnů Syna člověka". L 17,26. Bůh bude mít lid horlivý v dobrých skutcích, který bude pevně stát uprostřed zkaženosti tohoto porušeného věku. Bude zde lid, který se tak pevně uchopí Boží moci, že bude bezpečný před každým pokušením. Zlé zprávy mohou potom ohnivým pismem útočit na jejich vnímavost a svádět jejich mysl, avšak věřící budou s Bohem a s anděly tak spojeni, že budou jako hluší a slepí. Musí konat dílo, které za ně nikdo nemůže vykonat. Musí bojovat dobrý boj viry a dosáhnout života věčného. Nebudou důvěřovat sobě a nebudou soběstační. Vědí o svých slabostech a proto spojí svoji nevědomost s Kristovou moudrostí, a svou slabost s jeho silou.

Mládež může mít tak pevné zásady, že ani nejmocnější satanovo pokušení nezvrátí její věrnost. Samuel prožival své dětství v nejzkaženějším prostředí. Viděl a slyšel to, co ho zarmucovalo. Synové Elihoy kteři vykonávali svatý úřad, byli ovládáni satanem. Tito mužové poskvrňovali celé své okolí. Hřich a nepravosti denně sváděly lidi, avšak Samuel žil čistě. Jeho charakter zůstal bez poskvrny. Neměl ani nejmenší obecenství, nebo zálibu v hřichu. Samuel miloval Boha, byl tak úzce spojen s nebem, že byl k němu poslán anděl, který s ním hovořil o hříchu synů Eli, kteří otravovali Izraele.

Chuť a vášeň ovládají tisíce Kristových následovníků. Mnozí se tak spřátelili s hříchem, že jejich mysl je už otupena a hřich je spíš vábí, než aby se jim ošklivil. Konec všech věcí se blíží. Bůh už dlouho nebude snášet lidské zločiny a nizkou nepravost. Jejich zločiny již dosáhly nebes a Bůh brzo na ně odpoví strašnými ranami. Budou muset vypít kalich Božího hněvu, nesmíšeného s milosti.

Viděla jsem, že hrozí nebezpečí i vyznavačům Boží pravdy, kteří budou porušeni hříchem. Prostopášnost si zotročuje muže i ženy. Zdá se, že jsou omámení a bezmocni, když mají přemáhat chuť a tělesné žádosti. V Bohu je moc, v Něm je i síla. Když se chopíme této síly, pak životodárná moc Ježíše Krista povzbudí každého, kdo vzývá jeho jméno. Mnohé nebezpečenství nás obkličuje a jen tehdy jsme bezpeční, když si uvědomu,jeme svou slabost a rukou viry se uchopíme svého mocného Vysvoboditele. Zíjeme v hrozné době. Ani na okamžik nemůžeme přestat bdít a modlit se. Naše bezmocné duše musí spolehnout na Ježíše, našeho soucitného Vykupitele.

Byla mi ukázána velkost a důležitost dila, které je před námi. Jen málo je však těch, kteří si uvědomují pravý stav věcí. Všichni, kteří spí a nevědí, že musí procitnout a bdít, budou přemoženi. V Božim dile začinají pracovat mladí lidé, z kterých mnozí nemají ani představy o svatosti a zodpovědnosti díla. Mají jen málo zkušeností ze života víry a nevědí, co je opravdový hlad duše po Duchu Božím, i když

- 272

se to vždy duchovně vyplácí. Někteří schopní lidé, kteří by mohli zastávat velmi důležité postavení, nevědí, čího ducha jsou. Tak přirozeně sklouznou do bezstarostné nálady, jako voda s vrchu. Mluví nesmysly, baví se s mladými děvčaty, i když téměř denně naslduchají krajně vážným pravdám, které

burcují duši. Tito lidé mají náboženství v hlavě, avšak jejich srdce není posvěcené pravdami, které *slyší.* Takoví lidé nemohou nikdy vést jiné k zdroji živé vody, dokud se z něho sami nenapijí.

Není času pro lehkovážnosti,marnosti, nebo žertování. Události světových dějin velmi brzo skončí. Uvolněné mysle se musí změnit. Apoštol Petr praví: "Protož přepášíce bedra mysli své a střízliví jsouce, dokonale douíejte v té milosti, kteráž vám dána bude při zjevení Ježiše Krista. Jakožto synové poslušní, nepřirovnávající se prvním neznámosti své žádostem. Ale jakž ten, kterýž vás povolal, svatý jest, i vy svatí ve všem obcování budte. Jakož napsáno jest: Svatí buďte, nebo já svatý jsem." 1Pt 1,13-16.

Uvolněné myšlenky potřebujeme ukáznit a soustředit k Bohu. Musí poslduchat Boží vůli. Nechvalme a neočekávejme chválu, neboť to přispívá k utvrzování sebedůvěry a ne pokory, vede spíše ke zkáze,než k očištění. Opravdu schopní lidé, kteří cítí, že mají pracovat v Božím díle, budou se pod váhou svatosti díla sklánět jako snopy naložený vůz. Tehdy je čas vynaložit nejrozhodnější úsilí, aby byly přemoženy přirozené sklony tělesného srdce.

STAV C□RKVE

Mezi lídem Božím je nutná velká reformace. Nynější stav církve klade otázku: Je toto pravé představení Toho, který za nás dal svůj život? Jsou to Kristovi následovníci a bratří těch, kteří si nepokládali své životy za příliš drahé? Těch, kteří dosahují biblické úrovně jak líčí Písmo Kristovy následovníky - bude opravdu málo. Když opustili Boha, studnici živých vod, vykopali si cisterny děravé, které nedrží vodu. Anděl pravil: "Nedostatek víry a lásky jsou těmi největšími hříchy, kterými se nyní lid Boží proviňuje". Nedostatek víry vede k r□dbalosti, k milování sebe a světa. Ti, kteří se oddělují od Boha, upadají do velkého pokušení, oddávají se hrubé nectnosti, poněvadž tělesné srdce vede do velké bezbožnosti. A takový st w možno pozorovat u mnohých mezi lidem Božím. I když vyznávají, že slouží Bohu, přesto všechna □ejich předsevzetí se odvracejí od Boha. Mnozí uspokojují svou chut a vášeň, i když jasné světlo pravdy varovně upozorňuje na nebezpečí: "Bdi, ovládni se, zapři sebe sám!" "Odplata za hřích je smrt". Ř 6,23. I když by měl být výstrahou příklad těch, kteří ztroskotali ve víře, aby jiní nešli touže cestou, přesto se tam mnozí šíleně vrhají. Satan ovládá jejich mysl a zdá se, že má moc i nad jejich tělem.

I když si mnozí lichotí, že jsou dobří a spravedliví, zatím však věrné Boží světlo odhaluje skutečnost, že po celý svůj život žili jen své samolibosti. Všechno jejich počínání se Bohu oškliví. Jak mnozí žijí bez zákona! Ve své velké temnotě hledí na sebe s uspokojením. Kdyby však Boží zákon prosvítil jejich svědomí, jak se to stalo Pavlovi, poznali by, že jsou zaprodáni hříchu a musí zemřít tělesným žádostem. Vlastní já musí zemřít.

- 273

Jak smutných a strašných omylů se mnozí dopouštějí! Staví na písku, a přece si lichotí, že staví na skále věků. Mnozí z věřících jsou tak bezstarostně nedbalí a neuvědomují si své nebezpečí, jako by neměl být žádný budoucí soud. Očekává□je hrozná odplata, a přece se nechávají ovládat nízkými vášněmi; vyplnují tím černý životní záznam pro soud. Varovně vyzýváme všechnyi kteří vyznávají Kristovo jméno, aby opustili každou nepravost. Očistte se poslušnosti pravdy. Očisťte se od všech poskvrn těla i ducha, zdokonalujíce se ve svatosti a v bázni Boží. Vy, kterých se to,□týká, víte, co myslím. I vy, kteří jste před Pánem všelijak porušeně kraceli, kteří jste měli účast v rozmáhající se bezbožnosti a své duše jste si poskvrnili hříchem. Ježíš vás dosud stále volá, abyste se odvrátili od své cesty, abyste se chopili Jeho síly a v Něm našli ten pokoj, sílu a milost, která vás bezpečně uschopní být vítězi v Jeho jménu.

Porušenost tohoto věku zasáhla mnohé, kteří zdánlivě sloužili Bohu. Avšak ani dnes není ještě pozdě napravit chyby a dovolit, aby krev Ukřižovaného a zmrtvýchvstalého Spasitele prostřednicky vám pomohla, chcete-li se kát a cítíte-li potřebu odpuštění. Nyní musíme bdít a modlit se jako nikdy předtím, abychom nepodlehli pokušení a nezanechali příklad ztroskotaného života. Jako lid nesmíme být bezstarostní a lhostejně hledět na hřích. Tábor musí být očištěn. Všichni, kteří vyznávají Krísta musí bdít, modlit se a střežit cestu svého života, protože satan se snaží svádět a zničit, jakmile se mu k tomu naskytne sebemenší příležitost.

Moji bratři. Bůh vás vyzývá, abyste jako jeho následovníci chodili ve světle. Je třeba vás vyburcovat. Mezi námi je hřích a nám se to ani nezdá, že bychom byli tak vrcholně hříšní. Mnohou mysl zatemňuje hovění si chuti a přátelství s hříchem. Musíme se více přiblížit k nebi. Můžeme růst v milosti a v poznání pravdy. Chození ve světle a život poslušnosti Božích přikázání nás přece nevedou k myšlence, že můžeme stát a nedělat nic. Musíme jít vpřed.

V sobectví, v povyšování se a v pýše je velká slabost, v pokoře však je velká síla. Naše pravá důstojnost není udržována tím, že si o sobě mnoho myslíme, ale tím, že Bůh bude středem všech našich myšlenek a naše srdce cele zahoří láskou k našemu Vykupiteli a naším bližním. Prostota pravdy a po-

kora srdce obšťastňuje; domýšlivost plodi nespokojenost, naříkání a ustavičné zklamání. Božskou sílu obdržíme jen tehdy, budeme-li méně přemýšlet o sobě, ale více o tom, jak obšťastnit druhé.

Ve své odloučenosti od Boha, ve své pýše a temnotě se ustavičně snažíme vyvýšit a zapomínáme, že pokora srdce je mocí. Moc našeho Spasitele nezáležela v hojnosti ostrých slov, která by pronikla duší; získával si lidská srdce svou šlechetností a nenáročným jednáním. Pýcha a vědomí vlastní důležitosti v porovnání s pokorou a skromností je opravdu slabostí. Kristus nás zve, abychom se učili od něho, tichého a pokorného srdcem; tehdy okusíme onen odpočinek a pokoj, po němž tak toužíme.

MILOVÁNÍ SVĚTA

Pokušení, kterým satan zaútočil na našeho Spasitele na "velmi vysokém vrchu", je jedním z nejzákeřnějších pokušení, s nímž se člověk

- 27□

setkává. Satan Kristu ukázal světská království v celé jejich kráse a slávě, a chtěl mu je dát pod podmínkou, že mu vzdá čest, která patřila někomu vyššímu. Náš Pán poznal útočnost tohoto pokušení, odrazil je však a zvítězil nad ním pro nás. Kristus by nebyl býval pokoušen v tomto ohledu, kdyby člověka nemělo postihnout totéž pokušení. Svým vítězstvím nám dal příklad jak máme jednat, kdyby satan i k nám přišel a chtěl nás odvést od našeho čestného zápasu.

Nikdo nemůže být Kristovým následovníkem a přitom milovat věci tohoto světa. Jan ve svém prvním listě píše: "Nemilujte svět, ani to, co je ve světě. Miluje-li kdo svět, není lásky Otcovy v něm". 1J 2,15. Náš Vykupitel, který odolal tomuto satanovu pokušení v jeho nejprudším útoku, dobře ví, jaké nebezpečí se skrývá ve vydávání se pokušení a v lásce k světu.

Kristus se ztotožnil s lidstvem v tom, že vzal na sebe toto pokušení a zvítězil za člověka. Svými varovnými napomenutími nás ohradil proti těm útokům, kterými by satan svá pokušení na člověku nejlépe uplatnil. Věděl, že satan získá vítězství nad člověkem, nebude-li člověk bdít obzvlášťě nad svou chutí a láskou k světskému bohatství a slávě. Praví: "Neshromažďujte poklady na zemi, kde je mol a rez kazí a kde je zloději vykopávají a kradou. Nebot kde je poklad váš, tu je i srdce vaše. Nikdo nemůže dvěma páni□n sloužiti. Nebo jednoho milovati bude a druhého nenáviděti, aneb jednoho se přidrží a druhým pohrdne. Nemůžete sloužit Bohu i mamonu". Mt 6,19-21.24.

Kristus nám tu představuje dva pány - Boha a svět. Jasně ukázal, že oběma není možno najednou sloužit. Převládá-li zájem a láska k tomuto světu, nebudeme si cenit věcí, které nadevše stojí za naší pozornost. Láska k světu vylučuje lásku k Bohu a naše nejvyšší zájmy podřizuje světským zájmům. Tehdy Bůh nemůže mít přednostni místo v našich srdcích, zájmech a odevzdanosti, když je věnujeme věcem tohoto světa.

Naše skutky ukáží,jak dalece sloužíme pozemským hodnotám. Největší starost, úzkostlivost a úsilí pohlcují světské zájmy, zatímco věčné hodnoty jsou jen na druhém místě. Tím dostává satan tu ůest, kterou žádal od Krista a kterou od Něho nedostal. Právě sobecké milování světa narušuje víru v znávajících následovníků Kristových a oslabuje jejich mravní sílu. □ím více milují své pozemské statky, tim více se odlučují od Boha a méně jsou účastni na Boží přirozenosti, která by jim v pravém světle ukázala porušenost světských vlivů, jakož i nebezpečí, kterým jsou vystaveni.

Satanská pokušení mají v úmyslu líčit svět velmi půvabně. Láskou k bohatství a světské slávě nabý vá satan podmanivou moci kterou si získává náklonnost vyznavačů křestanského světa. Mnozí křestané obětují všechno, aby získali bohatství a čím lépe se jim daří, tím méně mají lásky k vzácné pravdě a méně zájmů o □ejí šíření. Ztrácejí lásku k Bohu a jednají jako lidé bez rozumu. ím lépe se jim daří hmotně, tím chudobnějšími se cítí a litují, že nemají ještě více a tím méně podporují Boží dílo.

Skutky těch, kteří tak chorobnou láskou lnou k pozemským statkům, ukazují, že není možné sloužit dvěma pánům, Bohu i mamonu. Peníze jsou jejich Bohem. Vzdávají čest jejich moci. Slouží světu v každém směru. I svou čest, která je jejich přirozeným právem, obětují světskému

- 275

zisku. Tato podmanivá moc usměrňuje jejich mysl tak dalece, že se nerozpakují porušit i Boží zákon, jen aby sloužili osobnim zájmům a rozmnožili svůj pozemský poklad.

Mnozí se mohou přiznávat ke Kristovu náboženství, ač nemají lásku a nezachovávají ani literu ze zásad Kristova učení. Své nejlepší síly věnují světským zájmům a cele slouží mamonu. Je hroznou skutečností, že rnnoho lidí odvedl satan a oslepil jejich smysly výhledy na skvělé úspěchy a na světské zisky. Oslepil je zábleskem jakéhosi dokonalého štěstí; jakmile dosáhnou svůj cil a získají slávu a bohatství tohoto světa. Satan je pokouší lákavým úplatkem: "Toto všechno tobě dám", všechnu tuto moc, všechno toto bohatství, jímž budeš moci vykonat mnoho dobrého. Když však dosáhli svého cíle, za nímž spěli, nemají ono spojení s Vykupitelem, který zapřel sám sebe, což by jim pomohlo být účastní-

ky Boží přirozenosti. Lpí na svých pozemských pokladech a opovrhují sebezapřením a obětavostí, kterou Kristus vyžaduje. Nijak netouží rozejít se s milovanými poklady, k nimž jejich srdce přirostlo. Vyměnili si pány: místo Krista přijali mamon. Mamon je jejich bohem a mamonu slouží.

Od těchto svedených duší získal satan úctu jejich láskou k bohatství. Změna nastala tak nepozorovaně a satanská moc je tak zákeřná, že se přizpůsobili světu a nepozorují, že odešli od Krista a že jsou již jeho služebniky jen jménem.

Satan jedná s lic□ni opatrněji, než když pokoušel Krista na poušti, protože se poučil z porážky. Satan je poražený nepřítel. K člověku nepřichází přímo a nežádá žádnou okázalou úctu. Chce jen, aby si lidé zamilovali věci tohoto světa. Když se mu podaří upoutat pozornost a získat jejich náklonnosti, nebeské věci budou zastíněny. Chce docílit toho, aby člověk podlehl svůdné moci jeho pokušení, zamiloval si svět, nadchl se pro společenské zařazení a postavení, lpěl na peněztch a celý svůj zájem soustředil na pozemské statky. Oosáhne-li toho, pak satan získává všechno, co chtěl dostat od Krista.

Kristův příklad nám ukazuje, že jedinou naší nadějí na vítězství je ustavičné odrážení satanových útoků. Ten, který zvítězil nad nepřitelem duší v pokušení, zná satanskou moc, která ovládá lidstvo. Za nás nad ní zvítězil. Jako vítěz dal nám užitek ze svého vítězství, abychom ve své snaze odporovat satanovým pokušenim mohli spojit svou slabost s Jeho silou, svou nehodnost s Jeho zásluhami a podporováni Jeho trvalou mocí v prudkých pokušeních, mohli odolávat v Jeho všemocném jménu a zvítězit jako zvítězil On.

Náš Vykupitel svým nevýslovným utrpením zpřistupnil nám vykoupení. Na tomto světě byl zneuctěn a nepochopen, aby svým obdivuhodným pokořením mohl povýšit člověka, aby tento mohl přijmout nebeskou čest a nesmrtelnou radost v Jeho království. Bude snad padlý člověk reptat proto, □že do nebe možno dojít jen zápasy, sebeponižováním a mnohou námahou.

Mnohé pyšné srdce se ptá: Proč potřebujeme pokoru a kajicnost dříve, než smíme mít jistotu, že nás Bůh přijal a než dosáhneme nesmrtelnou odplatu? Proč cesta k nebi není snažší, přijemnější a půvabnější? Všechny tyto reptající a pochybovačné jednotlivce vyzýváme, aby pohlédli na náš velký Vzor, jak trpěl pod břemenem lidské viny a jak snášel nejprudší útoky hladu. Byl bez hříchu, a co vic, byl Pánem

nebe; pro člověka se však stal hřichem. "On pak raněn jest pro přestoupeni naše, potřín pro nepravosti naše; kázeň pokoje našeho na Něj vložena a zsinalosti jeho lékařství nám způsobeno." Iz 53,5.

Kristus obětoval pro člověka vše, jen aby ho zachránil pro nebe. Nyni má padlý člověk ukázat, co obětuje pro Krista, aby mohl získat nesmrteln□r slávu. Ti, co mají jen trochu správc□ou představu o velikosti spásy a o její ceně, nikdy nebudou reptat, že musí rozsévat v slzách a že údělem křes□ana v tomto světě a životě je zápas a sebezapřeníy Podmirdcy spásy určil člověku Bůh. Sebeponížení a nesení kříže jsou opat□eními, kterými má kajicí hříšnik najít útěchu a pokoj. Myšlenka, že se Ježíš podrobil takové□ra□ pontženi, jímž člověk neprojde a přinesl obě□, jakou člověk nikdy nepři□se, měla by umlčet každý reptavý hlas. □lověk prožívá vrcholnou radost, když před Bohem upřímně lituje, že přestupoval Jeho zákon a když věří v Krista, jako Vykupitele a obhájce hříšníka□

Lidé se snaží za každou cenu opatřit si statky tohoto světa. Namáhají se, snášeji těžkosti, sebezapřent, jen aby získali nějakou světskou hodnotu. Proč by hříšník měl být méně ochoten něco snášet. vytrpět a obětovat, aby si opatřil nehynouci poklad, věčný život a nevadnoucí věnec slávy? Nekonečné poklady nebe, dédictvi, které přesahuje každou představu o jeho ceně, věčná hojnost slávy, toto musíme získat za každou cerxr. Neměli bychorn reptat, když máme sebe zapřít, protože Pán života a slávy více vytrpěl před námi. Utrpení a nedostatku bychom neměli uhýbat, protože Majestát nebes to vše na sebe vzal za hříšníky. Obětováni pohodlí by nemělo vyvolat ani jedinou myšlenku nespokojenosti, protože Spasitel světa vše to ochotně snášel pro nás. Když proLitáme všechna svá sebezapřeni, odříkánl a oběti, v každém ohledu nás to stojí o mnoho méně, než to stálo Pána života. Každá obě□, kterou můžeme přinést, se bezvýzn□nně ztrácí ve srovnání s tim, co pro nás vykonal Kristus.

TROUÍAIOST

Existují takoví, kteří svou bezohlednost nazývaji odvahou a statečností. Zbyteč□ě se vystavují rů mým nebezpečím, z nichž by je mohl vytrhnout jen Boží zázrak, když by méli uniknout bez pohromy a poskvrnyy Spasitel světa co nejrozhodněji odmítl satanovo pokušení skočit z chrámové věže. Satan uváděl Boží zaslíbení jako pojistku, že Kristus to přece může učinit ve spolehnutí na tento příslib. Kristus odolal tomuto pokušení Pismem: "Psáno jest: Nebudeš pokoušet Pána Boha svého!" Mt 4,7□ Jen Slovem Božím možno nejbezpečněji odrazit nepřitele. Satan *vhání* lidi tam, k□n je Bůh neposílá, a dovolává se Písma, aby ospravedlnil své svody.

Bůh svá vzácná zaslíbeni nedal proto, aby povzbudil lidskou trouíalost, aby člověk na ně spoléhal i tehdy, když se zbytečnš vystavuje nebezp□čí. Pán žádá, abychom ve svém počínání byli pokorně závislí na Jeho prozřetelnosti. "Není v moci člověka cesta jeho, aniž je v moci muže toho, kterýž chodi, aby spravoval krok svůj." Jr. 10,23. V Božích rukou je náš úspěch i náé život. Nic neni možné úspěšně vykonat bez dovolení a požehnání Božího. Svou rukou nás může požehnat, může ji však též obrátit proti nám. "Uval na Hospodina cestu svou

- 277

a slož v Něm naději, onť zajisté všechno spraví". Ž 37i5. Pán od nás *žádá,* abychom si jako dítky Boží zachovali důsledný křestanský charakter. Měli bychom jednat rozvážně, opatr.ně a pokorně a k jiným lidem bychom měli přistupovat obezřetně. V žádném případě však nemáme opustit zásadu.

Jen tehdy jsme bezpečni, nedáváme-li žádné místo ďáblu, protože jeho našeptávání a úmysly nám vždy škodí a překážejí nám spoléhat na Boha. Satan se mění i v anděla čistoty, jen aby svým pokušením mohl své svody tak uvést, abychom jeho zákeřnost nerozpoznali. Čím více povolujeme, tím více a mocněji dolehnou na nás jeho" svody. Je nebezpečné pouštět se s ním do hádek, anebo rozhovorů, nebot při každé příležitosti, jíž nepříteli poskytujeme, zvětšují se jeho nároky. Naším jediným bezpečtm je rozhodně zavrhnout první pokušení trouíalosti. V Kristových zásluhách dal Bůh dostatečnou milostivou možnost odporovat satanu a stát se rozhodnými vítězi. Odolat je úspůch. "Vzepřete se ďáblu a on uteče od vás". Jk 4,7. Odpor musí být pevný a trvalý. Všechno ztratíme, co jsme dnes vytrvalým odporem získali, jestliže zítra povolíme.

Hřích tohoto světa spočívá v tom, že zřejmé Boží příkazy byly zneváženy. Moc zlého vlivu je velmi silná. Eva měla všechno, co chtěla. Nic jí ke štěstí nechybělo, avšak nezkrotná chuť žádala ovoce z toho stromu, z kterého Bůh jíst zakázal. Nepotřebovala ovoce ze stromu poznání, dovolila však, aby chuť a zvědavost ovládly její rozum. Byla dokonale šťastná ve svém rajskán domově po boku svého muže, avšak jako moderní všetečné Evy myslela, že v ukojení zvědavosti může jít o nějaký vyšší stupen, než jim určil Bůh. Avšak v pokusu dostat se výše nad své původní postavení, upadla o mnoho hlouběji. K podobnému výsledku dojdou určitě i moderní Evy, zanedbají-li radostně sná□et své každodenní povinnosti života podle Božího plánu.

Ženy jsou povolány vykonat důležitější a vznešenější dílo, než jsou povinnosti samotných králů. Mohou formovat mysl svých dětí a ukovávat jejich charaktery tak, aby mohly být na tomto světě užiteůnými a směly být syny a dcerami Božími□ Svůj čas by měly považovat za příliš drahý; než aby ho utrácely v nějaké zábavní místnosti, nebo ve zbytečné práci. Na tomto světě běd a utrpení je dost nutnější, duležitější práce, než abychom drahé chvtle utrácely paráděnim a okázalostí□ 0cery nebeského Krále, členky královské rodiny, pocítí zodpovědnost dospět k vyššímu životu, aby mohly přijít k užšímu spojení s nebem a pracovat v souladu s Vykupitelem světa. Ty ženy, které takto pracují, nespokoji se s modou a bláznovstvím, které tolik poutají mysl a lásku žen těchto posledních dnů□ Jsou-li opravdu 8ožími dcerami, budou účastnicemi Boží přirozenosti. Bude je vést nejhlubší soucit, který pudil i jejich Božského Vykupitele při pohledu na zkažené mravy společnosti. Budou cítit s Kristem a budou pracovat ve svém okolí podle schopnosti a příležitosti na záchraně hynoucích duši, jako pracoval Kristús ve svém prostředí pro blaho člověkas

Nedbalost ženy sledovat Boží stvořitelský plán, její úsilí dosáhnout významné postavent, které není schopná zastávat, znemožní jí zaujat patřičné místo, které by mohla náležitě zastávat. Tím, že opouští své místo, ztrácí pravou ženskou důstojnost a vznešenost. Když Bůh stvořil Evu, určil, že nebude ani menší,ani větší než muž, ale ve všem mu bude rovna. Tento svatý pár neměl mít žádný zájem na tom, aby nezávisel jeden na druhém. Každý měl mít svou osobní samostatnost, myšlení a konání. Po hříchu Evy - i když byla první v přestoupení

- 278

Pán pravil, že Adam bude panovat nad ní. Měla být podřízena svému muži a to byla část zlořečení. Toto zlořečení vytvořilo osud ženy v mnohých případech velmi bolestný a její život se stal velkým břemenem. Nadřazenosti, kterou Bůh přiřkl muži, tento v mnohém ohledu svou svévolnou mocí zneužil. Nekonečná moudrost Boží určila plán vykoupení, který staví lidstvo do druhé zkoušky. Lidstvo má projít znovu zkušeností.

Satan používá lidi za své nástroje a k trouíalosti svádí ty, kteří milují Boha. Obzvlášť je to u těch, kteří jsou svedeni spiritismem. Spiritisté všeobecně nepřijímají Krista jako Syna Božího, a svou nevěrností svádí mnohé k odvážným hříchům. Dovolávají se dokonce určité nadřazenosti nad Krista, jak to učinil satan v zápase s Knížetem života. Spiritisté, jejichž nitro je poskvrněno hříchy odbojného charakteru a jejichž svědomí je zatvrzelé, odvažují se brát jméno neposkvrněného Syna Božího na své hříšné rty a rouhavě spojovat jeho vyvýšené jméno s nízkostí, která vyznačuje jejich porušené povahy.

Lidé, kteří druhé zavádějí do takových odsouzenihodných bludů, odvažují se i učitele Božího Slova uvést do sporných diskusí. Někteří zvěstovatelé pravdy neměli odvahu odrazit výzvu takových lidí, kteří podle Božího Slova mají ohnivě poznamenané svědomí. Někteří z našich kazatelů se neodvážili říci těmto lidem: "Ve svém Slově nás Bůh varoval před vámi. Věrně nám popsal vaši povahu jakož i bludy, které zastáváte". Někteří z našich kazatelů pustili se s těmito lidmi do otevřené diskuse, jen aby jim neposkytli příležitost jásat a aby nebyli obviněni ze zbabělosti. Avšak v diskusi se spiritistou nestřetneme se jen s člověkem, nýbrž i se samotným satanem a jeho anděly. Sdružují se s mocnostmi temnosti a zlými anděly kolem sebe.

Spiritisté se snaží zveřejnit své bludy a kazatelé, kteří obhajují biblickou pravdu jim k tomu dopomáhají, když se s nimi pouštějí do diskuse. Oni využívali příležitosti, aby mohli lidem podávat své bludné učení a v každé diskusi bývá někdo sveden. Pro nás je nejbezpečnější vyhnout se jim.

MOC CHUTI

Jednim z nejmocnějších pokušení, proti němuž musí člověk bojovat je chuť - apetit. Mezi myslí a tělem existuje skrytá a obdivuhodná souvislost, navzájem se ovlivnující. Nejdůležitější úlohu našeho života by mělo být, zachovat si tak zdravé tělo, aby mohlo rozvinout všechny své síly a aby každá část tohoto živého stroje mohla harmonicky spolupůsobit. Nedbat o tělo znamená zanedbávat i mysl. Chorobné tělo a nerozvinutá mysl Božích ditek nemůže plně oslavovat Pána. Povolovat chuti na úkor zdraví, je zločinné zneužívání smyslů. Ti, kteří jsou jakkoli nestřidmí ať již v jidle anebo v pití, mrhají svými tělesnými silami a oslabují mravní silu. Pocití odplatu, která následuje po přestoupení fyzického zákona.

Vykupitel světa věděl, že povolování chuti přivede fyzickou slabost a tak otupí myšlenkový organismus, že svaté a věčné věci zůstanou bez povšimnutí. Kristus věděl, že svět se oddal obžerství a že takové□o ukájení chuti rozvrátí mravní sily. Hovění chuti tak mocně ovládlo člověka. Aby zlomil jeho moc si vyžádalo téměř 6. týdenní

- 279

půst Syna Božího pro člověka. Jaké dílo čeká tu křestana, když má zvítězit jako zvítězil Kristus? Sílu pokušení povolit zvrácené chuti možno měřit jen Kristovou nevýslovnou úzkostí při postu na poušti.

Kristus věděl, že jestliže má být plán spasení účinný, musí dílo vykoupení člověka začít tam, kde začal pád. Adam padl, když povolil chuti. Své vykupitelské dílo začal Kristus reformou tělesných zvyklostí člověka, aby do lidské paměti tím hlouběji vštípil závažnost poslušnosti Božího zákona. Ubytek sil a degeneraci lidstva můžeme přisoudit hlavně ukájení zvrácené chuti.

Na všech, zvlášťě však na kazatelích, kteří zvěstují pravdu, spočívá velká zodpovědnost, aby zvítězili nad syou chutí. Mohli by být mnohem užitečnější, kdyby ovládli svou chut a žádosti. Jejich rozumové a mravní síly by se rozhojnily, kdyby své íysické úsilí doplnovali myšlenkovým cvičením. Přísnou střídmostí a přiměřenou duševní a tělesnou činností vykonali by mnohem více práce a zachovali by si jasné myšlenky. Při takovémto jednání plynuly by jejich myšlenky a slova volněji, jejich náboženská činnost by se rozhojnila a na své posluchače by působili pronikavějším dojmem.

Nestřidmost v jídle, i když jde o správnou kvalitu pokrmu, škodlivě ovlivní tělo a otupí jemnější a světější city srdce. Přísná střídmost v jídle a v pití je nanejvýš důležitá, má-li být zachováno zdraví a náležitá působnost íunkci celého těla. Přísná střídmost zachovává fyzickou i duševní zdatnost kazatelům; literárním a ostatním pracovníkům se sedavým zaměstnáním dodá vytrvalosti. Jako lid s určitým posláním, při všem svém vyznávání zdravotní reformy, jíme příliš mnoho. Novění chuti je nejhlavnější příěinou duševní a tělesné ochablosti a základem slabosti, kterou všude pozorujeme.

Nestřídmost začíná při našem stole již tehdy, když požíváme nezdravý pokrm. Při dalším povolování chuti zažívací orgány po čase slábnou a požitý pokrm již neuspokojuje chuť. Vytváří se základ nezdravých podmínek a vzniká žádost po dráždivějších pokrmech. Čínský čaj, zrnková káva a maso působí okamžitě. Pod vlivem těchto jedů je nervovy systém podrážděn, v některých případech jako by mysl na určitý čas byla povzbuzena a představivost jako by ožila. I když tato dráždidla na čas vyvolávají příjemné pocity, mnozí si myslí, že je skutečně potřebují a nepřestávají je užívat. Jde však jen o určitou reakci. Nervový systém, který byl nesprávně vydrážděn, vypůjčil si sílu přítomné činnosti z energetických zdrojů, určených pro budoucnost. Ve všem takovémto systému povzbuzování následuje deprese. Po povzbudivém účinku těchto dráždidel nastává i poměrný pokles sil předrážděných orgánů, jakmile drážidlo přestalo působit. Chuť si zvyká a žádá vždy silnější pokrm, který by mohl udržet příjemné dráždění,až se hovění chuti stane zvykem a vytváří trvalou touhu po silnějších dráždidlech jakými jsou tabák, víno a jiné lihové nápoje. Čím více povolujeme chuti, tím častěj□í budou její požadavky a tím hůře ji ovládáme. Čím více se tělo oslabuje a čím vtce je odkázáno na nepřirozená dráždidla, tím více roste touha po těchto věcech, až je vůle úplně přemožena. Tu se zdá, že není již síly vzepřít se těmto věcem.

Bezpeční budeme jen tehdy, když se čaje, kávy, vina, tabáku, opia a alkoholu nedotkneme, ani je neokusime a na ně nesáhneme. Proti minulým generacím lidé dneška dvojnásobně se potřebují opřít o silnou vůli, zmocněnou Boží milostí, chtějí-li obstát proti satanovým pokušením

- 280

a odolat i té nejmenší žádosti zvrácené chuti. Přítomné pokolení má méně síly ovládat se, než lidé minulých dob. Po rodičích, kteří těmito dráždidly ukájeli svou chuť, zdědily děti porušený apetit i vášně a je zde třeba více mravní síly odolat nestřidmosti ve všech íormách. Jen tehdy budeme bezpečni, když se cele postavíme za střidmost a neodvážíme se na nebezpečnou cestu.

Kristus svým dlouhým postem na poušti sledoval velký cíl naučit nás, že se nutně musíme zapírat a být střídmí. S tim bychom měli začít u svých stolů a touto zásadou by měl být proniknut celý náš život. Vykupitel světa přišel z nebe pomoci člověku v jeho slabosti,aby v síle,kterou mu přinesl, získal moc přemoci chuť a vášeň a mohl ve všem zvítězit.

Mnozí rodiče vychovávají a usměrňují chuť svých dětí. Dovolují jim jíst maso, pít čínský čaj a zrnkovou kávu. Naložené maso,čaj a kávu mnozí rodiče dávají svým dětem a tím jim připravují cestu pro silnější dráždidla, jako je tabák. Uživání tabáku podněcuje touhu po lihovinách a to trvale oslabuje nervovou silu.

Kdyby se křesťané probudili k mravní citlivosti a ve všem se řídili střídmostí, mohli by svým příkladem, začínajíce u stolu, pomoci těm,kteří se nedovedou ovládat a kteří jsou téměř bezmocní proti žádostem chu

v

ti. Kdybychom mohli pochopit,že návyky tohoto života ovlivnuji naše věčné zájmy, že náš věčný život závisí na zvycích přísné střídmosti, pak bychom v jídle a pití usilovali o dosažení zásadní střidmosti. Svým příkladem a osobnírn úsilím můžeme být nástroji záchrany mnohých duší z ponížení, zločinu, nestřídmosti a smrti. Naše sestry mohou mnoho vykonat pro záchranu jiných, když na svůj stůl budou dávat zdravý,výživný pokrm. Svůj vzácný čas mohou věnovat výchově chuti svých dětí, vytvářet v nich návyk střídmosti ve věen a povzbuzovat v nich sebezapření a dobročinnost ve prospěch druhých.

Bez ohledu na příklad, který nám zanechal Kristus, potlačením chuti při postu a přemoženim její moci, mnohé křesťanské matky svým příkladem a výchovou přímo předurčují své děti pro obžerství a opilství. Dětem se často dovoluje jíst cokoliv bez ohledu na zdraví. Mnohé děti jsou od dětství vychovány k labužnictví. Pro povolování chuti trpí často v mladosti zažívacími poruchami. Ukájení chuti a nestřídmost v jídle vzrůstá s rozvojem jejich tělesných sil. ítodičovská povolnost častokrát obětuje jejich duševní a tělesné síly. Mají chuť jen na určité pokrmy, z kterých nemohou mtt žádný užitek a které jim jen škodí. Když je organismus přesycen, celé tělo je pak oslabeno.

Kazatelé, učitelé a žáci náležitě nedoceňují a nevystihují nutnost tělesného cviku na volném vzduchu. Zanedbávají tuto pro zdraví tak podstatně důležitou povinnost. Zaměstnávají se jen studiem, avšak jedí příděl tělesně pracujícího člověka. Za těchto okolností někteří nadměrně přibírají na váze, protože svůj organismus přesycují. Jiní zas hubnou a slábnou, protože jejich životní síly se opotřebovávají při zpracovávání nadměrného množství potravy, krev je přetížena a nemůže se zbavit nečistot. Z toho následuje nemoc. Kdybychom tělesný pohyb spojili s duševnim evičenim, krev by rychleji proudila, činnost srdce by byla dokonalejší, nečistoty by byly odstraněny a nový život a síla pronikly by do každé části těla.

- 2si

Když mysl kazatelů, učitelů a žáků je stále zaujata studiem a tělo zůstává v nečinnosti, smyslové nerstvo je přetíženo, zatímco pohybové nervy jsou v nečinnosti. Pro nadměrné přetěžování duševního organismu jsou přepracovaní a zesláblí. Svaly mezi tím ztrácejí svou pružnost pro nedostatek tělesného cviku. Nesnaží se zapojit svalstvo do nějakého fyzického úsilí, protože cvičení se jim zdá být □navné.

Kristovi služebníci vyznávající, že jsou Jeho následovníky, měli by opravdově následovat Jeho příkladu a nadevše usilovat o nejpřísnější střídmost. Kristův život a vzor měli by lidé dokazovat vlastním životem sebezapření, sebeobětavosti a účinné dobročinnosti. Kristus přemohl chuť pro člověka a kazatelé mají být na Jeho místě pro jiné následováníhodným příkladem. Ti, kteří necítí potřebu zvítězit nad chutí, nezískávají převzácná vítězství, z kterých □ se mohli těšit; stanou se otroky chuti a vášně, která naplní kalich nepravosti obyvatelů země.

Ti, kteří svétu zvěstují poslední varovné poselství, které má rozhodnout o osudu lidí, měli by ve vlastním životě uplatnovat pravdy, které jiným zvěstují. Měli by být příkladnými lidmi v jídle, pití, rozhovorech a v jednání. V našem světě mnozí přestavitelé vyznávají Krista, ale pod rouškou svatosti skrývají své obžerství, hovění nízkým vášním a jiné hříchy. Mnozí, kteří mají přirozené skvělé schopnosti,

nekonají ani z poloviny to, co by mohli, kdyby byli ve všem střídmí. Povolování chuti a žádosti zatemňuje mysl, oslabuje tělesnou zdatnost a zmenšuje mravní sílu. Jejich myšlenky nejsou jasné. Jejich slova nezní mocně, nejsou oživena svatým Duchem, aby mohla zasáhnout srdce posluchačů.

Jelikož naši první rodiče ztratili ráj proto, že povolili chuti, jediná naše naděje, jak získat ráj, spočívá v rozhodném zapření chuti a žádostivosti. Zdrženlivost v jídle a ovládání všech vášní ochrání naši mysl, dodá nám duševní a mravní síly a umožní nám vyššími silami ovládnout všechny náklonnosti a uschopní nás rozlišovat mezi správným a nesprávným, svatým a nesvatým. Všichni, kteří správně chápou pravý smysl Kristovy oběti a uvědomují si, že svůj domov opustil, aby přišel na tento svět a svým životem ukázal člověku jak má odolat pokušení, radostně se budou zapírat a zvolí si účast na Kristových utrpeních.

Počátkem moudrosti je bát se Hospodina. Ti, kteří vítězí jako Kristus vítězil, musí být ustavičně na stráži proti satanovým pokušením. Osvícené svědomí by mělo ovládat chuť a tělesné žádosti, aby rozumové síly nebyly oslabeny, vnímavost byla jasná a aby se satanovy skutky a jeho nástrahy nepokládaly za prozřetelnost Boží. Mnozí touží po konečné odplatě a vítězství, které obdrží úspěšní bojovníci, avšak nejsou ochotni namáhat se, zapírat se a být zdrženliví, jako to činil jejich Spasitel. Jen trvalou poslušností a ustavičným úsilím zvítězíme, jako zvítězil Kristus.

Moc chuti zničí tisíce lidí, kteří by postupným vítězstvím získali mravní sílu zvítězit nad každým pokušením satanským. Ti však, kteří jsou otroky chuti, nevybudují dokonalý křesťanský charakter. 6.000 let trvající přestupování člověka přineslo hrozné ovoce nemocí, utrpení a smrti. Čím více se blíží konec času, tím bude mocnější satanovo pokušení povolovat chuti a tím těžší bude je přemoci.

- 282

V□OCOVSTV□

Bratře A, tvá vůdcovská zkušenost před dv□na lety byla pro tebe blahodárná a krajně důležitá. Měl jsi velice výrazné, vyhraněné náhledy na osobní nezávislost a na právo soukromého úsudku. Někdy tyto své náhledy přeháníš do krajnosti. Myslíš si, že o svých povinnostech musíš mít sám jasné světlo a důkazy.

Bylo mi ukázáno, že člověk má mít svůj vlastní úsudek nezávisle na úsudku kteréhokoli člověka. Když jde o úsudek Generální konference, která je nejvyšší autoritou již Bůh na zemi má, pak nezávislý a soukromý úsudek nelze zastávat, ale jej podřídit. V otázce tvé povinnosti jsi neústupně trval na vlastním úsudku proti hlasu nejvyšší pozemské autority, kterou tu Bůh má. Po dlouhém otálení a v důsledku toho i opoždění díla, jsi konečně přišel do Battle Creeku na opětovné a naléhavé výzvy Generální konference. Pevně jsi trval na tom, že jsi jednal správně, když ses řídil vlastním přesvědčením své povinnosti. Pokládal sis to za cnost vytrvale zastávat své nezávislé stanovisko. Zdálo se, že nemáš správnou představu o moci, kterou dal Bůh své církvi v rozhodnutí Generální konference. Domníval sés , že odpovíš-li na výzvu Generální konference, podřizuješ se úsudku a smýšlení jednoho člověka. Podle toho jsi projevil nezávislost, umíněnost a svévolnost, což bylo naprosto nesprávné.

Bůh ti tehdy dal vzácnou zkušenost, která pro tebe měla cenu a která ti velice prospěla v práci Kristova služebníka. Tvá pyšná, nepoddajná vůle se stala ukázněnou. Prožil jsi pravé obrácení. To vedlo k zamyšlení a k nástupu do vedoucího postavení. Tvé zásady ohledně vedení jsou správné, ale nesprávně je používáš. Tvé stanovisko by bylo tehdy správné, kdyby autorita církve, rozhodnutí a úsudek Generální konference vycházely, jak se domníváš, od mého manžela. Velice se však mýlíš, když jedno□ člověku a jeho úsudku připisuješ onu autoritu a vliv, který Bůh svěřil své církvi□úsudku a rozhodnutí Generální konference.

Připíšeme-li moc, kterou Bůh dal církvi, jednomu člověku a pokládáme-li jeho úsudek za autoĺitativní pro ostatní lidí, pak převracíme pravý biblický pořádek. Satan bude na takového člověka co nejzákeřněji a nejsvůdněji působit, neboť ví, že tak zasáhne mnohé. Tvé stanovisko k vedení je správné, připíšeš-li nejvyšší autoritě církve to, co připisuješ jednomu člověku. Bůh si nikdy nepřál, aby jeho dílo neslo pečeť rozumu a úsudku jediného člověka.

Důvod, proč batřím B a C nyní chybí zkušenost jakou měli mít, spočívá v tom, že neměli patřičnou sebedůvěru. Uhýbali od zodpovědnosti, protože pod její tíhou by se byly objevily jejich nedostatky. Příliš ochotně přenechávali mému manželi vedoucí postavení a tím i zodpovědnost a připustili, aby za ně přemýšlel a usuzoval. Tito bratři jsou slabí tam, kde by mohli být silní. Neodvažovali se uplatnit svůj vlastní nezávislý úsudek, aby se nedopustili omylů a nebyli za to káráni. Zatím co snadno podléhali pokušení volat k odpovědnosti mého manžela za to, co se jim v jeho jednání mohlo zdát jako omyl, nepomáhali mu nést břímě. Stále se odvolávali na mého manžela a nechali ho nést zodpovědnost, kterou si měli s ním rozdělit. Nakonec zeslábli v tom, v čem mohli být silní. Jsou mravně slabí, zatímco mohli být mravními

obry a sloupy Božího díla.

Tito bratři nemají patřičnou sebedůvěru, t.j. důvěru, že Bůh je skutečně povede, budou-li jednat podle světla, které jim dal. Bůh nechtěl, aby silní nezávislí lidé s vyššími rozumovými schopnostmi spoléhali na jiné,jako když se břeč□an ovijí kolem dubu. Všechny těžkosti, nezdary, nesnáze a zklamání, s nimž se Boží služebníci v aktivní službě setkali, je jen posíli při utváření správného charakteru. Použiji-li svých duševních sil, pak jim i vzniklé překážky budou skutečným požehnáním. Získají duševní a duchovní svalstvo, které mohou vhodně použít v jedinečných příležitostech. Budou mít□ patřičnou sebedůvěru ve vlastní zkušenost, že Bůh je skutečně vede a usměrňuje. Ve chvíli nebezpečí a skutečné duchovní úzkosti musi přemýšlet a uvědomit si potřebu modlitby, □aby si počínali rozvážně a pracovali pro pokrok Božího díla; zjištují, že boj a složitá situace vyžaduje zkušenost víry, důvěru v Boha a onu pevnost, která rozvíjí sílu. Máme-li čelit tísnivým situacím, objevuje se stálá potřeba nových způsobů a prostředků. Nutna uplatnit schopnosti, které by jinak dřímaly, nebýt těchto tísnivých □situací v díle Božim. To poskytuje různé zkušenosti a lidé omezeného rozhledu nemohou□ přijít v úvahu.

Bůh použije v tomto díle ke své slávě lidi plné duchovní moci; jsou to ti, kteří okusili protivenství, nezdar a zhroucení plánů. Bratři B a C mohli změnit svou porážku v důležitá vítězství. Místo toho se však zříkali zodpovědnosti tam, kde se mohli snadno dopustit omylů. Tito vzácní bratři promeškali možnost získat výchovu, která je umocněna zkušeností, a kterou jim nemůže dát žádná četba ani studium, nebo jiné příležitosti.

Bratře A, ty jsi měl □sílu, abys unesl určité zodpovědnosti. Bůh přijal tvé rázné úsilí a požehnal tvé snahy. Dopustil ses určitých omylů; ale pro některé poklesky neměl bys nikterak znevažovat své schopnosti, nebo přestat důvěřovat v Boží sílu. Nebyl jsi ochoten a připraven převzít zodpovědnosti. Od přirozenosti se jim vyhýbáš a volíš si snadnější postavení; chceš psát a uplatnovat své duševní schopnosti tam, kde nei□e o žádné zvláštní životně důležité zájmy. Dopouštíš se omylu;spoléháš-li na mého manžela, aby ti řekl, co máš dělat. Bůh tim nepověřil mého manžela. Sám máš zkoumat, co nutno udělai a sám také zvedat nepříjemná břemena. Bůh ti při tom požehná. Musíš nést břímě zodpovědnosti dila Božího podle svého nejlepšího vědomí. Musíš se však mít na pozoru, aby tvůj úsudek nebyl ovlivněn názory jiných. Je-li zřejmé, že ses dopustil omylů, pak přednostně můžeš i tyto své poklesky změnit na vítězství tím, že se tomu v budoucnu vyhneš. Bude-li ti stále někdo říkat, co máš dšlat,. pak nikdy neziskáš zkušenost potřebnou pro jakékoli důležité postavent.

Totéž platí pro všechny vedoucí v různých zodpovědných odvětvich v Battle Creeku. Nesmíme jim lichotit, hýčkat je a pomáhat jim na každém kroku, neboť to jim znemožňuje zodpovědně zastat důležitá postavení. Člověka utvrzují jen překážky. Ne pomoc, ale těžkosti boje a nezdary mravně upevňují lidi. Přílišné pohodli a uhýbání od zodpovědnosti oslabuje a mrzači ty, kteři by měli být zodpovědnými lidmi plnými mravni síly a pevných duchovních svalů.

Lidé, kteři měli být v každé tísnivé situaci tak věrní jako kompas severnimu polu, přestali být užitečni, protože se chtěli ze strachu před pádem zabezpečit před kritikou a vyhnout se zodpovědnosti.

- 2ea

Lidé ohromných rozumových schopností jsou dětmi, když j□ o kázeň, protože se zbaběle vyhýbají zodpovědnostem, které by měli nést. Nesnaží se být užiteční. Příliš dlouho spoléhali na jednoho člověka, který □l uvažovat za ně a přemýšlet místo nich, což by v prospěch Božího dila mohli výborně dokázat i sami. S duševnimi nedostatky se setkáváme na každém kroku. lidé, kteří se spolehnou aby za ně plánovali a uvažovali jiní, nejsou plně rozvinuti. Jde-li ovšem o jejich osobní plány, tu dovedou promýšlet a důkladně prokalkulovat□ Když však jde o Boži dílo, pak je to pro ně něco zcela jiného; jako kdyby tuto schopnost úplně ztratili. Rádi zůstávají nevědomí a neprůbojní, jako kdyby jiní lidé museli za ně plánovat a uvažovat. Zdá se, jako by si někteří lidé nedokázali prorazit svou životní cestu. Musí vždy na někoho spoléhat, kdo za ně plánuje a studuje, kdo je jejich mozkem i úsudkem? Bůh se stydí za takové vojíny. Jsou-li jen pouhými stroji v Jeho díle, pak Mu to není ke cti.

Nezávislí mužové zanícení vážným úsilim budou použiti a nikoli takoví, kdož jsou přístupní lidským vlivům jako sklenářský tmel. Muži, kteří chtěji, aby jim práce byla nachystána až k ruce, kteří chtěji vykonat pouze stanovené množstvi za stanovený plat, kteřt si přejí pro sebe vhodné postavení, místo aby se mu přizpůsobili a k tomu se vzdělali, nejsou těmi muži, které Bůh povolal pro věc svého království. Kdo nemůže své schopnosti prizpůsobit téměř každým okolnostem vyžaduje-li toho nutnost, není tím mužem pro tento čas. Muži, které chce Bůh spojit se svým dílem, nejsou ospali a nedbalí, bez síly svalů nebo pevnosti povahy. V díle Božím budou lidé teprve tehdy ukázněně pracovat, budou-li se ustavičr□ a vytrvale přičiňovat. Tito lidé by se neměli dát znechutit ani těmi nejtěžšími okolnostmi a situacemi. Neměli by se zříkat svého zéměru a pokládat ho za neúspěch, nejsou-li nade vší pochybnost přesvědčeni, že ke cti Boží a pro blaho lidí už více nemohou udělat.

Jsou lidé, kteří si namlouvají, že za jiných okolností by vykonali něco velkého a dobrého, a při tom nepoužívají svých schopností, které získali praci tam, kam je povolala Prozřetelnost. Člověk může ovlivnit okolnosti, ale okolnosti by člověka neměly nikdy ovlivňovat. □lověk má použit okolnosti jako svých pracovních nástrojů□ Má ovládnout okolnosti a nikdy nedovolit, aby okolnosti ovládaly jeho. Nyní je potřebná osobní nezávislost a osobní moc□ Osobní charakter není třeba obětovat, nutno ho však formovat, zjemnit a zušlechtit.

Bylo mi ukázáno, že můj manžel je povinen složit zodpověc□osti, které by mu jiní rádi přenechali, protože jim to ušetří mnohé nesnáze. Pohotový úsudek a jasný postřeh mého manžela, který je výsledkem dlouhodobého cviku a úsilí, vedl k tomu, že bral na sebe zodpovědnosti, které měli nést jiní.

Bratře A, jsi příliš pomalý, měl bys usilovat o získání opačných schopností. Dílo Boži potřebuje lidi, kteří se dovedou rychle orientovat a v pravý čas bezodkladně a rázně jec□at. □ekáte-li, až každá těžkost bude změřena, každá překážka uvážena, potom vykonáte pramálo. Všude narazite na překážky. Musíte se pevně rozhodnout že je přemůžete, jinak vás porazí.

Mnohokrát se zdá, že růmé cesty a usneseni i různá jednání mají v dile Božím stejnou cenu. Právě tehdy je nutné nejpřesnější rozlišování. A má-li být něco úspěšně vykonáno, musí se to stát v tom pravém,

- 285

zlatém okamžiku. Musí být pozorováno to nejnepatrnější hnutí misek váhy a ihned rozhodnuto pro tu věc. Dlouhé otálení unavuje anděla. Mnohdy je dokonce převrácené rozhodnutí odpustitelnější, než-li neustálé kolisání a naklánění se brzy k tomu, brzy k onomu směru. Z takového váhání a pochybování povstane více zmatku a zla, než-li z rychlého jednání.

Bylo mi ukázáno, že nejvýznamnější vítězství a nejstrašnější porážky byly otázkou minut. Bůh žádá pohotové jednání. Odkládání, pochybování a nerozhodnost bývají často příležitostí pro nepřitele. Můj bratře, potřebuješ nápravu. Včasné jednání výrazně svědčí pro pravdu. Mnohé vítězství je ztraceno otálením. V tomto dile budou kritické situace. Pohotové a rozhodné jednání v pravý čas získá slavná vítězství, zatímco odklad a zanedbání způsobí veliké škody a vážně zneuctí Boha. Rychlé jednání v kritickém□ okamžiku často odzbrojuje nepřítele, působí mu zklamání a prohru, nebot spoléhal, že na své plány a podvodné dílo má dost času.

Bůh chce takové lidi, kteří pracují v Jeho dile v Battle Creeku, jejichž soudnost je pružná a mysl se dovede v čase potřeby bleskově rozhodnout. Ve chvíli neštěstí a nebezpečí je pohotovost krajně nutná. Každý plán musíme důkladně promyslet, abychom docilili dobrých výsledků. Někdy třeba i krátký odklad může přispět k tomu, že všechno se zcela jinak vyvine a veliké cile, kterých bylo možné dosáhnout,jsou ztraceny pro nedostatek pohotového postřehu a okamžitého jednání. Tím, že se cvičime v přemýšlení, lze mnoho získat a přemoci lenost. Je čas, kdy opatrnost a zralá úvaha je nutná; ukvapenost by byla pošetilá. Avšak i v podobných situacích se mnoho ztratilo přílišnou váhavostí. Opatrnost je do jisté míry potřebná, ale váhavost a mudrování ve zvláštních případech způsobilo více škody, než nějaký nezdar z unáhlenosti.

Můj bratře, potřebuješ si vypěstovat pohotovost. Pryč s tvou váhavostí. V práci jsi pomalý a liknavý. Musíš se dostat z tohoto nevhodného pracovního způsobu, neboť je ti na škodu. Když se tě zmocňuje nevěra, pak jsi tak váhavý, pomalý a nerozhodný, že sám nevykonáš nic a překážíš ostatním. Tehdy jen vyhledáváš těžkosti a plodíš pochybnosti a nemáš zájem ani odvahu přemoci těžkosti nebo rozptýlit nedůvěru. V takových chvílich se musiš odevzdat Bohu. Potřebuješ pevnost charakteru a méně tvrdošíjnosti a umíněnosti. Tato pomalost, tato lenost je jedním z největších nedostatků tvého charakteru a maří tvůj výkon.

Tvá pomalost při rozhodování v Božim díle je někdy bolestná. Není však vůbec nutná. Pohotové a rozhodné jednání může dosáhnout velikých výsledků. Rád pracuješ, máš-li dobrou náladu, jsi ochotný, vidiš-li jasně co máš dělat; nejsi však takovým požehnáním pro dílo, jakým bys mohl být, kdybys v kritickém okamžiku jednal pohotově a rozhodně a kdybys přemohl váhavost a liknavost, jíž se vyznačuje tvůj charakter. To velice zdržuje dílo Boží. Nebude-li tento nedostatek přemožen, v kritických okamžicích může dilu způsobit velikou škodu a může být osudným tobě samému. Musiš se naučit přesnosti a rozhodnému jednání v pravý čas; tyto vlastnosti nemáš. V boji a ve válkách národů se často více ziská dobrým plánováním a náhlou akcí, než přimým smrtelným utkánim s nepřitelem.

Dovednost pohotového a přece důkladného vybavování záležitostí je velikou předností. Můj bratře, ty sés domnival, že tvé opatrnictví a váhavost jsou chvályhodné spiše jako cnost a oe jako nějaké zlo. Ale podle toho, co mi v tomto ohledu Pán ukázal, tvoje pomalost byla

- 286

velikou překážkou dílu Božímu a způsobila to, že moho věcí zůstalo neuděláno, co mělo být vykonáno okamžitě. Nyní se ti bude na charakteru těžko něco měnit podle Boží vůle, protože jsi v mladosti zanedbal přesnost a pohotovost. Je-li charakter dotvořen, zvyklosti utvrzeny, duševní a mravní schopnosti ustáleny, pak je snad nejtěžší odnaučit se nesprávňým zvykům a být pohotovým. Měl by sis uvědomit cenu času. Necháváš-li nejdůležitější a snad nepříjemnou práci stranou v naději, že ji najednou vykonáš celou, anebo se domníváš, že bude méně nepříjemná, věnuješ-li se zájmům příjemnějším a snadným, pak nemáš omluvy. Předně bys měl udělat to, co nutno udělat a co vyžadují životní zájmy díla, a méně důležité záležitosti vybavovat až po těch důležitějších. Přesnost a rozhodnost v práci a díle Božím jsou na výsost důležité. Oddalování je vlastně porážkou. Okamžik je zlato a měli bychom ho co nejlépe využít. Pozemské vztahy a osobní zájmy měly by být vždy druhořadé: Dílo Boží by nemělo kvůli našim pozemským přátelům, ba ani kvůli nejdražším příbuzným ani trochu trpěts

"I řekl jinému: Pojď za mnou. Ale on řekl: Pane,□dopusť mi prvé jíti a pochovati otce mého: I dí jemu Ježíš: Nech at mrtví pochovávají mrtvé své, ale ty jda, zvěstuj království Božíy I řekl opět jiný: Půjdu za tebou, Pane, ale prvé dopusť mi, ať se rozžehnám s těmi, kteříž jsou v domě mém□ Řekl jemu Ježíš: Žádný, kdož vztáhna ruku svou k pluhu, ohlídal by se nazpět, není způsobilý ke království Božímu." L 9,59:

Žádná pozemská pouta, nebo pozemské zájmy by ani na chvíli neměly přijít v úvahu před povinností vůči Božímu dílu. Ježíš se odloučil od všeho, aby zachránil ztracený svět a od nás žádá plné a ochotné posvěcení. Pro zájmy Božího díla nutno přinášet oběti. Oběť citů □e nejbolestnější, jaká se od nás vyžaduje; a přece je to nepatrná obět. Máš-li mnoho přátel a jsou-li city posvěceny, nemusíš se obávat, že přinášíš nějakou velikou oběť. Nenecháváš svou manželku mezi pohany. Nejsi povolán, abys šel do horké airické pouště, nebo do vězení, anebo na každém kroku trpěl. Dbej o to, jak zacházíš se svými city a svou lidskou náklonnostía osobní názory podřiď zájmům a potřebám díla Božího. On žádá nesobeckou a ochotnou službu. Můžeš ji konat a přitom splnit všechny své rodinné povinnosti, které však vždy mají zůstat druhořadé.

S manželem jsme se dopustili omylu, když jsme vzali na sebe zodpovědnosti místo jiných. PJa počátku dílo potřebovalo člověka, který by připravoval návrhy, neodkladně je prováděl, dílo vedl, bojoval proti blud□n a hromadícím se překážkám. Můj manžel nesl nejtěžší břímě a narážel na nejrozhodnější odpor. Při organizačních počátcích, kdy někteří lidé byli povoláni na zodpovědná místa, byl nejvyšší čas, aby můj manžel přestal pracovat jako jediný zodpovědný činitel a aby nesl tolik zodpovědností a těžkých břemen. Tato práce vyžadovala více lidí,než jednoho. Tu se dopustili omylů jeho bratři, když na něj naléhali a chybu udělal i on, že to přijal a dále nesl břemeno a zodpovědnosti, které jej po celá léta tísnily, Již před léty měl složit toto břímě a měl je rozdělit mezi několik lidí, kteří by pracovali v zájmu díla. Bylo to podle satanova přání, aby úsudek, plány a rozum jednoho člověka usměrňoval smýšlení a úsudek těch, kdo věří přítomné pravdě.

Můj manžel je často sám a uvědomoval si potřeby díla Božího i nutnost pohotově jednat. Vedoucím bratřím nechyběly rozumové schopnosti, ale ochota zastat místo, které zastával můj manžel. Nerozvážní lidé dovolili, aby ochrnutý člověk nesl břímě a zodpovědnost tohoto díla, což by nikdo z nich sám nevydržel ani při vší tělesné a nervové

- 2B7

zdatnosti. Někdy projevoval zdánilou přísnost a mluvil tak, jako by n□koho káral. Když viděl jak jiní, kteří mohli nést alespoň část břemene uhýbají zodpovědnostem, bolelo ho srdce a mluvil popudlivě. Do tohot obtížného postavení ho neposlal Pán, ale jeho bratři. Jeho život se mnoho nelišil od jisté íormy otroctví. Jeho bratři si necenili stálou práci, únavnou péči, vyčerpávající mozkovou námahu. Vedl neutěšený život a neštěstí ještě přibývalo, když jeho bratří kazatelé jen naříkali, ale sami nevykonali to, co vykonat mohli. Opětovně přestoupil přírodní zákon. Zatímco ho jeho bratři vinili z přepracování, nenapadlo je aby mu pomohli, ale za všechno velmi rádi svalovali odpovědnost na něho. Nebylo však nikoho, kdo by mu břímě pomohl nést. Kdyby jeho bratří v kazatelské službě byli ochotni nést břemena, mohli je nést, můj manžel nemusel vidět a konat tolik potřebné práce, kterou pokládal za neodkladnou.

Bůh nedovolil, aby život manžela skončil tak neslavně. Podpíral ho. Avšak člověk, který koná dvojnásobné množství práce, který dvouletou práci vykoná za rok, pálí svíci na dvou koncích. Můj manžel má ještě vykonat určité dílo, které měl konat během celých let. Měl by□ mít méně bojů, nesnází a životních zodpovědostí a měl by uzrávat, zjemnovat se a zušlechťovat pro svou poslední přeměnu. Měl by nyní hospodařit se svou silou. Neměl by připustit, aby zodpovědnosti za dílo tak těžce na něho doléhaly, ale měl by být volný, a předsudky a podezírání jeho bratří neměly by rušit jeho klid.

Bůh dovolil, aby převzácné světlo pravdy ozářilo zvěst Písma a osvítilo mysl mého manžela. Svým kázáním a psaním může být nástrojem šíření světla Ježíšovy přítomnosti. Svým pravidelným zaměstnáním v díle byl vel.kou měrou zbaven možnosti uplatnit své péro a kázat lidu.

Uvědomoval si, že Bůh ho povolal obhajovat pravdu a někdy i přísně kárat ty, kteří si v díle nepočínali správně. Tísnivé starosti a utrpení v nemoci ho často znechucovaly, takže někdy viděl věci v přehnaném světle. Bratři zneužili jeho slov a unáhleného jednání, které bylo v tak výrazném protikladu s jejich liknavostí a slabými výkony. Mému manželi připisovali nepatřičné pohnutky a city. Mezi nimi a jím byl propastný rozdíl; to všechno se však dalo snadno překlenout, kdyby tito lidé byli vložili své veškeré zájmy a celá srdce do díla budování a pokroku vzácného díla Božího.

Můžeme vynakládat ustavičný vliv našich ústavů v čele díla, které by šlo úspěšně kupředu. Ale jednání ostatních lidí, kteří sami neplní své povinnosti a povolují pokušení, a kteří, skříží-li se jim cesta, dovedli by pochybovat o našem nejupřímnějším úsilí v prospěch díla Božího, nás nutí, abychom hledali útočiště jinde, kde můžeme pracovat úspěšněji s menším nebezpečím, že břemeno práce nás rozdrtí. Bůh nám dal velikou svobodu, moc a sílu v Battle Creeku. Když jsme sem přišli minulého léta, naše práce započala s celou vážností a pokračovala až dosud. Jedna tísnivá situace následovala za druhou a vyžádala si namáhavé úsilí, abychom vše patřičně uspořádali.

Když Pán ukázal, že zůstane-li bratr D pokorný a bude-li spoléhat na Boží sílu, mohl by zastat toto místo, nevyvolil si nesprávného muže. Bratr D měl na čas skutečný zájem a jednal jako otec Zdravotního institutu. Pak spyšněl a začal spoléhat na své schopnosti. Obrátil se nesprávným směrem. Podlehl pokušení. Omluvy vedoucích za zanedbání povinností jsou nesprávné. Přenechání zodpovědnosti na bratra Whitea

- 288

a sestru Whiteovou svědčí ¸jasně proti nim. Zanedbali prostě svou povinnost, protože byla nepříjemná.

Viděla jsem, že dílo na Paciíickém pobřeží potřebovalo pomoc. Bůh však nechtěl, abychom přebírali zodpovědnosti za jiné, anebo snášeli těžkosti, které patří jiným. Můžeme jim radit a pomáhat svým vlivem nebo úsudkem. Můžeme mnoho vykonat, nebudeme-li zatíženi břemenem a nebudeme-li muset snášet tíhu, jíž mají ve vlastním zájmu snášet jiní, chtějí-li získat potřebnou zkušenost. Musíme napsat mnoho důležitého, co velice potřebuje náš lid. Máme převzácné světlo o biblické pravdě, kterou bychom měli zvěstovat lidu.

Bylo mi ukázáno, že Bůh nechtěl, aby můj manžel nesl břemena, která nesl za posledních pět měsíců. Pracovní úsek díla byl přenechán jemu. To způsobilo tísnivou situaci, únavu a nervové vyčerpání, což mělo za následek znechucení a depresi. Dílo od počátku trpělo nedostatkem ochoty ze strany jeho bratří k souladné akci. Bratři v kazatelské službě milovali pohodlí. Nenesli odpovědnosti, které nést měli a nezískali zkušenost, kterou získat mohli, což by jim pomohlo zastat nejodpovědnější místa, týkající se životních zájmů díla Božího v přítomné době. Svou lhostejnost vůči zodpovědnostem omlouvali tím, že se obávali neblahých následků.

Náboženství které vyznáváme¸je poznamenáno našimi přirozenými sklony a povahou; proto je krajně důležité, aby slabé stránky našeho charakteru byly cvikem uvedeny na správnou míru a silně nepříznivé stránky byly oslabeny a aby se posilnily opačné vlastnosti. Ale někteří bratři nevykonali co mohli a měli, a co by bylo pro mého manžela dostatečným povzbuzením a pomohlo mu i nadále nést některé zodpovědnosti vedoucího díla. Jeho spolupracovníci nejednali nezávisle a neočekávali světlo od Boha pro své povinnosti, které měli vykonat; nejednali podle toho, jak jim otvíral cestu a neradili se společně o pracovních plánech a nespolupracovali.

Od té doby cQ jsme loňského léta přijeli do Michiganu, Pán obzvlášťě žehnal úsilí mého manžela. Zvláštním způsobem ho podpíral, aby mohl konat, co bylo velice potřebné. Kdyby jeho společníci byli probuzeni a chápali potřeby díla Božího při našem posledním stanovém shromáždění v Michiganu, mnoho věcí, které nebyly uskutečněny, mohly se uskutečnit. Bylo velikou chybou, že jsme nevyužili této příležitosti. Kdyby Bratr A radostně kotvil v Bohu, kdyby chodil ve světle a pohotově viděl co nutno vykonat, a práci provedl neprodleně, mohli jsme být celé měsíce napřed v našem díle a na Paciíickém pobřeží se už mohlo dávno pracovat tiskem. Bůh nemůže být oslaven tím, že ☐¸sme upadli do temna a zůstali pod mrakem. Světlo září, ačkoli nepocitujeme jeho požehnání; budeme-li však usilovat abychom se dostali k světlu, a půjdeme-li vpřed jako za světla, brzy vyjdeme z temnot a poznáme, že nás skutečné světlo obklopuje.

Při našem posledním stanovém shromáždění andělé Boží zvláštním způsobem přišli svou mocí potěšit, uzdravit a požehnat jak mého muže, tak bratra Waggonera. Bylo tam získáno zvláštní vítězství, jehož vliv by se neměl nikdy ztratit. Bylo mi ukázáno, že Bůh dal mému manželi nejzvlášťnějším způsobem důkazy své lásky a péče, a také své pomocné milosti. Viděl jeho horlivost a odevzdanost dílu a práci. Manžela by to mělo vždy vést k pokoře a vděčnosti.

- 289

Bůh potřebuje přesné lidi. Bude mít lidi, kteří, když to vyžadují důležitá ro□hodnutí, budou jednat věrně, jako magnetická jehla vůči severnímu polu. Lidé, kteři dávají stranou zvláštní osobní zájmy a po příkladu našeho Spasitele jsou spojováni jediným velikým všeobecným zájmem o vspasení duší. Satan ovlivnuje lidskou mysl kdykoli má k tomu příležitost; a dovede zasáhnout v pravý čas a na pravém mistě, aby měl největší zisk, a aby nejvíce poškodil dílo Boží. Zanedbáme-li vykonat, co vykonat máme a co Bůh od nás ve svém dile požaduje, je to hřích, který nelze omlouvat ani okolnostmi nebo těžkými podmínkami, protože Ježíš učinil patřičná opatření pro všechny v každé situaci.

Můj bratře, v dile Božím se dostaneš do různých okolností, které budou vyžadovat připravenost a sebeovládání, které tě však uzpůsobí, abys pochopil okolnosti a zvlášťnosti situace. Pak můžeš jednat bez překážek. Neměl bys příliš podcenovat své schopnosti, které tě předurčují na různá povolání praktického života. Tam, kde si uvědomuješ své nedostatky, snaž se je okamžitě odstranit. Nespoléhej, že někdo jiný odstraní tvé nedostatky a že je můžeš lhostejně přehlížet, jako by nešlo o nic závažného a že jaký jsi, takový vždy musíš zůstat. Všemožně se snaž odstranit tyto nedostatky, ahys byl v Ježíši Kristu dokonalý , v ničem nemajicí nedostatku.

Budeš-li příliš sebevědomý, propadneš doměnce, že tvé úsilí má mnohem větší cenu, než jakou skutečně má, a budeš se dožadovat osobní nezávislosti, hraničící se zpupností. Půjdeš-li do druhé krajnosti a budeš-li o sobě smýšlet nízce, budeš se cítit bezvýznamnější a zanecháš dojem podřadnosti, což velice omezí tvůj blahodárný vliv. Měl by ses vyhnout oběma krajnostem. Neměl bys podléhat pocitům, neměly by tě ovlivnovat okolnosti. Můžeš se přece hodnotit správně, což tě ochrání od obou krajností. Můžeš být důstojný bez marné sebedůvěry, a můžeš se k lidem sklonit bez obětování sebeúcty a osobní nezávislosti. Tvůj život může mocně ovlivnit lidi výše postavené i lidi z nižších vrstev.

Bratře A, nyní ti hrozi nebezpečí, že se necháš ovlivnit zprávami. Tvé nynější snahy jsou rozhodně praktické, důkladné a pronikavé. K lidem jsi příliš náročný a přísný. Někdy je to nutné, ale tvé úsilí je převážně takové a může poškodit tvůj vliv, nebude-li provázeno větší dávkou laskavosti, povzbudivé milosti Ducha Božího. Připouštíš, aby slova tvých příbuzných a zvlášťě přátel ovlivnila tvé návrhy a tvá rozhodnutí. Příliš ochotně jim důvěřuješ a přijimáš za své jejich názory, a ty tě příliš často zavádějí. Musíš se mít na pozoru. Rodiny ve ---, které jsou úzce spřízněny, mají určitý vliv. Tvů□ úsudek, tvé pocity, tvé názory je ovlivňují a naopak také oni ovlivnují tebe. Silný proud půjde nesprávným směrem, nebudete-li všichni pokorní a cele posvěcení Bohu. Všechny prvky těchto rodínných svazků jsou přirozeně nezávislé a sebevědomé, a nebudou-li obzvlášťě vyváženy a ovládnuty Duchem Božim, maji sklon ke krajnostem.

Nikdy, nikdy se nenech ovlivnit zprávami. Nedovol, aby tvé jednáni bylo ovlivněno tvými drahými příbuznými. Nadešel čas, kdy v díle Božim nutno uplatnit kra,jni moudrost. Potřebujeme soudnost, abychom věděli kdy mlčet□ Hlad po porozumě□í □asto vede k dalekosáhlé nerozvážnosti, otevíráme-li své city jiným. Tvoje povaha vyžaduje často porozumění, ač by bylo lépe, abys je nepřijímal. Všichni jsou povinni poznat své každodenní jednání a pohnutky, které vedou k činům. Musí poznat své osobité pohnutky, které je nabádají k zvláštní činnosti. Každý čin

- 290

jejich života se posuzuje nikoli vnějším zjevem, ale podle pohnutek, které je vedly k činu.

Všichni bychom měli bdít nad svými smysly, aby nad nimi nezvítězil satan, neboť ony jsou branou k duši. K sobě můžeme být přísní jak chceme, musíme být však velice opatrní, abychom nevháněli lidi do zouíalství. Někteří si myslí, že bratr White je vůbec velice přísný k jednotlivcům, kárá-li to, co u nich pokládá za nesprávné. Je v nebezpečí, že při svém způsobu kárání nedá si záležet na uvážení; avšak někteří z těch, kteří si naříkají na jeho způsob kárání používají sami nejostřejšího, nejpřísnějšího a nejodsuzovačnějšího jazyka, příliš nerozvážného, než aby se tak mohlo mluvit ve shromáždění. Myslí si, že si duševně ulevili a vykonali dobré dílo. Ne vždy to však Boží andělé schvalují. Jestliže bratr White dává někomu pocítit, že nečini správně, je-li příliš přísný vůči některému jednotlivci a jestliže je nutno ho poučit, aby jednal mírněji, o □kolik víc si mají uvědomit jeho bratři kazatelé nedůslednost, dopusti-li, aby ostré pokárání znělo ve velkém shromáždění, kde s vinníkem musí trpět i nevinný.

Je horší, mnohem horší dát průchod svým pocitům ve velkém shromáždění a kárat každého, než jít k jednotlivcům, kteří se něčeho dopustili a kárat je osobně. Urážlivost tohoto přísného, panovačného, obviňujíeího projevu ve velkém shromáždění je před Bohem mnohem závažnější, než osobní, jednotlivé pokárání, protože přítomných je víe a kritika je všeobecnější. Je vždy snadnější dát průchod pocitům před shromážděním, protože jsou mnozí přítomní, než jít k bloudícímu a tváří v tvář si s ním otevřeně, upřímně a jasně probrat jeho nesprávné jednání. Avšak přinášet do Božího domu nepřátelské pocity vůči jednotlivcům a připustit, ahy nevinní trpěli s vinníkem, není způsob, který Bůh schvaluje: to spíše □kodí, než prospěje. Příliš často se stávalo, že kritické a obvinující proslovy byly předneseny před celým shromážděním. To u bratří nepovzbuzuje ducha lásky. Nevede je k tomu, aby smýšleli duchovněji, aby dospěli k svatosti a k nebi; naopak, v srdcích se probouzi nenávist. Tyto velice prudké,

nešetrné projevy, které člověka drtí, jsou jistě někdy nutné, aby probudily, vyburcovaly a přesvědčily. Nemají-li však zvláštní znamení, že jsou diktovány Duchem Božím, způsobí více škody, než dobra.

Bylo mi ukázáno, že jednání mého manžela není dokonalé. Někdy se mýlil, když reptal a nadmíru přísně káral. Podle toho, co jsem viděla, nebyl však v tomto ohledu vinen natolik, jako se mnozí domnívali a jak jsem se někdy obávala. Joba také jeho přátelé nechápali. On jim vrátil jejich výčitky. Ukazuje jim, že obhajují-li Boha tím, že nezamlčují svou víru v něho a uvědomují si svůj hřích, pak on má o tom hlubší a důkladnější poznání, než oni. Na jejich kritiku a poznámky odpovídá: "Všichni vy nepříjemní jste těšitelé. Zdaliž bych i já tak mluviti mohl jako vy, kdyby byla duše vaše na místě duše mé? Shromažďoval-li bych proti vám slova, aneb potřásal na vás hlavou svou? N ýbrž posiloval bych vás ústy svými a otvírání rtů mých krotilo by bolest". Jb 16,2-5.

Dobře smýšlející bratři a sestry, kteří mají omezený rozhled a všímají si jen zevnějšku, mohou se snažit pomoci řešit problémy, které vlastně neznají. Jejich omezená zkušenost nemůže vystihnout pocity duše puzené Duchem Božím, která poznala hlubiny oné opravdové a nevyslovitelné lásky a zájmu o dílo Boží a o duše. Hloubku této lásky a zájmu nikdy neokusili. Tito omezení lidé nikdy nenesli břemena díla

- 291

Božího, ba ani je nezvedli.

Někteří krátkozrací a nezkušení přátelé nemohou svým omezeným pohledem docenit pocity toho, kdo byl úzce spojen s Kristem a pracoval pro spásu jiných. Jeho pohnutky nejsou pochopeny a jeho činy překrucují ti, kteří by měli být jeho přáteli. Jako Job upřímně prosí, aby byl osvobozen od svých přátel. Bůh sám se ujímá Joba. Jeho trpělivost byla těžce zkoušena, ale když Bůh mluví, všechny jeho malicherné pocity mizí. U Boha není nutné ani sebeospravedlňování, jímž se musil bránit před odsuzováním svých přátel. Bůh nikdy nesoudí nesprávně, nikdy se nemýlí. Pán říká Jobovi: "Přepaš nyní jako muž bedra svá": a sotva Job slyší Boží hlas, jeho duše se sklání ve vědomí své vlastní hříšnosti a říká Bohu: "Mrzí mne to, a želím toho v prachu a v popele". Jb 38,3, 42,6.

Když promluvil Bůh, můj manžel naslduchal jeho hlasu. Odsouzení a kritika ze strany jeho nerozvážných přátel byla velikou zkouškou. Kdyby jeho bratři museli být v podobných okolnostech a nést odpovědnosti, které nesl s malým povzbuzením a nepatrnou pomocí, pak by lépe pochopili, jak by měli podpírat, jak potěšovat, jak být ku požehnání bez mučivých připomínek a nezasloužené kritiky.

VÝZVY K OBĚTAVOSTI

Byly mi ukázány nešťastné důsledky výzev k obětavosti při našich stanových shromážděních. Tyto výzvy byly příliš tvrdě zdůrazňovány. Mnozí majetní lidé by nebyli udělali nic, kdyby jejich srdce nebyla obměkčena a připravena vlivem zvěstovaného svědectví. Ale chudí lidé byli hluboce dotčeni a ve své upřímnosti se zavázali obětovat prostředky, které sice nadšeně slíbili, ale nebyli sto skutečně opatřít. V mysli jednotlivců zanechaly naléhavé výzvy o pomoc většinou nesprávný dojem. Někteří se domnívali, že peníze jsou jádrem našeho poselství. Mnozí odešli do svých domovů požehnáni, protože obětovali na dílo Boží. :lsou však lepší metody na rozhojnění prostředků dobrovolnými dary, než naléhavými výzvami při velikých shromážděních. Kdyby se všichni řídili plánem systematické obětavosti a kdyby naši traktátní a misijní pracovníci byli věrni ve svých pracovních odvětvích, pokladna by byla dobře zásobena i bez těchto naléhavých výzev při našich velkých shromážděních.

Tato povinnost však byla velice zanedbána. Mnozí lidé zadrželi prostředky, na které si íi□°ih činí nárok jako na své, a tím se vůči Bohu dopustili loupeže. Jejich sobecká srdce nepřinesla Bohem požadovanou desátou část ze všech příjmů. Nepřišli také k výročním shromážděním s dobrovolnými a děkovnými obětmi a také ne s obětmi za vinu. Mnozi přišli před Pána s prázdnýma rukama. "Loupiti-liž má člověk Boha

, že vy loupíte mne? Avšak říkáte: V čem tě loupíme? V desátcích a obětech. Naprosto zlořečení jste, protože mne loupíte, vy národ všecken. Sneste všecky desátky do obilnice, aby byla potrava v domě mém, a zkuste mne nyní v tom, praví Hospodin zástupů, nezotvírám-li vám průduchů nebeských, a nevyleji-li na vás požehnání, takže neodoláte". Mal 3,8-10.

Na celém našem lidu spočine hřích, nevynaložíme-li nejvážnější úsilí, abychom zjistili ty, kteří obPtovali na různé podnikání a kteří

- 292

jsou příliš chudí, než aby to mohli udělat. Všechno co dali štědrým srdcem, mělo by se jim vrátit ještě větší měrou, aby se jim pomohlo v jejich nouzi. Získávání prostředků zašlo do !□rajnosti. V mnohých to zanechalo nesprávný dojem. Naléhavé výzvy nejsou nejlepším způsobem na získání peněz. Při zjišťování chudých a vrácení jim prostředků, aby netrpěli újmu toho nejdůležitějšího pro živobytí, se pro-

jevila určitá lhostejnost. Zanedbání určité povinnosti v tomto ohledu, obeznamování se s potřebami nuzných a splňování jejich naléhavých potřeb, navrácení prostředků, které byly dány na pokrok dila Božího, by bylo z naší strany zanedbáním našeho Spasitele v osobš j eho svatých.

POVINNOST VÚČI NEŠŤASTNÝM

Byla jsem upozorněna na naše povinnosti vůči nešťastným, což si nyní pokládám za svou povinnost napsat.

Viděla jsem, že podle Boží prozřetelnosti dostaly se vdovy a siroty, slepí, hluší, chromí a jinak trpící do úzkého křesťanského vztahu s Boží církví. Tu se má osvědřit Boží lid a ukázat svůj pravý charakter. Boží andšlé pozorují naše chování k lidem potřebujícím náš soucit, lásku a nezištnou pomoc. Je to Boží zkouška našeho charakteru. Máme-li pravé biblické náboženství, pak si uvědomíme, že v osobě bratří a sester jsme Kristu dlužní lásku. Za jeho nesmírnou lásku vůči nám hříšným, nezasluhujícím si jeho milosti, musíme projevit svou vděčnost tím, že se budeme upřímně a s nesobeckou láskou zajímat o naše méně šťastné bratry a sestry.

Ověmi velkými zásadami Božího zákona jsou svrchovaná láska vůči Bohu a nesobecká láska k našim bližním. Na těchto dvou zásadách závisí, anebo z nich vyrůstají první čtyři i zbývajících šest přikázání. Podobenstvím o člověku, který šel z Jeruzaléma do Jericha a upadl mezi lotry, byl oloupen, zbit a polomrtvý opuštěn, Kristus vysvětlil zákoníkovi, kdo je jeho bližní. Kněz i Levita viděli utrpení tohoto člověka, ale neslitovali se nad nim. Vyhnuli se mu a přešli na druhou stranu. Šel tudy i Samaritán, a když viděl cizincovo utrpení, neptal se, zda

jde o člověka příbuzného, nebo jsou-li z jednoho národa a stejného vyznání, ale pomohl trpícímu, protože pomoc potřeboval. Pomohl mu jak nejlépe uměl. Vysadil ho na své hovádko a zavezl do hospody a na vlastní útraty se postaral o jeho ošetření. Kristus řekl, že tento Samaritán byl bližnim člověku, který upadl mezi lotry. l.evita a kněz představovali církevní vyznavače, lhostejné k tšm, kteří potřebují soucit a pomoc. Tato vrstva i přes své postavení ve sboře přestupuje přikázání. Samaritán představuje s'□cutečné pomocníky Kristovy, kteří ho následují v ušlechtilých činech.

Ty, kdo se slitovávají nad nešťastnými, nevidoucími, chromými, trpícími, vdovami, sirotami a nuznými, Kristus představuje jako zachovavatele přiS□ázání a dědice věčného života. Ve --- je veliký nedostatek osobního náboženství a vědomí osobní závislosti vůči utrpení jiných a k ochotné nezištné práci pro blaho nešťastných a trpících. Někteří nemají žádné zkušenosti v těchto povinnostech. Po celý svůj život byli jako Levita a kněz, kteří přešli na druhou stranu. Církev má vy!□onat určité dílo, které zůstane-li nevykonáno, přinese členům duchovní temnotu. Církev jako celek i jednotlivě, by měla důkladně prozkoumat

- 293

své pohnutky a svůj život srovnat s životem a učením jediného správného Vzoru. Kristus pokládá všecky skutky milosrdenství, pomoci a uvážlivé ohleduplnosti vůči nešťastným, nevidoucím, chromým, nemocným, vodovám a sirotám jako kdyby se to projevilo vůči Němu. Tyto skutky jsou zapsány v nebeských záznamech a budou odměněny. V nebeské knize bude však i záznam proti těm, kteří vůči postiženým projevili lhostejnost kněze a levity, a také proti lidem, kteří těžili z neštěstí jiných, stěžujiC

jim utrpení pro vlastní sobecký zisk. Bůh jistě odplatí každý nespravedlivý čin a každý projev tupé lhostejnosti a nepozornosti vůči trpícím mezi námi. Každý bude nakonec odměněn podle svých skutků.

Bylo mi ukázáno, že bratři nejednali správně vůči bratru E. Bratři Í.G. a jiní se zachovali vůči němu tak, že se to Bohu nelibilo. Bratr Í neměl kromě svého zištného zájmu o bratra E nijaký zvláštní zájem. Bylo mi ukázáno, že někteří hleděli na bratra E jako na lakomého a nečestného člověka. Bohu se tento úsudek nelíbí. Bratr E by neměl žádné těžkosti a měl by dost prostředků, aby se dostatečně postaral o sebe, kdyby jeho bratří, kteří měli rozhled a majetek, nebyli jednali sobecky, nepracovali proti němu, a nesnažili se využít jeho schopností ve svůj vlastní sobecký prospěch. Ti, kteří těží z námahy slepého člověka a chtějí mit sami zisk z jeho vynálezu, dopouštějí se loupeže a jsou skutečnými přestupníky přikázání.

V církvi se někteří tváří jako by zachovávali Boží zákon, ale ve skutečnosti jsou jeho přestupniky. Někteří nevidí své vlastní chyby. Jsou sobečtí a lakotní a zavírají oči, aby neviděli vlastní hřích ziskuchtivosti, který Písmo označuje za modloslužbu. Bratři a sestry sice mohou takové lidi pokládat za nejpříkladnější křesťany, ale Boží oko čte v srdci a pozná pohnutky. Bůh vidí, co člověk nemůže vidět, co je v myšlenkách a v povaze. Ve své prozřetelnosti uvádí tyto lidi do postavení, které časem zjeví vady jejich charakteru, jež mohou napravit, budou-li chtít. Někteří lidé po celý život hledali jen vlastní zájem a pohlcovaly je jejich vlastní sobecké plány; usilovali jen o to, aby ze všeho měli jen sami zisk, bez ohledu, zda některým jejich plánem nebo činem neutrpí někdo jiný. Sobecký zájem otupuje milo-

srdenství a lásku Boží. Pán někdy dovoluje, aby tito lidé měli dál ve svém sobeckém jednání, v duchovní slepotě, dokud jejich chyby nejsou zjevny všem duchovně smýšlejícím lidem a dokud svými skutky nedokáží, že nejsou pravými křestany.

Lidé majetní, poměrně zdraví a těšící se nedocenitelnému požehnání zraku, mají všechny přednosti před člověkem nevidoucím. Jejich podnikavost má otevřeny dveře, jinak zavřené člověku, který ztratil zrak □idé, kteří se těší, že mohou užívat všech svých schopností, neměli by vyhledávat především vlastní sobecké zájmy a připravovat slepého člověka ani o nejmenší příležitost získat prostředky. Bratr E je chudý člověk. Je to slabý a nevidoucí člověk. Měl upřímnou snahu pomoci si sám, a ani tiha znechucujícího utrpení mu neotrávila pramen duševnich podnětů. Při vší své nemohoucnosti chtěl ochotně konat a také konal před Pánem více pro ty, kteří potřebovali pomoci, než mnozí z jeho hratří, kteří se těší požehnáním zraku a jsou majetní. Bratr E má určitý kapitál ve svých obchodnich vynalézavých schopnostech. Se vší opravdovostí a velkou nadějí se snažil pracovat a uživit se sám, aby nemusel být závislý na svých bratřich.

Toužím po tom, abychom mohli všichni vidět tak, jak vidí Bůh. Ráda bych, aby si všichni uvědomili jak Pán pohlíží na ty, kteří vyzná

- 294

vají, že jsou Kristovými následovníky, kteří mají požehnání zraku i dostatek peněz, kteří závidí nepatrné jmění ubohému,slepému člověku a chtěli by z něho těžit pro sebe, rozhojnit svůj majetek na úkor svého trpícího bratra. Bůh na to hledí jako na nejzločinnější sobectví a loupež, a je to skutečně přitěžující hřích, který bude určitě potrestán. Bůh nikdy nezapomíná, On nehledí na tyto věci lidským okem a chladným, bezcitným lidským soudem. Nedívá se na věci ze světského stanoviska, ale ze stanoviska milosrdenství, soucitu a nekonečné lásky.

Bratr H chtěl pomoci bratru E, ale ne z nesobeckých pohnutek. Z počátku se v něm probudil soucit. Viděl, že bratr E potřebuje pomoc. Brzy však přestal jeho zájem a převládlo sobectví, až z jednání jeho bratří měl bratr E více škody než užitku. Tyto věci velice znechutily bratra E a jeho důvěra v bratry byla otřesena. Zatáhli ho do dluhů, které on nemohl splácet. Protože v jednání někerých bratří poznal sobectví, zarmoutilo ho to a někdy i popudílo. Někdy své pocity neovládl, když si uvědomil svůj bezmocný stav - bez zraku, bez peněz, bez zdraví a mezi bratřími, kteří jednali proti němu. To velice ztížilo jeho utrpení a ohromilo jeho zdraví.

Bylo mi ukázáno, že bratr E má některé dobré duševní vlastnosti, které by měly větší cenu, kdyby se dovedl lépe ovládat a nedal se rozčilit. Každý projev netrpělivosti a malichernosti svědčí proti němu. Někteří, kteří mají větší vinu za vážnější hříchy před Bohem, to přehnaně zveličují. Zásady bratra E jsou správné. Je čestný. Není to člověk nepoctivý. Nikoho by vědomě neošidil. Má však nedostatky a hříchy, které musí překonat. Jako jiní lidé, má i on co činit s lidskou přirozeností. Příliš často je netrpělivý a někdy pánovitý. Měl by usilovat o větší laskavost a zdvořilost, a pěstovat vděčnost srdce vůči těm, kteří o něho projevili zájem. 0d přirozenosti má prudkou povahu, která se obzvlášťě projeví, když je náhle popuzen nebo bezdůvodně vyprovokován. Ale přesto všechno má srdce pro spravedlnost a dovede před Pánem upřímně litovat, když si uvědomí své nepravosti.

Vidí-li, že jeho bratří jsou ochotní být k němu spravedliví, □ád jim odpouští a poníží se dostatečně v touze po pokoji, i když je to spojeno s velkou obětí; je nervózní. Potřebuje zmírňující vliv Ducha Božího. Kdyby lidé, hotoví ho kritizovat, zamysleli se nad vlastními nepravostmi a ochotně, laskavě přehlédli jeho chyby, projevili by Ducha Kristova. Bratr E musí něco vykonat, aby zvítězil. Jeho slova a chování vůči jiným by mělo být šlechetné, laskavé a příjemné. Měl by se velice střežit před vším, co zavání panovačným duchem, anebo pánovitými způsoby, nebo slovy.

Ačkoli je Bůh přítelem slepých a nešťastných, neomlouvá jejich hříchy. Očekává od nich, že budou vítězit a dosáhnou v Ježíši Kristu dokonalé křesťanské povahy, neboť On se stal pro ně vítězem. Ježíš soucítí s naší slabostí a ochotně nás posílí, abychom obstáli ve zkoušce v satanových pokušeních. Musíme však uvrhnout své břímě na Něho. Andělé přichází sloužit nevidoucím dítkám Božím. Střeží jejich kroky a chrání je před tisícerými nebezpečími, která jsou jim v cestě. Ale Duch Boží je provází jen tehdy, jsou-li laskaví a úpřímně se snaží ovládat svou povahu a podrobí své vášně i schopnosti Bohu. Musí pěstovat lásku a ovládat svá slova a činy.

Bylo mi ukázáno, že Bůh žádá svůj lid, aby byl milosrdnější a pozornější k nešťastným. "Náboženství čisté a nepoškvrněné před

- 295

Bohem a Otcem totoť jest. Navštěvovati sirotky a vdovy v souženích jejích, a ostříhati sebe nepoškvrněného od světa". Jk 1,27. Tu je deíinice pravého náboženství. Bůh žádá, abychom vůči slepým byli

tak pozorní, jako vůči vdovám, sirotám a trpícím jinými tělesnými neduhy. Nesobecká štědrost je v dnešním světě velice vzácná.

V případě bratra E mi bylo ukázáno, že ti, kteří chtějí být vůči němu jakkoli nespravedliví a znechucovat ho v jeho svépomocném úsilí, anebo žádají od ubohého slepého člověka majetek, a chtěli by se na jeho úkor obohatit, přivodi na sebe zlořečenství Doha, který je přítelem slepého člověka. Izraelité dostali zvláštní napomenutí ohledně slepých: "(deutiskneš bližního svého, aniž ho obloupíš. □dezůstane mzda dělníka u tebe až do jitra. Hluchému nebudeš zlořečiti, a před slepým nepoložíš úrazu, ale báti se budeš Boha svého. Já jsem Hospodin. Neučiníš neprávě v soudu. Nepřijmeš osoby chudého, aniž šetřiti budeš osoby velikého; spravedlivě souditi budeš bližního svého". Lv 19,13-15. "Zlořečený, kdož přenáší mezník bližního svého; i řekne všecken lid: Amen. Zlořečený, kdož zavodí slepého, aby bloudil po cestš; i řekne všeckem lid . Amen. Zlořečený, kdož převrací spravedlnost příchozího, sirotka a vdovy; a odpoví všecken lid: Amen". Dt 27,17-19.

Jak zvláštní, že vyznávající křesťané chtějí přehlížet toto jasné, pozitívní učení Božího slova a přitom necítit výčitky svědomí. Bůh jim ukládá povinnost, aby pečovali o nešťastné, slepé, chromé, vdovy, siroty, ale mnozí v tomto ohledu nic nekonají. Aby Bůh zachránil takové lidi, často je přivádí pod hůl utrpení a vede je do podobných situací, v jakých jsou trpící lidé, potřehující jejich pomoci a soucitu.

Bůh bude volat sbor ve --- k zodpovědnosti jako celek pro nesprávné jednání jeho členů. Je-li dovoleno, aby□ se někteří jeho členové chovali sobecky a necitelně k člověku neštastnému, vdovš, sirotku, slepému, chromému, anebo k lidem tělesně i duševně nemocným , Bůh skryje svou tvář před svým lidem, dokud tento nesplní svou povinnost a ze svého □středu neodstraní nepravost. Jestliže některý vyznavač Kristova jména tak nesprávně představuje svého Spasitele, že bezmyšlenkovitě přehlíží své povinnosti vůči trpícím, anebo se nějak snaží těžit ze škody nešťastného, a olupovat je o prostředky, Pán volá k odpovědnosti církev za hříchy jejich členů, dokud neudělají vše co mohou, aby zlo odstranili. On nevyslyší modlitbu svých následovníků, dokud zanedbávají mezi sebou siroty, lidi opuštěné, chromé, nevidomé a nemocné.

Slova "být na straně Páně" znamenají víc, než jen pouhá slova ve shromáždění. Boží strana je vždy strana milosrdenství, slitování, soucitu k trpícím, jak to ukazuje příklad Ježíšova života. My máme následovat jeho příkladu. Někteří lidé v těchto věcech nejsou na Boží straně, ale na straně nepřítele. Ježíš dávaje svým posluchačům příklad, o tom řekl:

"Cožkoli jste činili jednomu z bratří těchto mých nejmenších, mně jste učinili. Potom i těm na levici dí: Jděte ode mne, zlořečení do ohně věčného, kterýž jest připraven ďáblu i andělům jeho. Neboť jsem lačněl, a nedali jste mi jísti: žíznil jsem, a nedali jste mi píti; hostem jsem byl, a nepřijali jste mne; nah, a nepřioděli jste mne; nemocen a v žaláři, a nenavštívili jste mne. Tedy odpovědí jemu i oni řkouce: Pane, kdy jsme tebe vídali lačného, neb žíznivého, neb hostě, neb nahého, neb nemocného, aneb v žaláři, a neposloužili jsme

- 296

tobě? Tedy odpoví jim, řka: Amen, pravím vám. Jelikož jste toho nečinili jednomu z nejmenších těchto, ani mně jste nečinili□ i půjdou tito do trápení věčného, ale spravedliví do života věčného".

Ve svém kázání se Kristus ztotožňuje s trpícím lidstvem a jasně nám připomíná, že všechna ta lhostejnost □a nespravedlnost, projevena vůči nej□nšímu z jeho svatých, je učiněna Jemu. Jsme na Boží straně a kdo chce být na straně Páně, ať jde s námi. Drahý Spasitel trpí, raníme-li jednoho z Jeho nejmenších svatých.

Spravedlivý Job vzdychá pro své utrpení a obhajuje se, je-li nespravedlivě obviňován jedním ze svých těšitelů. Říká: "Místo očí býval jsem slepému, a místo noh býval jsem kulhavému. Byl jsem otcem nuzných, a na při, jtž jsem nebyl povědom, vyptával jsem se. A vylamoval jsem třenovní zuby nešlechetníka, a ze zubů jeho vyrážel jsem loupež". Jb 29,15-17.

Hřích jednoho člověka zmátl celou armádu. Nesprávné jednání jednoho vůči bratrovi odvrátí Boží světlo od lidu, dokud nepravost nebude vyšetřena a příčina útlaku odstraněna. Bůh žádá od svých věrných něžný soucit, soudnost, ochotu srdce, hluboké porozumění místo sobectví a lakoty. Žádoucí je šlechetný soucit, velkorysost a nesobecká štědrost. Pak může církev v Bohu zvítězit. Dokud však církev trpí sobectvím a zapomíná na soucit, něžnou ohleduplnou lásku a zájem vůči bratřím a sestrám, celá církev bude narušena. Měli bychom studovat Izaiášův život a pronikavě se pozorovat, abychom poznali, zda jsou mezi námi plnény zásady, které se požadují od Božího lidu, má-li hojně přijmout zaslíbené požehnání.

Podle Boží vůle nemá jeho lid dovolit, aby někdo chudý a trpící byl utištěn. Zlomí-li věříct každé pouto a uvolní-li utištěného a budou-li nesobečtí a laskaví k nuzným, pak dostanou zaslibené požehnání. Takoví, kteří by "v církvi chtěli křivdit nevidoucím, nutno volat k odpovědnosti, nébot Bůh nás povo-

lal za strážné slepých, trpících, vdov a sirot. Kámen úrazu, o němž se zmiňuje 8oží slovo, neznamená nějaký balvan v cestě nevidoucího člověka, aby klopýtl, ale znamená mnohem víc. Znamená takové jednání, které může nějakým způsobem poškodit nevidomého bratra, být proti jeho zájmu a bránit mu v úspěchu.

Slepého, chudého a nemocného bratra, který si chce všemožně pomoci sám, aby nebyl na nikom závislý,toho by měli jeho bratři všemožně povzbuzovat. Ti však, kteří se hlásí za jeho bratry, kteří užívají všech svých schopností, a nejsou na nikom závislí, kteří však natolik zapomínají na své povinnosti, že matou, zarmucují a stojí mu v cestě, konají dílo, z něhož budou muset činit pokání a které musí napravit dříve, než Bůh přijme jejich modlitby.

Véichni jistě dobře znají Achanův případ. V Písmě svatém je zaznamenán pro všechna pokolení, ale obzvlášťě pro lidi poslední doby. Jozue ležt tváří k zemi a vzdychá před Bohem, protože lid musel hanebně ustoupit před nepřítelem. Hospodin vybízí Jozue, aby vstal: "Vstaň. Proč jsi padl na tvář svou?" Joz 7,10. Ponižil jsem snad bez příčiny, že bych odstranil svou přítomnost od tebe? Zapomněl Bůh na svůj lid bez příčiny? Nikoli: říká Jozuovi, že ho čeká povinnost dříve, než vyslyší modlitbu. "Zhřešil Izrael, takže i smlouvu mou přestoupili, kterou jsem jim přikázal; nebo i vzali z věci proklatých, k tomu i ukradli". Prohlásil: "Nebuduť více s vámi, leč vyhladíte prokletí

- 297

to z prostředku svého". Joz 7,11,12.

Tu v tomto příkladu máme jistou představu o zodpovědnosti, spočívající na církvi a Bohem požadovaném díle, které mají členové konat, chtějí-li, aby jim byl přito□n. Je hříchem, zanedbá-li některý sbor přezkoumat příčinu vlastní temnosti a utrpení. Sbor ve --- nemůže být živým a zdárným sborem, dokud jeho členové nepoznají vlastní nepravosti, které brání přílivu Božího požehnání. Sbor by neměl trpět utiskování trpících bratří a sester. Právě oni by měli probudit soucit všech srdcí a u všech Kristových následovníků podnítit šlechetnost. Praví učedníci Kristovi budou jednat jako on a podle jeho příkladu pomohou těm, kteří potřebují pomoci. Slepota bratra E je strašné utrpení a všichni by se měli snažit být zrakem slepého a tak mu pomoci, aby tuto ztrátu pociťoval co možno nejméně. Někteří se však snaží využít jen příležitosti, aby mohli z bratra E ziskuchtivě těžit. Bůh však může na ně dopustit trest takovým způsobem, jakým to nečekají.

Dá-li Bůh slepému člověku vynalézavé schopnosti, aby jich použil pro své vlastní dobro, kéž nás Pán chrání, aby mu někdo tuto přednost záviděl a chtěl ho oloupit o užitek z tohoto Božího daru. Nevidoucí člověk má nevýhody, s nimiž se pro ztrátu zraku všude střetává. Srdce, v němž se při pohledu na nevidoucího člověka, hledajícího si cestu ve světě tmy, neprobouzí lítost a soucit, je skutečně tvrdé a obměkčit ho může jen 8oží milost. Slepý člověk nemůže pohledět ani do tváře a nedovede číst laskavý soucit a pravou ochotu. Nemůže pohledět na krásy přírody a ve stvořeném díle vidět Boží prst. Radostná tvář přírody k němu nemluví; nepotěší ho a není mu k požehnání ve chvíli malomyslnosti. Jak ochotně by vyměnil svou slepotu i každé časné požehnání za dar zraku. Je však uzavřen ve světě tmy a Bohem mu daná práva byla pošlapána, aby jiní měli zisk.

POVINNOST ČLOVĚKA K BLIŽNÍM

Ohledně rodiny bratra I mí bylo ukázáno něco, co mne tolik trápilo od té chvíle, co jsem byla zde, že se to odvažuji napsat. Bratře I, bylo mi ukázáno, že v tvé rodině je určité sobectví, které se tě drží jako malomocenství. Toto sobectví musíš poznat a zvítězit nad ním neboť je to těžký hřích před Bohem. Tvá rodina tak dlouho žila podle vlastních přání, pro vlastní potěšení a pohodlí, že jste si ani neuvědomovali, že jiní mají na vás určité právo. Přemýšlíte, plánujete a namáháte se jen pro sebe. Žijete pro sebe a nepěstujete nesobeckou dobročinnost, která by postupně rostla a zesílila tak, že nakonec se vám stane radostí žít pro jiné. Měli byste si uvědomit, že v životě máte určitý cíl a záměr, který vám přinese mnohem větší úroky, než peníze. Potřebujete mnohem větší zájem o lidi a tím budete v užším spojení s Kristem. Budete tak proniknuti jeho Duchem a tak silně přilnete k Němu, že vás nic neodloučí od Jeho lásky.

Kristus je živý vinný kmen a jste-li jeho větvemi, bude vás vyživovat jako životodárná míza a vy nebudete suší a neplodní. Jako rodina, i jednotlivě, jste přišli íormálně do služby Kristovy a přece při vážení na nebeské váze jste nalezeni lehcí. Všichni musíte zažít důkladnou změnu dříve, než můžete konat to, co nesobečtí posvěcení křesťané konat mají. Jediné důkladné obrácení vám pomůže správně poznat

- 298

nedostatky vašeho charakteru. Všichni jste velkou měrou proniknuti duchem světa a láskou k němu. Apoštol Jan říká: "Miluje-liť kdo svět, neniť lásky Otcovy v něm". 1J 2,15. Sobéctví vašich vlastních zájmů otupuje vaše duše. Potřebujete čisté a neposkvrněné náboženstvi. Prostota pravdy vám pomůže

uvědomit si potřebu soucitu vůči utrpení jiných. Jsou lidé, kteři potřebují váš soucit a lásku. Uplatnit tyto charakterové rysy patři k celoživotnímu dílu, které pro vás určil konat Kristus.

Bůh vás neomluví za to, že jste nevzali kříž, nebyli sebezapíraví a nekonali dobro pro jiné z nesobeckých pohnutek. Chcete-li vzit na sebe utrpení a zapírat se tak, jak se to požaduje od křesťanů, můžete být z 'Boží milosti uzpůsobeni pro získávání duší pro Krista. Bůh má vůči vám nároky, na něž jste dosud neodpověděli. Všude kolem nás jsou lidé, hladovějicí po soucitu a lásce. Ale jako mnozí jiní, byli jste téměř zbaveni oné prosté lásky, která v podobě slitování a soucitu přirozeně proudí k nešťastným, trpicim a nuzným. Sama lidská tvář je zrcadlem duše, v níž čtou jini, a výrazně působí dobrým nebo zlým vlivem. Bůh nikoho z nás nevolá k tomu, abychom pozorovali své bratry a činili □okání za jejich hříchy. Svěřil nám určitou práci a vyzývá nás, abychom ji konali sé vši rozhodnosti v jeho bázni a upřímně k jeho slávě.

Každý jednotlivec, ať věrný nebo nevěrný, musí Bohu vydat počet za sebe a nikoli za jiné. Chyby u jiných a jejich odsouzení nemohou omluvit anebo odstranit ani jediný náš omyl. Neměli bychom si jiné brát za vzor a nic ve svém chování omlouvat poukazem na podobné chyby jiných. Bůh každému dal vlastní svědomí. V jeho Slově jsou uloženy slavné zásady, které nás mohou správně usměrnit v našem křes□anském putování a všeobecném chováni. Mladí přátelé, jako rodina jste nezachovávali zásady Božího zákona. Nikdy jste si neuvědomovali zodpovědnost plynoucí z povinnosti vůči bližním.

"A aj, jeden učený v zákoně vstal, pokoušeje ho, a řka: "Mistře, co čině, život věčný dědičně obdržím? A on řekl jemu: V zákoně co jest psáno? Kterak čteš? A on odpověděv, řekl: Milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého, a ze vší duše své, a ze vší síly své, i vši mysli své, a □bližního svého jako sebe samého. I řekl mu: Právě jsi odpověděl. To čin a živ budeš. On pak chtěje se sám ospravedlniti dí Ježíšovi: A kdo jest můj bližní? I odpověděv Ježíš,□řekl:

"Člověk jeden šel z Jeruzaléma do Jericha, i upadl mezi lotry. Kteříž obloupivše jej a zranivše, odešli, odpolu živého nechavše. I přihodílo se, že kněz jeden šel touž cestou, a uzřev jej, pominul. Podobně i Levita přišed k tomu místu, a uzřev jej, pominul. Samaritán pak jeden, cestou se ubíraje, přišel k němu, a uzřev jej, milosrdenstvím hnut jest. A přistoupiv, uvázal rány jeho, naliv oleje a vína, a vloživ jej na hovado své, vedl □jej do hospody, a péči o něj měl. Oruhého pak dne odejíti maje, vynav dva peníze, dal hospodáři, a řekl jemu: Měj o něj péči, a cožkoli nad to vynaložíš, já když se vrátím, zaplatím tobě. Kdo tedy z těch tří zdá se tobě bližnim býti tomu kterýž upadl mezi lotry? A on řekl. Ten, kterýž prokázal milosrdens□ví nad nim. I řekl jemu Ježíš: Jdi, i ty učiň podobně". Lk 10, 25-37.

Náš Spasitel tu nejjednoduššim způsobem jasně uvádi podmínky věčného života. Člověk, který byl raněn a oloupen, představu e ty, jimž platí náš soucitný zájem a láska. Zanedbáme-li trpící a neé □astné, ať jde o kohokoliv, nemůžeme mít jistotu věčného života, neboť neodpoví

- 299

dáme na Boží nároky vůči nám. Nejsme k lidem soucitní a milosrdní, protože to snad nejsou naši přátelé a příbuzní. Tím přestupujeme druhé velké přikázání, na němž spočívá šest přikázání Desatera, všichni, kdo se bezcitně staví k potřebám a utrpení lidstva a neotevřou srdce ani na Boží hlas, který je oslovuje v prvních čtyřech přikázáních Desatera. V srdci mají oblíbené modly a Bůh v něm nemá čestné a výsostné postavení.

Jako rodina jste žalostně upadli. U pravém slova smyslu nezachováváte přikázání. V něčem můžete být zcela přesní, a přece zanedbáváte to těžší - soud, milosrdenství a Boží lásku. Ačkoli zvyky světa nejsou pro nás měřítkem, přece mi bylo ukázáno, že slitovný soucit a dobročinnost světa v mnoha případech zahanbuje následovníky, vyznávající Krista. Mnozí projevují lhostejnost vůči těm, které Bůh poslal mezi ně proto, aby je zkusil a vyzkoušel a aby se ukázalo, co je v jejich srdcích. Bůh tě pozoruje. Ušímá si každého skutku, každý lhostejný čin vůči trpícím, vdovám, sirotkům a zapisuje k jejich jménu: "Vinný, nedostatečný, přestupník přikázání". Odměněni budeme podle svých skutků. Každé zanedbání povinnosti vůči nuzným a trpícím je zanedbání povinnosti vůči Kristu přítomnému v jeho svatých.

Když Bůh zkouší život lidíi nebude se tázat: Co vyznávali? nýbrž: Co konali? Byli činiteli slova? Zili sobě, nebo byli dobročinní, přívětiví a láskyplní, dávajíce druhým přednost a sami sebe zapírajíce, aby byli jiným ku požehnání. Ukáže-li zpráva, že se jejich život vyznamenával láskou, sebezapíráním a dobročinností, potom dostane se jim požehnaného ujištění a Kristus řekne: "Správně jste učinili". "Pojdte požehnaní Otce mého, dědičně vládněte královstvím vám připraveným od ustanovení světa". Mt 25,34. Kristus je zarmoucen a uražen vaší samolibostí a lhostejností vůči utrpení a bídě bližních.

Naše pomoc bližním může být mnohokráte znevážena a zdánlivě zmařena. To by nám však nemělo být omluvou, abychom v dobročinné službě nepokračovali. Jak často Ježíš přišel hledat ovoce na stromech, o něž pečoval, a kr.omě listí nenašel nic! Můžeme být znechuceni nad výsledkem svých nejlepších snah; to však by nás nemělo vést k lhostejnosti vůči utrpení jiných a k nicnedělání. "Zlořečte

Merozu, praví anděl Hospodinův, zlořečte velice obyvatelům jeho: nebo nepřišli na pomoc Hospodinu, ku pomoci Hospodinu proti silným". Sd 5,23. Jak často je Kristus zklamán v těch, kteří se hlásí za jeho děti! Dal jim neomylné důkazy své lásky. Stal se chudým, abychom jeho chudobou zbohatli. Zemřel, abychom nezahynuli, ale měli život věčný. Co kdyby Kristus odmítl nést naše nepravosti proto, že ho mnozí zavrhli a proto, že málokdo tak ocenil jeho lásku a nekonečná požehnání, která jim přišel přinést. Potřebujeme podnítit trpělivé, vytrvalé úsilí. Nyní je zapotřebí odvahy a nikoli líné malomyslnosti a zbytečného naříkání. Na světě jsme proto, abychom vykonali určité dílo pro Mistra a ne proto, abychom přemýšleli o vlastních náklonnostech a zálibách, o službě vlastnímu já, nebo o vlastní slávě. Proč bychom tedy měli být nečinní a znechucení, nevidíme-li okamžité výsledky, po nichž toužíme?

V Boží vinici nemáme pracovat pouze pro sebe, ale pro blaho jiných. Náš vliv je pro jiné buď požehnáním, nebo zlořečením. Jsme tu proto, abychom formovali dokonalý charakter pro nebesa. Nejsme tu pro naříkání a reptání nad Božím vedením a zaznamenávání trpkých zkušeností, jsme tu na to, abychom dělali něco jiného. Náš nepřítel nám nedá pokoje. Jsme-li skutečně Božími dětmi, budeme neustále znepoko

- 300

jováni a těžce skličováni. Nesmíme čekat, že satan a jím ovlivněn□ □

se budou k nám chovat dobře. Existují však mocní andělé, kteří budou při nás ve všech našich souženích, jen budeme-li věrni. Na poušti pokušení Kristus porazil satana za nás. Je mocnější než satan a v krátké době nám jej podřídí pod nohy.

Jako rodina i jednotlivě jste se vyhýbali vážné, aktivní službě v díle svého Mistra. Byli jste příliš líní a dovolili jste, aby jiní nesli □ohé těžké břemeno, jež □ste mohli a měli nést vy. Vaše duchovní síla a požehnání bude úměrná úsilí lásky a dobrých skutků, jež konáte. Pavel napomíná: "Jedni druhých břemena neste, a tak plňte zákon Kristův". Ga 6,2. Zachovávání přikázání Božích vyžaduje od nás dobré skutky, sebezapření, sebeobětování a odevzdanost pro blaho jiných; ne snad, že by nás dobré skutky samy mohly spasit, ale proto, že bez dobrých skutků určitě nemůžeme být spaseni. Když jsme vykonali všechno, co jsme vykonat mohli, máme pak říci: Vykonali jsme svou povinnost a v nejlepším případě jsme neužiteční služebníci, nehodni té nejmenší Boží přízně. Kristus musí být naší spravedlností i korunou naší radosti.

Samospravedlnost a tělesná jistota vás obklopily jako zeď. Jako rodina jste nepřístupní a pyšní. To vás odlučuje od Boha. Je to chyba, určitá vada, kterou nutno poznat a přemoci. Je téměř nemožné, abyste pochopili své omyly a nepravosti. Máte příliš dobré mínění o sobě a je tě□ké, abyste poznali a vyznáním odstranili omyly svého života. Jste nakloněni ospravedlňovat a hájit své jednání téměř ve všem, ať je to dobré nebo zlé. Dokud není na nápravu chyb příliš pozdě, přibližte se k Ježíšovi pokorným srdcem a modlitbou, snažte se poznat sebe. Neprobudíte-li se a nebudete-li pracovat s Kristem, zahynete. Oblékáte se do chladného, bezcitného a nelaskavého rducha. Ve vašem společenství s jinými je jen málo života a tepla. Žijete jen pro sebe a ne pro Krista. Jste nevšímaví a lhostejní vůči potřebám a podmínkám jiných méně šťastných, než jste sami. Všude kolem vás jsou lidé, kteří trpí duševní prázdnotou a touží po lásce slov i skutků. Přátelský soucit a opravdově něžný zájem o jiné by vaší duši přinesl požehnání, jaké jste dosud ještě nezažili. Přivedl by vás do úzkého spojení s Vykupitelem, který přišel na svět proto, aby dobře činil a jehož život máme napodobovat. Co konáte pro Krista? "Snažujte se vcházeti těsnou branou□ neboť pravím vám, mnozí usilovati budou vjíti, ale nebudou moci". Lk 13,24.

Láska a soucit doma

Na světě jsou mnozí, kteří touží po lásce a soucitu, jež by se jim měl prokazovat. Mnozí muži sice milují své ženy, jsou ale příliš sobečtí, než aby to ukázali. Domýšlivá důstojnost a hrdost je zdržují, aby vyjádřili svou lásku slovy a skutky. Mnozí muži vůbec nevědí, jak srdce jejich žen velice lační po něžných slovech uznání a lásky. Nakonec pochovají milé, které vytrženy byly od jejich boku a reptají na Boží Prozřetelnost, která je oloupila o jejich společnice. Kdyby byli mohli nahlédnout do srdce, byli by poznali, že jejich vlastní chování bylo příčinou předčasné smrti jejich žen. Náboženství Kristovo vede nás k tomu, abychom byli přívětiví, zdvořilí a poddajní. Musíme odumřít svému Já a vážit si svých bližních víc, než sebe.

Boží slovo je naším měřítkem; jak dalece však od něho odešel lid jeho vyznávající! Naše náboženská víra nesmí být jen teoretická, nýbrž praktická. Čisté a neposkvrněné náboženství nám nedovolí, abychom

- 301

šlapali po právech i těch nejmenších Božích tvorů, a mnohem méně p právech lidí jeho těla a členech vlastní rodiny. Bůh je láska a kd přebývá v Něm, přebývá v lásce. Vliv světského sobectví, který ob-

klopuj některé jako mrak, přímo otravuje ovzduší, které dýchají jiní. Působ nemoc duší a často je tisní až k smrti.

Bylo pro vás těžkým křižem, když jste měli pěstovat čistou nesobec kou lásku a nezištné dobrodiní. Upouštět od svých názorů a představ, vzdát se vlastního úsudku a přijmout radu jiných, bude pro vás také velikým křížem. Několik členů vaší rodiny má už svoji vlastní rodinu. Ale duch, který více nebo méně vládl v otcovském domě, vládne také v je□ich rodinách a pociťují ho i jiní lidé. Chybí jim tichá prostota, křestanská něha a nesobecká láska. Mají přemoci tyto sobecké rysy charakteru, aby byli plodnými větvemi pravého vinného kmenu. Kristus řekl: "V tom bývá oslaven Otec můj, když ovoce nesete hojné": J 15,8. Potřebujete, aby vám Ježíš byl blízko, aby byl ve vašem domě a ve vašich srdcích. Neměli byste jen poznat, co je správné, ale také to ze správných pohnutek i činit a upřímně mit na zřeteli Boží slávu. Můžete být dobrodiním, podřídíte-li se podmínkám Božího slova.

Kristovo náboženství je víc, než mluvení. Kristova spravedlnost spočívá ve správných činech, dobrých skutcích, z čistých nesobeckých pohnutek. Vnější spravedlnost nestojí za mnoho, chybí-li vnitřní ozdoba. "Toť jest tedy zvěstování to, kteréž jsme slýchali od něho, a zvěstujeme vám, že Bůh jest světlo, a tmy v něm nižádné není. Díme-li, že s ním obecenství máme, a ve tmě chodime, lžeme, a nečinime pravdy. Pakliť chodíme ve světle, jako on jest ve světle, obecenství máme vespolek, a krev Krista Ježíše, Syna jeho, očišťuje nás od všelikého hříchu". 1J 1,5-7. Nemáme-li světlo a lásku Boží, nejsme jeho děti. Neshromažďujeme-li s Kristem, rozptylujeme. Všichni šíříme určitý vliv a tento vliv rozhodne o určení jiných, o jejich přítomném a budoucím dobru, nebo o jejich věčné ztrátě.

J a K se nedostává soucitu a lásky vůči lidem, kteří nejsou členy jejich rodiny.. Ohrožuje je pozorování chyb u jiných lidí, zatímco nedbají vlastních větších chyb. Aby se tyto drahé duše někdy dostaly do nebe, pak musí nejdřív umřít vlastnimu já a získat zkušenost v dobročinné službě. Mají se učit v Kristově škole, chtějí-li zdokonalit svůj křesťanský charakter a být jedno s Kristem. Kristus řekl svým učedníkům: "Neobrátíte-li se, a nebudete-li jako pacholátka, nikoli nevejdete do království nebeského". Mt 18,3. Ježíš jim vysvětlil, co tim miní. Nechce, aby byli dětmi v chápání, ale dětmi, které nedovedou dělat zlo. Děti neprojevují pocity nadřazenosti nebo aristokracie. Ve svém jednání jsou prosté a přirozené. Kristus chtěl, aby jeho následovníci pěstovali neíormální způsoby, aby celé jejich chování bylo skromné a Kristu podobné. Uložil nám to za povinnost, žit pro blaho jiných. Z nebeských královských příbytků přišel na svět, aby ukázal svůj velký zájem o člověka. Nekonečná cena zaplacená za vykoupení člověka ukazuje, že člověk má tak velkou hodnotu, že Kristus obětoval své bohatství a slávu královských příbytků, aby ho povznesl z ponížení hřicha.

Mohl-li to udělat Majestát nebe a ukázat svoji lásku k člověku, jak by to měli být ochotní udělat lidé, aby pomohli jeden druhému z jámy temnosti a utrpení! Kristus řekl: "Abyste se milovali vespolek, jako já miloval jsem vás". Ne snad větší láskou;Wneboť většiho milování nad to žádný nemá, než aby duši svou položil za přátely své". J 15,12.13

- 302

Naše láska je častokráte sobecká□ neboť ji omezujeme jen do předepsaných mezí. Dostáváme-li se do úzkého spojení a obecenství s Kristem, naše láska, soucit a dobročinné skutky proniknou hlouběji a cvikem se utvrdí a rozhojní. Láska a zájem Kristových následovníků musí být tak široká jako svět. Ti, kdo žijí pouze pro "mne a moje", ztratí nebesa. Bůh vás vyzývá jako rodinu, abyste pěstovali lásku, abyste k sobě samým byli méně citliví a více ohleduplní k zármutku a utrpení jiných. Sobectví celého vašeho života výstižně představuje kněz a levita, kteří obešli nešťastného na druhou stranu. Viděli, že potřebuje pomoc, ale záměrně se mu vyhnuli.

Každý z vás se musí probudit a pohlédnout kolem sebe, aby se zbavil sobectví. Zužitkujte krátký zkušební čas, který je vám dán, abyste vykupovali, co jste v minulosti zameškali. Bůh vás povolal do světa utrpení, áby vás vyzkoušel a poznal vaši způsobilost pro dar věčného života. V□ude kolem nás jsou lidé, kteří trpí a potřebují slova soucitu, lásky, něhy a našich pokorných, soucitných modliteb. □lěkteří lidé trpí pod železnou vládou chudoby, jiné tísní nemoc či žal srdce, malomyslnost a sklíčenost. Jako Job měli byste být očirna slepým a nohama chromým, a měli byste vnikat do neznámých příčin, zkoumat je, abyste ulehčili jejich bídu a pomohli právě těm, kdo nejvíce pomoci potřebují.

L má pěstovat lásku ke své ženě, lásku, která se projeví slovy a činy. Měl by pěstovat něžnou lásku. Jeho manželka je citlivá a příchylná a potřebuje být obklopena láskou. Každé slovo ocenšní a laskavé povzbuzení si zapamatuje a vrátí svému manželi v podobě požehnání. Jeho tvrdá přirozenost se musí dostat do užšího spojení s Kristem, aby jeho srdce změklo a chladná zdrženlivost byla zmírněna Boží láskou. Nebude to slabost, nebo obětování mužství a důstojnosti, když projeví manželce něžnost a soucit slovy a činy, a nemělo by to končit v rodinném kruhu, ale rozšířit se i na lidi, kteří nejsou členy rodiny. L má vykonat určité dílo ve vlastním zájmu, které nemůže za něho vykonat nikdo jiný. Může být silný v Pánu, bude-li v jeho díle snášet břemena jiných. Jeho city a láska by měly směřovat ke Kristu a k nebeským věcem, a měl by formovat.svůj charakter pro věčný život.

Drahá sestra K má velice omezené představy o tom, co tvoří charakter křesťana. Zbavila se zodpovědností, které Kristus nesl za ní. Není ochotna snášet jeho '□říž a nevyužila nejlépe schopnosti a Boží hřivny. Nezesílila v mravní pevnosti a odvaze, a nepocítila ani váhu osobní zodpovědnosti. Nerada snášela pohanění pro Krista a nebyla pamětlivá zaslíbení: "Trpíte-li pohanění pro jméno Kristovo, blahoslavení jste. Nebo Duch ten slávy a Boží na vás odpočívá". "A trpírne-liť, budeme také s ním kralovati". 1Pt 4,14: 2Tm 2,12. □l istr má pro každého nějaký úkol. Nikdo nemůže být bezstarostný a sobecký, a přitom zdokonalovat křesťanský charakter. On chce, aby všichni z vaší rodiny otevřeli svá srdce pro blahodárný vliv jeho lásky a milosti, aby jejich soucit vůči jiným přetékal hranice vlastního já a přesáhl ohrady rodinných zdí, ja!<o to udělal Samaritán vůči ubohému trpícímu cizinci , kterého přehlédl kněz a levita. 8ylo mi ukázáno, že mnozí potřebují náš soucit i radu. Uvážíme-li, že na světě jsme jen jednou, a že se nemůžeme nikdy vrátit, abychom napravili svá poblouzení a omyly, jichž jsme se dopustili, jak je důležité abychom všechno konalí jak se patří!

Před jistým časem mi byl ul<ázán případ sestry J. Její omyly a nepravosti mi byly věrně vylíčeny. V posledním vidění jsem pozorovala,

- 303

že tyto nepravosti pořád exístují, že je chladná a nesoucitná vůči dětem svého manžela. Netrestá a nekárá je jen za vážné přestupky, ale pro nepatrné, které lze minout bez povšimnutí. Stálé vyhledávání chyb je nesprávné a Kristův Duch nemůže sídlit v srdci, kde tato vlastnost je. Sestra má ve zvyku přehlížet dobré skutky svých dětí bez slůvka pochvaly, ale je vždy hotova zakročit, jakmile vidí chybu. To vždy děti zmalomyslní a vede je k lhostejnosti. Podněcuje to zlo v srdci a působí to, že se v něm kupí bláto a špína. Děti, které jsou ustavičně kárány, budou si říkat: "Mně je to jedno". Často se projeví i zlé vášně, které mohou mít těžké následky.

Matka by méla nabádat a vést své děti k dobrému chování, kdykoli má k tomu příležitost. Měla by je povzbudit slovy souhlasu a laskavým pohledem. Pro dětské srdce to bude jako sluneční svit a pomůže vypěstovat sebeúctu a hrdost charakteru. Sestra J by měla pěstovat lásku a soucit. Měla by se chovat něžně ke svěřeným sirotkům. Přineslo by jim to požehnání Boží lásky, a jí by se to vrátilo v podobě přichylnosti a lásky dětí.

Děti jsou vnímavé, roztomilé. Snadno se pro něco nadchnou, a snadno jsou též nešťastné. Uplatňuje-li matka ve výchově slova lásky a jemné jednání, může si děti k sobě připoutat. Být na děti přísný a puntičkářský - to je velký omyl. V každé rodině je potřeba pevné kázně a klidné rozvahy. Pověz vše klidně, chovej se rozvážně a proveď do důsledku vše, co říkáš.

Něžnost se ve styku s dětmi vyplácí. Neodpuzuj je nedostatkem porozumění pro jejich dětské zábavy, hry a starosti. Neukazuj jim nikdy zamračené čelo a nedopusť, aby z tvých rtů splynulo mrzuté slovo. Bůh zaznamenává všechna tato slova do nebeské knihy. Mrzutá slova ztrpčuji povahu a raní dětská srdce. V některých případech daji se pak rány jen těžko léčit. Děti jsou citlivé i k nejmenší nespravedlnosti a některé to tak znechutí, že nebudou dbát ani na rozkazovací tón nahněvaného hlasu, ba ani na hrozby a trest. Takovouto převrácenou rodičovskou kázní dětská srdce příliš často se vzbouří, zatímco při správném zacházení děti. by měly dobré a vyrovnané povahy. Matka, která se náležitě neovládá, nehodí se na výchovu dětí.

Bratr M je formován pevnou povahou své ženy. Do jisté míry se stal sobeckým jako ona. Téměř úplně se řídi zásadou "já a moje" a zapomíná na to ostatní mnohem důležitější. Nezastává své postavení v rodině jako otec, bez předsudků a bez ovlivnění své děti jednotvárně vychová. Jeho manželka není a bez své změny ani nikdy nemůže být pravou matkou jeho osiřelým dětem. Bratr M jako otec svých dětí nezastával postavení, které mu určil Bůh. Tyto děti bez matky jsou jako Boží ptáčata Pánu velice vzácné. Bratr M má něžnou, jemnou, milující, dobrou a citlivou povahu, ale jeho manželka je pravým opakem. Místo aby on zjemnoval charakter své ženy, íormuje ona jeho.

On se domnívá, že k vůli pokoji v rodině má znepokojivé momenty nevšímavě přejít. Naučil se, že při jejich názorech se nedá čekat podřízenost a povolnost. Ona chce vládnout své názory chce uplatnit za každou cenu. Nebudou-li oba se vái vá□nosti usilovat o nápravu, nezískají věčný život. Měli světlo, ale zanedbali podle něho žít. Sobecké milování světa jim oslabilo vnímavost a zaslepilo jim srdce. Musí poznat, že nezbaví-li se svého sobectví, a nezvítězí-li nad svou vůlí a náladovostí, nemohou získat nebe. Ona by otravovala i nebeské

- 3oa

ovzduší těmito vadami svého charakteru. pomínám ji ve jménu svého Mistra, aby tupé lhoste nosti, aby ostříhala radu pokání, nebo□ohrožuje svou duši.

Nabádám sestru J ku pokání. Nase rychle vzpamatovala ze sv□

Věrného Svědka a horlivě činila

Bůh je milosrdný. Nyní ještě přijme oběť zarmouceného srdce a zkroušeného ducha. Bude se sestra J omlouvat jako levita a kněz proto, □e neviděla a necítila utrpení jiných a přešla na druhou stranu? Bůh ji volá k zodpovědnosti proto, že nebyla soucitná a něžná k lidem nešťastným. Nezachovávala Boží p□ikázání, která jasně ukazují její povinnost vůči bližním. Kristus řekl zákoníkovi: "To čiň, a živ budeš". Lk 10,28. Zanedbání povinností vůči bližnímu může mit tedy za následek ztrátu našeho věčného života.

Rodinná výlučnost

Ubohé dítě K. Jako mnozí ostatní má vykonat určité dílo, o němž se jí ani nezdálo. Odpadla od Boha. Její myšlenky jsou příliš soustředěny na vlastní já a ona se snaží líbit se světu ne nezištnou láskou k dušim a snahou, přivést je ke Kristu, ale vlastním nedostatkem duchovního života a přizpůsobováním se světu duchem i činy. Měla by zemřít vlastnimu já a ziskat zkušenost dobročinnosti. Je chladná a bez soucitu. Potřebuje, aby všecken tento ledový, nepřistupný duch byl ovládnut, změkčen slunečnim svitem Kristovy lásky. Je příliš do sebe uzavřena. Bůh viděl, že je jako ubohá, zakrnělá rostlina, nepřinášející kromě listí žádného ovoce. Její myšlenky se téměř výlučně řidily zásadou "já a moje". Pán milostivě tuto rostlinku pěstoval, aby kořeny lásky mohly hlouběji proniknout. Snažil se toto dítko k sobě přitáhnout. Její náboženský život byl téměř úplně bez ovoce. Zodpovídá za hřivnu, kterou jí dal Bůh. Může mu být u□itečná; může být Kristovou spolupracovnicí, prolomí-li zeď sobectví, která ji odlučovala od Božího světla a lásky.

Mnozí potřebují náš soucit a radu; ne však onen soucit, při němž jde o nadřazenost. dárce a méněcennost příjemce. ,K. potřebuje zjemňujicí, íormující lásku Boží v srdci. Pohledy a tpny hlasu by mély být modulovány promyšlenou ohleduplností a něžnou uctivou láskou. Každý pohled a každý tón, který naznačuje "já jsem něco víc", ochlazuje ovzduší její přitomnosti a je spíše jako ledovec, než paprsek světla, který dává teplo. Má sestro, tvůj vliv je rozhodujicí. Chceš stále formovat své přátele jen sama, jinak s nimi nemůžeš souhlasit. Nemáš ani nejmenái představu, že jsi formována sama lepším vlivem jiných a povolností svých úsudků a svých názorů k jiným. Chceš sama rozhodovat o své cestě a omlouvat vlastní poůínání. Nepřesvědčiš-li ostatní, budeš se stále znovu utikat k témuž bodu. Bude-li tento rys tvého charakteru posvécen Bohu a bude-li ovládnut Duchem Svatým, bude vzácný: jinak bude zlořečenstvím tobě i jiným. Tvrzení a rada, která zavání panovačností, není dobrým ovocem. Ve svém srdci potřebuješ zjemňující, íormujicí vliv lásky Kristovy, která se projeví ve všech tvých činech v rodině i vůči všem, kdo jsou pod tvým vlivem.

Obávám se, velice se obávám, že J se nedostane do nebe. Miluje svět a věci tohoto světa natolik, □e nemá lásky k Ježiši. Je natolik proniknuta sobectvím, že zářivé světlo nebe nemůže proniknout studené, temné zdi sebelásky a sebeúcty, které budovala po celý život. Láska je klíč na otevírání srdcí. Vzácná rostlina lásky nebyla ošetřována.

---□ - 305

J si tak dlouho zakrývala oči před svým sobectvím, že to teď nemůže poznat. t□la tak málo náboženských zkušeností, že její srdce je ovládnuto světem. Nepůsobí dobrým vlivem na svého manžela. On tomuto vlivu podléhá a nevidí potřebu posily Boží milosti, aby se skutečnou mravní odvahou měl zastat spravedlnosti. Ona si to nejen neuvědomuje a nekoná dílo, které Bůh od ní požaduje, ale silným vlivem ovládla svého manžela a svázala mu ruce. Velkou měrou se jí to podařilo.

Bratr M by si měl uvědomit, že Bůh má vůči němu požadavky, které převyšují všechny pozemské vztahy. Potřebuje oční mast, bílé roucho, zlato, aby získal vyrovnaný charakter a otevřený přístup do Božího království. Jen důkladné obrácení může otevřít duši jeho ženy, aby prohlédla své omyly a vyznala své□ nepravosti. Musí provést značné změny, které dosud neudělala, nebot si neuvědomovala svůj skutečný stav a nemohla vidět nutnost nápravy. "lejen, že není ochotna učit se od nebeského Učitele, který byl tichý a pokorný srdcem, ale pokládá tichost za ponižení. Povolnost a pokoru, tak vysoce hodnocenou u jiných lidí, má za potupnou a pokořující.

J je rozhodná, panovačná, pyšná a svévolná. V tichosti a pokoře ducha nevidí nic zvláátního, proč by si tyto vlastnosti měla přát. Tato vzácná ozdoba má pro ni tak nepatrnou cenu, že se nemůže rozhodnout ji přijmout. Příliš často podléhá hněvu, který je Duchu Božímu tak vzdálen jako východ od západu. Pravá šlechetnost je u Boha perlou velké ceny. Tichý a pokojný duch nebude nikdy v□hledávat sobecké štěstí, ale vynasnaží se zapomínat na sebe a v obšťastnování jiných bude nacházet příjemné uspokojení a pravé štěstí.

Podle Boží prozřetelnosti sestra N se odloučila od rodiny svého otce. Ačkoliv jako jiní, i ona nese výrazné rysy rodinného společenství. Pro vážné zodpovědnosti zapomněla na sebe a zajímala se o utrpení jiných. Do jisté míry projevila srdečný soucit a lásku k Boží rodině tím, že se zajímala o jiné. Její pozornost byla upoutána na práci v díle Božím. Do jisté míry si uvědomila, že ubozí padlí smrtelníci jsou jedno veliké bratrství. Musela se vzdělat, aby myslela na jiné, pracovala pro jiné a zapomínala na

sebe, a přece ještě nepěstovala tak důkladně, jak by měla zájem, soucit a lásku k jiným, což je pro Kristrovy následovníky nezbytně nutné. Potřebuje větší soucit a méně přepjaté a přísné spravedlnosti. Když svůj zájem a čas věnovala velkému dílu zdravotní reformy, velkou měrou zapomněla na sebe. Proto získala požehnání. Čím více koná pro blaho jiných, tím vidí toho větší potřebu a více se snaží udělat.

Její dílo pro jiné lidi j□í často vede tam, kde ji víra nutně musí přenést přes těžkosti a mučivé situace. Od ověď na vážné modlitby přišla, až posílila víru, lásku a důvěru v Boha. easto opakovaná bezradnost a zkoušky jí pomohly získat zkušenost. Bůh íormuje srdce na nc□co víc,než je člověk sám. A přece vlastní já se dožaduje stálého vítězství. Sestra N musí pěstovat více něhy a uvážlivé péče ve svém každodenním styku s lidmi. Potřebuje studovat, aby ovládala vlastní já. Je-li skutečnou křesťankou, uvědomí si že musí věnovat nejlepší část, a v případě potřeby i celý život, nesobecké, trpělivé námaze a tak projevit svou lásku pro Mistra. Bez této zkušenosti nedosáhne dokonalosti křesťanského charakteru.

Sestra N udělala určitý pokrok a rodina cítí, že je zanedbala. To je pro ně veliké trápení. Neuvědomují si, že ona teď má tentýž

- 306

zájem, lásku a cíle v životě, jako oni. Nyní si uvědomují, že se již nemohou těšit z dřívějšího společenství své sestry. Chápou, že vina je na její straně, že se ona změnila a že její cítění není již v souladu s jejich. Důvodem tohoto nedostatečného přizpůsobení je to, že sestra N se začala zajimat o utrpení jiných, zatímco oni byli línými služebníky a nekonali dílo, které jim Bůh na zemi svěřil. V důsledku toho upadli. Rodina sobecky soustředila svou pozornost a lásku na sebe a na svět.

Sestra N pracovala v důstojném dile. Zdravotní reforma byla pro ní velice důležitá, nebot její zkušenost ji ukládala její výhodnost. Rodina jejiho otce neviděla nutnost zdravotní reformy. Neuvědomili si podíl, jaký má v závěrečném díle těchto posledních dnů, protože to vidět nechtěli. Zapadli do vyjéžděných kolejí zvyků. Dostat se z nich vyžaduje veliké úsilí. Raději by byli bez toho. Strašné je chřadnout nečinností. Tato rodina však bude určitě vážena na váhách

v

a nalezena lehká, nezačne-li okamžitě něco dělat. "Jestližet pak kdo Ducha Kristova nemá, ten není jeho". Ř 8,9. To je jasná řeč. Kdo ostojí ve zkoušce? Slovo Boží je pro nás obrazem myšlení Boha a Krista, vylíčením padlého i obnoveného člověka, podle Kristova obrazu majícího božskou mysl. Své myšlenky, pocity a záměry můžeme srovnávat s obrazem Kritovým. PJemáme žádné obecenství s Nim, nejsme-li ochotni konat skutky Kristovy.

Kristus přišel činit vůli svého Otce. Následujeme jeho šlepějí? Všichni, kteří nosí Kristovo jméno, měli by ustavičně usilovat o jeho hlubší poznání, aby mohli jednat jako jednal on a konat skutky Kristovy. Pro svůj život bychom si měli přivlastnit naučení jeho života. Kristus "dal sebe samého za nás, aby nás vykoupil od všeliké nepravosti, a očistil sobě samému lid zvláštní, horlivě následovný dobrých skutků". "Po tom jsme poznali lásku, že on duši svou za nás'položil; i myť tedy máme za bratří duše klásti". Tt 2,14: 1J 3,16; Zde je dílo sebezapření, které musime konat radostně napvdobováním příkladu našeho Vykupitele. Život křesťana musi být životem boje a obětí. Měli bychom jít cestou povinností, ne cestou náklonnosti nebo libovůle.

Když rodina bratra I vidí jaké dílo je čeká a koná-li dílo, které mu svěřil Bůh, nebude tak dalece odloučen od bratra a sestry 0 a od sestry N, jakož i od těch, kteří jednomyslně spolupracují s Mistrem. Dokonalé podřízení Bůží vůli si může vyžádat čas, ale my nemůžeme přestat a musíme být připraveni pro nebe. Pravé náboženství povede vyznavače k dokonalosti. Vaše myšlenky, slova i skutky, jakož i vaše chuť a vášně nutno podřídit vůli Boží. Musíte nést ovoce svatosti. Pak budete puzeni zastat se chudých, dětí bez otce a bez matky, a trpících. Spavedlivě se zachováte k vdovám a pomůžete nuzným. Spravedlivě budete jednat, a milovat milosrdenství a pokorně chodit před Bohem.

Chceme-li chodit ve světle, musíme přivolit, aby Kristus vešel do našich srdcí i příbytků. Domov má v sobě zahrnovat vše, co je v tomto slovu zahrnuto. Měl by to být kus nebe na zemi; místo, kde se láska pěstuje, nikoli úmyslně potlačuje. Naše štěstí je závislé na tomto pěstování lásky, sympatií a pravé vzájemné zdvořilosti. Příčinou, proč je v našem světě tolik mužů a žen tvrdého srdce je to, že pravá láska byla pokládána za slabost a byla znevažována a potlačena. Ta lepší část lidské přirozenosti byla znetvořena a v dětství zakrněla; a nezměkří-li paprsky nebes'□ého světla její chlaci a zatvrzelé sobectví, štěstí takových je prov□dy pohřbeno. Chcerne-li mít něžné srdce, jaké měl Ježíš za svého pozemského pobytu, a posvěcený soucit, jaký mají

andělé k hříšným smrtelníkům, musíme pěstovat soucit dětí, které jsou vtělením prostoty. Pak budeme zjemnění, zušlechtěni a usměrněni nebeskými zásadami.

Školený rozum je velikým pokladem, ale bez obměkčujícího vlivu soucitu a posvěcené lásky nemá přílišnou cenu. Naše slova a činy vůči jiným by měly být ohleduplné. Laskavými slovy a vlídným pohledem můžeme projevit tisíc drobných pozorností, což se nám odrazí zpět. Bezohlední křesťané dávají svou nedbalostí vůči jiným najevo, že nejsou spojeni s Kristem. Nelze být spojen s Kristem a přitom být nelaskavým vůči jiným a zapomínat na jejich práva. Mnozí dychtivě touží po přátelském soucitu. Bůh dal každému z nás vlastní osobnost, která se nemá ztrácet v osobě někoho jiného. Ale naše osobní charakteristické vlastností budou mnohém rnéně nápadné, budeme-li skutečně Kristovi a bude-li jeho vůle vůlí naši. Svůj život bychom měli posvětit blahu a štěstí jiných, jako Spasitel posvětil život svůj. Měli bychom zapomínat na sebe a přitom si nenechat ujít ani nejmenší příležitost k projevu vědčnosti a přízně, jíž jsme přijali od jiných a měli bychom dbát na příležitosti, kdy můžeme potěšit jiné a ulehčit jejich zármutek a těžkosti skutky něžné laskavosti a nepatrnými činy lásky. Tyto malé pozornosti, které mají počátky v našich rodinách, přesáhnou rodinný kruh a přispějí k vyvrcholení životního štěstí. Zanedbání těchto malých věcí přispívá k životní hořkosti a zármutku.

To co děláme, nebo neděláme, velice výmluvně svědčí o našem životě a určení. Bůh od nás žádá, abychom využili každkou vhodnou příležitost. To zanedbat, je pro náš duchovní růst nebezpečné. Neutrácejme v lenosti převzácné hodiny, které nám Bůh dal ke zdokonalení charakteru pro nebesa. V této práci nesmíme být nečinní nebo pomalí. Nesmíme promarnit ani chvilky bez určitého záměru nebo cíle. Bůh nám pomůže zvítězit nad vlastními nepravostrni, budeme-li ho prosit a věřit v něho. Můžeme být více než vítězi skrze toho, který nás zamiloval. Po skončení krátkého života na tomto světě uvidíme vše, jak jsme sami viděni a poznáme, jak jsme sami poznáni. Jaké marné a nepatrné se nám pak budou zdát věci tohoto světa v porovnáni se slávou onoho lepšího světa! Kristus by nebyl nikdy opustil královské příbytky, přijal lidskou přirozenost a stal se hříchem pro lidské pokolení, kdyby nebyl viděl, že člověk se může stát s jeho pomocí nekonečně šťastným a získat trvalé bohatství a věčný život. Viděl, že bez Jeho pomoci toho hříšný člověk nedosáhne.

Měli bychom mít ducha pokroku. Musíme se ustavičně mít na pozoru proti strnulosti vlastních názorů, pocitů a činů. Dílo Boží jde vpřed. Nutno provést nápravu. Musíme se vzchopit a pomoci vozu reformy kupředu. Každý křesťan nyní potřebuje sílu vyváženou moudrostí, zmírněnou trpělivostí a pílí. Nám, Kristovým učedníkům, je dosud svěřováno dílo záchrany lidí. Nikdo z nás se nemůže vymlouvat. Mnozí pro nečinnost zakrněli a ve svém křesťanském životě přestali růst. Měli bychom pilně využívat svého času, dokud jsme na tomto světě. Jak vážně bychom měli vyu□ívat každé příležitosti k dobročinnosti a k přivádění jiných k poznání pravdy! Naším heslem by vždy mělo být: "Vpřed a výše". - s jistotou neochvějně vpřed k povinnostem a k vítězství.

Pokud jde o zmíněné jednotlivce, bylo mi ukázáno, že Bůh je miluje a že je spasí, budou-li chtít být zachráněni jeho způsobem. "Jakož sedí zlatník přeháněje a přečišťuje stříbro, tak on přečistí syny lévi, a vyčistí je jako zlato a jako stříbro. I budou Hospodinovi,

obětujice oběti v spravedlnosti. I zachutná sobě Hospodin oběť Judovu a Jeruzalémských, jako za dnů prvních a jako za let starodávných". Mal 3,3 á. Zde je popsán ten přepalujicí a přečišťujicí proces, který vykoná Hospodin Zástupů. Toto dílo se zdá člověku velmi tvrdé, avšak jen takto možno odstranit odpadky a nečistotu. Všechny zkoušky slouži k tomu, aby nás blíže připoutaly k našemu nebeskému Otci, k poslušnosti jeho vůle, abychom mw mohli přinést oběť v spravedlnosti. Každého, jehož jméno je zde uvedeno, obdařil Bůh hřivnami, schopnostmi k službě. Vy všichni potřebujete novou a živou zkušenost v náboženském životě, abyste mohli konat Boži vůli. Jakékoliv zkušen,psti minulosti nepostačt nám pro přitomnost, ani nám nepomohou odstranovat těžkosti z cesty. Máme-li zvítězit, potřebujeme novou milost a silu na každý den.

Zřidka se dostanem dvakrát do těch samých okolností.□ Abraham, Mojžíš, Eliáš a Daniel byli velmi bolestně zkoušeni, avšak každý jiným způsobem. Každý má v životě své osobní zkoušky a těžkosti. Jedny a tytéž zkoušky jen zřidkakdy přicháíeji dvakrát. Co do povahy i okolností má každý'□svou vlastní zkušenost, aby splnil určité dílo. Bůh sleduje určité dílo, jistý záměr v.□životě každého z nás. Každý,i sebenepaťrnější čin má v naší životní zkušenosti své místo. Od Boha potřebujeme ustavičný příliv světla a zkušenosti. Všichni to potřebujeme a Bůh je ochoten dát nám tyto dary, když je chceme přijmout. Nezavřel nebesa před vašimi modlitbami, ale vy jste se spokojili obejít se bez Boži pomoci, kterou tak nutně potřebujete.

Jak málo poznáte dosah svých každodennich činů na život druhých. Můžete si myslet, že to, co činite, nebo hovořite, má slabou, nepatrnou ozvěnu. Zatím však ty nejdůležitější následky v dobrém či zlém jsou plody našich slov a činů. Slova a skutky, které pokládáte za tak nepatrné a bezvýznamné, jsou ohnisky dlouhého řetězu lidských události. Nepocítili jsme potřebu, aby Bůh projevil svou vůli k nám

ve všech skutcich našeho každodenního života. Touha našich prvnich rodičů po jediném ukojení chuti otevřela dveře bidě a hřichů, které zaplavíly svět. Kéž..byste si to drahé sestry uvědanily, že každý váš krok může mít trvalý a rozhodující vliv na náš život i na povahy jiných. Jak nutně potřebujeme obecenství s Bohem! Jak velmi potřebujeme Boži milost, aby řídila každý náš krok a ukázala nám jak máme zdokonalit své křesťanské pravdy!

Křesťané budou muset prožit nové události a projit novými zkouškami, kde je nebudou moci minulé zkušenosti vést. Dnes vic než kdykoliv předtím se musíme učit od našeho Božského Učitele. Čím vic zkušenosti získáváme, tím blíže pronikáme k čistému, nebeskému světlu a tím lépe rozpoznáme, co v našem životě potřebuje nápravu. Všichni můžeme konat požehnané dílo pro jiné, jestliže budeme vyhledávat Boží radu a kráčet v poslušnosti a víře. Cesta spravedlivého vede z jednoho stupně na druhý, od síly k síle, od milosti k milosti, a od slávy k nové slávě. Světla Božího bude přibývat podle našeho pokroku; ono nás uschopni pro zodpovědnosti a naléhavé potřeby života.

Doléhaji-li na nás zkoušky, zmocňuje-li se vás malomyslnost a temnota nevěry, když sobectvi dePormuje vaše činy, nevidtte potřebu Boží pomoci a důkladné poznáni jého vůle. Nepoznáte Boži vůli, ani ji nemůžete poznat, když žijete pro sebe. Spoléháte se na své dobré úmysly a předsevzetí a souhrn vašeho života tvoři rozhodnuti nesplněná. Všichni potřebujeme zemřít sami sobě, nesmime lpět na sobš, ale podřídit se 8ohu. Ráda bych vás potěšila, kdybych mohla. Ráda bych□pochválila

- 309

vaše dobré vlastnosti, dobré skutky, avšak Bohu se nezalíbilo mně je ukázat. Ukázal mi v□ak překážky, které vám brání získat šlechetnější, vznešenejší charakter svatosti, který potřebujete mít, abyste.neztratili nebeský odpočinek a nesmrtelnou slávu, která podle Jeho vule má být při vás. Obraťte svůj pohled od sebe k Ježíši. On je všechno a ve všem. Zásluhy krve UI<řižovaného a zmrtvýchvstalého Spasitele mohou očistit od malého i největšího hříchu. V odevzdané víře svěřte své životy Bohu, jako věrnému Stvořiteli. Nežijte vestálém strachu a obavě, že Bůh vás opustí. Nikdy to nečiní, jestliže se sami od Něho nevzdálíte. Kristus přijde k Várn a bude bydlet s vámi, otevřete-li mu dveře svého srdce. Mezi várni, Otcem a jeho Synem, může být dokonalý soulad, zemřeteli sobc□ a budete-li žít Bohu.

Jai< málo veřících si uvědomuje, že mají oblíbené modly a své zamilované hříchy! Bůh vidí tyto hříchy, které snad nepostřehnete a svým štěpařským nožem vyřezává a odlučuje od vás tyto oblíbené nepravosti. Očistný proces byste si néjraději pro sebe zvolili sami. Jak těžké je vám souhlasit s ukřižováním sebe, avšak když toto dílo cele svěříme Bohu, Tomu, který zná naši slabost a hříšnost, potorn tou nejlep□í cestou povede nás k žádanému cíli. Enoch chodil s Bohem přes ustavičné těžkosti v jednoduché víře. Všichni můžeme konat totéž. Můžeme být cele obráceni a přeměněni a být opravdu Božími dítkami, radujícími se nejen z poznání jeho vůle, ale svým příkladem vést jiné cestou pokorné poslušnosti a odevzdanosti. Opravdová zbožnost se šíři a rozdává. Žalmista praví: "Spravedlnosti tvé neukryl jsem uprosti□ed srdce svého, pravdu tvou a spasení tvé vypravoval jsem, nezatajil jsem milosrdenství tvého a pravdy tvé v shromáždční velikém□" Ž 40,11□ Kdekoliv je láska Boží, tam je i touha ji vyjádřit:

Kéž vám Důh všem pomůže k vážnému úsilí získat život věčný a vést i jiné na cestu svatosti.

IiÍZÍCH ŽÁDOSTIVOSTI

Drahý bratče P. Ráda bych tě znovu varovala, abys vážně usiloval o získání Božího království. Dostal jsi jedno varování za druhým, I<teré jsi bral na lehkou váhu. Kdybys však ješt□ nyní činil pokání ze svého minulého nesprávného jednání a obrátil se k Pánu, nernuselo by být příliš pozdě, aby nepravosti byly napraveny. Všechny své duševní síly jsi dal honbě za získáním peněz Modlosloužil jsi penězům. Ony ti byly bohem. Boží hůl je nad tebou. Jeho soudy tě mohou každou chvíli překvapit a můžeš jít do hrobu nepřipraven, s rduchem poskvrněným světskou porušeností. Jaký záznam máš v nebi? Každý zísi<aný dolar byl zvlášťnim pojítkem v řetězu, který tě poutá k tomuto ubohému světu. Tvá ziskuchtivost se stále zvyšovala. Přemýšlel jsi, jak bys mohl získat více peněz. Měl jsi stra□nou zkušenost, ktecá by byla určitým varováním pro milovníky světa, aby pomysleli na vlastní duši. Stal

ses otrokem mamonu. Co řekneš když Mistr požádá počet z tvého šafářstvt? Dovolil jsi, aby tě ovládla láska k penězum. Ta tě natolik otrávila, jako opilce jeho nápoj.

Ježíš prosil, aby neplodný strom byl ještě ušetřen; i já znovu prosím, abys nevynakládal malé úsilí, ale to největ□í pro Boží králov

- 310

ství. Snaž se uniknout z osidla satanova dříve, než se o tobě v nebi řekne: "Stovaryšil se s modlami, nechej ho". Oz 4,17. Všichni tobě podobní milovníci peněz budou jednou křičet v hořké tísni: "Ó, svůdnost bohatství! Zaprodal jsem duši za peníze". Jedinou tvou nadějí nyní je nevynakládat malé úsi-

lí, ale čestně se se *vším* vypořádat. Přivolej si se vší rozhodností na pomoc sílu vůle, kterou jsi tak dlouho uplatňoval nesprávným směrem a pracuj nyní právě opačným směrem. Zde máš jedinou cestu k vítězství nad žádostivostí.

Bůh otevřel cesty, jimiž žádostivost může být přemožena, - konánim dobročinných skutků Svým životem říkáš, že si vážíš pokladů světa více, než nesmrtelného bohatství. *Říkáš:* "Zříkám se nebe; zřtkám se nesmrtelného života; zvolil jsem si tento život". Pro časný zisk zahazuješ perlu veliké ceny. Ačkoli tě Bůh takto napomíná, ač tě ve své prozřetelnosti skutečně postavil do temného proudu, odvážíš se snad přece sledovat své zištné záliby? Chceš snad v poslednim dějství svého promarněného života sáhnout na to, co patří jiným a přivlastnit si to? Budeš si snad namlouvat, že jsi spravedlivý vůči svému bratru? Přidáš další podlý čin k těm, které jsóu již zapsány v nebeských záznamech? Dopadne na tebe rána Božího odvetného soudu a budeš muset bez napomenutí jít temnými vodami?

Náš Spasitel často a vážně káral hřích žádostivosti. "I řekl jim: Viztež a vystříhejte se od lakomství; neboť ne v rozhojnění statku něčího život jeho záleží. Pověděl pak jim podobenství řka: Pole člověka jednoho bohatého hojné úrody přineslo. I přemyšloval sám v sobě, řka: Co učiním? Nebo nemám, kde bych shromáždil úrody své. I řekl: Toto učiním: Zbořím stodoly své, a větších nastavím, a tu shromáždím všecky své úrody i zboží svá. A dím duši své: Duše, máš mnoho zboží složeného na mnohá léta: odpočívej, jez, pij, vesel se. I řekl jemu Bůh: Blázne, této noci požádají duše tvé od tebei a což jsi připravil, čí bude? Tak jest, kdož sobě poklady shromažduje, a není v Bohu bohatý". Lk 12,15-21.

Bůh dal svému lidu zákon, podle něhož desetina všeho přijmu patří jemu. Bůh *říká:* Dal jsem ti devět desetin a žádám jednu desetinu všeho příjmu. Onu desetinu bohatý člověk zadržel Bohu. Kdyby to nebyl udělal, kdyby byl miloval Boha nade vše, místo aby miloval sebe a sloužil vlastním zájmům, nebyl by nahromadil tak veliké bohatství, že se mu nedostávalo místa pro ně. Kdyby byl dal svůj majetek svým nuzným bratřím, aby je zbavil nedostatku, nemusel zbořit staré a budovat větší stodoly. Zanedbal všechny zásady Božího zákona. Nemiloval Pána celým srdcem a bližního jako sebe. Kdyby byl svůj majetek použil jako daru propůjčeného mu Bohem k požehnané službě, a k tomu, aby shromažďoval si poklad v nebi a byl bohatý v dobrých skutcích.

Délka a užitečnost života nespočívají v množstvi našeho pozemského jmění. Kdo užívá majetku k dobročinné službě, nebude mít důvod, aby jej hromadil zde na světě. Neboť majetek užívaný k pokroku Božího díla a na potřeby ve jménu Kristově, je dán Kristu a on nám ho ukládá v nebeské bance, kde nepodléhá zkáze. Ten, kdo tak koná, je bohatý v Bohu a jeho srdce bude tam, kde je jeho poklad. Kdo užívá Božího daru, užívá ho pokorně ke cti svého Dárce a ochotně obětuje podle svého příjmu, ocítí pokoj a jistotu ve všem co koná, a pozná Boží ruku, jeho pečeD i požehnání.

Mnozí litovali izraelské zástupy, že musely přinášet pravidelné

oběti kromě dobrovolných ob□tí výročních. Vševědoucí Bůh nejlépe věděl, jaký dobro□inný systém bude odpovídat jeho prozřetelnosti a poučil o něm sv□'ij lid. Stále a znovu se potvrdílo, že devět desetinznamená pro ně víc, než deset desetin. Ti, kdo mysleli na sobecké hromadění toho co patří Bohu, anebo mu chtěli přinést jen podřadnou oběť, chromé, slepé nebo nemocné zvíře, - jisté noškodili jen sami sebe.

Prozřetelnost, ač neviditelná, vždy pozoruje lidské činy. Boží ruka mů že □ehnat i ukracovat a často se zdá, že béře jednomu a pomáhá druhému. To všechno je zkouákou a prověřením lidí, aby se zjevily záměry jejich srdce. Pán dovoluje, aby neštěstí stihlo jednoho bratra, kdežto jinému žehná, □aby se přesvědčil, zda ti, jimž požehnává, mají na zřeteli jeho bázen a plní svou povinnost, jíž jim uložil ve svém Slová, aby milovali své bli□ní jako sebe a z lásky k dobru pomáhali chudšímu bratru. Šlechetné a dobrořinné skutky Růh určil, aby se v lidských srdeích zachovala něha a soucit, a aby se v nich podnítil zájem a láska jednoho k druhému v napodobení Mistra, který se pro nás stal chudým, abychom my zbohatli jeho chudobou. Zákon desátků spočívá na trvalé zásadě a rná být požehnáním pro člověka.

Systém dobrovolnosti byl namířen proti velikému zlu žádostivosti. Kristus viděl, že v milování bohatství bude největší důvod zániku pravé zbožnosti srdce. Viděl, že milování peněz velice poškodí lidskou duši, zamezí příliv štědrých podnětů a otupí smysly vůči potřebám trpicích a postižených. Často opakoval varování: "Viztež a vystříhejte se od lakomství". □k 12,15: "Nemůžete Bohu sloužit a mamoně". Lk 16, 13. Často opakovaná a ostrá varování našeho Vykupitele příkře odporují činům těch, kdo se pokládají za jeho následovníky a přece svým životem projevují tak velkou touhu po bohatství, že v nich Kritova slova doznívají bez ozvěny. Žádostivost je jedním z nejčastějších a nejobvyklejších hříchů posledních dnů a ochromuje duši.

Bratře P, touha po bohatství byla tvým hlavním zájmem. Tato jediná vášeň, milování peněz, umrtvila každý vznešený a ušlechtilý zájem, a oslepila tě vůči potřebám a zájmu o jiné. Stal ses téměř tak necit-

livý, jako kus železa. Tvé zlato a stříbro hyne a stalo se zákeřnou rakovinou duše. Kdyby tvá štědrost byla úmárná tvému bohatství, byl bys pokládal peníze za prostředek, jímž můžeš konat dobro. Náš Vykupitel, který znal nebezpečí ziskuchtivého člověka, se prozřetelně postaral o zamezení tohoto strašného zla. Připravil spásný plán, který začíná a končí obětavostí. Kristus se sám nabídl jako nedocenitelná oběť. Ta svou podstatou směřuje přímo proti žádostivosti a vyvyšuje štědrou obětavost.

Stálá, sebezapíravá štědrost je Božím lékem na užírající hřích sobectví a lakomství. Bůh zařídil systematickou štědrost pro podporu jeho díla a pro ulehčení trpících a potřebných. Přál si, aby dáváni se stalo zvykem, který by mařil nebezpečný a oklamavatelný hřích sobectví, lakoty. Soustavné dávání odsuzuje lakomství k smrti. Systematická štědrost je součástí Božího zřízení, aby lakomec byl zbaven pokladů ve chvíli kdy je získá, aby je zasvětil Bohu, kterému náleží.

Tento systém je tak zařízen, aby lidé mohli obětovat ze své mzdy každý den a odložit pro svého Pána určitou část každého příjmu. Soustavný zvyk Božího plánu štědrosti oslabuje lakomství a podporuje dobročinnost. Přib vá-li bohatství, přiroste k srdci i lidem, kteří se hlásí k Bohu. □ím více mají, tím méně dávají do Boží pokladnice.

- 312

Bohatství činí z lidí sobce a hromadění majetku živí lakotu: Toto zlo sílí□ Bůh ví o tomto nebezpečí a ohradil nás prostředky, aby zabránil naší záhubě: Vyžaduje od nás soustavnou štědrost, aby síla dobrých zvyků zlomila sílu zlých vlastností:

Bůh žádá, aby se prostředky, určené pro dobročinné cíle, oddělovaly každý týden, aby častým výcvikem této dobré vlastnosti zůstalo srdce otevřeno: Cvikem se šetrnost rozhojňuje a sílí, až se stane zásadou a ovládne duši□ Pro duchovní život je krajně nebezpečné i to nejmenší sobectví a ziskuchtivost:

Boží slovo mluví často 0 obětování□ Bohatství je od Hospodina a patří jemu: "Bohatství i čest pochází od tebe." l.Par:l9,12: "Stříbro je moje i zlato je moje, praví Hospodin□zástupů." "Nebo má jest všecka zvěř lesní, hovada na tisíci horách." Z 50,10. "Hospodinova jre země, a plnost její, okršlek země, i ti, kteríž obývají na něm:" Z 24,1. Je to Hospodin, Bůh tvůj, který ti dává sílu, aby sis opatřil bohatství:

Bohatství samo o sobě je pomíjiné a neuspokojuje. Jsme varováni, abychom nespoléhali na nejisté bohatství.,"K bohatství-liž bys obrátil oči své? Poněvadž v náhle mizí; nebo sobě zdělalo křídla podobná orličím:" Př 23,5: "Neskládejte sobě pokladů na zemi, kdež rez a mol kazí, a kdež zloději vykopávají a kradou." Mt 6,19i

Bohatství nepřináší žádnou úlevu v nejtěžších tísních člověkai "Neprospíváť bohatství v den hněvu:" Př 11,4. "Ani stříbro jejich, ani zlato jejich nebude jich moci vytrhnouti v den rozněvání Hospodinova." Sí 1,18. "Jistě strach, aby tě neuvrhl Bůh u větší ránu, tak že by jakkoli veliká výplaty mzda tebe nevyprostila:" Jb 36,18. Toto varování, můj bratře, je výstižné pro tebe:

Bratře P, jaké opatření jsi udělal pro věčný život? Máš dobrý základ pro budoucnost, která ti opatří věčnou radost? 0, kéž tě Bůh probudí! Kéž bys můj drahý bratře nyní, právě nyní, začal pracovat se vší vážností, abys odevzdal něco ze svého zisku a bohatství do Boží pokladnys Ani dolar z toho ti nepatři: Všechno je Boží a ty sis nárokoval pro sebe to, co ti Bůh půjčil na dobročinnost. Tvůj čas je velice krátkýy Usiluj se ze všech sil: Pokáním můžeš nyní získat odpuštění: Musíš se odpoutat od pozemského majetku a upnout se láskou k Bohu. Musíš být obráceným člověkem: Musíš zápasit s Bohem: Nespokoj se, že provždy zahyneš, ale usiluj o záchranu dříve, než bude navždy pozdě:

Nyní ještě není příliš pozdě na nápravu nepravostí. Projev své pokání za minulé nepravosti tím, že budeš vykupovat čas. Když jsi někoho poškodil, naprav to, když si na to vzpomeneš□ Toto je tvá jediná naděje na odpouštějící lásku Boží. Bude to jako kdybys měl vyloupnout pravé oko nebo uříznout si pravou ruku, ale nic jiného ti nezbývá: Tvoje opětovné úsilí vždy ztroskotalo pro žádostivost peněz, z nichž některé nebyly získány příliš čestně: Své nepravosti z minulosti jsi nechtěl napravit náhradou. Začneš-li s tím, bude pro tebe naděje. Jestliže se ve zbývajících dnech svého života rozhodneš jít dosavadní cestou, pak nemáš naději; ztratíš oba světy. Uzříš, jak jsou svatí Boží oslaveni v nebeském městě a sám jsi z něho vyloučen. Nebudeš mít podílu na onom vzácném životě, který ti byl nabídnut za nekonečnou cenu, který sis však cenil jen tak málo, že jsi jej prodal za pozemské bohatství.

- 313

Nyní ti ještě zbývá krátký čas. Chceš pracovat a činit pokání, anebo chceš nepřipraven umřít v modloslužbě penězum, v marnivé chloubě na své bohatstvi a v zapomenutí na Boha a nebesa? Slabý zápas a nepatrné úsilí tě neodtrhne od světa. Ježíš ti pomůže. V každém vážném úsilí, které vynaložíš, bude ti blízko a požehná tvé snahy. Musíš vynaložit vážné úsilí, jinak budeš ztracen. Napomínám tě, abys ani na chvíli neodkládal, ale okamžitě začal. Dlouho jsi zneuctíval křesťanské jméno svou ziskuchtivostí a

malou obětavostí. Nyní je můžeš uctít opačným úsilím a ukázat všem, že v Boží pravdě je moc, která mění lidskou přirozenost. Chceš-li, v Boží síle mu žeš být zachráněn.

Máš vykonat určité dílo, které bys měl začít hned. Satan tě bude provázet, jako provázel Krista na poušť pokušení, aby zmátl tvůj úsudek a ochromil tvůj smysl pro spravedlnost a čestnost. Zachovášli spravedlnost v jednom případě, nesmíš čekat, až satan zvrátí tvé dobré pohnutky svými důvody. Tak dlouho tě ovládalo sobectví a ziskuchtivost, že se nemůžeš spoléhat na sebe. Nechci, abys ztratil nebe. Byly mi ukázány sobecké činy tvého života, tvé důkladné plány, výpočty, obchodování a chytristiky, jimiž jsi těžil ze svých bratří a spolublíž□ích. Ve své knize má Bůh zaznamenaný každý případ. Nechceš prosit, aby osvítil tvou mysl, abys viděl kde jsi vybočil? Budeš činit pokání a vykupovat minulost?

Bratře P, kéž ti Bůh pomůže, než bude příliš pozdě.

PILNOST V KAZATELSKÉ SLUŽBĚ

Bylo rni ukázáno, že při vstupu našich mladých kazatelů do misijního pole jakož i při jejich zvěstování pravdy jiným lidem je určité nebezpečí, nejsou-li náležitě připraveni pro toto svaté dílo Boží. Nemají správný smysl pro posvátnost díla v přítomné době. Cítí určitou touhu spolupracovat v tomto díle, nechtějí však nést břemena, která jsou přímo v cestě jejich povinnosti. Dělají to, co je stojí jen malou námahu a sehezapření, a nevkládají do díla celou duši.

Někteří jsou příliš líní, než aby byli úspěšní v obchodním podnikání a chybí jim potřebná zkušenost, aby z nich byli v soukromí dobří křesťané. A přece se cítí připraveni pro dílo ze všech nejtěžší, formování lidské duše a přivádění lidí od bludu k pravdě. Srdce některých z těchto kazatelů není pravdou posvěceno. Všichni takoví jsou jen kamenem úrazu pro hříšníky a stojí v cestě skutečnýrn pracovníkům. Více namáhavé práce si vyžádá převychovat je k správným myšlenkám, aby neškodili Božímu dílu, než udělat tuto práci za ně. Bůh nemůže být oslaven a jeho dílo nemůže jít kupředu pod vedením neposvěcených pracovníkr□, jimž úplně chybí potřebná kvaliíikace kazatele evangelia. Někteří mladí kazatelé, kteří začínají v pravdě pracovat měli by být důkladně obráceni k pravému náboženství Písma.

Byl mi ukázán případ bratra R z---, který v mnohém ohledu představuje případy jiných. Bylo mi ukázáno, že bratr R není skutečným požehnáním pro dílo Boží a nikdy jím ani nebude, neprožije-li důkladné obrácení. Ve svém charakteru má mnoho nedostatků, které si musí uvědomit dřív, než ho Bůh může přijmout za pracovnika do své vinice. Dílo Boží je svaté. Bratr R ještě nezažil onu změnu srdce, která mění člověka,

- 31a

a nazývá se obrácením. Má náboženství hlavy, ale potřebuje, aby Boží milost vykonala své dílo v srdci, a aby proniklo celý život dříve, než může jasně ukazovat jiným na Beránka Božího, který snímá hříchy světa. Dílo pro přítomnou dobu je příliš slavn□ a důležité, než aby se dalo konat nečistýma rukama a nečistým srdcem.

Bratr R má velice nešťastnou povahu. To působí potíže jemu i jeho nejlepším přátelům. Od přirozenosti je žárlivý, podezíravý a nespokojený. Jeho nejbližší spolupracovníci to vědí nejlépe. Má mnoho sobecké lásky a velkou dávku sebevědomí, a nebere-li se na něho zvláštní ohled a není-li středem pozornosti, domnívá se, že je to vina někoho jiného. Chyba je však v něm. Ve své marnivosti se těéí z každého polichocení. Vůči pohnutkám jiných se chová podezíravě a v tom projevuje velice úzkoprsé, sobecké smýšlení. 0omnívá se, že má o čem pochybovat, vyhledávat chyby a kritizovat postup práce jiných, zatímco příčinou skutečného zla je jeho nepokořené a neposvěcené srdce. Vlastní já musi v něm umřít a on se musí učit od Ježíše, který je tichý a pokorný srdcem. Jinak nedospěje k dokonalosti křesťanského charakteru a nakonec nezíská nebe.

Bratr R neuspěl svým způsobem zvěstování pravdy jiným. Jeho duch nepřitahuje. V jeho úsilí je příliš mnoho vlastního já. Je velice úzkostlivý o svůj zevnějšek, jako by se Kristův služebník měl jen tím vyznačovat; přitom však zanedbal vnitřní ozdobu duše. Neuvědomil si potřebu usilovat o krásný, souladný charakter, podobající se charakteru Krista, toho správného vzoru. Tichost a pokora, jíž se vyznačoval Ježíšův život, by získala srdce a zpřístupnila mu duše; když však bratr R mluví svým vlastním duchem, lidé vystihnou tolik vlastního jeho já a tak málo pokory, že jejich srdce není zasaženo, ale zatvrzuje se chladně při jeho kázání. Bratru R chybí božské pomazání.

Sebedůvěra a sebevyvyšování bratra R musí stranou a on musí poznat, že je hříšný, a že stále potřebuje od Boha milost a sílu, aby přešel mravní temnotou tohoto porušeného věku a dostal se k lidem potřebujícím spasení. Vzal na sebe jen vnější důstojnost služebníka evangelia, zatímco nepoznal, že k úspěšnému zvěstování pravdy je podstatně důležitá opravdová zkušenost v tajemství pobožnosti a poznání Boží vůle.

Bratr R je příliš chladný a nesoucitný. Nedostává se přímo k srdcím křesťanskou prostotou, něhou a láskou, jíž se vyznačoval Kristův život. V tomto ohledu je podstatně důležité, aby každý člověk, který pracuje pro záchranu dušt, následoval vzor Kristova života. Neumíli se lidé vychovat za pracovníky na vinici Páně, bylo by lépe, kdyby se o to ani nepokoušeli. Nebylo by správné podporovat z Boží pokladny ty, kteří vlastně maří a poškozují jeho dílo, a kteří ustavičně snižují úroveň křesťanství.

Má-li se člověk stát úspěšným kazatelem, pak je podstatně důležité něco víc, než knižní vzdělání. Člověk pracující s lidmi musí být čestný, inteligentní, pilný, energický a taktní. To všechno je pro úspěch Kristova služebníka podstatně důležité. Tyto vlastnosti člověka neponižují, ale propůjčují mu rozhodující vliv. Nemůže-li pracovník v díle Božím získat důvéru těch, pro něž pracuje, může udělat jen málo dobra. Pracovník na vinici Páně musí denně čerpat moc z výsosti, aby odolával zlu a zachoval si bezúhonnost v různých životních zkouškách. Jeho duše musí hýt v souladu s Vykupitelem. Může spolupracovat s Ježíšem, pracovat

- 315

jako On pracoval, milovat jako On miloval a vlastnit mravní sílu, jako ji vlastnil On, aby odolal nejsilnájším zkouškám charakteru.

Bratr R by měl usilovat o prostotu. Měl by dát stranou falešnou důstojnost a dovolit, aby Duch Boží vešel do jeho srdce a posvětil, povznesl, očistil a zušlechtil jeho život. Pak může myslet na lidi, jako pravý □lužebník evangelia myslet má, přináší-li varovné poselství lidem ohroženým, kteří musí zahynout v temnotě, nepřijmou-li světlo pravdy. Důstojnost, kterou člověku propů□čuje Vykupitel, ozdobí ho bo□skou milostí, neboť ona uvádí do úzkého spojení s Ježíáem Kristem.

Byla jsem vedena dále životem bratra R a pak zase zpět k výsledkům jeho úsilí, kdy□ se snažil zvěstovat pravdu jiným. Viděla jsem, že nákolik lidí chtělo mu naslduchat. Pokud člověk projevuje zájem, může být přesvědčen. Ale bratr R nemá zkušenost ka□dodenního živého poznání milosti Boží a její spásné moci, proto nemůže dávat jiným, co sám nemá. Chybí mu zkuáenost skutečně obráceného člověka. Jak ho tedy Bůh může učinit požehnáním pro hřtšné lidi? Ač slepý, chce být vůdcem slepých.

Bylo mi ukázáno, že jeho dílo kazilo dobrou půdu jiným. Někteří skutečné Bohu posvěcení a v práci velice svědomití lidé, mohli pracovat úspěšně a přivést duše k pravdě tam, kde on vynakládal námahu bez úspěchu. Jeho povrchní prací se promarnila vzácná příležitost. Mysle, které mohly být přesvědčeny a srdce, jež mohla být obměkčena, se jeho úsilím jen zatvrdila a naplnila předsudky.

Pozorovala jsem, jaké vzácné du□e mohly přijat pcavdu v důsledku jeho úsilí. Bedlivě jsem pozorovala, jakou péči vynaložil pro duše, aby je posilnil a povzbudil. Nemohla jsem vidět ani jediného, kdo by nemohl být na tom lépe, kdyby nebyl prvnt dojmy pravdy získal od něho. Není možné, aby se vodní proud dostal výše než je hladina jeho pramene. Človák, který přináší pravdu hříšníkům je v strašně odpovědném postavení. Buď přivede duše ke Kristu, anebo jeho úsilí nent správně usměrněno.

Bylo mi ukázáno, že bratr R je člověk líný□ Miluje své záliby a pohodlí. Vyhýbá se tělesné práci a nerad namáhá mysl studiem Slova. Všechno délá pohodlně. Chtěl by jít někam zvěstovat pravdu, ale nepřikládá k tomu své srdce. Necítí tíhu díla a zodpovědnosti za duše. Nemá v sedci lásku k lidem. Podléhá náklomostem, které ho odvádějí od práce, dá se ovládat vlastními pocity, utiká od práce a vrací se k rodinůs Nemá žádnou zkušenost v sebezapirání, obětovánt vlastního pohodlí a svých zálib□ Při práci se příliš ohlíží na mzdu, Nepracuje celou duší, ale tu i tam něco udělá bez vytrvalosti a vážnosti, a chce dosáhnout laciného úspěchu. Bůh se hněvá na všechny takové zdánlivé pracovniky. Ve všem jsou nevěrni. Jejich svědomí není citlivé a něžné.

Přínést pravdu někam a pak nemít odvahu, sílu a takt provést práci důkladně, je velikým omylem. Dílo je zanecháno bez onoho důkladného a vytrvalého úsilí, což je v těchto případech podstatně důležité. V těžkostech a protivenstvích zbaběle utíká, místo aby se utikal k Bohu, a aby v postu, modlitbě, pláči a vírou lnul ke zdroji světla, moci a síly, dokud se mraky nerozplynou a temnota nepomine. Víra silí v boji s pochybnostmi a protivenstvími. Zkušenost získaná v těchto zkouůkách má větší cenu, než nejvzácnější drahokamy.

- 316

Bratře R, za výsledky tvého úsilí by sesměl zahanbit. Bůh je nemůže přijmout. Pro Boží dílo by bylo lepší, kdybys přestal kázat a konal dílo, kde není třeba tak velké zodpovědnosti. 8ylo b□ lépe, kdybys šel pracovat manuálně. Pokoř své srdce před Bohem, bud věrný v časných věcech a dokážeš-li svou věrnost v menších úkolech, Bůh ti svěří větěí zodpovědnost. "Kdo jest věrný v nejmenším, i ve mnoze věrný jest. A kdož v nejmenším jest nepravý, i ve mnozeť nepravý jest". Lk 16;10. Potřebuješ hlubší náboženskou zkušenost. Radím ti, abys šel pracovat tělesně a upřímně prosil Boha o osobní zkušenost. Přilni k Ježíši a nikdy, nikdy se neodvažuj brát na sebe zodpovědnosti kazatele, dokud nebudeš obrácen a nebudeš-li tichý a pokorný. Přestaň pracovat v díle, dokud nebudeš vyzbrojen mocí z výsosti.

Žádný člověk nebude mít úspěch při záchraně duší, dokud v něm nebude působit Kristus a dokud se nezbaví svého vlastního já.

Kristův služebník by měl být důkladně připraven ke všem dobrým skutkům. Tvé úsilí uboze ztroskotalo. Ve své rodině musíš projevit onu laskavou ohleduplnost, onu něhu, lásku, velkorysost, ušlechtilou shovívavost a pravou zdvořilost, která hlavě rodiny sluší. Pak můžeš úspěšně přivádět lidi ke Kristu. Nedostává-li se ti moudrosti vést několik svých nejbližších, jak můžeš úspěšně spravovat větší společnost, která nemá o tebe zvláštní zájem? Je třeba, aby tvá manželka byla opravdově a důkladně obrácena k Bohu. Ani jeden z vás neumí správně reprezentovat naši víru. Oba potřebujete důkladné obrácení.

Odchod z díla byl by nyní pro tebe nejlepší. Bratře R, nemáš ani vytrvalost ani mravní páteř . Velice postrádáš těch rysů charakteru, který v této době dílo Boží velice potřebuje. Nedostal jsi onu výchovu v praktickém životě, kterou nutně potřebuješ, máš-li mít úspěch jako praktický služebník Kristův. Tvé vzdělání bylo v mnohém ohledu pochybné. Tvoji rodiče nevystihli tvůj charakter, ani tě nevychovali k tomu, abys přemohl jeho vady a získal vyrovnaný charakter. Aby v tobě vychovali pevnost, sebezapírání, sebeovládání, pokoru a mravní sílu. Velice málo víš o praktickém životě a o vytrvalosti v těžkostech. Máš silnou touhu odporovat názorům jiných a prosazovat své vlastní názory. To je výsledek tvé soběstatečnosti a následování vlastních náklonností v mládí.

Neznáš sám sebe, ani své omyly. Nechceš být žákem, ale máš velkou touhu učit. Utváříš si vlastní názory a tvrdošijně ulpíváš na svých zvláštních představách. Prosazuješ své vlastní názory, které jsou podle tvého náhledu důležitější, než zkušený úsudek mravních a v díle osvědčených lidí. Lichotila ti myšlenka, že máš schopnosti, které lze pochválit a které by mohly udělat z tebe vzácného muže. Ale tyto schopnosti se neosvědčily a nedokázaly. Máš jednostranné vzdělání. Nemáš žádnou náklonnost ani lásku k domácím, každodenním životním povinnostem. Tvou kazatelskou práci by stačila znehodno-tit sama tvoje lenost, kdyby zde nebylo jiných důvodů. Dílo nepotřebuje tolik kazatelů, jako pracovníků. Ze všech životních povolání ani jedno nevyžaduje tak věrných, vytrvalých, sebeobětavých pracovníků, jako dílo Boží v těchto posledních dnech.

Snaha získat věčný život převyšuje každý jiný zájem. Bůh nepotřebuje ve svém díle lidi loudavé. Varovné dílo, aby hříšníci utekli před budoucím hněvem, vyžaduje vážné lidi, kteří cítí tíhu zodpovědnosti za duše a kteří se nebudou při každé příležitosti vymlouvat, aby se vyhnuli těžkostem, anebo aby opustili dílo. Kdejaká malicherná

překážka, jako nepříjemné počasí, nebo domnělá□nemoc, je bratru 'R dobrá k tomu, aby se vyhnul práci. Dokonce *žádá* soucit, a když vyvstávají povinnosti, do nichž se mu nechce z lenošti;'často se vymlouvá na nemoc. Jeho nemoc pramení v lenosti a nechuti I< práci, celý jeho orcJanismus je ochromen nečinností. Mohl by mít dobré zdraví, kdyby v□rně zachovával zákony života a zdraví a kdyby v□echny své zvyky přizpůsobil světlu zdravotní reformy.

Bratr R není mužem pro dílo těchto posledních dnů, dokud se úplně neobrátí. Důh nepotřebuje I<azatele, aby přinášeli varovné poselství světu, a při tom aby byli neochotní zapojit se do tělesné práce Ve svém díle potřebuje pracovníky skutečné, vážné, sebezapíravé, kteří neco dovedou.

Bratře R, tvé zvěstování pravdy jiným bylo naprostým omylem. Povolává-li Důh člověka, nedopustí se tak velikého omylu, aby přijal někoho s tak nepatrnou zku□eností v praktickém životě i v duchovních věcech, jaké jsi měl ty. Dovedeš mluvit, pokud jde jen o mluvení, ale Boží dílo vyžaduje muže posvěcené a silné. Tyto povahové rysy může□ pěstovat. Můžeš je získat, budeš-li chtít. Vytrvalým pěstováním opačných rysů, než jsou ty, v nichž nyní klesáš, si zvykneš přemáhat ty nedostatky svého charakteru, které s tebou rostly. Pouze jít a tu a tam mluvit lidem, neznamená pracovat pro Pána. V tom není žádná skutečná práce.

Ti, kdo pracují pro Pána, toto dílo teprve jen začali, když za kazatelnou proslovili kázání. Pak přichází skutečná práce, navštěvování lidí v domácnostech, rozhovor s členy rodin, modlitba s nimi a bližší přístup k těm, jimž chceme být k požehnání. Kristův služebník neztratí nic ze své důstojnosti, bude-li bdít, pozorovat a uvědomovat si, jaké každodenní těžkosti a nesnáze tísní rodiny, které nav□těvuje, budeli užitečný a vynasnaží-li se jim pomoci, kde jim v práci pomoci může. Tak může šířit vliv, aby odzbrojil odpor a odstranil předsudky; to však nedosáhne, i kdyby byl v každém jiném ohledu úspěšným kazatelem Kristovým.

Na□i mladí kazatelé nemají na starosti psaní, které měli starší a zkušenější pracovníci. Nenesou mnohé zodpovědnosti, které zatěžují mysl a vyčerpávají člověka. Ale právě tyto zodpovědnosti zdokonalují křesťanskou zkušenost, propůjčují mravní sílu a moc, a pomáhají k úspěchu těm, kteří jsou zapojeni

do Božího díla. Vyhýbání se těžkostem a nepříjemným zodpovědnostem nikdy z kazatelů neudělá silné muže

, na něž se lze v náboženské krizi spolehnout. Mnozí naši mladí kazatelé jsou v díle Dožím slabí jako malé děti. A někteří učitelé pravdy nejsou schopnými pracovníky, za něž by se nebylo třeba stydět. Neziskali sílu ze zkušeností, která se získává v boji proti odporu. Omlóuvali se, aby nernuscli vynaložit námahu, která by posílila jejich mravní svaly a dala jim duchovní moc. A právú toto je ta zkušenost, kterou potřebují, mají-li dosáhnout plnost postavy mužů v Ježíši Kristu. Nezískávají žádnou duchovní sílu, když odsouvají povirinosti a zodpovědnosti, a oddávají se lhostejnosti, sobeckému pohodlí a zálibám.

Dratru R nechybí schopnost vyjádřit své my□lenky, ale chybí mu duchovnost a pravá svatost srdce. Sám se nenapil z hlubokého Zdroje pravdy. Kdyby byl využil převzácné chvíle studiem Božího slova, mohl být dnes schopným pracovníkem; je však příliš líný důkladně přemýšlet a poznat důvody na□í naděje. Spokojuje se s materiálem, který připravila

- 318

jiná hlava a jiné péro a používá jejich hotových myšlenek bez vlastní duševní námahy, pečlivého přemýšlení a vlastního modlitebního soustředění.

Bratr R nemá rád tvrdou námahu ani při studiu Písma, ani při tělesné práci. *Dává* přednost snadnější cestě a dosud ze zkušenosti nezná nic z těžkostí Božího dila. Snadněji se mu opakují myšlenky jiných, než aby sám pilně prozkoumal pravdu. Příprava k službě vyžaduje osobního úsilí, důkladné duševní námahy a hluboké posvěcenosti dílu.

Kristus říká: "Vy jste sůl země. Jestliže sůl zmařena bude čím bude osolena?" Mt 5,13. Slaná chuť soli je Boží milost. Všechnó úsilí, vynaložené na poklad pravdy, má jen nepatrnou cenu, dokud je neprovází Duch Boží. Ze zvěstováni pravdy jsi si učinil dětskou hru. Pořád jsi přemýšlel o vlastním pohodlí, zálibách a vlastnich náklonnostech. Ty a tvoje manželka nemáte pravou představu o svatosti 8ožího díla. Více uvažuješ o tom, jak se vénovat svým představám a přemýšlíš, jak ukojit své touhy po pohodlí a zálibách, než pustit se do neúprosných povinností života, obzvlášťě při šíření varovného poselství světu o přicházejícím soudu.

Ty jsi viděl bratra S klesajicího pod břemenem povinností a unaveného tělesnou námahou, ale tobě bylo natolik milejší vlastní pohodlí a touha zachovat si vlastní di□stojnost, že jsi uhnul a omluvil se, aby ses nemusel chopit povinnosti, které někdo vykonat musel. Celé dny jsi promarnil v pohodlí a lenošeni, aniž jsi byl někomu užitečný a pak tvé svědomí bez výčitek dovolilo přijmout mzdu z Boží pokladny, za čas promarnený v lenosti.

Svým počínáním jsi dokázal, že nemáš vznešenou přestavu o posvátných věcech. Olupoval jsi Boha a nyní bys měl usilovat o hluboké pokání. Nesnaž se poučovat jiné. Budeš-li obrácen, pak můžeš být schopen posilovat své bratry; Bůh však nepotřebuje na své vinici lidi tvého charakteru. Odstraníš-li chyby svého charakteru, a budeš-li nést pečeť Boži, pak můžeš pracovat pro dílo Boži. Musíš se téměř všemu učit a k tomu máš jen krátký čas. Kéž ti Bůh pomůže, abys mohl vážně pracovat. Napsala jsem mnohem více o všeobecných zásadách, ale nemám čas nyní ti to dát.

ROOIČE JAKO REFORMÁTOŘI

3. ledna 1875 mi bylo ukázáno, že nikdo z nás si neuvědomuje nebezpečí, jež nás čekají na každém kroku. Máme bdělého nepřítele a přece nejsme probuzení a neusilujeme se vší vážnosti odolávat satanovým pokušením a zvítězit nad jeho svody.

Bůh dovolil, aby nás v těchto posledních dnech ozářilo světlo zdravotní reformy a aby nám toto světlo pomohlo uniknout mnoha nebezpečím, jimž budeme vystaveni. Satanova pokušení mocně doléhají na lidskou rodinu a sváději ji k povolnosti v chuti, k zálibám, k nerozážnému a pošetilému životu. Představuje svody osobních zálib a snah po ukojení nízkých sklonů. Hrozivou měrou převládá nevázanost ničící lidský organizmus na celý život, a obětí se stávají i mravní síly. Nestřidmost ochromuje sílu těla i duše. Přemoženého člověka zatahují na půdu nepřítele, kde ho satan může pokoušet a nakonec ovládnout jeho vůli podle své

- 319

libosti.

Kde zvítězila chuť a neomezeně se holduje tabáku, tam podlehly i duševní i mravní sily a dostaly se do otroctví nízkých pudů. Povolujeli člověk touze po opojném nápoji, dobrovolně se nalévá alkoholem, který snižuje pod úroveň zvířete toho, kdo byl stvořen k Božimu obrazu. Rozum je ochromen, myšlení zatemněno, zvířecí vášně podníceny, a pak následují ty nejnižši zločiny. Kdyby lidé byli ve všem střídmí, kdyby se nedotýkali alkoholických nápojů a narkotik, neochutnali je a neobchodovali s nimi,

rozum by si udržel uzdu a ovládal by nízké choutky a vášně. Čím méně je v této rozmarné době jídlo dráždivé, tím lépe. Jediným bezpečím je střídmost ve všem a pevné ovládání chuti.

Satan přichází k člověku, jako přišel ke Kristu, se svým svůdným pokušením, aby člověk povolil chuti. Dobře zná svou moc, která může v tomto ohledu člověka přemoci. V otázce chuti přemohl Adama a Evu v ráji a oni ztratili blažený domov. Kolik zločinnosti a bídy naplnilo náš svět v důsledku Adamova pádu. Celá města byla zničena pro svou zločinnost a odbojnou nepravost, která je učinila poskvrnou vesmíru. Povolnost chuti byla základem všech jejich hřichů. Pomocí chuti satan ovládl mysl a celou bytost člověka. Tisice lidí, kteří mohli žít, předčasně odešli do hrobů jako tělesné, duševní i mravní trosky. Měli vzácné síly, ale všechno obětovali chuti, která je svedla, aby uvolnili otěže. N áš svět je rozsáhlá nemocnice. Zločinných zvyků přibývá.

Je nepříjemné, ne-li nebezpečné, zůstat ve vlaku, nebo přelidněné a nedostatečně větrané místnosti, kde ovzduší je prosyceno výpary lihovin a tabáku. Přitomní prozrazují dechem a potem, že tělo je otráveno lihem a tabákem. Užíváni tabáku je zlozvyk, který často poškozuje

v

nervový systém v mnohem *větší* míře, než uživání alkoholu. Svou obět zotročuje pevněji, než opojná číše; tento zvyk se hůře překonává. Tělo a mysl jsou v mnoha případech důkladněji otráveny používáním tabáku, než alkoholickými nápoji, protože jde o raíinovanější jed.

Nestřídmost se všude rozmáhá bez ohledu na vážné úsilí posledního roku x/ o zastavení jejího rozmachu. Ukázalo se, že na ohromnou moc střídmosti nestačí tak malé úsilí, jaké bylo vynaloženo. Se střídmostí se musí začit ve vlastní rodině, u vlastniho stolu. Matky musí vykonat důležité dílo, aby světu mohly představit správně ukázněné a vychované děti, které budou moci zastávat téměř každé postavení a které si budou vážit a těšit se z klidného rodinného života.

Matčina práce je vrcholně důležitá a svatá. Už od kolébky by měla učit své děti sebezapření a sebeovládání. Utrácí-li většinu času v zálibách tohoto porušeného věku, zabírá-li starost o oděv a o společnost její vzácný čas, nedostanou její děti tu podsatně důležitou výchovu, kterou by dostat měly, má-li se u nich rozvíjet správná povaha. Křesťanská matka by neměla svůj zájem soustředit jen na zevnějšek, ale na to, aby její děti měly zdravé tělo a dobré mravy.

Mnohé matky, které naříkají nad všeobecně rozšířenou nestřídmostí, nehledí dost hluboko, aby vystihly příčinu. Denně připravují nejrozmanitější pokrmy a dráždivá jídla, která podněcují chuť a povzbuzují přejídání. Stoly našeho amerického lidu jsou obvykle obloženy takovými jidly, které přímo vychovávají opilce. Apetit je vládnoucí zásadou rozsáhlé třídy lidí. Kdokoliv bude hovět své chuti příliš častým jedením x/ Toto svědectví bylo po prvé zveřejněno roku 1875.

- 320

a k tomu ještě pokrmů nezdravé kvality, ten oslabí svou sílu odporovat žádostem chuti a vášní v jiných ohledech tou měrou, jakou povolil

Matkám je třeba co nejdůrazněji vštípit nesprávným návykům v jidle .

do paměti jejich povinnosti k Bohu a k světu, které vyplývají z výchovy takových dětí pro společnost, které mají dobře rozvinutou povahu. Mužové a ženy, kteří se dostávají na jeviště činu s pevnými zásadami, budou moci obstát nedotknuti uprostřed mravní zkaženosti tohoto porušeného věku. Je povinností matek správně využtt této jedinečné příležitosti ke správné výchově svých dětí k užitečnému životu a k povinnostem. Jejich čas patří výhradně jejich dětem. Vzácný čas by neměl být věnován zbytečné práci zhotovování výstředních obědů, ale v trpělivém a pečlivém poučování dětí o nutnosti sebezapírání a sebeovládání.

Na stoly mnohých zdánlivých křesťanů přichází takový výběr jídel, že to dráždí žaludek a celé tělo. Někteří jedí převážně maso a jejich organizmus je plný rakoviny a skroíulózy. Jejich tělo se skládá z toho□co jedí. Jakmile však na ně přijde nemoc, považují to za soužení od Boha.

Opakujeme, nestřídmost začíná u stolu. Holdujeme chuti, až se zvyk stane druhou přirozeností. Pití čaje a kávy vede snadno ke kouření a to zase podněcuje k pití lihovin.

Někteří rodiče nechtějí učit děti odříkání, aby užívaly správně Božího dobrodiní, a dovolí jim jíst a pít dle chuti. Není-li chuť a sobecká žádost vhodně krocena, roste a sílí s vývojem mladého člověka. Jakmile se tyto děti postaví na vlastní nohy, nedokáží odolat pokušení. Všude kolem sebe vidíme mravní nečistotu a hřích. Pokušení chuti a žádosti během času nezesláblo a mládež se povětšině řídí svými nápady a je zotročena chutí. Zhoubné výsledky špatné výchovy vidíme v obžerství, kouření,. pití lihovin a opilství.

Slyšíme-li smutné nářky křesťanských mužů a žen nad strašným zlem nestřídmosti, v mysli se okamžitě vynořují otázky: Kdo vychoval mládež a dal jí pečeť chacakteru? Kdo utvrzoval jejich choutky? Kdo zanedbal nejvznešenější zodpovědnost formování jejich duševního života a charakteru pro užitečný život na zemi a pro společenství nebeských andělů ve světě budoucím? Veliká třída lidí, s nimiž se všude setkáváme, je živým zlořečenstvím pro svět. Nežijí pro nic jiného, než ukájení chuti a vášní, pro znehodnocení duše i těla nečistými zvyky. Je to strašná výčitka matkám, které jsou ctitelkami mody, které žily jen· pro oděv a okázalost, a promeškaly ozdobit svůj duševní život a utvořit vlastní charakter podle Božího vzoru. Tím také zanedbaly svatou povinnost, která jim byla svěřena, aby své děti vychovaly v péči a bázni Hospodinově.

Viděla jsem, že satan svými pokušeními podněcuje stále novou módou a poutavými zábavami, aby matky byly sváděny k tomu, aby svou zkušební dobu, danou jim Bohem, věnovaly na malicherné věci a měly jen máio příležitostí vychovávat a správně cvičit své děti: Naší mládeži chybí matky, které by ji už od kolébky učily ovládat vášeň, zapřít chuť a vítězit nad sobectvím. Potřebují řádek za řádkem a příkaz na příkaz; tu trochu a tam trochuy

Židé dostali směrnice, jak vychovávat své děti, aby se vyhnuli modloslužbě a bezbožnosti pohanských národů: "Ale složte tato slova má v srdci svém a v mysli své, a uvažte je sobě za znamení na rukou

- 321

svých, a budou jako náčelník mezi očima vašima. A vyučujte jim syny své, rozmlouvajíce o nich, když sedneš v domě svém, aneb když půjdeš cestou, když lehneš, i když vstaneš". Dt 11,18-19.

Máme vážnou touhu, aby žena splnila postavení, které jí Bůh původně určil, jako rovné svému manželi. Velice potřebujeme matky, které nejsou matkami jen podle jména, ale v každém smyslu toho slova. Můžeme bezpečně říci, že důstojnost a důležitost matčina poslání a zvlá□tní povinnosti, jsou posvátnějšího charakteru, než povinnosti muže.

Mnoho se spekuluje o ženských právech a povinnostech ohledně voleb. Mnozi nejsou s to pochopit význam a důležitost těchto otázek. Žili nevázaně, protože to byla móda. Ženy, které mohou rozvinout dobré rozumové schopnosti a mají skutečnou mravní cenu, jsou nyní pouhými ,

otroky mody. Nesmýšlejí ušlechtile a rozumově nejsou vyspělé. Dovedou sice poučně mluvit o poslední □dě, o střihu, té nebo oné zábavě nebo zálibě. Tyto ženy nejsou připraveny rozumně řešit významné politické otázky. Jsou pouhými výtvory módy a okolností. Tuto situaci nutno změnit. Žena by si měla uvědomit posvátnost svého poslání a v síle a bázni Boží chopit se svého životního úkolu. Měla by vychovávat své děti pro užitečný pozemský život a formovat je pro onen lepší svět.

Obracíme se na křesťanské matky. Prosíme, abyste si uvědomily svou zodpovědnost jako matky a pochopily, že nemáte žít samolibě, ale k Boží slávě. Kristus neusiloval o samolibost, ale vzal na sebe podobu služebníka. Opustil královské příbytky a sestoupil, aby své božství přioděl lidskou přirozeností, aby nás svým ponížením a příkladem svého sebeobětování poučil, jak se staneme vznešenými syny a dcerami královské rodiny, dětmi nebeského Krále. Jaké jsou však podmínky těchto svatých a vznešených požehnání? "Protož vyjdětež z prostředku jejich, a oddělte se, praví Pán: a nečistého se nedotýkejte, a já přijmu vás. A budu vám za 0tce, a vy mi budete za syny a za dcery, praví Pán všemohoucí". 2K 6,17,18.

Kristus se ponížil z nejvyšší slávy, z postavení toho, který byl roven Bohu, na nejnižší místo služebníka. Měl svůj domov v Nazaretě, příslovečném svou bezbožností. Jeho rodiče patřili mezi chudé lidi. Byl tesařem a pracoval rukama, aby přispěl na výživu rodiny. Třicet let byl podřízen svým rodiěům. Kristův život nám ozřejmuje povinnost pilně pracovat a starat se o výchovu slabých a nevědomých. Ježiš poučil své následovníky, že jeho království není světským královstvím, kde všichni usilují o nejvyšší postavení.

v

Zena má vyplnit mnohem světější a vznešenější postavení v rodině, než král na trůně. Jejím prvořadým úkolem je, být živým příkladem toho, k čemu chce vychovat své děti. Příkazem a příkladem jim má vštípit do mysli užitečné vědomosti a vést je k sebeobětavé práci pro blaho jiných. Velikým povzbuzením svědomité a unavené matce by mělo být to vědomí, že každé správně vychované dítě, s vnitřní ozdobou tichosti a pokory, bude připraveno pro nebesa a bude zářit v příbytcích Páně.

Jak málo lidí vidí něco půvabného v pravé pokoře Kristově! Jeho pokora nespočívá v podcenění vlastního charakteru a schopností, ale v snížení se k padlému lidstvu, aby je povznesl k vyššímu životu. Světští lidé usilují dosáhnout postavení svých bližních, anebo je převýšit. Ale Ježíš, Syn Boží, se ponížil, aby povýšil člověka; a

- 322

pravý následovník Kristův bude usilovat setkat se s lidmi tam kde jsou a povznášet je.

Pochopí dnešní matky posvátnost svého poslání? Nebudou se přizpůsobovat vzhledem svým sousedům, budou se věrně snažit vést své dítky k lepšímu životu? Bylo by méně nespokojenosti a mravní zkaženosti, kdyby děti a mládež byly vedeny k sebezapření a ovládání se. Kdyby mládež byla vedena od mala k střídmosti, nemuselo by se tolik mluvit o střídmosti společnosti. Měla by totiž mravní sílu i odvahu odolat v Kristově síle zkaženosti posledních dnů.

Je krajně nesnadné vyvrátit zvyklosti, které se utvrzovaly po celý život a utvořily chut. Démon nestřídmosti se nedá snadno porazit. K přemožení je potřebí obrovské síly. Rodiče by měli začít křížovou výpravu proti nestřídmosti ve vlastní domácnosti, ve svých rodinách, v zásadách, které vštěpují svým dětem od útlého mládí a pak mohou mít naději na úspěch. Matky, vyplatí se vám důkladně využít vzácné chvíle, které vám dal Bůh na formování, rozvíjení a cvičení charakteru vašich dětí, a k výchově k neúchylné věrnosti zásadám střídmosti v jezení a pití.

Snad předali rodiče dětem sklony v otázce chutě a vášní, takže výchova těchto dětí k čistotě a střídmosti bude nesnadná. Věru, převzaly-li vaše děti nezdravou chuť a touhu po narkotikách, jste zodpovědni bojovat proti tomu odkazum! Musíte se vroucně a pilně snažit konat svoji povinnost ke svým nešťastným potomkům! Věřte a douíejte!

Rodiče mají v prvé řadě poznat zákony života a zdraví, aby v úpravě jídla a vůbec v ničem nevypěstovali v dětech zlé sklony. Matky musí pečlivě chystat nejprostší, zdravý, chutný pokrm, aby zažívací ústrojí neslábio, nervová soustava neztratila rovnováhu a aby jejich výchova dětí měla účinek. Děti jsou Božím vlastnictvím, vykoupeným jeho krví. Pokrm žaludek, a zdraví těla a ducha posiluje, anebo zeslabuje. Rodiče mají střežit tělesnou a mravní konstituci svých dětí, aby jejich duše a nervový systém nebyly ohroženy! Ti, kteří vyhovují chuti svých dětí a nekrotí jejich vášně, poznají, jaké chyby se dopustili Jejich potomci se stanou otroky kouření a pití. Jejich smysly se otupí a rty budou mluvit íaleš a nečistotu.

Jaká to bude podívaná, když přijdou rodiče a děti k poslednímu účtování! Tisíce dětí, které byly otroky chuti a ponižující neřesti, jejichž život mravně ztroskotal, budou stát tváří v tvář rodičům

, kteří je vychovali k tomu, čím jsou. Kdo kromě rodičů musí nést tuto strašnou odpovědnost? Stvořil snad Pán tyto mladé lidi tak porušené? Nikoli! Stvořil je k svému obrazu, málo menší andělů. Kdo tedy konal to vážné dílo formování charakteru? Kdo změnil jejich charaktery tak, že nenesou pečeť Boha a musí být provždy odloučeny od Jeho přítomnosti, protože jsou příliš nečisté, aby mohli mít nějaké místo s čistými anděly ve svatém nebi? Nepřešly snad hříchy rodičů na děti ve zvrácených choutkách a vášních? A splnila snad úkol matka, oddaná světským zálibám, když zanedbala vychovat své děti podle vytčeného vzoru? Všechny tyto matky se musí postavit před Boha právě tak jistě, jako že žijí. Satan pohotově koná své dílo a předkládá pokušení, jimž nechtějí odolávat a nemají k tomu mravní síly.

Náš lid ustavičně pokulhává ve zdravotní reformě. Satan vidí, že je nemůže tak ovládat, jako by mohl, kdyby povolovali chuti. Pod

vlivem škodlivých pokrmů svědomí je ochromeno, mysl zatemněna a její vntmavost otupena. Avšak protože porušené svědomí je otupeno a znecitlivěno, tím vina přestupníka není zmenšena.

Satan působí svými svody zhoubně na lidskou mysl a vede do zahynutí. Pochopí náš lid, že hovění zvrácené chuti je hříchem? Vyhne se čaji, kávě, masu a veškeré dráždivé stravě, a věnuje raději prostředky na šíření pravdy? Tato dráždidla jen škodí□ a přece vidime, že velký počet vyznavačů křesťanství kouří. Právě ti lidé, kteří naříkají nad zlem nestřídmosti a mluví proti užívání lihových nápojů, sami uživají tabák. Závisí-li zdravý stav mysli na normálním stavu životních sil, jakou starostlivost bychom měli vyvinout, aby se neuživala dráždidla ani narkotika.

Tabák je pomalu účinkující, ale zákeřný jed a následky jeho užívání možno z těla tiže odstranit, než následky požívání lihovin. Jakou sílu □iže mít kuřák, aby zastavil rozvoj nestřídmosti? V otázce tabáku musí ve světě nastat převrat dříve, než sekera zasáhne kořen stromu. Musime jít ještě dále. Čaj a káva podněcují chuť, která se tak připravuje na silnější dráždidla, jako tabák a lihoviny. Takto se dostáváme stále blíže k dennim pokrmům, ke stolu křesťanských domácností. Jsme střídmí ve všem? Uplatňujeme reformy podstatně důležité pro naše zdraví a štěstí? Každý opravdový křesťan ovládne svou chuť a žádost těla. 0okud není osvobozen od pout a otroctví chuti, nemůže být pravým, poslušným služebnikem Kristovým. Právě hovění chuti a žádosti těla oslabuje účinek pravdy v srdci. Není možné, aby duch a moc pravdy posvěcovala člověka, jeho duši, tělo i ducha, když jej ovládá chuť a žádost těla.

"NEMOHU OOEJ□T"

Nehemiáš pravil: "Takž jsem poslal k nim posly, řka: Dílo veliké dělám, protož nemohu odejít. Což se má meškati dílo, když bych je opuště, k vám sjíti měl?" Neh. 6,3.

3. ledna 1875 (: S radostí tu dosvědčuje projev moci svatého Ducha při sestře E.G.White krátce před 3.1.1875. Sestra White měla prudkou chřipku, pro kterou musela celý týden ležet doma. Lékaři ze zdravotnického ústavu měli o ni starost. V tomto rozpoložení se řídila slovy 5. kap. Jakuba a po rozhodném projevu víry /k jakému se odvážil i onen muž z evangelia, když zvedl svou odumřelou ruku/ byla vysvobozena z utrpení a nemoci a měla vidění, které trvalo asi 10 minut. Připravila se a odešla do shromáždění, kde 20 minut mluvila k velkému počtu shromážděných. Potom se vrátila domů. Od té doby mnoho psala a přednášela. Nyní se připravuje na dlouhou cestu k paciíickému pobřeží. - Jakub White. :) mi bylo ukázáno, že Boží lid by ani na chvíli neměl ochabovat ve své ostražité bdělosti. Satan je nám v patách. Je rozhodnut svými pokušeními zničit ty, kteří zachovávají Boží přikázání. Když ho nepřipustíme k sobě a pevní u víře odoláme jeho svodům, budeme mít sílu vyhnout se každé nepravosti. Ti, liteří zachovávaji Boží přikázání, budou pevností v zemi, žijí-li podle světla a zaslíbení, které dostali. Mohou být přikladem v zbožnosti, mohou být posvěceni v srdci i v řeči. Nikdy nebudeme mít takový pokoj, abychom mohli povolit v bdělosti a přestali se modlit. Čím více se blíží čas Kristova příchodu, satanovo pokušení

- 324

bude stále palčivěji doléhat na ty, kteři zachovávají Boží *přikázání,* neboť satan vi, že má krátký čas.

Satanovo dílo budou konat jeho duchovni pomocníci, kteří nenávidí zákon Boží. Užijí každého prostředku, aby odvedli duše od věrnosti k Pánu. Nejprudší nepřátele najdeme mezi adventisty prvého dne. Jsou plně rozhodnuti bojovat proti těm, kteři zachovávají Boží přikázání a mají viru Ježíšovu. Tato skupina cítí, že je důležité kázat, psát a vyvinout co nejprudší nenávist proti nám. Nemusime od nich očekávat žádné poctivé a spravedlivé jpdnání. Mnohé z nich ovládl satan a usměrnil je proti těm, kteří za□chovávají Boží přikázání. Budou nám škodit a překrucovat naše stanovisko, všechny naše pohnutky a činy budou falešně posuzovat a budou napadat i náš charakter. Ve všem tom bude zřejmý hněv draka. Viděla jsem však, že bychom neměli být ani nejméně znechuceni. V Ježíši, našem obhájci, máme svoji sílu. Důvěřujeme-li pokorně v 8oha a držime-li se pevně jeho zaslibeni, dá nám milost a nebeskou moudrost obstát a zvítězit nad všemi satanovými nástrahami.

V pósledním viděni jsem poznala, že náš vliv by nerostl a ani bychom u Pána nezískali přízeň, kdybychom těmto lidem chtěli odplácet, anebo sestoupit na jejich úroveň a vyvracet jejich urážky. Jsou i takoví, kterým je každý klam a hrubá lež dobrá, jen aby dosáhli svého cíle, svedli duše a potupili Boží zákon i ty, kteří jej zachovávají. Budou opakovat nejpodleší lži znovu a znovu, až sami uvěřt, že oni mají pravdu. Lži jsou jejich nejmocnější důkazy, které mohou použít proti 4. přikázáni. Neměli bychom se dát ovládat rozladění a nechat se vyrušit ze šiření varovného poselství světu.

Byla jsem upozorněna na Nehemiáše. Začal stavět Jeruzalémské zdi a Boží nepřátelé se rozhodli, že zdi vystavěny nebudou. "Což když uslyšel Sanbalat a Tobiáš a Arakští, Amonitšti a. Azotští, že se spravují zdi Jeruzalémské, a že se byly počaly mezery zavírati, rozpálili se hněvem velice. Protož spikli se všickni společně, aby táhli k boji proti Jeruzalému, a aby jemu překážku učinili". Neh 4,7,8.

V tomto případě duch nenávisti a nepřátelstvi k Židům vytvořil svazek vzájemného porozumění mezi rozličnými skupinami, které by jinak jedna druhou potiraly. Toto je vhodným zobrazením toho, čeho jsme svědky dnes, když vidime, jak někteří lidé z některých církevnich společnost^ vyvíjeji společné úsilí proti přítomné pravdě. Jako by spojovala tyto lidi dračí prudkost a nenávist proti ostatkům, zachovávajícím přikázáni Boží. To zvlášť dobře vidíme při adventistech "prvního dne", "žádného dne", a "každého dne", kteří se proslav'ili svou nenávistí (a vzájemným obviňováním), když si dávají čas násilně překrucovat, urážet a tupit adventisty sedmého dne.

"Proto jsme se modlili k svému Bohu a postavili jsme stráž proti nim ve dne i v noci, bojíce se jich". v.9. Jsme v ustavičném nebezpečí, že se stan□ne soběstačnými, že budeme spoléhat na vlastní moudrost a nebudeme očekávat sílu od Boha. Satana nic tak nemýlí jako to, že jeho úmysly nám nejsou neznámé. Když poznáme své nebezpečenstvt, pocitíme též potřebu modlitby, jak ji cítil i Nehemiáš. Jako on i my budeme bezpečně ohraženi. Jsmé-li bezstarostní a lhostejní, jistě nás satan svými svody přemůže. Musíme bdít, zatím co se všemi svými nesnázemi a těžkostmi se, jako Nehemiáš, v modlitbách budeme utíkat k Bohu. Neměli bychom si myslet, že nemáme co činit. Musíme bdít a modlit se. Měli bychom pozorovat co činí naši protivntci, aby nezískali převa

- 325

hu ve svádění duší. V Kristově moudrosti měli bychom úsilovně křížit jejich úmysly, přitom se však nedat odvést od svého velkého díla. Pravda je mocnější než blud. Spravedlnost zvítězí nad nepravostí.

Boží lid se snaží překlenout trhlinu, která byla v Božím zákoně stálá. "A vzdělají od tebe zplození pustiny starodávné, základy od národů do pronárodů vyzdvihneš i slouti budeš vzdělavatel zbořeniny a napravovatel stezek k bezpečnému bydlení. Jestliže, pravím, odvrátíš od soboty nohu svou, abys nevykonával libosti své v den svatý můj, anobrž nazůveš-li sobotu rozkoší, a svatou Hospodinu slavnou, a budešli ji slaviti tak, abys nečinil cest svých, ani vykonával, co by se líbilo, ani nemluvil slova. Tehdy rozkoš míti budeš v Hospodinu, a uvede tě na vysoká místa země, a způsobím to, abys užíval dědictví Jákoba otce svého: nebo ústa Hospodinova mluvila".

Toto mýlí nepřátele našeho vyznání, proto se všemožně snaží překážet nám v práci. A přesto zbořená zeď se neustále zdvihá. Varujeme svět a mnozí přestávají znesvěcovat sobotu Hospodinovu. Bůh vede toto dílo a člověk ho nemůže zastavit. Boží andělé spolupracují s věrnými Božími služebniky a dílo stále pokračuje. Setkáme se s nejrozmanitějším protivenstvím jako stavitelé Jeruzalémských zdí; bdíme-li však, modlíme se a pracujeme-li, Bůh bude bojovat za nás a dá nám vzácná vítězství.

Nehemiáš "se pevně držel Hospodina, aniž se kdy uchýlil od Něho, a ostříhal přikázání jeho, kteráž byl přikázal Hospodin Mojžišovi. A byl Hospodin s ním: k čemuž se koli obrátil, šťastně se mu vedlo. Zprotivil se králi Asyrskému a nesloužil jemu". 2Kr 18,6,7. Poslové přicházeli vždy znovu a naléhavě žádali schůzku s Nehemiášem; on však odmitl jít s nimi. Vyhrožovali mu násilím. Poslali posly, aby mluvili s lidem, který pracoval při výstavbě. Poslové přicházeli s lichotivými nabídl~.kami a budovatelům slibovali větší volnost a všeliká privilegia, kdyby svůj zájem spojili s nimi a přestali s budovatelským úsilím.

Lid však dostal rozkaz nepouštět se do sporu se svými nepřátely a neodpovědět jim, aby ani z jejich slov nemohli záškodníci těžit. Nepřátelé se tehdy uchýlili k hrozbám a k výsměchu. Pravili: "Nechať stavějí, avšak liška přiběhnouc, prorazí tu zeď jejich kamennou". Sanbalat se rozpálil hněvem a rozlobiv se velmi, posmíval se Židům. Nehemiáš se modlil: "Slyš o Bože náš, že jsme v pohrdání a obrať pohaněni na hlavu jich". Neh.4,3.1.4.

"Takž jsem poslal k nim posly, řka: Dílo veliké dělám, protož nemohu odejíti. Což se má meškati dílo, když bych je opuště, k vám sjiti měl? I posílali ke mně na týž způsob čtyřikrát, a odpověděl jsem jim týmiž slovy. Potom poslal ke mně Sanbalat na tentýž způsob po páté služebnika svého s listem otevřeným". Neh 6,3-5.

Střetneme se s nejprudšim protivenstvím od těch adventistů, kteří odporují Božimu zákonu. Avšak, jako budovatelé Jeruzalémských zdi, neměli bychom se nechat rozptylovat a dát si překážet v práci. Poslům, kteří chtějí debatovat, hádat se a umlčovat hrozbami, veřejnou lží, které satan může proti nám podnítit, měli bychom odpovědět: "Konáme veliké dílo a nemůžeme odejít". Někdy budeme v rozpacích a nebudeme vědět co si počit, abychom zachovali čest Boží a obhájili jeho pravdu.

Nehemiášovo jednání by nám mělo být návodem, jak čelit takovým opozičnikům. Všechno toto bychom měli na modlitbách předložit Pánu

- 326

a tak jako Nehemiáš v pokoře srdce volat k Bohu. Přilnul k Bohu neochvějnou vírou. Tak bychom si měli počínat i my. Čas je příliš vzácný, než aby Boží služebníci jej propásli. Místo aby služebníci Boží očišťovali svou povahu, nechají ji očernit těmi, co nenávidí sobotu Hospodinovu. Měli bychom pokračovat s neochvějnou důvěrou, věříce, že Bůh dá pravdě velká a vzácná vítězství. V poníženosti, pokoře a čistotě života, v spoléhání na Ježíše, měli bychom být mocně přesvědčeni, že máme pravdu.

Nerozumíme - i když bychom mohli - jakou víru a důvěru bychom měli mít v Boha a nechápeme ani ona velká požehnání, jež nám skýtá víra. Důležité dílo je před námi. Pro nebesa musíme být mravně uzpůsobeni. Naše slova a náš příklad má mluvit k světu. Boží andělé účinně slouží dítkám Božím. Vzácná zaslíbení se splní pod podmínkou poslušnosti Božích požadavků. Nebesa jsou plná nejbohatších požehnání. Všechno to čeká na nás. Pociťujeme-li svou nedostatečnost a přicházíme-li k Bohu v upřímnosti a opravdové víře, dostaneme se do úzkého spojení s nebem, a budeme potrubím světla tomuto světu.

v

Toto napomenutí musí často zaznít: "Střízliví budte, bděte, neboť protivník. váš ďábel, jako lev řvoucí obchází, hledaje koho by sežral". 1Pt 3,8.

- 0 B S A H

XXI.

Výzva k pracovníkům..... 9

Neposvěcené schopnosti 22
í□evyrovnaná mysl 32
Odporující adventisté□..... 36
Důvěrné přátelství s nevěřícími 39
Dílo v New Yorku 48
Příbuzní v církvi 53
Pracovníci v díle Božím..... 56
Nespolehlivá zkušenost 67
Věrnost v domácích povinnostech 79
Pýcha a marnomyslnost 81
Dílo v Be□tle Creeku 85
Zvláštní zkoušky 95
Ztracená ovce 99
Ztracený peníz 99
Marnotratný syn 100
Práce ve sborech 104
Rozsévač evangelia 111
Pšenice a koukol 113
Bohatým rodičům 116
XXII.
Správná výchova 131
Školní prostory 135
Tělesný úpadek lidstva 138
Důležitost domácí výchovy 141
Tělesná práce pro žáky 148
Zdravotní reiorma 161
Zdravotní ústav 165
Nebezpečí lichotivých pochval 185
Pomoc bloudícím 186
Sobotní škola 188
Pracovníci nakladatelství 190
Láska a povinnost 195
Sbor v Battle Creeku 197
Misijní dílo 202
Účinek diskusí 212
Nebezpečí a povinnosti□mládeže 221
Na sebe spoléhající kazatelé 227
Neřízená touha po zisku 243
XXIII.
Církev laodicejská 252
Ostrá svědectví v církvi 256
Odboj proti Duchu Božímu 260
Výstražný příklad Achaba 262

Achanův hřích a trest 263
Povinnost kárat hřích 265
v
Zádostivost mezi Božím lidem 269
Opožděné vyznání 271
Eliáš kárá Achaba 273
3T
3T - 4
Oběť na hoře Karmel .....,..... 279
Eliášova pokora 287
Eliášovo znechucení ..... " 288
Mojžíé a Áron 293
Mladému kazateli a jeho manželce 304
Průkopníci v dile .....,..... " 311
Sen a skutečnost .....,..,.....,.,....,. " 329
XXIV.
Veliká vzpoura 339
Nízká modloslužba .....'□399
Rozbití desek zákona .....,.....,..,.,. 341
Reptání lidu 34.2
,
Chore, Dátan a Abiran .....,. " " " " " " " " " 343
Lichocení a falešný soucit .....,.....,...,.. 345
Zkouška charakteru .....,..,..... " " " , 347
Zkáza odbojníků .....,....,.. " ... " " " " " " 349
Vzpoura nebyla vyléčena .....,.... " 351
Naučení pro naši dobu .....,.,..,...,. " , 353
Zlehčené milosrdenství .....,.,...,.. " " .,. " " " 355
Pohrdání domluvou .....,.,....,... " .. " , 358
Napomenutt mládeže .....,.....,... " ...,..,. 362
Věrný Abraham 368
Kristovo pokoření .....,.,..... " " " " " " 371
Desátky a oběti . ..... " ..,.. 381
Systematická obětavost ..... " ..... " " 408
Osobní nezávislost .,.....,...,..... " ... " " " , 414
Vyhnout se diskusím .....,.,..... " . " . " " , 424
Autorita církve ..... " .,.... " ,. " " 428
Jednota církve .....,.....,.,. " " " " 434
Osidlo sebedůvěry ....,. " .... " .. " " " 449
Pravá jemnost v službě,.....,.....,... " 459
XXV.
Důležitost díla .....,. " .....,.... " " 468
Stav světa 471

Stav církve 474
Milování světa 477
Trouíalost 482
Moc chuti 485
e
vůdcovství 492
Výzva k obětavosti ..... " .....,.. 510
v
Povinnost vůčí nešťastným ..... " 511
Povinnost člověka k bližním .....,..... 521
Láska a soucit doma .....,.. 527
Rodinná výlučnost .....,..... " " " " 534
Hřích žádostivosti .....,.....,..... " " " , 544
Pilnost v kazatelské slu□bě 551
Rodiče jako reformátoři .....,.... 560
"Nemohu odejít" .....,.....570

Naskenováno dne 22. dubna 1998

---o--